

DOCTRINA SECRETĂ

Sinteză a științei, religiei și filosofiei

Volumul 4

SIMBOLISMUL ARHAIC AL RELIGIILOR LUMII

Principiile ezoterice coroborate din fiecare Scriptură - Adam
- Adami - Legenda îngerilor căzuți - Titanul Prometeu -
Simbolismul numelor misterioase ale lui Iao și Iehova.
Crucea și decada pitagoreică - Misterele lui Șapte

H. P. BLAVATSKY

...Primii gnostici susțineau că știința lor, gnoza, se bazează pe un pătrat ale cărui colțuri le reprezentau pe Sige (Liniște), Bythos (Profunzime), Nous (Suflet sau Minte Spirituală) și Aletheia (Adevăr). Pentru ei, întreg Universul, metafizic și material, era cuprins în cifrele numărului 10, Decada pitagoreică. Această Decadă a fost aplicată la Macrocosmos, după care a coborât până la microcosmos sau om.

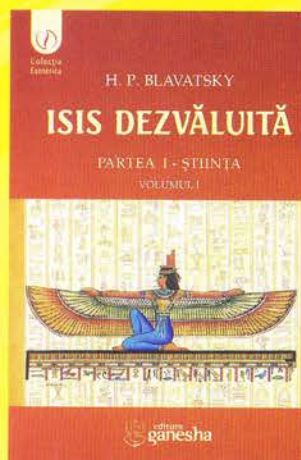
...Numerele 3, 4 și 7 sunt numerele sacre ale Luminii, Vieții și Uniunii – în special în Manvantara actuală, Ciclul nostru Vital, al cărui număr 7 este reprezentantul special sau numărul factor.

...În ***Pistis Sophia***, când rabinul Iisus este invitat de discipolii Săi să le dezvăluie „Tainele Luminii Tatălui Său”, Iisus le răspunde: „Căutați să aflați aceste taine? Nicio taină nu e mai minunată decât acestea; ele vă vor conduce sufletul spre Lumina Luminilor, spre locul Adevărului și al Bunătății, spre locul unde nu există nici parte bărbătească, nici parte femeiască, nici formă, ci doar Lumina veșnică, despre care nu trebuie vorbit. Nimic nu e mai minunat decât tainele pe care căutați să le aflați, în afară de singura taină a celor 7 Vocale și a celor 49 de Puteri ale lor, precum și a numerelor lor. Și niciun nume nu e mai minunat decât toate acestea (vocale).”

ISBN 978-606-8742342

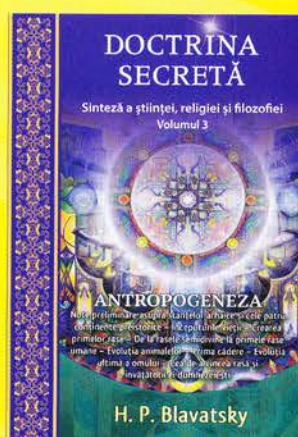
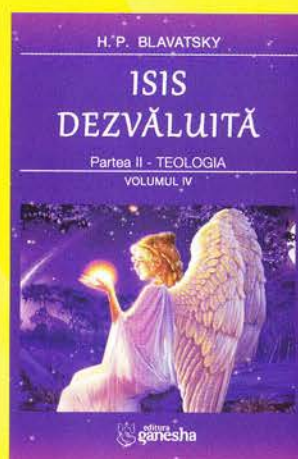
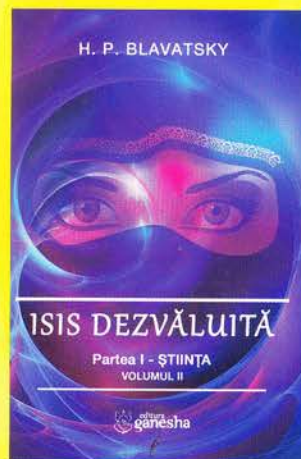
 editura
ganesha

DE ACELAȘI AUTOR LA

HELENA PETROVNA
BLAVATSKY
(1831-1891)

H.P. Blavatsky DOCTRINA SECRETĂ

— VOLUMUL IV —

Satyat nasti paro dharmah
„Nu există Religie superioară Adevărului”

Traducere: Ana Nicolai
Grafică: Amitabha

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLAVATSKY, HELENA PETROVNA

Doctrina secretă / Helena Petrovna Blavatsky. - București:
Editura Ganesha, 2017 -

6 vol.

ISBN 978-606-8742-30-4

Vol. 4. : Simbolismul Arhaic Al Religiilor Lumii. - 2020. -

ISBN 978-606-8742-34-2

524.8

Copyright © 2020

Toate drepturile acestei ediții în limba română aparțin

Editurii Ganesha

Tel. 0722 264 594

e-mail: contact@edituraganesha.ro

web: edituraganesha.ro

H.P. Blavatsky

DOCTRINA SECRETĂ

SINTEZĂ A ȘTIINȚEI,
RELIGIEI ȘI FILOSOFIEI

— Volumul IV —

**SIMBOLISMUL ARHAIC
AL RELIGIILOR LUMII**

- ♦ *Principii ezoterice coroborate în toate scripturile* ♦
- ♦ *Despre mitul „îngerilor căzuți” sub diversele lui aspecte* ♦
 - ♦ *Titanul Prometeu* ♦
- ♦ *Simbolismul numelor misterioase ale lui IAO și IEHOVA* ♦
 - ♦ *Upanișadele în literatura gnostică* ♦
 - ♦ *Crucea și decada pitagoreică* ♦
 - ♦ *Misterele numărului șapte* ♦
- ♦ *Relicvele fosile ale omului și ale maimuței antropoide* ♦
- ♦ *Durata erelor geologice, a ciclurilor raselor și vechimea omului* ♦
 - ♦ *Evoluție organică și centrul creatori* ♦
 - ♦ *Uriși, civilizații și continente scufundate* ♦
- ♦ *Dovezi științifice și geologice despre existența mai multor continente scufundate* ♦

DOCTRINA SECRETĂ

VOLUMUL I: EVOLUȚIA COSMICĂ

Stanțele Cărții lui Dzyan – Timpul și mentalul universal – Cauzele Ființei – Cauzele Existenței – Forma Unică de Existență – Alaya, Sufletul Universului. Ierarhiile septenare – Antichitatea științelor fizice – Monade și Atomi – Chimia ocultă

VOLUMUL II: EVOLUȚIA SIMBOLISMULUI

Simbolism și Ideografie – Limbajul misterelor și cheile sale – Substanța primordială și Gândirea Dumnezeiască – Oul lumii – Zilele și nopțile lui Brahma – Luna, zeul Lunus, Phoebe – Teologia Zeilor creatori – Cele patru elemente – Despre Știința ocultă și Știința modernă: Viața, forța sau gravitația – Elementele și Atomii – Evoluția ciclică și Karma – Zodiacul și vechimea sa

VOLUMUL III: ANTROPOGENEZA

Note preliminare asupra stanțelor arhaice și cele patru continente preistorice – Începuturile Vieții – Crearea primelor rase – De la rasele semidivine la primele rase umane – Evoluția animalelor – Prima cădere – Evoluția ultimă a omului – Cea de-a cincea rasă și învățătorii ei divini

VOLUMUL IV: SIMBOLISMUL ARHAIC AL RELIGIILOR LUMII

Principiile ezoterice coroborate din fiecare Scriptură – Adam-Adami – Legenda îngerilor căzuți – Titanul Prometeu – Simbolismul numelor misterioase ale lui Iao și Iehova. Crucea și decada pitagoreică – Misterele lui șapte

VOLUMUL V: MISCELLANEA

Originea magiei – Secretul inițiaților – Câteva motive ale secretului – Pericolele magiei practice – Doctrinile ermetice și cabalistice – Appolonius din Tyana – Magia egipteană – Proba inițiatului solar – Ultimul dintre misterele Europei

VOLUMUL VI: MISCELLANEA

Simbolismul Soarelui și al Stelelor – Astrologie și Astrolatrie – Cicluri și Avatari – Cicluri secrete – Doctrina Avatarilor – Cele șapte principii – Misterul lui Buddha – Nirvana – Moksha

Dedic această lucrare tuturor adevăraților teosofi din toate țările și de toate rasele. Ei sunt cei care au solicitat apariția ei, și pentru ei a fost scrisă.

H.P. Blavatsky

CUPRINS

SECȚIUNEA I

PRINCIPII EZOTERICE COROBORATE ÎN TOATE SCRIPTURILE 1

SECȚIUNEA a II-a

ADAM-ADAMI 7

SECȚIUNEA a III-a

„SFÂNTA SFINTELOR”. DEGRADAREA EI 19

SECȚIUNEA a IV-a

DESPRE MITUL „ÎNGERILOR CĂZUȚI” SUB DIVERSELE LUI ASPECTE . . . 43

SECȚIUNEA a V-a

ESTE OARE PLEROMA ASCUNZĂTOAREA SATANEI? 91

SECȚIUNEA a VI-a

TITANUL PROMETEU ORIGINEA LUI ÎN INDIA ANTICĂ. 111

SECȚIUNEA a VII-a

ENOIHION – HENOH 127

SECȚIUNEA a VIII-a

SIMBOLISMUL NUMELOR MISTERIOASE DE IAO ȘI IEHOVA,
ȘI LEGĂTURA LOR CU CRUCEA ȘI CERCUL 139

SECȚIUNEA a IX-a

UPANIȘADELE ÎN LITERATURA GNOTICĂ 181

SECȚIUNEA a X-a

CRUCEA ȘI DECADA PITAGOREICĂ. 197

„Relatările din Doctrină constituie mantia ei. Oamenii simpli se uită doar la haina exterioară – adică la relatările Doctrinei; ei nu știu mai mult. Dar cei instruiți văd nu doar mantia, dar și ceea ce acoperă ea.”

Zohar (III, 152; Franck, 119)

„Misterele Credinței nu trebuie divulgate tuturor... E necesar ca înțelepciunea exprimată să fie învăluită în mister.”

Stromata (Vol. I, Cartea I, Cap. 12, Clement al Alexandriei)

SECȚIUNEA a XI-a	
MISTERELE NUMĂRULUI ȘAPTE	223
ANEXĂ	
ȘTIINȚA ȘI DOCTRINA SECRETĂ COMPARATE.	301
SECȚIUNEA I	
ANTROPOLOGIE ARHAICĂ SAU MODERNĂ?	305
SECȚIUNEA a II-a	
STRĂMOȘII PE CARE ȘTIINȚA ÎI OFERĂ OMULUI	323
SECȚIUNEA a III-a	
RELICVELE FOSILE ALE OMULUI ȘI ALE MAIMUȚEI ANTROPOIDE	353
SECȚIUNEA a IV-a	
DURATA ERELOR GEOLOGICE, A CICLURILOR RASELOR ȘI VECHIMEA EXTREM DE MARE A OMULUI	377
SECȚIUNEA a V-a	
EVOLUȚIE ORGANICĂ ȘI CENTRII CREATORI	437
SECȚIUNEA a VI-a	
URIAȘI, CIVILIZAȚII ȘI CONTINENTE SCUFUNDATE IDENTIFICATE ÎN ISTORIE	453
SECȚIUNEA a VII-a	
DOVEZI ȘTIINȚIFICE ȘI GEOLOGICE DESPRE EXISTENȚA MAI MULTOR CONTINENTE SCUFUNDATE	507
Concluzie	531
Note suplimentare	539
Bibliografie	540
Cărți suplimentare pentru a fi consultate	542

SECȚIUNEA I

PRINCIPII EZOTERICE COROBORATE ÎN TOATE SCRIPTURILE

Dat fiind caracterul neobișnuit al învățăturilor și al multor doctrine care trebuie să pară absurde din perspectiva științei moderne, sunt necesare unele explicații suplimentare. Teoriile cuprinse în STANȚELE din Volumul al treilea sunt și mai greu de asimilat decât cele din Volumul întâi, despre Cosmogonie. Prin urmare, Teologia trebuie dezbătută aici, în Partea a II-a, urmând ca Știința să fie dezbătută în Partea a III-a, căci dat fiind faptul că doctrinele lor diferă atât de mult de ideile actuale ale materialismului și teologiei, ocultistii trebuie să fie mereu pregătiți să combată atacurile uneia dintre ele sau amândurora.

Cititorului nu i s-ar putea aminti prea des faptul că învățăturile de față, după cum o dovedesc numeroasele citate din diverse Scripturi antice, sunt la fel de vechi ca lumea și că prezenta lucrare constituie doar o încercare de a reda, într-un limbaj modern și într-o frazeologie cu care cercetătorul științific erudit este familiarizat, geneza și istoria străveche, așa cum sunt ele predate în anumite centre asiatice de învățământ ezoteric. Ele trebuie acceptate sau respinse total ori parțial, potrivit meritelor lor, dar nu înainte de a fi fost comparate cu atenție cu dogmele teologice și cu teoriile și speculațiile științifice moderne care le corespund.

În ciuda perspicacității intelectuale ce caracterizează epoca noastră, există o îndoială serioasă că s-ar găsi în fiecare națiune occidentală chiar

și un singur savant sau filosof *neinițiat*, care să fie capabil să înțeleagă pe deplin spiritul filosofiei străvechi. Și nici nu ar fi de așteptat să facă cineva așa ceva, înainte de a fi înțeles pe deplin sensul real al lui *Alfa* și *Omega* din ezoterismul oriental, termenii *Sat* și *Asat*, atât de utilizați în *Rig Veda* și în alte părți. Fără această cheie a înțelepciunii ariene, cosmogonia Rishilor și a Arhaților riscă să rămână o carte moartă pentru orientalistul obișnuit. *Asat* nu este doar negația lui *Sat* și nici nu înseamnă „ceea ce nu există încă”, căci *Sat* nu este în sine nici „ceea ce există” și nici „ființarea”. *SAT* este Sursa eternă imuabilă, veșnic prezentă, din care și prin care ia naștere totul. Dar ea înseamnă mult mai mult decât forța potențială existentă în sămânță, ce propulsează procesul de dezvoltare sau ceea ce se numește acum evoluție. Ea este devenirea constantă, chiar dacă nu se manifestă niciodată.^[1] *Sat* ia naștere din *Asat* și *ASAT* ia ființă din *Sat*, fiind cu adevărat o perpetuă mișcare circulară; este totuși un cerc a cărui cuadratură poate fi realizată doar în momentul Inițierii supreme, în pragul Paranirvanei.

Barth a inițiat un comentariu pe tema *Rig Vedei*, menit a fi o critică severă, o opinie neobișnuită și, așa cum s-a crezut, originală despre acest text străvechi. Dar s-a petrecut că, prin atitudinea lui critică, acest savant a dezvăluit un adevăr de a cărui importanță nici el nu și-a dat seamă. El a început prin a spune că „nici în limbajul și nici în gândirea din *Rig Veda* nu a putut să descopere acea calitate de *simplitate naturală primitivă* pe care foarte mulți sunt gata să o vadă în ea”. Când a scris asta, Barth se gândea la Max Müller, întrucât renumitul profesor de la Oxford a caracterizat întotdeauna imnurile din *Rig Veda* drept o expresie nesofisticată a sentimentelor religioase ale unui popor pastoral inocent. „În imnurile vedice ideile și miturile sunt expuse în forma lor cea mai simplă și vie”, consideră acest erudit în sanscrită. Barth este însă de altă părere.

[1] Doctrina lui Hegel, care identifică *Ființa Absolută* sau „Starea de a FI” cu „Ne-Ființa” și care înfățișează Universul ca pe o *devenire eternă*, este identică cu filosofia Vedanta.

Opiniile sanscriteștilor despre importanța și valoarea intrinsecă a *Rig Vedei* sunt atât de împărțite și de personale, încât devin cu totul pârinitoare indiferent în care parte înclină. Bunăoară, profesorul Max Müller declară că:

„Nici când nu e resimțită mai clar distanța considerabilă ce desparte poemele străvechi ale Indiei de literatura cea mai antică a Greciei decât atunci când comparăm miturile în curs de dezvoltare din *Veda* cu miturile pe deplin dezvoltate și deja în declin, pe care se bazează poezia lui Homer. *Veda* constituie adevărata teogonie a *raselor ariene*, în timp ce Teogonia lui Hesiod este o caricatură deformată a imaginii originale.”

Iată o afirmație foarte categorică și poate oarecum nedreaptă în utilizarea ei generală, dar de ce să nu încercăm să o explicăm? Orientaliștii nu o pot face, deoarece ei nu acceptă cronologia DOCTRINEI SECRETE și cu greu ar putea admite faptul că între epoca imnurilor din *Rig Veda* și cea a Teogoniei lui Hesiod s-au scurs zeci de mii de ani. Ei nu reușesc, așadar, să remarce că miturile grecești nu mai reprezintă limbajul simbolic străvechi al Inițiaților, discipolilor, zeilor-hierofanți, „sacrificatorilor” antici divini și că, deformat de timpul scurs și împovărate de dezvoltarea exuberantă a imaginației umane *profane*, ele rămân acum ca niște imagini deformată ale stelelor pe valurile mișcătoare. Dar dacă cosmogonia și teogonia lui Hesiod ar trebui privite ca niște caricaturi ale imaginilor originale, acest lucru e și mai adevărat pentru miturile din *Facerea* ebraică, în ochii celor pentru care acestea nu sunt revelații mai divine decât este Teogonia lui Hesiod pentru dl Gladstone.

Așa cum spune Barth:

„Poezia pe care o conține [*Rig Veda*] mi se pare a avea, dimpotrivă, un caracter deosebit de rafinat și artificial elaborat, plin de aluzii și reticențe, de pretenții (?) de misticism și intuiție teozofică, iar forma ei de exprimare

este de natură să ne reamintească mai curând de frazeologia folosită în anumite grupuri mici de Inițiați, decât de limbajul poetic al unei comunități mari.”^[2]

Nu ne vom opri să îl întrebăm pe critic ce știe el despre frazeologia folosită în rândul „celor inițiați” sau dacă face parte chiar el dintr-un astfel de grup, căci în acest ultim caz nu ar fi folosit un astfel de limbaj. Citatul de mai sus indică însă dezacordul deosebit existent între savanți, chiar și cu privire la caracterul *exterior* al *Rig Vedei*. Ce ar putea deci să știe sanscritiștii moderni despre sensul ei *tainic* sau *ezoteric*, dincolo de concluzia corectă a lui Barth, potrivit căreia *această scriptură a fost compilată de INIȚIAȚI?*

Întreaga lucrare de față este o strădanie de a demonstra acest adevăr. Specialiștii din vechime au rezolvat marile probleme ale științei, oricât de refractar ar fi materialismul modern să admită acest fapt. Misterele Vieții și Morții *erau* înțelese de mințile geniale ale celor din Antichitate, iar ei le-au păstrat în taină și liniște, deoarece aceste chestiuni făceau parte din Misterele sacre, ce trebuie să fi rămas de neînțeles majorității oamenilor de la vremea respectivă, la fel cum se petrece și acum. Dacă astfel de învățături sunt încă considerate niște himere de către adversarii noștri din filosofie, pentru teozofi ar putea fi o consolare să așteptăm, pe baza unor dovezi sigure, speculațiile psihologilor moderni – fie că e vorba despre idealști serioși precum Herbert Spencer sau despre pseudo-idealști visători – sunt mult mai himerice. În loc să se bazeze pe fundația solidă a realităților din Natură, în realitate ele sunt fantasmele nesănătoase ale imaginației materialiste, din mințile care le-au dezvoltat, și nimic mai mult. În timp ce ei neagă, noi afirmăm, iar afirmația noastră e coroborată de aproape toți înțelepții din Antichitate. Având motive întemeiate pentru a crede în ocultism și în existența

[2] *The Religions of India*, p. XIII.

multor puteri invizibile, noi spunem: *Certus sum, scio quod credidi* [„Sunt sigur, cunosc ceea ce cred”), la care criticii noștri replică: *Credat Judaeus Apella* [„Apella, evreul credul, ar crede-o”). Niciuna dintre tabere nu e convertită de cealaltă, iar un astfel de rezultat nu ne afectează nici măcar mica planetă. *E pur se muove!* [„Și totuși se învârt!”]

Și nici nu e necesar să se facă prozelitism. Așa cum a remarcat înțeleptul Cicero:

„Timpul distruge speculațiile omului, dar confirmă judecata Naturii.”

Să așteptăm să vină vremea noastră. Între timp, nu stă în firea omului să asiste în tăcere la distrugerea Dumnezeilor săi, fie că sunt adevărați sau falși. Și întrucât teologia și materialismul s-au aliat pentru a-i nimici pe vechii zei din Antichitate, căutând să denatureze toate concepțiile filosofice antice, este just ca iubitorii vechii înțelepciuni să-și apere poziția, dovedind că tot arsenalul celor doi adversari este format, în cel mai bun caz, din arme noi fabricate din materiale foarte vechi.

SECȚIUNEA a II-a

ADAM-ADAMI

Un nume precum Adam-Adami, folosit de dr. Chwolsohn în cartea sa *Nabathean Agriculture*, luată în derâdere de dl Renan, nu le dovedește mare lucru celor profani. Dar pentru ocultiști, odată ce termenul e întâlnit într-o lucrare atât de străveche precum cea citată mai sus, el dovedește multe lucruri. De pildă, demonstrează faptul că Adami a constituit un simbol multiplu ce a luat naștere la arieni, după cum o dovedește rădăcina cuvântului, și care a fost împrumutat de la ei de către semiți și turanieni, la fel ca multe alte lucruri.

„Adam-Adami” este un nume generic compus, la fel de vechi ca limbile vorbite. DOCTRINA SECRETĂ arată că *Ad-i* era numele dat de arieni primei rase umane din această Rundă, înzestrată cu *darul vorbirii*. De aici vin numele *Adonim* și *Adonai* (forma antică de plural a cuvântului *Adon*), pe care evreii le-au dat lui Iehova și îngerilor lor, care erau primii fii spirituali și eterici ai Pământului și ai zeului Adonis care, în numeroasele lui variații, însemna „Primul Domn”. Adam este cuvântul sanscrit *Ada-Nath*, care înseamnă tot Primul Domn, la fel ca *Ad-Ishvara* sau orice prefix *Ad* (primul) urmat de un adjectiv sau substantiv. Motivul acestui fapt este acela că astfel de adevăruri constituiau o moștenire comună. Era o revelație primită de *prima* omenire, înainte de epoca numită, în limbajul biblic, „perioada unei singure buze și a unui singur cuvânt” sau a unei limbi unice; cunoașterea s-a dezvoltat mai târziu prin intermediul intuiției proprii umane, deși ulterior a fost protejată de orice profanare sub un simbolism adecvat. Potrivit

scrierilor filosofice ale lui Ibn Gebirol, autorul cărții *Qabbalah* îi înfățișează pe israeliți folosind cuvântul *Ad-onai* (A Do Na Y), „Domn”, în locul cuvântului *Eh'yeh*, „Eu sunt”, și *YHVH*, adăugând că, deși *Adonai* se traduce prin „Domn”, în *Biblie*,

„[Pentru] Desemnarea celui mai de jos nivel – sau Divinitatea din Natură – termenul mai general de Elohim este tradus prin Dumnezeu”^[3].

În jurul anilor 1860 a fost tradusă o lucrare foarte ciudată de către orientalistul Chwolsohn, ce i-a fost prezentată Europei, mereu incredulă și frivolă, sub titlul inocent de *Nabathean Agriculture*. După părerea traducătorului, acea carte străveche ar constitui o „*inițiere totală* în misterele popoarelor preadamice, pe baza unor documente incontestabil de autentice”. Ea este „un compendiu inestimabil, chintesența doctrinelor, artelor și științelor nu doar ale caldeenilor, dar și ale asirienilor și cananeenilor din epocile preistorice”^[4]. Potrivit opiniei unor critici, acești „*nabateeni*” erau pur și simplu sabeenii sau adoratorii de stele caldeeni. Lucrarea este o traducere din arabă, limba în care a fost tradusă mai întâi din caldeeană.

Masoudi, istoricul arab, vorbește despre acești *nabateeni*, explicând astfel originea lor:

„După Potop [?], popoarele s-au stabilit în diverse zone. Printre ele se aflau nabateenii, care au fondat orașul Babilon, ei fiind urmașii lui Ham care s-au stabilit în aceeași provincie sub conducerea lui Nimrod, fiul lui Cuș, care era fiul lui Ham și strănepotul lui Noe... Aceasta s-a petrecut pe vremea când Nimrod a fost ales guvernatorul Babiloniei, în calitate de delegat al Zahakului numit Biurasp.”^[5]

[3] *Qabbalah*, de Meyer, p. 175.

[4] A se vedea *Des Esprits*, de Mirville, vol. III, p. 218 și următoarele.

[5] *Op. cit.*, *ibid.*

Chwolsohn, traducătorul, consideră că afirmațiile acestui istoric sunt în deplin acord cu cele făcute de Moise în *Facerea*, în timp ce critici mai ireverențioși ar putea opina că tocmai de aceea ar trebui suspectată veridicitatea lor. Este totuși inutil de argumentat această idee lipsită de importanță pentru chestiunea de care ne ocupăm. Această problemă antică, demult îngropată, și dificultatea de a explica într-o manieră logică originea fenomenală a milioane de oameni de diverse rase, din numeroase popoare și triburi civilizate, rezultate din trei cupluri – fiii lui Noe și ai soțiilor lor – în 346 de ani^[6] de la Potop, pot fi lăsate în seama karmei autorului *Facerii*, indiferent că el se numește Moise sau Ezra. Ceea ce este interesant în lucrarea despre care vorbim este conținutul ei, doctrinele enunțate în ea, care sunt aproape toate, într-o interpretare ezoterică, identice cu învățăturile secrete.

Quatremère a sugerat că această carte ar putea fi pur și simplu o copie făcută sub domnia lui Nabucodonosor al II-lea dintr-un tratat hamitic, „mult mai străvechi”, în timp ce autorul susține, pe baza „unor dovezi interne și externe”, că originalul ei caldeean a fost scris după discursurile și învățăturile unui bogat latifundiar babilonian, numit Qu-tamy, care folosisse pentru acele prelegeri materiale și mai străvechi. Chwolsohn afirmă că prima traducere în arabă datează din secolul al XIII-lea î.C. Pe prima pagină a acestei „revelații”, autorul sau *copistul*, Qu-tamy, declară că „doctrinile expuse în ea i-au fost date inițial de Saturn... Lunii, care le-a transmis idolului ei și că idolul le-a dezvăluit adeptului ei, autorul” – scribul-adept al acestei lucrări, Qu-tamy.

Detaliile date de către Zeu spre binele și instruirea muritorilor indică perioade de o lungime incalculabilă și o serie de nenumărate regate și *dinastii* ce au precedat apariția pe pământ a lui *Adami* („solurilor

[6] A se vedea *Facerea* și cronologia oficială. În capitolul VIII, „Noe părăsește arca” în anul 2348 î.C. În capitolul X, „Nimrod, primul monarh”, domnește în anul 1998 î.C.

roșii”). Așa cum era de așteptat, aceste perioade i-au stârnit pe apărătorii cronologiei biblice textuale, până aproape în pragul furiei. De Rougement a fost primul care a organizat o *ofensivă* împotriva traducătorului. El i-a reproșat că „îl *sacrifică pe Moise* unor autori anonimi”^[7]. El susține că „Berosus, oricât de mari au fost *erorile lui cronologice*, era cel puțin întru totul de acord cu profetul cu privire la primii oameni, întrucât vorbea despre *Alorus-Adam, Xisuthrus-Noe și Belus-Nemrod*” etc. „În consecință”, adaugă el, „lucrarea *trebuie să fie o SCRIERE APOCRIFĂ* care trebuie clasată printre contemporanele ei – *Cartea a patra a lui Ezdra, Cartea lui Enoh, Oracolele sibiline și Cartea lui Hermes – niciuna dintre aceste cărți nedatând mai devreme de secolul al II-lea sau al III-lea î.C.*” Ewald l-a atacat pe Chwolsohn și mai brutal, iar în final dl Renan. În *Revista germanică*^[8], fostul elev slăbește autoritatea maestrului său, cerându-i să prezinte un motiv pentru care cartea sa, *Nabathean Agriculture*, nu ar fi lucrarea frauduloasă a vreunui evreu din secolul al III-lea sau al IV-lea al erei noastre. Cu greu ar putea fi altfel, susține autorul cărții *Vie de Jésus*, de vreme ce în această carte *in-folio* despre astrologie și vrăjitorie îi recunoaștem în personajele prezentate de Qu-tamy pe toți patriarhii din legendele biblice, precum *Adam-Adami, Anuka-Noe* și al său *Ibrahim-Avraam* etc.

Dar acesta nu este un motiv, de vreme ce Adam și celelalte nume sunt generice. Între timp, se afirmă cu smerenie că, luând în considerare totul, o scriere *apocrifă* – chiar dacă ea datează din secolul al III-lea d.C. în loc să dateze din secolul al XIII-lea î.C., după cum afirmă Quatremère, e suficient de veche pentru a fi considerată un document *autentic* și pentru a satisface cerințele celor mai exigenți arheologi și critici. Întrucât chiar și admitând, de dragul argumentației, că această

relicvă literară ar fi fost compilată de „vreun evreu din secolul al III-lea al erei noastre”, ce ar rezulta? Lăsând deoparte deocamdată credibilitatea doctrinelor din ea, de ce ar fi ea oare mai puțin îndreptățită la o cercetare sau mai puțin instructivă ca reflectând opinii mai vechi, decât cele aflate în toate celelalte lucrări religioase, care sunt și ele „compilații din texte vechi” sau din tradiții orale – din aceeași epocă sau chiar dintr-una mai recentă? În cazul acesta, ar trebui să respingem *Coranul* – apărut trei secole mai târziu – și să-l numim „apocrif”, deși știm că, asemenea Minervei, el s-a născut direct din creierul profetului arab, și ar trebui să disprețuim toate informațiile pe care le dobândim din *Talmud*, care, în forma lui actuală, este și el rezultatul compilării unor materiale mai vechi, el nedatând mai devreme de secolul al IX-lea al erei noastre.

Ne referim la această „Biblie” ciudată a expertului caldeean și la diversele critici la adresa ei (precum în traducerea lui Chwolsohn), deoarece ea are o legătură importantă cu o mare parte a prezentei lucrări. Cu excepția dezacordului dlui Renan, un iconoclast din principiu – pe care Jules Lemaître l-a numit atât de tranșant „*le Paganini du Néant*” [„un Paganini al neantului”] –, se pare că hiba cea mai mare găsită în această carte „apocrifă” este aceea că pretinde să fi fost transmisă sub *formă de revelație* unui adept, de către „idolul Lunii”, care a primit-o de la „Saturn”. Prin urmare, firește că este „un basm, de la un capăt la altul”. La aceasta nu există decât un răspuns: Nu este un basm într-o măsură mai mare decât este *Biblia*, iar dacă una dintre cele două scrieri ar cădea, cealaltă ar trebui să o urmeze. Chiar și maniera de divinație prin „idolul Lunii” e similară cu cea pe care au practicat-o David, Saul și Înalții Preoți ai Tabernacolului evreiesc, prin intermediul terafimului^[9]. În Volumul al III-lea, Partea a II-a a prezentei lucrări, vor fi dezvăluite metodele practice ale unei astfel de divinații străvechi.

[7] *Annales de Philosophie Chrétienne*, iunie 1860, p. 415.

[8] 30 aprilie 1860.

[9] În ediția din 1888 Madame Blavatsky a scris aici „Metodele practice ale acestei forme străvechi de divinație vor fi găsite în Volumul al III-lea, în Partea a II-a a prezentei lucrări”.]

Cartea *Nabathean Agriculture* este într-adevăr o compilație; nu e o lucrare apocrifă, ci reluarea principiilor DOCTRINEI SECRETE în forma exoterică caldeeană a simbolurilor naționale, în scopul de a „voala” principiile, la fel cum *Books of Hermes* și *Puranele* sunt încercări similare făcute de egipteni și hinduși. Lucrarea a fost la fel de cunoscută în Antichitate ca în perioada Evului Mediu. Maimonide vorbește despre ea și se referă de mai multe ori la acest manuscris caldeo-arab, dându-le nabateenilor numele celor care aveau aceeași religie ca a lor, de „adoratori ai stelelor” sau sabeeni, nereușind însă să vadă în numele deformat, „nabateeni”, numele mistic al castei devotate lui *Nebo*, zeul înțelepciunii *tainice*, ceea ce demonstrează clar că *nabateenii* constituiau o fraternitate ocultă^[10]. Nabateenii, care potrivit persanului Yezidi, au venit inițial în Siria din Basra, erau membrii degenerați ai acelei fraternități; totuși, religia lor, chiar și în acea epocă târzie, era pur cabalistică^[11]. Nebo este zeitatea planetei Mercur, iar Mercur e zeul înțelepciunii sau Hermes, și *Buddha*, pe care evreii îl numeau Kokab (כִּכָּב), „Domnul din cer, aspirantul”, iar grecii Nabo (Ναβω), de unde numele de nabateeni. Deși Maimonide numește doctrinele lor „prostii păgâne” și literatura lor arhaică „*sabaeorum fœtum*” [gunoi sabeean], le plasează „agricultura”, Biblia lui Qu-tamy, pe prima treaptă a literaturii arhaice, iar Abarbinel o laudă peste măsură. Spencer^[12], citând cartea, o numește „o lucrare orientală excelentă”, adăugând că, potrivit

[10] „Îți voi cita scrierile ... ce respectă *credița sabeenilor*”, spune el. „Cea mai renumită este cartea intitulată *The Agriculture of the Nabatheans*, care a fost tradusă de *Ibn Wahobijah*. Cartea e plină de prostii păgâne... În ea se vorbește despre pregătirea de talismane, despre atragerea aici jos a puterilor spiritelor, magiei, demonilor și strigoilor care își fac sălașul în deșert.” (Maimonide, citat de dr. D. Chwolsohn, *Die Ssabier und der Ssabismus*, Vol. II, p. 458.) Nabateenii de la Muntele Liban credeau în existența a șapte arhangheli, la fel cum strămoșii lor credeau în cele Șapte Mari Stele, lăcașurile și corpurile acestor Arhangheli, în care romano-catolicii cred până în ziua de azi, după cum am arătat în altă parte.

[11] A se vedea *Isis Dezvăluită*, vol. II, p. 197.

[12] Vol. I, p. 354.

nabateenilor, sabeenilor, caldeenilor și egiptenilor, pe scurt, tuturor popoarelor *împotriva cărora legile lui Moise erau cel mai sever aplicate*, ea trebuie înțeleasă.

Nebo, cel mai vechi zeu al înțelepciunii din Babilonia și Mesopotamia, era identic cu Buddha de la hinduși și cu Hermes-Mercur al grecilor. Singura modificare o constituie o mică schimbare în sexul părinților. La fel cum, în India, Buddha era fiul Somei (Lunii) și al soției lui Brihaspati (Jupiter), tot la fel Nebo era fiul lui Zarpanitu (zeitatea Lunii) și al lui Marduk, care a devenit Jupiter după ce fusese un zeu solar. Asemenea planetei Mercur, Nebo era „supraveghetorul” printre cei șapte zei ai planetelor, iar ca personificare a înțelepciunii secrete, el era *Nabin*, un clarvăzător și un profet. Faptul că Moise e înfățișat ca murind și dispărând pe muntele consacrat lui Nebo, dovedește că el a fost un Inițiat și un preot al acestui zeu sub un alt nume, căci acest zeu al înțelepciunii era Divinitatea Creatoare supremă, fiind adorat ca atare. Iar acest lucru se petrecea nu doar în Borsippa, în somptuosul său templu sau turn planetar, el fiind adorat și de moabiți, canaaniți, asirieni și în întreaga Palestină: prin urmare, de ce nu și de israeliți? „Templul planetar din Babilon” avea „propria Sfântă a Sfintelor” în sanctuarul lui Nebo, zeul-profet al înțelepciunii. În *Hibbert Lectures* ni se spune că:

„Babilonienii din Antichitate aveau un mijlocitor între oameni și zei... iar Nebo era «vestitorul» sau «profetul», întrucât făcea cunoscute dorințele tatălui său, Marduk.”^[13]

La fel ca Buddha, Nebo este un creator al Rasei a Patra și de asemenea a Cincea, întrucât Nebo a dat naștere unei noi rase de Adepți, iar Buddha dinastiei *solar-lunare* sau oamenilor din aceste Rase și Rundă. Amândoi sunt Adamii creaturilor lor respective. Adam-Adami este o

[13] Sayce, cf., p. 125, ediția a 2-a.

personificare a Adam-ului *dual*: a paradigmaticului Adam-Kadmon, creatorul, și a Adam-ului de jos, cel terestru, care potrivit spuselor cabaliștilor sirieni avea doar *nefesh*, „suflul vieții”, dar *nu un suflet viu* până după Căderea lui.

Prin urmare, dacă Renan consideră în continuare drept apocrife scripturile caldeene – sau ceea ce a rămas din ele –, acest lucru nu poate schimba cu nimic adevărul și realitatea. E posibil să existe alți orientaliști care să aibă o opinie diferită și, chiar dacă n-ar exista, acest lucru tot ar avea o mică importanță. Aceste doctrine conțin învățăturile filosofiei ezoterice, lucru care trebuie să fie suficient. Celor care nu înțeleg nimic din simbolism asta li se poate părea pură astrolatrie, iar celor care ascund adevărul ezoteric li se poate părea chiar „nerozie păgână”. Cu toate acestea, Maimonide, deși își exprima disprețul față de ezoterismul din religia altor nații, recunoștea ezoterismul și simbolismul existente în religia lui, propovăduind tăcerea și taina cu privirea la adevărata semnificație a doctrinelor mozaice, iar de aici a venit necazul. Doctrinile caldeeanului Qu-tamy constituie interpretarea alegorică a religiei primelor nații din Rasa a Cincea.

Atunci de ce să dea dovadă dl Renan de un asemenea dispreț academic față de numele „Adam-Adami”? Este evident că autorul cărții *Origines du Christianisme* nu cunoaște nimic despre „*originile simbolismului păgân*” și nici despre cele ale ezoterismului, altminteri ar fi știut că numele Adam-Adami era o formă a unui simbol universal, ce se referea, *chiar și în cazul evreilor*, nu la un singur om, ci la patru omeniri sau rase de oameni distincte. Acest lucru este foarte lesne dovedit.

Cabaliștii instruiesc despre existența a patru Adami distincți sau despre transformarea a patru Adami succesivi, emanațiile din *Dyooknah* (fantasma divină) ale Omului Celest, o combinație eterică a lui Neșamah, Sufletul sau Spiritul Suprem; desigur că acest Adam

nu avea un trup uman dens și nici un *corp al dorințelor*. Acest „Adam” este Prototipul (*tzure*) celui de-al doilea Adam. Faptul că ei reprezintă cele Cinci Rase ale noastre este cert, căci oricine se poate asigura de acest lucru consultând descrierea care le este făcută în *Cabala*: primul fiind „Adam cel Sfânt și desăvârșit”, „o umbră care a dispărut” (Regii din Edom), creat din divină *Tzelem* (Imagine); al doilea este numit Adam-ul androgin protoplastic al viitorului Adam terestru și separat; al treilea Adam este omul făcut din „țărână” (Adam-ul cel dintâi, inocent); iar al patrulea e presupusul strămoș al rasei noastre – Adam-ul Căzut. Remarcă totuși descrierea admirabil de clară a acestora în *Qabbalah* a lui Isaac Myer. El îi menționează doar pe cei patru Adami, fără îndoială că din cauza Regilor Edomului, și adaugă:

„Al patrulea Adam ... era înveșmântat în piele, carne, nervi etc. Acest lucru explică *Nephesh-ul* și *Guff-ul* inferior, adică corpul, unit. El are capacitatea sexuală de reproducere și de perpetuare a speciei.”^[14]

Iar aceasta e Rasa-rădăcină *umană*.

Ajunși în acest punct, cabaliștii moderni – induși în eroare de numeroasele generații de mistici creștini care au falsificat arhivele cabalistice oriunde au putut – au interpretări ce diferă de cele ale ocultiștilor, confundând noțiunea mai recentă cu cea inițială. *Cabala* originală era în întregime metafizică și nu se preocupa de sexul fizic sau pământesc; cea mai recentă *Cabală* a sufocat idealul dumnezeiesc sub greutatea elementului falic. Cabaliștii spun: „Dumnezeu l-a făcut pe om bărbat și femeie”. Autorul *Cabalei* spune:

„La cabaliști, necesitatea unei creații și existențe continue e numită Echilibru.”^[15]

[14] Op. cit, pp. 418 - 419.

[15] Ibid., p. 118.

Și cum ea nu avea acest „Echilibru”, asociat cu Maqom („Locul” tainic)^[16], nici măcar Prima Rasă, așa cum am văzut, nu este recunoscută de Fiii celui de-al Cincilea Adam. De la Omul Celest cel mai elevat, Adam-ul Superior care este „bărbat-femeie” sau androgin, și până la Adamul din țărână, toate aceste simboluri personificate sunt asociate cu sexul și cu procrearea. La ocultiştiile orientali este exact invers. Ei consideră relația sexuală ca pe o „karma” care are de-a face doar cu relația lumească a omului dominat de Iluzie, ca pe un lucru de lăsat deoparte, de îndată ce omul devine „înțelept”. Dacă gurul (învățătorul) a descoperit în discipolul său o aptitudine pentru a duce o viață pură de Brahmacharya, ei consideră acest caz ca fiind foarte fericit. Simbolurile lor duale reprezintă pentru ei doar imaginile poetice ale corelațiilor sublime ale forțelor cosmice creatoare. Această concepție ideală strălucește ca o rază aurie asupra fiecărui idol, oricât de grosolan și de grotesc ar fi, din galeriile aglomerate ale templelor sumbre din India și alte locuri de baștină ale cultelor.

Acest lucru va fi demonstrat în Secțiunea care urmează.

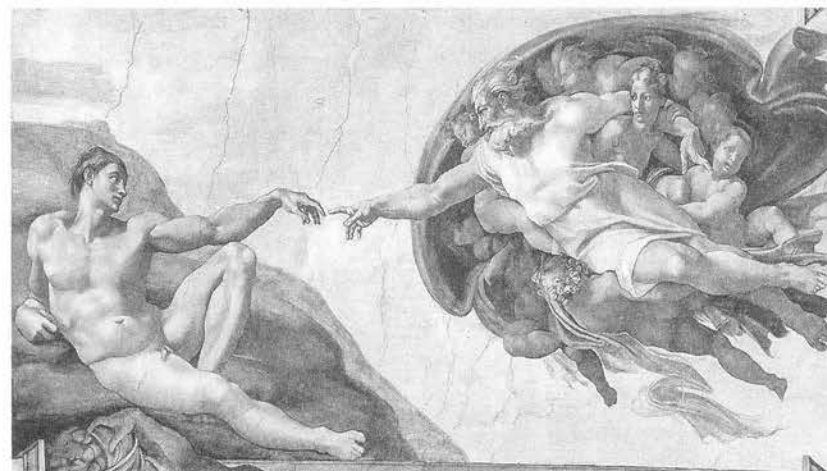
Între timp, putem adăuga că pentru gnostici al doilea Adam emană și el din Omul Primordial, din Adamas Ophite, după „chipul căruia este făcut”; al treilea – un Androgin – emană din cel de-al doilea. Acesta din urmă e simbolizat de al șaselea și al șaptelea cuplu de eoni^[17] masculini-feminini, Amphain-Essumen (Ἀμφαῖν Ἑσσυμέν) și Vananin-Lamertade (Ὀβανανὶν Λαμπερτάδε) – Tată și Mamă^[18] –, în timp ce al patrulea Adam sau Rasa a Patra e reprezentată de un priap uriaș. Acesta din urmă – o fantezie post-creștină – reprezintă copia degradată

[16] În mod simplu, matricea, „Sfânta Sfințelor” de la semiți.

[17] La gnostici, fiecare dintre multiplele emanații, ipostaze, forme de manifestare ale divinității supreme unice. (N.t.)

[18] A se vedea *Valentinian Table* în Epiphanius. *Adv. Her.*, I, XXXI, 2.

a simbolului gnostic precreștin al „Celui Bun” sau al „Celui care a creat înainte să fi existat ceva”, Priapul Celest – născut cu adevărat din Venus și Bahus când acel zeu s-a întors din expediția lui în India, căci Venus și Bahus sunt tipurile ulterioare ale lui Aditi și ale Spiritului. Priapul ulterior, deși era una cu Agathodæmon, Mântuitorul gnostic, și chiar și cu Abraxas, nu mai reprezenta glifa Puterii creatoare abstracte, ci îi simboliza pe cei patru Adami sau cele patru Rase, a cincea fiind înfățișată prin cele *cinci* ramuri tăiate din Arborele Vieții pe care stă un bătrân, de pe bijuteriile gnostice. Numărul Raselor-rădăcină era consemnat în templele antice grecești prin șapte vocale, *cinci* dintre ele fiind încadrate într-un panou în Sălile de Inițiere ale sanctuarelor. Glifa egipteană aferentă era o mână cu cinci degete răsfrate, al cincilea deget sau degetul mic fiind doar pe jumătate crescut și, de asemenea, prin *cinci* litere „N” – hieroglife reprezentând această literă. Romanii foloseau în templele lor cele cinci vocale A, E, I, O, U, iar în Evul Mediu acest simbol arhaic a fost adoptat ca motto de către Casa de Habsburg. *Sic transit gloria!*

SECȚIUNEA a III-a

„SFÂNTA SFINTELOR”. DEGRADAREA EI

Sanctum Sanctorum al celor din vechime, numit și Adytum – o încăpere foarte mică situată la extremitatea vestică a templului, ce era închisă pe trei laturi de pereți albi și a cărei unică deschidere era acoperită de o perdea –, era comun tuturor popoarelor antice.

Se constată astăzi o mare diferență între semnificația tainică a acestui loc simbolic, așa cum este explicată în ezoterismul păgânilor, și cea care i-a fost atribuită mai târziu de evrei, deși inițial simbolismul lui a fost identic la toate rasele și popoarele din vechime. *Păgânii* așezau în Adytum un *sarcofag* sau un mormânt (*taphos*) în care se afla zeul solar căruia îi era consacrat templul și pentru care, în calitatea lor de panteiști, aveau cea mai mare venerație. Ei îl considerau, în semnificația lui ezoterică, simbolul *învierii*, cosmice, solare sau diurne și umane. El cuprindea vasta sferă de Manvantare periodice și punctuale (în timp), sau de treziri ale Cosmosului, Pământului și Omului spre noi existențe; Soarele era simbolul cel mai poetic și totodată cel mai grandios al unor astfel de Cicluri în Cer, iar omul – în timpul reîncarnărilor sale – pe Pământ. În perioada în care s-au îndepărtat de zeii vecinilor lor păgâni, *evreii* – al căror realism, dacă este judecat după litera moartă, era la fel de practic și de brut pe vremea lui Moise cum este în prezent^[19] – au dus o politică națională și levitică prin tactica de a-și prezenta Sfânta Sfintelor ca pe emblema cea mai solemnă a monoteismului lor,

[19] În realitate nu era însă așa, după cum o dovedesc profeții lor. Rabinii ulteriori și schema talmudică sunt factorii care au îndepărtat din simbolurile lor toată spiritualitatea, lăsând să mai existe doar scripturile lor – o cochilie goală din care suflul a plecat.

exoteric vorbind, deși nu vedeau în el decât un simbol falic universal, ezoteric vorbind. În timp ce cabaliștii îl cunoșteau doar pe Ain Soph și pe „Zeii” din Mistere, leviții nu aveau niciun mormânt, niciun zeu în Adytum-ul lor, ci doar „Sacrul” Chivot al Legământului – „Sfânta Sfintelor” pentru ei.

Când semnificația ezoterică a acestei mici încăperi va fi explicată clar, cei profani vor putea totuși înțelege mai bine de ce David dansa „neacoperit” în fața *Chivotului* Legământului și era atât de dornic să pară *netrebnic* de dragul „Domnului” său și *josnic* în propriii lui ochi.^[20]

Chivotul sau arca este Argha în formă de navă din Mistere. Parkhurst, care în dicționarul său grec are o lungă disertație pe tema ei, dar care în dicționarul lui ebraic nu suflă nicăieri vreun cuvânt despre ea, o explică în felul următor:

„Arche (Ἀρχή) corespunde în acest caz cuvântului ebraic *Rasit* sau «înțelepciune» ... care însemna emblema facultății generative a femeii, Arg sau Arca, în care se presupunea că germenii întregii naturi plutește sau cugetă deasupra marelui abis în intervalul de timp ce urma după fiecare ciclu lumesc.”

Într-adevăr; iar *Arca* evreiască a *Legământului* avea exact aceeași semnificație, doar că în locul unui sarcofag frumos și cast (simbol al Matricei, al Naturii și al Învierii), ca în Sanctum Sanctorum-ul păgânilor, evreii făcuseră construcția Arcei și mai *realistă*, prin cei doi Heruvimi așezați față în față pe cufărul sau pe Chivotul Legământului, cu aripile astfel desfăcute încât să formeze un Yoni perfect (așa cum se poate vedea azi în India). În plus, semnificația acestui simbol generativ era accentuată de cele patru litere mistice ale numelui lui Iehova, și anume YHVH (יהוה), Jod (י) însemnând *membrul viril*, Hé (ה) *matricea*, Vau (ו) o cârjă sau un cârlig, un cui, și din nou He (ה) semnificând de asemenea

[20] A se vedea *Samuel II*, 6:16-22.

„o deschidere”; toate acestea formau emblema sau simbolul *bisexual* perfect ori I (e) H (o) V (a) H, simbolul masculin și feminin.

Poate că, în plus, atunci când oamenii înțeleg semnificația reală a funcției și titlului lui Kadesh Kadeshim, „cei sfinți” sau „cei consacrați *Templului Domnului*”, „Sfânta Sfintelor” a acestor „fințe sfinte” poate căpăta un aspect mult mai edificator.

Pe de altă parte, Iacchus este Iao sau Iehova, iar Baal sau Adon, la fel ca și Bahus, era un zeu falic.

„Cine se va putea sui la muntele [locul înalt] Domnului?» întreabă David, regele cel sfânt. «Cine se va ridica până la locul lui cel Sfânt [locul Kadushu-lui său (קדשו)]?»^[21] *Kadesh* poate însemna, într-un sens, a «dedica», a «sfinți», a «consacra» și chiar a «iniția» sau a «face să iasă în evidență», dar el înseamnă și slujirea ritualurilor lascive – cultul lui Venus –, iar adevărata interpretare a cuvântului *Kadesh* este indicată fără menajamente [drept «curvă»] în *Deuteronom* XXIII, 17; în *Osea* IV, 14 și în *Facerea* XXXVIII, 15-22. *Kadeshimii* «sfinți» din Biblie erau identici, din punct de vedere al datoriilor aferente funcției lor, cu dansatoarele din pagodele hinduse de mai târziu. *Kadeshimii* ebraici – sau eunucii – trăiau «în apropiere de casa Domnului, unde femeile țeseau draperii pentru Astarte» sau pentru bustul lui Venus-Astarte.^[22]

Dansul executat de David în jurul Chivotului era „dansul în cerc” despre care se spunea că fusese recomandat de amazoane în vederea Misteriilor. Un astfel de dans era dansul fiicelor lui Shiloh^[23] și salturile profeților lui Baal^[24]. Era pur și simplu o caracteristică a cultului sabean, întrucât indica mișcarea planetelor în jurul Soarelui. Este evident faptul că acest dans era o frenezie bahică. Cu această ocazie erau folosite sistre, iar sarcasmele lui Michal, precum și răspunsul regelui sunt foarte expresive.^[25]

[21] *Psalmi*, 24:3.

[22] *II Regi*, 23:7; a se vedea Dunlap, *Sod, The Mysteries of Adoni*, p. 41.

[23] *Judecători*, 21:21, 23 și în continuare.

[24] *I Regi*, 18:26.

[25] *Isis Dezvăluită*, p. 45.

„Arca, în care sunt păstrați germenii tuturor creaturilor necesari repopulării Pământului, reprezintă supraviețuirea Vieții și supremația Spiritului asupra Materiei în confruntarea forțelor opuse ale Naturii. În harta astroteozofică din Ritul Occidental, Arca corespunde ombilicului și se află amplasată pe partea stângă, pe partea feminină (Luna), unul dintre aceste simboluri fiind stâlpul din partea stângă a Templului lui Salomon – Boaz. Ombilicul e legat (prin placentă) la receptaculul în care sunt fructificați embrionii rasei. Arca este Argha sacră a hindușilor și, prin urmare, ne putem da seama foarte ușor de legăturile pe care ea le avea cu Arca lui Noe, când aflăm că Argha era un vas alungit, folosit de preoți ca potir în cadrul sacrificiilor din cultul lui Isis, Astarte și Venus-Afrodita, care erau zeițele puterilor generative ale naturii sau ale materiei, reprezentând simbolic faptul că arca conținea germenii tuturor creaturilor.”^[26]

Cel care acceptă lucrările cabalistice din prezent și interpretările pe care rabinii le dau *Zoharului*, în schimbul înțelepciunii tradiționale cabalistice autentice din vechime^[27] se înșală. Căci în prezent, ca și atunci

[26] *Isis Dezvăluită*, II, 444.

[27] Autorul cărții *Qabbalah* încearcă de câteva ori să dovedească într-o manieră concludentă caracterul antic al *Zoharului*. Astfel, el arată că Moses de León nu putea fi autorul sau falsificatorul lucrărilor zoharice în secolul al XIII-lea, așa cum este acuzat, întrucât cu 225 de ani înainte de epoca lui Moses de León, Ibn Gebirol prezenta aceleași învățături filosofice. Niciun cabalist sau savant adevărat nu va nega vreodată acest fapt. Este un lucru cert că Ibn Gebirol și-a bazat doctrinele pe cele mai vechi surse cabalistice, și anume pe *Cartea numerelor* caldeeană, precum și pe unele Midrașe care nu mai există și care sunt fără îndoială aceleași Midrașe pe care le-a folosit Moses de León. Dar tocmai diferența existentă între cele două maniere de a trata aceleași subiecte ezoterice, este cea care – deși demonstrează vechimea foarte mare a sistemului ezoteric – indică existența unei nuanțe → clare de sectarism talmudic și chiar creștin în compilarea glosarelor din sistemul zoharic de către rabinul Moses. Ibn Gebirol nu a citat niciodată din *Scripturi* pentru a da forță învățăturilor (*Cabala*, de Myer, p. 7). Moses de León, dimpotrivă, a făcut din *Zohar* ceea ce este până în prezent: „un comentariu curent al celor Cinci Cărți sau a Pentateuhului” (ibid.), cu câteva adăugiri ulterioare făcute de mâini creștine. Unul urmărește filosofia ezoterică arhaică, iar celălalt doar acea parte care a fost adaptată la Cărțile pierdute ale lui Moise, restaurate de Ezra. Astfel, deși sistemul sau tulpina pe care a fost grefat *Zoharul* original primitiv are o vechime extrem de mare, multe dintre ramurile zoharice (ulterioare) sunt puternic influențate de opiniile proprii ale gnosticilor creștini (sirieni și caldeeni), prietenii și colaboratorii lui Moses de León care, după cum a arătat Munk, accepta interpretările lor.

când Frederick von Schelling a făcut-o accesibilă Europei și Americii, *Cabala* nu mai conține decât:

„Rămășițe și fragmente, resturi foarte denaturate ale aceluia sistem străvechi ce reprezintă cheia tuturor sistemelor religioase.”^[28]

Cel mai vechi sistem și *Cabala* caldeeană erau identice. Versiunile cele mai recente ale *Zoharului* sunt cele ale Sinagogii din primele secole – adică Tora (sau Legea), dogmatică și intransigentă.

„Camera Regelui” din piramida lui Keops este așadar o „Sfânta Sfințelor” egipteană. În perioada Misteriilor Inițierii, Candidatul, reprezentându-l pe zeul solar, trebuia să intre în sarcofag și să întruchieze raza revigorantă ce pătrunde în matricea fecundă a Naturii. Când ieșea din el, în dimineața zilei următoare, el simboliza învierea Vieții, după schimbarea numită Moarte. În Marile Mistere, „moartea” lui figurativă dura două zile, până în dimineața zilei a treia, când se trezea odată cu Soarele, după o ultimă noapte plină de cele mai aprige încercări. În timp ce Candidatul reprezenta Soarele – sfera atotdătătoare de viață care „învie” în fiecare dimineață pentru a oferi viață tuturor –, sarcofagul simboliza principiul feminin. Acest proces avea loc în Egipt; forma și aspectul lui se modificau în fiecare țară, cu condiția să existe întotdeauna un vas, un „navis” simbolic sau un vehicul în formă de navă și un *recipient* care să conțină simbolic germenii sau germenii vieții. În India, candidatul la brahmanism trebuia să treacă prin Vaca de „aur”, dacă dorea să fie un brahman și să devină *Dvi-ja* sau „născut din nou”. La greci, Argha în formă de semilună era simbolul Reginei Cerului – Diana sau Luna. Ea era Mama Supremă a tuturor Existențelor, în timp ce Soarele era Tatăl. Înainte de a-l metamorfoza pe Iehova într-un Dumnezeu masculin, dar și după aceea, evreii o venerau pe Astoreth, fapt ce l-a făcut pe Isaia să declare: „Sufletul meu urăște Lunile noi și

[28] A se vedea Prefața de la *Kabbala* de Franck.

... sărbătorile voastre^[29]; o declarație evident injustă din partea sa. Ca formă de cult public, sărbătorile lui Astoreth și ale Lunii noi (semiluna Argha) nu aveau o semnificație mai rea decât semnificația ocultă a Lunii în general, care din punct de vedere cabalistic era direct legată de Iehova și sacră pentru el, după cum e bine știut; totuși, singura diferență era aceea că una reprezenta aspectul feminin, iar cealaltă aspectul masculin al Lunii și al stelei Venus.

Soarele (Tatăl), Luna (Mama) și Mercur-Thot (Fiul) reprezentau prima trinitate a egiptenilor, care îi personifica în Osiris, Isis și Thot (Hermes). În Evanghelia gnostică intitulată *Pistis Sophia* (ΠΙΣΤΙΣ ΣΟΦΙΑ), cei șapte Mari Zei, împărțiți în două triade, și Zeul suprem (Soarele) reprezintă Puterile [Triple] inferioare (Τριδυνμεις), ale căror puteri rezidă în Marte, Mercur și respectiv Venus, triada superioară constând în cei trei „zei invizibili” ce sălășluiesc în Lună, Jupiter și Saturn.^[30]

Acest lucru nu are nevoie de nicio dovadă. Astoreth era, într-un sens, un simbol impersonal al Naturii, Corabia Vieții care purta pe întinderea nesfârșită a Oceanului Sideral germenii tuturor ființelor. Iar atunci când nu era identificată cu Venus, precum toate celelalte „Regine ale Cerului” cărora le erau oferite în sacrificiu prăjituri și chifle, Astoreth devenea reflexia lui „Nuah, Mama Universală” a caldeenilor (Noe feminin, considerat ca fiind una cu Arca) și a triadei feminine, Ana, Belita și Davkina, fiind numită, atunci când acestea deveneau una, „Zeița Suverană, Doamna Abisului de jos, Mama Zeilor, Regina Pământului și Regina Fecundității”. Mai târziu, Belita sau Tamtu^[31] (marea), Mama Orașului Uruk (marea necropolă caldeeană), a devenit Eva, iar acum ea este, în Biserica Latină, Fecioara Maria, înfățișată

[29] I. 14.

[30] A se vedea Schwartze, op. cit., pp. 359, 361 și următoarele.

[31] Sayce, *Hibbert Lectures*, 1887, p. 374.

stând în picioare pe o semilună și uneori pe glob, pentru a diversifica programul. Navisul sau forma de navă a semilunii, care reunește în ea toate simbolurile comune ale Corabiei Vieții, precum Arca lui Noe, Yoni de la hinduși și Chivotul Legământului, reprezintă simbolul feminin al „Mamei Zeilor” Universală, iar în prezent o întâlnim în toate bisericile sub forma simbolului creștin, ca fiind *naosul* (de la *navis*)^[32]. Navisul, Corabia Siderală, e fructificată de Spiritul Vieții – Dumnezeu masculin, cum îl numește cu multă justete eruditul Kenealy în cartea sa *Apocalypse*. În simbolismul religios occidental, semiluna era aspectul masculin, iar Luna plină aspectul feminin al acestui Spirit universal. Cuvântul mistic ALM, pe care profetul Mahomed l-a adăugat la începutul multor capitole din *Coran*, se referă la *ea* ca fiind Alm-ul, Fecioara Precurată a Cerurilor.^[33] Și, cum sublimul cade mereu în ridicol, din această rădăcină Alm trebuie să derivăm cuvântul Almeh – dansatoarele egiptene. Ele sunt „fecioare” din aceeași categorie cu Nacnidin India și Kadeshim (feminin), „cele sfinte” din templele evreiești – consacrate lui Iehova, care reprezenta ambele sexe – și ale căror funcții *sfinte* în templele israelite erau *identice* cu cele ale Nacnî-lor.

Or, Eustațiu declară că **IO (ΙΩ)** înseamnă Luna în dialectul argienilor, fiind și unul dintre numele date Lunii în Egipt. Jablonski spune:

„**IO**, *Ioh*, *Ægyptiis Lunam significat neque habent illi, in communi sermonis usu, aliud nomen quo Lunam designent propter IO*.”^[34]

[32] Timaios din Locri, vorbind despre „Arka” [Arche], o numește „*principiul celor mai bune lucruri*” (Ἀρχαίωνόρυστων). Cuvântul *arcan*, însemnând „ascuns” sau „secret”, derivă de aici. „*Arcana* nu îi este dezvăluită nimănui, cu excepția ... Celui Preaînalt” (*Codex Nazareus*). Făcând aluzie la Natură, puterea feminină, și la Spirit, puterea masculină, Esculap, în calitate de zeu solar, era numit *Archagetas*, „născut din Arcă”, dumnezeiasca Fecioară-Mamă a Cerurilor (a se vedea Kenealy, *The Book of God*, p. 10).

[33] Kenealy, op. cit., *ibid*.

[34] *Io* sau *Ioh* însemna la egipteni Luna, ei neavând în limbajul lor obișnuit alt nume în

Stâlpul și Cercul (IO), care la Pitagora era numărul perfect cuprins în Tetradă^[35], a devenit ulterior un număr *eminamente falic* – în special la evrei, unde îl reprezintă pe Iehova masculin și feminin.

Iată cum explică acest aspect un erudit:

„Descopăr, în lucrarea lui Uhlemann despre piatra din Rosetta, cuvântul *mooth* (și în Seiffarth), numele *Lunii*, folosit ca un ciclu de timp, de unde luna lunară, pornind de la hieroglifa , cu și ca factori determinanți, ce sunt dați precum IOH coptic sau IOH. Cuvântul ebraic poate fi și el folosit ca IOH, întrucât litera *vau*, ו, era folosită pentru o, pentru u și pentru v sau w. Aceasta se petrecea înainte de Masora, al cărui punct (.) era folosit ca ו = o; ו = u și ו = v sau w. Cercetările mele inițiale mă conduseseră la concluzia că funcția distinctivă importantă a numelui divin Iehova indica influența *Lunii*, ca fiind *cauza generării*, pornind de la valoarea ei exactă ca an lunar în *măsura firească a zilelor*, așa cum veți înțelege pe deplin... Și iată că același cuvânt provine dintr-o sursă mult mai veche, și anume coptă, sau mai curând de la vechii egipteni de pe vremea coptilor.”^[36]

Acest fapt este și mai remarcabil atunci când egiptologia îl compară cu puținele aspecte pe care le știe despre triada din Teba – alcătuită din Ammon, Mooth (sau Moot) și fiul lor Khonsoo. Această triadă, când era unită, era cuprinsă în Lună, ca fiind simbolul lor comun, iar când era separată, Khonsoo era zeul Lunus, fiind astfel confundat cu Thot și Phtah. Mama sa, Moot – acest nume însemnând „Mamă”, apropo, și nu Luna, care era doar simbolul ei –, e numită „Regina Cerului”, „Fecioara” etc., căci ea era un aspect al lui Isis, Hathor și altor zeițeMame. Ea era mai puțin soția decât mama lui Ammon, al cărui titlu distinct este cel de „soț al mamei sale”. La o statueta aflată la Bulaq, în Cairo, această triadă e înfățișată ca un zeu-mumie care ține

afară de Io sub care era cunoscută Luna.]

[35] Acesta e alcătuit din zece puncte dispuse pe patru rânduri sub formă de triunghi. Este tetragrama cabaliștilor occidentali.

[36] Extras dintr-un manuscris.

în mână trei sceptre diferite și poartă pe cap discul *Lunii*; o împletitură a părului caracteristică indică intenția de a-l întruchipa ca pe un zeu *copil* sau ca pe „Soarele” din triadă. La Teba, el era zeul destinului și apărea sub două aspecte: (1) de Khonsoo, zeul Lunar și Domnul Tebei, *Nofirhotpoo*, „cel care este în repaus absolut” și (2) de „Khonsoo *iri-sokhroo*” sau „Khonsoo, care împlinește Destinul”; primul pregătea evenimentele și le concepea pentru cei născuți sub influența lui generativă, iar celălalt le pune în acțiune^[37]. În urma schimbărilor teogonice, Ammon a devenit Horus, Hor-Ammon, iar Moot (h)-Isis ne este înfățișată alăptându-l, într-o statueta din perioada saitică^[38]. În această triadă transformată, Khonsoo devine la rândul lui Thot-Lunus, „cel care conduce la mântuire”. Fruntea îi este încoronată de un cap de ibis împodobit cu discul *Lunii* și cu diadema numită Io-tef (IO-tef)^[39].

Or, toate aceste simboluri se găsesc desigur reflectate (unii le consideră a fi identice) în Yave sau Iehova din *Biblie*. Acest lucru va deveni evident oricui va citi *The Source of Measures* sau *The Hebrew-Egyptian Mystery* și va înțelege dovezile matematice clare și incontestabile prezentate în ele, ce arată că *fundatiile ezoterice* sau sistemul folosit la construirea Marii Piramide și în măsurile arhitecturale ale Templului lui Solomon (fie că acesta e mitic sau real), ale Arcei lui Noe și ale Chivotului Legământului sunt aceleași. Dacă există vreun lucru în lume care poate soluționa controversa că vechii evrei, precum și cei post-babilonieni mai recent, dar mai ales primii, și-au fondat teogonia și religia pe aceeași fundație folosită de păgâni, iată lucrarea în discuție.

Iar acum ar fi bine să-i reamintim cititorului ceea ce am spus despre **IAO**, în *Isis Dezvăluită*:

[37] A se vedea *Guide au musée de Boulogne*, de G. Maspéro, 1884, p. 168, Nr. 1981.

[38] Ibid., p. 169, Nr. 1998.

[39] Ibid., p. 172, Nr. 2068.

„Nicio altă divinitate nu oferă o varietate atât de mare de etimologii ca Iaho, și nu există un alt nume care să poată fi pronunțat în atâtea moduri diferite. Doar prin asocierea lui cu punctele masoretice au reușit rabinii de mai târziu să facă ca numele Iehova să se citească «Adonai» – sau Domnul. Filon din Byblos îl scrie cu litere grecești **ΙΕΥΩ – IEVO**. Teodoret spune că samaritenii îl pronunțau labe (lahva), iar evreii Iaho; ceea ce l-ar face, așa cum am arătat, I-Ah-O. Diodorus afirmă că „evreii povestesc că Moise l-a numit pe Dumnezeu **IAO**”. Bazându-ne pe autoritatea *Bibliei*, noi susținem că Moise, înainte de a fi inițiat de Ietro, socrul său, nu cunoscuse niciodată cuvântul Iaho.”^[40]

Cele de mai sus sunt coroborate de conținutul unei scrisori personale primite de la un cabalist foarte erudit. În primul nostru Volum^[41], se afirmă că, din punct de vedere ezoteric, Brahma (androgen), pe care orientaliștii îl confundă atât de ireverențios și de frecvent cu Brahma (masculinul), este adeseori numit Kala-hamsa, „Lebăda în eternitate”, iar sensul ezoteric al lui A-ham-sa se traduce prin „Eu sunt el”, So-ham fiind echivalentul lui Sah, „el”, și Aham, „eu” – o anagramă și o permutare mistică. Este de asemenea Brahma „cu patru fețe”, Chatur-mukham (Cubul perfect) ce se formează în și din Cercul Infinit; iar folosirea lui 1, 3 și 5 și $\frac{7}{7}=14$, ca ierarhie ezoterică a Dhyan Chohan-ilor, este explicată din nou. Referitor la cele de mai înainte, corespondentul menționat face următoarele comentarii:

„Cu privire la numerele 1, 3 și 5 și de două ori 7, semnificând într-un mod foarte special 13514, număr care, plasat pe un cerc, poate fi citit ca

[40] Cercetătorul trebuie să știe că Ietro nu este numit „socrul” lui Moise deoarece acesta era într-adevăr căsătorit cu una dintre cele șapte fiice ale sale. Moise, dacă a existat vreodată, a fost un Inițiat și, ca atare, un Ascet, un Nazar, care nu ar fi putut fi niciodată căsătorit. Ea este o alegorie ca toate celelalte lucruri. Sefora („cea strălucitoare”) este personificarea uneia dintre științele oculte transmise prin Reuel-Ietro, preotul Inițiator din Madian, lui Moise, discipolul său egiptean. „Fântâna” lângă care s-a așezat Moise când fugea de faraon simbolizează „Izvorul Cunoașterii”.

[41] *Doctrina secretă, Secțiunea a IV-a*.

31415 (sau valoarea lui π), cred că nu poate exista vreo îndoială, mai ales atunci când ele sunt avute în vedere cu semnele simbolice pe Sacr^[42], «Chakra» sau Cercul lui Vishnu.

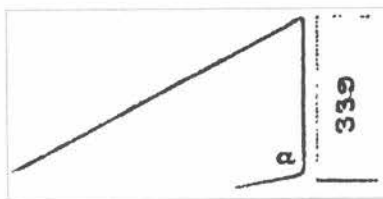
Dați-mi însă voie să duc descrierea dumneavoastră un pas mai departe. Spuneți că «Cel Unic provenind din Ou, Șase-le și Cinci-ul^[43] dau numărul 1065, valoarea primului-născut». Dacă e așa, avem în 1065 faimosul nume al lui Iehova, Jve sau Jave ori Jupiter și, prin schimbarea lui **ה** în **כ** sau a lui **ה** în **נ**, obținem **כרי** sau cuvântul latin *Jun* sau *Juno*, baza enigmei chineze, cheia ce servește pentru a măsura numerele lui Sni (Sinai) și Iehova coborând de pe Munte, număr (1065) care nu înseamnă decât folosirea raportului nostru de 113 la 335, pentru că $1065 = 355 \times 3$, care reprezintă circumferința unui diametru de $113 \times 3 = 339$. Astfel, primul-născut din Brahma-Prajapati (sau din orice Demiurg) indică folosirea ca măsură a unui raport circular extras din Chakra (sau Vishnu) și, așa cum am spus mai înainte, Manifestarea Dumnezeiască ia forma Vieții și a Primului-născut.

Există un lucru foarte neobișnuit: la intrarea culoarului ce duce la Camera Regelui, distanța măsurată de la suprafața Marii Trepte^[44] și a Marii Galerie până în vârful Galeriei este, potrivit măsurătorilor foarte minuțioase făcute de Piazz-Smyth, de 339 de inci. Dacă se ia «a» ca centru și se descrie un cerc având această rază, diametrul cercului va fi de $339 \times 2 = 678$, iar aceste numere sunt cele ale expresiei «și corbul» din scenele sau tablourile «porumbelul și corbul» ce ilustrează Potopul lui Noe (raza e luată pentru a arăta împărțirea în două părți, care sunt de 1065 fiecare); căci $113 (omul) \times 6 = 678$, iar diametrul unei circumferințe este de 1065×2 – avem deci aici, pe această treaptă mare

[42] În ebraică, simbolul falic Lingam și Yoni.

[43] A se vedea vol. I, Secțiunea a IV-a, Sloka 3.

[44] La această treaptă se ajunge pe planul nivelului intrării deschise a Camerei Regelui, „Sfânta Sfințelor” la egipteni.

de la *intrarea* în Camera Regelui, un indiciu despre *omul* cosmic (Sfânta Sfințelor) – care este *matricea*. Acest culoar are o asemenea înălțime încât pentru a intra pe el omul *trebuie să se aplece*. Dar un om stând *drept* este 113, iar 113 frânt sau aplecat devine $113/2 = 56,5$ ori $5,65 \times 10$ (יהוה) sau Iehova. Adică îl personifică^[45] ca intrând în Sfânta Sfințelor. Dar potrivit ezoterismului ebraic, *funcția principală* a lui Iehova era de a *da copii* etc., și aceasta deoarece, potrivit numerelor numelui său, el era *măsura anului lunar*, perioadă de timp care – datorită factorului ei de 7 (șapte), concorda foarte bine cu perioadele de animare, viabilitate și gestație – era considerată drept *cauza acțiunii generatoare*, fiind prin urmare venerată și implorată.”

Această descoperire îl leagă și mai mult pe Iehova de toți ceilalți zei creatori și generatori, atât solari, cât și lunari, și în special de „Regele” Soma, Deus Lunus hindus, Luna, datorită influenței ezoterice atribuite în ocultism acestei planete. Există totuși și alte coroborări ale acestui lucru chiar în tradiția ebraică. În *More Nevochim* (sau „Călăuza șovăielnicilor” – cu adevărat!), Maimonide ni-l prezintă pe Adam sub două aspecte: ca om născut ca toți ceilalți, dintr-un bărbat și o femeie – și ca *Profetul Lunii*; motivul acestui lucru a devenit acum evident și trebuie explicat.

În presupusa lui calitate de marele „Strămoș al rasei umane”, Adam este, la fel ca Adam Kadmon, făcut după *chipul* lui Dumnezeu – un chip priapic prin urmare. Cuvintele ebraice *Sacr’* și *N’cabvah*, traduse ad litteram, înseamnă *Lingam* (falus) și *Yoni* (Cteis), în ciuda traducerii

[45] Candidatul la inițiere îl personifica întotdeauna pe zeul templului de care aparținea, așa cum Marele Preot îl personifica mereu pe Dumnezeu și exact la fel cum în prezent Papa îl personifică pe Petru și chiar pe Iisus Cristos atunci când intră în altar – „Sfânta Sfințelor” la creștini.

lor în *Biblie* prin „parte bărbătească și parte femeiască”^[46]. După cum se spune în ea, Dumnezeu a făcut pe „*om după chipul Său*”; l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; „*parte bărbătească și parte femeiască*” i-a făcut – androginul Adam Kadmon. Acest nume cabalistic nu este al unui om viu, nici măcar al unei Ființe umane sau dumnezeiești, ci al celor două sexe sau organe de procreare, numite în ebraică, cu aceea sinceritate lingvistică eminamente biblică, *Sacr’* și *N’cabvah*^[47]; cele două organe constituie deci *chipul* sub care „Domnul Dumnezeu” i se arăta de obicei poporului său ales. În prezent este dovedit în mod incontestabil că este astfel, de aproape toți marii specialiști în simboologie și ebraică, precum și de *Cabala*. Prin urmare, Adam este, într-un sens, Iehova. Acest lucru clarifică o altă tradiție generală din Orient, pe care Gregory o menționează în *Notes and Observations upon several Passages in Scripture*^[48] și pe care Hargrave Jennings o citează în lucrarea sa *Phallicism*.

„Dumnezeu i-a poruncit lui Adam ca trupul său mort să rămână la suprafața pământului, până se va împlini timpul pentru a-l încredința ... mijlocului pământului, de către un preot al Dumnezeului Celui Preaînalt...”

În consecință,

„Noe se ruga zilnic în Arcă înaintea «Trupului lui Adam»”^[49] —

sau înaintea falusului aflat în Arcă ori, din nou, în „Sfânta Sfințelor”. Cabalistul obișnuit cu permutările continue ale numelor biblice, odată ce acestea sunt interpretate numeric și simbolic, va înțelege sensul.

[46] *Facerea*, 1:27.

[47] Iehova îi spune lui Moise: „Însumarea numelui meu este *sacr’* purtătorul germinului” – falus. „El este vehiculul vestirii și, într-adevăr, în calitate de *sacr’* sau de purtător al germinului, utilizarea lui a fost transmisă de-a lungul epocilor ajungând la *sacr-factum* al preotului roman și la *sacr-ificiu* și *sacr-ament* la rasa vorbitoare de limba engleză” (*Source of Measures*, p. 236). De aici, în Biserica Greacă și Romană căsătoria este un *sacrament*.

[48] *Însemnări și observații asupra câtorva pasaje din Scriptură*, Londra, 1864, vol. I, pp. 120-121.

[49] Op. cit., p. 67.

„Cele două cuvinte care alcătuiesc numele de Iehova constituie ideea originală de parte bărbătească-parte femeiască, ca sursă de naștere (căci ⁵⁰ era membrum virile, iar Hovah era Eva). Așadar ... cel desăvârșit, ca sursă a măsurilor, preia de asemenea forma primară de naștere, ca fiind hermafrodită; de aici și forma falică și utilizarea ei.”^[50]

În plus, același autor arată și demonstrează numeric și geometric că (a) Arets, „pământ”, Adam, „om” și H-adam-h, sunt înrudite între ele, fiind personificate în Biblie sub o singură formă, precum Marte egiptean și ebraic, zeul generării^[51], și (b) că Iehova sau Iah este Noe, căci „Iehova este Noe” s-ar scrie în ebraică יכה sau literalmente Inci în engleză.

Cele de mai sus furnizează, așadar, o cheie a tradițiilor pomenite. Noe, o permutare divină, presupusul Salvator al Omenirii, care transportă în Arca sau Argha sa (Luna) germenii tuturor creaturilor, se închină în fața „Trupului lui Adam”, trup care este chipul Creatorului și un Creator în sine. De aceea Adam e numit „Profetul Lunii”, Argha sau „Sfânta Sfintelor” a lui Yod (י). Aceasta explică de asemenea originea credinței populare a evreilor, potrivit căreia chipul lui Moise este în Lună – și anume în petele de pe suprafața ei. Întrucât din punct de vedere cabalistic Moise și Iehova sunt, repetăm, permutări, după cum a fost arătat. Autorul cărții *The Source of Measures* se exprimă astfel:

„Există un fapt cu privire la Moise și la lucrările sale, prea important ca să fie omis. Atunci când este instruit de Domnul în privința misiunii lui, numele de putere adoptat de Divinitate este, *Eu sunt ceea ce sunt*, care în ebraică se scrie astfel:

אהיה-אשך-אהיה,

o versiune a lui יהוה. Or, Moise se scrie משה și echivalează cu 345.

[50] *The Source of Measures*, p.159.

[51] Op. cit., p. 67.

Se adaugă valorile noii forme a numelui de Iehova, $21+501+21= 543$, sau, citind în sens invers, 345, arătându-ni-l astfel pe Moise ca fiind o formă a lui Iehova în această combinație. $21 \div 2 = 10,5$ sau citit invers, 501, astfel că asher sau „ceea ce” din „Eu sunt ceea ce sunt” este pur și simplu un ghid pentru folosirea lui 21 sau 7×3 și a lui $501^2 = 251+$, un număr piramidal foarte important etc.”^[52]

Pentru a le oferi o explicație mai clară celor care nu sunt cabaliști, o vom formula astfel: în ebraică, „Eu sunt ceea ce sunt” este:

Âhiyé	Asher	Âhiyé
א ת י ת	א ש ו	א ת י ת
5, 10, 5, 1	200, 300, 1	5, 10, 5, 1

Se adună numerele aferente acestor cuvinte separate și se obține:

א ת י ת	א ש ו	א ת י ת
21	501	21

Aceasta are legătură cu procesul coborârii în mijlocul Focului pe Munte pentru a-l face pe Om etc. și este explicat ca fiind o verificare și o folosire a numerelor aferente munților, căci de o parte avem $10 + 5 + 6 = 21$, în mijloc 501 și de cealaltă parte $6 + 5 + 10 = 21$.^[53]

„Sfânta Sfintelor”, atât cabalistică, cât și rabinică, ne este așadar prezentată ca un simbol internațional și ca o proprietate comună. Niciuna dintre ele nu a luat naștere la ebraici, ci din cauza abordării prea realiste a leviților pe jumătate inițiați, simbolul a dobândit la ei o semnificație pe care nu prea o are până în prezent la niciun popor și care, inițial, niciun cabalist autentic nu a intenționat vreodată să i-o dea. Lingam-ul și yoni al hindusului modern de rând nu are, în aparență desigur, o valoare mai bună decât „Sfânta Sfintelor” rabinică – dar nici mai

[52] Op. cit., p. 187.

[53] De același autor, a se vedea Secțiunea intitulată „Simbolismul numelor misterioase Iao și Iehova”.

proastă, iar aceasta este o idee prinsă din urmă de traducătorii creștini ai filosofilor religioase asiatice. Căci în astfel de mituri religioase, în simbolismul ascuns al unui crez și al unei filosofii, *spiritul* principiilor expuse ar trebui să decidă valoarea lor relativă. Cine ar îndrăzni să afirme că această așa-numită „Înțelepciune”, analizată pe ambele fețe, folosită unic pentru nevoile și în beneficiul unui singur popor mic, nu a dezvoltat niciodată în ea ceva precum o etică națională? Profeții există pentru a indica maniera de a trăi a poporului ales, însă „refractară”, înainte, în timpul și după epoca lui Moise. Faptul că ei au posedat la un moment dat religia-înțelepciunea și folosirea limbajului ei universal și a simbolurilor ei este dovedit de ezoterismul similar care există până în prezent în India cu privire la „Sfânta Sfintelor”. Așa cum am spus mai devreme, acest ezoterism consta și încă constă în trecerea prin Vaca de „Aur” în aceeași *poziție aplecată* pe care o impune Galeria din Marea Piramidă și care, în ezoterismul ebraic, îl identifica pe om cu Iehova. Singura diferență constă în spiritul interpretării. La hinduși, ca și la egiptenii antici, acel spirit era și este în totalitate metafizic și psihologic; la ebraici era *realist* și *fiziologic*. El indica prima separare sexuală a rasei umane – Eva dându-i naștere lui Cain-Iehova, după cum este arătat în *The Source of Measures*, indica consumarea unirii pământești fiziologice și a concepției –, ca în alegoria lui Cain vărsând sângele lui Abel, *Habel* fiind principiul feminin; și indica gestația – proces înfățișat ca începând în Rasa a Treia sau cu *al Treilea Fiu* al lui Adam, Set, odată cu al cărui fiu, Enoh, oamenii au început să-și dea numele de Iehova sau Iah-hova, Iod-ul masculin și Havah sau Eva, adică ființe masculine și feminine.^[54] Diferența constă deci în sentimentul religios și moral, dar cele două simboluri sunt identice. Fără îndoială că pentru

[54] În *Facerea* (4:26) este tradus greșit: „Și i-a pus numele *Enos* («om»); atunci au început oamenii să cheme numele Domnului” – ceea ce nu are sens, întrucât Adam și ceilalți trebuie să fi făcut același lucru.

tanaimii^[55] evrei pe deplin inițiați, sensul tainic al simbolismului era o idee abstractă la fel de sfântă ca pentru vechii *Dvija*^[56] arieni. Cultul „Dumnezeului din Chivot”^[57] datează doar de pe vremea lui David, iar timp de o mie de ani Israel nu a cunoscut un Iehova falic. Dar în prezent vechea *Cabală*, editată și reeditată, a început să fie întinată cu el.

La vechii arieni, sensul tainic era grandios, sublim și poetic, oricât de mult ar pleda *acum* aspectul exterior al simbolului lor împotriva acestei afirmații. Ceremonia trecerii prin „Sfânta Sfintelor” – simbolizată acum de Vacă, dar la început trecerea se făcea prin templul Hiranyagarbha, Oul Radios, un simbol al Naturii Abstracte Universale – semnifica o concepție și o naștere spirituală sau mai exact *re-nașterea* și regenerarea individului; omul *aplecat* la intrarea în Sanctum Sanctorum, gata să treacă prin Matricea Mamei Naturi, sau creatura fizică pregătită să re-devină Ființa Spirituală originală, OMUL *pre-natal*. Pentru semiți, acest om aplecat reprezenta *căderea* spiritului în materie, iar acea *cădere* și *degradare* era apoteozată de el, având ca rezultat aducerea Divinității jos, la nivelul omului. La arieni, simbolul reprezenta despărțirea spiritului de materie, contopirea lui cu Sursa sa primară și întoarcerea în ea; la semiți, el semnifica unirea Omului Spiritual cu Natura materială feminină, latura fiziologică căpătând întâietate asupra laturii psihice și celei pur imateriale. Concepțiile arienilor despre simbolism erau cele ale întregii lumi păgâne; interpretările semite au provenit din ele, fiind cu precădere ale unui trib mic, lăsându-și astfel amprenta trăsăturilor naționale și defectelor distincte care îi caracterizează până în prezent pe mulți evrei – realism brut, egoism și senzualitate. Prin intermediul

[55] Tanaimii sunt înțelepții rabinici ale căror opinii sunt consemnate în Mishnah, prima colecție scrisă importantă a tradițiilor orale, cunoscută sub numele de „Tora orală” (n.t.).

[56] *Dvija* înseamnă în sanscrită „născut de două ori”, prima naștere fiind fizică, în timp ce a doua este spirituală (n.t.).

[57] Numită în *1 Cronici* 16:4 „slujba înaintea Chivotului Domnului” (n.t.).

tatălui lor Iacov, ei au făcut o învoială cu divinitatea tribului lor, preamărită mai presus de toate celelalte, și un *legământ* că „sămânța lui va fi ca pulberea pământului”; iar de atunci înainte acea divinitate nu putea fi mai bine reprezentată decât prin simbolul generării, iar ca reprezentare un *număr* și numere.

Carlyle are cuvinte înțelepte despre aceste două nații. La arienii hinduși – poporul cel mai metafizic și mai spiritual de pe pământ – religia a fost întotdeauna, după cum spune el:

„O veșnică stea polară ce strălucește cu atât mai puternic pe cer cu cât pe pământ crește mai mult întunericul nopții în jurul lui.”

Pe hinduși, religia lor îi detașează de acest Pământ; de aceea, chiar și în prezent, simbolul Vacii este, în sensul lui tainic, unul dintre cele mai mărețe și mai filosofice printre toate celelalte. Pentru „Maestrii” și „Domnii” puterilor europene, unele cuvinte ale lui Carlyle despre israeliți încă sunt valabile într-un mod și mai admirabil; pentru ei,

„Religia este un sentiment înțelept și prudent, bazat doar pe calcul” — și așa a fost de la început. Întrucât s-au împovărat cu ea, națiunile creștine se simt obligate să o apere și să o *poetizeze*, în detrimentul celorlalte religii.

Dar la popoarele străvechi nu era așa. Pentru ele, culoarul de intrare și sarcofagul din Camera Regelui însemnau regenerare – nu generare. Era simbolul cel mai solemn, o adevărată *Sfântă a Sfințelor*, în care erau creați Hierofanți nemuritori și „Fii ai lui Dumnezeu” – dar niciodată oameni muritori și fii ai poftelor trupești și ai cărnii, ca acum, potrivit sensului ascuns al cabalistului semit. Motivul acestei diferențe din concepțiile celor două rase este ușor de explicat. Arianul hindus aparține celor mai vechi rase existente actualmente pe Pământ; evreul semit aparține celei mai recente rase. Primul are o vârstă de aproape un

milion de ani; al doilea constituie o mică subrasă cu o vârstă nu mai mare de aproximativ 8000 de ani.^[58]

Dar cultul falic s-a dezvoltat doar odată cu pierderea treptată a cheilor sensului ascuns al simbolurilor religioase, și a existat o vreme când israeliții aveau credințe la fel de pure precum cele ale arienilor. Însă iudaismul din prezent, bazat *exclusiv* pe cultul falic, a devenit una dintre credințele cele mai târzii din Asia, iar din punct de vedere teologic el este o religie a urii și răutății față de oricine și orice care nu face parte din ea. Philon din Alexandria arată cum era adevărata credință ebraică. Scrierile sacre, spune el, prescriu ce ar trebui să facem, *poruncindu-ne să îi urâm pe păgâni, să urâm legile și instituțiile lor*. E adevărat că ele detestau în mod public cultul lui Baal sau al lui Bahus, dar lăsașă să fie respectate în secret cele mai rele aspecte ale lor. Odată cu evreii talmudici, marile simboluri ale Naturii au fost cele mai profanate. După cum o dovedește în prezent descoperirea cheii ce permite interpretarea corectă a *Bibliei*, geometria, a *cincea* știință Dumnezeiască – a „cincea” din seria de Șapte chei ale limbajului ezoteric universal și ale simbolismului – a fost desacralizată de ei și folosită pentru a ascunde misterele cele mai pământești și extrem de sexuale, în care atât Divinitatea, cât și religia au fost degradate.

Ni se spune că exact la fel se petrece cu Brahma-Prajapati, cu Osiris și cu toți ceilalți zei *Creatori*. Este adevărat, atunci când riturile lor

[58] Strict vorbind, evreii au constituit o rasă ariană artificială, născută în India și aparținând ramurii caucaziane. Nimeni care are cunoștințe despre armeni și parși (adepti ai zoroastrismului – n.t.) nu poate să nu recunoască în cele trei același tip arian, caucazian. Dintre cele șapte tipuri primitive ale Rasei a Cincea, pe pământ mai există în prezent doar trei. Așa cum a spus pe bună dreptate profesorul W. H. Flower în 1885: „Nu mă pot opune acestei concluzii la care ajung atât de des diverși antropologi, și anume că de-a lungul timpului omenii primitivi, indiferent ce ar fi fost, s-au împărțit în trei categorii extreme, reprezentate de caucazienii din Europa, mongolii din Asia și etiopienii din Africa, și că toți indivizii speciei umane existenți pot fi încadrați în aceste categorii”. (Discurs al Președintelui la Institutul de Antropologie al Marii Britanii etc.) Dacă se are în vedere faptul că rasa noastră a ajuns la a cincea subrasă a ei, cum ar putea fi altfel?

sunt judecate dintr-o perspectivă exoterică și externă; și este exact contrariul, atunci când e dezvăluită semnificația lor *intimă*, după cum o constatăm. Lingamul hindus este echivalentul „Stâlpului” lui Iacov – un lucru cât se poate de incontestabil. Dar, așa cum am spus, diferența constă în faptul că semnificația ezoterică a lingamului era realmente prea sacră și metafizică pentru a le fi dezvăluită celor profani și vulgari, așa că aparența lui superficială a fost lăsată speculațiilor mulțimii. Dar nici hierofantul și nici brahmanul, în exclusivismul lor orgolios și în satisfacția cunoașterii lor, nu și-au dat osteneala să îi ascundă *goliciunea* primordială în alegorii abil ticluite, pe când rabinul, după ce interpretează simbolul pentru a servi tendințelor proprii, trebuia să îi ascundă sensul brut. Iar acest lucru servea atingerii unui scop dublu: de a păstra pentru sine secretul și de a se ridica, în presupusul său monoteism, deasupra păgânilor pe care Legea sa îi porunca să-i urască^[59] – poruncă acceptată astăzi cu bucurie și de creștini, în ciuda unei alte porunci mai recente: „Iubiți-vă unii pe alții”. Atât India, cât și Egiptul aveau și au în continuare lotusul lor sacru, care simbolizează aceeași „Sfântă a Sfințelor” – lotus care crește în apă, un dublu simbol feminin – *purtătorul* propriei semințe și rădăcina tuturor. Viraj și Horus sunt amândoi simboluri masculine ce emană din sânul Naturii androgine, unul din Brahma și perechea sa feminină Vach, celălalt din Osiris și Isis – niciodată din Dumnezeu Unic Infinit. În sistemul iudeo-creștin este altfel. În timp ce lotusul, care îl conține pe Brahma, Universul, e

[59] De fiecare dată când au fost semnalate astfel de analogii între neevrei și evrei, iar mai târziu creștini, aceștia din urmă au răspuns invariabil că a fost lucrarea diavolului, care i-a forțat pe păgâni să îi imite pe evrei, în scopul de a aduce un afront religiei *Dumnezeului Celui Unic și Viu*. Faber dă un răspuns foarte just: „Unii și-au închipuit că neevreii i-au copiat în mod servil pe israeliți și că fiecare concepție similară a fost împrumutată din instituțiile mozaice, dar această teorie nu va rezolva nicidecum problema. În primul rând pentru că aceeași asemănare o regăsim atât în ceremoniile unor popoare foarte îndepărtate de Palestina, cât și în riturile popoarelor vecine, și apoi pentru că pare incredibil să le fi împrumutat pe toate de la o nație îndeobște detestată și disprețuită”. (*Pagan Idolatry*, vol. I, p. 104)

înfățișat crescând din Ombilicul lui Vishnu, Punctul Central din Apele Spațiului Infinit, și în timp ce Horus e înfățișat ivindu-se din lotusul Nilului Celest – în *Biblie*, toate aceste idei panteiste abstracte sunt făcute să pară mici și lumesc de concrete. Aproape că ești înclinat să spui că în interpretarea lor *ezoterică* ele sunt mai *grosolane și chiar mai antropomorfe* decât în interpretarea lor *exoterică*. Ia ca exemplu același simbol, chiar în utilizarea lui în creștinism – *crinii* pe care Arhanghelul Gabriel îi ține în mână^[60]. În hinduism, „Sfânta Sfințelor” este o idee abstractă universală, ale cărei *dramatis personae* sunt Spiritul Infinit și Natura; în iudaismul creștin, este un Dumnezeu *personal*, aflat *în afara* acestei Naturi și a matricei umane – Eva, Sara etc.; în consecință, un Dumnezeu falic antropomorf și imaginea sa: omul.

Noi susținem așadar că în privința conținutului *Bibliei* trebuie admise una dintre cele două ipoteze care urmează: Fie că în spatele substitutului simbolic – Iehova – exista Divinitatea Necunoscută și Incognoscibilă, cabalisticul Ain Soph, fie că de la început evreii nu au fost mai buni decât adoratorii Lingamului^[61], interpretat ad litteram, din India zilelor noastre. Noi spunem că prima ipoteză e cea adevărată și că, prin urmare, cultul secret sau ezoteric al evreilor reprezenta același panteism care le este reproșat în prezent filosofilor vedantici; Iehova era un *substitut* în slujba credinței naționale exoterice și nu avea vreo importanță sau natură reală în ochii preoților și ai filosofilor erudiți – saduceii, cea mai rafinată și mai savantă dintre toate sectele israelite, care sunt o dovadă vie a acestui lucru, cu respingerea lor disprețuitoare a oricărei credințe cu excepția Legii. Căci cum ar fi putut cei care au conceput uimitorul temă cunoscută în prezent sub numele de *Biblie* sau succesorii lor – care

[60] *Luca, 1:28* [În acest text nu sunt menționați crinii, însă pictorii medievali îl înfățișează pe Gabriel ținând în mâna stângă tulpina unui crin. A se vedea Douay. – Ed.]

[61] Stâlpii lor consacrați (din pietre necioplite), ridicați de Avraam și Iacov, erau *Lingamuri*.

știa, așa cum știu toți cabaliștii, că această temă a fost astfel concepută pentru a servi drept „fațadă” populară – cum, ne întrebăm noi, ar fi putut ei să aibă respect pentru un simbol atât de falic și un *număr*, așa cum este arătat Iehova ca fiind în mod incontestabil în lucrările cabalistice? Cum ar putea vreo persoană demnă de titlul de filosof și cunoscătoare a sensului adevărat și *secret* al „Stâlpului lui Iacov”, a Bethel-urilor lor, a falusurilor unse cu ulei și a „Șarpelui de aramă”, cum ar putea să venereze un simbol atât de grosolan și să îi slujească văzând în el „Legământul” lor – Domnul Însuși! Cititorul e îndemnat să consulte *Guemara Sanhedrim* și să judece singur. Așa cum au arătat diverși scriitori și cum a declarat cu brutalitate Hargrave Jennings în *Phallicism*:

„Știm din arhivele evreiești că Chivotul trebuia să conțină o *tăbliță de piatră*; iar dacă se poate demonstra că acea piatră era falică și identică totuși cu numele sacru Iehova sau Yehova, care, scris în ebraică fără puncte, cu ajutorul celor patru litere, este I-E-V-E sau I-H-V-H (H-ul fiind doar un sunet pronunțat cu aspirație și asemănător cu E). Acest procedeu ne lasă cele două litere I și V (sau U, într-o altă formă a lui); dacă plasăm atunci I-ul în U avem „Sfânta Sfintelor”; de asemenea, avem Linga, Yoni și Argha hindușilor, Isvarra [Ishvara] sau „Domnul suprem”, și iată că avem întreg secretul înțeleșului ei mistic și celest, confirmat prin faptul de a fi identic cu Linga-yoni din Chivotul Legământului.”^[62]

Evreii biblici din zilele noastre nu datează de pe vremea lui Moise, ci a lui David, chiar și admitând faptul că pergamentele mozaice străvechi și autentice sunt identice cu cele care au fost refăcute mai târziu. Înainte de acea epocă, naționalitatea lor se pierde în negura obscurității preistorice, de pe care acum ridicăm vâlul pe cât ne permite spațiul de care dispunem. Abia în perioada captivității babiloniene, *Vechiul Testament* poate fi citat de critica cea mai îngăduitoare ca reprezentând opiniile aproximativ corecte uzuale despre perioada lui Moise. Chiar și unii

[62] Op. cit., p. 67.

creștini fanatici și adoratori ai lui Iehova, precum Reverendul Horne, trebuie să admită existența numeroaselor modificări și alterări făcute de compilatorii de mai târziu ai „Cărții lui Dumnezeu”, de vreme ce acest fapt a fost *descoperit* de Hilkiah^[63] și de vreme ce:

„Pentateuhul a rezultat din documentele *străvechi sau mai vechi*, la care a fost adăugat unul *suplimentar*.”

Pe baza autorității date de cronologia biblică, textele elohiste au fost rescrise la 500 de ani după perioada în care a trăit Moise, iar cele iehoviste la 800 de ani după ea. Prin urmare, susținem că divinitatea, prezentată drept organul generării sub forma ei de stâlp și ca un simbol al organului dublu sexuat în valoarea numerică a literelor numelui ei – Yod, י, sau „falus”, și He, ה, „deschiderea” sau „matricea”, potrivit autorității cabalistice –, este de dată mult mai recentă decât simbolurile Elohim și a fost împrumutată din riturile păgâne *exoterice*, Iehova fiind astfel egal ca importanță cu Lingamul și Yoni întâlnite în India pe toate drumurile.

Așa cum IAO din cadrul Misterelor era diferit de Iehova, și Iao și Abraxas sau Abrasax de mai târziu, din unele secte gnostice, erau identici cu Dumnezeul evreilor, care era la fel ca Horus de la egipteni. Acest lucru e dovedit în mod incontestabil pe pietrele prețioase „păgâne”, precum și pe cele „creștine” gnostice. În colecția de pietre prețioase de acest gen a lui Matter, există un „Horus” –

„Așezat pe lotus, era gravat ΑΒΡΑΣΑΞ ΙΑΩ (Abrasax Iao) – o adresare întru totul asemănătoare cu ΕΙΣ ΖΕΥΣ ΣΑΡΑΠΗ (Eis Zeus Sarapi) atât de frecvent întâlnită pe pietrele prețioase păgâne contemporane și care trebuie deci tradusă prin «Abraxas este Unicul Iehova».”^[64]

[63] A se vedea *Introduction to the Old Testament* și de asemenea *Elohistic and Jehovistic Writers*, de episcopul Colenso.

[64] *Gnostics and their Remains*, de King, p. 327, ediția a 2-a.

Cine era însă Abraxas? Așa cum arată același autor:

„Valoarea numerică sau cabalistică a numelui Abraxas se referă în mod direct la numele persan al zeului «Mithra», guvernator al anului, venerat din cele mai vechi timpuri sub numele de lao.”^[65]

Așadar, sub un aspect el era Soarele, iar sub un alt aspect era Luna sau Geniul Lunar, acea Divinitate Generativă pe care gnosticii o salutau astfel: „Tu, care conduci Misteriile Tatălui și Fiului, ce strălucești în timpul nopții, ocupând al *doilea rang*, primul Domn al Morții.”

Doar în calitatea sa de Geniu al Lunii – aceasta din urmă fiind considerată în vechea cosmogonie mama Pământului nostru – Iehova ar putea fi privit vreodată drept *Creatorul* globului nostru și al Cerului *lui*, adică al Firmamentului.

Cunoașterea tuturor acestor detalii nu va constitui însă o dovadă pentru bigoții obișnuiți. Misionarii își vor continua atacurile cele mai virulente la adresa religiilor din India, iar creștinii vor continua să citească cu același surâs de satisfacție ignorantă aceste cuvinte exagerat de nedrepte ale lui Coleridge:

„Un fapt foarte demn de a fi observat este acela că, prin îndemnul lor puternic și frecvent *la adevăr* (!!), scripturile inspirate primite de creștini se deosebesc de toate celelalte cărți ce *pretind a fi inspirate*, din Scripturile brahmanilor și chiar din Coran.”

[65] Ibid., p. 326.

SECȚIUNEA a IV-a

DESPRE MITUL „ÎNGERILOR CĂZUȚI” SUB DIVERSELE LUI ASPECTE

A. DUHUL RĂU: CINE ȘI CE?

Disputa noastră actuală este exclusiv cu teologia. Biserica impune credința într-un Dumnezeu personal și într-un diavol personal, pe când ocultismul arată falsitatea unei astfel de convingeri. Pentru panteiști și ocultiști, ca și pentru pesimiști, „Natura” nu este decât „o mamă atrăgătoare, însă rece ca piatră”; dar asta e adevărat doar în privința Naturii fizice *exterioare*. Și unii și alții recunosc că, pentru observatorul superficial, ea este aproape ca un imens abator, în care călăii devin victime și în care victimele se transformă la rândul lor în călăi. Este cu totul firesc ca profanul cu tendințe pesimiste, odată convins de numeroasele defecte și eșecuri ale Naturii și în special de tendințele ei autofage, să-și imagineze că aceasta e cea mai bună dovadă că în Natură nu există nicio Divinitate *in abscondito* și nici ceva de natură dumnezeiască. Nu este mai puțin firesc nici faptul ca materialistul și fizicianul să-și imagineze că totul se datorează unei forțe oarbe și întâmplării, precum și supraviețuirii celui *mai puternic*, chiar mai frecvent decât a celui *mai bine adaptat*. Dar ocultiștii, care privesc Natura fizică ca pe un mănunchi de iluzii dintre cele mai variate pe planul percepțiilor înșelătoare, care recunosc în fiecare durere și suferință doar chinurile necesare unei procreări neîntrerupte, o serie de etape ce duc la o perfectibilitate mereu crescândă, vizibilă în influența tăcută a karmei

infașibile sau în Natura *abstractă* – ocultiștii, spunem noi, o văd altfel pe Mama Supremă. Vai și amar de cei care trăiesc fără să sufere. Stagnarea și moartea constituie viitorul a tot ceea ce vegetează fără să existe schimbare. Și cum ar putea avea loc vreo schimbare în bine, fără o suferință proporțională în timpul etapei anterioare? Oare nu doar cei care au învățat să cunoască valoarea înșelătoare a speranțelor lumești și a atracțiilor iluzorii ale naturii exterioare sunt destinați să rezolve marile probleme ale vieții, durerii și morții?

Dacă filosofii noștri moderni – precedați de savanții din Evul Mediu – au ajuns să asimileze mai mult de una dintre ideile fundamentale din Antichitate, teologii și-au creat Dumnezeu și pe Arhanghelii Săi, și-au creat diavolul și pe îngerii acestuia, împreună cu Logosul și personalul lui, bazându-se în totalitate pe *dramatis personae* din panteonurile păgâne ale Antichității. Ei ar fi fost bineveniți să o facă, dacă nu ar fi deformat cu abilitate personajele originale, dacă nu ar fi pervertit sensul filosofic, profitând de ignoranța creștinătății – rezultatul unor veacuri lungi de somn mental, în timpul cărora omenirii i s-a îngăduit să gândească doar prin intermediul celor împuterniciți –, dacă nu ar fi aruncat toate simbolurile în confuzia cea mai inextricabilă. Una dintre acțiunile lor cele mai imorale în această direcție a fost aceea de a transforma *Alter Ego*-ul dumnezeiesc în grotescul satana din teologia lor.

Întrucât întreaga filosofie a problemei răului depinde de înțelegerea corectă a constituției Ființei *tainice*, din Natură și din Om, a naturii divine din animal și, prin urmare, a corectitudinii întregului sistem prezentat în aceste pagini cu privire la componenta aflată în culmea evoluției – Omul –, nu putem lua precauțiile necesare împotriva subterfugurilor teologice. Atunci când bunul Sfânt Augustin și înflăcărutul Tertulian îl numesc pe diavol „mămuța lui Dumnezeu”, am putea atribui acest lucru ignoranței ce domnea în epoca în care trăiau

aceștia. Ar fi mai greu să îi scuzăm pe scriitorii noștri moderni pentru același motiv. Traducerea literaturii mazdeiste le-a furnizat autorilor romano-catolici un pretext pentru a-și dovedi încă o dată scopul în aceeași direcție. Ei au profitat de natura duală a lui Ahura Mazda și a Amshaspand-ilor înfățișați în *Zend Avesta* și *Vendidad*, pentru a-și afirma și mai mult teoriile fanteziste. Satana este *plagiatorul și scribul prin anticipare* al religiei care a apărut multe secole mai târziu. A fost una dintre loviturile de maestru ale Bisericii Latine, cel mai bun atu al ei după apariția spiritismului în Europa. Deși a constituit în general doar un succès *d'estime*^[66], chiar și în rândul celor care nu erau interesați de teosofie sau de spiritism, această armă este adesea utilizată de cabaliștii creștini (romano-catolici) împotriva ocultiștilor orientali.

Or, chiar și materialiștii sunt cu totul inofensivi și pot fi considerați prieteni ai teosofiei, dacă îi comparăm cu unii cabaliști fanatici „creștini” – după cum se autointitulează ei, dar pe care noi îi numim „sectari” – de pe continent. Aceștia citesc *Zoharul*, nu pentru a găsi în el înțelepciunea străveche, ci pentru a descoperi în versetele lui, mutilând textele și semnificația lor, dogme creștine, acolo unde nimeni nu s-ar fi gândit vreodată să le pună, iar după ce le-au extras, cu ajutorul colectiv al cazuisticii și învățaturii iezuite, așa-zișii „cabaliști” încep să scrie cărți și să-i îndrume greșit pe cercetătorii mai puțin clarvăzători ai Cabalei^[67].

[66] Expresie din franceză folosită cu sensul de ceva care e pe placul criticilor, dar nu și al publicului general (n.t.)

[67] Marchizul de Mirville din Franța a fost unul dintre acești pseudo-cabaliști care a studiat *Zoharul* și alte vestigii vechi ale înțelepciunii evreiești cu „Cavalerul” Drach – vechi rabin cabalist convertit la catolicism – și care a scris, cu ajutorul acestuia, șase volume pline de defăimare și calomnii la adresa tuturor spiritualiștilor și cabaliștilor de seamă. În perioada anilor 1848-1860, el l-a persecutat fără întrerupere pe bătrânul Conte d'Ourches, unul dintre primii ocultiști orientali din Franța, a cărui cunoaștere ocultă nu va fi niciodată apreciată în mod just de către supraviețuitorii săi, întrucât și-a protejat convingerile și cunoașterea reale sub masca spiritismului.

Nu ne-ar fi așadar permis să dragăm adâncurile fluviilor din trecut și să scoatem astfel la suprafață ideea de bază care a dus la transformarea Zeului Înțelepciunii, care fusese inițial considerat Creatorul a tot ceea ce există, într-un înger al răului – într-un biped ridicol cu coarne, jumătate țap, jumătate maimuță, cu copite și coadă? Nu avem nevoie să ne abatem din drum, comparându-i pe demonii păgâni ai Egiptului, Indiei sau Caldeei, cu diavolul din creștinism, întrucât o astfel de comparație nu e posibilă. Dar ne putem opri o clipă pentru a arunca o privire asupra biografiei diavolului creștin, o retipărire piraterească din mitologia iudeo-caldeeană.

Originea străveche a acestei personificări e bazată pe concepția akkadiană despre Puterile Cosmice – Cerul și Pământul – aflate în vracă și luptă cu Haosul. Silik-Muludag (Muru-dug?) -ul lor, „Zeul printre toți zeii”, „protector milostiv al oamenilor de pe pământ”, era fiul lui Hea (sau Ea), marele Zeu al înțelepciunii, numit de babilonieni Nabu. La cele două popoare, ca și în cazul zeilor hinduși, zeitățile lor erau deopotrivă benefice și malefice. Așa cum răul și pedeapsa reprezintă agenții karmei, într-un sens retributiv absolut just, tot așa răul era slujitorul Binelui^[68]. Lectura tăblițelor caldeo-asiriene a demonstrat acum acest lucru dincolo de orice îndoială. Aceeași idee o regăsim în *Zohar*. Satana era un fiu și un înger al lui Dumnezeu. La toate popoarele semitice, Spiritul Pământului era Creatorul propriului tărâm într-o măsură la fel de mare ca Spiritul Cerului. Erau frați gemeni, iar atunci când nu mai erau doi în unu, funcțiile lor se puteau schimba între ele. Nimic din ceea ce găsim în cartea *Facerea* nu lipsește din credințele religioase caldeo-asiriene, chiar și în puținul care a fost descifrat până în prezent. Marea „față a adâncului” din *Facerea* este identificată în Tohu Bohu („Abis” sau „Spațiu primordial”) ori în Haosul babilonienilor. Înțelepciunea, Marele Dumnezeu Invizibil – numit în *Facerea* „Duhul

[68] A se vedea *Hibbert Lectures*, 1887, pp. 101-105.

lui Dumnezeu” – trăia la babilonienii mai vechi precum și la akkadieni în *Marea din Spațiu*. Spre perioada descrisă de Berosus, această Mare a devenit Apele vizibile de pe suprafața Pământului – lăcașul cristalin al Mamei Supreme, Mama lui Ea și a tuturor zeilor, care a devenit mai târziu marele dragon Tiamat, Șarpele Mării. Ultimul stadiu de dezvoltare e reprezentat prin marea luptă dintre Bel și Dragon – diavolul!

De unde provine ideea creștină că Dumnezeu l-a blestemat pe diavol? Dumnezeul evreilor, indiferent cine a fost el, interzicea blestemarea satanei. Philon din Alexandria și Iosephus afirmă amândoi că Legea (*Pentateuhul* și *Talmudul*) interzice constant blestemarea adversarului, precum și pe zeii păgânilor. „Să nu-i hulești pe zei”, spune Dumnezeul lui Moise^[69], căci Dumnezeu i-a „împărțit [ca să slujească] tuturor popoarelor”^[70], iar cei care batjocoresc „dregătoriile” (zeii) sunt numiți de Iuda „oameni târâți de visările lor”.

„Căci nici măcar Arhanghelul Mihail ... n-a îndrăznit să rostească împotriva lui [a diavolului] o judecată de ocară, ci doar a zis: «Domnul să te mustre».”^[71]

În sfârșit, același lucru este spus în *Talmud*^[72]:

„Satana i se arată într-o zi unui om care avea obiceiul să îl blesteme zilnic și-i zise: «De ce faci asta?» Gândește-te că *Dumnezeu Însuși* nu m-ar blestema, ci mi-ar spune doar: «Domnul să te mustre, satana».”^[73]

Acest fragment talmudic dovedește clar (a) că Sfântul Mihail este numit în *Talmud* „Dumnezeu”, iar altcineva e numit „Domnul” și (b) că satana este *un* dumnezeu de care chiar și „Domnului” îi e teamă.

[69] *Exodul*, 22:28.

[70] *Deuteronomul*, 4:19.

[71] *Epistola sobornicească a lui Iuda*, 1:8-9.

[72] A se vedea *Isis Dezvăluită*, III.

[73] *Kiddushem*, p. 81, dar a se vedea *Qabbalah*, de Myer, pp. 93-94.

Tot ceea ce citim în *Zohar* și în alte scrieri cabalistice pe tema satanei arată clar că acest „personaj” este pur și simplu personificarea răului abstract, care este arma legii karmei și a karmei. Este natura noastră umană și omul însuși, de vreme ce se spune că „satana este mereu intim și inextricabil întrețesut cu omul”. E doar o chestiune de a ști dacă acea Putere este latentă sau activă în noi.

Un fapt binecunoscut – de către experții în simbologie în orice caz – este acela că în toate religiile importante din Antichitate, Logosul Demiurg – al Doilea Logos sau prima emanație provenită din Minte, Mahat – e înfățișat ca dând tonul, ca să zicem așa, la ceea ce s-ar putea numi corelația dintre Individualitate și Personalitate din schema ulterioară de evoluție. În simbolismul mistic din cosmogonie, teogonie și antropogonie, Logosul este prezentat ca jucând două roluri în drama Creației și a Ființei – cel al personalității pur umane și al impersonalității dumnezeiești a așa-numiților Avatari sau încarnări dumnezeiești și cel al Spiritului Universal, numit Cristos de gnostici și Fravashi (sau Ferouer) al lui Ahura Mazda în filosofia mazdeistă. Pe treptele mai de jos ale teogoniei, Ființele cerești din Ierarhiile inferioare aveau fiecare un Fravashi sau un „Dublu” celest. Este aceeași reiterare, doar că într-o formă mai mistică, a axiomei cabalistice, *Deus est Demon inversus*; însă cuvântul „demon”, la fel ca în cazul lui Socrate și în sensul ce i-a fost atribuit de către întreaga Antichitate, înseamnă aici Spirit Păzitor, un „Înger”, și nu un diavol de sorginte satanică, așa cum l-a prezentat teologia. Biserica Romano-Catolică dă dovadă de logica și consecvența ei obișnuite acceptându-l pe Sfântul Mihail drept Ferouerul lui Cristos. Acest Ferouer era „îngerul său păzitor”, după cum a dovedit Sfântul Toma^[74], care le numește însă pe prototipurile și sinonimele lui Mihail, cum ar fi de pildă Mercur, *diavoli*!

[74] În lucrarea sa, *Delle Grandezze del Archangelo Sancti Mikaele*, Marangone exclamă: „O, Stea grandioasă ce urmezi Soarele care e Cristos!... O, imagine vie a Divinității! O, mare taumaturg din Vechiul Testament! O, vicar nevăzut al lui Cristos în Biserica Sa!” Această lucrare e foarte respectată în Biserica Latină.

Biserica acceptă într-un mod categoric principiul potrivit căruia Cristos are propriul Ferouer, așa cum are orice alt zeu sau muritor. De Mirville scrie:

„Îi avem aici pe cei doi eroi din Vechiul Testament, *Verbum* [?] (sau al *doilea* Iehova) și *Fața* sa [«Prezența», cum traduc protestanții], amândoi fiind una, fiind totuși doi, o taină ce ni s-a părut de nerezolvat înainte să fi studiat doctrina despre *Ferouerii* mazdeeni și să fi aflat că *Ferouer* înseamnă o putere spirituală, *imagine*, *chip* și *păzitor* al sufletului în același timp, care în final îl asimilează pe *Ferouer*.”^[75]

Cele de mai sus sunt *aproape* corecte.

Printre alte absurdități, cabaliștii susțin că cuvântul Metatron, despărțit în *meta-thronon* (μετά θρόνον), înseamnă „în apropiere de tron”^[76]. El înseamnă exact contrariul, întrucât *meta* înseamnă „dincolo de”, și nu „în apropiere de”. Acest lucru are o mare importanță în argumentația noastră. Atunci, Sfântul Mihail, *quis ut Deus* [„Cel care este asemenea lui Dumnezeu”], este, ca să spunem așa, traducătorul lumii invizibile în lumea vizibilă și obiectivă.

În plus, ei susțin, împreună cu Biserica Romano-Catolică, că în teologia biblică și creștină nu există „după Trinitate, o personalitate cerească mai înaltă decât cea a Arhanghelului sau Serafimului Mihail”. Potrivit lor, învingătorul Balaurului este arhisatrapul justiției sacre, păzitorul planetelor, regele stelelor, ucigașul satanei și preotul puternic. Potrivit astronomiei mistice a acestor domni, el este învingătorul lui Ahriman, care, după ce a răsturnat tronul sideral al uzurpatorului, se scaldă în locul lui în focurile solare; iar în calitatea lui de apărător al lui Cristos-Soare, se apropie atât de mult de Stăpânul său, „încât pare să

[75] *Des Esprits*, vol. V, p. 516.

[76] *Ibid.*, p. 515.

devină una cu el^[77]. Datorită acestei fuziuni cu Cuvântul (Verbum), protestanții și, printre ei, Calvin, au ajuns să piardă total din vedere dualitatea și nu l-au mai văzut pe Mihail, „ci doar pe Stăpânul lui”, scrie abatele Caron. Romano-catolicii, și în special cabaliștii lor, sunt mai bine informați, fiind cei care îi explică lumii această dualitate, fapt ce le oferă mijloacele de a-i slăvi pe aleșii Bisericii și de a-i respinge și anatemiza pe toți acei Zei ce pot sta în calea dogmelor lor.

Astfel, aceleași titluri și aceleași nume sunt date, rând pe rând, lui Dumnezeu și Arhanghelului. Amândoi sunt numiți Metatron, „numele de Iehova le este dat amândurora atunci când vorbesc *unul în altul*” (sic), căci, potrivit *Zoharului*, termenul înseamnă deopotrivă „*Stăpânul și ambasadorul*”. Amândoi sunt „*îngerul Feței*” pentru că, după cum suntem informați, dacă pe de-o parte „Cuvântul” este numit „Fața [sau Prezența] și Imaginea substanței lui Dumnezeu”, pe de altă parte, „Isaia, vorbindu-le israeliților despre *Mântuitor*, le spune” că „îngerul prezenței lui i-a mântuit în toate necazurile lor” – „el era, așadar, *Mântuitorul lor*”^[78]. În altă parte, Mihail e numit foarte clar „*Prințul fețelor Domnului*”, „*Slava Domnului*”. Iehova și Mihail sunt „*Călăuzele lui Israel*”^[79]... *Comandanți ai armatelor Domnului, judecători supremi ai sufletelor și chiar serafimi*”^[80].

Toate cele de mai sus sunt date pe baza autorității diverselor lucrări scrise de Romano-Catolici și trebuie să fie deci convenționale. Unele expresii sunt traduse pentru a arăta ceea ce subtilii teologi și specialiști în cazuistică au vrut să spună folosind termenul de „Ferouer”^[81], un

[77] *Des Esprits*, vol. V, p. 514

[78] *Isaia*, 63:8,9.

[79] Metator și ἡγεμών

[80] *Des Esprits*, vol. V, pp. 514-515. „Fața și Reprezentantul Cuvântului”.

[81] Care în *Vendidad* este numit Fravashi, partea nemuritoare a omului, ceea ce îi supraviețuiește acestuia – Eul Superior sau Dublul Dumnezeu, spun ocultiștii.

cuvânt împrumutat de câțiva scriitori francezi din *Zend Avesta*, după cum am spus, și folosit de Romano-catolicism într-un scop pe care Zoroastru nici pe departe nu l-ar fi anticipat. În Fargard XIX (versetul 14) din *Vendidad* se spune:

„Invocă, o, Zarathustra, Fravashi-ul meu, care sunt Ahura Mazda, cea mai măreață, cea mai bună, cea mai justă dintre ființe, cea mai stabilă, cea mai inteligentă ... și al cărei suflet este Cuvântul sfânt (Mathra Spenta).”^[82]

Orientaliștii francezi traduc *Fravashi* prin *Ferouer*.

Ce este un Ferouer sau Fravashi? În unele lucrări mazdeiste se arată în mod clar că Fravashi este Omul *lăuntric* nemuritor sau Eul care se reîncarnează; că el a existat înaintea trupului și că va dăinui tuturor trupurilor de acest gen în care se petrece să fie înveșmântat.

„Nu doar omul a fost înzestrat cu un Fravashi, *ci și zeii*, cerul, focul, apele și plantele.”^[83]

Aceste cuvinte indică cât se poate de clar că Ferouerul este „echivalentul spiritual” al Dumnezeului, animalului, plantei sau chiar al elementului, adică partea rafinată și *mai pură* a creației brute, sufletul din trup, indiferent care ar fi acest trup. De aceea Ahura Mazda îi recomandă lui Zarathustra să-și invoce Fravashiul propriu, și nu pe el (Ahura Mazda); adică Esența impersonală și *reală* a Divinității, care este una cu Atman (sau Cristosul) lui Zoroastru, și nu *falsa* aparență personală. Acest lucru este pe deplin clar.

Romano-catolicii au adoptat acest prototip dumnezeiesc și eteric pentru a consolida presupusa diferență dintre Dumnezeu și Îngerii

[82] *Sacred Books of the East*, trad. de Darmesteter, vol. IV, p. 208.

[83] *Orm. Abr.*, §§ 112, 113, citate de Darmesteter, *Sacred Books of the East*, vol. IV, introd., p. LXXIV.

lor și Zeitatea împreună cu aspectele ei sau Zeii religiilor vechi. Astfel, calificându-i drept diavoli pe Mercur, Venus, Jupiter (fie în calitate de zeități, fie de planete), în același timp ei fac din același Mercur Ferouerul Cristosului lor. Acest fapt este incontestabil. Vossius^[84] dovedește că Mihail este Mercur al păgânilor, iar Maury și alți scriitori francezi îl susțin și adaugă că, potrivit marilor teologi, *Mercur și Soarele sunt una* (?), și nu e de mirare, socotesc ei, de vreme ce Mercur, care este atât de aproape de Înțelepciune și de Verbum (Soarele), trebuie să fie absorbit de el și confundat cu el^[85].

Această opinie „păgână” a fost acceptată din primul secol al erei noastre, după cum e arătat în originalul *Faptelor apostolilor* (traducerea în engleză fiind lipsită de valoare). Mihail este Mercur de la poporul grec și altele într-o măsură atât de mare, încât atunci când locuitorii Listrei i-au confundat pe Pavel și Barnaba cu Mercur și Jupiter, spunând: „Zeii au coborât printre noi sub formă umană”^[86], textul adaugă „Iar ei l-au numit pe Barnaba, Jupiter [Zeus], și pe Pavel, Mercur [Hermes], *purtătorul Cuvântului* (Logosului)^[87]”, și nu „oratorul principal”, așa cum e greșit tradus în *Biblia* engleză autorizată și repetat chiar și în *Biblia* engleză revizuită și corectată. Mihail este Îngerul din viziunea lui Daniel, Fiul lui Dumnezeu, „care era asemănător unui Fiu al Omului”. Este Hermes-Cristos al gnosticilor, Anubis-Sirius al egiptenilor, Sfetnicul lui Osiris în Amenti, Leontoidul Mihail-Ophiomorphos (ὄφιομόρφος) al ofiților, care pe unele bijuterii gnostice poartă un *cap* de leu, la fel ca tatăl său Ildabaoth.^[88]

[84] *De Idol*, II, p. 373.

[85] A se vedea de Mirville, vol. V, p. 515.

[86] *Faptele apostolilor*, 14:11.

[87] *Ibid.*, 14:12

[88] *Ibid.* A se vedea și planșele, în *Gnostics and their Remains*, de King.

Biserica Romano-Catolică admite tacit toate acestea, mulți dintre scriitorii ei mărturisind-o chiar public. Incapabili să nege „împrumutul” flagrant făcut de Biserica lor, care le-a „jefuit” pe cele mai cu vechime de simbolurile lor, la fel cum evreii i-au „jefuit” pe egipteni de bijuteriile lor de argint și aur, ei explică faptul cu o totală răceală și seriozitate. Astfel, scriitorii care până atunci fuseseră destul de *timizi* pentru a vedea în această reiterare a ideilor păgâne de către dogmele creștine „*un plagiat legendar* comis de om”, sunt în mod grav încredințați că, în loc să admită o explicație atât de simplă a acestei asemănări aproape perfecte, ea trebuie atribuită unei cu totul alte cauze – „unui plagiat *preistoric*, de origine *supraumană*”.

Dacă cititorul dorește să afle cum s-a petrecut acest lucru, e invitat să consulte același volum al lucrării lui de Mirville^[89]. Te rugăm să ai în vedere că acest autor a fost *apărătorul oficial* și *recunoscut* al Bisericii Romane și că a fost ajutat de cunoașterea tuturor iezuiților. În acest volum citim următoarele:

„Am menționat câțiva semizei și eroi «foarte istorici» ai păgânilor, care erau predestinați din momentul nașterii lor *să imite*, deși în același timp ei dezonorau nativitatea eroului, care *era oarecum zeu* și în fața căruia tot pământul trebuia să se încline; i-am înfățișat născându-se asemenea lui dintr-o mamă imaculată; i-am văzut sugrumând șerpi în leagănul lor, luptând împotriva demonilor, înfăptuind minuni, murind ca niște martiri, coborând în lumea de jos și înviind din nou din lumea morților. Și am deplâns amarnic faptul că niște creștini timizi și sfoși s-au simțit obligați să explice toate aceste identități prin coincidența miturilor și simbolurilor. Se pare că ei uită aceste cuvinte ale Mântuitorului, «*toți cei care au venit înaintea mea sunt hoți [și tâlhari]*» – cuvinte ce explică tot, fără să recurgă la vreo negare absurdă și despre

[89] Vol. V, p. 518.

care am făcut următoarele comentarii: «Evanghelia este o dramă sublimă, *parodiată și jucată înaintea timpului ei de niște ticăloși.*»

Desigur că „ticăloșii” sunt niște demoni al căror conducător este satana. Iată cea mai ușoară, cea mai sublimă și mai simplă cale de a ieși dintr-o situație dificilă! Rev. Dr. Lundy, un protestant de Mirville, a urmat această sugestie convenabilă în lucrarea sa *Monumental Christianity*, și la fel a procedat dr. Sepp din München în cărțile pe care le-a scris pentru a dovedi natura dumnezeiască a lui Iisus și originea satanică a tuturor celorlalți Mântuitori. Este cu atât mai regretabil faptul că un plagiat sistematic și colectiv, ce a continuat timp de câteva veacuri la cea mai gigantică scară, să fie explicat printr-un alt plagiat, de această dată în a patra Evanghelie. Pentru că fraza citată din ea: „Toți cei care au venit înaintea mea etc.” este o repetare *textuală* a cuvintelor din *Cartea lui Enoh*. În introducerea din traducerea unui manuscris etiopian de la Biblioteca Bodleian, făcută de Arhiepiscopul Laurence, editorul, autor al cărții *Evolution of Christianity*, face următoarele remarci:

„Revizuiind dovezile din *Cartea lui Enoh*, am fost și mai impresionat de legăturile pe care le are cu Noul Testament. Astfel, pilda cu oaia salvată de Păstorul cel bun de păzitori mercenari și de lupi feroși a fost *evident împrumutată* de cel de-al patrulea Evanghelist, din capitolul LXXXIX al *Cărții lui Enoh*, în care autorul îi descrie pe păstori ucigând și distrugând oile înainte de venirea Domnului lor, dezvăluind astfel sensul real al acestui pasaj, până atunci misterios, din pilda lui Ioan – «Toți cei care au venit înainte de mine sunt hoți și tâlhari» – o exprimare în care descoperim acum o aluzie evidentă la păstoriile alegorice ai lui Enoh.”

De asemenea, este tardiv să susținem că Enoh a preluat din *Noul Testament*, în loc de contrariul. Iuda (14, 15) citează *cuvânt cu cuvânt* un pasaj lung din Enoh pe tema venirii Domnului cu zecile de mii de sfinți ai Săi și, menționând numele profetului, *recunoaște în mod precis sursa*.

„Finalizând [...] paralelismul dintre profet și apostol, [noi] am stabilit mai presus de orice controversă că, *în ochii autorului unei Epistole acceptate drept revelație dumnezeiască*, Cartea lui Enoh a fost *producția inspirată de un patriarh antediluvian...*”

Dubla coincidență de limbaj și idei la Enoh și la autorii Noului Testament [...] indică clar că lucrarea semiticului Milton a fost sursa inepuizabilă din care evangheliștii și apostolii sau oamenii care au scris în numele lor și-au împrumutat concepțiile despre înviere, judecată, nemurire, pierzanie și domnia universală a dreptății sub stăpânirea eternă a Fiului omului. *Acest plagiat evanghelic* atinge punctul culminant în Apocalipsa Sfântului Ioan, care adaptează la creștinism viziunile lui Enoh, cu modificări în care nu mai regăsim simplitatea sublimă a marelui maestru al predicțiilor apocaliptice, care a profețit sub numele de Patriarhul antediluvian.”^[90]

„Antediluvian” cu adevărat; dar dacă frazeologia din text datează abia de câteva secole sau chiar de câteva mii de ani înainte de era istorică, atunci nu mai constituie *predicția* originală a evenimentelor din viitor, ci este la rândul ei o copie a unei părți din scriptura unei religii preistorice.

„În timpul erei Krita, Vishnu, sub formă de Kapila și alți (învățători inspirați) ... transmite ... adevărata înțelepciune [așa cum a făcut Enoh]. În timpul erei Treta, el îi strunește pe cei răi, sub forma unui monarh universal [Chakravartin, «Regele etern» al lui Enoh] ^[91] și ocrotește cele trei lumi [sau Rase]. În timpul erei Dvapara, în persoana Vedavyasa, el împarte Veda unică în patru și o distribuie în sute (Shata) de ramuri.”^[92]

[90] Op. cit., pp. 34, 35.

[91] Uriel spune în *Cartea lui Enoh* (25:3): „Cei care vor obține iertarea Îl vor binecuvânta pe vecie pe Dumnezeu ... *Regele Cel veșnic* – care va domni asupra lor.”

[92] *Vishnu Purana*, traducerea de Wilson, vol. III, p. 31.

Cu adevărat exact; înainte să fi fost scrisă, Veda primilor arieni s-a răspândit în rândul tuturor popoarelor atlanto-lemuriene, semănând în ele primele semințe ale tuturor religiilor vechi existente în prezent. Ramurile nemuritorului Arbore al Înțelepciunii și-au scuturat frunzele moarte chiar și deasupra iudeo-creștinismului. Iar la sfârșitul lui Kali Yuga, în care ne aflăm acum, Vishnu sau „Regele etern” va apărea sub forma lui Kalki și va restabili dreptatea pe Pământ. Mintea celor care vor trăi la acea vreme va fi trezită și va deveni la fel de transparentă precum cristalul.

„Oamenii care vor fi astfel transformați, în virtutea acelei epoci deosebite [a Șasea Rasă], vor fi precum semințele altor ființe umane și vor da naștere unei rase ce va urma legile erei Krita a purității.”

Adică vor constitui a Șaptea rasă, Rasa de „Buddhași”, de „Fii ai lui Dumnezeu”, născuți din părinți *imaculați*.

B. ZEII LUMINII DERIVĂ DIN ZEII ÎNTUNERICULUI

Este așadar suficient de bine stabilit faptul că Cristos, Logosul sau Dumnezeu din Spațiu și Mântuitorul Pământului este doar unul dintre ecourile aceleiași Înțelepciuni antediluviene, care e înțeleasă regretabil de greșit. Istoria ei începe prin coborârea pe Pământ a „zeilor” care se încarnează în omenire, aceasta constituind „Căderea”. Fie că e vorba despre Brahma, în alegorie el fiind azvârlit pe Pământ de Bhagavan, sau de Jupiter aruncat de Cronos, toți sunt simbolurile raselor umane. Odată ce au intrat în contact cu această planetă formată din materie densă, aripile albe ca zăpada chiar și ale celui mai înalt dintre îngeri nu mai pot rămâne imaculate sau Avatara (ori încarnarea) să fie perfectă, căci fiecare Avatara în parte reprezintă căderea unui zeu în generare. Nicăieri nu este mai clar adevărul metafizic, atunci când

este explicat ezoteric, sau mai ascuns înțelegerii obișnuite a celor care în loc să aprecieze aspectul sublim al ideii nu pot decât să o degradeze, decât în *Upanișade*, glosarele ezoterice ale *Vedelor*. Așa cum a caracterizat-o Guignault, *Rig Veda* „reprezintă cea mai sublimă concepție despre marile magistrale ale omenirii”. În ezoterismul *Vedantei* și al *Upanișadelor Vede* sunt și vor rămâne pentru totdeauna „oglanda înțelepciunii eterne”.

De mai bine de șaisprezece secole, noile măști puse cu forța pe fețele vechilor zei i-au ferit de curiozitatea publică, dar în final s-au dovedit a fi nepotrivite. Cu toate acestea, metaforica CĂDERE, precum și Mântuirea și Răstignirea la fel de metaforice au condus omenirea occidentală pe drumuri pline de sânge până la genunchi. Cel mai rău dintre toate este faptul că ele au făcut-o să creadă în dogma existenței unui Spirit al răului distinct de Spiritul a tot ceea ce este Bun, întrucât primul trăiește în întreaga materie și îndeosebi în om. Într-un final ea a dat naștere dogmei, denigratoare pentru Dumnezeu, a iadului și a osândei veșnice; ea a răspândit o peliculă groasă între intuițiile superioare ale omului și adevărurile dumnezeiești, cel mai dăunător rezultat fiind acela că i-a făcut pe oameni să rămână neștiutori de faptul că în univers nu existau duhuri rele și nici demoni întunecați, până la apariția omului pe acest Pământ și probabil pe altele. Prin urmare, oamenii au fost făcuți să accepte ideea de păcat original, ca pe o consolare problematică pentru necazurile din lumea aceasta.

Filosofia acestei Legi a naturii, care sădește în om, precum și în orice animal, o dorință înflăcărată, inherentă și instinctivă de libertate și de liber-arbitru, ține de domeniul psihologiei și nu poate fi abordată acum, căci pentru a demonstra existența acestui sentiment la Inteligențele superioare, pentru a o analiza și a oferi un motiv firesc pentru existența ei, ar fi necesare explicații filosofice interminabile, pentru care nu avem

loc aici. Cea mai bună sinteză a acestui sentiment se află poate în trei rânduri din *Paradisul pierdut*, de Milton. „Îngerul căzut” spune:

„Aici putem domni în siguranță, iar după părerea mea,
A domni este o ambiție demnă, chiar dacă în iad!
Mai bine să domnești în iad, decât să slujești în rai!”

Mai bine să fii om, apogeul creației terestre și rege al propriului *opus operatum*, decât să fii pierdut în Rai printre legiunile spirituale lipsite de voință.

Am spus în altă parte că dogma despre prima Cădere s-a bazat pe câteva versete din *Apocalipsă*, care sunt, după cum au dovedit-o acum câțiva savanți, un plagiat al lui Enoh. Aceste versete au dat naștere la teorii și speculații interminabile ce au dobândit treptat importanța unei dogme și a unei tradiții inspirate. Toată lumea a căutat să explice versetul unde e vorba despre balaurul cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești, a cărui coadă „târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ” și al cărui loc, ca și al îngerilor lui, „nu se mai afla în cer”. Ce semnifică cele șapte capete ale balaurului (sau ciclului) și cei *cinci* regi răi poate fi aflat în Anexa cu care se încheie Partea a III-a a prezentului volum.

De la Newton până la Bossuet, speculațiile cu privire la aceste versete erau elaborate neîntrerupt în mintea creștinilor. Bossuet spune:

„Steaua care cade este ereticul Teodosiu... Norii de fum sunt ereziile montaniștilor... A treia parte din stelele cerului reprezintă martirii și îndeosebi doctorii în religie.”

Bossuet ar fi trebuit totuși să știe că evenimentele descrise în *Apocalipsă* nu erau originale și că, după cum s-a dovedit, pot fi găsite în alte tradiții și în cele păgâne. Nu existau nici scolastici și nici montaniști în vremurile vedice, și nici mult mai înainte în China. Însă *teologia* creștină trebuia *protejată și salvată*.

Este un fapt cu totul firesc, dar de ce ar trebui ca adevărul să fie sacrificat în scopul protejării de la distrugere a elucubrațiilor teologilor creștini?

„*Princeps aeris hujus*”, „Prințul aerului” al Sfântului Pavel nu este diavolul, ci efectele luminii astrale, după cum explică corect Éliphas Lévi. Diavolul nu este „Dumnezeul *acestei epoci*”, cum spune el, dat fiind că este Divinitatea tuturor epocilor și perioadelor de la apariția omului pe Pământ și că materia, în nenumăratele ei forme și stări, avea de luptat pentru existența ei efemeră împotriva altor forțe de dezintegrare.

„Balaurul” este pur și simplu simbolul Ciclului și al „Fiilor veșniciei manvantarice”, care coborâse pe Pământ în cursul unei anumite epoci din perioada de formare a lui. „Norii de fum” sunt fenomene geologice. „A treia parte din stelele cerului”, aruncate pe pământ, se referă la Monade Dumnezeiești – Spiritele astrilor din astrologie – care înconjoară Globul nostru, adică eurile *umane* destinate să realizeze întregul ciclu de încarnări. Cu toate acestea, expresia *qui circumambulat terram* [„care dă târcoale (pământului)”^[93]] este încă considerată de teologie drept o referire la diavol, Tatăl mitic al răului, despre care se spune că ar „cădea precum fulgerul”. Din nefericire pentru această interpretare, „Fiul Omului” sau Cristos, potrivit celor declarate de Iisus, este așteptat să coboare și el pe Pământ „precum iese fulgerul de la răsărit”^[94], exact în aceeași formă și sub același simbol ca satana, care e văzut a cădea „ca fulgerul... din cer”^[95]. Originea tuturor acestor metafore și figuri de stil, având un caracter eminamente oriental, trebuie căutată în Orient. În toate cosmogoniile antice, *Lumina* vine din *Întuneric*. În Egipt, ca și în alte locuri, *Întunericul* era „principiul

[93] 1 Petru, 5:8.

[94] Matei, 24:27.

[95] Luca, 10:18.

tuturor lucrurilor”. Astfel, Poimandres, „Gândul Dumnezeuiesc”, iese ca Lumină din sânul Întunericului. Behemoth^[96] este principiul Întunericului sau satana din teologia Romano-Catolică, și totuși Iov spune despre el că Behemoth este „principalul [principiu] al căilor lui Dumnezeu”, „*Principium viarum Domini Behemoth!*”^[97]

Coerența în idei nu pare să fie o virtute preferată în niciuna dintre părțile așa-zisei Revelații Dumnezeuiești, în orice caz nu în felul cum este interpretată de teologi.

Egiptenii și caldeenii au făcut mențiuni despre apariția dinastiilor lor dumnezeiești în perioada când Pământul creator se afla în ultimele chinuri ale nașterii lanțurilor muntoase preistorice, care au dispărut de atunci, ale mărilor și continentelor sale. Suprafața lui era acoperită de un „întuneric profund, iar în acest haos [secundar] se afla principiul tuturor lucrurilor” care s-au dezvoltat mai târziu pe Glob. Geologii noștri au stabilit acum că a avut loc o astfel de conflagrație terestră în cursul primelor ere geologice, acum câteva sute de milioane de ani^[98]. În ceea ce privește tradiția în sine, toate zonele și toate popoarele o dețineau, fiecare sub forma națională care îi era proprie.

Nu doar Egiptul, Grecia, Scandinavia sau Mexicul aveau Typhonul, Pythonul, Lokiul și Demonul lor „căzător”, dar și China. Celestii^[99] au o întreagă literatură ce tratează acest subiect. Se spune că în urma unei revolte împotriva lui Ti, a unui spirit orgolios care afirma că este Ti, șapte ierarhii de spirite cerești au fost exilate pe Pământ, fapt ce „a

[96] *Biblia* protestantă îl definește cu înocență pe Behemoth drep „elefantul, cum gândesc unii”; a se vedea Iov 40:15.

[97] Iov, 40:19.

[98] Astronomia nu știe însă nimic despre stelele care au dispărut, în afară de cele care pur și simplu au încetat să fie vizibile. Stelele temporare sunt doar stele *variable* și se crede că inclusiv *noile* stele, ale lui Kepler și Tycho Brahé, pot fi încă văzute.

[99] Imperiul celest sau Tianchao este un nume folosit cu referire la China, „celest” referindu-se la poporul chinez sau la vechiul imperiu chinez (n.t.).

adus o schimbare în întreaga Natură, însuși Cerul aplecându-se pentru a se uni cu Pământul”.

În *Y-King*, citim:

„Dragonul zburător, superb și revoltat, suferă acum, iar orgoliul lui este pedepsit: el credea că va domni în Rai, însă domnește doar pe Pământ.”

Iar *Tchoon-Tsieoo*^[100] spune într-o manieră alegorică:

„Într-o noapte, stelele au încetat să mai strălucească în întuneric și l-au părăsit, căzând aidoma unei ploi pe Pământ, unde sunt acum ascunse.”

Aceste stele sunt monadele.

Cosmogoniile chineze au propriul „Domn al Flăcării” și propria „Fecioară celestă”, cu mici „Spirite pentru a o ajuta și a-i sluji, și mari Spirite pentru a-i combate pe cei care sunt dușmanii altor zei”, dar toate acestea nu dovedesc că alegoriile menționate sunt *expuneri* sau scrieri *profetice* ce se referă la teologia creștină.

Dovada cea mai bună care le poate fi oferită teologilor creștini este aceea că declarațiile ezoterice din *Biblie* – din ambele Testamente – sunt o afirmare a aceleiași idei conținute în învățăturile antice, și anume „Căderea îngerilor”, ce făcea pur și simplu referire la Încarnarea îngerilor „care avansaseră prin cele Șapte Cercuri”, idee care e prezentă în *Zohar*. *Cabala* de Simeon Ben Jochai constituie sufletul și esența povestirii alegorice, în timp ce *Cabala creștină* de mai târziu este Pentateuhul mozaic „făcut de neînțeleș”. Iar el spune (în manuscrisele lui Agrippa):

„Înțelepciunea Cabalei se bazează pe știința echilibrului și armoniei. Forțele care se manifestă fără a fi fost echilibrate în prealabil, pier în Spațiu [«echilibrate» vrea să spună diferențiate].

[100] [Sau *Chuan Hsueh pien* – o lucrare pe tema educației.]

Dar chiar și în cartea *Facerea*, asprimea imaginii descrise și „întunericul” ce acoperea fața adâncului de ape constituie o aluzie la acea perioadă. În ea sunt înfățișați Elohimii care „creează”, adică făuresc sau produc cele două ceruri sau cerul „dublu” (*nu* cerul și pământul); ceea ce înseamnă, în foarte multe cuvinte, că ei despărteau cerul (angelic) manifestat de sus sau planul conștiinței, de planul de jos sau terestru; *Æonii* eterni și imuabili (pentru noi), de acele perioade care există în spațiu, timp și durată; cerul de pământ, Necunoscutul de Cunoscut – pentru profani. Acesta e sensul frazei din *Poimandres*, care spune că:

„Gândul *dumnezeiesc*, care este Lumină și Viață [Zeruana Akerne] produse prin Cuvântul sau primul lui aspect, celălalt, gând care *acționează*, care fiind Dumnezeu Spiritului și al Focului, a creat Șapte Regenți incluzând în cerul lor lumea simțurilor, numită «destin fatal».”

Acesta din urmă se referă la karma; cele „Șapte cercuri” sunt cele șapte planete și planuri, precum și cele șapte Spirite invizibile din sferele angelice, ale căror simboluri vizibile sunt cele șapte planete^[104], cei șapte Rishi ai Ursei Mari și alte glife. Așa cum spune Rath, vorbind despre Adytias:

„Ele nu sunt nici soare, nici lună, nici stele, nici auroră, ci susținătoarele veșnice ale acestei vieți luminoase care există, ca să zicem așa, în spatele acestor fenomene.”

Ele – cele „Șapte Legiuni” – sunt cele care, după ce „au luat în considerare în Tatăl lor [Gândul *dumnezeiesc*] planul operatorului, potrivit expresiei lui *Poimandres*, au dorit să acționeze la fel (sau să făurească lumea cu toate creaturile ei), întrucât fiind născute „în Sfera

[104] O nouă dovadă, dacă era nevoie de vreuna, că Inițiații din Antichitate știau de existența a mai mult de șapte planete, poate fi găsită în *Vishnu Purana*, vol. al II-lea, p. 305, unde, descriind carele atașate de Dhruva (Steaua Polară), Parashara vorbește despre „carele celor *nouă* planete” care sunt atașate prin corzi aeriene.

de Operare” – Universul în curs de materializare – așa este Legea manvantarică. Iar acum vine a doua parte a pasajului sau mai exact a două pasaje unite pentru a ascunde întreg sensul. Cei născuți în Sfera de Operare erau „frații care aveau multă iubire pentru *el*”. Acesta din urmă – „el” – erau Îngerii primordiali: Asura, Ahriman, Elohimii sau „Fiii lui Dumnezeu”, printre care se număra și *satana* – toate aceste Ființe Spirituale care erau numite „Îngerii Întunericului”, deoarece acel Întuneric este Lumină *absolută*, un fapt care în teologie este neglijat în prezent, dacă nu chiar uitat de tot. Cu toate acestea, spiritualitatea acelor „Fii de Lumină” foarte prost tratați, care este Întuneric, trebuie de bună seamă să fie la fel de mare, în comparație cu cea a Îngerilor din ierarhia următoare, ca starea diafană a acestora din urmă, în comparație cu densitatea trupului uman. Primii sunt „cei dintâi născuți” și, prin urmare, atât de aproape de granițele Spiritului Pur aflat în repaus, încât să fie doar „privațiunile” – în sensul aristotelian –, Ferouerii sau tipurile ideale ale celor care au urmat. Ei nu puteau să creeze lucruri materiale, *corporale* și, în consecință, în decursul timpului s-a spus despre ei că au *refuzat să creeze*, după cum le *poruncise* „DUMNEZEU”, cu alte cuvinte, *s-au revoltat*.

Poate că acest fapt e justificat în virtutea principiului teoriei științifice care ne învață despre efectul pe care îl are întâlnirea a două unde sonore de aceeași lungime:

„Dacă cele două sunete au aceeași intensitate, concordanța lor produce un sunet cu o intensitate de patru ori mai mare decât intensitatea fiecăruia dintre ele, în timp ce interferența lor produce o *tăcere absolută*.”

În timp ce explică câteva din „erezile” existente în vremea sa, Iustin Martirul demonstrează identitatea tuturor religiilor din lume, la originea lor. *Începutul* debutează invariabil cu Divinitatea *Necunoscută* și *Pasivă*, din care emană o anumită Putere sau Virtute Activă, mister care

este numit uneori Înțelepciunea, alteori Fiul și foarte ades Dumnezeu, Înger, Domn și Logos^[105]. Acest nume din urmă e dat adesea primei emanații, dar în câteva sisteme ea provine din primul Androgin sau Raza dublă produsă la început de Cel Nevăzut. Philon din Alexandria descrie această Înțelepciune ca fiind masculină și feminină, dar deși prima ei manifestare a avut un început, căci provenea din *Oulom*^[106] (Aion, timp), cel mai înalt dintre Æoni atunci când a fost emis din Tatăl, ea rămăsese cu Tatăl *înaintea tuturor creațiilor*, întrucât este o parte din el^[107]. De aceea Philon din Alexandria îi dă lui Adam Kadmon numele de „Minte” – Ennoia lui Bythos în Sistemul gnostic. „Mintea să fie numită Adam.”^[108]

După cum explică cărțile vechilor Magi^[109], întreg *evenimentul* devine foarte clar. Un lucru poate să existe doar prin opusul lui – ne spune Hegel – și e nevoie doar de un pic de filosofie și spiritualitate pentru a înțelege originea celei mai recente dogme, care este realmente satanică și infernală în răutatea ei rece și crudă. Iată cum au explicat Magii originea răului, în învățăturile lor exoterice. „Lumina nu poate produce altceva decât Lumină și nu poate fi niciodată sursa răului”; atunci cum a fost creat răul, de vreme ce nu exista nimic egal Luminii sau la fel ca Lumina în producerea ei? Lumina, au spus ei, a produs diverse Ființe, toate spirituale, luminoase și puternice, dar o mare ființă („marele asura”, ahriman, lucifer etc.) a avut un *gând rău*, contrar Luminii. Ea s-a îndoit și, din cauza acelei îndoieli, a devenit întunecată.

Această explicație este un pic mai aproape de adevăr, dar încă e departe de el. Nu a existat *niciun* „gând rău” care a dat naștere Puterii

[105] Iustin, *Cum. Tryphone*, p. 294.

[106] O diviziune care indică timpul.

[107] Sanchuniathon numește Timpul cel mai vechi Æon, Protogonos, „Primul născut”.

[108] Philon din Alexandria, *Cain and his Birth*, p. XVII.

[109] Membrii castei preoțești zoroastriene (n.t.).

opuse, ci pur și simplu Gândul în sine; ceva care, fiind cogitativ și conținând un plan și un scop este prin urmare mărginit și trebuie astfel să se afle în mod firesc în opoziție cu Liniștea pură, adică cu starea la fel de naturală a Spiritualității și Desăvârșirii absolute. Ceea ce se afirma era pur și simplu Legea Evoluției; progresul dezvoltării Mentale, diferențiate de Spirit, deja implicat și întrețesut cu materia spre care e atras în mod irezistibil. Ideile, prin însăși natura și esența lor, în calitate de concepții ce dau naștere la relații cu obiectele, fie ele reale sau imaginare, sunt opuse Gândului absolut, acestui Tot incognoscibil, despre ale cărui operațiuni misterioase dl Spencer afirmă că nu se poate spune nimic, dar că „nu are niciun fel de înrudire cu Evoluția^[110]”, ceea ce cu siguranță nu are^[111].

Zoharul prezintă acest lucru într-o manieră foarte sugestivă. Atunci când „Cel Sfânt” (Logosul) a dorit să îl creeze pe om, i-a chemat pe Îngerii din *cea mai înaltă* Legiune și le-a spus ceea ce dorește să facă, dar aceștia s-au îndoit de înțelepciunea dorinței sale și i-au răspuns: „Omul nu va rămâne nicio noapte în slava sa”, răspuns pentru care ei au fost arși (anihilați?) de către Domnul „Sfânt”. Atunci el i-a chemat pe Îngerii dintr-o Legiune mai joasă și le-a spus același lucru. Aceștia l-au contrazis pe „Cel Sfânt”, zicând: „La ce bun Omul?” Elohimii l-au creat totuși pe Om, iar atunci când Omul a *păcătuit*, legiunile lui Uzza și Azael au venit și l-au reproșat lui Dumnezeu: „Iată-l pe Fiul Omului pe care l-ai făcut”, l-au spus ei. „Uite că a păcătuit!” Atunci Cel Sfânt le-a răspuns: „Dacă ați fi fost printre ei [Oamenii], ați fi făcut și mai rău decât ei”. Și i-a aruncat din poziția lor glorificată din Ceruri până

[110] *Principles of Psychology*, vol. 2, p. 474.

[111] Nimic nu ilustrează mai bine spiritul de negare paradoxală atât de evident în zilele noastre, decât faptul că, în timp ce ipoteza evoluției și-a câștigat dreptul de cetățenie în lumea științei, așa cum este prezentată de Darwin și Haeckel, caracterul etern al Universului și preexistența unei Conștiințe universale sunt respinse de psihologii moderni. „Dacă idealității ar avea dreptate, doctrina despre evoluție ar fi un vis”, spune dl Herbert Spencer.

jos pe Pământ, iar ei „au fost transformați [în Oameni] și au păcătuit cu femeile de pe Pământ”^[112]. Acest lucru este cu totul clar. În *Facerea* (VI) nu se face nicio mențiune despre acești „Fii ai lui Dumnezeu” care au primit o *pedeapsă*. Singura aluzie la acest lucru făcută în *Biblie* se află în [Epistola sobornicească a lui] *Iuda*:

„Iar pe îngerii care nu și-au păstrat starea lor inițială, ci și-au părăsit locuința, El i-a păstrat în lanțuri veșnice în întuneric, până la judecata zilei celei mari.”^[113]

Acest lucru înseamnă pur și simplu că „Îngerii” condamnați la încarnare rămân în *lanțurile* trupului uman și al materiei, în *întunericul* ignoranței, până în „*Ziua cea Mare*”, care vine ca întotdeauna după a Șaptea Rundă, după terminarea „Săptămânii”, la al ȘAPTELEA SABAT sau în Nirvana post-manvantarică.

În ce măsură Poimandres, Gândirea Dumnezeiască, al lui Hermes, este cu adevărat ezoteric și concordant cu DOCTRINA SECRETĂ se poate deduce doar din traducerile sale originale și străvechi în latină și greacă. Pe de altă parte, se constată în ce măsură el a fost deformat ulterior de creștinii din Europa, cu ajutorul remarcilor și *mărturisirilor* inconștiente făcute de Sfântul Marcu în Preambulul și Scrisoarea sa adresată Episcopului din Ayre, în anul 1578. În ea el prezintă întreaga serie de transformări, de la o relatare panteistă și egipteană la una romano-catolică, și vedem cum *Poimandresul* a devenit ceea ce este în prezent. Totuși, chiar și în traducerea făcută de Sfântul Marc, se regăsesc urme ale adevăratului POIMANDRES, „Gândirea universală” sau „MINTEA”. Iată traducerea unei vechi traduceri în franceză, redată în original în nota de subsol^[114], în demodată franceză veche:

[112] *Zohar*, 9 b.

[113] Versetul 6.

[114] Hermes Trismegistul, *Pimandre*, cap. I, sec. 16: „Oh, ma pensée, que s'ensuit-il? car je→

„Șapte oameni [principii] au fost generați în Om... Natura armoniei celor Șapte ai Tatălui și ai Spiritului. Natura ... a produs șapte oameni în concordanță cu natura celor Șapte Spirite ... având în ei, posibil, cele două sexe.”

Din punct de vedere metafizic, Tatăl și Fiul sunt „Mintea Universală” și „Universul ciclic”, „Îngerul” și „Omul”. Este FIUL și TATĂL în același timp; în Poimandres, IDEEA *activă* și GÂNDUL *pasiv* care o generează; tonica radicală din Natură care dă naștere celor șapte note – scara septenară a Forțelor Creatoare și a celor șapte *aspecte* prismatice ale culorii, născute toate din unica *rază albă* sau LUMINĂ – generată ea însăși în ÎNTUNERIC.

C. NUMEROASELE ÎNȚELESURI ALE „RĂZBOIULUI DIN CER”

DOCTRINA SECRETĂ arată că fiind de la sine evident faptul că omenirea, din punct de vedere colectiv și individual, constituie împreună cu întreaga Natură manifestată vehiculul (a) Suflului Principiului Universal Unic, în diferențierea lui primordială și (b) nenumeratele „sufluri” ce provin din acest SUFLU UNIC în diferențierile lui secundare ulterioare, pe măsură ce Natura cu numeroasele ei „omeniri” progresează în jos, spre planuri cu un grad de materialitate mereu crescând. Suflul primordial informează Ierarhiile superioare; cel secundar le informează pe cele inferioare despre planurile care coboară în mod constant.

désire grandement ce propos. Pimandre dict, ceci est un mystère céle, jusques à ce jour d'hui. Car nature, soi mestant avec l'homme, a produit le miracle très merveilleux, aiant celluy qui ie t'ay dict, la nature de l'harmonie des sept du père et de l'esprit. *Nature ne s'arresta pas là*, mais incontinent a produit sept hommes, selon les natures des sept gouverneurs en puissance des deux sexes et esleuez... La génération de ces sept s'est donnée en ceste manière...”

Apoi în traducere este lăsat un loc liber, ce poate fi umplut parțial recurgând la textul în latină al lui Apuleius. Episcopul care face comentariul spune: „Natura a produs în el [om] șapte oameni” (șapte principii).

În *Biblie* există numeroase pasaje care dovedesc la prima vedere, din punct de vedere *exoteric*, că această credință a fost la un moment dat *universală*, iar cele mai convingătoare două pasaje se află în *Iezechiel*, capitolul 28, și în *Isaia*, capitolul 14. Teologii creștini sunt liberi să le interpreteze pe amândouă ca făcând referire la marele Război dinaintea Creației, la epopeea revoltei satanei etc., dacă aleg acest lucru, dar absurditatea acestei idei este prea evidentă. Iezechiel își adresează lamentațiile și reproșurile regelui Tirului; Isaia le adresează regelui Ahaz, care se dedase cultului idolilor, la fel ca restul poporului, cu excepția câtorva Inițiați (așa-numiții profeți), care încercau să îl înfrâneze din drumul lui spre exoterism sau idolatrie, care înseamnă același lucru. Cel care studiază să judece.

În *Iezechiel* este scris:

„Fiul Omului, spune voievodul Tirului: Așa vorbește Domnul Dumnezeu [după cum înțelegem noi, «zeul» Karma]: Pentru că ți s-a îngâmfat inima și ai zis: Eu sunt un Dumnezeu ... măcar că nu ești decât om... Iată că voi aduce împotriva ta niște străini ... care vor scoate sabia împotriva înțelepciunii tale strălucitoare ... și ei te vor arunca în groapă [sau viața terestră].”^[115]

Originea „voievodului Tirului” trebuie urmărită până la „Dinastiile dumnezeiești” ale atlantiților inuști, marii vrăjitori. Cuvintele lui Iezechiel nu sunt metaforice, ci, de data aceasta, *istorie* reală. Căci vocea care se afla în profet, vocea „Domnului”, a Spiritului propriu care îi vorbea, spune:

„Pentru că ... tu ai zis: «Eu sunt un Dumnezeu și șed pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu (Dumnezeilor) [Dinastiile dumnezeiești] în mijlocul mărilor, măcar că nu ești decât un om... Iată că ești mai înțelept decât Daniel, nicio taină nu este ascunsă de tine; prin înțelepciunea ta ...

[115] *Iezechiel*, cap. 28.

ți-ai mărit bogățiile, iar inima ți s-a îngâmfat foarte mult din cauza bogățiilor tale. De aceea, iată ... niște străini ... vor scoate sabia împotriva frumuseții înțelepciunii tale ... te vor face să cazi ... și vei muri ca aceia care cad străpunși de lovituri în mijlocul mărilor.»”^[116]

Toate aceste imprecății nu sunt *profeții*, ci pur și simplu *reamintiri* despre soarta atlantiților, „Uriășii de pe Pământ”.

Care ar putea fi sensul acestei ultime fraze, dacă nu ar fi vorba de o relatare a sorții atlantiților? Din nou: „Inima ți s-a îngâmfat din cauza frumuseții tale”^[117] se poate referi la „Omul celest” din *Poimandres* sau la îngerii căzuți, care sunt acuzați de a fi căzut din pricina orgoliului născut în ei din cauza marii frumuseți și înțelepciuni care le-a pecetluit soarta. Nu există nicio metaforă aici, în afară de cea aflată, poate, în ideile preconceptuate ale teologilor noștri. Aceste versete se referă la trecut și țin mai mult de cunoașterea dobândită în Misteriile Inițierii, decât de clarvederea retrospectivă! Vocea spune din nou:

„Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu [în Satya Yuga] și erai acoperit cu tot felul de pietre prețioase ... timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut. Erai heruvimul cel uns ... și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. De aceea te-am aruncat ... de pe muntele lui Dumnezeu ... și te nimicesc.”^[118]

„Muntele lui Dumnezeu” înseamnă „muntele zeilor” sau Meru, al cărui reprezentant, în timpul Rasei a Patra, a fost Muntele Atlas, *cea din urmă formă a unuia dintre Titani*, atât de înalt la acea vreme, încât cei din vechime credeau că Cerurile se sprijineau pe vârful lui. Oare nu Atlas i-a ajutat pe Uriășii în războiul lor împotriva zeilor (Hyginus)? O

[116] Ibid.

[117] Ibid., 17.

[118] Ibid., 13-16.

altă versiune ne înfățișează *legenda* luând naștere din pasiunea pentru astronomie a lui Atlas, fiu al lui Iapet și al Clymenei, pasiune care l-a făcut să locuiască pe vârfurile celor mai înalți munți. Adevărul este că Atlas, „Muntele zeilor”, și de asemenea eroul cu acest nume, sunt simbolurile ezoterice ale Rasei a Patra, și că cele șapte fiice ale lui, atlantidele^[119], sunt simbolurile celor șapte subrase ale ei. Potrivit tuturor legendelor, muntele Atlas era de trei ori mai înalt decât în prezent, întrucât el s-a tasat în două rânduri diferite. El este de origine vulcanică și de aceea vocea interioară a lui Iezechiel spune:

„De aceea scot din mijlocul tău un foc, care te va mistui.”^[120]

Cu certitudine că asta nu înseamnă, cum pare să reiasă din traducerea textului, că acest foc trebuia să izbucnească din mijlocul voievodului Tirului sau al poporului lui, ci din măruntaiele Muntelui Atlas, care simboliza rasa mândră, iscusită în magie și foarte avansată în domeniul artelor și al civilizației, ale căror ultime vestigii au fost aproape distruse la poalele lanțului acestor munți cândva uriași.

Într-adevăr, „vei fi un subiect de teroare și nu vei mai fi niciodată”^[121], întrucât numele Rasei și destinul ei au dispărut astăzi din memoria omului. Reține că aproape toți regii și preoții din vechime erau Inițiați; că din perioada de la sfârșitul Rasei a Patra a existat vrajbă între Inițiații Căii de dreapta și cei ai Căii de stânga și, în final, că Grădina Edenului este menționată și de alte personaje în afară de evreii din Rasa adamică, de vreme ce Faraon însuși este comparat cu cel mai drept arbore din Eden, de același Iezechiel care spune:

[119] Numite *atlantide* cât au trăit și fiind transformate după moarte într-o constelație ce a primit numele de Pleiade (n.t.).

[120] Ibid., 18.

[121] Ibid., 19.

„Toți copacii Edenului, cei mai aleși și cei mai buni din Liban ... susținuți în părțile de jos ale pământului. [Căci] au coborât și ei în locuința morților cu el [Faraon]”^[122]

— „până în părțile de jos”, reprezentând de fapt adâncul oceanului, al cărui fund s-a despicat larg, pentru a înghiți toate zonele atlante și pe locuitorii lor. Cine are în vedere toate acestea și compară diversele relatări, constată că aceste capitole 27 și 31 din Iezechiel nu se referă la Babilon, Asiria și nici la Egipt, de vreme ce niciuna dintre aceste țări nu a fost distrusă astfel, ele prefăcându-se pur și simplu în ruine la *suprafața* pământului, și nu *sub pământ*, și că ele fac referire la Atlantida și la majoritatea popoarelor ei. Și va înțelege și faptul că „Grădina Edenului” a Inițiaților nu era un mit, ci un loc în prezent scufundat. În mintea sa se va face lumină și va aprecia la justa lor valoare ezoterică fraze precum aceasta: „Stăteai în Eden ... te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu”^[123], căci fiecare popor avea, și multe continuă să aibă, munți *sacri*; unele vârfuri din Himalaya, iar altele din Parnas și Sinai. Toți acești munți erau locuri de Inițiere și reședințe ale Conducătorilor comunităților adeptilor din vechime și chiar moderni. Citește în continuare:

„Iată că asirianul [de ce nu atlantul, Inițiatul?] era un cedru din Liban ... tulpina lui se înălța deasupra tuturor copacilor... Cedrii din grădina lui Dumnezeu nu-l întreceau ... astfel încât toți copacii Edenului ... îl pizmuiau.”^[124]

În întreaga Asie Mică, Inițiații erau denumiți „Copacii Virtuții” și Cedrii Libanului, și de asemenea unii regi ai Israelului. La fel era și în cazul marilor Adepți din India, însă doar al celor care urmau

[122] Cap. 31:16-17. Singurul faraon pe care *Biblia* îl înfățișează coborând în Marea Roșie este cel care i-a urmărit pe israeliți și al cărui nume a rămas necunoscut, probabil din motive întemeiate. Povestea aceasta a fost cu siguranță plăsmuită pornind de la legenda atlantă.

[123] Capitolul 28:13-14.

[124] Capitolul 31:3-9.

Calea Măinii Stângi. Când se relatează în *Vishnu Purana* că „lumea era năpădită de copaci”, în timp ce Prachetasas, care „depășiseră 10 000 de ani de austeritate în oceanul vast”, erau adânc cufundați în rugăciunile lor, alegoria se referă la atlanți și la adepții din perioada de început a Rasei a Cincea, la arieni. Alți „copaci [vrăjitori abili] s-au răspândit și au umbrat pământul neocrotit, iar oamenii au pierit ... incapabili să muncească timp de zece mii de ani”. Apoi Înțelepții, Rishii din Rasa ariană, numiți Prachetasas, sunt înfățișați ca „apărând din adânc”^[125] și distrugând cu ajutorul vântului și flăcării ce le ieșea din gură, „Copacii” nelegiuți și întreg regnul vegetal, până în momentul când Soma (Luna), suverana lumii vegetale, i-a conciliat încheind o alianță cu adepții Căii [Măinii] Drepte, cărora le-o oferă ca mireasă pe Marisha, „odrasla copacilor”^[126]. Aceasta e o aluzie la marele conflict dintre „Fiii lui Dumnezeu” și Fiii Înțelepciunii obscure – strămoșii noștri; altfel zis, între adepții atlanți și cei arieni.

Întreaga istorie a acestei perioade este alegorizată în *Ramayana*, care este relatarea mistică într-o formă epică a luptei dintre Rama – primul rege din Dinastia Dumnezeiască a primilor arieni – și Ravana, personificarea simbolică a Rasei atlante (lanka). Primii erau încarnări ale zeilor solari, iar ultimii menționați erau încarnări ale devașilor lunari. Aceasta a fost marea bătălie dintre Bine și rău, dintre Magia albă și magia neagră pentru supremația forțelor dumnezeiești asupra forțelor terestre inferioare sau a puterilor cosmice.

[125] *Vishnu Purana*, Wilson, Vol. III, p. 1.

[126] Aceasta este alegorie pură. Apele sunt un simbol al înțelepciunii și cunoașterii oculte – Hermes reprezenta știința sacră prin simbolul Focului; Inițiații din nord o reprezentau prin simbolul Apei. Aceasta e creația Narei, „Spiritul lui Dumnezeu”, sau mai exact Paramatman, „Sufletul Suprem”, spune Khulluka Bhatta, Narayana însemnând „cel care locuiește în adânc” sau este cufundat în Apele Înțelepciunii, „apa fiind trupul Narei” (*Vayu Purana*). De aici vine afirmația că vreme de 10 000 de ani ei au rămas în austeritate „în oceanul vast” și de aceea sunt înfățișați apărând din el. Ea, zeul înțelepciunii, este „Peștele Sublim”, iar Dagon sau Oannes este Omul-Pește caldeean, care iese din Ape pentru a preda despre înțelepciune.

Dacă cercetătorul dorește să înțeleagă mai bine afirmația aceasta din urmă, să consulte episodul *Anugita* din *Mahabharata*, în care Brahmana îi spune soției sale:

„Am perceput prin intermediul Sinelui locul aflat în Sine – (locul) unde rezidă Brahman eliberat de perechile de opuși, și Luna împreună cu focul [sau Soarele], susținând (toate) ființele în calitate de promotori al principiului intelectual.”^[127]

Luna este zeitatea minții (Manas), dar numai în planul de jos. Un Comentariu spune următoarele:

„Manas este duală – lunară în partea de jos și solară în partea de sus.”

Asta înseamnă că, în aspectul ei superior este atrasă spre Buddhi și că, în aspectul ei inferior, coboară în Sufletul ei *animal*, plin de dorințe egoiste și senzuale și ascultă de vocea lui; iar în asta rezidă misterul vieții omului Adept și a celui profan, precum și al separării *post mortem* a Omului dumnezeiesc de cel animal. *Mahabharata* – în care absolut fiecare rând trebuie interpretat ezoteric – dezvăluie, printr-un simbolism și prin alegorii extraordinare – frământările Omului și ale Sufletului. În *Anugita*, Brahmana spune:

„În interior (în trup), în mijlocul tuturor acestor (sufluri vitale) [principii?] care circulă prin trup și se înghit între ele”^[128], arde focul înșeptit^[129] al lui Vaishvanara.”^[130]

Dar „Sufletul” principal este Manas sau mintea; prin urmare, Soma, Luna, este înfățișată încheind o alianță cu partea solară din ea,

[127] Capitolul V, *Sacred Book of the East*, vol. VIII, p. 257.

[128] Traducătorul abil al *Anugitei* explică această idee într-o notă de subsol (p. 258), în următoarele cuvinte: „Sensul pare să fie următorul: Cursul vieții lumești se datorează activităților suflurilor vitale care îi sunt atașate Sinelui și conduc la manifestările sale sub forma sufletelor individuale.”

[129] Ibid., p. 259. Tradus de Kishinath Trimbak Telang, M. A., Bombay.

[130] Vaishvanara este un cuvânt folosit frecvent pentru a desemna Sinele, după cum explică Nilakantha.

personificată prin Prachetasas. Aceasta e doar una dintre cele șapte chei care deschid cele șapte aspecte ale *Ramayanei*, precum și ale tuturor celorlalte Scripturi – cheia metafizică.

Simbolul „Arborelui”, folosit pentru a-i reprezenta pe diverși Inițiați, era aproape universal. Iisus este numit „Pomul Vieții”, la fel cum sunt numiți toți Adepții Legii Bune, în timp ce aceia ai Căii de Stânga sunt numiți „pomii nimicitori”. Ioan Botezătorul vorbește despre „secură” care „a și fost înfiptă la rădăcina pomilor”^[131], iar regii armatelor din Asiria sunt numiți „pomi”^[132].

Sensul real al Grădinii Edenului a fost prezentat într-o măsură suficientă în *Isis Dezvăluită*. Or, autoarea a auzit mai mult decât o dată exprimată surpriza că *Isis Dezvăluită* ar conține foarte puține dintre doctrinele predate acum. Este cu totul eronat, întrucât aluziile la astfel de învățături sunt numeroase, chiar dacă învățăturile respective nu au fost date. Nu venise momentul potrivit la vremea respectivă, la fel cum nici măcar acum nu a venit timpul *pentru a spune tot*. „Niciun atlant din Rasa a Patra care a precedat Rasa noastră a Cincea nu e menționat în *Isis Dezvăluită*”, scria într-o zi un critic pe tema cărții *Budismul ezoteric*^[133]. Eu, care am scris *Isis Dezvăluită*, susțin că atlanții *sunt* menționați ca predecesori ai noștri. Căci ce poate fi mai clar decât aceste rânduri, când se vorbește despre Cartea lui Iov:

„În textul original, în loc de «lucruri moarte», scrie *Rephaim morți* (uriași sau oameni străvechi puternici), din care «evoluția» va putea identifica într-o bună zi originile rasei noastre actuale.”^[134]

[131] Matei, 3:10.

[132] Isaia, 10:19.

[133] *Budismul ezoteric*, de Alfred Percy Sinnett, 1883.

[134] Op. cit., I, 258.

Ea este invitată să o facă de astăzi, acum, că această aluzie este explicată foarte fățiș, dar este la fel de sigur ca evoluționiștii să o refuze în zilele noastre, așa cum au făcut acum zece ani. Știința și teologia sunt împotriva noastră; prin urmare, le punem sub semnul întrebării pe amândouă, fiind nevoiți să procedăm astfel în legitimă apărare. Teologia creștină și-a făurit epopeea dogmatică a Războiului din Cer pe aceste fundații nesigure, bazate pe puterea unor metafore neclare, dispersate în scrierile profeților și în *Apocalipsa* Sfântului Ioan, o versiune grandioasă dar reeditată a *Cărții lui Enoh*. Și a făcut mai mult decât atât: a folosit viziunile simbolice, care pot fi înțelese doar de Inițiați, drept piloni care să susțină întreg edificiul masiv al religiei ei; iar acum s-a descoperit că pilonii sunt niște trestii plâpânde și că structura perfidă se năruie. Întreaga schemă creștină se bazează pe acești Iachin și Bohaz^[135] – cele două forțe opuse ale Binelui și răului, a lui Cristos și a satanei, αἱ ἀγαθαὶ καὶ αἱ κακαὶ δυνάμεις [forțele Binelui și răului]. Înlătură din creștinism suportul lui principal alcătuit din îngerii căzuți, iar bolta de verdeață a Edenului dispare în neant, împreună cu ai săi Adam și Eva; iar Cristos, în rolul său exclusiv de Dumnezeu Unic, de Mântuitor și de Victimă ispășitoare pentru păcatele omului-animal, devine imediat un mit inutil și lipsit de sens.

Într-un număr vechi al publicației *Revue Archéologique*, un scriitor francez, M. Maury, face următoarea remarcă:

„Această luptă universală între spiritele bune și cele rele pare a fi doar copia unei alte lupte mai vechi și mai groaznice, care, potrivit unui mit străvechi, a avut loc înainte de crearea Universului, între legiunile fidele și cele rebele.”^[136]

[135] Numele stâlpilor sau coloanelor de bronz care flancau intrarea în Templul lui Solomon din Ierusalim. A se vedea *I Împărați* 7:21. (N.t.)

[136] 1845, p. 41.

Din nou, este o simplă chestiune de prioritate. Dacă *Apocalipsa* Sfântului Ioan ar fi fost scrisă în timpul perioadei vedice și dacă astăzi nu s-ar fi știut că ea este doar o nouă versiune a *Cărții lui Enoh* și a legendelor despre balaur din Antichitatea păgână, grandoarea și frumusețea imaginilor ar fi putut influența opinia criticilor în favoarea interpretării creștine a aceluia prim război, al cărui câmp deătălie a fost cerul înstelat. Însă în starea actuală a lucrurilor, *Apocalipsa* trebuie urmărită în trecut, eveniment cu eveniment, până la alte viziuni cu mult mai vechi. Pentru a înțelege mai bine alegoriile apocaliptice și epopeea ezoterică, îl rugăm pe cititor să citească din *Apocalipsă* Capitolul 12, versetele 1-7.

Acest capitol are mai multe sensuri și s-au descoperit multe lucruri cu privire la cheia astronomică și cea numerică ale acestui mit universal. Ceea ce putem prezenta acum este un fragment, câteva indicii despre semnificația lui tainică, ca încorporând consemnarea unui război real, lupta dintre Inițiații celor două școli. Numeroase și variate sunt alegoriile care există în continuare, construite pe aceeași piatră de temelie. Relatarea reală – cea care oferă sensul ezoteric complet – se află în Cărțile secrete, la care autoarea nu a avut însă acces.

Cu toate acestea, în lucrările exoterice, episodul războiului cu Taraka și câteva comentarii ezoterice probabil că pot oferi un indiciu. În fiecare *Purana*, evenimentul e descris cu mai multe sau mai puține variații, ce semnalează caracterul lui alegoric.

În mitologia primilor arieni vedici, precum și în relatările puranice de mai târziu, se face mențiune la Buddha, „Înțeleptul”, o ființă „instruită în Înțelepciunea secretă”, care este euhemerizarea^[137] planetei

[137] Termen derivat din numele mitografului Euhemerus, care a trăit în secolul al IV-lea î.C., ale cărui opinii își au originea în zeificarea oamenilor, de obicei regi, în zei prin apoteoză (n.r.).

Mercur. *Hindu Classical Dictionary* îi atribuie lui Buddha calitatea de autor al unui imn din *Rig Veda*. Prin urmare, el nu poate fi, în niciun caz, „o ficțiune ulterioară a brahmanilor”, ci este cu adevărat o personificare foarte veche.

Cercetându-i genealogia sau mai exact teogonia, sunt dezvăluite datele care urmează. În calitate de mit, Buddha este fiul Tarei, soția lui Brihaspati, cel „de culoarea aurului”, și al lui Soma, și care, la fel ca în cazul lui Paris, o duce pe această nouă Elena a regatului sideral hindus departe de soțul ei. Acest fapt provoacă un mare conflict și război în Svarga (cer). Episodul stârnește oătălie între zei și asurași. Regele Soma găsește un aliat în Ushanas (Venus), conducătorul Danavașilor, iar zeii sunt conduși de Indra și Rudra, care se aliază cu Brihaspati. Acesta din urmă e ajutat de Shankara (Shiva), care, dat fiind că îl avusese ca guru pe Angiras, tatăl lui Brihaspati, trece de partea fiului acestuia. Indra este aici prototipul indian al lui Mihail, Arhistrategul și distrugătorul Îngerilor „Dragonului” – întrucât unul dintre numele lui este Jishnu, „conducătorul legiunii cerești”. Amândoi luptă, la fel cum au luptat unii Titani împotriva altora pentru a-i apăra pe zeii răzbunători, unii pentru a-l apăra pe Jupiter Tonans^[138] (în India, Brihaspati este planeta Jupiter, ceea ce este o coincidență curioasă), ceilalți pentru a-l susține pe Rudra care tuna mereu. În timpul acestui război, Indra este abandonat de garda lui de corp, zeii furtunilor (Marut). Unele detalii din povestire sunt foarte sugestive.

Să analizăm câteva dintre ele și să căutăm să le descoperim sensul.

Geniul sau „Guvernatorul” care prezidează planeta Jupiter este Brihaspati, soțul ultragiāt. El este Instructorul sau Gurul spiritual al zeilor, care sunt reprezentanții Puterilor procreatoare. În *Rig Veda*,

[138] Jupiter trăsnetul (n.r.).

el este numit Brahmanaspati, numele „unei zeități în care este personificată acțiunea obiectului de cult referitor la zei”. În consecință, Brahmanaspati reprezintă materializarea „Harului dumnezeiesc”, ca să spunem așa, prin intermediul ritualului și ceremoniilor, adică al cultului exoteric.

Pe de altă parte, TARA^[139], soția lui, e personificarea puterilor celui inițiat în *Gupta Vidya* (cunoașterea secretă), după cum va fi arătat.

SOMA est Luna din punct de vedere astronomic, dar în frazeologia mistică este și numele băuturii sacre pe care o beau brahmanii și Inițiații în timpul misteriiilor și ceremoniilor lor de sacrificiu. Planta Soma este *Asclepias acida* care produce un suc din care e preparată băutura mistică, numită Soma. Doar descendenții Rishilor, Agnihotrii sau Preoții Focului din marile Mistere cunoșteau toate puterile acestei băuturi. Însă proprietatea reală a Somei veritabile era (și este) aceea de a face din Inițiat un om nou, după ce acesta se naștea din nou, adică odată ce începea să trăiască în *corpul său astral*^[140], căci întrucât natura lui spirituală îi domina natura fizică, el urma în curând să se desprindă de ea și să părăsească chiar și această formă eterizată^[141].

În vremurile din trecut, Soma nu îi era dată niciodată brahmanului neinițiat – simplul Grihasta sau preot al ritualului exoteric. Astfel, Brihaspati, deși era un „guru al zeilor”, reprezenta totuși forma de cult a literei lipsite de duh. Tara, soția sa, simbolul celui care, deși atașat

[139] Pentru mai multe informații asupra subiectului, a se vedea *Hindu Classical Dictionary*, de Dowson.

[140] A se vedea în *Five Years of Theosophy*, articolul intitulat: „The Elixir of Life”.

[141] Cel care bea Soma se simte deopotrivă legat de corpul lui exterior și totuși departe de el, în forma lui spirituală. Eliberat de primul corp, el se avântă deocamdată în regiunile eterice superioare, devenind practic „precum unul dintre zei”, dar păstrând totuși în creierul fizic amintirea despre ceea ce vede și învață. Sincer vorbind, Soma este fructul Pomului cunoașterii, interzis lui Adam și Evei sau lui Iah-ve de către gelosul Elohim, „ca nu cumva omul să devină ca unul dintre noi”.

cultului dogmatic, aspiră la adevărata Înțelepciune, e înfățișată ca fiind inițiată în misterele Regelui Soma, cel care transmite acea Înțelepciune. În alegorie, Soma e menită să o transporte. Acest fapt are ca rezultat nașterea lui Buddha, *Înțelepciunea ezoterică* – Mercur sau Hermes din Grecia și Egipt. El este înfățișat ca fiind „atât de frumos”, încât chiar și soțul, cu toate că știa că Buddha nu e progenitura cultului său ce respecta *litera lipsită de viață* – susține că „nou-născutul” este Fiul său, fructul formelor sale ritualice și lipsite de sens^[142]. Aceasta e, în câteva cuvinte, una dintre semnificațiile alegoriei.

Războiul din Cer se referă la câteva evenimente de genul acesta ce au loc pe diferite planuri ale ființei. Primul este un fapt pur astronomic și cosmic, ce corespunde cosmogoniei. Domnul John Bentley considera că la hinduși Războiul din Cer era doar o figură de stil ce se referea la calculele perioadelor lor de timp^[143].

Acesta a servit ca prototip, consideră el, pe care popoarele occidentale și-au creat Războiul Titanilor. Autorul nu se înșală complet, dar nici nu are perfectă dreptate. Dacă prototipul sideral se referă cu adevărat la o perioadă premanvantarică și se bazează într-un totuși pe cunoașterea pe

[142] Observăm același lucru în religiile moderne exoterice.

[143] *Historical View of the Hindu Astronomy*. Citând din această lucrare în legătură cu „Argabatta” [Aryabhata?], despre care se spune că ar da cu o mare aproximare raportul real dintre diferitele valori ale lui π , autorul cărții *The Source of Measures* reproduce o afirmație curioasă. „Domnul Bentley”, se spune, „era foarte familiarizat cu cunoștințele astronomice și matematice ale hindușilor... Această afirmație a sa poate fi considerată așadar autentică. Aceeași trăsătură remarcabilă, întâlnită la atât de multe popoare orientale și străvechi, constând în ascunderea cu perseverență a arcanelor acestui gen de cunoaștere, e foarte distinctă la hinduși. Ceea ce era îngăduit să fie cunoscut pentru a fi predat poporului și pentru a fi supus unei analize publice, doar se apropria de o cunoaștere mai exactă, dar ascunsă. Și chiar această formulare a domnului Bentley va exemplifica într-o manieră neobișnuită afirmația și, odată explicată, va dovedi că ele (astronomia și științele exoterice hinduse) derivau dintr-un sistem mult mai exact decât cel european, pe care bineînțeles că dl Bentley îl considera mult mai avansat decât cunoașterea hindusă din orice epocă și generație.” (Pp. 86-87)
Acesta e ghinionul domnului Bentley, iar el nu știrbește renumele astronomilor hinduși din Antichitate, care erau niște Inițiați.

care Inițiații arieni susțin că o au despre întreg programul și progresul cosmogoniei^[144], atunci Războiul Titanilor este doar o copie sub formă de legendă zeificată a adevăratului război ce a avut loc în Kailasa himalayană (cerul), în loc de adâncurile spațiului cosmic interplanetar. El este consemnarea conflictului îngrozitor dintre „Fiii lui Dumnezeu” și „fiii întunericului” din Rasa a Patra și a Cincea. Pe relatarea acestor două evenimente, amestecată cu legende împrumutate din relatarea exoterică a Războiului purtat de asurași împotriva zeilor, au fost fondate toate tradițiile naționale ulterioare care tratează acest subiect.

Din punct de vedere ezoteric, asurașii, transformați ulterior în spirite rele și zei inferiori aflați pe veșnicie în conflict cu *Marile Zeități* – sunt Zeii Înțelepciunii secrete. În părțile cele mai vechi din *Rig Veda*, ei sunt cei Spirituali și Dumnezeiești, termenul *asura* fiind folosit pentru a desemna Spiritul Suprem și fiind același ca marele Ahura al zoroastrie-ilor.^[145] A existat o vreme când înșiși zeii Indra, Agni și Varuna făceau parte dintre asurași.

În *Taittiriya Brahmana*, Suflul (Asu) lui Brahma-Prajapati a devenit activ, iar din acest Suflu el i-a creat pe asurași. Mai târziu, după Război, asurașii au fost numiți vrăjmașii zeilor, prin urmare, „A- surași” – litera „a” fiind un prefix negativ – sau „ne-zei”, zeii fiind desemnați prin cuvântul Sura. Acest lucru îi asociază apoi pe asurași și „legiunile” lor, enumerate mai jos, cu „îngerii căzuți” din Bisericele creștine, o ierarhie de Ființe Spirituale întâlnită în toate panteonurile popoarelor

[144] DOCTRINA SECRETĂ arată că orice eveniment de importanță universală, precum un cataclism geologic de la sfârșitul unei Rase și începutul alteia, care implică de fiecare dată o mare schimbare de natură spirituală, morală și fizică în cadrul omenirii, este premeditat și prestabilit de comun acord, ca să spunem așa, în regiunile siderale ale sistemului nostru planetar. Astrologia e bazată în totalitate pe aceste legături mistice și intime existente între corpurile cerești și omenire, iar acest lucru constituie una din marile taine din cadrul Inițierii și Misterelor oculte.

[145] A se vedea *Vendidad*, de Darmesteter, Introd. p. LVIII, *Sacred Books of the East*, vol. II.

antice și chiar moderne – de la zoroastrienii până la chinezi. Ei sunt Fiii Suflului Creator primar de la începutul fiecărei noi Maha Kalpa sau Manvantara, aflați pe aceeași treptă cu Îngerii care rămăseseră „fidei”. Aceștia erau *aliații* lui Soma (părintele înțelepciunii ezoterice) împotriva lui Brihaspati (reprezentând cultul ritualic sau ceremonial). Evident că ei au fost retrogradați în spațiu și timp, la rangul de puteri opuse sau demoni, de către adepții ceremonialului, pe motivul revoltei lor împotriva ipocriziei, cultului fals și formeii atașate literei moarte.

Care este deci caracterul real al tuturor celor care au luptat alături de ei? Aceștia sunt:

Ushanașii sau „Legiunea” planetei Venus, devenită acum la romano-catolici *lucifer*, Geniul „luceafărului de dimineață”^[146], Tsaba sau Armata „satanei”.

Daityașii și Danavașii sunt Titanii, demonii și Uriașii pe care îi întâlnim în *Biblie*^[147] – progenitura „Fiilor lui Dumnezeu” și a „Fiicelor Oamenilor”. Numele lor generic indică caracterul lor presupus și îi dezvăluie în același timp pe *animus* cei secreți de la brahmani, întrucât ei sunt Kratu-dvishași – „dușmanii sacrificiilor” sau ai *simulacrelor* exoterice. Ei sunt „Legiunile” care au luptat împotriva lui Brihaspati, reprezentantul religiilor exoterice populare și naționale, și împotriva lui Indra, zeul Cerului *vizibil*, al firmamentului, care în *Veda* de la început este zeul *suprem* al Cerului cosmic, reședința potrivită pentru un zeu *foarte* cosmic și personal, deasupra căruia niciun cult exoteric nu se poate avânta vreodată.

Apoi vin Nagașii^[148], Sarpașii, Șerpi sau Serafimi. Și aceștia își dezvăluie caracterul prin sensul ascuns al glifei lor. În mitologie ei sunt

[146] A se vedea *Isaia*, 14:12

[147] *Facerea*, VI.

[148] Orientaliștii îi descriu pe Nagași ca pe un popor misterios, despre care în prezent→

ființe *semidumnezeiești*, având figură umană și o coadă de dragon. Prin urmare, ei sunt în mod incontestabil Serafimii de la evrei (a se compara Serapis, Sarpa, Șarpe), forma de singular de la Serafim fiind Saraf, „înflăcărat, aprig”^[149]. Angelologia creștină și evreiască face distincție între Serafimi și Heruvimi, care vin pe a doua treaptă; din punct de vedere ezoteric și cabalistic, ei sunt identici, Heruvimii fiind pur și simplu numele dat asemănărilor sau analogiilor oricăreia dintre diviziunile Legiunilor celeste. Or, așa cum am spus înainte, Dragonii și Nagașii erau numele date Inițiaților-ermiți, datorită mării lor înțelepciuni și spiritualități și faptului că trăiau în peșteri. Astfel, când Iezechiel^[150] folosește adjectivul Heruvim cu privire la Regele Tirului și îi spune că, datorită *înțelepciunii* și *înțelegerii* pe care o are nu există *secrete* care să-i poată fi ascunse, îi indică ocultistului că este vorba despre un „Profet”, poate că încă un adept al cultului *exoteric*, care îl critică aspru pe Inițiatul unei alte școli, și nu pe un lucifer imaginar, un Heruvim căzut din stele și apoi din Grădina Raiului. Așa-numitul „Război” este deci, în unul dintre multele lui sensuri, tot o consemnare alegorică a conflictului dintre cele două categorii de adepți – ai Căii de Dreapta și ai Căii de Stânga. În India existau trei clase de Rishi, care erau primii adepți cunoscuți; cea regală sau Rajarishi, din care făceau parte regii și prinții care adoptau viața ascetică; cea dumnezeiască sau Devarishi ori fiii Dharme sau ai Yogăi; și clasa Bramarishi alcătuită din urmașii Rishilor care au fost fondatorii lui Gotra ai brahmanilor sau a raselor repartizate în caste. Lăsând deoparte pentru moment cheile mistice și astronomice, constatăm că învățăturile secrete ne arată numeroși atlanți care aparțineau acestor diviziuni și că între ei existau conflicte și războaie, *de facto* și *de jure*. Narada, unul dintre cei mai de seamă Rishi,

sunt găsite în India urme numeroase, și care trăiau în Naga-dvipa, unul dintre cele *șapte* continente sau diviziuni din Bharatavarsha (India antică), orașul Nagpur numărându-se printre cele mai vechi orașe din țară.

[149] A se vedea *Isaia*, 6:2,3.

[150] Cap. 28:3, 4.

era un Devarishi, iar el este înfățișat ca fiind într-un conflict constant și veșnic cu Brahma, Daksha și cu alți zei și înțelepți. Prin urmare, putem susține fără teamă că, indiferent care ar fi sensul *astronomic* al acestei legende universal acceptate, etapa ei umană se bazează pe evenimente istorice reale, transformate în dogme teologice doar pentru a satisface niște scopuri ecleziastice. Precum sus, la fel și jos. Fenomenele siderale și comportamentul corpurilor cerești în cer au fost luate drept model, iar planul a fost dus la bun sfârșit jos, pe Pământ. Astfel, Spațiul, în sensul lui abstract, era numit „tărâmul cunoașterii dumnezeiești”, iar de către caldeeni sau Inițiați, *Ab Soo*, habitatul (sau tatăl, adică sursa) cunoașterii, deoarece în Spațiu locuiesc Puterile inteligente ce guvernează într-o manieră invizibilă Universul.^[151]

În același fel – și pe planul Zodiacului din Oceanul *de sus* sau din Ceruri –, un anumit ținut de pe Pământ, o mare interioară, a fost consacrată și numită „Abisul Cunoașterii”; în ea se găseau douăsprezece centre, de forma a douăsprezece insulițe, reprezentând semnele zodiacale – din care două au rămas timp îndelungat „semnele misterului”^[152] – ce erau domiciliile a doisprezece Hierofanți și Maeștri ai

[151] Nu mai puțin sugestive sunt calitățile atribuite lui Rudra Shiva, marele Yoghin, strămoșul tuturor Adepților, și care a fost, în cadrul ezoterismului, unul dintre cei mai importanți Regi din dinastiile dumnezeiești. Numit „cel dintâi” și „cel din urmă”, el este protectorul Raselor-rădăcină a Treia, a Patra și a Cincea. Într-adevăr, în rolul său inițial, el este asceticul Dig-ambara, „înveșmântat cu elementele”, Tri-lochana, „cel cu trei ochi”, Panchanana, „cel cu cinci fețe”, o aluzie la cele patru Rase trecute și la actuala Rasă a Cincea, căci deși are cinci fețe, are doar „patru brațe”, a cincea Rasă fiind încă în viață. El este „zeul timpului”, Saturn-Cronos, așa cum indică „toba” lui Damaru, în formă de clepsidră; iar dacă este acuzat de a fi tăiat al cincilea cap al lui Brahma și de a-l fi lăsat doar cu patru, aceasta este din nou o aluzie la un anumit grad de Inițiere și de asemenea la Rase.

[152] Ideea lui Gustav Seiffarth, că în vremurile străvechi existau doar zece semne ale Zodiacului, este eronată. Zece semne erau cunoscute doar de profani, dar Inițiații le cunoșteau pe toate, *de pe vremea separării omenirii în două sexe*, în urma căreia s-a făcut despărțirea în două a semnelui Fecioară-Scorpion. Această separare, datorată adăugării unui semn secret și a Balanței inventate de greci, în locul numelui secret care nu era divulgat, a dus la numărul de douăsprezece. (A se vedea *Isis Dezvăluită*, vol. II, p. 456.)

înțelepciunii. Această „Mare a Cunoașterii” sau a științei^[153] a rămas timp de veacuri în locul unde se întinde în prezent Deșertul Shamo sau Gobi. Ea a existat până în ultima mare eră glaciară, când un cataclism local i-a măturat apele spre sud și spre vest, formându-se astfel marele deșert pustiu existent la ora actuală și lăsând să dăinuie doar o anumită oază, în mijlocul căreia se află o insulă, în chip de relicvă pe Pământ a *Inelului Zodiacal*. Vreme de veacuri, Abisul Lichid – care la popoarele dinaintea babilonienilor de mai târziu era reședința „Mamei Supreme”, tipul terestru ulterior al „Mamei Supreme a Haosului” din Cer, părintele lui Ea (Înțelepciunea), el însuși prototipul inițial al lui Oannes, Omul-Pește de la babilonieni – așadar, vreme de veacuri, „Abisul” sau Haosul a fost reședința Înțelepciunii, și nu a răului. Lupta lui Bel, apoi a lui Marduk, zeul Soare, cu Tiamat, Marea și Dragonul ei – „război” ce s-a încheiat cu înfrângerea acestuia din urmă – are o semnificație pur cosmică și geologică, dar și una istorică. Este o pagină ruptă din istoria științelor secrete și sacre, a evoluției, dezvoltării și MORȚII lor – *pentru masele de profani*. Ea se referă (a) la uscarea sistematică și treptată a unor suprafețe imense de pământ, cauzată de arșița puternică a Soarelui într-o anumită perioadă preistorică, una din secețele cumplite ce s-a încheiat printr-o transformare treptată a pământurilor cândva fertile și udate din abundență, ce au ajuns să fie deșerturile de nisip din prezent și (b) la prigoana nu mai puțin sistematică a profeților Căii de Dreapta de către cei ai Căii de Stânga. Aceștia din urmă, după ce au inaugurat apariția și evoluția castelor sacerdotale, au condus în final lumea spre toate aceste religii exoterice, inventate pentru a satisface gustul pervertit al *hoi polloi* și al ignoranților pentru pompa ritualică și materializarea Principiului Incognoscibil și veșnic imaterial.

[153] Cele spuse mai înainte constituie, poate, o cheie pentru descifrarea numelui simbolic al lui Dalai Lama, Lama „Ocean”, însemnând Oceanul de Înțelepciune. Abbé Huc vorbește despre acest subiect.

Aceasta a constituit o anumită ameliorare în cadrul vrăjitoriei atlante, a cărei amintire dăinuie în memoria tuturor indienilor versați în literatură și cunoscători ai sanscritei, precum și în legende populare. Ea era totuși în continuare o parodie și o profanare a Misterelor sacre și a științei lor. Dezvoltarea rapidă a antropomorfismului și a idolatriei au condus Rasa a Cincea timpurie, la fel cum o condusesse deja pe a Patra, din nou la vrăjitorie, chiar dacă la o scară mai mică. În final, chiar și cei patru „*Adami*” (care simbolizau, sub alte nume, cele patru Rase anterioare) au fost uitați și, trecând de la o generație la alta, au fost încărcăți cu mituri în plus, ajungând să se înecă în acel ocean al simbolismului popular numit panteon. Ei există totuși până în zilele noastre în cele mai vechi tradiții evreiești: primul dintre ei ca Tzelem, „Adamul-Umbră”, Chhayașii din doctrina noastră; al doilea, Adamul „model”, copia primului și „partea bărbătească și femeiască” menționată în *Facerea* exoterică; al treilea, „Adamul pământean” dinaintea Căderii, un androgin; iar al patrulea, Adamul de după „*căderea*” sa, adică despărțit în două sexe sau atlantul pur. Adamul din Grădina Raiului sau strămoșul Rasei noastre – a cincea – este un amestec ingenios al celor patru menționați mai înainte. Așa cum se spune în *Zohar*, Adam, primul Om, nu se mai găsește acum pe pământ, el „nu se găsește nicăieri Dedesubt”. Căci de unde vine Pământul de jos? „De la *Lanțul Pământului* și din *Cerul de deasupra*”, adică din globurile superioare, celor care precedă Pământul nostru și se află deasupra lui.

„Și au ieșit din el [Lanț] creaturi diferite unele de altele. Unele în veșminte [solide] (piei), altele în cochilii (*Q'lipthoth*) ... unele în cochilii roșii, altele în negre, altele în albe și altele în toate culorile.”^[154]

La fel ca în cosmogonia caldeeană a lui Berosus și în STANȚELE care tocmai au fost date, anumite disertații asupra *Cabalei* vorbesc despre

[154] *Zohar*, III, 9 b, 10 a, Ed. Brody. Ed. Cremona, III, fol. 4 a, col. 14. *Qabbalah*, de Myer, pp. 416-417.

creaturi cu două fețe, altele cu patru și altele cu una; căci „Adamul cel mai înalt nu a coborât în toate țările sau nu a avut urmași și multe soții”, dar aici e un mister.

Dragonul constituie și el un mister. Pe bună dreptate spune rabinul Simeon Ben Jochai, că facultatea de a înțelege semnificația Dragonului nu le este dată „companionilor” (discipoli sau chelas), ci doar „celor mici”, adică Inițiaților desăvârșiți^[155].

„Companionii înțeleg lucrarea de început, dar numai cei mici înțeleg pilda cu privire la lucrarea din Principium prin *Misterul Șarpelui din Marea cea Mare*.”^[156]

Iar creștinii care vor ajunge să citească aceste rânduri vor înțelege și ei prin prisma celor de mai sus cine era „Cristosul” lor, căci Iisus spune în repetate rânduri că acela care „nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un *copilaș*, cu niciun chip nu va intra în ea”, iar dacă unele dintre spusele Sale erau menite să se aplice la copii fără a conține vreo metaforă, cele mai multe din aluziile la „cei mici” întâlnite în Evanghelii se referă la Inițiați, *Iisus fiind unul dintre ei*. În *Talmud* se face o referire la Pavel (Saul) ca fiind „cel mic”.

„Misterul Șarpelui” era următorul: în învățăturile secrete, Pământul nostru sau mai exact *viața terestră* este numită adesea Marea cea Mare, expresia „Marea Vieții” rămânând până în ziua de azi o metaforă preferată. *Siphra Dzenioutha* vorbește despre Haosul Primordial și

[155] Acesta era numele dat în Iudeea antică Inițiaților, numiți și „Inocenți” și „Prunci”, adică „cei născuți din nou”. Această cheie deschide o perspectivă asupra unuia dintre misterele din *Noul Testament*: uciderea celor 40 000 de „prunci” de către Irod. În acest sens există o legendă, iar evenimentul, petrecut aproape cu un secol înainte de Cristos, indică originea tradiției amestecată în același timp cu cea a lui Krishna și a unchiului său Kansa. În cazul *Noului Testament*, Irod îl reprezintă pe Alexandru Iana (din Lyda), ale cărui persecuții și masacre a sute și mii de Inițiați au dus la adoptarea relatării din *Biblie*.

[156] *Zohar*, II, 34.

despre evoluția Universului după o distrugere (Pralaya), comparând-o cu un șarpe care se descolățește:

„Întinzându-se înapoi și-ncolo, cu coada în gură, cu capul îndoit pe gât, este înfuriat și supărat... El supraveghează și se ascunde. La fiecare a mia Zi el este manifestat.”^[157]

Un comentariu cu privire la *Purane* spune:

„Ananta-Shesha este o formă a lui Vishnu, Spiritul Sfânt al Conservării și un simbol al Universului, în care se presupune că doarme în timpul *Zilelor* lui Brahma. Cele șapte capete ale lui Shesha susțin Universul.”

Așadar, Spiritul lui Dumnezeu „doarme” sau „respiră” deasupra haosului materiei nediferențiate, înaintea fiecărei noi „Creații”, spune *Siphra Dzenioutha*. Or, o Zi a lui Brahma e alcătuită, așa cum am explicat deja, din o mie de Maha Yuga, iar întrucât fiecare Noapte sau perioadă de odihnă are o durată egală cu această Zi, e lesne de înțeles la ce se referă această frază din *Siphra Dzenioutha* – că Șarpele se manifestă „o dată la o mie de zile”. Și nu e greu de văzut nici unde ne conduce autorul inițiat al *Siphrei*, atunci când scrie:

„Capul îi este spart în apele Mării celei Mari, așa cum este scris: Tu desparți marea prin forța ta, tu spargi capetele *Dragonilor* în ape.”^[158]

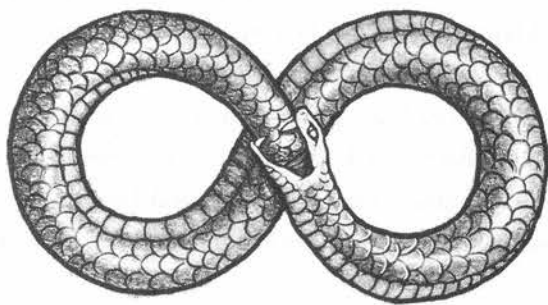
Aceste cuvinte se referă la testele prin care trec Inițiații în această viață fizică, „Marea întristării”, dacă interpretăm cu ajutorul unei chei; ele fac aluzie la distrugerea succesivă a celor șapte Sfere ale unui Lanț de Lumi din Marea cea Mare din Spațiu, atunci când sunt interpretate cu altă cheie, căci fiecare glob sau sferă siderală, fiecare lume, stea sau grup de stele, este numit în simbolism „Capul Dragonului”. Dar indiferent cum este interpretat, în Antichitate Dragonul nu a fost niciodată

[157] Ibid., § 16.

[158] Op. cit., LXXIV, 13.

privit ca reprezentând răul, și nici Șarpele. În metafore, fie ele astronomice, cosmice, teogonice sau pur și simplu fiziologice (sau falice), șarpele a fost întotdeauna privit ca un simbol *dumnezeiesc*. Când se face mențiune la „Șarpele [Cosmic] care fuge cu 370 de salturi”^[159], asta înseamnă perioadele ciclice ale marelui An Tropical de 25 868 de ani, împărțite în cadrul calculelor ezoterice în 370 de perioade sau cicluri, la fel cum anul solar e împărțit în 365 de zile. Iar motivul pentru care Mihail era considerat de creștini învingătorul satanei, al balaurului, este acela că în *Talmud* acest personaj războinic e descris ca fiind Prințul Apelor, care are în subordine șapte Spirite – un bun motiv pentru care Biserica Latină l-a făcut sfântul ocrotitor al tuturor promontoriilor din Europa. În *Siphra Dzenioutha*, Forța Creatoare „face din creația ei schițe și linii spiralete *în forma unui Șarpe*”. El „își ține coada în gură” deoarece este simbolul veșniciei și al perioadelor ciclice. Prezentarea diverselor semnificații ar necesita totuși un volum întreg, iar noi trebuie să încheiem această secțiune.

Cititorul poate așadar să vadă singur care sunt cele câteva sensuri ale „Războiului din Cer” și al „Dragonului celui Mare”. Astfel, cele mai solemne și mai temute dogme ale Bisericii, alfa și omega credinței creștine și stâlpul Căderii și Ispășirii, se reduc la un simbol păgân, dintre numeroasele alegorii ale acestor lupte preistorice.

[159] Ibid., § 33.

SECȚIUNEA a V-a

ESTE OARE PLEROMA ASCUNZĂTOAREA SATANEI?

Acest subiect nu este încă epuizat, necesitând să fie studiat și sub alte aspecte.

Este imposibil de spus dacă grandioasa descriere pe care o face Milton despre bătălia de trei zile dusă de Îngerii Luminii împotriva îngerilor întunericului justifică presupunerea că el trebuie să fi avut cunoștință de tradiția orientală corespondentă. Totuși, dacă el nu a avut relații personale cu vreun mistic, atunci trebuie să fi avut relații cu o persoană care să fi avut acces la cărțile secrete din Vatican. Printre acestea există o tradiție cu privire la „Beni Shamash” – „Copiii Soarelui” –, care descrie alegoria orientală ce conține detalii mult mai minuțioase *în versiunea ei triplă*, decât cele care se găsesc în *Cartea lui Enoh* sau în cartea mult mai recentă a *Apocalipsei* Sfântului Ioan, pe tema „vechiului balaur” și a diverșilor lui nimicitori, după cum tocmai am explicat.

Pare inexplicabil faptul de a găsi, până în ziua de azi, autori care fac parte din societăți mistice și care continuă totuși să aibă îndoieli preconcepuate cu privire la vechimea „pretinsă” a *Cărții lui Enoh*. Astfel, autorul cărții *Sacred Mysteries among the Mayas and Quiches* este înclinat să vadă în Enoh un Inițiat convertit la creștinism (!!)^[160], iar compilatorul englez al cărților *Misteres de la Magie* de Éliphas Lévi împărtășește aceeași opinie. El face următoarea remarcă:

[160] P 16.

„În afară de erudiția dr. Kenealy, niciun savant modern nu îi atribuie acestei cărți din urmă [*Cartea lui Enoch*] o vechime mai mare de secolul al IV-lea î.C.”^[161]

Erudiția modernă s-a făcut vinovată de erori și mai grave decât aceasta. Nu în urmă cu mult timp, *cei mai de seamă* critici literari din Europa negau însăși autenticitatea acestei cărți, împreună cu Imnurile orfice și chiar cu *Cartea lui Hermes sau Thoth*, până în momentul când versete întregi din această carte din urmă au fost descoperite pe monumente și morminte egiptene datând din perioada primelor dinastii. Opinia arhiepiscopului Laurence este citată în altă parte.

„Vechiul balaur” și satana, care au devenit acum, separat și colectiv, simbolul „îngerilor căzuți” și termenii teologici folosiți pentru a-i desemna, *nu sunt descriși astfel* nici în *Cabala originală* (*Cartea numerelor caldeeană*), nici în *Cabala modernă*. Într-adevăr, cel mai erudit, dacă nu cel mai de seamă dintre cabaliștii moderni, Éliphas Lévi, îl descrie pe satana în acești termeni favorabili:

„Este acel înger care era îndeajuns de mândru pentru a se crede Dumnezeu, îndeajuns de curajos pentru a-și obține independența cu prețul unei suferințe și torturi veșnice; îndeajuns de frumos pentru a se fi adorat în toată lumina divină; îndeajuns de puternic pentru a domni încă în întuneric, în plină agonie, și pentru a-și fi făcut un tron din rugul lui funerar de nestins. Este satana republicanului și ereticului Milton ... prințul anarhiei, slujit de o ierarhie de spirite pure (!!).”^[162]

Această descriere – care conciliază cu atâta ingeniozitate dogma teologică cu alegoria cabalistică, găsind chiar o cale de a include un compliment politic în textul ei – este, atunci când e interpretată în sensul real, cu totul corectă.

[161] „Biographical and Critical Essay”, p. 38.

[162] *Histoire de la magie*, pp. 16-17.

Da, într-adevăr; acest cel mai înalt ideal, acest simbol mereu viu – apoteoză, s-ar putea spune – al sacrificiului de sine în scopul independenței intelectuale a omenirii; această energie mereu activă ce protestează împotriva inerției statice – este principiul pentru care afirmarea de Sine e o crimă, iar gândirea și *Lumina Cunoașterii* sunt odioase. După cum spune Éliphas Lévi, cu o justete și o ironie neasemuită:

„Acest pretins erou al veșnicilor tenebroase, încărcat într-un mod defăimător cu urătenie, este împodobit cu coarne și gheare ce s-ar potrivi mult mai bine implanabilului său persecutor.”^[163]

El este cel care în final a fost transformat într-un Șarpe – Dragonul Roșu. Dar Éliphas Lévi era încă prea supus autorităților romano-catolice – prea iezuit, s-ar putea adăuga – pentru a mărturisi că acest diavol era omenirea și că el nu a existat niciodată pe Pământ în afară de această omenire.^[164]

În această privință, teologia creștină, deși o lua în mod servil pe urmele păgânismului, a fost fidelă doar politicii ei tradiționale. Ar fi trebuit ca ea să se izoleze și să-și afirme autoritatea. În consecință, nu a putut face altceva mai bun decât să le transforme în diavol pe toate zeitățile păgâne. Fiecare zeu solar din Antichitate – o zeitățe glorioasă în timpul zilei și propriul oponent și adversar în timpul nopții, numit Dragonul Înțelepciunii deoarece se credea că ar conține germenii nopții și ai zilei – a fost transformat acum în antitetica Umbră a lui Dumnezeu, devenind satana pe baza autorității exclusive și nesușinite

[163] Ibid., loc. cit.

[164] Ce alt *diavol* ar fi putut fi mai viclean, mai abil și mai crud decât criminalul în serie din Whitechapel, „Jack Spintecătorul” din 1888, a cărui sete de sânge și răutate incomparabile l-au făcut să masacreze și să mutilizeze cu sânge rece șapte femei nefericite și altminteri inocente? E suficient să citești ziarele ca să recunoști în acele brute ametețe de băutură (soți și tați) care bat soții și copii și dintre care un *mic* procent este adus zilnic în sala tribunalelor, personificarea deplină a diabolului din iadul creștin!

a unei dogme omenești despotice. Astfel, după ce toți acești producători de lumină și umbră, toți zeii solari și lunari au fost blestemați, unicul Dumnezeu ales dintre mulți și satana au fost amândoi antropomorfizați. Se pare însă că teologia a pierdut din vedere facultatea pe care o are omul de a discerne și în final de a analiza tot ceea ce i se impune în mod artificial să venereze. Istoria arată că în fiecare rasă și trib, mai ales la popoarele semitice, există impulsul natural de a-și ridica în slăvi zeitatea tribală mai presus de toate celelalte, conferindu-i-se supremația asupra zeilor, și dovedește că Dumnezeul israeliților era un astfel de zeu *tribal* și atât, chiar dacă Biserica Creștină, urmând exemplul poporului „ales”, este încântată să impună cultul acestei zeități aparte și să arunce anatema asupra tuturor celorlalte. Indiferent dacă inițial a fost vorba de o greșeală conștientă sau inconștientă, ea a fost o greșeală. În Antichitate, Iehova a fost întotdeauna doar un zeu „printre” alți „zei”^[165]. Domnul i s-a arătat lui Avraam și i-a zis: „Eu sunt *Dumnezeul Cel Atotputernic*”, dar a adăugat: „Voi pune legământul Meu ... pentru a fi *un Dumnezeu pentru tine*” (Avraam); și pentru *sămânța* lui după el^[166], dar nu pentru europenii arieni.

Dar, atunci, a trebuit ca figura grandioasă și ideală a lui Iisus din Nazaret să fie plasată pe acest fond întunecat, pentru a o face mai radioasă prin contrast, iar *un fond mai întunecat decât atât nici că ar fi putut să inventeze Biserica*. Lipsindu-i simbolismul din *Vechiul Testament*, necunoscând conotația reală a numelui de Iehova – înlocuitorul rabinic tainic al Numelui Inefabil și Impronunțabil –, Biserica a confundat umbra abil plăsmuită cu realitatea, a confundat simbolul generator antropomorfizat cu Realitatea Unică fără Rival, Cauza veșnic Incognoscibilă a Toate. Ca o consecință logică, Biserica, în scopuri ce țin de dualitate, a trebuit să inventeze un diavol antropomorfic – creat,

[165] *Psalmi*, 81:1.

[166] *Facerea*, 18:1-7.

după cum propovăduiește ea, chiar de Dumnezeu. Satana s-a dovedit acum a fi monstrul plăsmuit de Iehova-Frankenstein – blestemul tatălui lui și un spin în coasta divină, un monstru mai ridicol de atât fiind imposibil de plăsmuit de vreun Frankenstein de pe pământ.

Autorul cărții *New Aspects of Life* îl descrie foarte corect pe Dumnezeul evreu, din perspectiva cabalistică, ca fiind:

„Spiritul Pământului, care li s-a revelat evreilor drept Iehova^[167] ... [acesta e și Spiritul care, după moartea lui Iisus] l-a luat forma și l-a personificat drept Iisus Cel înviat.”

Aceasta este, după cum se poate vedea, doctrina lui Cerinthus și a câtorva secte gnostice, cu mici diferențe, însă explicațiile și deducțiile autorului sunt remarcabile:

„Nimeni nu știa ... mai bine decât Moise ... [nici] la fel de bine ca el, cât de mare era puterea acestora [zei din Egipt] cu ai căror preoți se confruntase el ... susținându-se [doar de către evrei] că dintre acești zei Iehova este Dumnezeu.”

Autorul pune următoarea întrebare:

„Ce erau acești zei, acești Achar dintre care Iehova, Achadul, este declarat ca fiind Dumnezeu... dominându-i?”

La acestea, ocultismul nostru dă următorul răspuns: Cei pe care Biserica îi numește acum îngerii căzuți și, în plan colectiv, *satana*, balaurul – învins, dacă e să acceptăm declarațiile ei, de Mihail și Legiunea sa, acel Mihail fiind pur și simplu Iehova însuși sau, în cel mai bun caz, unul dintre Spiritele subordonate. Prin urmare, autorul are din nou dreptate când spune:

[167] Op. cit., p. 209.

„Grecii credeau în existența ... *daimonilor*^[168]. Dar ... au fost devansați de ebraici, care susțineau că există o categorie de spirite personificatoare pe care ei le numeau *demoni*, «personificatori»... Admițând, odată cu Iehova care afirma în mod explicit existența altor dumnezei care ... erau personificatori ai Dumnezeului Unic, oare ceilalți dumnezei constituiau o clasă superioară de spirite personificatoare ... care dobândiseră și exercitaseră puteri mai mari? Și oare nu cumva personificarea este cheia misterului stării de spirit? Dar, odată acordată această poziție, cum am putea ști că Iehova nu era un spirit personificator, un spirit care pretindea a fi, devenind astfel personicatorul Dumnezeului unic, necunoscut și incognoscibil? Într-adevăr, cum am putea ști că spiritul care își spune Iehova, arogându-și atributele acestuia, nu a făcut în felul acesta ca propria desemnare să îi fie atribuită celui Unic, care este în realitate pe cât de fără nume, pe atât de incognoscibil?»^[169]

Autorul arată apoi că „spiritul Iehova este un personificator” în virtutea propriei mărturisiri. El i-a mărturisit lui Moise „că li se arăta se patriarhilor ca Dumnezeul Shaddai” și „Dumnezeul Helion”.

„În același timp el și-a luat numele de Iehova și, în virtutea încrederii în afirmația acestui personificator, numele de El, Eloah, Elohim și Shaddai au fost citite și interpretate în juxtapunere cu Iehova, ca însemnând «Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic». [Apoi, când] numele de Iehova a devenit inefabil, denumirea Adonai, „Domnul”, i-a fost substituită și ... datorită acestei substituiri denumirea «Domnul» s-a transmis de la evrei la «Cuvântul» din Lumea creștină, ca o denumire a lui Dumnezeu.”^[170]

Și cum am putea ști, e posibil să adauge autorul, că Iehova nu reprezenta multe spirite care îl personificau chiar și pe acel aparent unic – Iod sau Iod-He?

Dar dacă Biserica Creștină a fost prima care a făcut o dogmă din existența satanei, acest lucru s-a petrecut, așa cum s-a arătat în *Isis*

[168] În mitologia greacă, daimonul era o zeitate inferioară, cum ar fi un erou zeificat (n.t.).

[169] Op. cit., pp. 144-145.

[170] Op. cit., p. 146.

Dezvăluită, deoarece diavolul – puternicul vrăjmaș al lui Dumnezeu (!!!) – trebuia să devină piatra de temelie și stâlpul Bisericii. Căci, așa cum remarcă în mod just teozoful Jules Baissac, în cartea sa intitulată *Satan ou le Diable*:

„Il fallait éviter de paraître autoriser le dogme du double principe, en faisant de ce Satan créateur une puissance réelle, et pour expliquer le mal originel, on profère contre Manès l'hypothèse d'une permission de l'unique Tout-Puissant.”^[171]

Această alegere și politică au fost în orice caz regretabile. Ar fi trebuit fie să se stabilească o distincție clară între personicatorul Dumnezeului inferior al lui Avraam și Iacov și „Tatăl” mistic al lui Iisus, fie ca îngerii „căzuți” să nu mai fie ponegriți prin intermediul altor ficțiuni.

Fiecare Dumnezeu al neevreilor este asociat și strâns înrudit cu Iehova – Elohimii –, întrucât toți constituie o Legiune ale cărei unități diferă doar prin numele din învățăturile ezoterice. Nu există nicio diferență între Îngerii „Ascultători” și cei „căzuți”, în afară de funcțiile lor individuale sau mai degrabă de inerția unora și activitatea altora, în rândul acelor Dhyan Chohani sau Elohimii, care au fost „însărcinați să creeze”, adică să plăsmuiască lumea manifestă din materia eternă.

Cabaliștii spun că adevăratul nume al satanei este cel al lui Iehova răsturnat, dat fiind că „satana nu este un Dumnezeu negru, ci negarea Divinității albe” sau a Luminii Adevărului. Dumnezeu este Lumină, iar satana este întunericul sau *umbra* necesară pentru a o scoate în

[171] Op. cit., p. 9. [„Trebuia evitată orice aparență că ar fi autorizată dogma principiului dual, făcând din acest satana creator o putere reală, iar pentru a explica răul original, este enunțată împotriva lui Manès ipoteza unei permisiuni din partea Atotputernicului unic.”] După panteismul polimorf al unor gnostici, a urmat dualismul exoteric al lui Manès, care a fost acuzat de personificarea răului și de faptul de a face din diavol un Dumnezeu – rivalul lui Dumnezeu Însuși. Nu considerăm că Biserica Creștină a ameliorat foarte mult acea idee exoterică a maniheanilor, căci până în ziua de azi ea îl numește pe Dumnezeu Prințul Luminii, iar pe satana prințul întunericului.

evidență, în absența căreia lumina pură ar fi invizibilă și de neînțeles.^[172] „Pentru Inițiați”, spune Éliphas Lévi, „diavolul nu este o persoană, ci o Forță creatoare, atât în favoarea Binelui, cât și a răului.” Inițiații reprezentau această Forță, care guvernează generarea fizică, sub misterioasa formă a zeului Pan sau a Naturii; de aici, coarnele și copitele acestei figuri mitice și simbolice, precum și a șafului creștin din „Sabatul vrăjitoarelor”. Și în această privință, creștinii au făcut imprudența de a uita că „șaful” era de asemenea victima aleasă pentru ispășirea tuturor păcatelor lui Israel, că șaful *ispășitor* era într-adevăr martirul sacrificiului, simbolul celui mai adânc mister existent pe Pământ — „căderea în generare”. Singuri, evreii au uitat demult adevărata semnificație a ridicolului (pentru cei neinițiați) lor erou, ales din drama vieții din cadrul Marilor Mistere, reprezentată de ei în deșert și pe care creștinii nu au cunoscut-o niciodată.

Éliphas Lévi caută să explice dogma Bisericii sale prin unele paradoxuri și metafore, dar o face într-un mod foarte nesatisfăcător, în fața numărului mare de volume scrise de pioși demonologiști romano-catolici, cu aprobarea și sub auspiciile Romei, în cursul secolului al XIX-lea. Pentru adevăratul romano-catolic, diavolul sau satana este o *realitate*; potrivit clarvăzătorului din Patmos — care a vrut, poate, să aducă îmbunătățiri relatării din *Cartea lui Enoh* —, drama jucată în Lumina Siderală este un fapt la fel de real și de istoric ca oricare altă

alegorie și oricare alt eveniment simbolic întâlnit în *Biblie*. Inițiații oferă însă o explicație care diferă de cea a lui Éliphas Lévi, ale cărui geniu și minte scilicitoare erau nevoite să se supună unui oarecare compromis ce îi era dictat de Roma.

Astfel, cabaliștii autentici „care nu acceptă compromisuri” admit că, pentru tot ceea ce privește știința și filosofia, e suficient ca profanii să știe că Marele Agent Magic — numit Lumină Astrală de discipolii marchizului de Saint-Martin sau martiniști, Fecioara Siderală și *Mysterium Magnum* de cabaliștii și alchimiștii din Evul Mediu și Æther sau reflexia Akashei, de ocultiștii orientali — este ceea ce Biserica numește lucifer. Faptul că scolastici latini au reușit să transforme Sufletul Universal și Pleroma — *Vehiculul de Lumină* și receptaculul tuturor formelor, o Forță răspândită în întreg Universul, cu efectele ei directe și indirecte — în satana nu este nimic nou pentru nimeni. Însă acum ei sunt pregătiți să facă cunoscute profanilor pomeniți mai sus chiar și secretele la care face aluzie Éliphas Lévi, fără a oferi o *explicație adecvată*, căci sistemul de revelații voalate ale lui Éliphas Lévi nu putea conduce decât la și mai multe superstiții și înțelegeri eronate. Ce ar putea un cercetător al ocultismului, care e începător, să extragă din frazele deosebit de poetice ale lui Éliphas Lévi, pe care le cităm mai jos și care sunt la fel de apocaliptice ca scrierile oricărui alchimist?

„Lucifer [Lumina astrală] ... este o forță intermediară existentă în întreaga Creație; ea servește pentru a crea și a distruge, iar Căderea lui Adam a fost rezultatul unei beții erotice care a făcut din generația sa o sclavă a acestei Lumini fatale ... orice pasiune amoroasă care pune stăpânire pe simțurile noastre este un vârtej al acestei Lumini care caută să ne antreneze spre abisul morții. Nebunia, halucinațiile, viziunile, extazurile sunt forme ale unei excitații foarte periculoase cauzate de acest *fosfor interior* [?]. În final, această lumină este de natura focului, folosirea ei inteligentă încălzind și însuflețind, în timp ce excesul ei, dimpotrivă, dizolvă și anihilează.

[172] Să cităm în această privință admirabila lucrare a domnului S. Laing, *Modern Science and Modern Thought* (p. 222): „Nu există nicio cale de a ieși din această dilemă [existența răului în lume], decât dacă renunțăm de tot la ideea existenței unei divinități antropomorfe și acceptăm deschis ideea științifică a unei Cauze Primare, de nepătruns și dincolo de capacitatea de a o descoperi, și pe cea a unui univers ale cărui legi le putem urmări, dar a cărui esență reală ne este total necunoscută, putând doar să bănuim sau să distingem vag existența unei legi fundamentale care poate face ca polaritatea binelui și răului să fie o condiție necesară a existenței.” Dacă știința ar fi cunoscut „esența reală”, în loc să nu știe nimic despre ea, voga bănuială s-ar fi transformat într-o certitudine despre existența acestei legi și în cunoașterea faptului că această lege are legătură cu Karma.

Prin urmare, omul este chemat să-și asume o putere suverană asupra acestei Lumini [astrale] și să-și cucerească astfel nemurirea, fiind în același timp amenințat de a fi îmbătat, absorbit și mereu distrus de ea.

Această Lumină, dat fiind că este devorantă, răzbunătoare și fatală, ar fi deci cu adevărat focul iadului, șarpele din legendă; greșelile regretabile de care este plină, lacrimile și scrâșnirea dinților a ființelor rudimentare pe care ea le devorează, fantasma vieții care le depășește puterea de înțelegere și pare să le insulte agonizând și să rădă de ea, toate acestea ar însemna într-adevăr diavolul sau satana.^[173]

În toate cele de mai sus nu există nimic *fals*; nimic cu excepția unei supraabundențe de metafore impropriu folosite, ca de pildă folosirea mitului lui Adam pentru a ilustra efectele astrale. Akasha^[174], Lumina Astrală, poate fi definită în câteva cuvinte: ea este Sufletul Universal, Matricea Universului, Mysterium Magnum din care ia naștere tot ceea ce există, prin separare sau *diferențiere*. Este cauza existenței; ea umple tot Spațiul infinit, *este*, într-un sens, Spațiu în sine sau deopotrivă al *șaselea* și al *șaptelea* ei principiu^[175]. Dar ca finit în cadrul Infinitului, în ceea ce privește manifestarea, această Lumină trebuie să aibă latura

[173] *Histoire de la Magie*, p. 197

[174] Akasha nu este doar eterul din cadrul științei, așa cum o traduce unii orientaliști.

[175] Johannes Trithem, Abatele din Spanheim, cel mai de seamă astrolog și cabalist din vremea sa spune următoarele: „Arta magiei dumnezeiești constă în facultatea de a percepe esența lucrurilor în lumina Naturii [Lumina astrală] și în folosirea forțelor sufletești ale spiritului pentru a produce lucruri materiale din universul invizibil, iar în astfel de acțiuni lumea de Sus și lumea de Jos trebuie să fie reunite și făcute să acționeze în armonie. Spiritul Naturii [Lumina Astrală] este o unitate, creând și formând toate lucrurile și, acționând prin intermediul omului, poate să producă lucruri minunate. Aceste procese au loc în conformitate cu legea. Veți învăța să cunoașteți legea prin care sunt înfăptuite aceste lucruri, dacă veți învăța să vă cunoașteți pe voi înșivă. O veți cunoaște datorită puterii spiritului care există în voi și o veți realiza unindu-vă spiritul cu esența care emană din voi. Dacă veți să reușiți în această lucrare, e necesar să știți cum să separați spiritul și viața din Natură și, în plus, să separați sufletul astral existent în voi și să-l faceți palpabil, după care substanța sufletului va apărea vizibilă și palpabilă, făcută obiectivă de puterea spiritului.” (Citat în *Paracelsus*, de dr. Franz Hartmann, pp. 164-165.)

ei umbră — așa cum am menționat deja. Întrucât Infinitul nu poate fi niciodată manifestat, rezultă că lumea finită trebuie să se mulțumească doar cu *umbra*, ale cărei acțiuni se apropie de omenire și pe care oamenii le atrag și le *pun în activitate*. Prin urmare, în timp ce Lumina Astrală este Cauza Universală în unitatea și în infinitatea ei nemanifestată, în ceea ce privește omenirea, ea devine efectele cauzelor produse de oameni în cursul vieții lor imorale. Nu locuitorii ei luminoși — fie că se numesc Spirite ale Luminii sau ale Întunericului — sunt cei care produc Binele sau răul, ci însăși omenirea e cea care determină inevitabila acțiune și reacție în Marele Agent Magic. Omenirea este cea care a devenit „Șarpele din Facerea”, cauzând astfel zi de zi și oră de oră Căderea și Păcatul „Fecioarei Celeste” — care devine atunci Mama Dumnezeilor și diavolilor în același timp; căci ea este Divinitatea mereu iubitoare și binefăcătoare pentru toți cei care îi mișcă *Sufletul* și *Inima*, în loc să atragă spre ei umbra manifestată a esenței ei, denumită de Éliphas Lévi „lumina fatală” care ucide și distruge. Omenirea, în unitățile ei, poate surmonța și stăpâni efectele ei, dar numai prin sfințenia din viața oamenilor și prin producerea de cauze bune. Ea are putere doar asupra principiilor *inferioare* manifestate — umbra Divinității Necunoscute și Incognoscibile din Spațiu. Dar în Antichitate și în *realitate*, Lucifer sau Luciferus era numele entității angelice care prezida asupra Luminii Adevărului, precum și asupra luminii zilei. În marea Evanghelie valentiniană, *Pistis Sophia*, se arată că, dintre cele trei Puteri ce emană din Numele Sacre ale celor trei Puteri Triple (Τριδυνάμεις), cea a Sophiei (Duhul Sfânt, potrivit acestor gnostici — cel mai rafinat dintre toate) rezidă în planeta Venus sau în lucifer.

Astfel, pentru profani, Lumina Astrală poate fi Dumnezeu și diavolul în același timp — *Demon est Deus inversus* — adică prin fiecare punct din Spațiul Infinit vibrează curenții magnetici și electrici ai Naturii *animate*, valurile dătătoare de viață și moarte, căci moartea de

Prin urmare, omul este chemat să-și asume o putere suverană asupra acestei Lumini [astrale] și să-și cucerească astfel nemurirea, fiind în același timp amenințat de a fi îmbătat, absorbit și mereu distrus de ea.

Această Lumină, dat fiind că este devorantă, răzbunătoare și fatală, ar fi deci cu adevărat focul iadului, șarpele din legendă; greșelile regretabile de care este plină, lacrimile și scrâșnirea dinților a ființelor rudimentare pe care ea le devorează, fantasma vieții care le depășește puterea de înțelegere și pare să le insulte agonia și să rădă de ea, toate acestea ar însemna într-adevăr diavolul sau satana.^[173]

În toate cele de mai sus nu există nimic *fals*; nimic cu excepția unei supraabundențe de metafore impropriu folosite, ca de pildă folosirea mitului lui Adam pentru a ilustra efectele astrale. Akasha^[174], Lumina Astrală, poate fi definită în câteva cuvinte: ea este Sufletul Universal, Matricea Universului, Mysterium Magnum din care ia naștere tot ceea ce există, prin separare sau *diferențiere*. Este cauza existenței; ea umple tot Spațiul infinit, *este*, într-un sens, Spațiu în sine sau deopotrivă al *saselea* și al *șaptelea* ei principiu^[175]. Dar ca finit în cadrul Infinitului, în ceea ce privește manifestarea, această Lumină trebuie să aibă latura

[173] *Histoire de la Magie*, p. 197

[174] Akasha *nu* este doar eterul din cadrul științei, așa cum o traduc unii orientaliști.

[175] Johannes Trithem, Abatele din Spanheim, cel mai de seamă astrolog și cabalist din vremea sa spune următoarele: „Arta magiei dumnezeiești constă în facultatea de a percepe esența lucrurilor în lumina Naturii [Lumina astrală] și în folosirea forțelor sufletești ale spiritului pentru a produce lucruri materiale din universul invizibil, iar în astfel de acțiuni lumea de Sus și lumea de Jos trebuie să fie reunite și făcute să acționeze în armonie. Spiritul Naturii [Lumina Astrală] este o unitate, creând și formând toate lucrurile și, acționând prin intermediul omului, poate să producă lucruri minunate. Aceste procese au loc în conformitate cu legea. Veți învăța să cunoașteți legea prin care sunt înfăptuite aceste lucruri, dacă veți învăța să vă cunoașteți pe voi înșivă. O veți cunoaște datorită puterii spiritului care există în voi și o veți realiza unindu-vă spiritul cu esența care emană din voi. Dacă vreți să reușiți în această lucrare, e necesar să știți cum să separați spiritul și viața din Natură și, în plus, să separați sufletul astral existent în voi și să-l faceți palpabil, după care substanța sufletului va apărea vizibilă și palpabilă, făcută obiectivă de puterea spiritului.” (Citat în *Paracelsus*, de dr. Franz Hartmann, pp. 164-165.)

ei umbrită — așa cum am menționat deja. Întrucât Infinitul nu poate fi niciodată manifestat, rezultă că lumea finită trebuie să se mulțumească doar cu *umbra*, ale cărei acțiuni se apropie de omenire și pe care oamenii le atrag și le *pun în activitate*. Prin urmare, în timp ce Lumina Astrală este Cauza Universală în unitatea și în infinitatea ei nemanifestată, în ceea ce privește omenirea, ea devine efectele cauzelor produse de oameni în cursul vieții lor imorale. Nu locuitorii ei luminoși — fie că se numesc Spirite ale Luminii sau ale Întunericului — sunt cei care produc Binele sau răul, ci însăși omenirea e cea care determină inevitabile acțiune și reacție în Marele Agent Magic. Omenirea este cea care a devenit „Șarpele din Facerea”, cauzând astfel zi de zi și oră de oră Căderea și Păcatul „Fecioarei Celeste” — care devine atunci Mama Dumnezeilor și diavolilor în același timp; căci ea este Divinitatea mereu iubitoare și binefăcătoare pentru toți cei care îi mișcă *Sufletul* și *Inima*, în loc să atragă spre ei umbra manifestată a esenței ei, denumită de Éliphas Lévi „lumina fatală” care ucide și distruge. Omenirea, în unitățile ei, poate surmonța și stăpâni efectele ei, dar numai prin sfințenia din viața oamenilor și prin producerea de cauze bune. Ea are putere doar asupra principiilor *inferioare* manifestate — umbra Divinității Necunoscute și Incognoscibile din Spațiu. Dar în Antichitate și în *realitate*, Lucifer sau Luciferus era numele entității angelice care prezida asupra Luminii Adevărului, precum și asupra luminii zilei. În marea Evangheligie valentiniană, *Pistis Sophia*, se arată că, dintre cele trei Puteri ce emană din Numele Sacre ale celor trei Puteri Triple (Τριδυνάμεις), cea a Sophiei (Duhul Sfânt, potrivit acestor gnostici — cel mai rafinat dintre toate) rezidă în planeta Venus sau în lucifer.

Astfel, pentru profani, Lumina Astrală poate fi Dumnezeu și diavolul în același timp — *Demon est Deus inversus* — adică prin fiecare punct din Spațiul Infinit vibrează curenții magnetici și electrici ai Naturii *animate*, valorile dătătoare de viață și moarte, căci moartea de

pe pământ devine viață pe un alt plan. Lucifer este Lumină dumnezeiască și pământească, „Duhul Sfânt” și „satana”, toate trei în același timp, Spațiul *vizibil* fiind realmente umplut într-un mod nevăzut de Suflul diferențiat; iar Lumina Astrală, efectele manifestate ale celor două care sunt una, ghidată și atrasă de noi, reprezintă *Karma* omenirii, o entitate deopotrivă personală și impersonală – personală pentru că este numele mistic pe care Sfântul Martin l-a dat Legiunii de Creatori Dumnezeiești, ghizi și guvernatori ai acestei planete; *impersonală*, în calitate de cauză și efect al Vieții și Morții Universale.

Căderea a fost *rezultatul cunoașterii omului*, căci „i-au fost deschise ochii”. El a fost, într-adevăr, instruit în Înțelepciunea și Cunoașterea Ascunsă de către „îngerul căzut”, întrucât acesta din urmă devenise din acel moment Manasul lui, Mintea și conștiința de Sine. În fiecare din noi, acest fir de aur al Vieții continue – întrerupt periodic de cicluri active și pasive de existență senzorială pe Pământ și suprasenzorială în Devachan – *există* din momentul apariției noastre pe acest Pământ. Este Sutratma, firul luminos al stării de Monadă *impersonală* nemuritoare, pe care „viețile” noastre pământești sau Ego-urile trecătoare sunt înșirate asemenea unor perle – potrivit minunatei forme de exprimare din filosofia vedantică.

Iar acum este dovedit că satana sau dragonul roșu arzător, „domnul fosforului” – pucioasa a constituit o îmbunătățire teologică – și lucifer sau „purătorul de lumină” există în noi: este mintea noastră, ispititorul și Mântuitorul nostru, eliberatorul și salvatorul nostru inteligent din starea de animalism pur. Fără acest principiu – emanație a înseși esenței principiului dumnezeiesc pur Mahat (Inteligență), ce radiază direct din Mintea Dumnezeiască –, cu siguranță că nu am fi mai buni decât animalele. Primul *om* Adam a fost creat doar ca un *suflet viu*

(Nephesh), ultimul Adam a fost creat ca un *spirit însuflețitor*^[176] – spune [Sfântul] Pavel, cuvintele sale referindu-se la făurirea sau *crearea* omului. Fără acest spirit *însuflețitor* sau *minte omenească* ori suflet, între om și animal nu ar exista vreo diferență; căci de fapt ea nu există în rândul animalelor în ceea ce privește acțiunile lor. Tigru și măgarul, șoimul și porumbelul sunt la fel de pure și de inocente și unele și altele, din cauză că sunt *iresponsabile*. Fiecare dintre ele își urmează instinctul, tigru și șoimul ucigând cu aceeași nepăsare cu care măgarul mănâncă un ciulin sau cu care porumbelul ciugulește o boabă de porumb. În cazul în care Căderea ar fi avut semnificația dată de teologie, dacă această Cădere s-ar fi produs ca urmare a unei acțiuni pe care Natura nu a avut niciodată de gând s-o facă, fiind considerată un *păcat*, atunci ce s-ar putea spune despre animale? Dacă ni se zice că ele își procrează speciile ca urmare a aceluiași „păcat original”, din cauza căruia Dumnezeu a blestemat Pământul – și prin urmare tot ceea ce trăia pe el –, vom răspunde printr-o altă întrebare. Teologia, ca și știința, ne spune că animalele existau pe Pământ cu mult înaintea omului. Îi vom adresa așadar teologiei următoarea întrebare: Cum și-au *procreat specia* animalele, înainte ca Fructul Pomului Cunoașterii Binelui și răului să fi fost cules? Așa cum s-a spus:

„«Creștinii» – mult mai puțin clarvăzători decât marele Mistic și Eliberator al cărui nume și l-au luat, ale cărui doctrine le-au interpretat greșit și le-au travestit și a cărui amintire au ponegrit-o prin faptele lor – l-au adoptat de la evrei pe lehova așa cum era și s-au străduit, bineînțeles

[176] Textul original real de la *1 Corinteni*, 15:45, interpretat din perspectiva cabalistică și ezoterică, ar fi următorul: „Este semănat un trup *sufletesc* [nu un trup «fresc»], este înviat un trup *duhovnicesc*.” Sfântul Pavel era un Inițiat, iar cuvintele sale au un sens cu totul diferit atunci când sunt interpretate ezoteric. Trupul „este semănat în *slăbiciune* [pasivitate]; este înviat în putere” (5:43) sau în spiritualitate și intelect.

că în zadar, să reconcilieze *Evangelia Luminii și Libertății* cu Divinitatea întunericului și supunerii.”^[177]

Dar acum este îndeajuns de bine dovedit faptul că toate *așa-zisele* spirite rele, despre care se crede că au pornit un război cu Dumnezeii, sunt identice ca personalități; și că, mai mult decât atât, toate religiile străvechi au predat aceleași principii, cu excepția concluziei finale, care diferă de cea a creștinilor. Cei șapte Dumnezei primordialii aveau o stare duală – una esențială și cealaltă efemeră. În starea lor esențială toți erau Ziditori sau Făcători, Păstrătorii și Cărmuitorii acestei Lumi, iar în starea lor efemeră se înveșmântează într-o corporalitate vizibilă, coboară pe Pământ și domnesc pe el în calitate de împărați și instructori ai Legiunilor de jos, care se încarnaseră din nou ca oameni.

Prin urmare, filosofia ezoterică arată că omul este cu adevărat Divinitatea manifestată în ambele ei aspecte, bun și rău, însă teologia nu

[177] „Războiul din Cer” (*The Theosophist*, 1881, pp. 24, 36, 67, 69), de Godolphin Mitford, numit mai târziu Mirza Murad Ali Beg. Născut în India, fiul unui misionar, G. Mitford s-a convertit la islamism și a murit mahomedan în 1881. A fost un mistic extraordinar, având multă cunoaștere și o inteligență remarcabilă, dar a părăsit Calea cea Dreaptă, fiind supus imediat corecției karmice. După cum a arătat foarte bine autorul articolului citat: „Adepții «Elohimului» înfrânt, masacrați mai întâi de evreii victorioși [iehovisti] și apoi convinși de creștinii și mahomedanii victorioși, au continuat [totuși]... Unele [dintre aceste secte răsfricate] ... au pierdut chiar și tradiția adevăratei rațiuni fundamentale a credințelor lor – pentru a venera în taină Principiul Focului, Luminii și Libertății. De ce beduinii sabeeni (monoteiști pe față atunci când trăiau în orașele mahomedane) invocă încă în solitudinea nopților petrecute în deșert stelara «Legiune din Cer»? De ce yazidiții, «adoratorii diavolului», îl venerază pe «Melek-Taus» – «Domnul păun» –, emblema *mândriei* și a Inteligenței celor O sută de Ochi [și de asemenea a Inițierii], care a fost alungat din Cer odată cu satana, potrivit unei vechi tradiții orientale? De ce gholaiții și sectele mahomedane mesopotamo-iraniene, cu care sunt înrudite, cred în «Noor Illahee» – «Lumina Elohimilor» – transmisă în *anastasis* prin intermediul celor o sută de Profeți-lideri? Deoarece ei au continuat în superstiție ignorantă religia tradițională a «Divinităților Luminii», pe care Iahve le înlătură!” (p. 69) – se spune că le înlăturase, mai exact, căci prin înlăturarea lor s-ar fi înlăturat pe sine. Melek-Taus este Maluk, „Domnitor”, cum o indică nota de subsol. Este doar o formă nouă a lui Moloch, Melek, Molech, Malayak și Malachim – mesageri, îngeri etc.

poate să admită acest adevăr filosofic. Propovăduind așa cum propovăduiește dogma îngerilor căzuți, în sensul literiei lipsite de duh, și după ce a făcut din satana piatra de temelie și stâlpul dogmei ispășirii, a admite așa ceva ar însemna sinucidere curată. Odată ce i-a înfățișat pe îngerii rebeli ca fiind *distinși* de Dumnezeu și de Logos în ceea ce privește personalitățile lor, a admite că această cădere a spiritelor *neascultătoare* înseamnă pur și simplu căderea lor în generare și materie ar echivala cu a spune că Dumnezeu și satana ar fi identici. Căci, întrucât Logosul sau Dumnezeu este ansamblul acelei Legiuni cândva dumnezeiești, acuzată de a fi căzut, ar rezulta foarte firesc că Logosul și satana sunt una.

Aceasta era însă în Antichitate adevărata concepție filosofică despre acest principiu în prezent denaturat. Logosul sau „Fiul” era înfățișat sub un aspect dual de către gnosticii păgâni – de fapt, el era o *dualitate* în deplină *unitate*. De aici, nenumăratele și variatele versiuni naționale. Grecii îl aveau pe Jupiter, fiul lui Cronos, Tatăl care l-a aruncat în adâncurile Cosmosului. Arienii îl aveau pe Brahma (în teologia de mai târziu), aruncat de Shiva în abisul întunericului etc. Dar Căderea tuturor acestor Logoi și Demiurgi, din înaltul poziției lor primordiale elevate, avea în orice caz una și aceeași semnificație ezoterică: era blestemul, în sensul lui filosofic, de a fi încarnat pe acest Pământ; era o treaptă inevitabilă de pe scara evoluției Cosmice, o Lege Karmică foarte filosofică și adecvată, fără care prezența răului pe Pământ ar fi trebuit să rămână pentru totdeauna o taină inaccesibilă înțelegerii adevăratei filosofii. A spune, cum face autorul cărții *Esprits Tombés des païens*, că întrucât –

„Creștinismul este făcut să se bazeze pe doi stâlpi, al răului (πονηρεύ) și al Binelui (ἀγαθού); pe două forțe, pe scurt (ἀγῆσθαι καὶ κακὰ δυνάμεις). Prin urmare, dacă eliminăm pedeapsa *forțelor răului*, misiunea de ocrotire a puterilor binelui nu va mai avea valoare și nici sens.”

– înseamnă a exprima cea mai nefilosofică absurditate. Deși concordă cu dogma creștină și o explică, ea ascunde realitățile și adevărurile înțelepciunii primordiale din vremurile străvechi. Aluziile prudente ale lui Pavel conțin sensul ezoteric real și a fost nevoie de secole întregi de cazuistică scolastică pentru a le da sensul fals existent în interpretările lor actuale. Logosul și lucifer sunt una în aspectul lor dual, iar „Prințul Aerului” (*princeps aeris hujus*) nu este „Dumnezeul din *acea* vreme”, ci un principiu etern. Când se spunea despre acesta din urmă că *se învârt* mereu în jurul lumii (*qui circumambulat terram*), marele Apostol se referea pur și simplu la ciclurile neîntrerupte ale încarnării umane, în care răul va predomina mereu, până în ziua în care Omenirea își va obține mântuirea prin Iluminarea dumnezeiască reală care oferă o percepție corectă asupra lucrurilor.

E ușor să denaturezi niște formulări vagi scrise în niște limbi moarte și demult uitate și să le transmiți apoi maselor ignorante ca pe niște adevăruri și fapte *revelate*. Identitatea de idei și semnificații e singurul lucru care îl frapează pe cercetător, în toate religiile care fac referire la tradiția spiritelor căzute, iar printre aceste mari religii nu există una care să nu o pomenească și să o descrie într-o formă sau alta. Astfel, Hoang-ty, Spiritul Suprem, își vede Fiii, care dobândiseră o *înțelepciune* activă, căzând în Valea Durerii. Călăuza lor, DRAGONUL ZBURĂTOR, după ce a băut din ambrozia interzisă, *a căzut pe Pământ* împreună cu Legiunea lui (Regii). În *Zend Avesta*, Angra Mainyu (Ahriman), învăluindu-se în Foc („Flăcările” din STANȚE), caută să cucerească Cerurile^[178], când Ahura Mazda, coborând din Cerul *solid* în care locuiește, pentru a veni în ajutorul Cerurilor *care se rotesc* (în timp și spațiu, lumile manifestate ale ciclurilor, inclusiv cele ale încarnării)

[178] Același lucru îl face fiecare yoghin și chiar creștin, căci Împărăția Cerurilor trebuie cucerită în forță: „cei ce dau năvală pun mâna pe ea”, ni se spune. Atunci, de ce o astfel de dorință ar trebui să facă din oricare dintre noi un diavol?

și Amshaspandi, cei „șapte Sravah”, însoțiți de stelele lor, se luptă cu Ahriman, iar Devașii învinși cad împreună cu el pe Pământ^[179]. În *Vendidad*, Devașii sunt numiți „răufăcători” și sunt înfățișați plecând în grabă în „adâncurile ... lumii iadului” sau ale materiei^[180]. Aceasta e o alegorie care ne arată că Devașii sunt *obligați să se încarneze*, odată ce s-au separat de Esența lor Primară sau, altfel zis, după ce Unitatea devenise multiplă, după procesul de diferențiere și manifestare.

Typhon, Pythonul egiptean, Titanii, Surașii și Asurașii aparțin toți aceleiași legende a Spiritelor care trăiau pe Pământ. Ei nu sunt „*demoni* însărcinați să creeze și să organizeze universul vizibil”, ci Făcătorii sau „Arhitecții” Lumilor și ai strămoșilor Omului. Ei sunt îngerii *căzuți*, metaforic vorbind – „adevăratele oglinzi” ale „Înțelepciunii Eterne”.

Care este adevărul gol-goluț, precum și sensul ezoteric cu privire la acest mit universal? Esența întreagă a adevărului *nu poate fi transmisă pe cale orală*. Și nici nu există vreun stilou care să o poată descrie, nici chiar de-ar fi al Îngerului Arhivar, dacă omul nu descoperă răspunsul în sanctuarul inimii sale, în străfundurile intuiției lui dumnezeiești. Este al ȘAPTELEA MISTER din Creație, primul și cel din urmă; iar cei care citesc *Apocalipsa* Sfântului Ioan îi pot descoperi umbra stând pitită sub a *șaptea pecete*. Ea poate fi reprezentată doar sub forma obiectivă aparentă, precum eterna ghicitoare a Sfinxului. Dacă Sfinxul s-ar fi aruncat în mare și ar fi pierit, nu ar fi făcut-o din cauză că Œdip *ar fi* descifrat misterul timpului, ci din cauză că, prin antropomorfizarea a ceea ce este mereu spiritual și subiectiv, ar fi profanat pentru totdeauna marele adevăr. De aceea, noi îl putem da doar de pe planurile lui filosofic și intelectual, deschise cu ajutorul a trei chei – căci ultimele patru chei din cele șapte, care deschid larg portalurile spre tainele Naturii, se află

[179] *Acad. des Inscript.*, XXXIX, p. 690.

[180] Fargard XIX, v, 47. Trad. de Darmesteter, *Sacred Books of the East*, Vol. IV, p. 218.

în mâinile celor mai mari Inițiați și nu pot fi divulgate maselor – nu în secolul al XIX-lea, în orice caz.

Litera lipsită de duh este la fel peste tot. Dualismul din religia mazdeeană s-a născut dintr-o interpretare exoterică. Sfântul Airyaman, „distribuitoarea bunăstării”^[181], invocat în rugăciunea numită Airyamaishyo, este aspectul dumnezeiesc al lui Ahriman, „cel fatal, Daeva Daevașilor”^[182], iar Angra Mainyu este aspectul material întunecat al primului. „O, Mazda și Armaita Spenta, păzește-ne pe noi de cel care ne urăște”^[183] este o rugăciune și o invocare care are același sens ca „Nu ne duce pe noi în ispită”, iar ea e adresată de om teribilului *spirit al dualității* aflat chiar în om. Prin urmare, Ahura Mazda este Omul Purificat Spiritual și Dumnezeiesc, iar Armaita Spenta, Spiritul Pământului sau al materialității este, într-un sens, la fel ca Ahriman sau Angra Mainyu.

Întreaga literatură magiană ori mazdeană – sau ceea ce a mai rămas din ea – este magică, ocultă și, prin urmare, alegorică și simbolică, inclusiv „misterul legii” ei^[184]. Or, Mobed^[185] și parșii stau acum în timpul sacrificiului cu ochii pe Baresma – ramura divină smulsă din „Pomul” lui Ormazd, ce a fost transformată într-un mănunchi de baghete metalice – și se miră de ce nici Amesha Spentas, nici „marele și minunatul Hamas de aur, nici chiar Vohu-Mano (gândurile bune) ale lor, nici Rata (ofranda din sacrificiu) lor” nu îi ajută mult. Să fie lăsați să mediteze asupra „Pomului înțelepciunii” și, prin studiu, să asimileze pe rând fructele acestuia. Calea care duce la Pomul Vieții Veșnice, Haoma alb, Gaokerena, străbate Pământul de la un capăt la

[181] *Vendidad*, Far. XX, V, 12; op. cit., p. 222.

[182] *Ibid.*, Far. V, XIX, 43; op. cit., p. 218.

[183] Extras din *Vendidad Sadah*, citat de Darmesteter; op. cit., p. 223.

[184] A se vedea Gatha în Yasna, XLIV.

[185] Cleric zoroastrian (n.t.).

altul, iar Haoma există în Cer la fel cum există pe Pământ; dar pentru a deveni din nou un preot și un „vindecător”, omul trebuie să se vindece pe el, căci acest lucru trebuie făcut înainte de a-i putea vindeca pe alții.

Acest lucru dovedește încă o dată că, pentru a fi abordate măcar cu un grad aproximativ de corectitudine, așa-zisele „mituri” trebuie cercetate cu atenție sub toate aspectele lor. Într-adevăr, fiecare dintre cele șapte Chei trebuie folosită în locul potrivit și să nu fie niciodată amestecată cu celelalte – dacă vrem să descoperim întreg ciclul de mistere. În epoca noastră de materialism plictisitor care ucide sufletul, vechii Preoți-Inițiați au devenit, potrivit opiniei generațiilor noastre savante, sinonimele imposturilor dibaci care ațâță focul superstiției pentru a dobândi mai lesne putere asupra minții oamenilor. Aceasta e o calomnie nefondată, generată de scepticism și de gânduri egoiste. Nimeni nu credea mai mult decât ei în Dumnezei – sau, i-am putea numi, Puterile spirituale și invizibile acum sau Spirite, *Numena*^[186] *fenomenelor* –, iar ei credeau pur și simplu *pentru că știau*. Și, chiar dacă după ce fuseseră inițiați în tainele Naturii erau obligați să-și ascundă cunoașterea în fața celor profani, care cu siguranță ar fi abuzat de ea, o astfel de tănuire era incontestabil mai puțin periculoasă decât politica uzurpatorilor și succesorilor lor. Primii îi învățau pe ceilalți doar ceea ce cunoșteau temeinic. Cei din urmă, învățându-i pe ceilalți despre *ceea ce nu cunoșteau*, au inventat, ca pe un adăpost sigur pentru ignoranța lor, o Divinitate geloasă și crudă care îi interzice omului să-i cerceteze misterele sub pedeapsa damnării; de asemenea, ei nu le-au putut descrie niciodată, dat fiind că misterele *ei* pot fi, în cel mai bun caz, doar insinuate unei urechi cultivate. Consultă cartea lui King, *Gnostics and their Remains*, și vei vedea singur ce însemna vechiul Chivot al Legământului, potrivit spuselor autorului:

[186] La Kant, (a) termen folosit pentru desemnarea lucrului în sine; (b) libertatea, nemurirea sufletului și divinitatea (n.t.).

„Există o tradiție rabinică ... potrivit căreia Heruvimii așezați deasupra erau înfățișați ca fiind de sex masculin și feminin, în timpul actului copulării, pentru a exprima marea doctrină a esenței *Formei* și *Materiei*, cele două principii existente în toate lucrurile. Când caldeenii au pătruns cu forță în Sanctuar și au zărit această emblemă foarte uluitoare, au exclamat destul de firesc: «Acesta e Dumnezeuul vostru, cu care vă lăudați că este un mare iubitor al purității!»^[187]

King este de părere că această tradiție „aduce prea mult a filosofie alexandrină, pentru a i se da crezare”, dar noi obiectăm. Forma aripilor celor doi Heruvimi aflați pe partea dreaptă și stângă a Chivotului, aripi ce se întâlnesc deasupra „Sfintei Sfintelor”, sunt o *emblemă* cu totul elocventă prin ea însăși, ca să nu mai vorbim de „sfântul” Iod din Chivot! Misterul lui Agathodaemon, despre care legenda spune: „Eu sunt Chnumis, Soarele Universului, 700”, poate ea singură să rezolve misterul lui Iisus, al cărui nume are numărul „888”. Nu cheia Sfântului Petru sau dogma Bisericii, ci Narthexul – Bagheta Candidatului la Inițiere – e cel care trebuie smuls din strânsoarea îndelung tăcutului Sfînx al erelor. Între timp:

Augurii^[188], care, atunci când se întâlnesc trebuie să facă eforturi ca să-și stăpânească un acces de râs, sunt poate mai numeroși în epoca noastră decât au fost vreodată pe vremea lui Sylla.

[187] Op.cit., p. 441.

[188] În Antichitatea romană, augurul era preotul care prevestea viitorul sau interpreta voința zeilor după zborul și cântecul păsărilor ori după măruntaiele animalelor sacrificate (n.t.).

SECȚIUNEA a VI-a

TITANUL PROMETEU

ORIGINEA LUI ÎN INDIA ANTICĂ

În epoca noastră modernă, în mintea celor mai buni experți europeni în simbolistică nu există nici cea mai mică îndoială în privința faptului că numele de Prometeu avea în Antichitate cea mai însemnată și mai misterioasă semnificație. Prezintă istoria lui Deucalion, pe care beoțienii îl considerau strămoșul raselor umane, și care era fiul lui Prometeu, potrivit unei legende importante, autorul cărții *Mythologie de la Grèce antique* face următoarele remarci:

„Prometeu este așadar ceva mai mult decât arhetipul omului: este generatorul lui. Așa cum l-am văzut pe Hefaistos modelând prima femeie [Pandora] și dându-i viață, tot așa Prometeu a frământat lutul moale din care modelează trupul primului om, pe care îl va înzestra cu scânteia suflătească^[189]. Se spune că, după potopul lui Deucalion, Zeus le poruncise lui Prometeu și Atenei să facă o nouă rasă umană din mâlul lăsat de apele potopului^[190], iar pe vremea lui Pausanias, în Focida mai era expus nămolul pe care îl folosisese eroul^[191]. Pe mai multe monumente antice, îl vedem încă pe Prometeu modelând un trup uman, fie singur, fie cu ajutorul Atenei.”^[192]

Același autor ne amintește de un alt personaj la fel de misterios, deși în general mai puțin cunoscut decât Prometeu, a cărui legendă

[189] *Apollodorus*, I, 7, 1.

[190] *Metam.*, de Ovidiu, I. 81. *Elym.*, M., V. (προμηθεύς).

[191] Pausanias, X, 4, 4.

[192] Op. cit., p. 264.

prezintă analogii remarcabile cu cea a Titanului. Numele acestui al doilea strămoș și generator este Phoroneus, eroul unui poem antic, *Phoroneidae*, care din păcate nu mai există. Legenda lui era localizată în Argolida, unde pe altarul său era întreținută în permanență o flăcără, pentru a reaminti faptul că el era aducătorul focului pe pământ^[193]. Un binefăcător al oamenilor, la fel ca Prometeu, el îi făcuse părtași la toate bucuriile de pe pământ. Platon^[194] și Clement al Alexandriei^[195] afirmă că Phoroneus a fost primul om sau „tatăl muritorilor”. Genealogia lui, care îi atribuie ca tată fluviul Inachos, ne amintește de cea a lui Prometeu, care face din acest Titan fiul oceanidei Clymene. Dar mama lui Phoroneus era nimfa Melia; o descendență semnificativă care îl deosebește de Prometeu^[196].

Melia, consideră Decharme, este personificarea *Frasinului*, din care, potrivit lui Hesiod, a descins rasa din Epoca Bronzului^[197] și care la greci este *arborele celest* comun tuturor mitologiilor ariene. Acest Frasin este Yggdrasil din Antichitatea scandinavă, pe care Nornele îl udă zilnic cu apă din fântâna din Urd, ca să nu se usuce. El rămâne înverzit până în ultimele zile ale Epocii de Aur. Atunci Nornele – cele trei surori care privesc în Trecut, Prezent și Viitor – fac cunoscut decretul lui Orlog sau al Destinului (Karma), dar oamenii sunt conștienți doar de Prezent.

„[Dar când] Gullweig (minereu de aur) sosește, vrăjitoarea care te farmecă ... care, azvârlită de trei ori în foc, de fiecare dată se înalță din el mai frumoasă ca înainte și umple sufletul zeilor și al oamenilor cu un dor

[193] Pausanias, II, 19, 5; cf. 20, 3.

[194] *Timaios*, p. 22.

[195] *Stromata*, I, p. 380.

[196] Decharme, *ibid.*, p. 265.

[197] *Opera et Dies*, 142-145. Potrivit învățăturii oculte, în cursul celei de-a treia Răsădăcină s-au scurs trei Yuga, și anume: Satya, Treta și Dvapara Yuga, ce corespund Epocii de Aur în inocența ei de început, Epocii de Argint, când ea a ajuns la maturitate, și Epocii de Bronz, când, despărțindu-se în două sexe, ea devine puternică semizei din Antichitate.

de nestins, atunci Nornele ... intră în existență, iar pacea binecuvântată a viselor copilăriei dispare și apare păcatul cu toate consecințele lui nefaste [și karma].”^[198]

Aurul purificat de trei ori este Manas – Sufletul Conștient.

La greci, Frasinul reprezintă aceeași idee. Ramurile lui luxuriante sunt Cerul Sideral, auriu ziua și presărat cu stele noaptea – roadele Meliei și ale lui Yggdrasil, sub a căror umbră ocrotitoare trăia omenirea în timpul Epocii de Aur fără a avea dorințe și nici frici. „Acest pom avea un fruct sau o ramură în flăcări, *care era fulgerul*” – presupune Decharme.

Aici intră în scenă materialismul distrugător al vremii, acea turnură neobișnuită din mintea modernă, care, asemenea unui vânt din nord, îndoiaie totul în calea lui și face să înghețe orice intuiție, nemăiestruindu-o să participe la speculațiile fizice ale epocii. După ce a văzut în Prometeu nimic altceva decât un „foc produs prin frecare”, eruditul autor al cărții *Mythologie de la Grèce antique* percepe în acest „fruct” mai mult un lucru lipsit de valoare decât o aluzie la focul terestru și la descoperirea lui. Nu mai este un foc cauzat de căderea unui fulger care face să izbucnească în flăcări niște materiale combustibile uscate, dezvoltându-le astfel oamenilor din Paleolitic beneficiile lui inestimabile, ci ceva mai misterios de data aceasta, deși tot la fel de pământesc!

„O pasăre dumnezeiască, cuibărită în ramurile lui [ale frasinului ceresc], a furat acea ramură [sau fructul] și l-a adus în cioc jos pe pământ. Or, cuvântul grecesc *φορώνευς* este echivalentul riguros al cuvântului sanscrit *bhuranyu*, «cel rapid», un epitet al lui Agni, considerat purtătorul scânteii dumnezeiești. Phoroneus, fiul Meliei sau al frasinului ceresc, corespunde deci unei concepții probabil mai vechi decât cea care a transformat *pramantha* [de la vechii hinduși arieni] în Prometeu de la greci.

[198] *Asgard and the Gods*, pp. 11-13.

Phoroneus este pasărea [personificată] care aduce fulgerul ceresc pe pământ. Tradițiile asociate nașterii rasei din Epoca Bronzului și cele care au făcut din Phoroneus tatăl argienilor sunt pentru noi o dovadă că acest fulger, la fel ca în legenda lui Hefaistos sau a lui Prometeu, reprezenta originea rasei umane.”^[199]

Cele spuse mai sus nu ne furnizează însă nimic altceva decât sensul exterior al simbolurilor și alegoriei. În prezent se presupune că numele lui Prometeu a fost descifrat, însă mitologii și orientaliștii moderni nu mai văd în el ceea ce vedeau autorii lor, potrivit autorității întregii perioade antice clasice. Ei găsesc în el doar ceva mult mai adecvat spiritului epocii, și anume un element falic. Însă numele de Phoroneus, precum și cel de Prometeu, au nu unul și nici măcar două, ci o serie de sensuri ezoterice. Amândouă sunt asociate celor *șapte Focuri celeste*; lui Agni Abhimanin, cei trei fii ai săi și celor patruzeci și cinci de fii ai lor, care constituie cele Patruzeci și nouă de Focuri. Toate aceste numere se referă oare doar la focul terestru și la văpaia pasiunii sexuale? Oare mintea ariană hindusă, despre care profesorul Max Müller a declarat că este cea mai spirituală și mai înclinată spre misticism de pe întreg globul, nu s-a avântat niciodată deasupra unor concepții atât de pur senzuale? Singur numărul acestor focuri trebuie să fi sugerat o bănuială vagă despre adevăr.

Ni se spune că, în această epocă a gândirii raționale, nu mai este permisă explicarea numelui de Pro-meteu așa cum au făcut-o vechii greci. Se pare că aceștia din urmă,

„Bazându-se pe analogia aparentă a lui *προμηθεύς* cu verbul *προμανθάνειν* [«a prevedea»], au văzut în el tipul de bărbat care «prevede» și căruia, de dragul simetriei, i-au dat un frate – Epi-meteu sau «cel care acceptă sfaturi după eveniment»”^[200].

[199] Op. cit., p. 266.

[200] Op. cit., p. 258.

Dar acum orientaliștii au decis că lucrurile stau altfel. Ei cunosc sensul real al celor două nume mai bine decât cei care le-au inventat.

Legenda e bazată pe un eveniment de importanță universală. Ea a fost creată pentru a comemora

„Un mare eveniment care trebuie să se fi întipărit puternic în imaginația primilor martori la el, iar de atunci amintirea lui nu s-a șters niciodată din memoria populară”^[201].

Care a fost acest eveniment? Lăsând deoparte orice *ficțiune* poetică, toate acele visuri ale Epocii de Aur, să ne imaginăm – spun savanții moderni – în tot realismul ei brutal, prima stare jalnică a omenirii, despre care Lucretius, după Eschil, ne-a făcut un tablou frapant, al cărui adevăr este confirmat acum de știință; atunci putem înțelege mai bine faptul că pentru om a început cu adevărat o viață nouă în ziua când el a văzut prima scânteie produsă de frecarea a două bucățele de lemn sau din filoanele unei bucăți de cremene. Cum ar fi putut oamenii să nu aibă recunoștință pentru această ființă misterioasă și minunată pe care de acum înainte o puteau crea după plac și care imediat ce s-a născut a crescut și s-a răspândit, dezvoltându-se cu o forță neobișnuită?

„Această flacără terestră nu avea oare o natură similară cu a celei care le trimitea de sus lumina și căldura ei sau care îi înspăimânta cu trăsnetul? Nu provenea oare din aceeași sursă? Iar dacă își avea originea în cer, nu ar fi trebuit adusă într-o bună zi jos, pe pământ? Dacă era așa, cine a fost ființa puternică, ființa binefăcătoare, zeu sau om, care o cucerise? Acestea sunt întrebările pe care curiozitatea arienilor le-a avut în perioada de început a existenței acestora și care și-au găsit răspunsul în mitul lui Prometeu.”^[202]

Filosofia științei oculte găsește două puncte slabe în reflecțiile de mai sus și le semnalează. Starea jalnică a omenirii descrisă de Eschil

[201] Ibid., p. 257.

[202] Ibid., p. 258.

și de Lucretius nu era mai deplorabilă atunci, în perioada de început a arienilor, decât este acum. Această „stare” era limitată la triburile de oameni primitivi, iar oamenii primitivi care trăiesc în prezent nu sunt deloc mai fericiți sau nefericiți decât erau străbunii lor, acum un milion de ani.

Un fapt acceptat de știință este acela că „unelte rudimentare, ce seamănă exact cu cele care sunt în uz în rândul oamenilor primitivi existenți în prezent, sunt descoperite în pietrișul râurilor și în peșteri și, din punct de vedere geologic, indică o vechime foarte mare”. Asemănarea este atât de mare, încât autorul cărții *A Modern Zoroastrian* ne spune:

„Dacă colecția de la Expoziția Colonială de securi și săgeți cu vârf de piatră folosite de boșimanii din Africa de Sud ar fi așezată alături de una de la British Museum, alcătuită din obiecte similare scoase din peșterile din Kent sau din Dordogne, doar un specialist le-ar putea deosebi.”^[203]

Și dacă există acum, în epoca civilizației noastre avansate, boșimani care din punct de vedere intelectual nu sunt superiori rasei de oameni care trăiau în Devonshire și în sudul Franței în timpul epocii paleolitice, de ce nu ar fi posibil ca aceștia din urmă să fi trăit simultan – și să fi fost contemporani – cu alte rase la fel de civilizate pentru epoca lor cum suntem noi pentru epoca noastră? Faptul că suma cunoștințelor pe care le deține omenirea crește zilnic, „dar că odată cu ea nu crește și capacitatea intelectuală” este demonstrat atunci când se compară intelectul, dacă nu chiar și cunoașterea fizică, a lui Euclid, Pitagora, Panini, Kapila, Platon și Socrate, cu cel al lui Newton, Kant și al contemporanilor Huxley și Haeckel. Comparând rezultatele obținute de dr. J. Barnard Davis, craniolog^[204], cu privire la capacitatea interioară

[203] Op. cit., p. 145.

[204] *Transactions of the Royal Society*, Londra, 1868.

a craniului – volumul lui fiind luat ca etalon în estimarea capacităților intelectuale –, dr. Pfaff constată că în rândul francezilor (care cu siguranță se află pe treptele cele mai înalte ale omenirii) această capacitate este de 1 448,6 centimetri cubi, fiind deci „sesizabil mai mică decât cea a polinezienilor în general, care, chiar și în rândul multor papuași și alfurași din categoria cea mai de jos, atinge între 1 458,45 și 1 470 de centimetri cubi”; fapt ce indică că nu *cantitatea*, ci *calitatea* creierului este cauza capacității intelectuale. Dat fiind că dimensiunea medie a craniilor în rândul diverselor rase a fost acum recunoscută ca fiind „unul dintre semnele cele mai caracteristice ale diferenței existente între rase”, comparația care urmează e foarte sugestivă:

„Indicele cefalic la scandinavi [este] de 75; la englezi de 76; la locuitorii din Holstein de 77; în Breisgau de 80; craniul lui Schiller are chiar un index cefalic de 82..., iar al locuitorilor insulei Madura este tot 82!”

În sfârșit, aceeași comparație între craniile cele mai vechi cunoscute și cele ale europenilor scoate la lumină uimitorul fapt că:

Cea mai mare parte a acestor cranii din vechime, aparținând Epocii Pietrei, au un volum mai curând superior decât inferior volumului mediu al creierului omului actual.

Calculând măsurile în inch pentru înălțime, lățime și lungime, luate din măsurile medii ale câtorva cranii, se obțin următoarele rezultate:

Cranii vechi din Nord din Epoca Pietrei	18,877 inch
Media a 48 de cranii din Anglia din aceeași perioadă ..	18,858 inch
Media a 7 cranii din Țara Galilor din aceeași perioadă	18,649 inch
Media a 36 de cranii din Franța din Epoca Pietrei	18,220 inch

Mărimea medie a craniului *europenilor actuali* este de 18,579 inch; cea a hotenților de 16,705 inch!

Aceste cifre indică clar faptul că:

„Mărimea creierului celor mai vechi populații despre care avem date nu este de natură să le plaseze pe o treaptă inferioară actualilor locuitori ai Pământului.”^[205]

Pe lângă aceasta, ele indică „veriga lipsă” care dispare fără urmă. Vom vorbi oricum despre acest subiect mai târziu: să revenim acum la subiectul aflat în discuție.

După cum ne spune Eschil în piesa de teatru *Prometeu înălțuit*, rasa pe care Jupiter dorea atât de mult „să o suprimă, pentru a pune alta în locul ei” (v. 241) a îndurat suferințe *mentale*, nu fizice. Prima binefacere pe care Prometeu o aduce muritorilor, așa cum o spune el Corului, a fost să-i împiedice „să prevadă moartea” (v. 256); el a „împiedicat rasa muritoare să se scufunde distrusă în tenebrele lui Hades” (v. 244); și abia după aceea, „pe lângă asta”, le-a dat focul (v. 260). În orice caz, acest lucru indică clar caracterul dual al mitului lui Prometeu, dacă orientaliștii refuză să accepte existența celor *șapte chei* despre care instruiește ocultismul. El se referă la prima deschidere a percepțiilor spirituale ale omului, și nu la prima oară când a văzut sau a *descoperit focul*, dat fiind că focul nu a fost niciodată „descoperit”, ci a existat pe Pământ de la începutul lui. El exista în activitatea seismică din primele ere, erupțiile vulcanice din acele vremuri fiind la fel de frecvente și de constante precum ceața din prezent în Anglia. Iar dacă ni se spune că omul a apărut atât de târziu pe Pământ pentru că aproape toți vulcanii erau deja stinși și că frământările geologice creaseră condiții pentru o stare a lucrurilor mai stabilă, vom da următorul răspuns: Să apară acum o nouă rasă de oameni – descinsă fie din îngeri, fie din gorile –, în orice loc nelocuit de pe Glob, cu excepția poate a Saharei, și va

exista o probabilitate de o mie la una că în mai puțin de unu-doi ani va „descoperi focul” datorită unui fulger care va face să ia foc iarba sau altceva. Presupunerea că omul primitiv a trăit foarte mult pe Pământ până a cunoscut focul este una dintre cele mai dureros de ilogice dintre toate. Bătrânul Eschil era însă un Inițiat și știa prea bine ce spune^[206].

Niciun ocultist care cunoaște simbologia și faptul că înțelepciunea ne-a parvenit din Orient nu neagă nicio clipă faptul că mitul lui Prometeu a ajuns în Europa pornind de la Aryavarta. Și probabil că nu neagă nici faptul că, într-un sens, Prometeu reprezintă *focul prin frecare*. Prin urmare, el admiră sagacitatea lui F. Baudry, care, în *Les Mythes du Feu et du Breuvage Céleste*^[207], arată unul dintre aspectele lui Prometeu și originea lui indiană. El îi înfățișează cititorului *presupusul* proces primitiv de obținere a focului, în prezent încă în uz în India, pentru a aprinde flacăra sacrificiului. Iată ce spune el:

„Acest proces, așa cum este descris până în cele mai mici detalii în sutrele vedice, constă în a învărti rapid un băț într-o gaură făcută în mijlocul unei bucăți de lemn. Frecarea produce o căldură intensă ce ajunge să aprindă particulele de lemn aflate în contact. Mișcarea bățului nu este o rotire constantă, ci o serie de mișcări în sens contrar, cu ajutorul unui șnur prins la mijlocul bățului; operatorul ține un capăt în fiecare mână și le trage alternativ... Întregul proces este descris în sanscrită prin verbul *manthami*, *mathnani*, care înseamnă «a freca, agita, scutura și obține prin frecare» și se aplică în special la fricțiunea rotativă, după cum o dovedește derivatul lui, *mandala*, care înseamnă cerc... Piese de lemn ce servesc la producerea focului au fiecare un nume în sanscrită. Bățul care se învârtă e

[206] Tentativa contemporană a unor savanți greci (în epoca scriitorilor din Grecia antică ei ar fi părut niște savanți lamentabili și pseudo-savanți!) de a explica sensul real al ideilor lui Eschil – care, întrucât era un ignorant din Grecia antică, nu s-a putut exprima prea bine – este absurd de ridicolă!

[207] Revue germanique, 1861, p. 356 și în continuare. A se vedea și *Mémoires de la Société de Linguistique*, vol. I, p. 337 și în continuare.

[205] *The Age and Origin of Man*.

numit *pramantha*; discul în care intră e numit *arani* și *aranî*, cei «doi arani» desemnând *ansamblul* instrumentului.”^[208]

Rămâne de văzut ce au de zis la asta brahmanii. Dar chiar și presupunând că Prometeu, în unul dintre aspectele mitului lui, a fost conceput drept cel care a produs focul prin mijlocirea lui Pramantha sau ca un Pramantha animat și divin, aceasta ar implica oare că simbolismul nu avea alt sens decât cel falic, care îi este atribuit de experții în simbologie moderni? Decharme, în orice caz, pare să fi întrezărit corect adevărul, căci el coroborează în mod inconștient tot ceea ce spun științele oculte cu privire la Manasa Devași, care l-au înzestrat pe om cu conștiința sufletului lui nemuritor – acea conștiință care îl împiedică pe om să „prevadă moartea” și care îl face să știe că este nemuritor^[209]. „Cum a ajuns Prometeu în posesia scânteii [dumnezeiești]?” întreabă el.

„Dat fiind că focul își avea reședința în cer, acolo trebuie să fi mers ca să îl caute, înainte să îl poată aduce oamenilor, iar pentru a se apropia de zei trebuie ca el însuși să fi fost un zeu.”^[210]

Grecii susțineau că el era din Rasa *Dumnezeiască*, „fiul Titanului Iapet”^[211]; hindușii susțineau că era un Deva.

[208] Citat de Decharme, op. cit., pp. 258-259. În cadrul sacrificiilor, există piesa de lemn *superioară* și cea *inferioară*, folosite pentru a produce focul sacru prin fricțiune, Arani fiind cel în care este cavitatea. Acest lucru e dovedit de o alegorie din *Vayu Purana* și din alte *Purane*, care ne spune că Nimi, fiul lui Ikshvaku, nu lăsase niciun succesor și că Rishii, temându-se să lase Pământul fără un suveran, au introdus trupul regelui în cavitatea unui Arani – ca un Arani superior – și au făcut din el un prinț numit Janaka. „A fost numit Janaka din cauza modului neobișnuit în care a fost zămislit.”

A se vedea și *Sanskrit Dictionary*, de Goldstucker, *sub voce* (*Vishnu Purana*, Traducere de Wilson. III. 330). Într-o rugăciune adresată lui Devaki, mama lui Krishna, ea este numită „Arani a cărei fricțiune generează foc”.

[209] Monada animalului este la fel de nemuritoare ca aceea a omului, însă animalul nu știe acest lucru; ea trăiește o viață animală de senzații, la fel cum ar fi trăit primii oameni, atingând dezvoltarea fizică în cursul Rasei a Treia, dacă nu ar fi fost intervenția lui Agnishvatta și Manasa Pitris.

[210] Op. cit., p. 259.

[211] *Ιαπετιονίδης*. *Theogony*, p. 528

„Însă la început focul celest a aparținut doar zeilor; era o comoară pe care o păstrau pentru ei ... pe care o păzeau cu strășnicie... «Prudentul fiu al lui Iapet», spune Hesiod, «l-a înșelat pe Jupiter, furând și ascunzând în cavitatea unui nartex, neobositul foc cu lumină strălucitoare...»^[212] Așadar, darul făcut de Prometeu oamenilor era o cucerire făcută în cer. Potrivit ideilor grecești [identice în acest sens cu cele ale ocultiștilor], această cucerire smulșă lui Jupiter, această violare a proprietății zeilor de către om, trebuia să fie urmată de o expiere... În plus, Prometeu făcea parte din rasa Titanilor care se revoltaseră^[213] împotriva zeilor și pe care stăpânul Olimpului îl aruncase în Tartar; asemenea lor, el este geniul răului, condamnat la o suferință crudă.”^[214]

Ceea ce este cel mai revoltător în explicațiile care urmează este punctul de vedere unilateral asupra celui mai important mit dintre toate. Scriitorii moderni cei mai plini de intuiție nu pot sau nu se vor putea ridica în concepțiile lor deasupra nivelului Pământului și al fenomenelor cosmice. Nu este negat faptul că ideea morală din mit, așa cum e prezentată în *Teogonia* lui Hesiod, nu joacă un anumit rol în concepțiile grecești primitive. Titanul este mai mult decât un hoț al focului celest. El reprezintă omenirea – activă, muncitoare, inteligentă, dar în același timp ambițioasă, năzuind să egaleze puterile dumnezeiești. În consecință, omenirea e pedepsită în persoana lui Prometeu, dar este așa doar la greci. Pentru ei Prometeu nu este un delincvent, ci doar în ochii zeilor. În relația lui cu Pământul, el este, dimpotrivă, un zeu, un prieten al omenirii (*Φιλνθρωπος*), pe care a ridicat-o la rangul de civilizație și pe care a inițiat-o în cunoașterea tuturor artelor; este o concepție care și-a găsit în Eschil cel mai poetic interpret. Ce reprezintă însă Prometeu pentru toate celelalte popoare? Îngerul căzut, satana, așa cum îl va prezenta Biserica? Nicidecum. *El este pur și simplu imaginea*

[212] *Theog.* 565

[213] Îngerii căzuți, prin urmare, asurașii din panteonul indian.

[214] Decharme, op. cit., pp. 259-260.

efectelor dăunătoare și nedorite ale fulgerului. Este „focul nefast” (*mal feu*)^[215] și simbolul organului masculin de procreare.

„Redus la expresia lui simplă, mitul pe care căutăm să-l explicăm este atunci doar un geniu [cosmic] al focului.”^[216]

Prima idee (cea falică) era cea *eminamente* ariană, dacă e să le dăm crezare lui Adalbert Kuhn^[217] și F. Baudry. Căci:

„Focul folosit de om, fiind rezultatul acțiunii lui *pramantha* în *arani*, arienii trebuie să îi fi atribuit [?] aceeași origine ca focului celest și *trebuie*^[218] să-și fi imaginat [?] că un zeu înarmat cu *pramantha* sau că un *pramantha* dumnezeiesc, ar fi produs în sânul norilor o fricțiune violentă care ar fi dat naștere fulgerului și trăsnetelor.”^[219]

Această idee e susținută de faptul că, potrivit mărturiei lui Plutarh^[220], stoicii credeau că tunetul este rezultatul luptei norilor de furtună, iar fulgerul o conflagrație cauzată de fricțiune, în timp ce Aristotel vedea în trăsnet doar acțiunea norilor care se ciocnesc între ei. Ce era această teorie, dacă nu interpretarea științifică a producerii focului prin fricțiune?... Toate acestea ne determină să considerăm că, din cea mai îndepărtată perioadă din vechime și înainte de răspândirea arienilor, se credea că *pramantha* aprindea focul din norii de furtună, precum și din *aranis*.^[221]

Astfel, niște presupuneri și ipoteze frivole sunt făcute pentru a reprezenta adevăruri descoperite. Apărătorii literei biblice lipsite de duh nu i-ar fi putut ajuta pe autorii broșurilor folosite de misionari într-o

[215] Decharme, op. cit., p. 263.

[216] Ibid., p. 261.

[217] *Die Herabkunft des Feuers und des Gottertranks* (Berlin, 1859).

[218] Italicele ne aparțin, iar ele semnaleză cum sunt ridicate presupunerile, în zilele noastre, la rangul de legi.

[219] Decharme, op. cit., p. 262.

[220] *Philosoph. Placit.*, III, 3.

[221] Baudry, *Revista Germanică*, 14 aprilie 1861, p. 368.

manieră mai eficace decât o fac experții în simbologie materialisti, considerând drept real faptul că arienii antici și-au fondat concepțiile religioase pe o gândire care nu depășea nivelul fiziologic.

Dar nu este așa, iar spiritul filosofiei vedice este împotriva unei astfel de interpretări. Căci dacă, așa cum mărturisește chiar Decharme:

„Această idee a puterii creatoare a focului este explicată ... prin antica asimilare a sufletului uman de o scânteie celestă”^[222]

— după cum o înfățișează imaginile folosite adesea în *Vede* când este vorba despre *Arani*, ar însemna ceva superior unei simple concepții sexuale ordinare. Ca exemplu, este citat dintr-o *Veda* un imn adus lui Agni:

„Iată-l pe *pramantha*: generatorul este gata. Aduceți-o pe stăpâna rasei (*arani* feminină). Să producem Agni prin fricțiune, potrivit datinii străvechi.”

Asta nu înseamnă altceva decât o idee abstractă exprimată în limbajul muritorilor. *Arani* feminin, „stăpâna rasei” este *Aditi*, Mama Dumnezeilor sau *Shekinah*, Lumina Eternă din Lumea Spiritului, „Marele Abis” și *HAOS* sau Substanța Primordială când este scoasă pentru prima oară din *NECUNOSCUȚ* și adusă în Cosmosul manifestat. Dacă, veacuri mai târziu, același epitet este folosit pentru *Devaki*, Mama lui *Krishna* sau a *LOGOSULUI* întrupat, și dacă, datorită răspândirii treptate și nestăpânite a religiilor exoterice, simbolul poate fi acum privit ca având o semnificație sexuală, acest lucru nu știrbește nicidecum puritatea originală a imaginii. Subiectivul a fost transformat în obiectiv; Spiritul a căzut în materie. Polaritatea cosmică universală a Spiritului-Substanță a devenit, în mintea umană, uniunea mistică, dat totuși sexuală, a Spiritului cu Materia, și astfel a căpatat o

[222] Op. cit., pp. 264-265.

tentă antropomorfică pe care nu o avusese vreodată la început. Între *Vede* și *Purane* există un abis în care ele sunt polii, la fel cum sunt al șaptelea principiu, Atman, și primul principiu sau principiul cel mai de jos, trupul, în constituția septenară a Omului. Limbajul străvechi și pur spiritual al *Vedelor*, conceput cu multe zeci de milenii înaintea epocii relatărilor puranice, a găsit o expresie pur umană în scopul de a descrie evenimente petrecute în urmă cu 5 000 de ani, ziua morții lui Krishna, moment din care pentru omenire a început Kali Yuga sau Epoca Întunecată.

Așa cum Aditi e numită Surarani, Matricea sau „Mama” Surașilor sau Zeilor, tot așa și Kunti, mama Pandavașilor, este numită în *Mahabharata* Pandavarani^[223] – iar termenul este acum luat în sens fiziologic. Însă Devaki, prototipul Madonei Romano-Catolice, este o formă antropomorfizată ulterioară a lui Aditi. Aceasta din urmă este Zeița-mamă sau Devamatri a șapte Fii (cei șase și cei șapte Adityași din vremurile vedice de început); mama lui Krishna, Devaki, are șase embrioni transmiși în matricea sa de Jagad-dhatri, „Dădaca Lumii”, cel de-al șaptelea, Krishna, Logosul, fiind transferat în cea a lui Rohini. Maria, Mama lui Iisus, este mama a șapte copii, a cinci fii și a două fice (o schimbare de sex ulterioară), în Evanghelia lui Matei^[224]. Niciunul dintre adoratorii Fecioarei Romano-Catolice nu ar obiecta să citească în onoarea ei rugăciunea adresată de Zei lui Devaki. Îl lăsăm pe cititor să se pronunțe.

„Tu ești această Prakriti [esență], infinită și subtilă, care l-a purtat odinioară pe Brahma în pântecul ei... Tu, ființă eternă, ce cuprinzi în substanța ta esența tuturor lucrurilor, erai identică cu creația; tu ai fost izvorul sacrificiului triplu, devenind germele tuturor lucrurilor. Tu ești sacrificiul din care se trag toate fructele, tu ești lemnul [Arani] a

[223] A se vedea *Vishnu Purana*, trad. de Wilson, vol. V, p. 96, note.

[224] Cap. 13:55-56.

cărui fricțiune dă naștere focului^[225]. Ca Aditi, tu ești mama zeilor... Tu ești lumina [Jyotsna, crepusculul de dimineață]^[226] din care e zămislită ziua. Tu ești smerenie [Sannati, o fiică a lui Daksha], mama înțelepciunii (adevărate); tu ești atitudinea regală [Niti], mama ordinii [Naya]; tu ești modestia, străbuna afecțiunii [prashraya, explicată de vinaya]; tu ești dorința din care se naște iubirea... Tu ești... mama cunoașterii [Avabodha]; tu ești răbdare [Dhriti], izvorul tăriei morale [Dhairya].”^[227]

Așadar, Arani este înfățișată aici ca fiind la fel ca „Vasul ales” Romano-Catolic. În ceea ce privește semnificația lui străveche, ea era pur metafizică. În mintea antică, niciun gând necurat nu traversa aceste concepții. Chiar și în *Zohar* – mult mai puțin metafizic în simbolistica lui decât toate celelalte simbolisme – ideea este o abstracțiune și atât. Astfel, când *Zoharul* spune:

„Tot ceea ce există, tot ceea ce a fost format de strămoși, al căror nume e sfânt, poate exista doar datorită unui principiu masculin și al unuia feminin.”^[228]

Asta înseamnă nimic mai mult că Spiritul dumnezeiesc al Vieții fuzionează continuu cu Materia. Cea care acționează este VOINȚA Divinității; iar ideea e pur shopenhaueriană.

„Când Attikah Kaddosha, cel străvechi și tăinuitul tăinuitorilor, a vrut să facă toate lucrurile, a format toate lucrurile ca parte bărbătească și parte femească. Această înțelepciune înglobează totul când se pune în mișcare.”

De aceea se spune că Hokmah (Înțelepciunea masculină) și Binah (Conștiința feminină sau Intellectul) creează totul între cele două – principiul activ și cel pasiv. Așa cum ochiul de expert al bijutierului

[225] „Matrice de Lumină”, „Vas Sacru”, sunt calificativele Fecioarei.

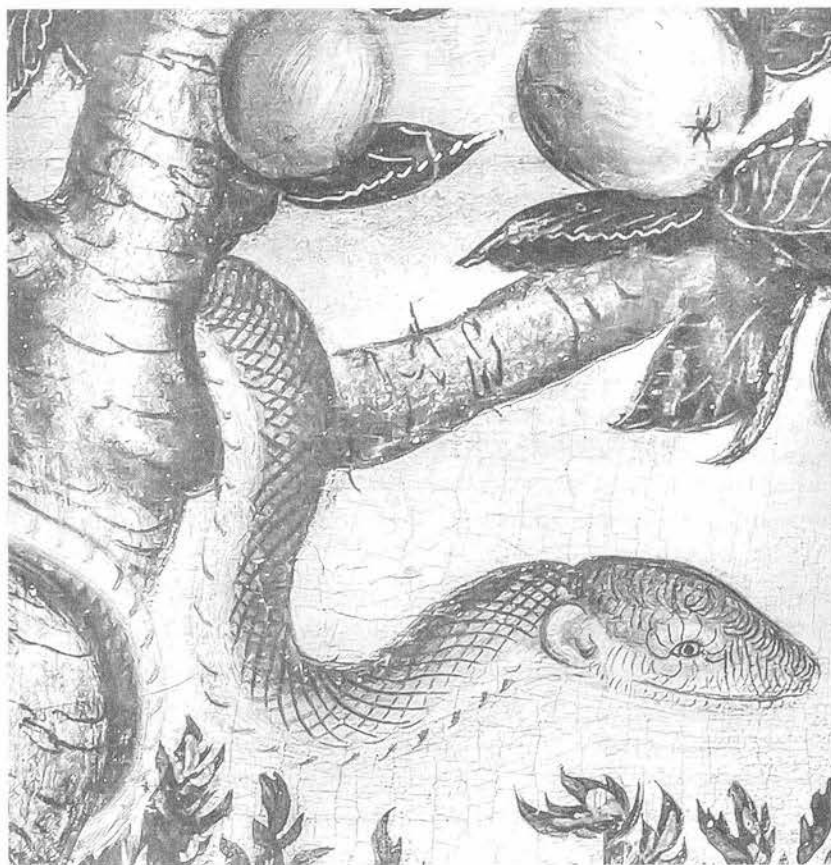
[226] Fecioara e adesea numită „Luceafăr de dimineață” și „Stea Salvării”.

[227] *Vishnu Purana*, trad. de Wilson, vol. IV, pp. 264-265.

[228] Vol. III, p. 290.

discerne sub cochilia dură și nerafinată a stridiei perla pură și imaculată păstrată cu sfințenie în inima ei, iar mâna lui atinge cochilia doar ca să ajungă la conținutul ei, tot așa și ochiul adevăratului filosof citește printre rândurile *Puranelor* sublimele adevăruri vedice și le îndreaptă forma cu ajutorul înțelepciunii vedantice. Dar orientaliștii noștri nu percep niciodată perla sub învelișul gros al scoicii și acționează ca atare.

Din tot ceea ce s-a spus în această Secțiune, se observă clar că între șarpele din Grădina Raiului și diavolul din creștinism există o prăpastie. Doar barosul filosofiei antice e în stare să distrugă această dogmă.

SECȚIUNEA a VII-a

ENOIHION – HENOH

Istoria evoluției mitului satanic nu ar fi completă dacă am omite să observăm caracterul misteriosului și cosmopolitului Enoh, întâlnit sub nume diverse precum Enos, Hanoh și, în final, Enoihion, la greci. Din cartea lui au fost preluate de către primii scriitori creștini primele noțiuni despre îngerii căzuți.

Cartea lui Enoh e declarată apocrifă, dar ce înseamnă *apocrif*? Însăși etimologia cuvântului indică faptul că ea este o carte *secretă*, adică o carte înscrisă în catalogul bibliotecilor templelor, aflate în custodia Hierofanților și Preoților Inițiați, și care nu a fost niciodată destinată profanilor. Cuvântul *apocryphon* vine de la verbul *crypto* (κρύπτω), „a ascunde”. Timp de veacuri, *Enoihion*, Cartea clarvăzătorului, a fost păstrată în „orașul culturii literare” și în lucrări secrete – anticul Chiriat-Sefer, devenit mai târziu Debir^[229].

Unii scriitori interesați de acest subiect – în special masoni – au încercat să îl identifice pe Enoh cu Thoth din Memfis, cu Hermes de la greci și chiar cu latinul Mercur. Ca indivizi, toți aceștia diferă între ei; din punct de vedere profesional – dacă se poate folosi acest cuvânt, care acum are un sens atât de limitat –, toți făceau parte din aceeași categorie de scriitori sacri, de inițiatori și arhivari ai înțelepciunii oculte antice. Cei care, în *Coran*^[230], sunt numiți în mod generic *Edris* sau „Savanți”,

[229] A se vedea *Iosua*, 15:15.

[230] Surat XIX.

Inițiați, purtau în Egipt numele de „Thoth”, inventatorul artelor, științelor, al *scrisurii* sau literaturii, al muzicii și astronomiei. La evrei, Edris a devenit „Enoh”, care, potrivit lui Bar Hebraeus, „a fost inventatorul scrierii”, cărților, artelor și științelor, primul care a sintetizat mișcările planetelor în cadrul unui sistem. În Grecia el era numit Orfeu, astfel că la fiecare popor purta un alt nume. Întrucât numărul șapte e asociat fiecăruia dintre acești străvechi Inițiatori^[231], la fel ca 365, numărul de zile al anului astronomic, el identifica misiunea, caracterul și funcția sacră a tuturor acestor oameni, dar cu siguranță nu personalitățile lor. Enoh este al *șaptelea* Patriarh; Orfeu este posesorul phorminxului, lira cu șapte coarde, care reprezintă misterul înșeptit al Inițierii. Thoth, purtând pe cap Discul solar cu șapte raze, călătorește în Barca Solară (cele 365 de grade) făcând un salt în afară la fiecare patru ani (bisecți), timp de o zi. În final, Toth-Lunus este zeul septenar al celor șapte zile ale săptămânii. Din punct de vedere ezoteric și spiritual, Enoihion înseamnă „Cel care vede cu ochiul deschis”.

Povestea despre Enoh relatată de Iosephus, și anume că își ascunsese prețioasele suluri sau cărți sub coloanele lui Mercur sau Seth, este la fel ca aceea relatată despre Hermes, „Tatăl înțelepciunii”, care și-a ascuns Cărțile înțelepciunii sub o coloană și apoi, descoperind cele două coloane de piatră, a găsit știința scrisă pe ele. Însă Iosephus, în ciuda eforturilor sale constante pentru a-i asigura lui Israel o glorie nemeritată și cu toate că atribuie acea știință (a înțelepciunii) *evreului* Enoh — scrie *istorie*. El înfățișează aceste coloane ca și cum ar mai fi existat pe vremea sa^[232]. Ne spune că ele au fost ridicate de Seth și se poate să fi fost așa, numai că nu au fost ridicate nici de Patriarhul cu acel nume, fiul legendar al lui Adam, nici de zeul egiptean al înțelepciunii

— Teth, Set, Thoth, Tat, Sat (ulteriorul *Sat-an-a*) sau de Hermes, care sunt toți una, ci de „Fiii zeului Șarpe” sau „Fiii Dragonului”, numele sub care erau cunoscuți Hierofanții din Egipt și Babilon înainte de Potop, precum și strămoșii lor, atlanții.

Prin urmare, ceea ce ne spune Iosephus, în afară de modul în care a fost folosit, trebuie să fie adevărat *din punct de vedere alegoric*. Potrivit versiunii lui, cele două coloane renumite erau acoperite în întregime cu hieroglife care, după descoperirea lor, au fost copiate și reproduse în cele mai tainice colțuri ale templelor tainice din Egipt, devenind astfel sursa înțelepciunii și cunoașterii lui excepționale. Aceste două „coloane” sunt însă prototipurile celor două „tablite de piatră” tăiate de Moise la porunca „Domnului”. De aceea, atunci când el spune că toți marii adepți și mistici din Antichitate — precum Orfeu, Hesiod, Pitagora și Platon — și-au extras elementele teologiei lor din aceste hieroglife, el are dreptate într-un sens, dar greșeste în alt sens. DOCTRINA SECRETĂ ne arată că artele, științele, teologia și mai ales filosofia fiecărei nații care a precedat ultimul Potop *universal cunoscut*, dar nu universal, fuseseră consemnate ideografic din relatările orale străvechi ale Rasei a Patra și că acestea constituiau moștenirea transmisă acesteia de a Treia Rasă-Rădăcină, înaintea alegorice Căderi. Rezultă de asemenea că tablitele, coloanele egiptene și chiar „piatra albă de porfir oriental” din legenda masonică, pe care Enoh, de teamă să nu se piardă secretele reale și prețioase, le-a ascuns înainte de Potop în măruntaiele Pământului, erau doar copiile mai mult sau mai puțin simbolice și alegorice ale consemnărilor străvechi. *Cartea lui Enoh* este una dintre aceste copii și, mai mult decât atât, este un compendiu caldeean, în prezent foarte incomplet. Așa cum am mai spus, Enoihion înseamnă în limba greacă „Ochiul interior” sau Văzătorul; în ebraică, *cu ajutorul punctelor masoretice*, el înseamnă „Inițiator” și „Învățător” (חֲכֹלִי). Enoh este un titlu generic și, în plus, legenda lui este identică cu cea a altor câțiva profeți,

[231] Din punct de vedere ezoteric, Khanoh sau Hanoh ori Enoh înseamnă „Inițiator” și „Învățător”, la fel ca Enos, „Fiul Omului” (a se vedea *Facerea*, 4:26).

[232] De Mirville, *Des Esprits*, vol. III, p. 70.

evrei și păgâni, cu câteva schimbări de detalii, fondul fiind însă același. Ilie este și el urcat la Cer „viu”, iar astrologul de la curtea lui Isdubar, caldeeanul Hea-bani, este și el ridicat la Cer de zeul Hea, care era protectorul *lui*, la fel cum Iehova era al lui Ilie, al cărui nume înseamnă în ebraică „Dumnezeu-Iah”, Iehova (אֱלֹהִים), precum și cel al lui *Elihu*, care are același sens. Genul acesta de moarte ușoară sau *eutanasi*e are o semnificație ezoterică. El simbolizează „moartea” oricărui Adept care a ajuns la puterea, gradul și totodată purificarea care îi permit să „moară” în trup și să continue să trăiască și să ducă o viață conștientă în corpul astral. Variațiile pe această temă sunt numeroase, dar sensul tainic este mereu același. Expresia lui Pavel^[233], „că el nu va vedea moartea” (*ut non videret mortem*), are așadar un sens ezoteric, dar nimic *supranatural*. Interpretarea deformată dată câtorva aluzii biblice, potrivit cărora Enoh, „ai cărui ani vor fi egali cu cei ai lumii” (ai anului *solar* de 365 de zile), va împărți cu Cristos și profetul Ilie onorurile și beatitudinea celei de-a Doua Veniri și a nimicerii antihristului^[234] – înseamnă din punct de vedere *ezoteric* că unii dintre cei mai mari Adepți vor reveni în timpul Rasei a Șaptea, când orice greșală va fi îndepărtată și când venirea ADEVĂRULUI va fi vestită de *Shishta*, sfinții „Fii ai Luminii”.

Bisefica Latină nu dă dovadă întotdeauna de logică, și nici de prudență. Ea declară *apocrifă* Cartea lui Enoh și a mers atât de departe încât să ceară, prin Cardinalul Cajetan și alte personalități ale Bisericii, scoaterea din scrierile canonice chiar și a cărții lui Iuda care, de altminteri, în calitatea de apostol *inspirat*, a citat din și, prin urmare, a sancționat *Cartea lui Enoh*, declarată lucrare apocrifă. Din fericire, unii dogmatici și-au dat seama la timp de pericol. Dacă ar fi acceptat propunerea lui Cajetan, ar fi fost forțați să scoată și a Patra Evanghelie,

de vreme ce Sfântul Ioan a preluat literalmente din cartea lui Enoh, punând o frază întreagă din cuvintele acestuia în gura lui Iisus!^[235]

Ludolph, „fondatorul literaturii etiopiene”, însărcinat cu studierea diverselor manuscrise enohiene oferite de călătorul Pereisc Bibliotecii Mazarine, a declarat că „printre abisinieni nu poate să existe nicio *Carte a lui Enoh*”! Așa cum știe toată lumea, cercetări și descoperiri ulterioare au spulberat și această declarație. Bruce și Ruppel chiar au descoperit în Abisinia *Cartea lui Enoh* și, mai mult decât atât, au adus-o după câțiva ani în Europa, unde a fost tradusă de episcopul Laurence. Dar Bruce a desconsiderat-o și a luat în derâdere conținutul ei, așa cum au făcut și toți ceilalți savanți. El a declarat că este o lucrare *gnostică* despre epoca uriașilor care îi devorau pe oameni – și că se aseamănă mult cu *Apocalipsa*. Uriași! Un alt *basm*!

Însă nu aceasta a fost și opinia celor mai buni critici. Dr. Hanneberg plasează *Cartea lui Enoh*^[236] împreună cu *The Third Book of Maccabees în capul listei cu cărțile a căror autoritate se apropie cel mai mult de cea a cărților canonice*^[237].

În adevăr, „acolo unde doctorii nu sunt de acord...”!

Ca de obicei, toți au dreptate și nu au dreptate. A-l considera pe Enoh un personaj biblic, o persoană vie individuală, ar fi similar cu a-l considera pe Adam drept primul om. Enoh era un titlu generic dat la – și purtat de – o mulțime de indivizi din toate epocile și din toate rasele și națiile. Această concluzie poate fi dedusă cu ușurință din faptul că vechii talmudiști și învățătorii textelor din Midraș nu sunt în general de acord în opiniile lor despre Hanokh, fiul lui Iared. Unii spun că

[235] Compară cu incidentul „tâlharii și hoții”, p. 50.

[236] De Mirville, *ibid.*, p. 73.

[237] *Ibid.*, p. 76.

[233] *Evrei* 11:5.

[234] De Mirville, *Des Esprits*, vol. III, p. 71.

Enoh era un mare Sfânt, iubit de Dumnezeu și „luat de viu la Cer”, adică o ființă care atinsese Mukti sau Nirvana pe Pământ, așa cum a atins-o Buddha și așa cum o ating în continuare alții; ceilalți susțineau că el era un vrăjitor, un magician nelegiuit. Acest lucru arată doar că numele de „Enoh” sau echivalentul lui era, chiar și în perioada talmu-diștilor de mai târziu, un termen care însemna „clarvăzător”, „expert în înțelepciunea secretă” etc., fără a se face vreo precizare cu privire la caracterul celui care purta acest titlu. Iosephus, vorbind despre Ilie și Enoh^[238], face următoarele remarci:

„În cărțile sacre scrie că ei [Ilie și Enoh] au dispărut, dar astfel încât nimeni să nu știe că ei au murit.”

Asta înseamnă pur și simplu că *ei muriseră în personalitățile lor*, la fel cum mor până în ziua de azi yoghinii din India sau chiar unii călugări creștini – față de lume. Ei dispar din ochii oamenilor și mor – pe plan pământean – chiar și față de ei. Este un mod de a vorbi aparent figurativ, însă *literalmente adevărat*.

„Hanoh i-a transmis lui Noe știința calculelor (astronomice) și a calculării anotimpurilor”, spune Midraș *Pirkah*^[239]; R. Eliezar i-a atribuit lui Enoh ceea ce alții i-au atribuit lui Hermes Trismegistul, căci sensul ezoteric al celor doi este identic. În acest caz, „Hanoh” și „Înțelepciunea” lui aparține ciclului celei de-a Patra Rase atlante^[240], iar Noe celei de-a Cincea^[241]. Amândoi reprezintă deci Rasele-rădăcină, Rasa actuală și cea care a precedat-o. În alt sens, Enoh a dispărut, „el a mers cu Dumnezeu și nu a mai fost, pentru că l-a luat Dumnezeu”,

[238] *Antiquities*, IX, 2.

[239] Cap. VIII.

[240] *Zoharul* spune: „Hanoh avea o carte care era una cu Cartea Generării lui Adam; iată taina înțelepciunii”.

[241] Noe este moștenitorul înțelepciunii lui Enoh; cu alte cuvinte, Rasa a Cincea e moștenitoarea Rasei a Patra.

alegoria referindu-se la dispariția cunoașterii sacre și secrete din rândul oamenilor; pentru că „Dumnezeu” (sau Iava-Aleim – Marii Hierofanți, Șefii Colegiilor de Preoți Inițiați)^[242] l-a luat; cu alte cuvinte, Enohii sau Enoihionii, clarvăzătorii împreună cu cunoașterea și înțelepciunea lor, au devenit strict limitați la Colegiile Sacre ale Profeților, în cazul evreilor, și la Temple, în cazul neevreilor.

Interpretat doar cu ajutorul cheii simbolice, Enoh este simbolul naturii duale a omului – spirituală și fizică. El ocupă așadar centrul Crucii astronomice, cum o înfățișează Éliphas Lévi, luând-o dintr-o lucrare secretă, cruce care este o Stea cu șase colțuri, „Adonai”. În colțul de sus al triunghiului de sus, se află Vulturul; în colțul din stânga jos se află Leul; în cel din dreapta, Taurul; în timp ce între Taur și Leu, deasupra lor și dedesubtul Vulturului se află fața lui Enoh sau a Omului^[243]. Or, figurile din triunghiul de sus reprezintă cele Patru Rase, fiind omisă Prima, Chhayașii sau Umbrele, iar „Fiul Omului”, Enos sau Enoh se află în centru, unde stă între Rasele a Patra și a Cincea, întrucât el reprezintă înțelepciunea secretă a ambelor rase. Acestea sunt cele Patru Animale din *Iezechia* și din *Apocalipsă*. Acest triunghi dublu în fața căruia se află, în *Isis Dezvăluită*, Ardhanari hindus, este de departe cel mai bun. Pentru că în ultimul sunt simbolizate doar cele trei (pentru noi) Rase istorice; a Treia, Rasa Androgină, prin Ardha-nari; a Patra, simbolizată prin Leul viguros și puternic, iar a Cincea, Rasa ariană, prin ceea ce este până în ziua de azi simbolul ei cel mai sacru, Taurul (și Vaca).

Domnul de Sacy, un om de o mare erudiție și un *savant* francez, consideră foarte neobișnuite câteva declarații din *Cartea lui Enoh*^[244], „demne de cea mai temeinică examinare”, spune el. De exemplu:

[242] A se vedea *Isis Dezvăluită*, II, p. 575 și în continuare.

[243] A se vedea ilustrația din *Isis Dezvăluită*, II, p. 452.

[244] A se vedea criticile pe care Daniello i le aduce lui de Sacy, în *Annales Philosophiques*, p. 393, al doilea articol.

„Autorul [Enoh] stabilește că anul solar constă din 364 de zile, părăd să aibă cunoștință de perioadele de trei, cinci și opt ani, urmate de *patru* zile în plus care, în sistemul lui, par a fi cele ale echinocțiilor și solstițiilor.”

La acestea, el adaugă mai departe în text:

„Eu văd doar o singură modalitate de a le atenua [aceste «absurdități»]; și anume de a presupune că autorul prezintă un sistem fantezist care se poate să fi existat *înainte ca ordinea din Natură să fi fost alterată în perioada Potopului Universal.*”^[245]

Exact așa, iar DOCTRINA SECRETĂ arată că această „ordine din natură” a fost alterată în acest fel, seria de omeniri de pe Pământ fiind și ea alterată. Într-adevăr, așa cum îi spune îngerul Uriel lui Enoh:

„O, Enoh, iată, ți-am arătat toate lucrurile; și ți-am dezvăluit toate lucrurile. Vezi Soarele, Luna și *pe cei care conduc stelele* din cer, care fac să revină toate operațiile, anotimpurile și venirea lor. În vremurile păcătoșilor *anii vor fi scurtați...* Luna își va schimba legile...”^[246]

Tot în acele zile, cu mulți ani înaintea marelui Potop care i-a măturat pe atlanți și a schimbat fața întregului Pământ (pentru că „*Pământul s-a înclinat* [pe axa lui]”), din punct de vedere geologic, astronomic și cosmic în general, Natura nu ar fi putut fi la fel, tocmai pentru că Pământul *se înclinase*. Ca să cităm din Enoh:

„Și Noe a strigat cu o voce plină de amărăciune: «Ascultă-mă; ascultă-mă; ascultă-mă», de trei ori. Și a spus... «Pământul este în chinurile facerii și e scuturat cu violență. Sigur voi pieri odată cu el.»”^[247]

În treacăt fie spus, cele descrise mai sus seamănă cu una dintre numeroasele „contradicții” întâlnite în *Biblie*, dacă este interpretată ad litteram. Deoarece, ca să nu spunem mai multe, e foarte ciudat ca o astfel de frică să apară într-o ființă care „găsise grație în ochii

Domnului” și căreia El îi spusese să construiască o Arcă! Aici, dimpotrivă, îl vedem pe venerabilul Patriarh manifestând atâta frică de parcă, în loc de „prieten” al lui Dumnezeu, ar fi fost unul dintre Uriașii condamnați de Divinitatea mâniașă. Pământul se *înclinase* deja, iar potopul apelor nu mai era decât o simplă chestiune de timp, și totuși Noe pare să nu știe nimic despre planificata lui salvare.

Un decret fusese dat, într-adevăr; decretul Naturii și al Legii evoluției, ca Pământul să-și schimbe Rasa și ca Rasa a Patra să fie distrusă pentru a face loc uneia mai bune. Manvantara ajunsese la punctul ei de cotitură de *trei Runde și jumătate*, iar gigantica Omenire fizică atinsese apogeul materialității dense. De aici și versetul apocaliptic care se referă la un ordin dat ca ea să fie distrusă, „că *sfârșitul ei ar putea însemna*” sfârșitul Rasei:

„Căci ei *cunoșteau* [cu adevărat] toate tainele îngerilor, toate puterile tiranice și secrete ale *satanelor* și toate puterile celor care fac vrăjitorie, precum și pe ale celor care fac imagini topite pe întreg pământul.”^[248]

Iar acum apare o întrebare firească: Cine ar fi putut să-l informeze pe autorul apocrif de această viziune puternică – indiferent cărei epoci ar putea-o atribui el înainte de cea a lui Galilei –, semnalând că axa Pământului s-ar putea înclina ocazional? De unde a dobândit el asemenea cunoștințe astronomice și geologice, dacă înțelepciunea secretă, din izvorul căreia băuseră anticii Rishi și Pitagora, ar fi doar o fantezie, o invenție a epocilor ulterioare? Să fi citit Enoh din întâmplare și în mod profetic rândurile de mai jos din cartea lui Frédéric Klée despre Potop?

„În vremuri străvechi, poziția globului terestru în raport cu Soarele a fost de bună seamă diferită de cea din prezent, iar această diferență trebuie să fi fost cauzată de o deplasare a axei de rotație a Pământului.”

[248] Ibid., loc. cit., volum V, p. 6.

[245] De Mirville, *Des Esprits*, vol. III, pp. 77-78.

[246] Cap. LXXIX. Trad. de Laurence.

[247] Ibid., cap. IV-IX.

Acest lucru amintește de declarația *neștiințifică* făcută de preoții egipteni lui Herodot, și anume că Soarele nu a răsărit întotdeauna acolo unde răsare *acum* și că în vremurile trecute ecliptica intersectase ecuatorul în unghiuri drepte^[249].

Multe astfel de „afirmații obscure” se află dispersate în *Purane*, în *Biblie* și în alte mitologii, iar ele le divulgă ocultiștilor două adevăruri: (a) că strămoșii cunoșteau astronomia, geodezia și cosmografia la fel de bine și poate chiar mai bine decât oamenii moderni și (b) că de la starea primordială a lucrurilor, comportamentul globului s-a modificat de mai multe ori. Astfel, Xenofan – referitor la credința *oarbă* a religiei lui „ignorante”, care arăta că Faeton, în dorința lui de a afla adevărul *ascuns*, făcuse să devieze Soarele de la traiectoria lui obișnuită – afirmă undeva că „Soarele s-a îndreptat spre un alt ținut”, ceea ce este o analogie – un pic mai științifică totuși, dacă nu la fel de îndrăzneță – cu relatarea despre Iosua oprind cu totul Soarele din mersul lui. Această afirmație poate totuși explica învățătura din mitologia nordică potrivit căreia, înainte de *ordinea actuală* a lucrurilor, Soarele răsărea la sud, iar zona glacială (Jeruskoven) se afla în est, în timp ce acum se află în nord^[250].

Pe scurt, *Cartea lui Enoh* este un *rezumat*, o combinație a trăsăturilor principale ale istoriei Raselor a Treia, a Patra și a Cincea; conține foarte puține profeții asociate epocii actuale a lumii; un lung sumar profetic, retrospectiv și introspectiv al unor evenimente universale și oarecum *istorice* – geologice, etnologice, astronomice și psihice – cu un pic de teogonie extrasă din consemnările antediluviene. Cartea acestui misterios personaj este citată din abundență în *Pistis Sophia*, precum și în *Zohar* și în textele mai vechi din Midraș. Origene și Clement al Alexandriei aveau un respect deosebit pentru ea. Prin urmare, a afirma că este un fals post-creștin înseamnă a spune o absurditate și a te face vinovat de

[249] Bailly, *Astronomie ancienne*, I, p. 203 și II, p. 216; *Des Esprits*, vol. III, p. 79.

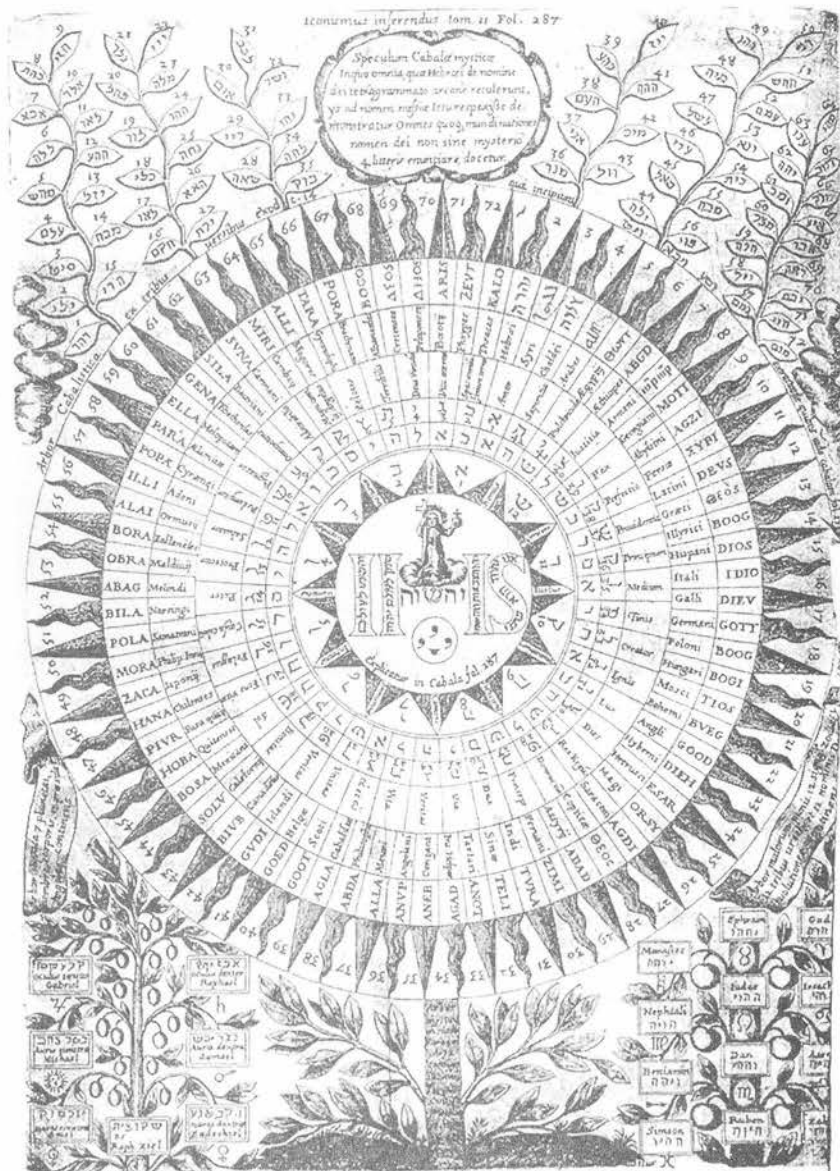
[250] *Des Esprits*, vol. III, p. 80.

un anacronism, pentru că Origene, printre alții, care a trăit în secolul al II-lea al erei creștine, o menționează ca pe o lucrare veche și venerabilă. În vechiul volum, taina numelui sacru și puterea lui sunt descrise bine și clar, chiar dacă într-o manieră alegorică. De la capitoul al optsprezecelea până la al cincizecelea, viziunile lui Enoh sunt descrieri ale misterelor Inițierii, unul dintre ele fiind Valea Arzătoare a „îngerilor căzuți”.

Poate că Sfântul Augustin avea întru totul dreptate să spună că Biserica a respins *Cartea lui Enoh* din scrierile ei canonice din cauza vechimii ei prea mari (*ob nimiam antiquitatem*)^[251]. Între limitele intervalului de 4 004 ani î.C., atribuiți lumii de la „crearea” ei, nu a fost loc pentru evenimentele menționate în ea!

[251] *The City of God*, Bk. XV, cap. XXIII.

O diagramă a numelor lui Dumnezeu în *Oedipus Aegyptiacus* a lui Athanasius Kircher (1652-54).

Stilul și forma sunt specifice tradiției mistice, pe vreme când teologii timpurii au început să contopească conceptele emergente de clasificare și organizare pre-iluministe cu religia și alchimia, pentru a forma o viziune artistică și poate mai conceptuală a lui Dumnezeu.

SECȚIUNEA a VIII-a

SIMBOLISMUL NUMELOR MISTERIOASE DE IAO ȘI IEHOVA, ȘI LEGĂTURA LOR CU CRUCEA ȘI CERCUL

Când Abatele Louis Constant, mai binecunoscut sub numele de Éliphas Lévi, a afirmat în cartea sa *Histoire de la Magie* că *Sepher Jetzirah*, *Zoharul* și *Apocalipsa Sfântului Ioan* constituie capodoperele științelor oculte, ar fi trebuit să fi adăugat, dacă voia să fie exact și clar: în Europa. E foarte adevărat că aceste scrieri conțin „mai multă semnificație decât cuvinte” și că „expresia lor este poetică”, deși „prin numere” ele sunt „exacte”. Din păcate însă, până să poată fi apreciată *poezia* expresiilor sau *exactitatea* numerelor, trebuie aflată adevărata semnificație și sensul real al termenilor și simbolurilor folosite. Omul nu va afla însă aceste lucruri niciodată, atât timp cât va ignora principiul fundamental al DOCTRINEI SECRETE, fie din ezoterismul oriental, fie din simbolismul cabalistic – *cheia sau valoarea, sub toate aspectele lor, ale numelor lui „Dumnezeu”, ale numelor „Îngerilor” și ale numelor „Patriarhilor” din Biblie, valoarea lor matematică sau geometrică și relațiile lor cu Natura manifestată.*

În consecință, dacă pe de o parte *Zoharul* „[il] uimește [pe mistic] prin profunzimea perspectivelor lui și prin simplitatea extraordinară a imaginilor”, pe de altă parte această lucrare îl derutează pe cercetător prin expresii precum cele folosite cu privire la Ain Soph și Iehova, în ciuda asigurării că:

„Lucrarea are grijă să explice că forma umană cu care Îl îmbracă pe Dumnezeu este doar o imagine a Cuvântului și că Dumnezeu nu trebuie să fie exprimat prin vreun gând sau vreo formă.”

Este binecunoscut faptul că Origene, Clement și rabinii au mărturisit că *Biblia* și *Cabala* sunt cărți *voalate și secrete*, însă puțini știu că ezoterismul cărților cabalistice, în actuala lor formă *reeditată*, este pur și simplu un alt vâl și mai perfid aruncat peste simbolismul străvechi al acestor volume secrete.

Ideea de a reprezenta Divinitatea *ascunsă* prin circumferința unui cerc, iar Puterea Creatoare – masculină și feminină sau Cuvântul androgin – prin diametrul cercului, reprezintă unul dintre cele mai vechi simboluri. Pe baza acestei concepții au fost dezvoltate toate marile cosmogonii. La vechii arieni, egipteni și caldeeni, simbolul era complet, întrucât accepta ideea de *Gând Dumnezeiesc* etern și imuabil, în calitatea lui absolută, total separat de stadiul incipient al așa-zisei „creații”, și cuprindea evoluția psihologică și chiar spirituală, precum și activitatea lui mecanică sau construcția cosmogonică. Dar la ebraici – deși această concepție poate fi găsită în mod clar în *Zohar* și în *Sepher Jetzirah* sau în ce a mai rămas din el –, ceea ce a fost încorporat ulterior în *Pentateuhul* propriu-zis și îndeosebi în *Facerea*, reprezintă doar acest stadiu secundar, adică legea mecanică a creației sau mai degrabă a construcției, în timp ce teogonia este abia sau mai deloc prezentată.

Doar în primele șase capitole din *Facerea*, în respinsa *Cartea lui Enoh* și în poemul lui *Iov*, greșit interpretat și tradus, pot fi găsite acum acele ecouri adevărate ale Doctrinei arhaice. Cheia care permite înțelegerea ei este acum pierdută, chiar și în rândul celor mai erudiți rabini, ai căror predecesori de la începutul Evului Mediu, din cauza exclusivismului național și a orgoliului lor, dar mai ales a urii lor adânci față de creștinism, au preferat să o arunce în oceanul adânc al uitării, decât

să își împărtășească cunoașterea cu persecutorii lor neabătuți și aprigi. Iehova era proprietatea lor tribală, inseparabilă de Legea mozaică, și incapabil să joace un rol în vreo altă lege. Smuls cu violență din cadrul lui original, pe care l-a ajustat și care îi servea, „Domnul Dumnezeu lui Avraam și Iacov” nu prea mai putea fi înghesuit în noul Canon creștin, fără să sufere prejudicii și deteriorări. Fiind mai lipsiți de tărie, evreii nu au putut împiedica profanarea. Ei au păstrat totuși secretul originii lui Adam Kadmon al lor sau Iehova masculin-feminin, iar noul tabernacol s-a dovedit a fi total nepotrivit pentru vechiul Dumnezeu. Erau, într-adevăr, răzbunați!

Afirmația că Iehova era Dumnezeul tribului evreilor și atât va fi negată așa cum sunt negate multe alte lucruri. Și totuși, teologii nu sunt într-o poziție de a ne spune, în cazul de față, care e sensul versetelor din *Deuteronom*, care zic foarte clar:

„Când Cel Preaînalt [nu «Domnul» și nici «Iehova»] le-a împărțit neamurilor moștenirea lor, când i-a despărțit pe fiii lui Adam, a stabilit hotarele ... după numărul copiilor lui Israel... Partea Domnului [Iehova] este poporul său: Iacov este partea lui de moștenire.”^[252]

Cele de mai sus rezolvă chestiunea. Traducătorii moderni ai Bibliilor și Scripturilor au fost foarte insolenți, iar versetele acestea sunt foarte dăunătoare, pentru că fiecare traducător, mergând pe urmele ce i-au fost trasate de respectabilii Fondatori ai Bisericii lor, a tradus aceste rânduri în stilul său. Deși citatul dat mai sus este luat *cuvânt cu cuvânt* din versiunea engleză autorizată, în *Biblia franceză*^[253] găsim „Cel Preaînalt” tradus prin „Souverain” (Suveran!!), „fiii lui Adam” tradus prin „copiii oamenilor” și cuvântul „Domnul” preschimbat în „Cel

[252] Op. cit., 32:8, 9.

[253] A Societății Biblice Protestante din Paris, conform versiunii revizuite în 1824 de J. E. Ostervald.

Veșnic”. În privința mistificării insolente, se pare că Biserica Protestantă franceză a depășit până și practicile și principiile ecleziastice engleze.

Cu toate acestea, un lucru e clar: „partea Domnului [Iehova]” este „poporul său ales” și atât, căci *Iacov singur constituie partea moștenirii sale*. Atunci, ce au alte nații, care își spun ariene, de-a face cu această Divinitate semitică, Dumnezeuul tribului lui Israel? Din punct de vedere astronomic, „Cel Preaînalt” este Soarele, iar „Domnul” e una dintre cele șapte planete ale lui, fie că e vorba despre Iao, Geniul Lunii, sau de Ildabaoth-Iehova, Geniul lui Saturn, potrivit lui Origene și gnosticilor egipteni^[254]. „Îngerul Gabriel”, „Domnul” Iranului, să vegheze asupra poporului lui, iar Mihail-Iehova asupra ebraicilor lui. Aceștia nu sunt Dumnezeii altor nații și nu au fost vreodată nici ai lui Iisus. Așa cum fiecare *Dev* persan este legat de planeta sa^[255], tot așa fiecare Deva hindus (un „Domn”) are partea atribuită lui: o lume, o planetă, o nație sau rasă. Pluralitatea lumilor implică pluralitatea Dumnezeilor. Noi credem în prima și o putem admite pe a doua, dar nu o vom venera niciodată.^[256]

În cuprinsul acestei lucrări am afirmat în repetate rânduri faptul că fiecare simbol religios și filosofic are șapte semnificații, fiecare dintre ele corespunzând planului de gândire de care aparține, adică pur metafizic sau astronomic, psihic ori fiziologic etc. Luate fiecare în parte, aceste șapte semnificații și interpretările lor sunt destul de greu de descifrat, dar interpretarea și înțelegerea lor corectă devine de zece ori mai

[254] La gnosticii egipteni, Thoth (Hermes) era șeful celor Șapte (a se vedea *Cartea morților*). Numele lor sunt date de Origene ca fiind: Adonai (al Soarelui), Iao (al Lunii), Eloï (Jupiter), Sabao (Marte), Oral (Venus), Astaphai (Mercur) și în final Ildabaoth (Saturn). A se vedea *Gnostics and their Remains*, de King, p. 314.

[255] A se vedea copia lui Origene a Hărții sau Diamelei ofișilor, în cartea sa *Contra Celsum*.

[256] A se vedea partea a III-a a acestui volum, Secțiunea a IV-a, B: „Despre lanțul planetelor și pluralitatea lor”.

derutantă atunci când, în loc să fie corelate sau să decurgă una din alta și să se succedă, fiecare dintre aceste semnificații sau oricare dintre ele e acceptată ca fiind singura și unica explicație a întregii idei simbolice. Putem să dăm un exemplu care ilustrează admirabil această afirmație. Iată două interpretări date de doi savanți cabaliști, aceluiași verset din *Exodul*. Moise Îl roagă pe Domnul să-i arate „slava” Sa. Evident că nu litera lipsită de duh a frazeologiei simple pe care o întâlnim în *Biblie* este cea care să fie acceptată. În *Cabala* există șapte semnificații, iar noi putem să prezentăm două dintre ele, așa cum sunt interpretate de cei doi savanți menționați mai devreme. Unul dintre ei traduce și explică astfel:

„Fața nu vei putea să Mi-o vezi. [...] Te voi pune în crăpătura stâncii și te voi acoperi cu mâna Mea, până voi trece. Iar când Îmi voi trage mâna la o parte de la tine, vei vedea «*o'hoor*»-ul meu, adică spatele Meu.”^[257]

Apoi traducătorul adaugă într-un comentariu:

„Adică îți voi arăta «spatele Meu», și anume universul Meu vizibil, manifestările Mele inferioare, dar, ca om încă întrupat, nu Îmi poți vedea natura invizibilă. Așa vorbește mai departe Cabala.”^[258]

Este corect și este explicația cosmo-metafizică. Iar acum vorbește celălalt cabalist, care prezintă semnificația numerică. Dat fiind că ea implică foarte multe idei sugestive și e prezentată într-o manieră mult mai cuprinzătoare, îi putem consacra mai mult spațiu. Rezumatul de mai jos este extras dintr-un manuscris care nu a fost publicat și explică mai detaliat ceea ce a fost prezentat în Secțiunea a III-a, pe tema „Sfintei Sfintelor”^[259].

[257] *Exodul*, 33:20-23; a se vedea *Qabbalah*, de Myer, p. 226.

[258] *Ibid.*, loc. cit.

[259] A se vedea mai sus, p. 15.

Numerele asociate numelui „Moise” sunt cele din „EU SUNT CEEA CE SUNT”, așa că numele Moise și Iehova au aceeași armonie numerică. Cuvântul Moise este **ה ש מ** (5 + 300 + 40), iar totalul valorii literelor lui este 345; Iehova – Geniul *par excellence* al Anului Lunar – are valoarea 543 sau inversul lui 345.

În capitolul al treilea din *Exodul*, versetele 13 și 14, se spune:

„Și Moise a zis ... «Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel, și le voi spune: «Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi» și mă vor întreba: «Care este numele Lui?» ce le voi răspunde? Și Dumnezeu i-a zis lui Moise:

«Eu sunt Ceea ce Sunt».”

Cuvintele ebraice pentru această expresie sunt *ahiyé asher ahiyé*, iar valoarea totală a literelor lor este reprezentată astfel:

ה י ה א
21

א ש ו
501

ה י ה א
21

... Acesta fiind numele [Dumnezeului] lui, totalul valorilor din care este compus, adică 21, 501, 21, este 543 sau pur și simplu o folosire a cifrelor din numele lui Moise ... însă aranjate acum de așa manieră încât numele asociat lui 345 e inversat, devenind 543.

Astfel că, atunci când Moise îi cere: „Lasă-mă să-Ți văd fața sau slava”, celălalt răspunde corect și sincer: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi..., dar mă *vei vedea pe dinapoi*” – acesta e sensul real, chiar dacă nu sunt cuvintele exacte, căci colțul și *pe dinapoia* lui 543 este *fața* lui 345. Aceasta este:

„Pentru a verifica și menține un *uz strict* al unui grup de numere în scopul dezvoltării anumitor rezultate *importante*, în vederea cărora sunt folosite anume.”

Așa cum adaugă eruditul cabalist:

„În alte utilizări ale numerelor, ei s-au văzut față în față. Este curios de constatat că dacă adunăm 345 cu 543 obținem 888, care era valoarea cabalistică gnostică a numelui Cristos, care era Iehoshua sau Iosua. De asemenea, împărțirea celor 24 de ore ale zilei dă un coeficient format din trei de opt... Scopul principal al acestui întreg sistem de Verificări Numerice era acela de a păstra în permanență valoarea exactă a Anului Lunar în măsura naturală a zilelor.”

Acestea sunt semnificațiile astronomice și numerice din teogonia secretă a Dumnezeilor sidero-cosmici inventați de caldeo-ebraici – două semnificații din șapte. Celelalte cinci îi vor uimi pe creștini și mai mult.

Lista de oedipi care s-au străduit să dezlege ghicitoarea Sfinxului este într-adevăr lungă. Vreme de multe secole el a obsedat cele mai scilipitoare și mai nobile minți ale creștinătății, însă acum Sfinxul e învins. Totuși, în cursul marii lupte intelectuale care s-a încheiat cu victoria deplină a oedipilor simbolismului, nu Sfinxul este cel care, măcinat de rușinea înfrângerii, a trebuit să se scufunde în mare, ci chiar simbolul cu multe fațete numit Iehova, pe care creștinii – națiile *civilizate* – l-au acceptat drept Dumnezeu lor. În urma unei analize foarte minuțioase, simbolul lui Iehova s-a năruit și este – scufundat. Experții în simbologie au descoperit cu groază că Divinitatea lor adoptată era doar o mască pentru mulți alți Dumnezei, o planetă stinsă *euhemerizată*, în cel mai bun caz, Geniul Lunii și al lui Saturn pentru evrei, al Soarelui și al lui Jupiter pentru primii creștini; că trinitatea – în afară de cazul când ar fi acceptat sensurile mai abstracte și mai metafizice pe care i le dau neevreii – era, cu adevărat, doar o triadă astronomică, alcătuită din Soare (Tatăl) și din cele două planete, Mercur (Fiul) și Venus (Duhul Sfânt), Sophia, Spiritul Înțelepciunii, Iubirii și Adevărului, și lucifer, în calitate de Cristos, „strălucitorul Luceafăr de dimineață”^[260]. Pentru că, dacă Tatăl e

[260] A se vedea *Apocalipsa*, 22:16

Soarele („Fratele mai Mare” în filosofia orientală *ocultă*), planeta cea mai apropiată de el este Mercur (Hermes, Buddha, Thoth), a cărei Mamă de pe Pământ era Maia. Or, această planetă primește de șapte ori mai multă lumină decât toate celelalte, fapt ce i-a determinat pe gnostici să îi dea Cristosului lor, iar pe cabaliști Hermesului lor (în sens astronomic) numele de „Lumină înșeptită”. În final, *acest* Dumnezeu era Bel – Soarele fiind numit Bel la gali; Helios la greci; Baal la fenicieni și El în caldeenă, de unde El-ohim, Emanu-el și El, „Dumnezeu” în ebraică. Însă chiar și Dumnezeul cabalistic a dispărut din lucrările rabinice, iar acum omul trebuie să-și îndrepte atenția spre sensul metafizic cel mai profund al *Zoharului*, ca să găsească în el ceva precum Ain Soph, Divinitatea Fără Nume și Absolutul, pe care creștinii o revendică într-o manieră atât de autoritară și vehementă. Dar în mod sigur ea nu e găsită în cărțile mozaice, în niciun caz de către cei care încearcă să citească fără a avea cheia. De când s-a pierdut această cheie, evreii și creștinii au făcut tot posibilul să amestece cele două concepții, dar în zadar. În cele din urmă nu au reușit decât să depoziteze Divinitatea Universală de caracterul ei maiestuos și de semnificația ei străveche.

Așa cum am spus în *Isis Dezvăluită*:

„Ar părea, prin urmare, într-un totu firesc să facem o diferență între dumnezeul-mister, **Iao**, adoptat din cele mai îndepărtate timpuri de toți cei care au împărtășit cunoașterea ezoterică a preoților și echivalentele ei fonetice, pe care le găsim tratate cu atât de puțină reverență de către ofiți și alți gnostici^[261].

În gemele ofite ale Regelui^[262], găsim numele de lao repetat și adesea confundat cu cel de levo, deși acesta din urmă reprezintă pur și simplu unul dintre Geniile opuse lui Abraxas... Dar numele de lao nu a luat naștere la evrei și nici nu a fost proprietatea lor exclusivă. Chiar dacă lui Moise

[261] *Isis Dezvăluită*, Partea a II-a, Teologia, Vol. III, p. 404.

[262] *Gnostics and their Remains*.

i-a plăcut să dea acest nume «Spiritului» tutelar, presupusului protector și zeului național al «poporului ales al lui Israel», nu există totuși niciun motiv posibil pentru care celelalte popoare să-L accepte ca Dumnezeu cel viu Suprem și Unic. Noi negăm însă într-un totu această ipoteză. În plus, mai există faptul că laho sau lao a fost de la început un «nume mister», căci **יהיה** și **יה** nu au fost niciodată folosite înainte de vremea regelui David. Anterior timpului său, extrem de puține sau niciunul dintre numele proprii nu au fost compuse cu lah sau Jah. Se pare mai degrabă că David, trăind ceva vreme printre tyrieni și filistini^[263], a adus de la aceștia numele de Iehova. El l-a făcut pe Zadoka mare preot, de la care vine numele de zadokiți sau saducheii. El a trăit și a domnit mai întâi la Hebron (**חברון**), Habir-on sau cetatea Kabir, unde se celebrau ritualurile celor patru (zei ai Misterelor). Nici David, nici Solomon nu l-au recunoscut pe Moise și nici legea lui. Ei năzuiau să-i înalțe un templu lui **יהוה**, asemenea edificiilor ridicate de Hiram în cinstea lui Hercule și Venus, a lui Adon și Astartei.”

Fürst spune: „Chiar numele străvechi al lui Dumnezeu, Yaho, scris cu litere grecești **Iao**, pare să fi fost, în afară de *derivarea lui*, un vechi nume mistic al Divinității Supreme a semișilor. El i-a fost prin urmare transmis lui Moise când a fost inițiat în Hor-eb – *Peștera*, sub îndrumarea lui Ietro, preotul kenit (sau cainit) din Madian. Într-o veche religie a caldeenilor, ale cărei rămășițe sunt întâlnite printre neoplatonicieni, Divinitatea Supremă, întronată deasupra celor șapte Ceruri, reprezentând Principiul-Lumină Spiritual ... și concepută totodată ca Demiurg^[264], era numită **Iao** (**יה**), fiind, asemenea lui Yaho al evreilor, misterioasă și interzis de menționat, și al cărei nume era comunicat Inițiaților. Fenicienii aveau un Dumnezeu Suprem al cărui nume era format din trei litere și *secret*, iar acesta era **Iao**.”^[265]

[263] *II Samuel*, 2:11.

[264] Dar foarte puțini credeau astfel, căci creatorii universului material au fost mereu considerați Dumnezei subordonați Divinității Supreme.

[265] *Isis Dezvăluită*, vol. III, p. 398. Fürst își susține afirmațiile prin citate extrase de la Lydus și Kedrenos.

Crucea, spun cabaliștii, repetând astfel învățătura ocultiştilor, este unul dintre cele mai străvechi – poate chiar *cel mai* străvechi – simboluri. Acest lucru a fost demonstrat chiar la începutul Prefetei din Volumul Întâi. Inițiații orientali îl prezintă ca datând din aceeași perioadă cu cercul Infinitului Dumnezeuiesc și reprezentând prima diferențiere a Esenței, unirea Spiritului cu Materia. Această interpretare a fost respinsă și doar alegoria astronomică a fost acceptată și făcută să cadreze cu evenimente terestre plătuite cu abilitate.

Să trecem acum la demonstrarea acestei afirmații. Așa cum am spus, în astronomie, Mercur este fiul lui Coelus și Lux – al Cerului sau al Luminii ori al Soarelui; în mitologie, el este progenitura lui Jupiter și a Maiei. E „Mesagerul” Tatălui său Jupiter, Mesia Soarelui; Hermes, numele lui în limba greacă, înseamnă printre altele „Interpretul” – Cuvântul^[266], LOGOSUL sau VERBUM. Or, Mercur s-a născut pe Muntele Cyllene, printre ciobani, fiind protectorul acestora. În calitatea lui de Geniu psihopomp, el conducea Sufletele celor Morți la Hades și le aducea înapoi, un rol atribuit lui Iisus după moartea și Învierea Sa. Simbolurile lui Hermes-Mercur (Dii Termini) erau amplasate de-a lungul drumurilor principale și la intersecțiile lor, la fel cum astăzi în Italia sunt amplasate cruci, iar acele simboluri erau *cruciforme*^[267]. La fiecare a șaptea zi preoții ungeau cu ulei aceste Termini, iar o dată pe an le decorau cu ghirlande, fiind prin urmare cele *unse*. Atunci când vorbea prin intermediul oracolelor sale, Mercur spunea:

„Eu sunt cel pe care voi îl numiți Fiul Tatălui [Jupiter] și al Mayei. Părăsindu-l pe Regele Cerului [Soarele], vin să vă ajut, muritorilor.”

[266] „Cuvântul” prin gură – în ediția din 1888.

[267] A se vedea planșa 77 din Vol. I al cărții *Antiquities*, de Montfaucon. Discipolii lui Hermes merg, după ce mor, pe planeta lui, Mercur – care pentru ei este Împărăția Cerurilor.

Mercur îi vindecă pe orbi și redă vederea, mentală și fizică^[268]. El era adesea înfățișat cu trei capete și numit Tricefal sau Triplex, ca fiind una cu Soarele și Venus. În final, așa cum arată Cornutus^[269], Mercur era ilustrat uneori sub o formă cubică și fără brațe, întrucât „forța exprimării și elocvența pot prevala fără ajutorul brațelor sau picioarelor”. Această formă cubică leagă în mod clar Termini cu Crucea, iar elocvența sau forța exprimării lui Mercur l-a făcut pe agerul Eusebiu să spună următoarele: „Hermes este emblema Cuvântului care creează și interpretează tot”, întrucât este Cuvântul Creator; și îl prezintă pe Porphyrius explicând că Vorbirea lui Hermes – interpretată acum drept „Cuvântul lui Dumnezeu” (!) în *Poimandres* –, o Vorbire Creatoare (*Verbum*), este Principiul seminal răspândit în tot Universul^[270]. În alchimie, „Mercur” este Principiul *umid* radical, Apa primordială sau elementară ce conține sămânța Universului, fecundată de flăcările solare. Pentru a exprima acest principiu de fecundare, egiptenii îi adăugau adesea crucii (masculinul și femininul sau verticala și orizontala unite) un falus. *Termini* cruciform reprezenta și el această idee duală, întâlnită în Egipt în Hermes *cel cubic*. Autorul cărții *The Source of Measures ne spune de ce*.^[271]

După cum explică el, atunci când e desfășurat cubul devine o cruce în forma literei Tau sau egipteană ori, pe de altă parte, „cercul anexat lui Tau duce la crucea ansată” a faraonilor din Antichitate. Ei cunoșteau de secole acest lucru de la preoții lor și de la „Regii-Inițiați” și știau și ce înseamnă „legarea unui om pe cruce”, idee „care a fost făcută să concorde cu cea a originii vieții umane și, prin urmare, cu a *formei falice*”. Numai că aceasta din urmă a intrat în acțiune la eoni și secole

[268] Lydus, *De Mensibus*, IV.

[269] Preparat. *Evang.* I, iii, 2.

[270] Cornutus.

[271] Dar a se vedea Sect. 2, referitoare la Priapul gnostic.

după ideea lui Visvakarman, arhitectul și artizanul zeilor, de răstignire a „Inițiatului-Soare” pe roata în formă de cruce. Așa cum scrie același autor:

„Legarea unui om pe cruce ... era folosită la hinduși în această formă de prezentare.” [272]

Ea era însă făcută „să concorde” cu ideea noii renașteri a omului, printr-o regenerare *spirituală*, nu fizică. Candidatul la Inițiere era legat de Tau sau de crucea astronomică, având o idee mult mai grandioasă și mai nobilă decât cea care stă la baza unei vieți pur *terestre*.

Pe de altă parte, semișii par să nu fi avut un alt scop mai elevat în viață decât acela de a-și procrea specia. Așadar, din punct de vedere geometric și potrivit interpretării *Bibliei* cu ajutorul metodei numerice, autorul cărții *The Source of Measures* are perfectă dreptate:

„[...] întreg sistemul [evreiesc] pare să fi fost privit în vremurile străvechi ca un sistem bazat pe natură și care era adoptat de natură sau de Dumnezeu, drept *fundamentul* sau *legea* în virtutea căreia se exercită practic puterea creatoare – adică era *intenția creatoare* a cărei creație era aplicația practică. Acest lucru pare să fie stabilit de faptul că, în sistemul prezentat, măsurile *timpurilor planetare* servesc în mod coordonat ca măsuri ale *dimensiunii* planetelor și ale particularităților formelor lor – adică în extensia diametrelor lor ecuatoriale și polare ... acest sistem [al intenției creatoare] pare să stea la baza întregii structuri biblice, ca o fundație pentru *ritualismul* ei și pentru desfășurarea lucrărilor Divinității cu privire la *arhitectură*, prin folosirea unității măsurii sacre în Grădina Raiului, la Arca lui Noe, la Tabernacol și la Templul lui Solomon.” [273]

Astfel, pe baza prezentării făcute chiar de apărătorii acestui sistem, se dovedește că Divinitatea evreiască este, în cel mai bun caz, doar

diada manifestată, dar niciodată ÎNTREGUL Unic absolut. Explicat geometric, este un NUMĂR; simbolic, e un Priap *euhemerizat*, iar asta nu prea poate să satisfacă o omenire însetată de demonstrarea adevărurilor spirituale autentice și de a avea un Dumnezeu cu o natură divină și nu antropomorfă. Este ciudat faptul că cei mai erudiți cabaliști moderni nu pot vedea în cruce sau în cerc decât un simbol al Divinității *creatoare* și *androgine* manifestate, în relația și interferența ei cu această lume fenomenală^[274]. Un autor crede că:

„Indiferent cum a dobândit omul [citește, evreul și rabinul] cunoașterea măsurii practice ... prin care se considera că natura ajustează mărimea planetelor pentru a le pune în armonie cu mișcările lor de rotație, se pare că a dobândit-o și că a privit-o ca pe un mijloc de a conștientiza Divinitatea – adică s-a apropiat atât de mult de concepția existenței unei Ființe care are o minte ca a sa, doar că infinit mai puternică, astfel încât să poată înțelege o *lege a creației* stabilită de această Ființă, care trebuie să fi existat înaintea oricărei Creații (numite cabalistic *Cuvântul*).”^[275]

Se poate ca ea să fi satisfăcut mintea practică *semită*, dar ocultistul oriental nu poate decât să refuze oferta unui *astfel* de Dumnezeu; într-adevăr, o Divinitate, o Ființă „care are o minte ca a omului, doar că infinit mai puternică”, *nu* este un Dumnezeu care să aibă vreun loc *mai presus de ciclul de creație*. El nu are nimic de-a face cu concepția *ideală* de Univers etern. În cel mai bun caz, el este una dintre puterile *creatoare subordonate*, Totalitatea acestora fiind numită Sefirot, Omul Celest și Adam Kadmon, al doilea Logos al platonicienilor.

Ideea aceasta e întâlnită în mod clar stând la baza celor mai abile definiții ale *Cabalei* și tainelor ei, de pildă, de către John A. Parker, așa cum este citat în aceeași lucrare:

[274] Dacă cititorul dorește să își dea seama de acest lucru, poate să consulte *Zoharul* și cele două *Cabale*, de Isaac Myer și de S. L. MacGregor Mathers și interpretările lor.

[275] Ibid., p. 5.

[272] Op. cit., p. 52.

[273] Ibid., p. 3, 4.

„Se consideră că cheia Cabalei este raportul geometric al suprafeței unui cerc înscris într-un pătrat, sau al cubului cu sfera, ce dă naștere la raportul dintre diametrul și circumferința unui cerc, valoarea numerică a raportului respectiv fiind exprimată în integrale. Raportul dintre diametru și circumferință este un raport suprem asociat numelor dumnezeiești Elohim și Iehova (termeni care sunt expresii numerice ale acestor rapoarte – primul exprimând circumferința și ultimul diametrul) și cuprinde toate celelalte rapoarte de subordonare de sub el. În Biblie sunt folosite două expresii în integrale, ale raportului dintre circumferință și diametru: (1) cea perfectă și (2) cea imperfectă. Unul din rapoartele dintre ele este de așa natură încât dacă (2) e scăzut din (1) rămâne o *unitate* a valorii unui diametru în termenii – sau în denotația – valorii circumferinței cercului perfect sau o unitate în linie dreaptă având o valoare circulară perfectă ori un factor de valoare circulară.”^[276]

Astfel de calcule nu pot conduce decât la dezlegarea misterelor celei de-a *treia* etape de evoluție sau a „treia creație a lui Brahma”. Inițiații hinduși știu cum să rezolve „cuadratura cercului” mult mai bine decât oricare european, dar asupra acestui subiect vom reveni mai târziu. Adevărul este că misticii occidentali încep să facă speculații doar la etapa în timpul căreia Universul „cade în materie”, cum spun ocultiștii. În toată seria de cărți cabalistice nu am întâlnit o singură propoziție care să se refere în cel mai vag mod la aspectul psihologic și spiritual, precum și la cel mecanic și *fiziologic* al tainelor „Creației”. Ar trebui atunci să privim evoluția Universului doar ca pe un prototip, la o scară uriașă, al actului procreării, ca pe un *falism* „dumnezeiesc”, și să scriem despre el cu un entuziasm extravagant, așa cum a făcut autorul prost inspirat al unei lucrări recente despre acest nume? Nu credem așa ceva și ne simțim îndreptățiți să vorbim astfel, de vreme ce studierea cea mai minuțioasă a *Vechiului Testament* – atât din punct de vedere ezoteric, cât și exoteric – nu pare să-i fi condus pe cercetătorii cei mai entuziaști

dincolo de o certitudine de ordin matematică, de la primul până la ultimul capitol al *Pentateuhului*, fiecare scenă, personaj și eveniment sunt înfățișate ca având o legătură directă sau indirectă cu *originea nașterii* în forma ei cea mai grosieră și mai brutală. Prin urmare, oricât de interesante și ingenioase ar fi metodele rabinice, autorul, de comun acord cu alți ocultiști orientali, trebuie să le prefere pe cele ale păgânilor.

În acest caz, nu în *Biblie* trebuie să facem cercetări pentru a găsi originea crucii și a cercului, ci în perioada anterioară Potopului. De aceea, revenind la Éliphas Lévi și la *Zohar*, vom răspunde în numele ocultiștilor orientali și vom spune că, punând în practică principiul ei, sunt întru totul de acord cu Pascal, care zice că:

„Dumnezeu este un cerc care are centrul pretutindeni și circumferința nicăieri.”

În timp ce cabaliștii spun contrariul, susținându-l doar din dorința de a-și voala doctrina. Fiindcă veni vorba, definiția dată Divinității printr-un cerc nu îi aparține deloc lui Pascal, așa cum credea Éliphas Lévi. Ea a fost *împrumutată* de filosoful francez, fie de la Mercur [Hermes Trismegistul], fie din lucrarea Cardinalului Cusa, intitulată *De Docta Ignorantia*, în care acesta folosește definiția respectivă. În plus, definiția e deformată de Pascal, care înlocuiește cuvintele „Cerc cosmic”, aflate în mod simbolic în inscripția originală, prin cuvântul Theos. La popoarele civilizate din Antichitate, cele două cuvinte erau sinonime.

A. CRUCEA ȘI CERCUL

În mintea filosofilor antici, ceva dumnezeiesc și tainic a fost mereu atribuit formei cercului. Lumea antică, consecventă în simbolismul ei și cu intuițiile sale panteiste, care unificau infinitul vizibil cu cel invizibil, reprezenta Divinitatea și Vălul ei printr-un cerc. Această fuziune a celor

[276] Ibid., p. 12

două într-o unitate și numele de theos dat fără discriminare celor două este explicată, devenind astfel și mai științifică și filosofică. Etimologia pe care o dă Platon cuvântului *theos* (Θεός) a fost prezentată în altă parte. În lucrarea sa *Cratylus*, el o derivă din verbul *the-ein* (Θέειν), „a se mișca”, așa cum o sugerează mișcarea corpurilor cerești pe care el le asociază Divinității. Potrivit filosofiei ezoterice, această Divinitate, în decursul „Noptilor” și „Zilelor” ei sau Ciclurilor de odihnă și de activitate, constituie *Mișcarea perpetuă eternă*, „DEVENIREA CONTINUĂ, precum și Prezentul mereu universal și faptul de a Exista continuu”. Acesta din urmă este abstracțiunea de bază; prima reprezintă singura concepție posibilă pentru mintea umană, dacă ea separă această Divinitate de vreo formă. Este o evoluție perpetuă, neîncetată, ce revine în cursul progresului ei constant de-a lungul eonilor, la starea ei originală – de UNITATE ABSOLUTĂ.

Doar zeii de importanță minoră erau făcuți să poarte atributele simbolice ale celor superiori. Astfel, zeul Shoo, personificarea lui Ra, care apare ca „Pisica cea Mare din Bazinul [Golfului] Piersic din An”^[277], era adesea reprezentat pe monumentele egiptene în poziția șezând și ținând o cruce, simbol al celor patru Cadrane sau Elemente asociate cercului.

În lucrarea foarte savantă a lui Gerald Massey, intitulată *The Natural Genesis*, sub titlul „Tipologia Crucii”, se găsesc mai multe informații despre cruce și cerc decât în oricare altă lucrare pe care o cunoaștem. Cine dorește să aibă dovezi despre vechimea foarte mare a crucii e rugat să consulte aceste două volume. Autorul spune:

„Cercul și crucea sunt inseparabile... Crucea ansată unește cercul și crucea cu patru colțuri. În virtutea acestei origini, cercul și crucea au devenit uneori interschimbabile. De exemplu, chakra sau discul lui Vishnu

[277] A se vedea *Cartea morților*, XVII, 45-47.

e un cerc. Numele denotă acțiunea de a se învârti în cerc, de a se roti, periodicitatea, roata timpului. Zeul o folosește ca pe o armă pe care o lansează împotriva adversarului. În mod similar, Thor își lansează arma, Fylfotul, o formă a crucii cu patru brațe [svastika] și un tip al celor patru cadrane. Astfel, crucea este echivalentul cercului anului. Emblema roții unește crucea cu cercul, la fel cum o fac tortul hieroglific și nodul-Ankh .”^[278]

Glifa dublă nu era nici ea sacră pentru profani, ci doar pentru Inițiați, căci Raoul Rochette arată că: ^[279]

„Semnul ♀ apare ca *reversul* unei monede feniciene, având pe avers un Berbec... Același semn, numit uneori Oglinda lui Venus pentru că reprezenta reproducerea, era folosit pentru a marca crupa valoroaselor iepe din rasa corinteană și alte rase de cai frumoase.”

Acest lucru dovedește că în acele perioade de început crucea devenise deja simbolul procreării umane și că începuse să se instaleze uitarea originii *dumnezeiești* a crucii și cercului.

O altă formă de cruce este prezentată din *Journal of the Royal Asiatic Society*: ^[280]

„În fiecare dintre cele patru colțuri e plasat un sfert de arc dintr-o curbă oviformă, iar atunci când cele patru sunt unite formează un oval; figura combină astfel crucea cu cercul în jur, în patru părți ce corespund celor patru colțuri ale crucii. Cele patru segmente explică cele patru brațe ale crucii svastika și ale Fylfotului lui Thor. Floarea de lotus cu patru petale a lui Buddha este și ea ilustrată în centrul acestei cruci, lotusul fiind un tip egiptean și hindus al celor patru cadrane. Dacă erau unite, cele patru sferturi de arc formau o elipsă, aceasta fiind de asemenea ilustrată pe

[278] Op. cit., I. 421-422.

[279] *De la Croix Ansée, Mém. de l'Académie des Sciences*, pl. 2, N° 8, 9 și de asemenea 16, 2, p. 320; citat în *Natural Genesis*, p. 423.

[280] Vol. XVIII, p. 393, pl. 4; Inman, fig. 38; Gerald Massey, op. cit., ibid, pp. 421-422.

fiecare braț al crucii. Această elipsă indică așadar traiectoria Pământului. [...] Sir J. Y. Simpson a copiat specimenul următor , prezentat aici ca o cruce a celor două echinocții și două solstiții, amplasate în interiorul traiectoriei Pământului. În desenele hinduse apare uneori aceeași figură ovoidă sau în formă de barcă, având șapte trepte la fiecare extremitate, ca o formă sau caracteristică a lui Meru.”

Acesta e aspectul astronomic al glifei duble. Mai există însă șase alte aspecte și putem încerca să interpretăm câteva dintre ele. Subiectul este atât de vast, încât ar necesita el singur multe volume.

Cel mai curios dintre aceste simboluri egiptene ale crucii și cercului, menționat în lucrarea citată mai sus, este un simbol a cărui explicație completă și culoare finală derivă din simbolurile ariene de aceeași natură. Autorul spune următoarele:

„Crucea cu patru brațe este pur și simplu crucea celor patru cadrane, dar semnul crucii nu e întotdeauna simplu^[281]. El este un tip care s-a dezvoltat pornind de la un punct de plecare ce poate fi identificat și care a fost adaptat mai târziu pentru a exprima diverse idei. Crucea cea mai sacră din Egipt, pe care o țineau în mână zeii, faraonii și morții mumificați, este ankhul , semnul vieții, al celor vii, al unui jurământ, al unei alianțe... Partea de sus este hieroglifa Ru , plasată în poziție verticală pe crucea Tau. Ru este ușa, intrarea, gura, ieșirea. Ea indică locul de naștere în cadranul nordic al cerului, din care renaște Soarele. Prin urmare, Ru din semnul ankh este tipul feminin al locului de naștere reprezentând nordul. În cadranul din nord, zeița celor Șapte Stele, numită «Mama revoluțiilor», a dat naștere timpului în primul cerc al anului. Primul semn al acestui cerc și ciclu primordial făcut în cer este forma cea mai veche a crucii ankh , o simplă buclă care conține un cerc și crucea într-o singură imagine. Această buclă sau acest laț este purtat în fața celei mai străvechi genitrix^[282], Typhon din Ursa Mare, ca fiind Arca ei, ideograma unei perioade, a unei încheieri, a

[281] Cu siguranță că nu; pentru că foarte adesea există simboluri folosite pentru a simboliza alte simboluri, iar acestea sunt folosite la rândul lor în ideograme.

[282] În latină, mama biologică a unui copil (n.t.).

unui timp, indicând sensul de revoluție. Iată așadar ce reprezintă cercul făcut în cerul din nord de către Ursa Mare, care constituia primul an din timp, fapt din care deducem că bucla sau Ru din nord reprezintă acest cadran, locul de naștere al timpului, atunci când e ilustrat prin Ru din simbolul ankhului. Acest lucru poate fi de fapt dovedit. Lațul este un tip de estimare a Arcei sau Rek-ului. Hieroglifa Ru din crucea Ankh a fost continuată în litera R cipriotă și în litera Ro coptă, ^[283]. Ro-ul s-a transmis în crucea grecească, , formată din Ro și Chi sau R-k... Din acest motiv, Rakul sau Arca era semnul oricărui început (Arche), iar Arca-laț este crucea din nord, partea din spate a cerului.”^[284]

Or, și acest lucru este în totalitate astronomic și falic. Versiunea puranică din India prezintă toată cheștiunea într-o altă nuanță. Fără a distruge interpretarea de mai sus, ea revelează o parte din misterele ei cu ajutorul cheii astronomice, oferind astfel o interpretare mai metafizică.

Lațul în formă de ankh nu aparține doar Egiptului. Există, sub denumirea de pasha, o coardă pe care Shiva cu patru brațe o ține în mână dreaptă posterioară^[285]. Mahadeva e reprezentat în postura unui ascet precum Mahayogi, cu al treilea ochi al său , care este „Ru plasat în poziție verticală pe crucea Tau”, sub o altă formă. Pasha e ținut în mână în așa fel încât mâna și primul deget de lângă degetul mare formează crucea sau bucla și intersecția. Orientaliștii noștri ar susține că ea reprezintă o coardă care servește pentru a-i lega pe agresorii recalcitranti, pentru că, într-adevăr, Kali, soția lui Shiva, are ca atribut același pacha!

[283] Litera R din alfabetul slavon și rus (alfabetul chirilic) este de asemenea litera P latină.

[284] Ibid., p. 423.

[285] A se vedea *Hindu Pantheon* de Moor, planșa XIII.

Pasha are aici un sens dublu, la fel ca și *trisula* lui Shiva și toate celelalte atribute dumnezeiești. Acest sens dublu rezidă în Shiva, căci Rudra are cu siguranță aceeași semnificație ca și crucea ansată egipteană, în sensul ei cosmic și mistic. În mâna lui Shiva, pasha devine linga-yonic. Așa cum am spus deja, Shiva este un nume necunoscut în *Vede*. În *Yajur Veda Albă* el apare pentru prima oară ca Marele Zeu, Mahadeva, al cărui simbol e Lingamul. În *Rig Veda*, el este numit Rudra „care urlă”, Divinitatea binefăcătoare și teribilă în același timp, Vindecătorul și Distrugătorul. În *Vishnu Purana*, el este zeul care iese din fruntea lui Brahma, care se separă în bărbat și femeie, și este părintele Rudrașilor sau Marutilor, jumătate dintre ei fiind luminoși și blânzi, iar ceilalți întunecați și teribili. În *Vede*, el este Eul Dumnezeiesc ce aspiră să revină la starea lui dumnezeiască pură, fiind, în același timp, Eul Dumnezeiesc închis într-o formă pământeană, ale cărui pasiuni aprige îl fac să fie „cel care urlă” și „cel teribil”. Acest lucru e foarte bine înfățișat în *Brihadaranyaka Upanishad*, unde Rudrașii, urmașii lui Rudra, zeul Focului, sunt numiți cele „zece sufluri vitale (*prana*, viață), cu mintea (*manas*) ca fiind a unsprezecea”^[286], în timp ce în ipostaza de Shiva el e *distrugătorul* acestei vieți. Brahma îl numește Rudra și îi dă alte șapte nume, semnificând alte șapte forme de manifestare și de asemenea cele șapte puteri ale naturii, care distrug doar pentru a crea din nou sau pentru a regenera.

Prin urmare, lațul cruciform sau *pasha* din mâna lui Shiva, atunci când e reprezentat ca un ascet, Mahayoghinul, nu are niciun sens falic și chiar e nevoie de o imaginație puternic înclinată în această direcție ca să fie găsit un asemenea sens până și într-un simbol astronomic. Ca emblemă a „ușii, porții, gurii, ieșirii”, el semnifică într-o măsură mult mai mare „poarta strâmtă” care duce la Împărăția Cerului, decât „locul de naștere” într-un sens fiziologic.

[286] A se vedea în *Hindu Classical Dictionary* de Dowson, numele „Rudra”.

Ea este realmente o *Cruce într-un cerc* și o *Cruce ansată*, dar este o cruce pe care toate pasiunile omenești trebuie crucificate, înainte ca yoghinul să poată trece prin „poarta strâmtă”, prin cercul îngust care se lărgeste și devine infinit, de îndată ce Omul *lăuntric* a trecut pragul.

În ceea ce-i privește pe cei șapte Rishi misterioși din constelația Ursa Mare, dacă Egiptul i-a consacrat „cele mai străvechi genitrix, Typhon”, cu foarte mult timp în urmă, India a asociat aceste simboluri revoluțiilor Timpului sau ciclurilor, Yuga, iar Saptarishii sunt intim legați de era noastră actuală – întunecata Kali Yuga^[287]. Marele Cerc al Timpului, pe suprafața căruia fantezia indiană l-a reprezentat pe Marsuin sau Shishumara, are crucea plasată pe el prin natura diviziunilor lui și a localizării stelelor, planetelor și constelațiilor. În *Bhagavata Purana*^[288] se spune că:

„La extremitatea cozii acestui animal, care are capul îndreptat spre sud și corpul curbat sub forma unui inel [cerc], e plasată Dhruva [fosta Stea Polară]; de-a lungul cozii lui se află Prajapati, Agni, Indra, Dharma etc.; de-a latul pântecului lui se află cei șapte Rishi.”^[289]

Acesta este deci primul și cel mai străvechi simbol al crucii și cercului, format de Divinitate, simbolizat de Vishnu, Eternul Cerc al Timpului Nelimitat, Kala, pe planul căruia se află transversal toți zeii, toate creaturile și toate creațiile ce au luat ființă în Spațiu și Timp – care, așa cum spune filosofia, pier toate la Mahapralaya.

În acest timp, cei șapte Rishi marchează timpul și durata evenimentelor în ciclul nostru de viață septenar. Ei sunt la fel de misterioși ca presupusele lor soții, Pleiadele, dintre care una singură – cea

[287] Descrie în *Mission des Juifs*, de marchizul Saint-Yves d'Alveydre, hierofantul și liderul unui grup mare de cabaliști francezi, ca fiind Epoca de Aur!

[288] Skanda v, ch. XXIII.

[289] Tradus după traducerea franceză a lui Burnouf, citată de Fitzedward Hall în *Vishnu Purana*, de Wilson, vol. II, p. 307.

care se ascunde – s-a dovedit a fi virtuoasă. Pleiadele sau Krittika sunt dădacele lui Kartikeya, zeul războiului (Martele păgânilor din Occident), numit Comandantul Armatelor Cerești sau mai degrabă al Siddhașilor – Siddha-sena (tradus prin yoghini în Cer și înțelepți sfinți pe Pământ) – ceea ce l-ar face pe Kartikeya identic cu Mihail, „Conducătorul Legiunilor cerești” și, asemenea lui, un Kumara virgin^[290]. El este într-adevăr Guha, *Cel Misterios*, în aceeași măsură ca Saptarishii și Krittika, cei șapte Rishi și Pleiadele, căci interpretarea tuturor acestora la un loc îi dezvăluie adeptului cele mai mari mistere de natură ocultă. În această chestiune a crucii și cercului există un aspect care merită menționat, dat fiind că se referă la elementele Foc și Apă, care joacă un rol foarte important în simbolismul crucii și cercului. Asemenea lui Marte, despre care Ovidiu susține că s-a născut doar din mama sa Iunona, fără participarea unui tată, sau asemenea Avatariilor (Krishna, de exemplu) – în Occident, ca și în Orient –, Kartikeya se naște într-un mod și mai miraculos, nefiind zămislit nici de un tată și nici de o mamă, ci din sămânța lui Rudra-Shiva, care a fost aruncată în Foc (Agni), apoi a fost primită de Apă (Gange).^[291] El este deci născut din *Foc* și din *Apă* – un „băiat strălucitor ca Soarele și frumos ca Luna”. De aceea, e numit Agnibhu (fiul lui Agni) și Gangaputra (fiul Gangelui). Adaugă la asta faptul că Krittika, dădacele lui, după cum se arată în *Matsya Purana*, sunt conduse de Agni sau, în cuvintele autentice, „cei șapte Rishi sunt pe aceeași linie cu strălucitorul Agni” și, prin urmare, „Krittika îl are pe Agni ca sinonim”^[292] – și corelația devine ușor de urmărit.

[290] Cu atât mai mult pentru că este renumitul ucigaș al lui Tripurasura și al Titanului Taraka. Mihail este învingătorul balaurului, iar Indra și Kartikeya sunt adesea reprezentați ca fiind identici.

[291] „Dintr-o sămânță a lui Rudra-Shiva, prin Agni, care a aruncat-o în Gange” - spune textul ediției din 1888.

[292] Ibid., IV, 235.

Așadar, Rishii sunt cei care marchează timpul și perioadele lui Kali Yuga, epoca păcatului și a întristării. După cum ne zice *Bhagavata Purana*:

„Când splendoarea lui Vishnu, numită Krishna, a plecat din cer, atunci Kali Yuga, epoca în timpul căreia oamenii se desfată în păcat, invadează lumea.

Atunci când cei șapte Rishi se aflau în Magha a început Kali Yuga, care are 1200 de ani [celești, 432 000 de ani obișnuiți]; iar când, plecând din Magha, vor ajunge la Purvashadha, această epocă Kali va ajunge în culmea dezvoltării, sub Nanda și succesorii lui.”^[293]

Aceasta e revoluția Rishilor —

„Când primele două stele ale celor șapte Rishi (Ursa Mare) se ridică pe cer, iar pe timp de noapte e vizibil un asterism lunar la distanță egală între ele, atunci cei șapte Rishi rămân staționari în acea conjuncție timp de o sută de ani”

— după cum îl determină pe Parashara să spună, cineva care îl urăște pe Nanda. Potrivit lui Bentley, el a făcut acest lucru pentru a arăta importanța precesiei echinocțiilor, că această noțiune luase naștere în rândul astronomilor.

„Ea se baza pe presupunerea unei linii imagine sau a unui cerc mare ce trecea prin polii eclipticii și începutul lui Magha fix, cerc care se presupunea că ar întretăia unele stele din Ursa Mare. [...] Cele șapte stele din Ursa Mare fiind numite Rishi, cercul conceput astfel a fost denumit linia Rishilor și, fiind invariabil fixat la începutul asterismului lunar Magha,

[293] Op. cit., XII, II, 26-32; citat în *Vishnu Purana*, trad. de Wilson, IV, p. 230. Nanda e primul suveran budist, Chandragupta, căruia i s-au opus toți brahmanii: el era din dinastia Morya și bunicul lui Asoka. Acesta e unul dintre pasajele care nu există în manuscrisele puranice mai timpurii. Ele au fost adăugate de Vaishnavas, care, din rându-i sectară, au fost niște interpolatori aproape la fel de mari ca Părinții creștini.

precesia se putea observa prin stabilirea ca index a gradului etc. oricărei reședințe lunare mobile întretăiate de acea linie sau de acel cerc.”^[294]

A existat și continuă să existe o controversă aparent interminabilă cu privire la cronologia hindușilor. Iată totuși un aspect care ar putea ajuta să se determine – cel puțin cu aproximație – epoca în care a apărut simbolul celor șapte Rishi și a legăturii lor cu Pleiadele. Când Kartikeya a fost dat de către zei lui Kritika pentru a-l hrăni, ele erau doar șase, de aceea Kartikeya e reprezentat cu șase capete; dar atunci când fantezia poetică a primilor experți arieni în simbologie a făcut din ele soțiile celor șapte Rishi, ele au fost *șapte*. Numele lor sunt date, fiind Amba, Dula, Nitatui, Abrayanti, Maghayanti, Varshayanti și Chupunika. Există și altă serie de nume, dar ele diferă. În orice caz, cei șapte Rishi au fost înfățișați căsătorindu-se cu cele șapte Kritika înainte de dispariția celei de-a șaptea Pleiade. Altminteri, cum ar fi putut astronomii hinduși să vorbească despre o stea pe care nimeni nu avea cum să o vadă fără ajutorul celor mai puternice telescoape? Poate că din această cauză, în toate cazurile de genul acesta, majoritatea evenimentelor descrise în alegoriile hindușilor sunt clasate drept „invenții foarte recente, datând cu siguranță *din timpul* erei creștine”.

Cele mai străvechi manuscrise sanscrite pe tema astronomiei își încep seria de Nakshatras, cele douăzeci și șapte de asterisme lunare, cu semnul lui Kritika, rezultând că nu prea li se poate atribui o dată mai recentă decât cea de 2780 ani î.C. Acest lucru este în conformitate cu „calendarul vedic” care e acceptat chiar și de orientaliști, deși ei ies din impas spunând că acest calendar nu *dovedește* că hindușii dețineau la data respectivă cunoștințe de astronomie și își asigură cititorii că, în ciuda calendarelor, e posibil ca pandiții indieni să fi dobândit de la fenicieni cunoștințele despre casele lunare în fruntea cărora se

[294] *Historical View of the Hindu Astronomy*, p. 65, așa cum e citat în *Vishnu Purana*, trad. de Wilson, vol. IV, p. 233.

află Kritika etc. Oricum ar sta lucrurile, Pleiadele constituie grupul central al sistemului simbolismului sideral. Ele sunt situate pe „gâtul” constelației Taurului, considerată de Madler și alți astronomi ca fiind *grupul central* al sistemului Căii Lactee, iar de *Cabala* și ezoterismul oriental ca fiind *septenatul sideral* născut din prima latură manifestată a triunghiului superior, $\triangle$ ascuns. Această latură manifestată este Taurul, simbolul lui UNU (cifra 1) sau al primei litere din alfabetul ebraic, Alef (א) „taur” sau „bou”, a cărui sinteză este Zece (10) sau Yod (י), litera și numărul perfect. Pleiadele (Alcyone în special) sunt deci considerate, chiar și în astronomie, punctul central în jurul căruia *se rotește universul nostru de stele fixe*, focarul din care și în care Suflul Dumnezeiesc, Mișcarea, lucrează constant în cursul Manvantarei. De aceea, printre simbolurile siderale ale filosofiei oculte, acest cerc cu crucea înstelată pe suprafața ei joacă cel mai important rol.

DOCTRINA SECRETĂ ne învață că tot ceea ce există în Univers, precum și Universul în sine, e format („creat”) în timpul manifestărilor lui periodice în lumea fenomenelor – prin MIȘCAREA accelerată declanșată de SUFLUL Puterii care trebuie să rămână pe veci necunoscută – omenirii actuale în orice caz. Spiritul Vieții și al Nemuririi era simbolizat pretutindeni printr-un cerc; prin urmare, șarpele care-și mușcă coada reprezintă Cercul înțelepciunii în Infinit, la fel ca și crucea astronomică – crucea înscrisă într-un cerc – și globul înaripat, ce a devenit apoi scarabeul sacru al egiptenilor, al cărui nume sugerează ideea tainică asociată lui. Căci în papirusurile egiptene scarabeul e numit *Khopirron* și *Khopri*, de la verbul *khopron*, „a deveni”, și a reprezentat astfel un simbol și o emblemă a vieții umane și a „devenirilor” succesive ale omului în cursul diverselor peregrinări și metempsihoze sau reîncarnări ale sufletului eliberat. Acest simbol mistic indică clar faptul că egiptenii credeau în reîncarnare și în viețile și existențele succesive ale entității nemuritoare. Totuși, dat fiind că era o doctrină ezoterică, revelată candidaților

doar în timpul misterior de către Preoții Hierofanți și Regii Inițiați, era ținută secretă. Inteligențele Incorporale (Spiritele Planetare sau Puterile Creatoare) erau întotdeauna reprezentate sub forma cercurilor. În filosofia străveche a Hierofanților, aceste cercuri *invizibile* erau cauzele și constructorii arhetipali ai tuturor sferelor celeste ce constituiau corpul sau învelișul lor *vizibil*, ele fiind sufletele lor. În Antichitate, era cu certitudine un învățământ universal^[295]. După cum spune Proclus:

„Înaintea numerelor matematice, există numerele care se mișcă singure; înainte de figurile evidente – figurile vitale, și înainte de crearea lumilor materiale care se mișcă în cerc, Puterea Creatoare a creat cercurile invizibile.”^[296]

„*Deus enim et circulus est*” („Căci și Dumnezeu este un cerc”), spune Ferecide în Imnul lui către Jupiter. El era o axiomă hermetică, iar Pitagora recomanda în timpul orelor de contemplație o prosternare și o postură circulară de acest gen. „Adeptul trebuie să se apropie cât mai mult posibil de forma unui cerc perfect”, spune Cartea Secretă. Numa a încercat să răspândească același obicei în rândul poporului, le spune Pierius cititorilor săi, iar Plinius zice:

„În timp ce ne rugăm, ne rulăm, ca să spun așa, trupul formând un inel – *totum corpus circumagimur*.”^[297]

[295] A se vedea *Iezechiel*, I.

[296] *In Quint. Lib. Euclid.*

[297] Zeița Baht sau Pasht era reprezentată ca având cap de pisică. În Egipt, acest animal era considerat sacru din mai multe motive. El era un simbol al Lunii, „ochiul lui Osiris” sau „Soarele” în timpul nopții. Pisica era de asemenea consacrată lui Sokhit. Unul dintre motivele mistice ale acestui fapt este acela că în timpul somnului corpul ei se rula formând un cerc. Postura e recomandată în scop ocult și magnetic, pentru a regla, într-un fel anume, circulația fluidului vital, cu care pisica e deosebit de înzestrată. „Cele nouă vieți ale unei pisici” este o expresie populară bazată pe rațiuni fiziologice și oculte bine întemeiate. Dl Gerald Massey dă și un motiv astronomic, care poate fi găsit în Vol. II al acestei lucrări, p. 15 și în continuare: „Pisica vedea Soarele, îl avea în ochii ei pe timp de noapte [era ochiul nopții], când el le era invizibil oamenilor [așa cum Luna reflectă lumina Soarelui, și pisica trebuia să o reflecte datorită ochilor ei fosforescenți]. Noi putem spune că Luna *oglindea* lumina solară, pentru că avem *oglinzi*. Pentru ei, ochiul pisicii *era oglinda*”. (*Lunolatry Ancient and Modern*, p. 2)

Viziunea profetului Iezechiel reamintește mult de acest misticism al cercului, atunci când a văzut „un vârtej” din care a ieșit „pe pământ o roată” a cărei funcție „era de așa fel încât fiecare roată părea că este în mijlocul altei roți” – „căci duhul făpturii vii *era în roate*”^[298].

„[Spiritul] se rotește continuu și [...] revine iar potrivit circuite-lor lui” – spune Solomon^[299], care, în *traducerea* engleză, e descris ca vorbind despre „vânt”, în timp ce în textul original el se referă în același timp la *spirit* și la *Soare*. Însă *Zoharul*, singura glosă – pentru a explica acest verset care e posibil să fie cam vag și greu de înțeles – adevărată a Predicatorului cabalist, spune:

„Ea pare să spună că Soarele se mișcă în circuite, dat fiind că se referă la Spiritul de *sub Soare*, numit Spiritul Sfânt, care se mișcă circular, înspre ambele părți, pentru ca ei [El și Soarele] să fie uniți în *aceeași esență*.”^[300]

„Oul de Aur” brahmanic, din care a ieșit Brahma, Divinitatea Creatoare, este „Cercul cu punctul central” al lui Pitagora și simbolul lui adecvat. În DOCTRINA SECRETĂ, Unitatea ascunsă – fie că reprezintă Parabrahman sau „Extremul Suprem” al lui Confucius ori Divinitatea ascunsă de Ptah, Lumina Veșnică, sau evreul Ain Soph – e simbolizată întotdeauna printr-un cerc sau printr-un „zero” (Nimicul absolut, pentru că este *Infinit* și TOTALITATEA), în timp ce Dumnezeuul manifestat (prin operele Sale) e desemnat prin *Diametrul acestui Cerc*. Simbolismul ideii fundamentale devine astfel evident: linia dreaptă care trece prin centrul cercului are, din punct de vedere geometric, lungime, dar nu are lățime și nici grosime; este un simbol imaginar și feminin ce traversează veșnicia și e făcut să se bazeze pe planul de existență al *lumii fenomenelor*. El este *dimensional*, pe când cercul e

[298] *Iezechiel*, 1:4, 15, 16, 20.

[299] *Eclesiastul*, 1:6.

[300] Fol. 87, col. 346.

adimensional sau, ca să folosim un termen algebric, este dimensiunea unei ecuații. O altă modalitate de a simboliza ideea se află în *Decada* sacră a lui Pitagora, care sintetizează în numărul dual *Zece* (unu și un cerc sau zero), TOTALITATEA Absolută care se manifestă în *Cuvânt* sau în Puterea Generativă de Creație.

B. CĂDEREA CRUCII ÎN MATERIE

Cei care s-ar simți înclinați să discute despre acest simbol pitagoreic, obiectând că nu s-a stabilit până acum în ce perioadă din Antichitate a apărut pentru prima oară cifra zero – mai ales în India – sunt invitați să consulte *Isis Dezvăluită*.^[301]

Admițând, doar pentru a lua în considerare o alternativă la cele discutate, că lumea antică nu era familiarizată cu metodele noastre de calcul sau cu cifrele arabe – deși știm că în realitate era –, și totuși ideea de cerc și diametru există pentru a indica că a fost *primul* simbol din cosmogonie. Înainte de trigramele lui Fo-Hi, *Yang*, unitatea, și *Yin*, caracterul binar,

explicate destul de ingenios de Éliphas Lévi^[302], China îi avea pe Confucius și pe taoiștii ei. Primul a înscris „Marele Extrem” într-un cerc traversat de o linie orizontală; ceilalți au plasat trei cercuri concentrice sub cercul mare, în timp ce înțelepții Sung au reprezentat „Marele Extrem” într-un cerc în partea de sus, iar Cerul și Pământul în două cercuri mai mici situate mai jos. Yang și Yin sunt o invenție mult mai târzie. Platon și școala lui nu au înțeles niciodată Divinitatea altfel, în

[301] Vol. II, pp. 299, 300.

[302] *Dogme et Rituel de la Haute Magie*, I. 124. De asemenea în *Tsang-t-ung-ky*, de Wei-Pa-Yang.

ciuda numeroaselor epitete pe care Platon i le aplica „Dumnezeului peste toate” (ὁ ἐπὶ πᾶσι θεός). Fiind inițiat, el nu putea să creadă într-un Dumnezeu personal – o umbră gigantică a Omului. Epitetele de „Monarh” și „Legislator al Universului” pe care le-a folosit au un sens abstract, înțeles cum trebuie de orice ocultist care, nu mai puțin decât orice creștin, crede într-o Lege Unică ce guvernează Universul, recunoscând-o în același timp drept imuabilă. După cum zice Platon:

„Dincolo de toate existențele *finite* și de toate cauzele *secundare*, de toate legile, ideile și principiile, există o Inteligență sau Minte (νοῦς), primul principiu al tuturor principiilor, Ideea Supremă pe care sunt bazate toate celelalte idei ... substanța *supremă din care toate lucrurile își trag ființa și esența*, Cauza Primară și eficace a întregii ordini, armonii, frumuseți, desăvârșiri și bunătăți, care impregnează Universul.”

Datorită superiorității și măreției ei, această Minte e numită Binele Suprem^[303], „Dumnezeul” (ὁ θεός) și „Dumnezeul peste toate”. Așa cum arată chiar Platon, aceste cuvinte nu se aplică nici „Creatorului” și nici „Tatălui” monoteiștilor noștri moderni, ci Cauzei Abstracte și Ideale. Căci, așa cum spune el: „Acest θεός, Dumnezeul peste toate, nu este adevărul sau inteligența, ci TATĂL ei” și Cauza lui primară. Oare Platon, cel mai extraordinar elev al înțelepților străvechi, el însuși un înțelept pentru care exista un singur obiectiv de atins în această viață – ADEVĂRATA CUNOAȘTERE –, ar fi crezut vreodată într-o Divinitate care îi blestemă și osândește pe oameni pe vecie, la cea mai mică provocare?^[304] Cu siguranță că nu el, care îi considera filosofi și

[303] *Christianity and Greek Philosophy*, de Cocker, XI, p. 377. [A se vedea *Isis Dezvăluită*, vol. I, XII.]

[304] Strigătul de disperare exprimat de contele de Montlosier în cartea sa, *Mystères de la Vie Humaine* (p. 117), este o confirmare a faptului că această Cauză a „desăvârșirii și bunătății”, care, potrivit lui Platon, ar impregna Universul, nu reprezintă nici Divinitatea lui și nici Lumea noastră. „La vederea unei măreții atât de mari în contrast cu cea în care există foarte multă mizerie, nu știu ce altă divinitate măreață și-ar putea imagina →

cercetători autentici ai adevărului doar pe aceia care dețineau cunoașterea a ceea ce *există cu adevărat*, spre deosebire de ceea ce doar pare să existe; a ceea ce *există întotdeauna*, spre deosebire de ceea ce este tranzitoriu; și a ceea ce există *permanent*, spre deosebire de ceea ce crește, descrește și este în mod alternativ dezvoltat și distrus^[305]. Speusippe și Xenocrate i-au urmat exemplul. Unicul, originalul nu avea *existență*, în sensul pe care oamenii muritori îl dau acestui cuvânt. **Tîmiv-ul** (cel respectat) rezidă atât în centru, cât și în circumferință, însă e doar *reflexia Divinității* – a Sufletului Lumii^[306] –, planul suprafeței cercului. Crucea și cercul sunt o concepție universală – la fel de veche ca mintea omenească. Ele se găsesc în capul listei lungi a ceea ce s-ar putea numi simboluri internaționale, care exprimă foarte ades mari adevăruri științifice, ca să nu mai vorbim despre legătura lor directă cu misterele psihologice și chiar fiziologice.

Nu se justifică să spunem, așa cum face Éliphas Lévi, că Dumnezeu, Iubirea Universală, determinând *Unitatea* masculină să sape un abis în *Binarul* feminin sau în Haos, a creat astfel lumea. Ca să evite astfel de concepții antropomorfe, Inițiații nu foloseau niciodată cuvântul „Dumnezeu” pentru a desemna Principiul Unic și fără Secund din Univers și – fideli în acest sens celor mai vechi tradiții ale DOCTRINEI SECRETE din întreaga lume – negau faptul că o lucrare atât de imperfectă și adesea destul de impură ar fi putut fi creată vreodată de Perfecțiunea absolută. E inutil să menționăm aici alte dificultăți

mintea care începe să observe această totalitate vastă, *decît o divinitate și mai măreață și puternică*, care parcă s-ar fi sfărâmat în bucăți, împrăștiind resturile în întreg universul.” „Divinitateși mai măreață și mai puternică” decât Dumnezeul acestei lumi – presupus a fi foarte „bun” – este Karma. Iar această Divinitate veritabilă indică foarte bine faptul că Dumnezeul cel inferior, Dumnezeul nostru *lăuntric* (personal deocamdată), nu are nicio putere de a opri mîna puternică a Divinității mai vaste – Cauza provocată de acțiunile noastre ce generează cauze mai mici –, care e numită Legea cauzei și a efectului sau Legea karmei.

[305] A se vedea *Isis Dezvăluită*, vol. I.

[306] Stobaeus, *Ecl.*, I. 862.

metafizice și mai mari. Între ateismul speculativ și antropomorfismul foarte stupid, trebuie să existe o cale de mijloc filosofică și o conciliere. Prezența principiului nevăzut în întreaga Natură și în cea mai înaltă manifestare a sa pe Pămînt – Omul – sunt singurele care pot ajuta la rezolvarea problemei, care e una de matematician, în care „x” trebuie întotdeauna să eludeze cunoștințele din algebra noastră terestră. Hindușii au încercat să o rezolve prin intermediul Avatarilor lor, Creștinii *cred* că au rezolvat-o – prin unica lor încarnare divină. Din punct de vedere exoteric – și unii și alții se înșală; din punct de vedere ezoteric – și unii și alții sunt foarte aproape de adevăr. Dintre apostolii religiei occidentale, doar Pavel pare să fi înțeles – dacă nu chiar să fi dezvăluit – misterul arhaic al crucii. În ceea ce-i privește pe toți ceilalți care, prin unificarea și individualizarea Prezenței Universale, au sintetizat-o într-un singur simbol – Punctul central din crucifix –, ei dovedesc prin asta că nu au înțeles niciodată adevăratul spirit al învățăturilor lui Cristos și că mai degrabă L-au degradat în multiple feluri, prin interpretările lor eronate. Ei au uitat de spiritul acestui simbol universal și l-au monopolizat cu egoism – de parcă Nelimitatul și Infinitul ar putea fi vreodată limitat și condiționat într-o unică manifestare individualizată într-un singur om sau chiar într-o singură nație!

Cele patru brațe ale lui X – sau ale crucii în formă de X – și ale crucii hermetice, indicând cele patru puncte cardinale, erau înțelese cum trebuie de mintea mistică a hindușilor, brahmanilor și budiștilor, cu sute de ani înainte ca în Europa să se fi auzit de ea, pentru că acest simbol era întâlnit și este întâlnit în continuare pretutindeni în lume. Ei au îndoit marginile acelei cruci și au făcut din ea svastika, , care reprezintă în prezent bagheta magică a budistului mongol^[307]. Ea

[307] Svastika este în mod cert unul dintre cele mai importante simboluri ale raselor străvechi. Printre numeroasele „semnificații” date de autor, nu o găsim pe cea mai importantă, un indiciu clar că masonii nu o cunoșteau.

implică că „punctul central” nu e limitat la un singur individ, oricât de perfect ar fi el; că Principiul (Dumnezeu) există în Omenire și că Omenirea, la fel ca toate celelalte, există în El, asemenea picăturilor de apă din ocean, cele patru capete fiind îndreptate spre cele patru puncte cardinale și, prin urmare, pierzându-se în infinit.

Isarim, un Inițiat, este considerat că a găsit la Hebron, pe *trupul neînsuflăit* al lui Hermes, binecunoscuta Tăblișă de Smarald despre care se spune că ar conține esența înțelepciunii hermetice. Pe ea erau gravate, printre altele, următoarele propoziții:

„Separă pământul de foc, subtilul de grosier...
Urcă ... de la pământ la cer și apoi coboară iar pe pământ.”

Enigma crucii e cuprinsă în aceste cuvinte, iar misterul ei dublu este dezlegat – pentru oculist.

„Crucea filosofică, cele două linii care merg în direcții opuse, orizontală și perpendiculară, înălțimea și lățimea, pe care Divinitatea geometrizatoare o împarte în punctul de intersectare, și care formează atât cuaternarul magic, cât și pe cel științific, atunci când este înscrisă în pătratul perfect, reprezintă fundația ocultistului. În incinta ei mistică se află cheia principală care deschide ușa oricărei științe, atât fizică, cât și spirituală. Ea simbolizează existența noastră umană, căci cercul vieții circumscrie cele patru puncte ale crucii, care reprezintă în ordine: naștere, viață, moarte și *nemurire*.” [308]

„Atașază-te”, spune alchimistul, „de cele patru litere ale tetragramei, dispuse în felul următor. Literele numelui inefabil se află acolo, chiar dacă se poate ca la început să nu le discerni. Axioma incomunicabilă e cuprinsă din punct de vedere cabalistic în ele și este ceea ce maeștrii numesc *arcana magică*.” [309]

[308] *Isis Dezvăluită*, I, p. 508.

[309] *Ibid.*, p. 506.

Și încă:

„Litera Tau, T, și crucea astronomică din Egipt ⊕^[310] sunt evidente în câteva aperturi ale ruinelor din Palenque. În unul dintre *basoreliefurile* Palatului din Palenque, pe latura lui de vest, se vede un Tau sculptat ca o hieroglifă chiar sub personajul care stă așezat. Personajul care stă în picioare și se apleacă spre primul este ilustrat în momentul în care își acoperă capul cu mâna stângă, cu vâlul inițierii, în timp ce își întinde mâna dreaptă cu degetul arătător și mijlociu îndreptate spre cer. Este exact atitudinea unui episcop creștin care își dă binecuvântarea sau cea în care Iisus e reprezentat adesea în timpul Cinei celei de Taină.” [311]

Hierofantul egiptean avea pe cap o pălărie pătrată pe care trebuia să o poarte totdeauna în timp ce-și exercita funcțiile. Aceste pălării pătrate sunt purtate până în zilele noastre de către preoții armeni. Tau-l perfect – format din linia perpendiculară (raza masculină care coboară) și linia orizontală (Materia, principiul feminin) – și cercul lumii erau atributele lui Isis, și doar la moarte crucea egipteană era pusă pe pieptul mumiei. Pretenția de a considera crucea ca pe un simbol pur creștin introdus după era noastră este cu adevărat ciudată, când aflăm că Iezechiel imprima *signum Thau* pe fruntea oamenilor din casa lui Iuda care se temeau de Domnul^[312], după cum arată traducerea Vulgata. În ebraica antică, acest semn era format astfel, X, dar în hieroglifele egiptene originale era trasat ca o cruce creștină perfectă + (*Tat*, emblema stabilității). Și în *Apocalipsa*, „Alfa și Omega” – Spiritul și Materia – cel dintâi și cel de pe urmă, imprimă numele tatălui său pe fruntea celor *aleși*. Moise^[313] poruncește poporului său să însemne *pragul de sus și stâlpii ușilor* cu sânge, ca nu cumva „Domnul Dumnezeu” să facă vreo

[310] [Formulat astfel în ediția din 1888; cu patru brațe în *Isis Dezvăluită* și în ediția din 1893].

[311] *Ibid.*, p. 572.

[312] *Iezechiel*, 9:4.

[313] *Exodul*, 12:22.

greșeală și să lovească pe cineva din poporul său ales, în locul egiptenilor condamnați. Iar acest semn e un Tau! – identic cu crucea ansată egipteană, talisman cu jumătatea căruia Horus îi învia pe morți, după cum o ilustrează sculpturile de pe una din ruinele templului din Philae.

S-au spus suficient de multe lucruri în text despre svastikă și Tau. În adevăr, crucea poate fi urmărită înapoi în timp până în străfundurile insondabile ale epocilor arhaice! Misterul care o învăluie mai degrabă se adâncește decât să se împrăstie, atunci când o găsim pe statuile din Insula Paștelui, în Egiptul antic, în Asia Centrală, săpată în piatră sub formă de Tau și de svastikă, în Scandinavia precreeștină, peste tot! Autorul cărții *The Source of Measures* rămâne perplex în fața umbrei nesfârșite pe care ea o proiectează înapoi în Antichitate, neputând să-i identifice originea la vreun popor sau om anume. El explică că Targumim transmise de ebraici sunt de neînțeles din cauza traducerii. În *Iosua*^[314] citit în limba arabă și în *Targum lui Ionatan* se spune: „A crucificat pe împăratul din Ai pe un copac.”

„Traducerea versiunii Septuaginta este în suspensie din cauza unui cuvânt dublu sau a unei cruci (Wordsworth despre Iosua)... Cea mai ciudată expresie de genul acesta se află în *Numere* (15:4), unde «de Onkelos» (?) e tradus prin: «Crucifică-i înaintea Domnului (Iehova) contra Soarelui». Cuvântul de aici este יקע, a fixa cu cuie, tradus adecvat (Fuerst) de Vulgata, prin a crucifica. Construcția însăși a acestei propoziții este de natură mistică.”^[315]

Așa este, dar esența ei a fost mereu greșit înțeleasă. „A crucifica dinaintea (nu contra) Soarelui” este o expresie folosită în Inițiere. Ea vine din Egipt și în primul rând din India. Enigma poate fi descifrată doar căutând cheia în misterele Inițierii. Adeptul Inițiat, care reușise

să treacă toate probele, era *prins*, nu *fixat cu cuie*, ci doar legat pe un pat în formă de Tau, **T**, în Egipt, în formă de svastika fără prelungirile suplimentare (+ și nu **卐**) în India, apoi era cufundat într-un somn adânc – „Somnul lui Siloam”, cum îl numesc până în ziua de azi Inițiații din Asia Minor, din Siria și chiar din Egiptul de Sus. El era lăsat în această stare timp de trei zile și trei nopți, perioadă în care se spunea că Eul lui Spiritual „stătea de vorbă” cu „Zei”, cobora în tărâmul lui Hades, în Amenti sau în Patala – în funcție de țară – și înfăptuia lucrări caritabile în favoarea Ființelor invizibile, Suflete de oameni sau Spirite elementale; în tot acest timp, trupul lui rămânea în cripta unui templu sau într-o peșteră subterană. În Egipt, trupul se afla în sarcofagul din Camera Regelui din Piramida lui Keops, iar în noaptea dinaintea celei de-a treia zile era transportat la intrarea în galerie, unde, la o oră anume, razele de la răsăritul Soarelui cădeau direct pe fața candidatului aflat în transă, care se trezea pentru a fi inițiat de Osiris și Thot, zeul înțelepciunii.

Cititorul care se îndoiește de această relatare să consulte, înainte de a nega, originalele ebraice. Să-și îndrepte atenția spre câteva *baso-reliefuri* egiptene foarte sugestive și mai ales spre unul aflat în templul din Philae, care ilustrează o *scenă de inițiere*. Doi zei-Hierofanți, unul cu cap de șoim (Soarele), celălalt cu cap de ibis (Mercur, Thot, zeul înțelepciunii și al cunoașterii secrete, evaluatorul lui Osiris-Soare), stau în picioare aplecați deasupra trupului unui candidat care tocmai a fost inițiat. Ei sunt pe punctul de a turna pe capul acestuia două șuvoaie de „apă” (Apa Vieții și a nașterii din Nou), șuvoaiele întretăindu-se în formă de cruce și fiind pline de cruciulițe ansate. Aceasta e o alegorie a trezirii candidatului care este un Inițiat acum, când razele de dimineață ale Soarelui, Osiris, ajung pe creștetul capului său, *trupul său aflat în transă fiind așezat pe Taul de lemn pentru a primi razele*. Atunci apăreau Hierofanții-Inițiatori, iar cuvintele sacramentale rostite

[314] *Iosua*, 8:29.

[315] Op. cit., p. 204.

erau în aparență adresate Soarelui-Osiris, dar în realitate erau adresate Spiritului-Soare din el, iluminându-l pe omul nou-născut.

Cititorul să mediteze asupra legăturii dintre Soare și cruce, din vremurile cele mai îndepărtate, atât în capacitatea lui generativă, cât și regenerativă spiritual. Să examineze mormântul din Bait-Oxly, din perioada domniei lui Ramses al II-lea, și va descoperi cruci de toate formele și în toate pozițiile, ca și pe tronul acestui suveran și, în final, pe un fragment provenind din Sala strămoșilor lui Tutmes al III-lea, reprezentând adorarea lui Bagkan-Aleare, păstrat în prezent la Biblioteca Națională din Paris. În această sculptură și pictură extraordinară se vede discul Soarelui revărsându-și razele pe o cruce ansată plasată pe o cruce, cele care ilustrează Crucificarea de pe Golgota fiind copii perfecte ale ei. Manuscrisele străvechi le menționează ca fiind „paturile” tari ale celor care erau în travaliu [spiritual] în „*actul de a-și da naștere*”. Un număr de astfel de „paturi” cruciforme, pe care candidații, cufundați într-o stare de transă adâncă la sfârșitul Inițierii lor supreme, erau puși și legați, au fost descoperite în sălile subterane ale templelor egiptene, după distrugerea acestora. Venerabilii și Sfinții Părinți, de genul lui Chiril și Theofil, le-au folosit fără rezerve, socotind că fuseseră aduse și ascunse acolo de niște noi convertiți. Doar Origene și după el Clement al Alexandriei și alți foști inițiați știau mai bine, dar au preferat să păstreze tăcerea.

Cititorul să citească și „fabulele” hinduse, cum le numesc orientaliștii, și să-și amintească de alegoria lui Visvakarman, Puterea Creatoare, Marele Arhitect al Lumii, numit în *Rig Veda* „Dumnezeul Atotvăzător”, care „se sacrifică sieși”. Eurile Spirituale ale muritorilor sunt esența lui proprie, prin urmare, *una cu el*. Amintește-ți că el este numit Devavardhika, „Făuritorul zeilor”, și că el e cel care îl fixează pe Soare, Surya, ginerele lui, pe roata sa – în alegoria exoterică, dar pe svastikā

în tradiția ezoterică, căci el este pe Pământ Hierofantul-Inițiator – și taie o bucată din strălucirea lui. Mai amintește-ți că Visvakarman este fiul Yoga-siddhei, adică al puterii sfinte a Yogăi, și făuritorul „armei de foc”, a magicei Agniastrea^[316]. Relatarea este prezentată mai amplu în altă parte.

Autorul lucrării cabalistice atât de des citată întreabă:

„Folosirea teoretică a crucificării trebuie deci să fi avut oarecum legătură cu personificarea acestui simbol [structura Grădinii Raiului simbolizată de un om crucificat]. Dar cum? Și pentru a reprezenta ce? Simbolul ținea de originea măsurilor, prefigurând *legea* sau *intenția creatoare*. Practic, ce putea indica crucificarea reală, în ceea ce privește omenirea? Și totuși, faptul că era considerată drept reprezentarea unui mecanism tainic al aceluiași sistem rezultă chiar din folosirea ei. Se pare că există niveluri de profunzime în ceea ce privește mecanismul misterios al acestor valori numerice (simbolizarea legăturii dintre 113 : 355 și 6561 : 20612, printr-un om crucificat). Nu numai că ele sunt prezentate ca acționând în cosmos, dar... prin simpatie, par să dezvolte condiții legate de o lume spirituală și nevăzută și se pare că profeții ar fi avut cunoștințe despre verigile care le unesc. Reflecția devine mai complicată atunci când se ia în considerare faptul că forța de expresie a legii, în mod exact, prin numere ce definesc cu claritate un sistem, nu a fost rezultatul *accidental* al limbajului, ci a fost însăși *esența* lui și ca urmare a *construcției lui organice primordiale*; de aceea, nici limbajul, nici sistemul matematic asociat lui nu ar putea fi o invenție omenească, decât dacă ambele ar fi fondate pe un limbaj anterior care ulterior a devenit depășit.”^[317]

Autorul dovedește veridicitatea acestor idei prin explicații complementare și dezvăluie semnificația secretă a sensului literal al mai multor relatări, arătând că, probabil, cuvântul **מא**, însemnând *om*, a fost cuvântul *primordial*:

[316] A se vedea *Hindu Classical Dictionary*, de Dowson.

[317] *The Source of Measures*, p. 204.

„[...] Cel dintâi cuvânt deținut de evrei, oricine ar fi fost ei, pentru a transmite ideea, prin sunet, a unui om. Esența acestui cuvânt a fost 113 [valoarea numerică a celui cuvânt] de la bun început și cuprindea elementele sistemului cosmic manifestat.”^[318]

Acest lucru e demonstrat de Vithoba hindus, o formă de Vishnu, după cum a fost deja prezentat. Figura care îl reprezintă pe Vithoba este cea a lui *Iisus crucificat*, în toate detaliile – inclusiv semnele cuiele de pe picioare^[319] –, cu excepția crucii. Ceea ce ne dovedește încă o dată că această figură îl reprezenta pe OM este faptul că Inițiatul se naștea din nou după crucificarea sa pe ARBORELE VIEȚII. Din punct de vedere exoteric, acest „Arbore” a ajuns să fie acum – din cauza utilizării lui de către romani ca instrument de tortură și a ignoranței primilor comploțiști creștini – *arborele morții!*

Astfel, unul dintre cele șapte *sensuri ezoterice* avute în vedere de acest mister al crucificării de către inventatorii mistici ai acestui sistem – a cărui elaborare și adoptare inițială datează din epoca înființării MISTERELOR – e descoperit în simbolurile geometrice ce conțin istoria evoluției omului. Ebraicii – al căror profet Moise era foarte erudit în înțelepciunea ezoterică a Egiptului și care a adoptat sistemul lor numeric de la fenicieni și mai târziu de la neevrei, de la care au împrumutat și cea mai mare parte a misticismului lor cabalistic – au adaptat într-o manieră foarte ingenioasă simbolurile cosmice și antropologice ale popoarelor „păgâne” la consemnările lor *secrete*. Dacă clasa sacerdotală creștină nu mai are la ora actuală cheia acestora, primii compilatori ai misterele creștine erau în schimb foarte versați în filosofia ezoterică și în metrologia ocultă a ebraicilor și le foloseau cu dibăcie. Astfel, ei au luat cuvântul Aish, una dintre formele ebraice ale cuvântului OM, și l-au folosit împreună cu cuvântul Shanah sau

[318] Ibid., p. 205.

[319] A se vedea *Hindu Pantheon*, de Moor, unde piciorul stâng al lui Vithoba [Wittoba] are, în reprezentarea idolului său, urma lăsată de cuie – p. 418 și de asemenea Planșa II.

an lunar, legat într-un mod atât de mistic de numele de Iehova, presupusul „Tată” al lui Iisus, înglobând ideea mistică într-o valoare și o formulă astronomică.

Ideea originală de „om crucificat” în spațiu aparține cu certitudine vechilor hinduși. Moor arată acest lucru în lucrarea sa *Hindu Pantheon*, în gravura care îl ilustrează pe Vithoba. Platon a adoptat-o în crucea sa în formă de X văzută în spațiu, X, „Dumnezeul secund care s-a imprimat pe univers sub forma crucii”; Krishna este și el înfățișat „crucificat”^[320]. Ea este repetată în *Vechiul Testament*, în ciudatul ordin de a-i crucifica pe oameni în fața Domnului, Soarele – care nu e deloc o profeție, ci are o semnificație falică clară. În aceeași lucrare foarte sugestivă despre semnificațiile cabalistice, citim pe de altă parte următoarele:

„Ca simbol, capul cuiele de pe cruce are forma unei piramide pline, iar corpul cuiului are o tijă pătrată ce se îngustează și se termină în vârf, sub formă de obelisc sau de emblemă falică. Dacă luăm în considerare poziția celor trei cuie care fixează extremitățile omului pe cruce, constatăm că ele formează sau marchează un *triunghi*, în fiecare vârf al triunghiului existând un cui. Rănile sau *stigmat*ele de la extremități sunt în mod necesar în număr de patru, indicând *pătratul*. [...] Cele trei cuie cu cele trei răni formează un total de 6, indicând cele 6 fețe ale cubului *desfășurat* [care formează crucea ori forma omului sau 7, numărând trei pătrate orizontale și patru verticale], pe care e plasat omul; acesta, la rândul lui, indică măsura circulară transferată muchiilor cubului. Rana *unică* de la picioare se divide în două atunci când picioarele sunt despărțite, formând toate laolaltă *trei și patru când sunt despărțite sau 7 în total* – un alt nume de bază feminin și foarte sfânt [pentru evrei].”^[321]

Așadar, în timp ce semnificația falică sau sexuală a „cuielei crucificării” e dată de interpretarea geometrică și numerică, sensul lor mistic e indicat de scurtele remarci făcute mai sus, în relația ei cu – și cu referire

[320] A se vedea *Monumental Christianity*, de dr. Lundy, fig. 72.

[321] *The Source of Measures*, p. 52.

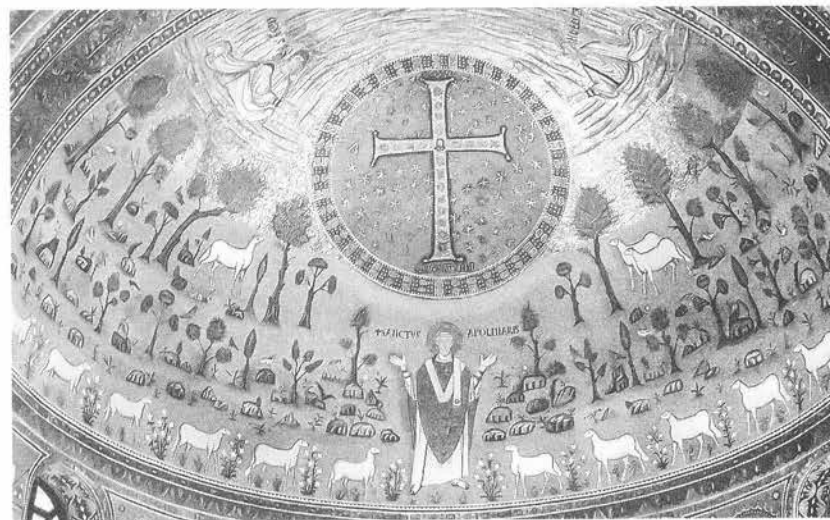
la – Prometeu. El este o altă victimă, întrucât e crucificat pe Crucea Iubirii, pe stâncă pasiunilor omenești; un sacrificiu datorat devotamentului său pentru cauza elementului spiritual din Omenire.

Or, sistemul primordial, glifa dublă care stă la baza ideii de cruce, nu e o „invenție umană”, întrucât Ideea Cosmică și reprezentarea spirituală a Eului Dumnezeu-om se află la baza ei. Ulterior, ea s-a extins și a devenit minunata idee adoptată de – și reprezentată în – Mistere, aceea a omului regenerat, a muritorului care, crucificându-l pe omul din carne și pasiunile lui, pe patul torturii al lui Procust, se naște din nou ca Nemuritor. Lăsând în spate trupul, omul-animal, prins pe Crucea Inițierii asemenea unei crisalide goale, Eul-Suflet devine la fel de liber ca fluturele. Ceva mai târziu, din cauza pierderii treptate a spiritualității, în cosmogonie și antropologie crucea a ajuns să nu mai fie decât un *simbol falic*.

Pentru ezoteriștii din cele mai îndepărtate timpuri, Sufletul Universal sau Anima Mundi, reflectarea materială a Idealului Imaterial, era Sursa Vieții tuturor ființelor și a Principiului Vital din cele trei regnuri. Acesta era considerat *septenar* de filosofi hermetici, precum și de toți cei din vremuri străvechi, întrucât e reprezentat ca o cruce înșeptită, ale cărei brațe sunt *lumina, căldura, electricitatea, magnetismul terestru, radiația astrală, mișcarea și inteligența* sau ceea ce unii numesc conștiință de sine.

Așa cum am spus în altă parte, cu mult timp înainte ca semnul crucii sau crucea să fie adoptată ca simbol de către creștinism, semnul crucii era folosit ca semn de recunoaștere în rândul adeptilor și neofitilor, aceștia din urmă fiind numiți *Chresti* – de la Chrestos, omul zbuciumului sufletesc și al întristării. Éliphas Lévi spune:

„Semnul crucii adoptat de creștini nu le aparține în exclusivitate. El este de asemenea cabalistic, reprezentând opoziția și echilibrul cuaternar al elementelor. Din versetul ocult al rugăciunii *Pater noster* observăm ... că

inițial au existat două modalități de a o face sau, cel puțin, două formule foarte diferite de exprimare a semnificației ei: una rezervată preoților și inițiaților; cealaltă dată neofitilor și profanilor. Astfel, de exemplu, în timp ce își ducea mâna la frunte, inițiatul spunea: *Căci a Ta*, apoi adăuga, este, și continua ducându-și mâna la piept: *împărăția*; apoi la umărul stâng, *dreptatea*; și apoi la umărul drept, și *compasiunea*. După care își unea mâinile și adăuga: *de-a lungul ciclurilor generatoare – Tibi sunt Malchut et Geburah et Chessed per Aeonas* – un semn al crucii cabalistice absolut și magnific, pe care profanările aduse de gnosticism au făcut ca Biserica militantă și oficială să îl piardă de tot.”^[322]

„Biserica militantă și oficială” a făcut mai mult decât atât: servindu-se singură din ceea ce nu i-a aparținut niciodată, a luat doar ceea ce accepta „profanul” – semnificația cabalistică a Sefiroților *masculini și feminini*. Ea nu a luat niciodată semnificația *lăuntrică* și mai înaltă, dat fiind că nu a acceptat-o niciodată – în ciuda faptului că Éliphas Lévi satisfăcea dorințele Romei. Semnul crucii adoptat de Biserica Latină a fost falic de la început, în timp ce al grecilor a fost crucea neofitilor, a Chrestoilor.

[322] *Dogme et Rituel de la Haute Magie*, vol. II, p. 88.

SECȚIUNEA a IX-a

UPANIȘADELE ÎN LITERATURA GNOTICĂ

King ne amintește, în cartea sa intitulată *Gnostics and their Remains*, că limba greacă avea doar un singur cuvânt pentru *vocală* și *voce*. Acest lucru a dat naștere la numeroase interpretări eronate din partea celor neinițiați. Cu toate acestea, pe baza acestui simplu și binecunoscut fapt, se poate face o comparație, aducând lumină asupra mai multor semnificații mistice. Astfel, cuvintele „sunet” și „vorbit”, folosite atât de des în *Upanișade* și în *Purane*, pot fi comparate cu „vocalele” gnosticilor și cu „vocalele” tunetelor și ale îngerilor din *Apocalipsă*. Aceleași cuvinte sunt întâlnite în *Pistis Sophia* și în alte fragmente și manuscrise vechi. Acest lucru a fost remarcat chiar și de realistul autor al cărții pe care tocmai am menționat-o.

Prin intermediul lui Hippolytus, unul dintre primii Părinți ai Bisericii, aflăm ceea ce primise Marcus – mai degrabă un pitagoreic decât un gnostic creștin și în mod foarte sigur un cabalist – prin revelație mistică. Se spune că lui Marcus i s-a dezvăluit că:

„Fiecare dintre cele șapte Ceruri^[323] ... emitea sunetul unei vocale, iar toate acestea reunite formau o doxologie unică, «sunetul» fiecăreia fiind transmis [din aceste șapte Ceruri] până pe Pământ a devenit creatorul și tatăl tuturor lucrurilor care există pe Pământ.”^[324]

Dacă exprimăm frazeologia ocultă printr-un limbaj mai simplu, cele de mai sus ar spune: Logosul septuplu, diferențiindu-se în șapte *Logoi* sau Puteri creatoare (vocale), acestea (Logosul secund sau „sunetul”) au creat totul pe Pământ.

[323] Așa cum s-a spus deja, „Cerurile” sunt indentice cu „Îngerii”.

[324] *Philosophumena*, VI, 48; citată de King, op. cit., p. 200.

Cu siguranță că acela care e familiarizat cu literatura gnostică nu prea poate să nu vadă în *Apocalipsa* Sfântului Ioan o lucrare care face parte din aceeași școală de gândire, întrucât Sfântul Ioan spune că:

„Șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor ... [și] eram gata să mă apuc să scriu ... [dar] am auzit din Cer un glas care-mi zicea: «Pecetluiește lucrurile pe care le-au spus cele șapte tunete și nu le scrie.»” [325]

Același ordin de interdicere îi este dat lui Marcus; același, tuturor celorlalți care sunt Inițiați, *pe jumătate* sau *în totalitate*. Chiar identitatea expresiilor folosite și a ideilor de fond trădează mereu o parte din Mistere. Trebuie să căutăm întotdeauna mai mult de un sens în orice mister dezvăluit într-o formă alegorică, mai ales în cele în care apar numărul șapte și șapte înmulțit cu șapte sau patruzeci și nouă. În *Pistis Sophia*, când rabinul Iisus este invitat de discipolii Săi să le dezvăluie „Tainele Luminii Tatălui Său” – adică a Sinelui Superior iluminat de Inițiere și de cunoașterea Dumnezeiască –, Iisus le răspunde:

„Căutați să aflați aceste taine? Nicio taină nu e mai minunată decât acestea; ele vă vor conduce sufletul spre Lumina Luminilor, spre locul Adevărului și al Bunătății, spre locul unde nu există nici parte bărbătească, nici parte femeiască, nici formă, ci doar Lumina veșnică, despre care nu trebuie vorbit. Nimic nu e mai minunat decât tainele pe care căutați să le aflați, în afară de singura taină a celor șapte Vocale și a celor patruzeci și nouă de Puteri ale lor, precum și a numerelor lor. Și niciun nume nu e mai minunat decât toate acestea (vocale).” [326]

După cum spune Comentariul făcut pe tema „Focurilor”:

„Cei Șapte Tați și cei Patruzeci și nouă de Fii strălucesc în ÎNTUNERIC, dar ei sunt VIAȚA și LUMINA și continuarea acestora până la sfârșitul Epocii Mărețe.”

[325] Op cit., 10:3, 4.

[326] *Pistis Sophia*, p. 378, ed. engleză, King, ibid., loc. cit.

Devine acum evident faptul că, în orice interpretare ezoterică a convingerilor exprimate într-o formă alegorică, există aceeași idee de fond – numărul de bază *șapte*, combinația lui *trei* și *patru* precedată de divinul TREI Δ , formând numărul perfect *zece*.

Aceste numere se aplică și la diviziunile timpului, la cosmografie, metafizică și fizică, precum și la om și la toate celelalte lucruri din Natura vizibilă. Astfel, cele șapte Vocale, împreună cu cele *patruzeci și nouă* de Puteri ale lor sunt identice cu cele *Trei* și respectiv cu cele Șapte Focuri ale hindușilor și cu cele patruzeci și nouă de Focuri ale lor; ele sunt identice cu misterele numerice ale persanului Simorgh; și sunt identice cu cele ale cabaliștilor evrei. Aceștia din urmă, micșorând aceste numere (maniera lor de a „voala”), au adus durata fiecărei *Reînnoiri* succesive (sau a ceea ce noi numim *Runde* în limbaj ezoteric) la numai 1000 de ani sau 7000 de ani pentru cele șapte *Reînnoiri* ale Globului, în loc de, așa cum era mai probabil, 7.000.000.000 de ani, atribuindu-i Universului o durată totală de numai 49.000 de ani^[327].

Întrucât DOCTRINA SECRETĂ furnizează o cheie care ne dezvăluie, pe baza indiscutabilă a analogiei comparative, că Garuda, alegoricul și monstruosul jumătate-om și jumătate-pasăre – Vahana sau vehiculul pe care Vishnu, în calitate de Kala sau de „Timp”, este reprezentat călare –, constituie originea tuturor alegoriilor de acest gen. El este Phoenixul indian, emblema timpului ciclic și periodic, „Omul-leu” (Simha), ale cărui reprezentări sunt atât de frecvent întâlnite pe așa-numitele geme gnostice^[328].

[327] A se vedea *Doctrina Secretă*, „Cronologia brahmanilor”, vol. III, p. 76.

[328] Așa cum mărturisește C. W. King, autoritatea principală pe tema obiectelor antice gnostice, aceste geme „gnostice” nu sunt opera gnosticilor, ci aparțin perioadelor precreștine, fiind opera magicienilor” (op. cit., p. 241).

„Deasupra celor șapte raze ale coroanei leului și corespunzând punctelor lor, se află cele șapte vocale ale alfabetului grec AEHIOYΩ, aducând mărturie despre cele Șapte Ceruri.”^[329]

Acesta e Leul solar sau emblema Ciclului Solar, la fel cum Garuda^[330] este cea al Marelui Ciclu, Maha Kalpa, la fel de etern ca Vishnu și, bineînțeles, emblema Soarelui și a Ciclului Solar. Acest lucru e indicat de detaliile alegoriei. La nașterea sa, din cauza „splendorii lui orbitoare”, Garuda a fost luat drept Agni, zeul focului, fiind numit din acel moment Gaganeshvara, „Domnul Cerului”. Reprezentarea sa ca Osiris, pe gemele (gnostice) Abraxas, și prin numeroase capete de monștri alegorici cu cap și cioc de vultur sau de șoim – ambele păsări solare – denotă caracterul solar și ciclic al lui Garuda. Fiul său este Jatayu, ciclul de 60.000 de ani. Așa cum a remarcat foarte bine C. W. King:

„Oricare ar fi fost semnificația ei inițială [a gemei cu leul solar și cu vocalele], probabil că a fost importată în forma ei actuală din India (sursa principală a iconografiei gnostice).”^[331]

Misterele celor șapte vocale gnostice, rostite de tunetele Sfântului Ioan, pot fi descifrate doar cu ajutorul ocultismului primordial și original al Aryavartei, adus în India de primii brahmani, ce fuseseră inițiați în Asia Centrală. Iar acesta e ocultismul pe care îl studiem și căutăm să îl explicăm pe cât posibil în aceste pagini. Doctrina noastră despre cele șapte Rase și șapte Runde de viață și de evoluție în jurul

[329] King, *ibid.*, p. 218.

[330] Lipsa de intuiție a orientaliștilor și anticarilor, din trecut și din prezent, e remarcabilă. Astfel, Wilson, traducătorul lui *Vishnu Purana*, declară în Prefața sa că în *Garuda Purana* el nu a găsit „nicio relatare despre nașterea lui Garuda”. Considerând că în ea este prezentată o relatare despre „Creație” în general și dat fiind că Garuda e la fel de etern ca Vishnu, Maha Kalpa sau Marele Ciclu al Vieții, începând și sfârșind cu Vishnu în curs de manifestare, la ce altă relatare despre nașterea lui Garuda ne-am putea aștepta!

[331] *Ibid.*, loc. cit.

Lanțului nostru terestru de Sferă se găsește chiar și în *Apocalipsă*^[332]. Când cele șapte „tunete” sau „sunete” ori „vocale” – un sens din șapte pentru fiecare astfel de vocală având o legătură directă cu Pământul nostru și cu cele șapte Rase-rădăcină din fiecare Rundă – „au făcut să li se audă glasurile”, dar văzătorului i se interzisese să scrie despre ele, fiind pus să „pecetluiască aceste lucruri”, ce a făcut îngerul „care stătea în picioare pe mare și pe pământ”?

„[El] și-a ridicat mâna [dreaptă] spre cer și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor ... că nu va mai fi nicio zăbavă, ci că în zilele vocii îngerului al șaptelea, când va începe să sune, se va sfârși taina lui Dumnezeu [a Ciclului].”^[333]

În termeni teozofici, asta înseamnă că, atunci când Runda a Șaptea se va încheia, timpul se va opri. „Nu va mai exista timp” – în mod foarte firesc, întrucât își va face apariția Pralaya și nu va mai rămâne nimeni pe Pământ care să păstreze o diviziune a timpului, în cursul acelei disoluții periodice și a încetării vieții conștiente.

Dr. Kenealy și alții erau de părere că rabinii aduseseră din Caldeea calculele celor șapte și patruzeci și nouă de cicluri. Acest lucru este mai mult decât probabil. Dar babilonienii, care aveau toate aceste cicluri despre care explicau doar în timpul marilor misterii de inițiere în magia astrologică, își dobândiseră înțelepciunea și cunoașterea din India. Nu este deci dificil să se recunoască în ele doctrina noastră ezoterică. În calculele lor secrete, japonezii au aceleași cifre pentru ciclurile lor. În ceea ce-i privește pe brahmani, *Puranele* și *Upanișadele* lor sunt o dovadă bună. Acestea din urmă au trecut în întregime în literatura

[332] A se vedea *Apocalipsa*, 17:2 și 10 și *Leviticul*, 23:15-18; primul pasaj vorbește despre „cei șapte Regi” dintre care *cinci* au plecat, iar al doilea vorbește despre cele „șapte Sabaturi” etc.

[333] *Op. cit.*, 10:5-7.

gnostică, iar un brahman nu trebuie decât să citească *Pistis Sophia*^[334] ca să recunoască proprietatea strămoșilor lui, chiar și în frazeologia și comparațiile folosite. Să comparăm deci. În *Pistis Sophia*, discipolii îi spun lui Iisus:

„Învățătorule, dezvăluie-ne tainele Luminii [adică «Focul Cunoașterii sau Iluminării»] ... căci Te-am auzit spunând că există un alt botez de *fum* și un alt botez al Spiritului Luminii Sfinte [adică Spiritul Focului].”^[335]

Așa cum spune Ioan, făcând aluzie la Iisus:

„În adevăr, eu vă botez cu apă; [...] dar El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.”^[336]

Sensul real al acestei afirmații este foarte adânc. El vrea să spună că Ioan, un ascet neinițiat, nu putea să le împărtășească discipolilor o înțelepciune mai mare decât misterele legate de planul materiei, din care apa e simbolul ei. Gnoza lui era cea a dogmei exoterice și a ritualurilor, ortodoxia literei moarte^[337]; pe când înțelepciunea pe care le-o dezvăluia Iisus, un Inițiat în misterele superioare, avea o natură mai înaltă, căci era înțelepciunea „Focului” adevăratei gnoze sau a Iluminării Spirituale *reale*. Una era Focul, cealaltă Fumul. Pentru Moise, *Focul* de pe Muntele Sinai și înțelepciunea spirituală; pentru

[334] *Pistis Sophia* este un document extrem de important, o *Evangelie* autentică a gnosticilor, atribuită într-un mod arbitrar lui Valentinus, dar care mult mai probabil este o lucrare precreștină, având în vedere originalul ei. Un manuscris copt al acestei lucrări a fost adus de Bruce din Abisinia și descoperit de Schwartze la British Museum, cu totul întâmplător, fiind tradus de el în latină. Textul și versiunea lui Schwartze au fost publicate de Petermann în anul 1853. În text, paternitatea cărții îi este atribuită Apostolului Filip, pe care Iisus l-a invitat să se așeze și să scrie revelația. Lucrarea este autentică și ar trebui să fie la fel de canonică precum orice altă *Evangelie*.

[335] King, op. cit., p. 200.

[336] *Matei*, 3:11

[337] În ciclul Inițierii, care era foarte lung, Apa reprezenta primele trepte de jos către purificare, în timp ce probele legate de Foc veneau la final. Apa putea să regenereze corpul material; singur Focul putea să regenereze Omul Spiritual Interior.

mulțimea de „oameni” de jos, pentru profani, Muntele Sinai văzut în (*prin*) Fum, adică învelișul exoteric al *ritualismului sectar* sau ortodox.

Acum, având în vedere cele de mai sus, citește în *Anugita*^[338] dialogul dintre înțelepții Narada și Devamata, un episod din *Mahabharata* despre a cărui vechime și importanță se poate afla în *Sacred Books of the East*, editate de Prof. Max Müller^[339]. Narada vorbește despre „sufluri” sau „sufluri vitale”, cum sunt numite în traduceri stângace cuvinte precum Prana, Apana etc., al căror sens ezoteric deplin și aplicare la funcții individuale nu prea poate fi redat în engleză. El spune despre această știință că:

„Veda ne învață că *focul* reprezintă într-adevăr toate zeitățile, iar cunoașterea (focului) ia naștere în rândul brahmanilor, fiind însoțită de inteligență.”^[340]

Prin „foc”, spune Comentatorul, el se referă la Sine. Prin „intelligență”, spune ocultistul, Narada nu a vrut să spună „discuție” și nici „argumentație”, așa cum consideră Arjuna Mishra, ci într-adevăr „intelligență” sau adaptarea *Focului Înțelepciunii la ritualismul exoteric pentru cei profani*. Aceasta e grija principală a brahmanilor, primii care au dat exemplu altor nații care, astfel, au antropomorfizat și reprezentat într-un mod materialist cele mai înalte adevăruri metafizice. Narada arată clar acest lucru, fiind determinat să spună:

„*Fumul* acestuia (foc), care are o slavă extraordinară (apare) sub forma ... întunericului [cu adevărat așa!]; cenușa (lui) ... [este] pasiune: și ... bunătatea este, referitor la el, cea în care este aruncată ofranda.”^[341]

[338] Cap. IX.

[339] A se vedea Introducerea, de Kashinath Trimbak Tolang, M. A.

[340] *Sacred Books of the East*, vol. VIII, p. 276.

[341] Ibid.

Altfel spus, această facultate a discipolului care înțelege adevărul subtil (flacăra) ce se înalță spre cer, în timp ce sacrificiul obiectiv rămâne ca o *dovadă de pietate* doar pentru cei profani. Căci la ce altceva s-ar fi putut referi Narada prin cuvintele de mai jos?

„Cei care înțeleg sacrificiul, înțeleg Samana și Vyana ca fiind *principalul* (ofranda). Prana și Apana sunt părți ale ofrandei ... iar între ele se află *focul*. Este locul excelent al Udanei, așa cum o înțeleg brahmanii. Cât privește ceea ce este distinct de aceste perechi, ascultați-mă vorbind despre asta. Noaptea și ziua constituie o pereche; între ele se află *focul*... Ceea ce există și ceea ce nu există constituie o pereche; între ele se află *focul*...”^[342]

Iar după fiecare contrast de acest gen Narada adaugă:

„Acesta e locul excelent al Udanei, așa cum o înțeleg brahmanii.”

Mulți oameni nu cunosc sensul deplin al afirmației că Samana și Vyana, Prana și Apana – explicate ca fiind „sufluri vitale”, dar despre care noi spunem că sunt principii împreună cu facultățile și sensurile aferente lor – îi sunt oferite Udanei, *așa-zisul* „suflu vital” principal (?), despre care se spune că acționează la toate încheieturile. Așa că cititorul care nu știe că în aceste alegorii cuvântul „Foc” înseamnă atât „Sinele”, cât și cunoașterea Dumnezeiască superioară nu va înțelege nimic din asta și îi va scăpa ideea principală a argumentației noastre, așa cum traducătorul și totodată editorul, Max Müller, marele sanscritolog de la Oxford, nu a înțeles sensul adevărat al cuvintelor lui Narada. Din punct de vedere exoteric, enumerarea „suflurilor vitale” are, de bună seamă cu *aproximație*, sensul despre care se fac presupuneri în notele de subsol, și anume:

„Sensul pare să fie următorul: Cursul vieții lumești se datorează acțiunii suflurilor vitale atașate Sinelui și conduce la manifestările lui în calitate de

[342] Ibid.

suflete individuale [?] Dintre acestea, Samanași Vyana sunt controlate și supravegheate de Prana și Apana... Acestea două din urmă sunt supravegheate și controlate de Udana, care le controlează deci pe toate. Iar controlul acesteia, care e controlul celor cinci... conduce la Sinele Suprem.”^[343]

Cele de mai sus sunt prezentate pentru a explica textul care consemnează cuvintele lui Brahmana, care povestește cum a ajuns la înțelepciunea supremă a Yogăi și, în felul acesta, la atotcunoaștere. Spunând că „percepuse prin intermediul sinelui locul care există în sine”^[344], unde rezidă brahmanul eliberat de toate, și explicând că acest principiu indestructibil se află cu totul *dincolo de percepția simțurilor* – adică de cele cinci „sufluri vitale” – el adaugă că:

„În mijlocul acestora (sufluri vitale) care circulă în trup și se absorb unele pe altele, strălucește *focul înșeptit* Vaishvanara.”^[345]

Potrivit comentariului lui Nilakantha, acest „Foc” este identic cu „Eu”, cu SINELE, care este țelul asceților, Vaishvanara fiind un cuvânt folosit adesea pentru a desemna Sinele. Brahmanul enumeră apoi ce vrea să spună cuvântul „înșeptit”, zicând:

„Nasul [sau mirosul], limba [gustul], ochiul, pielea, urechea, a cincea calitate, mintea și înțelegerea, acestea sunt cele șapte limbi ale strălucirii Vaishvanarei^[346]... Iată cei șapte (tipuri de) combustibili pentru mine^[347]... Aceștia sunt cei șapte mari preoți care oficiază.”^[348]

[343] Ibid., pp. 258-259.

[344] Ibid., p. 257.

[345] Ibid., p. 259.

[346] Potrivit cheii astronomice și cosmice, Vaishvanara este Agni, fiul Soarelui sau al lui Vishvanara, dar în simbolismul psihometafizic el este Sinele, în sensul stării de nesezare, adică deopotrivă dumnezeiesc și uman.

[347] Aici vorbitorul personifică Sinele dumnezeiesc menționat.

[348] Ibid.

Acești șapte preoți sunt acceptați de Arjuna Mishra ca semnificând „sufletul distins ca fiind foarte multe [suflete sau principii] cu referință la aceste diverse puteri”; și, în sfârșit, traducătorul pare să accepte explicația, admitând fără tragere de inimă că „ele pot însemna” asta, cu toate că interpretează sensul după cum urmează:

„Facultățile auzului etc. [simțurile fizice, pe scurt], care sunt guvernate de diverse zeități.” [349]

Dar oricare ar fi sensul, fie în interpretarea științifică, fie în cea ortodoxă, acest fragment de la pagina 259 explică afirmațiile lui Narada de la pagina 276, indicând că ele se referă la metode exoterice și ezoterice, și le compară. Astfel, Samana și Vyana, deși sunt dependente de Prana și Apana și deși toate patru depind de Udana în privința obținerii Pranayamei (a hatha yoghinului mai ales sau a formei inferioare de yoga), ele sunt însă menționate drept ofranda principală, întrucât, după cum s-a argumentat în mod just [de K. Trimbak Telang], „operațiile lor sunt practic mai importante pentru vitalitate”; adică sunt cele mai groșiere și sunt oferite în sacrificiu, în scopul de a le face să dispară, ca să spunem așa, în calitatea tenebroasă a acestui foc sau a FUMULUI lui – nimic altceva decât o formă ritualică exoterică. Dar Prana și Apana, deși reprezentate ca fiind subordonate (deoarece sunt mai puțin groșiere sau mai purificate), au FOCUL între ele; Sinele și Cunoașterea Secretă deținută de acest Sine. La fel și în ceea ce privește binele și răul, și „ceea ce există și ceea ce nu există”; toate aceste „perechi” [350] au Focul între ele, adică cunoașterea

[349] Ibid., p. 259.

[350] Compară cu aceste „perechi de opuși” din *Anugita*, „perechile” de *Æoni* din sistemul complicat al lui Valentinus, maestrul cel mai erudit și profund al gnozei. Așa cum „perechile de opuși”, masculini și feminini, sunt derivate din Akasha (nedezvoltat și dezvoltat, diferențiat și nediferențiat sau Sine ori Prajapati), tot așa sunt „perechile” valentiniane de *Æoni* masculini și feminini înfățișate ca emanând din Bythos, Abisul etern preexistent, și, în emanația lor secundară, din Ampsiu-Ouraan sau din Abisul și Liniștea veșnice, al doilea Logos. În emanația ezoterică există șapte „perechi de opuși” principale, așa că și în sistemul valentinian ele erau în număr de paisprezece, sau doi înmulțit cu șapte. Dl C. W. King este →

ezoterică, înțelepciunea SINELUI Dumnezeuiesc. Cei care sunt mulțumiți cu *Fumul Focului* să rămână unde sunt, cu alte cuvinte în obscuritatea egipteană a ficțiunilor teologice și a interpretărilor literei lipsite de viață.

Cele de mai sus sunt scrise doar pentru cercetătorii occidentali ai ocultismului și teozofiei. Autoarea nu are îndrăzneala de a explica aceste lucruri hindușilor, care își au propriii guru, nici orientaliștilor care consideră că știu mai multe decât toți guru și rishii din trecut și din prezent la un loc. Aceste citate și exemple oarecum lungi sunt necesare, măcar pentru a-i indica cercetătorului lucrările pe care trebuie să le consulte pentru a dobândi cunoaștere și beneficii de pe urma comparației. Să citească *Pistis Sophia* prin prisma *Bhagavad Gitei*, a *Anugitei* și altor lucrări; iar atunci afirmațiile făcute de Iisus în Evanghelia gnostică vor deveni clare, iar „vălurile” textului literal vor dispărea imediat. Citește cele redată mai jos și compară-le cu explicația extrasă din scripturile hinduse pe care tocmai am prezentat-o:

„Și niciun nume nu este mai extraordinar decât toate acestea; un Nume în care sunt cuprinse toate Numele, toate Luminile și toate Puterile [cele patruzeci și nouă]. Cunoscând acest Nume, atunci când omul părăsește acest trup material^[351], niciun *fum* [adică nicio iluzie teologică]^[352], niciun întuneric, nicio Putere, niciun Guvernator al Sferei [niciun Geniu *Personal*

de părere că Epifanie „a copiat aceeași pereche de două ori, adăugând astfel o pereche la cele cincisprezece propriu-zise” (*The Gnostics and their Remains*, pp. 263-264). King face aici eroarea opusă: perechile de *Æoni* nu sunt în număr de 15 (un „văl”), ci de 14, dat fiind că primul *Æon* este cel din care emană altele, Abisul și Liniștea fiind prima și unica emanație din Bythos. După cum arată Hippolytus: „*Æonii* lui Valentinus sunt recunoscuți ca fiind cele șase Rădăcini ale lui Simon (Magul)”, cu a șaptea, Focul, în fruntea lor. Acestea sunt: Mintea, Inteligența, Vocea, Numele, Rațiunea și Gândul, subordonate Focului, Sinele Superior sau, mai exact, cele „Șapte Sufluri” ale celor „Șapte preoți” din *Anugita*.

[351] Nu neapărat doar atunci când moare, ci și în timpul stării de Samadhi sau al transei mistice.

[352] Toate cuvintele și toate propozițiile menționate între paranteze sunt adăugate de autoare. Acest fragment este tradus direct din versiunea latină. Traducerea lui King se conformează prea mult gnosticismului, așa cum era explicat el de Părinții Bisericii.

sau Spirit planetar numit Dumnezeu] sau al Destinului [Karma] ... nu va fi capabil să îl împiedice să avanseze pe Sufletul care cunoaște acest Nume... Dacă va rosti acel Nume în fața focului ... întinericul va dispărea... Iar dacă va rosti acel nume în fața ... tuturor Puterilor lor, da, chiar și în fața lui Barbelo^[353], și a Dumnezeului Invizibil, și a celor trei Dumnezei cu puteri întreite, de îndată ce va fi rostit acel nume în locurile acelea, toți vor fi azvârliti unii peste alții, astfel încât vor fi gata să se dizolve și să piară și vor striga cu voce tare: «O, Lumină a oricărei lumini existente în luminile nemărginite, amintește-ți și de noi și purifică-ne!»^[354]

E ușor de înțeles ce reprezintă această Lumină și acest Nume: Lumina Inițierii și numele „Sinelui-Foc”, care nu este vreun nume, vreo acțiune, ci o Putere Spirituală veșnic vie, superioară chiar și „Dumnezeului Invizibil”, căci această Putere este EL ÎNSUȘI.

Dar dacă autorul priceput și erudit al cărții *Gnostics and their Remains* nu a ținut cont îndeajuns de mult de spiritul alegoriei și al misticismului existent în fragmentele din *Pistis Sophia* pe care le-a tradus și citat, alți orientaliști au făcut mult mai rău. Neavând percepția lui intuitivă despre originea indiană a înțelepciunii gnostice și cu atât mai puțin despre semnificația „germenilor” ei, majoritatea dintre ei, începând cu Wilson și încheind cu dogmaticul Weber, au comis greșelile cele mai extraordinare cu privire la aproape toate simbolurile. Sir M. Monier Williams și alții manifestă un dispreț foarte clar față de „budiștii ezoterici”, cum sunt numiți acum teozofii; însă niciun cercetător al filosofiei oculte nu a confundat vreodată un ciclu cu un personaj viu și *viceversa*, așa cum li se petrece foarte des savanților noștri orientaliști. Unu-două exemple ar putea ilustra mai sugestiv afirmația noastră. Să le alegem pe cele mai binecunoscute.

[353] Barbelo este unul din cei trei „zei invizibili” și, după cum crede C. W. King, o include pe „Mama Dumnezeiască a Mântuitorului” sau mai degrabă Sophia Achamoth (cf. *Pistis Sophia*, p. 359).

[354] Pp. 378-379.

În *Ramayana*, Garuda e numit „unchiul pe linie maternă al celor 60000 de fii ai lui Sagara”, iar Amshuman, nepotul lui Sagara, este numit „nepotul celor 60000 de unchi” care au fost prefăcuți în cenușă de privirea lui Kapila – Purushottama sau Spiritul Infinit, care a făcut să dispară calul pe care Sagara îl păstra pentru sacrificiul Ashvamedha. Pe de altă parte, fiul lui Garuda^[355] – Garuda fiind el însuși Maha-Kalpa sau Marele Ciclu –, Jatayu, regele tribului cu pene spune (când era pe punctul de a fi ucis de Ravana, care o răpise pe Sita), vorbind despre el însuși: „O, rege, m-am născut acum 60.000 de ani”; după care, *întorcându-se cu spatele la Soare* – moare.

De bună seamă că Jatayu este ciclul de 60.000 de ani din Marele Ciclu al lui Garuda; prin urmare, este reprezentat ca fiul sau nepotul lui, *ad libitum*, întrucât întregul sens se bazează pe faptul de a fi plasat în linia descendenților lui Garuda. Apoi mai există și Diti, mama Marut-ilor, ai cărei descendenți și progenitură aparțineau de posteritatea lui Hiranyaksha, „al cărei număr era 77 de crore (sau 770 de milioane) de oameni”, potrivit *Padma Puranei*. Se afirmă că toate aceste relatări sunt niște „*ficțiuni lipsite de sens*” și absurdități. Dar adevărul e într-adevăr fîca timpului, iar timpul îl *va* dovedi.

Între timp, ce altceva ar fi mai ușor de făcut decât să încercăm cel puțin să verificăm cronologia puranică? Există numeroși Kapilași, dar Kapila care a masacrat progeniturile regelui Sagara – 60000 de oameni puternici – a fost în mod incontestabil Kapila care a fondat filosofia Sankhya, întrucât este specificat în *Purane*, chiar dacă una dintre ele neagă cu totul faptul, fără a-i explica sensul ezoteric. În *Bhagavata Purana*^[356] se spune că:

[355] În alte *Purane*, Jatayu este fiul lui Aruna, fratele lui Garuda, amândoi fiind fiii lui Kashyapa; dar toate astea reprezintă alegorie exterioară.

[356] IX, VIII, 12-13. Din traducerea lui Burnouf, vezi *Vishnu Purana*, Wilson, vol. III, pp. 300-301.

„Legenda care spune că fiii regelui au fost mistuiți de furia înțeleptului nu este exactă. Căci cum ar putea calitatea Întinericului, care provoacă furie, să existe într-un înțelept al cărui trup nu era decât Bunătate și care purifica lumea – țărâna pământului, ca să zicem așa, atribuită cerului. Cum putea o tulburare mentală să îl smintească pe acest înțelept, identificat cu Spiritul Suprem, care a condus aici [pe pământ] acel vas solid al filosofiei Sankhya, cu ajutorul căruia cel care dorește să obțină eliberarea traversază temutul ocean al existenței, această cale ce duce la moarte?”^[357]

Purana este obligată să vorbească astfel. Ea are o dogmă pe care să o facă cunoscută și o politică de urmat, aceea de a păstra marele secret cu privire la adevărurile *dumnezeiești* mistice divulgate vreme de multe secole doar în momentul Inițierii. Prin urmare, nu în *Purane* trebuie să căutăm explicația misterului legat de diversele stări transcendente de ființare. Faptul că povestea reprezintă o alegorie se poate vedea de la prima vedere. Cei 60000 de „fii”, brutali, vicioși și lipsiți de pietate, sunt personificarea *pasiunilor umane*, pe care „o simplă privire a înțeleptului” – Sinele, care reprezintă cea mai înaltă stare de puritate ce poate fi atinsă pe Pământ – le prefăce în cenușă. Dar alegoria mai are și alte semnificații, sensuri ciclice și cronologice, o metodă de a marca perioadele în care își făceau apariția anumiți înțelepți, și care se găsesc și în alte *Purane*.

Acum este un fapt verificat, pe cât de bine poate fi verificată o tradiție, că timp de câțiva ani Kapila a stat în meditație la Hardwar sau Gangadvara, „poarta sau intrarea Gangelui”, la poalele Himalayei. Aflată nu departe de lanțul muntos Siwalik, trecătoarea Hardwar e numită până în prezent „Trecătoarea lui Kapila”, locul fiind și el numit „Kapilasthan” de către asceți. Este locul din care Gangele, Ganga, izvorând dintre cheile muntoase, își începe cursul traversând câmpiile încinse din India, iar studiul geologic întreprins confirmă în mod clar

[357] Wilson, *ibid.*, p. 302.

că tradiția care susține că în vremuri îndepărtate oceanul scălda ținuturile de la poalele Himalayei nu e total neîntemeiată, întrucât încă mai există urme clare ale acestui fapt.

Se poate ca filosofia Sankhya să fi fost *adusă aici jos*, fiind predată de primul Kapila și prezentată într-o formă scrisă de *ultimul* Kapila.

Or, Sagara este numele dat până în ziua de azi în India oceanului, și în special Golfului Bengal, la vărsarea Gangelui^[358]. Au calculat oare vreodată geologii numărul de milenii cât trebuie să îi fi luat mării să se retragă la distanța care o desparte în prezent de Hardwar, aflat acum la 312 metri deasupra nivelului ei? Dacă ar fi făcut acest calcul, orientaliștii care îl prezintă pe Kapila ca înflorind din secolul I până în secolul al IX-lea al erei noastre, poate și-ar schimba opiniile, măcar pentru unu din două motive bine întemeiate. În primul rând, numărul real de ani care s-au scurs începând din perioada lui Kapila sunt consemnați în mod incontestabil în *Purane*, chiar dacă e posibil ca traducătorii să nu fi reușit să-și dea seama; în al doilea rând, Kapila al Satyei și Kapila al epocilor Kali Yuga *pot fi una și aceeași* INDIVIDUALITATE, *fără a avea aceeași* PERSONALITATE.

Numele de Kapila, pe lângă faptul că e numele unui personaj, al unui înțelept care a trăit cândva și a fost autorul filosofiei Sankhya, este și numele generic al Kumarașilor, celeștii asceți virgini; prin urmare, însuși faptul că *Bhagavata Purana* îl numește pe *acest* Kapila – pe care doar cu puțin timp înainte îl prezentase ca fiind o parte din Vishnu – autorul filosofiei Sankhya, ar fi trebuit să îl avertizeze pe cititor de existența unui „văl” ce ascunde sensul ezoteric. Fie că a fost fiul lui Vitatha, cum îl prezintă *Harivamsha*, sau al altcuiva, autorul Sankhyei nu poate fi același personaj ca înțeleptul din Satya Yuga – chiar la

[358] Wilson, *ibid.*, p. 302, notă.

începutul Manvantarei, când Vishnu e reprezentat *sub formă de Kapila*, „transmițându-le adevărata înțelepciune tuturor creaturilor”; acest fapt se raportează într-adevăr la perioada primordială în timpul căreia „Fiii lui Dumnezeu” îi învățau pe oamenii creați de curând artele și științele, care de atunci au fost cultivate și păstrate de Inițiați în cadrul sanctuarelor. În *Purane* există câțiva Kapilași foarte cunoscuți. Mai întâi, înțeleptul primordial, apoi Kapila care este unui dintre cei trei Kumarași „secreți”, Kapila fiul lui Kashyapa și Kadru – „șarpele cu multe capete”^[359] –, pe lângă Kapila marele înțelept și filosof din Kali Yuga. Acesta din urmă, fiind un Inițiat, un „Șarpe al înțelepciunii”, un Naga, a fost în mod intenționat inclus printre Kapilașii din epocile anterioare.

[359] A se vedea *Vayu Purana*, care îl plasează pe lista celor patruzeci de Fii renumiți ai lui Kashyapa.

SECȚIUNEA a X-a

CRUCEA ȘI DECADA PITAGOREICĂ

Primii gnostici susțineau că știința lor, GNOZA, se bazează pe un pătrat ale cărui colțuri le reprezentau pe *Sige* (Liniște), *Bythos* (Profunzime), *Nous* (Suflet sau Minte Spirituală) și *Aletheia* (Adevăr).

Ei au fost primii care i-au dezvăluit lumii ceea ce stătuse ascuns vreme îndelungată, și anume *Tau-l*, sub forma unui pat al lui Procut, și Cristos ca încarnându-se în *Chrestos*, cel care a devenit, pentru anumite scopuri, un candidat voluntar la o serie de torturi mentale și fizice.

Pentru ei, întreg Universul, metafizic și material, era cuprins în cifrele numărului 10, Decada pitagoreică, putând fi exprimat și descris prin cifrele respective.

Această Decadă, ce reprezenta Universul și evoluția lui din sânul Liniștii și Adâncurilor *necunoscute* ale Sufletului Spiritual sau Anima Mundi, îi prezenta cercetătorului două laturi sau aspecte. La început ea a putut fi – și a fost – aplicată la Macrocosmos, după care a coborât până la microcosmos sau om. Exista, așadar, „știința *interioară*”, pur intelectuală și metafizică, și „știința de suprafață”, la fel de pur materială, amândouă putând fi explicate de Decadă și cuprinse în ea. Pe scurt, ambele puteau fi studiate atât prin metoda deductivă a lui Platon, cât și prin metoda inductivă a lui Aristotel. Prima avea ca punct de plecare o înțelegere dumnezeiască, potrivit căreia pluralitatea provenea din unitate sau că cifrele Decadei apăreau doar pentru ca în final să fie reabsorbite, pierdute în Cercul infinit. Cealaltă se baza doar pe percepția

senzorială, Decada putând fi privită fie ca unitate care se multiplică, fie ca materie ce se diferențiază; studiul ei era pe atunci limitat la suprafața plană, la cruce sau la *șapte* care rezulta din *zece* sau numărul perfect pe Pământ, la fel ca în Cer.

Acest sistem dual a fost adus de Pitagora din India, împreună cu Decada. Faptul că el era sistemul brahmanilor și iranienilor, cum îi numeau filosofi greci antici, ne este garantat de întreaga varietate a literaturii sanscrite, precum *Puranele* și *Legile lui Manu*. În aceste Legi sau Ordonanțe ale lui Manu, se spune că Brahma i-a creat mai întâi pe cei „zece Domni ai Ființei”, cele zece Prajapati sau Forțe Creatoare; acestea zece creează alți *șapte* Manu sau, mai degrabă, după cum e formulat în unele manuscrise, „adepti” Munin (în loc de Manun) sau ființe sfinte, care sunt cei Șapte Îngeri ai Prezenței din religia din Occident. Acest misterios număr șapte, născut din triumphiul de sus Δ , acesta din urmă născut din vârful lui sau din Adâncurile liniștite ale Sufletului Universal Necunoscut (Sige și Bythos), este planta septuplă *Saptaparna*, născută și manifestată la suprafața solului misterului, din rădăcina întreită adânc îngropată în acel sol impenetrabil. Ideea aceasta este dezvoltată în întregime în Volumul al II-lea, Partea a II-a, Secțiunea a III-a, intitulată „Substanța primordială și gândul Dumnezeiesc”, secțiune pe care cititorul trebuie să o studieze cu atenție, dacă vrea să înțeleagă ideea metafizică aflată în simbolul de mai sus. Potrivit filosofiei ezoterice cis-himalayene, care este cea a cosmogoniei lui Manu *original*, în om, ca și în natură, se află diviziunea septenară pe care o urmărește Natura însăși. Al șaptelea principiu (Purusha) singur este SINELE Dumnezeiesc, strict vorbind; căci, așa cum se spune în Manu: „[Brahma] după ce a impregnat părțile subtile ale acestor șase cu o strălucire nemăsurată”^[360], le-a creat sau le-a chemat la conștiință de „Sine” sau conștiința acestui Sine Unic. Dintre cele șase elemente

(sau principii ori Tattve, cum consideră Medhatithi, autorul comentariului), cinci „sunt denumite elementele atomice destructibile”^[361]; acestea sunt descrise în Secțiunea menționată mai sus.^[362]

Iar acum e necesar să vorbim despre limba folosită de rasele preistorice în cadrul misterelor. Ea nu este o limbă fonetică, ci una pur picturală și simbolică. În prezent ea este cunoscută în totalitatea ei de foarte puțini, căci de mai bine de 5000 de ani a devenit pentru mase o limbă absolut moartă. Cu toate acestea, majoritatea savanților gnostici greci și evrei o cunoșteau și o foloseau, chiar dacă într-o manieră foarte diferită. Și pot fi date câteva exemple.

Pe planul de sus, numărul nu este număr, ci un *zero* – un CERC. Pe planul de jos, el devine *unu* – care este un număr impar. Fiecare literă a alfabetelor antice avea propria semnificație filosofică și rațiune de a fi. Numărul *unu* (1) semnifica pentru Inițiații din Alexandria un *trup drept*, un om viu stând în picioare, el fiind singurul animal care se bucură de acest privilegiu. Iar prin adăugarea unui cap numărului „1”, acesta devenea „P”, simbol al *paternității*, al puterii creatoare; în timp ce „R”-ul semnifica un „om în mișcare”, care își urmează drumul. Prin urmare, PATER ZEUS nu avea nimic sexual sau falic, nici prin sunet și nici prin forma literelor lui; și nici Πατήρ Δεός nu avea [Pater Deus] (potrivit lui Ragon)^[363]. Dacă ne îndreptăm acum atenția spre alfabetul ebraic, constatăm că, în timp ce 1 sau Alef (א) are ca simbol un taur sau un bou, *zece*, numărul perfect sau numărul *unu* al *Cabalei*, este un Yod (י, י, i sau j) și înseamnă, la fel ca prima literă din Iehova, organul procreator și restul.

[361] Ibid., 27, p. 5.

[362] Vol. II, pp. 39 și în continuare.

[363] *Orthodoxie Maçonnique, suivie de la Maçonnerie occulte et de l'Initiation Hermétique*, de J.-M. Ragon, p. 430; A se vedea și întreg capitoul XXVII, „Puissance des Nombres d'après Pythagore”, pentru ceea ce urmează.

[360] *The Ordinances of Manu*, I, 16, traducere de Burnell, p. 3 notă.

Numerele *impare* sunt divine, numerele *pare* sunt terestre, diabolice și nenorocoase. Pitagoreicii detestau Binarul. Pentru ei, el reprezenta originea diferențierii și, prin urmare, a contrastelor, discordiei sau cea a materiei, începutul răului. În teogonia lui Valentin, Bythos și Sige (Abis, Haos, Materie născută în Liniște) constituie Binarul primordial. Dar la primii pitagoreici Diada însemna starea imperfectă în care a căzut prima ființă manifestată când s-a desprins de Monadă. A fost punctul din care se bifurcau două căi – Binele și Răul. Tot ceea ce era cu două fețe sau fals era numit de ei „binar”. Numai UNU însemna binele și armonia, pentru că nicio dizarmonie nu poate rezulta din Unu singur. De aici și cuvântul latin Solus, în raport cu Singurul și Unicul Dumnezeu, Necunoscutul lui Pavel. *Solus* a devenit însă curând *Sol* – Soarele.

Ternarul este primul dintre numerele impare, la fel cum triunghiul e primul dintre figurile geometrice^[364]. Acest număr este într-adevăr numărul misterului *par excellence*. Pentru a-l studia pe plan exoteric, e necesară lectura cărții *Cours philosophique et interprétatif des Initiations*, de Ragon; pe plan ezoteric – simbolismul hindus al numeralelor, întrucât combinațiile care îi erau aplicate sunt nenumărate.

Prima figură solidă este cuaternarul, simbolul nemuririi. Este piramidă, întrucât ea stă pe o bază triunghiulară^[365] și se termină în vârful printr-un punct, producând astfel triada și cuaternarul sau 3-ul și 4.

Pitagoreicii instruiău despre rapoartele și relațiile care există între zei și numere, cu ajutorul unei științe numite aritmomanie. Sufletul, spuneau ei, este un număr care se mișcă de la sine și conține numărul 4, iar omul spiritual și fizic este numărul 3, întrucât Ternarul reprezenta

[364] Motivul e simplu și a fost prezentat în *Isis Dezvăluită*. În geometrie, o linie dreaptă nu poate reprezenta o figură perfectă, și nici două linii drepte nu pot forma o figură perfectă. Triunghiul este prima figură perfectă.

[365] [Pătrată sau poligonală – adăugat în ediția din 1888.]

pentru ei nu doar suprafața, ci și principiul de formare a trupului. Astfel, animalele erau doar *ternare*, singur omul fiind un septenar, *atunci când este virtuos*; un *quinar*^[366] atunci când e rău, pentru că:

Numărul cinci era compus dintr-un binar și un ternar, iar dintre ele binarul aducea dezordine și confuzie în tot ceea ce se afla într-o formă perfectă. *Omul perfect*, spuneau ei, era un cuaternar și un ternar, adică *patru* elemente materiale și *trei* imateriale; iar aceste trei Spirite sau Elemente le găsim și în cinci atunci când reprezintă *microcosmosul*. Acesta din urmă e alcătuit dintr-un binar, legat în mod clar de materia grosieră, și din trei Spirite, întrucât, așa cum spune Ragon:

„[...] această figură ingenioasă reprezintă unirea a două accente grecești (;) puse deasupra vocalelor care trebuie sau nu să fie aspirate. Primul semn (¨) e numit «spiritus puternic» sau superior, Spiritul lui Dumnezeu aspirat (*spiratus*) și respirat de om. Al doilea semn, cel inferior (´), este «spiritus» delicat, reprezentând spiritul secundar; ... întregul cuprinde întreg omul. Este *chintesența universală*, fluidul vital sau viața.”^[367]

Cel mai mistic sens al numărului 5 [Cinci] este prezentat într-un excelent articol scris de dl T. Subba Row, în *Five Years of Theosophy*, intitulat „Cele douăsprezece semne ale Zodiacului”, în care el dă câteva reguli care îl pot ajuta pe cercetător să descopere „sensul profund al terminologiei sanscrite antice, în miturile și alegoriile ariene străvechi”. Între timp, să vedem ce s-a spus până în prezent despre constelația Capricornului în publicațiile teozofice și ce se cunoaște despre ea la modul general. Toată lumea știe că **VS** este al zecelea semn al Zodiacului, în care Soarele intră la solstițiul de iarnă, în jurul datei de 21 decembrie; dar foarte puțini sunt cei care cunosc – chiar și în India, cu excepția cazului când sunt Inițiați – legătura mistică exactă ce pare

[366] Din cuvântul latin *quinarius*, conținând cinci (n.t.).

[367] Ibid., p. 431.

să existe, ni se spune, între numele de Makara și cel de Kumara. Primul desemnează un fel de animal amfibiu, numit în mod frivol „crocodil”, cum gândesc unii orientaliști, iar al doilea este titlul marilor protectori ai yoghinilor, potrivit cu *Shiva Purana*, fiii lui Rudra (Shiva) unificați chiar cu el, care este el însuși un Kumara. Datorită legăturii lor cu Omul, Kumarașii au legătură și cu Zodiacele. Să încercăm să descoperim ce vrea să spună cuvântul Makara.

Autorul articolului „Cele douăsprezece semne ale Zodiacele” spune următoarele:

„Makara ... conține indiciul care permite interpretarea lui corectă. Litera *ma* echivalează cu numărul 5, iar *kara* înseamnă mână. Or, în sanscrită, Tribhujam înseamnă triunghi, *bhujam* sau *karam* (care sunt sinonime) fiind înțelese ca însemnând latură. Prin urmare, Makaram sau Panchakaram înseamnă pentagon.”^[368]

Steaua cu cinci colțuri sau pentagonul reprezintă cele cinci membre ale omului^[369]. În sistemul vechi, ni se spune că Makara era al *optulea* semn, în loc de al zecelea^[370].

Semnul în discuție e destinat să reprezinte fețele universului și indică faptul că figura universului e mărginită de Pentagonoane.^[371]

Scriitorii sanscriți „vorbesc și despre Ashtadisha sau despre opt fețe ce mărginesc Spațiul”, referindu-se astfel la Loka-pale, cele opt puncte ale busolei, și anume patru puncte cardinale și alte patru intermediare.

[368] Op. cit., p. 113.

[369] Care este așadar semnificația și temeiul acestei figuri? Temeiul este faptul că Manas reprezintă al *cincilea* principiu și că pentagonul este simbolul Omului – nu doar al Omului cu cinci membre, ci mai degrabă al OMULUI rațional, conștient.

[370] Temeiul lui devine evident atunci când e studiat simbolismul egiptean. A se vedea în continuare.

[371] Ibid., p. 114.

Dintr-o perspectivă obiectivă, „microcosmosul” e reprezentat de trupul uman. Makaram poate fi considerat că reprezintă în același timp microcosmosul și macrocosmosul, ca obiecte exterioare ale percepției.^[372]

Dar adevăratul sens ezoteric al cuvântului Makara nu este în realitate „crocodil”, nici chiar atunci când e comparat cu animalul ilustrat pe Zodiacele hindus. Și aceasta pentru că el are capul și picioarele din față ale unei antilope, iar trupul și coada de pește. Prin urmare, al zecelea semn al Zodiacele s-a considerat ca reprezentând în mod variat un rechin, un delfin etc., deoarece el este Vahana lui Varuna, zeul Oceanului, fiind din această cauză numit adesea Jala-rupa sau „formă acvatică”. Delfinul era vehiculul lui Poseidon-Neptun la greci și era una cu el, din punct de vedere ezoteric; iar acest „delfin” este „dragonul de mare” în aceeași măsură în care crocodilul din Nilul sacru e vehiculul lui Horus și însuși Horus. Zeul în formă de mumie, cu cap de crocodil, spune:

„Sunt peștele [și scaunul] marelui Horus din Kem-oor.”^[373]

Pentru gnosticii Peratae, Chozzar (Neptun) este cel care convertește piramida decagonală în sferă și „îi pictează intrarea în multe culori”^[374]. El are CINCI miniștri *androgini* – el este Makara, Leviatanul.

Întrucât Soarele care răsărea era considerat drept Sufletul zeilor trimis pentru a li se arăta în fiecare zi oamenilor, și întrucât crocodilul ieșea la suprafața apei la primele raze ale Soarelui, în India acest animal a ajuns în final să personifice un adept al focului solar, la fel cum la egipteni el personifica acel Foc sau Sufletul cel mai elevat.

[372] Ibid., pp. 114, 115.

[373] *Cartea [egipteană a] morților*, LXXXVIII, 2.

[374] *Philosophumena*, V, 14.

În *Purane*, numărul Kumarașilor se schimbă în funcție de nevoile alegoriei. Pentru scopuri oculte, numărul lor e specificat într-un loc ca fiind șapte, apoi ca fiind patru, după care cinci. În *Kurma Purana* se spune despre ei după cum urmează:

„O, Brahman, cei *cinci* [Kumarași] erau yoghini care s-au eliberat total de pasiuni.”

Numele lor indică legătura pe care o aveau cu constelația Makara și cu alte câteva personaje puranice asociate semnelor zodiacale. Acest lucru este făcut pentru a voala una dintre glifele cele mai sugestive din templele străvechi. Din punct de vedere astronomic, fiziologic și mistic, în general Kumarașii sunt confundați cu o serie de personaje și de evenimente puranice. Aproape deloc menționați în *Vishnu Purana*, ei figurează în diverse drame și evenimente în toate celelalte *Purane* și în literatura sacră, astfel încât orientaliștii, nevoiți să caute ici-colo firele de legătură, au ajuns să declare că Kumarașii sunt „în principal rezultatul fanteziei autorilor puranici”. Însă —

„Ma — ne spune autorul articolului «Douăsprezece semne ale Zodiacului» — este «cinci»; *kara*, o «mână» cu cele cinci degete, este și ea un semn cu cinci laturi sau un pentagon. În ezoterism, Kumarașii (în cazul acesta o anagramă aleasă în scopuri oculte), ca yoghini, sunt *cinci* pentru că ultimele două nume au fost întotdeauna tănuite; ei constituie al cincilea ordin al brahma-devașilor și Chohanii cvintupli, având în ei Suflul celor cinci elemente, dintre acestea predominând Apa și Eterul, motiv pentru care simbolurile lor erau *acvatice* și *de foc*.

Înțelepciunea stă ascunsă sub culcușul celui care se odihnește pe Lotusul de Aur (Padma) ce plutește pe Apă.”

În India acesta este Vishnu, unul dintre Avatarii lui fiind Buddha, după cum se susținea în vechime. Prachetașii, adoratorii lui Narayana

— care, la fel ca Poseidon, se mișca sau locuia *deasupra* Apelor, și nu sub ele —, plonjau în adâncul Oceanului pentru a-și face rugăciunile și rămâneau acolo 10000 de ani, iar Prachetașii sunt *zece* din punct de vedere exoteric, dar *cinci* din punct de vedere ezoteric. Prachetas este numele în sanscrită al lui Varuna, zeul Apei, Nereus, un aspect al lui Neptun, Prachetașii fiind deci identici cu cei „cinci miniștri” ai lui Chozzar (Χωζζάρ ori Χορζάρ) androgin sau cu Poseidon al gnosticilor Peratae. Aceștia sunt numiți Ou, Aoai, Ouo, Ouoab (Ού, Αοαί, Ούώ, Ούωάβ)^[375] ... *al cincilea*, un nume *triplu* (făcând șapte în total), fiind pierdut^[376] — adică tănuit. Toți aceștia erau pentru simbolul „acvatic”, cei „de foc” conectându-i cu simbolul de foc — din punct de vedere spiritual. În scopul identității, să ne amintim că, așa cum mama Prachetașilor era Savarna, fiica Oceanului, tot la fel și Amfitrita era mama „miniștrilor” mistici ai lui Neptun.

Îi amintim cititorului că acești „cinci miniștri” sunt simbolizați atât de Delfin — care o convinsese pe virtuoasa Amfitrita, după ce aceasta refuzase, să se căsătorească cu Poseidon —, cât și de Triton, fiul lor. Acesta din urmă, care avea de la brâu în sus trup de om, iar de la brâu în jos corp de delfin, de pește, are și el legături foarte misterioase cu Oannes, zeul babilonian Dagon, și de asemenea cu Avatarul Matsya (Pește) al lui Vishnu, amândoi învățându-i pe muritori despre înțelepciune. După cum știu toți mitologii, în schimbul acestui serviciu, Delfinul a fost pus pe cer printre constelații de către Poseidon, devenind pentru greci Capricornus, Capra, partea lui posterioară fiind de Delfin și, astfel, identică cu Makara, care și el are cap de antilopă, iar corpul și coada de pește. De aceea semnul lui Makara figura pe stindardul lui

[375] A se vedea *Philosophumena*, V. 14.

[376] Și despre al *cincilea* cap al lui Brahma se spune că s-ar fi pierdut, prefăcut în cenușă de „ochiul central” al lui Shiva, acesta din urmă fiind de asemenea Panchanana cu „cinci fețe”. În felul acesta, numărul e protejat, iar secretul despre adevăratul sens ezoteric este păstrat.

Kamadeva, zeul hindus al Iubirii, identificat în *Atharva Veda* cu Agni, zeul Focului, fiul lui Lakshmi, cum este prezentat în mod corect în *Harivamsha*. Căci Lakshmi și Venus sunt una, iar Amfitrita este forma străveche a lui Venus. Kama, Makara-ketu, este Aja, cel „ne-născut”, iar Atma-bhu e „sinele-existent”; în *Rig Veda* Aja e Logosul, întrucât este înfățișat ca prima manifestare a celui UNIC: căci, spun înțelepții, „în EL s-a ivit mai întâi dorința, care a fost germenul primar al minții”, ceea „ce conectează entitatea cu non-entitatea”, sau Manas, al *cincilea*, cu Atman, al *șaptelea*, ezoteric vorbind. Aceasta e *prima* etapă. A doua, pe următorul plan de manifestare, îl înfățișează pe Brahma – pe care îl alegem ca fiind un reprezentant al tuturor celorlalți zei primari ai popoarelor – făcând să îi iasă din trup Fiii săi născuți din Minte, „Sanandana și alții”, care în timpul „creației” a *cincea* și de asemenea a noua (în scopul „voalării”) au devenit Kumarașii. Să încheiem prin a-i reaminti cititorului faptul că în cinstea Amfitritei și Nereidelor erau jertfite pe țărmul mării capre – la fel cum erau jertfite capre în cinstea lui Durga Kali, care reprezintă doar latura *neagră* a lui Lakshmi (Venus), latura *albă* a lui Shakti –, sugerând legătura pe care aceste animale ar avea-o cu constelația Capricornului, în care apar douăzeci și opt de stele dispuse sub forma unei capre, capră pe care grecii au preschimbat-o în Amaltheia, mama adoptivă a lui Jupiter. Pan, zeul Naturii, avea picioare de țap și se transforma în țap atunci când se apropia Typhon. Acesta este însă un mister asupra căruia autoarea nu îndrăznește să insiste, nefiind sigură că este înțeles. Prin urmare, latura mistică a interpretării trebuie lăsată în seama intuiției cercetătorului. Să mai menționăm un lucru cu privire la misteriosul număr cinci. El simbolizează în același timp Spiritul Vieții Veșnice și spiritul terestru al vieții și al iubirii în compusul uman, și include magia divină și cea infernală, precum și chintesența universală și individuală a ființei. Astfel, cele cinci cuvinte sau vocale mistice rostite de Brahma în

momentul „creației” și care au devenit imediat Panchadasha (anumite Imnuri vedice atribuite acestui zeu), constituie, în potențialitatea lor creatoare și magică, latura *albă* a celor *cinci* Makara tantrici *negri* sau cei *cinci m*. Makara, constelația, este în aparență un nume lipsit de sens și absurd; cu toate acestea, în afară de înțelesul lui anagramatic, împreună cu termenul Kumara, valoarea numerică a primei lui silabe și conversia lui ezoterică în *cinci* au o semnificație foarte importantă și ocultă în tainele Naturii.

E suficient să spunem că, așa cum semnul lui Makara are legătură cu nașterea microcosmosului spiritual și cu moartea sau disoluția Universului fizic – trecerea lui în tărâmul Spiritual^[377] –, tot așași Dhyana-Chohanii, numiți în India Kumarași, au legătură cu amândouă. Mai mult decât atât, în religiile exoterice, ei au devenit sinonimele îngerilor întunericului. Mara e zeul întunericului, cel decăzut, și Moartea^[378], și totuși este unul dintre numele lui Kama, primul zeu din *Vede*, Logosul, din care au luat ființă Kumarașii, iar asta îi leagă și mai mult de „fabulosul” nostru Makara indian și de zeul cu cap de crocodil din Egipt^[379]. Crocodilii din Nilul Celest sunt în număr de *cinci*, iar zeul Tum, Divinitatea Primordială, creând corpurile cerești și ființele vii, îi convoacă pe acești Crocodili în timpul celei de-a *cincea* „creații” a sa. Când Osiris, „Soarele Defunct”, e îngropat și intră în Amenti, Crocodili sacri plonjează în abisul Apelor primordiale – „Marele Verde”. Iar când Soarele Vieții răsare, ei își fac din nou apariția din apele fluviului sacru. Toate acestea sunt foarte simbolice și arată

[377] „Atunci când Soarele va dispărea în spatele gradului 30 din Makara și nu va mai ajunge în semnul lui Mina (Pești), atunci va fi venit noaptea lui Brahma.”

[378] Moartea tuturor lucrurilor fizice, într-adevăr; dar Mara este și acceleratorul inconștient al nașterii a ceea ce este Spiritual.

[379] Osiris e numit în *Cartea morților* (CXLII B. 17) „Osiris, crocodilul dublu”. „El este Principiul bun și rău; Soarele de Zi și de Noapte, zeul și omul muritor”. Prin urmare, Macrocosmosul și microcosmosul.

cum și-au găsit expresia niște adevăruri ezoterice străvechi în simboluri identice. Dar, așa cum declară cu sinceritate dl T. Subba Row:

„Vălul aruncat cu dibăcie pe anumite părți ale misterului legat de aceste semne [zodiacale], de către filosofi din Antichitate, *nu va fi niciodată dat la o parte pentru amuzamentul sau edificarea publicului neinițiat.*” [380]

La greci numărul *cinci* nu era mai puțin sacru. Cele „cinci cuvinte” ale lui Brahma au devenit la gnostici cele „cinci cuvinte” scrise pe veșmântul Akashic (Strălucitor) al lui Iisus, la glorificarea Sa – cuvintele „Zama Zama Ozza Rachama Ozai” (ZAMA ZAMA ΩZZA RAXAMA ΩZAI), pe care orientaliștii le traduc prin „Roba, glorioasa robă a puterii mele”. La rândul lor, aceste cuvinte constituiau „vălul” anagramatic al celor cinci Puteri mistice reprezentate pe roba Inițiatului „Înviat” după ultimul test din cele trei zile petrecute în starea de transă; cinci-ul devenind șapte doar după „moartea” adeptului, când el a devenit pe deplin Cristosul, Krishna-Vishnu, adică atunci când s-a contopit în Nirvana. Litera E înscrisă pe Templul din Delphi, un simbol sacru, însemna și ea numărul *cinci*; iar măsura în care era sacră este semnalată de faptul că, potrivit lui Plutarh, corintenii au înlocuit în Templul din Delphi cifra din lemn cu alta din bronz, iar aceasta a fost transmutată de Livia Augusta într-un facsimil în aur.^[381]

E ușor de recunoscut în cei doi „Spiritus” – semnele din greacă (‘,) despre care vorbește Ragon – Atman și Buddhi sau Spiritul Dumnezeiesc și Vehiculul lui, Sufletul Spiritual.

Șasele sau senarul este tratat mai departe în Secțiunea de față, în timp ce septenarul va fi tratat în întregime în acest volum, în Secțiunea a XI-a intitulată „Misterele numărului șapte”.

[380] Op. cit., p. 117.

[381] *Gnostics and their Remains*, de King, p. 297.

Ogdada sau grupul de opt simbolizează mișcarea eternă în spirală a ciclurilor, 8-ul ∞, fiind simbolizată la rândul ei prin caduceu. Ea înfățișează respirația regulată a Cosmosului, prezidată de cei opt Mari zei – cei șapte din Mama primordială, cel Unic și Triada.

Urmează apoi numărul nouă sau ternarul triplu. El este numărul care se reproduce încontinuu, sub toate formele și aspectele, în toate multiplicările. Este semnul oricărei circumferințe, întrucât valoarea lui în grade este egală cu 9, adică 3+6+0. În anumite situații este un număr rău și foarte neplăcut. Dacă numărul 6 era simbolul globului nostru pregătit să fie animat de un Spirit *dumnezeiesc*, 9 simboliza Pământul nostru animat de un Spirit *rău* sau nefast.

Zece sau decada aduce toate aceste cifre la unitate și încheie tabelul lui Pitagora. Prin urmare, această figură ⊕ – unitate în zero – era simbolul Divinității, al Universului și al Omului. Aceasta e semnificația tainică a „strânsorii viguroase a labei leului din tribul lui Iuda” între două mâini, numărul total al degetelor lor fiind *zece*.

Dacă ne îndreptăm acum atenția spre crucea egipteană sau Tau, descoperim că această literă, atât de glorificată de egipteni, greci și evrei, este legată într-un mod misterios de decadă. *Tau*-l este Alfa și Omega înțelepciunii Dumnezeiești Secrete, care e simbolizată de prima și ultima literă a numelui lui Thot (Hermes). Thot era inventatorul alfabetului egiptean, iar litera *Tau* încheia alfabetul evreilor și samaritenilor, care numeau acest caracter „sfârșitul” sau „desăvârșirea”, „apogeul” și „siguranța”. Prin urmare, ne spune Ragon, cuvintele *terminus* („sfârșit”) și *tectum* („acoperiș”) sunt simboluri ale adăpostului și siguranței – o definiție oarecum prozaică. Însă aceasta e soarta obișnuită a ideilor și lucrurilor, în această lume de decadență spirituală și, în același timp, de progrese fizice. PAN însemna la un moment dat Natura absolută,

Marea Totalitate Unică, dar atunci când istoria l-a întrezărit pentru prima oară, Pan coborâse deja la rangul de *zeu minor* al câmpurilor, de zeități rurale; istoria nu vrea să îl recunoască, în timp ce teologia îl preschimbă în diavolul! Cu toate acestea, naiul său alcătuit din șapte tuburi, emblemă a celor șapte forțe ale Naturii, a celor șapte planete, a celor șapte note muzicale, pe scurt, a întregii armonii septenare, lasă să se vadă foarte clar caracterul lui primordial. La fel se petrece și în cazul crucii. Cu mult înainte ca evreii să-și fi conceput sfeșnicul de aur din Templu, alcătuit din *trei* brațe de o parte și alte *patru* de cealaltă, și înainte să fi făcut din numărul șapte un număr feminin de generare^[382] – introducând astfel în religie elementul falic –, popoarele orientate mai mult spre spiritualitate făcuseră din cruce (ca fiind $3 + 4 = 7$) simbolul lor divin cel mai sacru. De fapt, cercul, crucea și șapte-le – acesta din urmă fiind ales ca bază a măsurilor *circulare* – sunt primele simboluri primordiale. Pitagora, care și-a dobândit înțelepciunea din India, a lăsat posterității o idee vagă despre acest adevăr. Școala lui considera numărul 7 ca fiind un compus al numerelor 3 și 4, pe care îl explicau în două feluri. Pe planul lumii numenale, triumphiul, ca primă concepție a Divinității manifestate, era imaginea ei, „Tată-Mamă-Fiu”; iar cuaternarul, numărul perfect, era sursa ideală, numenală, a tuturor numerelor și lucrurilor de pe plan fizic. Având în vedere caracterul sacru al tetradei și al tetragramei, unii cercetători înțeleg greșit sensul

[382] Reflectând pe tema crucii, autorul cărții *The Sources of Measures* arată că sfeșnicul din Templu „era alcătuit astfel încât, numărând de ambele părți, erau *patru* brațe, în timp ce în vârf – unde se afla un braț *comun* ambelor *părți* – *trebuiau* numărate 3 brațe de o parte și 4 de cealaltă, formând în total numărul 7, potrivit aceleiași idei a unei părți comune ce se află în crucea desfășurată. Acum ia linia care are lățimea de o unitate și lungimea de 3 unități și pune-o pe un plan înclinat; ia o altă linie având o lungime de 4 unități și sprijin-o pe prima, de pe un plan înclinat opus, astfel încât ultima, lungă de 4 unități, să formeze vârful unui triunghi. Aceasta e desfășurarea sfeșnicului. Acum, ia linia lungă de 3 unități și pune-o în *cruce* pe linia lungă de 4 unități, și va rezulta forma crucii. Aceeași idee e transmisă prin cele șapte zile ale săptămânii din *Facerea*, încoronate de a șaptea, care era folosită singură ca bază a măsurii *circulare*” (p. 51).

mistic al cuaternarului. Pentru cei din vremuri străvechi, acesta din urmă constituia doar o „perfecțiune” *secundară*, ca să spunem așa, întrucât era legată doar de planurile manifestate, pe când triumphiul, litera greacă Delta, Δ, reprezenta „vehiculul Divinității necunoscute”. O dovadă bună a acestui lucru rezidă în faptul că numele Divinității începea cu litera Delta. Cuvântul Zeus era scris Δεὺς (Deus) de către beoțieni, de unde rezultă cuvântul Deus de la latini. Iar acest lucru în raport cu concepția metafizică referitoare la sensul septenarului *în lumea fenomenală*; dar în scopul interpretării profane sau exoterice, simbolismul s-a schimbat. *Trei* a devenit ideograma celor trei elemente *materiale*: Aer, Apă, Pământ, iar *patru* a devenit principiul a tot ceea ce nu este nici corporal și nici perceptibil. Acest lucru nu a fost acceptat niciodată de pitagoreicii autentici. Privit ca un compus al lui 6 și 1, Senarul și Unitatea, numărul 7 reprezenta centrul invizibil, Spiritul tuturor lucrurilor, întrucât nu exista corp hexagonal în care să nu fie găsită o a *șaptea* proprietate ce constituia punctul ei central, ca, de exemplu, cristalele și fulgii de zăpadă din așa-zisa natură „neînsuflețită”. Mai mult decât atât, se spune că numărul *șapte* deține toată perfecțiunea UNITĂȚII – numărul numerelor. Pentru că așa cum *unitatea* absolută este necreată și indivizibilă, prin urmare nu reprezintă niciun număr și niciun număr nu o poate produce, la fel este și în cazul lui *șapte*; niciuna din cifrele cuprinse în decadă nu pot să îi dea naștere sau să îl producă. Iar *patru* este cel care permite o diviziune aritmetică între *unitate* și *șapte*, întrucât el îl depășește pe primul prin același număr (trei) cu care este depășit de numărul *șapte*, pentru că între *patru* și *unu* există aceeași diferență ca între *șapte* și *patru*.^[383]

„La egipteni”, spune Ragon, „numărul 7 era simbolul *vieții* veșnice”, adăugând că de aceea litera greacă Z, care nu este decât un 7 dublu, e

[383] Extras dintr-un manuscris atribuit lui „Saint-Germain”, întrupat de Ragon, op. cit., p. 434.

litera inițială a lui Zao, „eu trăiesc”, și a lui Zeus, „tatăl a tot ceea ce trăiește”.

În plus, cifra 6 era simbolul Pământului pe durata lunilor „de somn” din timpul toamnei și iernii, iar cifra 7 pe durata primăverii și verii, dat fiind că în perioada respectivă o anima Spiritul Vieții – a șaptea Forță sau Forța centrală care animă. Același lucru îl găsim în Egipt în mitul și simbolul lui Osiris și Isis, personificând metafizic Focul și Apa, iar fizic Soarele și Nilul. Numărul anului solar, de 365 de zile, este valoarea numerică a cuvântului Neilos (Nil). Acest număr împreună cu Taurul – care poartă între coarne semiluna și crucea ansată – și cu Pământul reprezentat prin simbolul lui astronomic, ♂, reprezintă simbolurile cele mai falice ale Antichității mai recente.

„Nilul era fluviul timpului având numărul unui an sau al unui an și o zi ($364 + 1 = 365$). El reprezenta apa parturientă a lui Isis sau a Mamei Pământ, a Lunii, a femeii și a vacii, precum și atelierul lui Osiris, reprezentând T'sod Olaum-ul ebraicilor. Numele antic al fluviului era Eridanus sau ebraicul Iardan, cu sufixul copt sau grec antic. Acesta era intrarea cuvântului ebraic Iared sau *sursa* ori *coborârea* ... râului Iordan, care avea la ebraici aceeași utilizare mistică pe care o avea Nilul la egipteni^[384]: era sursa coborârii și conținea apele vieții.”^[385]

Într-o formulare mai simplă, era simbolul Pământului personificat sau al lui Isis privită ca matrice a Pământului. Acest fapt e demonstrat suficient de clar; iar Iordanul – râul care în prezent este atât de sacru pentru creștini – nu avea un sens mai sublim și nici mai poetic decât cel al apelor care se pregăteau să dea naștere, ale Lunii – Isis sau Iehova în aspectul lui feminin. Or, așa cum a arătat același savant, Osiris era

[384] Nici la început și nici în timpul primelor dinastii nu a avut această semnificație.

[385] Extras dintr-un manuscris care nu a fost publicat.

Soarele, Nilul și anul de 365 de zile, în timp ce Isis era Luna, albia acestui fluviu sau Mama Pământ, „pentru energiile care se pregăteau să dea naștere, din care apa era o necesitate”, precum și pentru anul lunar de 354 de zile, „creatorul perioadelor de gestație”. Toate acestea sunt deci de natură sexuală și falică, și se pare că erudiții noștri moderni nu găsesc în aceste simboluri nimic mai presus de sensul fiziologic sau falic. Cu toate acestea, cele trei cifre din 365 sau numărul zilelor unui an solar nu trebuie decât să fie descifrate cu ajutorul cheii pitagoreice, pentru a se descoperi în ele o semnificație extrem de filosofică și morală. Un singur exemplu va fi suficient. El poate fi citit astfel:

Pământul (3) – animat de (6) – Spiritul Vieții (5).

Pur și simplu pentru că 3 este echivalentul literei grecești gama (Γ), care e simbolul Gaiei, al Pământului, în timp ce cifra 6 este simbolul *principiului* care animă, iar 5 chintesența universală ce se răspândește în toate direcțiile și formează întreaga materie^[386].

Cele câteva cazuri și exemple pe care le-am prezentat dezvăluie doar o mică parte din metodele folosite pentru descifrarea ideogramelor simbolice și a valorilor numerice din Antichitate. Dat fiind că sistemul prezintă dificultăți extreme și complexe, puține persoane, chiar și dintre Inițiați, și-au putut însuși *toate* cele șapte chei. Să ne mai mirăm atunci că Natura metafizică s-a depreciat treptat ajungând la nivelul Naturii fizice; că Soarele, cândva simbolul Divinității, a devenit de-a lungul scurgerii eonilor doar simbolul înflăcărării lui creatoare și că, de aici, a decăzut la rangul unei glife cu sens falic? Dar cu siguranță că nu cei care, la fel ca Platon, aveau ca metodă de lucru să pornească de la aspectul universal pentru a ajunge la cel particular, nu ei sunt cei care ar fi putut vreodată să își simbolizeze religia prin embleme sexuale!

[386] Extras dintr-un manuscris al lui Saint-Germain.

Este perfect adevărat, chiar dacă a spus-o Éliphas Lévi, paradoxul încarnat, că „omul este Dumnezeu pe Pământ și Dumnezeu este om în Cer”. Dar această idee nu s-a putut aplica și nu s-a aplicat niciodată la Divinitatea Unică, ci doar la Multitudinea razelor SALE încarnate, numite de noi Dhyan-Chohani, zei de către străbuni, și transformate acum de Biserică în diavoli pe partea *stângă* și în Mântuitorul pe partea *dreaptă*!

Toate aceste dogme au apărut însă dintr-o aceeași rădăcină, rădăcina înțelepciunii, care crește și prosperă pe pământul indian. Nu există un singur Arhanghel al cărui prototip să nu poată fi identificat în ținutul sacru al Aryavartei. Toate aceste prototipuri au legătură cu Kumarașii care își fac apariția pe scena acțiunii „refuzând” – la fel ca Sanatkumara și Sananda – să „creeze o progenitură”. Ei sunt totuși numiți „creatorii” omului (rațional). Mai mult decât o dată ei sunt prezentați în asociere cu Narada – o altă mulțime de discrepanțe *evidente*, deși reprezentând o abundență de principii filosofice. Narada este liderul Gandharvașilor, cântăreții și muzicienii celești; din punct de vedere ezoteric, motivul este explicat de faptul că Gandharvașii sunt „instructorii oamenilor în științele secrete”. Ei sunt cei care, „iubind femeile de pe Pământ”, le-au divulgat tainele creației; sau, așa cum scrie în *Veda*, „celestul” Gandharva este o zeităate care cunoaște și dezvăluie *tainele cerului și adevărarile divine*, în general. Dacă ne amintim ce se spune despre această categorie de îngeri în [Cartea lui] *Enoh* și în *Biblie*, atunci alegoria devine foarte clară; liderul lor, Narada, deși refuză să procreeze, îi îndrumă pe oameni să devină zei. În plus, toți acești îngeri, cum se spune în *Vede*, sunt Chhandajași, „născuți din voință” sau încarnați în timpul diferitelor Manvantare, *din proprie voință*. Ei sunt înfățișați în literatura exoterică ca existând eră de eră; unii fiind „osândiți să se nască din nou”, alții încarnându-se din datorie. În final, în calitate de Sanakadikași, cei șapte Kumarași care au mers să îl viziteze pe Vishnu

pe „Insula Albă” (Shveta-dvipa), locuită de Maha yoghini, aceștia au legătură cu lemurienii și cu atlanții din Rasele a Treia și a Patra.

În filosofia ezoterică, Rudrașii (Kumarași, Adityași, Gandharvași, Asurași etc.) sunt cei mai elevați Dhyan-Chohani sau Devași în privința intelectului. Ei sunt cei care, datorită faptului că dobândiseră prin auto-dezvoltare natura *cvintuplă* – și prin urmare calitatea sacră a numărului *cinci* –, au ajuns să fie independenți de purii Arupa Devași. Iată un mister foarte greu de înțeles și de descifrat corect. Pentru că observăm că aceia care erau „supuși legii” au fost, la fel ca „rebelii”, *condamnați să se nască din nou în fiecare epocă*. Rishi Narada e condamnat de Brahma la neîncetate peregrinări pe Pământ, adică să se nască constant. El este un răzvrătit împotriva lui Brahma și totuși destinul lui nu este mai rău decât cel al Jayașilor – cei doisprezece mari zei *creatori* creați de Brahma ca *asistenți* ai lui *în activitățile de creație*. Numai că aceștia din urmă, cufundați fiind în meditație, au *uitat să creeze*, din cauza aceasta fiind și ei condamnați de Brahma să se nască din nou în fiecare Manvantara. Și totuși ei sunt numiți – la fel ca rebelii – Chhandajași sau cei care se nasc într-o formă umană din proprie voință.

Toate acestea sunt foarte enigmatice pentru cel care nu poate să citească și să înțeleagă textul din *Purane* decât în sensul lui literal^[387]. În consecință, observăm că orientaliștii refuză să *fie derutați* și taie nodul gordian al nedumeririi declarând că întreg sistemul reprezintă „născociri ... ale fanteziei și plăcerii de a exagera ale brahmanilor”. Dar pentru cel care studiază ocultismul, toate acestea sunt pline de o semnificație filosofică profundă. Noi le lăsăm bucuroși coaja sanscritologilor

[387] Însă odată înțeles acest sens, el se va dovedi a fi caseta sigură care conține cheile înțelepciunii secrete. E drept că această casetă este atât de bogat ornamentată, încât fanteziile de pe ea ascund cu totul orice resort ce permite deschiderea ei, făcându-l astfel să creadă pe cel care nu este intuitiv că ea nu are și nu poate avea vreun mecanism de deschidere. Cheile există totuși acolo, adânc îngropate, dar mereu prezente pentru cel care caută să le găsească.

occidentali, dar cerem pentru noi înșine esența fructului. Și facem mai mult decât atât: admitem că, într-un sens, mult din ceea ce se află în aceste așa-zise „ficțiuni” se referă la alegorii astronomice despre constelații, asterisme, stele și planete. Totuși, în timp ce Gandharva din *Rig Veda* poate fi înfățișat ca personificând focul Soarelui, Devașii Gandharva sunt entități cu caracter deopotrivă fizic și psihic, în timp ce Apsarasașii (și alți Rudrași) reprezintă deopotrivă *calități* și *cantități*. Pe scurt, dacă va ajunge vreodată să fie descifrată, teogonia zeilor vedici va dezvălui mistere insondabile despre Creație și Ființă. Parashara spune în mod just:

„Acele categorii de treizeci și trei de divinități ... există epocă de epocă ... iar apariția și dispariția lor este ... similară cu cea a Soarelui care apune și răsare iar.”^[388]

A existat o vreme când simbolul oriental al crucii și cercului, svastika, era universal adoptat. Pentru budiștii, chinezii și mongolii ezoterici și exoterici, el înseamnă „cele zece mii de adevăruri”. Aceste adevăruri, spun ei, țin de misterele Universului nevăzut și de cosmogonia și teogonia primordială.

De când Fohat a traversat Cercul precum două linii de văpaie (pe orizontală și pe verticală), Legiunile de Ființe Binecuvântate nu au pregetat niciodată să își trimită reprezentanții pe planetele pe care au avut de la început misiunea să le țină sub supraveghere.

De aceea svastika este întotdeauna pusă pe pieptul misticilor decedați – la fel cum în Egipt era pusă crucea ansată. În Tibet și în Mongolia ea e întâlnită plasată pe inima din imaginile și statuile lui Buddha. Este de asemenea *pecetea* pusă pe inima Inițiaților vii, la unii fiind înfierată pentru totdeauna în carne. Aceasta deoarece ei trebuie să

păstreze aceste adevăruri pure și intacte, într-o tăcere și într-un secret continuu, până în ziua în care sunt percepute și citite de succesorii lor aleși – noi Inițiați – „demni de a le fi încredințate cele zece mii de perfecțiuni”. Acest simbol a ajuns însă să fie acum atât de degradat, încât e plasat adesea pe pălăriile „zeilor”, idolii hidoși ai adeptilor Bon profanatori – Dugpași sau vrăjitori de la granițele Tibetului –, până în momentul când a fost descoperit de un Gelukpa și smuls odată cu capul „zeului”, deși mai bine ar fi fost separat capul adeptului de trupul lui plin de păcat. Acest simbol nu își poate totuși pierde niciodată proprietățile misterioase. Aruncă o privire retrospectivă și îl vei vedea folosit deopotrivă de către Inițiați și clarvăzători, ca și de preoții din Troia, dat fiind că numeroase specimene ale acestui simbol au fost descoperite de Schliemann pe situl cetății antice. El este întâlnit la vechii peruvieni, asirieni și caldeeni, precum și pe zidurile monumentelor ciclopice din lumea veche; în catacombele *Noii Lumi* și în ale celei *Vechi* (?), în cele din Roma, unde – din cauză că se presupune că acolo s-ar fi ascuns primii creștini și religia lor – el e numit *Crux Dissimulata*.

„Potrivit lui Rossi, svastika dintr-o perioadă de început era o formă preferată a crucii, folosită cu o semnificație ocultă, ceea ce arată că secretul nu era cel al crucii creștine. O cruce svastika din catacombe este semnul inscripției care urmează: «ΖΩΤΙΚΩ ΖΟΤΙΚΗ [ΖΩΤΙΚΗ], Vitalis Vitalia» sau viața vieții.”^[389]

Dar cea mai bună dovadă a vechimii străvechi a crucii este adusă chiar de autorul cărții *The Natural Genesis*:

„Valoarea crucii ca simbol creștin e presupusă ca datând de pe vremea când a fost crucificat Iisus Cristos. Și totuși, în iconografia «creștină» din catacombe nicio figură umană nu apare pe cruce, în timpul primelor șase sau șapte secole. Există toate formele de cruci, cu excepția celei

[388] *Vishnu Purana*, I, XV; traducere de Wilson, II, 29.

[389] Citat în *The Natural Genesis*, de Gerald Massey, I, 427.

presupuse a fi punctul de început al noii religii. Aceasta nu a fost forma inițială, ci forma finală a crucifixului^[390]. În cursul primelor șase secole ale erei creștine, fondarea religiei creștine pe un Mântuitor crucificat lipsește cu desăvârșire din arta creștină! Cea mai veche formă cunoscută a ființei umane pe cruce este crucifixul oferit de Papa Grigore I cel Mare, Reginei Theodolinda a Lombardiei, aflat în prezent în Biserica Sfântului Ioan din Monza, în timp ce nicio reprezentare a celui crucificat nu e întâlnită în Catacombele din Roma, înainte de cea din San Giulio, care datează din secolul al VII-lea sau al VIII-lea... Nu există nici Cristos și nici Crucificat; Crucea este Cristosul, la fel cum Stauros (cruce) era un tip și un nume al lui Horus, Cristosul gnostic. Crucea, și nu cel crucificat, e simbolul primordial al Bisericii creștine. Crucea, și nu cel crucificat, este obiectul esențial al reprezentărilor ei artistice și al adorării în religia ei. Germenele întregului proces de creștere și dezvoltare a ei poate fi găsit în cruce. Iar acea cruce este precreștină, e păgână, în câteva forme diferite. Cultul începe cu crucea, iar Iulian avea dreptate să spună că a purtat un «Război împotriva lui X»: pe care el o considera ca fiind adoptată de a-gnostici și mitolatri pentru a transmite o semnificație imposibilă^[391]. În decursul secolelor, crucea îl reprezenta pe Cristos și era tratată ca și cum ar fi fost o ființă vie. Ea a fost divinizată la început și umanizată într-un final.”^[392]

Puține simboluri din lumea aceasta sunt mai pline de semnificații oculte/reale decât svastika. Ea este simbolizată de cifra 6. La fel ca această cifră, svastica indică, în reprezentarea ei concretă, la fel cum o face ideograma acestui număr, spre zenit și nadir, spre nord, sud, est și vest; omul găsește unitatea pretutindeni, iar această unitate e reflectată în toate unitățile. Ea este emblema activității lui Fohat, a revoluției

[390] Pentru creștini, în mod incontestabil. Pentru experții în simbologie precreștină el era, așa cum am spus-o deja, patul sau pătulul de tortură din timpul misterii Inițierii, „crucifixul” fiind așezat la orizontală pe sol, și nu în picioare, ca în vremea când devenise spânzurată de romei.

[391] Așa era și nu putea fi altfel. Împăratul Iulian era un Inițiat, iar în această calitate cunoștea bine „sensul misterios”, atât metafizic, cât și fizic.

[392] Op. cit., ibid., p. 433.

constante a „Roților” și a celor Patru Elemente, „Sacru Patru”, în sensul lor mistic și nu doar în cel cosmic; în plus, cele patru brațe ale ei, îndoite în unghi drept, au o strânsă legătură, așa cum am arătat în altă parte, cu scara pitagoreică și cea hermetică. Cel inițiat în tainele semnificației svasticii, spun Comentariile, „poate să urmărească pe ea, cu o precizie matematică, evoluția Cosmosului și a întregii perioade Sandhya”. Și de asemenea „relația dintre vizibil și invizibil” și „prima procreare a omului și speciilor”.

Pentru ocultistul oriental, Pomul Cunoașterii, din Paradisul inimii omului, devine Pomul Vieții Veșnice și nu are nimic de-a face cu simțurile fizice ale omului. El este un mister absolut ce se dezvăluie doar grație strădaniilor Manasului întemnițat, Eului, de a se elibera de robia percepțiilor senzoriale și de a vedea prin prisma Realității prezente eterne și unice. Pentru cabalistul occidental și, într-o măsură și mai mare la ora actuală, pentru expertul în simbologie superficial, hrănit în atmosfera letală a științei materialiste, explicația principală a misterelor crucii rezidă în elementul ei sexual. Chiar și comentatorul modern, altminteri spiritual, discernă în cruce și în svastikă această caracteristică, înaintea tuturor celorlalți.

„Crucea era folosită în Egipt ca talisman de protecție și ca simbol de putere salvatoare. Typhon sau satan este de fapt considerat ca fiind încătușat și legat de cruce. În *Ritual*, osirianul strigă: „Apofis e detronat, corzile lor leagă sudul, nordul, estul și vestul, corzile lor sunt pe el. Har-ru-bah l-a legat”^[393]. Acestea erau corzile celor patru cadrane sau ale crucii. Thor

[393] *Cartea [egipteană a] morților*, XXXIX. Apofis sau Apep este șarpele râului, simbolul pasiunilor omenesci. Soarele (Osiris-Horus) îl nimicește, iar Apep e detronat, legat și încătușat. Zeul Aker, „Șeful Porții Abisului” al lui Aker, Împărăția Soarelui (XV, 39), îl leagă. Apofis este dușmanul lui Ra (Lumina), dar „marele Apep a căzut!” exclamă Defunctul. „Scorpionul ți-a rănit gura”, îi spune dușmanului învins (XXXIX, 7). Scorpionul este „viermele care nu moare niciodată” al creștinilor. Apofis e legat pe Tau sau Tat, „emblema stabilității”. (A se vedea ridicarea lui Tat în Tatu, XVIII.)

e descris cum lovește capul șarpelui cu ciocanul lui ... o formă a svasticii sau de cruce cu patru picioare... În criptele funerare străvechi din Egipt, modelul camerei avea forma unei cruci^[394]. Pagoda din Mathura, locul de naștere al lui Krishna, era construită în formă de cruce.”^[395]

Acest lucru e perfect, și nimeni nu poate discerne în ea acest „cult sexual” cu care orientaliștilor le place să îi spargă capul păgânismului. Dar ce se poate spune despre evrei și despre religiile exoterice ale câtorva secte hinduse, în special riturile Vallabacharyașilor? Pentru că, așa cum am spus deja, cultul lui Shiva, cu Lingamul și Yoni lui, are un sens filosofic prea elevat, în ciuda degenerării lui moderne, pentru a putea fi numit un simplu cult falic. Dar cultul Arborelui sau al Crucii^[396] de la evrei, așa cum o spun public profeții lor, nu prea poate scăpa de această acuzație. „Fiii vrăjitoarelor, sămânța adulterului”^[397], cum le spune Isaia, nu pierd niciodată vreo ocazie de a „se încălzi pentru idoli sub orice copac verde”^[398] – ceea ce nu denotă nicio recreere de natură metafizică. De la acești evrei *monoteiști* și-au derivat religia popoarele creștine, „Dumnezeul Dumnezeilor, unicul Dumnezeu cel viu”, în timp ce disprețuiau și luau în derâdere cultul Divinității al filosofilor antici. Să îi lăsăm să creadă în forma fizică a crucii și să îi consacre un cult prin toate mijloacele posibile.

Dar pentru discipolul adevăratei înțelepciuni arhaice orientale, pentru cel care nu se închină în spirit la nimic în afară de Unitatea Absolută, această *Inimă* extraordinară ce pulsează veșnic și bate pretutindeni, ca și în fiecare atom din Natură, fiecare dintre acești atomi conține germenele datorită căruia el poate crește Pomul Cunoașterii,

[394] La fel este și în criptele cis-himalayene, în care trăiesc Inițiați și unde e păstrată cenușa lor timp de șapte ani lunari.

[395] *The Natural Genesis*, vol. I, p. 432.

[396] Ca simbolism, crucea și pomul sunt identice și sinonime.

[397] Isaia, 57:3.

[398] *Ibid.*, 5.

ale cărui fructe dăruiesc Viață Veșnică, și nu doar viață fizică. Pentru el, crucea și cercul, Pomul sau Tau-l – chiar și după ce toate simbolurile legate de ele au fost cercetate și descifrate unul câte unul – încă rămân un mister adânc în trecutul lor și doar asupra acestui trecut își îndreaptă el privirea dornică. Puțin îi pasă dacă e sămânța din care se dezvoltă *Arborele* genealogic al *Ființei*, numit Univers. Și nici Treiul în Unu, aspectul triplu al Sămânței – forma, culoarea și substanța ei – nu îl interesează, ci mai degrabă *FORȚA* care îi dirijează creșterea, pe cât de mereu misterioasă, pe atât de mereu necunoscută. Căci această Forță vitală – care face sămânța să germineze, să se deschidă și să dea lăstari, apoi să formeze trunchiul și crengile, care la rândul lor se apleacă asemenea ramurilor lui *Ashvattha*, Arborele sacru Bodhi, își aruncă sămânța, prind rădăcină și procrează alți arbori – este unica *FORȚĂ* care are realitate pentru el, căci ea este Suflul Vieții veșnice. Filosoful păgân căuta să găsească cauza, cel modern se mulțumește doar cu efectele și caută cauza în ele. Ceea ce există dincolo nu știe și nici nu îi pasă *a-gnosticului* modern, respingând astfel singura cunoaștere pe care își poate baza știința în deplină siguranță. Și totuși, această Forță manifestată are un răspuns pentru cel care caută să o înțeleagă. Cel care vede în cruce cercul decusat al lui Platon cel păgân, și nu opusul circumciziei, cum vedea (Sfântul) Augustin cel creștin^[399], este imediat considerat de către Biserică un păgân, iar de știință un nebun. Iar acest lucru se petrece pentru că, refuzând să se închine unui Dumnezeu al generării fizice, el mărturisește că nu știe nimic despre cauza care susține așa-numita *Cauză Primă*, Cauza fără Cauză a acestei Cauze Vitale. Admițând tacit Atotprezența Cercului Nemărginit și făcând din el Postulatul Universal pe care e bazat întreg Universul manifestat, înțeleptul păstrează o tăcere profund respectuoasă cu privire la un subiect despre care niciun muritor nu ar trebui să cuteze să facă speculații. „Logosul lui Dumnezeu este revelatorul omului, iar Logosul (Cuvântul) omului

[399] Sermon, CLX.

e revelatorul lui Dumnezeu”, spune Éliphas Lévi într-unul din paradoxurile lui. La aceasta, ocultistul oriental ar răspunde: „Cu condiția, însă, ca omul să rămână mut în ce privește CAUZA care l-a creat pe Dumnezeu și pe Logosul Său.” Altminteri el devine în mod invariabil defăimătorul, și nu revelatorul Divinității Incognoscibile.

E necesar acum să abordăm un mister, cel al numărului șapte în Natură. E posibil ca tot ceea ce vom spune să fie atribuit coincidenței. Se poate să ni se spună că în Natură acest număr este foarte *natural* – căci noi spunem într-adevăr că este – și că nu are mai multă semnificație decât iluzia de mișcare generată de așa-numitele „cercuri strobice”. În 1877, când profesorul Silvanus Thompson le-a expus în cadrul reuniunii Asociației Britanice, nu li s-a acordat mare importanță acestor „iluzii singulare”. Cu toate acestea, ne-am dori să aflăm explicația științifică a motivului pentru care numărul șapte apare întotdeauna ca un număr preeminent – șase cercuri concentrice în jurul unui al șaptelea și șapte inele unele într-altele în jurul unui punct central etc. – în această *iluzie* produsă prin înclinarea unei farfurioare sau oricărui alt recipient. În secțiunea următoare prezentăm soluția refuzată de știință.

SECȚIUNEA a XI-a

MISTERELE NUMĂRULUI ȘAPTE

Nu trebuie să încheiem această Parte care tratează Simbolismul istoriei arhaice, fără a încerca să explicăm recurența continuă a acestui număr cu adevărat mistic, șapte, în orice scriptură cunoscută orientaliștilor. Întrucât fiecare religie, de la cea mai veche până la cea mai recentă, îi dezvăluie prezența și îl explică în felul ei în concordanță cu dogmele ei speciale, sarcina este departe de a fi ușoară. Prin urmare, nu putem prezenta ceva mai bun sau mai explicativ decât o vedere de ansamblu. Numerele 3, 4 și 7 sunt numerele sacre ale Luminii, Vieții și Uniunii – în special în Manvantara actuală, Ciclul nostru Vital, al cărui număr *șapte* este reprezentantul special sau numărul *factor*. Și este ceea ce ne rămâne să demonstrăm.

Dacă i-am întreba pe brahmanii care au o cunoaștere profundă a *Upanișadelor*, care sunt plini de înțelepciunea secretă din vechime, de ce „acela ai cărui șapte străbuni au băut sucul plantei Lunii” este Trisuparna – după cum se crede că a spus Bopaveda^[400] – și de ce Brahman Trisuparna trebuie să se roage la Somapa Pitris, foarte puțini ar ști să răspundă la întrebare; sau, dacă ar ști, nu prea ar fi dispuși să satisfacă curiozitatea celui care pune întrebarea. Așadar, să rămânem fideli la ceea ce spune vechea doctrină ezoterică. După cum zice Comentariul:

„Când primii Șapte au apărut pe Pământ, au aruncat în pământ sămânța a tot ceea ce creștea la suprafața lui. Mai întâi au venit Trei,

[400] *Vishnu Purana*, trad. de Wilson, vol. III, p. 174, notă de Fitzgerald Hall.

apoi Patru au fost adăugați acestora de îndată ce piatra s-a transformat în plantă. Atunci a venit a doua serie de Șapte care, îndrumând Jiva plantelor, au produs naturile mijlocii [intermediare] între plante și animalele care se mișcă. A treia serie de Șapte și-a dezvoltat Chhaya... A cincea serie de Șapte și-au închis ESENȚA... Omul a devenit astfel un Saptaparna."

A. SAPTAPARNA

În limbajul ocult, acesta e numele dat omului. Așa cum am explicat în altă parte, el înseamnă o plantă cu șapte frunze, iar acest nume are o semnificație importantă în legende budiste. El avea același sens, într-o formă deghizată, în miturile grecești. T-ul sau () (tau), format din cifra 7 și din litera greacă Γ (gama), era, așa cum am arătat în Secțiunea precedentă, simbolul vieții terestre și al Vieții Veșnice; al vieții terestre pentru că Γ (gama) este simbolul Pământului (Gaia)^[401]; și al Vieții Veșnice întrucât cifra 7 este simbolul aceleiași vieți unite cu Viața Dumnezeiască, glifa dublă exprimată în figuri geometrice fiind:

un triunghi și un cuaternar, simbolul OMULUI septenar.

Or, în Misterele antice numărul șase a fost considerat o emblema a naturii fizice. Căci șase este reprezentarea celor șase dimensiuni din toate corpurile – cele șase direcții care compun formele lor, și anume: cele patru direcții ce se întind spre cele patru puncte cardinale, nord, sud, est și vest, și cele două direcții aferente înălțimii și grosimii, ce corespund zenitului și nadirului. Prin urmare, în timp ce înțelepții

[401] Pornind de aici, în Grecia, Inițiații numeau litera Tau Γαῖης, „fiu al Gaiei”, „ieșit din Pământ”, ca Tityos în *Odissea* (VII, 324).

aplicau grupul de șase omului fizic, septenarul era pentru ei simbolul acestui om plus Sufletul lui nemuritor.^[402]

J. M. Ragon face o descriere foarte bună a „senarului hieroglific”, cum numește el triunghiul nostru echilateral dublu.

„Senarul hieroglific este simbolul combinării celor trei focuri filosofice cu cele trei ape, amestec din care rezultă procrearea elementelor tuturor lucrurilor.”^[403]

Aceeași idee se regăsește în dublul triunghi echilateral indian, ⬆⬆. Deși este denumit în acea țară semnul lui Vishnu, el este într-adevăr simbolul triadei sau Tri-murti. Pentru că, inclusiv în interpretarea exoterică, triunghiul de jos, cu vârful orientat în jos, este simbolul lui Vishnu, zeul principiului Umed și al Apei, Narayana fiind Principiul Mobil din Nara sau Ape^[404], în timp ce triunghiul cu vârful orientat în sus, ⬆⬆, este Shiva, principiul Focului, simbolizat prin flacăra triplă pe care o ține în mână^[405]. Aceste două triunghiuri întreșesute, numite în mod eronat „Pecetea lui Solomon” – și care constituie și emblema Societății noastre – sunt cele care produc concomitent septenarul și triada și constituie decada. În orice mod ar fi analizat acest semn, în el sunt cuprinse toate numerele. Întrucât, cu un punct în mijloc sau în centru este un semn septuplu sau un septenar; triunghiurile lui indică numărul trei sau triada; cele două triunghiuri denotă prezența

[402] Ragon, *Orthodoxie Maçonique* etc., pp. 432, 483.

[403] Ibid., p. 433, notă.

[404] A se vedea *Mahabharata*, III, 189, 3, unde Vishnu spune: „În vremuri străvechi i-am dat apei numele de Nara, și mi se spune deci Narayana, căci acesta a fost întotdeauna mediul în care mă mișcam (Ayana).” În Apă sau în Haos, „principiul umed” al grecilor și al lui Hermes, este aruncată prima sămânță a Universului. „Duhul lui Dumnezeu se mișcă pe apele întunecate ale Spațiului”; de asemenea, Thales face din ea elementul primordial și anterior Focului, acesta fiind încă în stare latentă în acel Duh.

[405] [A se vedea statuia de bronz a lui Tripurantaka Shiva, „Mahadeva distrugând Tripurasura”, la Museum of India House, Londra.]

binarului; triumghiurile, cu punctul central comun ambelor, dau cuaternarul; cele șase puncte sunt senarul, iar punctul central Unitatea; iar quinarul este obținut prin combinație, ca un compus a două triumghiuri, un număr par, și al celor trei laturi din fiecare triumghi, primul număr impar. Acesta e motivul pentru care Pitagora și cei din vechime îi consacrau numărul șase lui Venus, de vreme ce:

„Unirea celor două sexe și alchimizarea materiei prin triade sunt necesare dezvoltării forței generatoare, această virtute prolifică și tendință de reproducere, inerentă tuturor corpurilor.” [406]

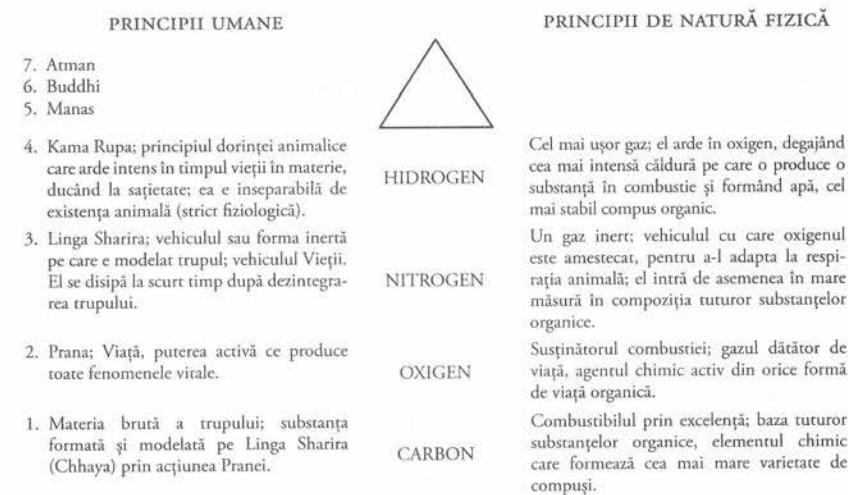
Credința în existența „Creatorilor” sau a Forțelor personificate ale Naturii nu este de fapt politeism, ci o necesitate filosofică. La fel ca toate celelalte planete din Sistemul nostru, Pământul are șapte Logoi – Razele ce emană din „Raza-Tată” unică – PROTOGONOS-ul sau Logosul manifestat, cel care își sacrifică Existența (sau Carnea, Universul) pentru ca Lumea să poată trăi și ca fiecare creatură din ea să aibă o existență conștientă.

Numerele 3 și 4 sunt masculine și respectiv feminine, Spirit și Materie, iar unirea lor este emblema Vieții Veșnice în Spirit pe arcul ei ascendent, iar în Materie ca Element care învie mereu prin procreare și reproducere. Linia masculină spirituală este verticală |; linia materiei diferențiate e orizontală; cele două formează crucea sau +. Numărul trei este invizibil; numărul patru se află pe planul percepției obiective. Din această cauză întreaga materie din Univers, atunci când e analizată în profunzime de știință, se reduce doar la patru elemente: carbon, oxigen, azot și hidrogen; și tot din această cauză cele trei primare, numenele celor patru sau Forța ori Spiritul avansat, au rămas pentru știința exactă *terra incognita*, doar speculații, doar nume. Slujitorii ei trebuie mai întâi să creadă în cauzele primare și să le studieze, înainte

de a spera să înțeleagă natura efectelor și să se familiarizeze cu potențialitățile lor. Astfel, în timp ce oamenii instruiți din Occident aveau și încă le au pe cele patru sau materia cu care să se joace, ocultiștii orientali și discipolii lor, marii alchimisti din lumea întreagă, au ca subiect de studiu întreg septenarul^[407]. Așa cum spun acești alchimisti:

„Când Trei-ul și Patru se sărută, cuaternarul își unește natura medie cu cea a triumghiului [sau triadei, adică fața uneia dintre suprafețele ei plane devine fața medie a celeilalte] și devine un cub; doar atunci el [cubul desfășurat] devine vehiculul și numărul VIEȚII, ȘAPTELE Tată-Mamă.”

Diagrama care urmează îl va ajuta poate pe cercetător să înțeleagă aceste paralelisme.

[407] Există savanți brahmani care au protestat împotriva diviziunii noastre septenare. Din punctul lor de vedere au dreptate, la fel cum și noi avem din al nostru. Lăsând de-o parte cele trei aspecte sau principii auxiliare, ei acceptă doar patru Upadhis sau baze, inclusiv Eul – imaginea Logosului reflectată în Karana Sharira – și chiar, „strict vorbind ... numai trei Upadhis”. Pentru o filosofie pur metafizică și teoretică sau în scopul meditației, acestea trei pot fi suficiente, așa cum o dovedește sistemul Taraka Yoga; dar pentru învățământul ocult practic, împărțirea noastră septenară este cea mai bună și mai ușoară. În orice caz, este o chestiune care ține de școală și de alegere.

[406] Ragon, ibid., p. 433, notă.

Acum suntem instruiți că toate aceste forme primitive de viață organică apar și în grupe septenare de numere. De la minerale sau „pietre moi care s-au întărit”, ca să folosim frazeologia STANȚELOR, urmate de „plantele dure care s-au înmuiat”, ce sunt produsul mineralului, căci „din sânul pietrei ia naștere vegetația”^[408], și până la om, toate modelele primitive din fiecare regn al Naturii încep prin a fi niște pelicule eterice și transparente. Desigur că acest lucru are loc doar la începutul primei forme de viață. În etapa următoare ele se consolidează, iar la a șaptea toate încep să se împartă în specii, cu excepția oamenilor, primii dintre animalele mamifere^[409] în timpul Runderi a Patra.

Virgiliu, versat asemenea tuturor poezilor din Antichitate, într-o măsură mai mare sau mai mică, în filosofia ezoterică, cânta despre evoluție în termenii următori:

*Principio coelum, ac terras camposque liquentes
Lucentemque globum Lunæ, Titaniaque astra
Spiritus intus alit; totamque infusa per artus
Mens agitat molem et magno se corpore miscet.
Inde Hominum pecudumque genus vitæque volantum
Et quæ marmoreo fert monstra sub æquore pontus.*^[410]

[408] *Commentary*, Book IX, F. 19.

[409] Protistele nu sunt animale. Cititorul e rugat să aibă în vedere faptul că atunci când vorbim despre „animale”, ne referim doar la mamifere. Crustaceele, peștii și reptilele sunt, în această Rundă, contemporane cu omul fizic, iar cele mai multe dintre ele l-au precedat. Toate erau bisexuate înainte de era mamiferelor, spre sfârșitul erei secundare sau mezozoice, dar mai aproape de perioada paleozoică decât de cea cenozoică. Mamiferele marsupiale mai mici sunt contemporane cu monștrii reptilienii uriași din era secundară.

[410] *Eneida*, VI, 725-729. „Mai întâi, Spiritul [Dumnezeiesc] interior susține Cerurile, pământul și câmpiile saturate de apă, sfera Lunii și stelele strălucitoare, iar Mintea [Eternă] răspândită în toate părțile [Naturii] pune în mișcare întreaga structură extraordinară și se contopește cu corpul vast [al Universului]. De aici rezultă rasa de oameni și cea de animale, principiile vitale ale clasei celor care zboară și ale monștrilor pe care oceanul îi crește sub suprafața lui netedă de cristal.” „Totul provine din eter și din cele șapte naturi ale lui” – spuneau alchimiștii. Știința cunoaște doar efectele lor de suprafață.

„Mai întâi a venit trei sau triumhiul.” Această expresie are un sens profund în ocultism, iar faptul e coroborat în domeniul mineralogiei, botanicii și chiar al geologiei – așa cum am demonstrat-o în Secțiunea care tratează „Cronologia brahmanilor” – prin numărul compus șapte, care cuprinde numerele trei și patru. Sarea dintr-o soluție demonstrează acest fapt, căci atunci când moleculele ei se grupează și încep să se depună sub forma unui solid, primele forme pe care le preiau sunt cele de triumhiuri, de mici piramide și conuri. Este figura *Focului*, de unde vine cuvântul „Pyramis”, în timp ce a doua figură geometrică din Natura manifestată este un pătrat sau cub, 4 și 6; căci, așa cum spune Enfield, „particulele pământului fiind cubice, cele ale focului sunt piramidale”. Forma piramidală este forma pe care au preluat-o pinii – arborii cei mai vechi apăruiți după perioada ferigilor. Astfel, cei doi opuși din Natura cosmică – focul și apa, căldura și frigul – își încep manifestările metrografice, unul printr-un sistem trimetric, iar celălalt printr-un sistem hexagonal. Într-adevăr, toate cristalele stelate de zăpadă examinate la microscop constituie, fără excepție, o stea dublă sau triplă cu șase colțuri, cu un nucleu central, asemenea unei stele în miniatură în interiorul uneia mai mari. Dl Darwin, explicând că viețuitoarele care trăiesc pe țărmul mării sunt foarte mult influențate de marea, se exprimă astfel:

„Cele mai străvechi progenituri din regnul vertebratelor ... constau din câte se pare într-un grup de animale marine... Animalele care trăiesc fie aproape de nivelul mediu al mării înalte, fie aproape de nivelul mediu al mării joase trec printr-un întreg ciclu de schimbări legate de marea într-o perioadă de două săptămâni... Este un fapt misterios că, printre vertebratele terestre superioare actuale ... numeroase procese normale și anormale au ca perioade una sau mai multe săptămâni [septenate] ... cum ar fi gestația mamiferelor, durata cât sunt în călduri.”^[411]

[411] A se compara cu *Descent of Man*, p. 164.

Ouăle de porumbiță sunt clocite în două săptămâni [sau 14 zile], cele de găină în trei; cele de rață în patru; cele de găscă în cinci, iar cele de struț în șapte.”^[412]

Acest număr este strâns legat de Lună, a cărei influență ocultă se manifestă tot timpul prin perioade septenare. Luna este călăuza laturii oculte a Naturii terestre, în timp ce Soarele est regulatorul și factorul vieții manifestate. Acest adevăr a fost întotdeauna evident pentru clarvăzători și adepți. Jacob Böhme, insistând asupra doctrinei fundamentale a celor șapte proprietăți a veșnicei Mame Naturi, a dovedit că era el însuși un mare ocultist.

Să revenim însă la studiul septenarului în simbolismul religios antic. La cheia metrologică a simbolismului ebraicilor, care revelează numeric relațiile geometrice ale cercului (Divinitatea Universală) cu pătratul, cubul și triunghiul și toate emanațiile integrale ale suprafeței divine, poate fi adăugată cheia teogonică. Această cheie explică că Noe, patriarhul Potopului, reprezintă, într-unul din aspectele lui, permutarea Divinității (Legea creatoare universală) în vederea formării Pământului nostru, a populației lui și a răspândirii vieții pe cuprinsul lui, în general.

Ținând cont de împărțirea septenară în Ierarhii dumnezeiești, precum în constituția cosmică și în cea umană, cercetătorul va înțelege ușor că Iah-Noe se află în fruntea – și reprezintă sinteza – cuaternarului cosmic inferior. Triada sefirotică de sus, $\triangle$ – în care Iehova-Binah (Inteligența) reprezintă unghiul feminin stâng –, emană cuaternarul, $\square$. Acesta din urmă, care simbolizează prin el însuși Omul Celest, Adam Kadmon asexuat, privit ca Natură din punct de vedere abstract, devine din nou un septenar, emanând din el cele trei principii suplimentare, Natura inferioară terestră sau Natura fizică manifestată,

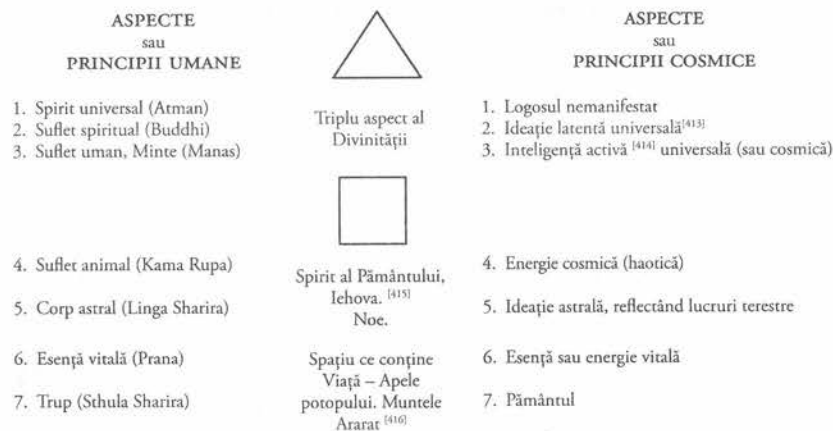
[412] *Land and Water*, de Bartlett.

Materia și Pământul nostru – al șaptelea fiind Malkut, „Mireasa Omului Celest” – și formează astfel cu triada de sus sau Kether, Coroana, numărul complet al Arborelui Sefirotic – 10-le, Totalitatea în Unitate sau Universul. Despărțiți de triada de sus, Sefiroții creatori inferiori sunt în număr de șapte.

Cele spuse mai sus nu au legătură directă cu subiectul nostru, dar este necesar să ne amintim de ele pentru a facilita înțelegerea a ceea ce urmează. Chestiunea în discuție este aceea de a arăta că Iah-Noe sau Iehova din *Biblia* ebraică, pretinsul Creator al Pământului, al omului și a tot ceea ce există pe el este:

- (a) Septenarul cel mai de jos, Elohimul Creator – în aspectul lui cosmic;
- (b) Tetrada sau Adam Kadmon-ul, „Omul celest” din cele patru litere – sub aspectele lui teogonice și cabalistice;
- (c) Noe – identic cu Shishta de la hinduși, sămânța umană lăsată de la o creație sau de la o Manvantara anterioară pentru popularea Pământului, după cum se spune în *Purane*, sau perioada prediluviană, așa cum e prezentată alegoric în *Biblie* – în rolul lui Cosmic.

Dar fie că este un cuaternar (tetragramă) sau o triadă, Creatorul Divin biblic nu este 10-le Universal, decât dacă este îmbinat cu Ain Soph (așa cum este Brahma cu Parabrahman), ci e un septenar, unul din numeroasele septenare ale Septenatului Universal. În explicarea chestiunii de față, poziția și situația sa în calitate de Noe poate fi cel mai bine arătată plasându-le pe 3, $\triangle$, și 4, $\square$, pe linii paralele cu principiile cosmice și umane. Pentru acestea din urmă, se folosește vechea clasificare cunoscută. Astfel:

Pentru a avea o demonstrație suplimentară, cititorul poate să consulte lucrări cabalistice.

„Ararat = muntele coborârii = **הר-ייר**, *Hor-lared*. Hatho îl menționează în afara compoziției prin *Arath* = **ארה**. Editorul lui Moise, Cherenensis, spune: «Prin asta, spun ei, este indicat *primul loc de coborâre* (a Arcei)». (Anal. lui Bryant, vol. IV, pp. 5, 6, 15) La cuvântul «*Berge*», munte, Nork spune despre Ararat: **אררט**, pentru **ארה** (adică Ararat pentru Arath)

[413] Filosofia Advaita Vedanta o clasează ca fiind cea mai înaltă trinitate sau mai degrabă aspectul trinitar al Chinmatrei (Parabrahman), ce este explicat ca fiind „simpla potențialitate a Prajnei”, puterea sau capacitatea care dă naștere percepției; Chidakasha, câmpul sau planul infinit al Conștiinței Universale; și Asat (Mulaprakriti) sau materie nediferențiată. (A se vedea „Personal and Impersonal God”, în *Five Years of Theosophy*, p. 203.)

[414] Dat fiind că în Sistemul Solar – să ne abținem să abordăm întreg Cosmosul – materia diferențiată există în șapte stări diferite și că Prajna, sau capacitatea de percepție, există și ea în șapte aspecte diferite corespunzătoare celor șapte stări ale materiei, trebuie neapărat ca în om să existe șapte stări de conștiință; iar sistemele religiilor și filosofiilor au fost concepute potrivit gradului mai mare sau mai mic de dezvoltare a stărilor respective...

[415] Înfățișat ca Dumnezeu gelos, furios, agresiv, mereu activ, răzbunător, blând doar cu al său „popor ales”, când era îmbunat de el.

[416] Noe și cei trei Fii ai lui reprezintă simbolul colectiv al acestui cuaternar în numeroase și variate aplicații, Ham fiind principiul entropiei.

pământ, dublare aramaică”. Se observă deci aici că Nork și Hatho folosesc același echivalent în Arath, **ארט**, cu sensul de pământ^[417].

Noe simbolizează astfel atât Manu-rădăcină și Manu-sămânță sau Puterea care a dezvoltat Lanțul planetar și Pământul nostru, cât și Rasa-sămânță, a Cincea, care a fost salvată în timp ce ultimele subrase din Rasa a Patra sau Vaivasvata Manu dispăreau, iar numărul *șapte* va fi văzut reapărând la fiecare pas. Noe este cel care, în calitate de permutație a lui Iehova, reprezintă Legiunea septenară a Elohimilor, fiind prin urmare Tatăl sau Creatorul (Păstrătorul) întregii vieți animale. De aici, aceste versete din *Facerea*: „Ia cu tine câte șapte perechi din toate dobitoacele curate, câte o parte bărbătească [3] și câte o parte femeiască [4]; și mai ia câte șapte perechi din păsările cerului”^[418] etc., urmate de toate perioadele de șapte zile și restul.

B. TETRAKTYSUL ÎN RAPORT CU HEPTAGONUL

Numărul *șapte*, ca un compus din 3 și 4, este elementul dominant în toate religiile antice pentru că este *elementul dominant în Natură*.

[417] *The Source of Measures*, p. 65. Autorul explică: „Observați că în ebraică, *Iared*, tatăl lui Enoch, este interpretat ca fiind «muntele coborârii» și se spune că este același cu Ararat, pe care se baza structura cubică a lui Noe sau măsura fundamentală. În ebraică *Jared* este **יירד**. Derivațiile rădăcinii sunt aceleași ca ale lui Ararat, de *acru*, de *pământ*. Cuvântul ebraic **יירד** este, literalmente, în engleză, Y R D; în *Iared* trebuie deci găsit literalmente cuvântul nostru englezesc *yard* (și de asemenea **יירד**, căci *Iah* sau *Iehova* înseamnă *baghetă*). Este demn de remarcat faptul că fiul lui Iared, *Enoh*, a trăit 365 de ani, iar comentatorii rabinici spun despre el că a descoperit perioada anuală de 365 de zile, reunind astfel valorile timpului și ale distanței, adică *durata anului* e derivată, prin coordonare, din *yard* sau *Iared*, care a fost astfel tatăl lui, în sau prin *Enoh*. Și, într-adevăr, $1296 = \text{yard (sau Iared)} \times 4 = 5184$, valoarea caracteristică zilei solare în *treimi*, care, așa cum am spus, poate fi numită din punct de vedere numeric *părintele anului solar*.” Dar asta prin metodele cabalistice, astronomice și numerice. Ezoteric vorbind, Iared este Rasa a Treia și Enoch a Patra – dar întrucât el este luat viu, îi simbolizează de asemenea pe cei Aleși și salvați din Rasa a Patra, în timp ce Noe este de la început a Cincea – familia salvată din calea Apelor, pe vecie și fizic.

[418] Cap. 7:2,3

Adoptarea lui trebuie justificată, iar el trebuie prezentat drept *numărul par excellence*, căci de la apariția cărții *Budismul ezoteric*, au fost ridicate frecvente obiecții și au fost exprimate frecvente îndoieli cu privire la corectitudinea acestor afirmații.

Este bine să precizăm aici pentru cercetători că în toate diviziunile numerice de genul acesta principiul universal Unic – deși e numit unu(l), pentru că este *Unicul Unu* – nu intră niciodată în calcule. EL rămâne ca Abstracție Universală Infinită și Absolută, în totalitate SINGUR și independent de orice altă Putere numenală sau fenomenală. Autorul articolului intitulat „Dumnezeu personal și impersonal” spune următoarele:

„Această entitate nu este materie și nici spirit; nu este Eu și nici non-Eu; și nu este obiect și nici subiect.

În limbajul filosofilor hinduși, ea este combinația originală și eternă dintre Purusha [Spirit] și Prakriti [Materie]. Cum advaiții susțin că un obiect exterior este doar produsul stărilor noastre mentale, Prakriti nu este altceva decât o iluzie, iar Purusha e singura realitate; ea este existența unică care rămâne în Universul Ideilor. Acesta ... deci, este Parabrahmanul advaiților. Chiar dacă ar exista un Dumnezeu personal, având ceva precum un Upadhi material (o bază fizică de orice formă), din punctul de vedere al advaiților, ar exista tot atâtea motive de a te îndoi de existența sa numenală, pe câte ar exista în cazul oricărui alt obiect. După părerea lor, la originea Universului nu poate sta un Dumnezeu conștient, deoarece Eul său ar fi efectul unei cauze anterioare, dacă cuvântul conștient are doar sensul lui obișnuit. Ei nu pot admite că suma totală a tuturor stărilor de conștiință din Univers este zeitatea lor, întrucât aceste stări se schimbă constant și întrucât idealismul cosmic încetează în timpul Pralaye. În Univers există doar o singură stare, și anume starea de existență pură, simplul Chidakasha (câmpul de conștiință) de fapt.

Atunci când cititorii vor înțelege faptul că acest Univers grandios este în realitate doar o uriașă agregare de diverse stări de conștiință, nu vor

mai fi surprinși să afle că starea de existență pură este considerată a fi Parabrahmam de către advaiți.”^[419]

Deși este cu totul inaccesibilă estimării și calculelor umane, această „uriașă agregare de diverse stări de conștiință” este un septenar, în întregime alcătuit în totalitatea sa de grupuri septenare – pur și simplu deoarece „capacitatea perceptivă există sub șapte aspecte diferite, corespunzătoare celor șapte stări ale materiei”^[420] sau cele șapte proprietăți ori stări ale materiei. Prin urmare, în calculele ezoterice seria de la unu la șapte începe cu primul principiu manifestat, care e numărul unu dacă începem de sus, și numărul șapte dacă pornim de dedesubt sau de la principiul cel mai de jos.

Tetrada este considerată în *Cabala*, la fel cum era considerată și de Pitagora, numărul cel mai desăvârșit sau mai degrabă *sacru*, deoarece emana din Unu, din prima Unitate manifestată, sau mai exact *cele Trei în Unu*. Iar aceasta din urmă a fost întotdeauna impersonală, asexuată, incomprehensibilă, deși se afla în sfera posibilităților percepțiilor mentale superioare.

Prima manifestare a Monadei eterne nu a fost niciodată menită a fi simbolul unui alt simbol, NENĂSCUTUL pentru Elementul născut sau LOGOSUL unic pentru Omul celest. Tetragrama^[421] sau tetraktysul grecilor este *logosul secund*, Demiurgul.

Tetrada, așa cum este de părere Thomas Taylor, este însă *animalul în sine* din concepția lui Platon care, așa cum remarcă cu justețe Syrianus, era cel mai bun dintre pitagoreici; ea subzistă la extremitatea triadei

[419] *Five Years of Theosophy*, pp. 202, 203.

[420] Ibid., p. 200.

[421] Cuvânt întâlnit în alte traduceri și sub forma de „tetragrammaton”, din grecescul τετραγράμματον care se traduce prin „un cuvânt din patru litere” și care în limba română e tradus prin „tetragramă”, definită în DEX ca fiind „un nume format din patru litere și, prin extensie, grup de patru litere” (n.t.).

inteligibile, cum o înfățișează Proclus într-o manieră foarte satisfăcătoare în a treia carte din tratatul său despre teologia lui Platon. Între aceste două triade [triunghiul dublu], unul inteligibil și celălalt intelectual, există un alt ordin de zei, care sunt părtași la ambele extremități.^[422]

Potrivit lui Plutarh^[423], lumea pitagoreică *era alcătuită dintr-un cuaternar dublu*.

Această afirmație coroborează ceea ce se spune despre alegerea, de către teologiile exoterice, a tetraktysului *inferior*. Căci:

„Cuaternarul lumii intelectuale [lumea lui Mahat] este T'Agathon, Nous, Psyche, Hyle; în timp ce cuaternarul lumii sensibile [Materiei] – care e la drept vorbind ceea ce voia să spună Pitagora prin cuvântul cosmos – este Foc, Aer, Apă și Pământ. Cele patru elemente sunt numite *rhizomata*, rădăcinile sau principiile tuturor corpurilor amestecate.”^[424]

Cu alte cuvinte, tetraktysul inferior este rădăcina iluziei Lumii materiei; iar aceasta e tetragrama evreilor și „divinitatea misterioasă” pe tema căreia cabaliștii moderni fac atâta caz!

„Acest număr [patru] formează media aritmetică dintre monadă și heptadă și cuprinde toate puterile, atât ale numerelor productive, cât și ale numerelor produse; pentru că, dintre toate numerele de sub zece, el este format dintr-un număr sigur; diada dublată alcătuiește o tetradă, iar tetrada dublată [sau desfășurată] alcătuiește hebdomada [septenarul]. Doi înmulțit cu el însuși face patru și replicat în el însuși formează primul cub. Acest prim cub este un *număr fertil*, terenul multitudinii și al varietății, constituit din doi și patru [depinzând de monadă, al *șaptelea*]. Astfel, cele două principii ale lucrurilor temporale, piramida și cubul, forma și materia, curg dintr-un singur izvor, tetragonul [pe pământ, monada în cer].”^[425]

[422] *Pythagorean Triangle*, de Oliver, p. 104.

[423] *De anim. Procr.*, 1027.

[424] Oliver, *ibid.*, p. 112.

[425] Reuchlin, *De Arte cabalistica*, I, II; Oliver, *ibid.*, p. 104.

Aici Reuchlin, o mare autoritate în domeniul *Cabalei*, prezintă cubul ca fiind „materie”, în timp ce piramida sau triada este „forma”. La hermetiști, numărul patru devine simbolul adevărului doar atunci când este *amplificat într-un cub*, care odată desfășurat face șapte, ca simbolizând elementele masculin și feminin și elementul Vieții.^[426]

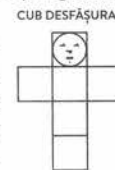
Câțiva cercetători au fost derutați de faptul că linia verticală^[427], care e masculină, devine, în cruce, o linie împărțită în patru (*patru* fiind un număr feminin), în timp ce linia orizontală (a materiei) e divizată în trei. Explicația este totuși simplă. Întrucât fața aflată în centrul „cubului desfășurat” este *comună* brațului vertical și celui orizontal sau celor două linii, ea devine, ca să spunem așa, un teren *neutru* și nu aparține niciuneia. Linia spiritului rămâne triadică, iar linia dublă a materiei – doi fiind un număr par și, prin urmare, și feminin. În plus, potrivit lui Theon [în cartea sa *Mathematica*], pitagoreicii, care i-au dat tetradei numele de Armonie, „pentru că este un diatessaron^[428] în raportul de 4:3”, erau de părere că:

[426] În cartea *The Source of Measures*, autorul arată (pp. 50-51) că figura cubului desfășurat în raport cu cercul „devine ... o *cruce propriu-zisă* sau în formă de *tau*, prin adăugarea cercului la acesta din urmă rezultând *crucea ansată* a egiptenilor... Deși un cub are doar 6 fețe, reprezentarea crucii ca un cub desfășurat arată că la intersecția brațelor una din fețele cubului este *comună la două brațe*, fiind numărată ca aparținând ambelor [adică e numărată o dată pe orizontală și o dată pe verticală]... 4 pentru brațul vertical și 3 pentru brațul orizontal, făcând în total *șapte*. Iată că avem renumitul 4, 3 și 7”.

Filosofia ezoterică explică faptul că *patru* este simbolul Universului în starea lui de potențial sau de materie haotică și că are nevoie de Spirit pentru a-l pătrunde în mod activ; și anume că triunghiul *abstract* primordial trebuie să-și abandoneze calitatea unidimensională și să se răspândească în toată acea materie, formând astfel o bază *manifestată* în spațiul tridimensional, pentru ca Universul să se manifeste într-o manieră inteligibilă. Acest lucru e realizat de cubul desfășurat. De aici vine *crucea ansată*, ca simbol al omului, al generării și al vieții. În Egipt, ank însemna „suflet”, „viață” și „sânge”. Este omul *viu, însuflețit*, septenarul.

[427] *Supra*, p. 626.

[428] Diatessaron era la teoreticienii din Grecia antică și la cei latini din Evul Mediu intervalul de cvartă perfectă (n.t.)

„Împărțirea canonului monocorzii era făcută de tetraktys în diadă, triadă și tetradă, căci ea implică o sesquitercia, o sesquialtera, o proporție dublă, una triplă și una cvadruplă, a căror secțiune face 27. În notația muzicală antică, tetracordul era compus din *trei* grade sau intervale și din *patru* termeni de sunete, pe care grecii le numesc *diatessaron*, iar noi *pătrime*.”^[429]

În plus, cuaternarul, deși era un număr par și, prin urmare, feminin („infernă”), el varia în funcție de forma lui. Acest lucru este arătat de Stanley^[430]. Numărul patru era numit de pitagoreici păstrătorul-cheie al Naturii, dar unit cu trei, care făcea din el șapte, devenea numărul cel mai desăvârșit și mai armonios – *natura însăși*. Numărul patru era „masculinul forme feminine”, atunci când forma crucea, iar numărul șapte este „Stăpânul Lunii” pentru că această planetă e obligată să-și modifice înfățișarea la fiecare șapte zile. Bazându-se pe numărul șapte Pitagora și-a elaborat doctrina despre Armonie și Muzica Sferelor, denumind distanța de la Lună la Pământ „un ton”; de la Lună la Mercur un semiton și tot atât de aici la Venus; de la Venus la Soare un ton și jumătate; de la Soare la Marte, un ton; de aici la Jupiter, un semiton; de la Jupiter la Saturn un semiton, iar de aici la Zodiac un ton; iar toate la un loc făceau șapte tonuri – diapazonul armoniei^[431]. Întreaga melodie a Naturii rezidă în aceste șapte tonuri, fiind de aceea numită „Vocea Naturii”.

Plutarh explică faptul că ^[432] grecii cei mai antici considerau tetrada ca fiind rădăcina și principiul tuturor lucrurilor, pentru că era numărul de elemente ce dăduse naștere tuturor lucrurilor *create*, atât vizibile, cât

[429] Oliver, *ibid.*, p. 114.

[430] *Pythag.*, p. 61.

[431] Oliver, *ibid.*, p. 172.

[432] *De plac*, Phil., p. 878.

și invizibile^[433]. La rozacrucieni, figura crucii sau a *cubului desfășurat* constituia subiectul unei disertații în unul din gradele teozofice din Peuvret și era tratată potrivit principiilor fundamentale de lumină și întuneric sau de *bine și rău* ^[434].

„Lumea inteligibilă provine din mintea [sau unitatea] dumnezeiască în felul următor: Tetraktysul, reflectând asupra propriei esențe, *prima unitate, producătoare a tuturor lucrurilor, și asupra începutului ei*, spune următoarele: Unu o dată, doi de două ori și imediat se naște o tetradă, având în vârful ei cea mai elevată unitate și devine o *Piramidă*, a cărei bază este o tetradă plană, corespunzătoare unei suprafețe pe care lumina radiantă a unității dumnezeiești produce forma focului incorporat, datorită coborârii lunonei (materia) până la lucrurile inferioare. În consecință, apare lumina esențială care nu arde, ci iluminează. Aceasta constituie *crearea lumii mijlocii*, pe care ebraicii o numesc *Supremă*, lumea divinității [lor]. Ea este denumită Olimp, cu totul luminos și plin de forme separate, unde se află reședința zeilor nemuritori, *deum domus alta*, vârful lui fiind *unitatea*, zidurile *trinitatea*, iar suprafața lui *cuaternitatea*”^[435]. ^[436]

„Suprafața” ar rămâne așadar o *suprafață fără sens*, dacă ar fi lăsată singură. UNITATEA doar „iluminând” *cuaternitatea*, renumitul patru inferior trebuie și el să-și construiască un zid din *trinitate*, dacă vrea să fie manifestat. În plus, tetragrama sau microprosopus-ul^[437] este „Iehova” atribuindu-și în mod impropriu cuvintele „Era, Este, Va Fi”, traduse în prezent prin „Eu sunt ceea ce sunt” și interpretate ca făcând referire la Divinitatea abstractă supremă, deși din punct de vedere

[433] A se vedea Oliver *ibid.*, p. 106.

[434] *Ibid.*, p. 108.

[435] Cuvânt deocamdată inexistent în limba română, derivat din cuvântul „cuaternar”: care se raportează la numărul 4, e divizibil prin 4 sau valorează 4 (n.t.).

[436] Reuchlin, vezi mai sus, p. 689; Oliver, *ibid.*, pp. 112-113.

[437] Microprosopus-ul este unul dintre cele 4 elemente magice din Cabala, reprezentând probabil unul dintre cele patru elemente – pământ, apă, aer sau foc. Cuvântul înseamnă „creator al lumii mici” (n.t.).

ezoteric ea se referă în realitate doar la MATERIA eternă haotică și agitată din când în când, cu toate potențialitățile ei. Căci tetragrama este una cu Natura sau Isis, fiind seria exoterică a unor zei androgini precum Osiris-Isis, Jupiter-Iunona, Brahma-Vach sau cabalisticul Iah-Hovah; toți sunt masculini-feminini. La popoarele vechi, așa cum foarte bine a remarcat Marcellus Ficini^[438], numele fiecărui zeu antropomorf este scris cu patru litere. La egipteni el era *Teut*; la arabi, *Allah*; la persani, *Sire*; la Magi, *Orsi*; la mahomedani, *Abdi*; la greci, *Teos*; la turcii antici, *Esar*; la latini, *Deus*; iar John Lorenzo Anania îi adaugă la această enumerare pe Gott al germanilor, pe *Bouh* al sarmaților etc.^[439]

Monada fiind una și de asemenea un număr *impar*, cei din Antichitate spuneau prin urmare că numerele impare sunt singurele numere perfecte și – într-un mod egoist poate, dar ca un fapt – le considerau pe toate masculine și perfecte, aplicabile zeilor *celești*, în timp ce le considerau feminine pe numerele pare, precum doi, patru, șase și mai ales opt, privindu-le ca fiind imperfecte și fiind atribuite doar zeităților *terestre și infernale*. Virgiliu consemnează acest fapt, spunând: „*Numero deus impare gaudet*”. „Lui Dumnezeu Îi place numărul impar.”^[440]

Dar pitagoreicii considerau că numărul *șapte* sau heptagonul este un număr *religios și perfect*. El era denumit *telesphoros*, pentru că, *prin el, tot ceea ce există în Univers și în omenire este condus spre împlinirea scopului lui*, adică apogeul lui^[441]. Doctrina Sferelor guvernate de cele șapte Planete Sacre^[442] prezintă, de pe vremea Lemuriei până la cea a

lui Pitagora, cele șapte Puteri ale Naturii terestre și sublunare, precum și cele șapte mari Forțe ale Universului, ce progresează și evoluează în șapte tonuri, care sunt șapte note ale scării muzicale.

Heptada [septenarul nostru] era considerată *numărul unei ființe virgine, pentru că ea este nenăscută* [asemenea Logosului sau Ajei vedanticilor]:

„Fără a avea un tată ... sau o mamă ... *ci provenind direct din monadă, care este obârșia și apogeul tuturor lucrurilor.*”^[443]

Iar dacă heptada este considerată ca provenind direct din Monadă, atunci, așa cum arată DOCTRINA SECRETĂ a celor mai vechi școli, ea este numărul perfect și sacru al Mahamanvantarei noastre actuale.

Septenarul – sau *heptada* – era într-adevăr consacrat câtorva zei și zeițe; lui Marte, cu cei șapte asistenți ai lui; lui Osiris, al cărui trup era împărțit în șapte și de două ori șapte părți; lui Apollo, Soarele, aflat în mijlocul celor șapte planete ale lui și cântând la lira sa cu șapte corzi imnul către cele care aveau șapte raze: Minervei, care nu avea nici tată și nici mamă, și altora^[444].

Ocultismul cis-himalayan, cu împărțirile lui *la șapte* și datorită acestora, trebuie privit ca fiind cel mai vechi și original. El este în opoziție cu *câteva* fragmente lăsate de neoplatonicieni, iar admiratorii acestora, care nu prea înțeleg ce anume apără ei, ne spun: „Vedeți, predecesorii voștri credeau doar în omul *triplu*, alcătuit din Spirit, Suflet și Trup. Priviți, Taraka Raja Yoga din India limitează această împărțire la 3, noi o limităm la 4, iar vedanticii la 5 (Kosha^[445]).” La aceasta, noi, cei din Școala Arhaică, răspundem prin această întrebare:

[443] Oliver, *ibid.*, pp. 173-174.

[444] *Ibid.*, loc. cit.

[445] Învelișuri subtile (n.t.).

[438] Marcellinus Vicinus – în ediția din 1888.

[439] Oliver, *ibid.*, p. 118.

[440] *Bucolica*, Ecl. VIII, 75.

[441] Philon, *De Mundi Opificio*; Oliver, *ibid.*, p. 172.

[442] Cele șapte planete nu sunt limitate la acest număr din cauză că popoarele din Antichitate nu cunoșteau și altele, ci pur și simplu pentru că acestea erau „Casele” primitive sau primordiale ale celor șapte Logoi. Ar putea fi descoperite nouă și nouăzeci și nouă de alte planete, dar acest lucru nu va schimba faptul că doar acestea șapte sunt sacre.

Atunci de ce poetul grec spune că aceia care aduc laude Soarelui Spiritual sunt nu în număr de patru, ci de șapte?

Ἑπτὰ με κ.τ.λ. [Șapte, eu etc.]

Șapte litere sonore aduc laude despre mine,
Dumnezeul nemuritor, Divinitatea atotputernică.

În afară de asta, de ce *trinitarul* Iao, zeul Misterului, este numit „cel împătrit”, dar cu toate acestea, la creștini, simbolurile triadice și tetradice formează un nume unificat – Iehova cel cu șapte litere? De ce în Sheba ebraic, Jurământul (tetraktysul pitagoreic) este identic cu numărul 7? Sau, în formularea domnului Gerald Massey:

„A depune un jurământ era sinonim cu a «împărți în șapte», iar numărul 10 exprimat de litera Yod era numărul întreg al lui Iao-Sabaoth [Dumnezeul cu zece litere].”^[446]

În lucrarea *Auction*^[447], de Lucian:

Pitagora întreabă: „Voi cum numărați?” Răspunsul este: „Unu, doi, trei, patru.” Atunci, Pitagora spune: „Vedeți? În ceea ce voi concepeți ca fiind Patru, există Zece, un *Triunghi perfect și Jurământul nostru* [tetraktys, patru! – sau șapte în total].”^[448]

Și de ce Proclus spune:

„Tatăl versurilor de aur celebrează tetraktysul ca pe fântâna naturii perene”?^[449]

Pur și simplu deoarece cabaliștii occidentali care citează dovezile *exoterice* împotriva noastră nu au nicio idee despre sensul *ezoteric* real. Toate cosmologiile antice – cele mai vechi cosmografii ale celor mai străvechi două popoare din Rasa-rădăcină a Cincea, indo-arieni

și egiptenii, împreună cu primele rase chineze, rămășițe ale Rasei a Patra sau atlante – își bazau ansamblul misterelor pe numărul 10: Triunghiul de sus reprezentând Lumea invizibilă și metafizică, iar cele trei și respectiv patru de jos sau septenarul reprezentând tărâmul fizic. Nu *Biblia* evreiască este cea care a pus în evidență numărul 7. Hesiod spunea: „a șaptea zi e sacră”, înainte să se fi auzit vreodată de sabbatul lui „Moise”. Utilizarea numărului șapte nu a fost niciodată rezervată unui singur popor. Acest lucru este foarte bine confirmat de următoarele: cele șapte vase din templul Soarelui aflat în apropiere de ruinele din Babian, în Egiptul de Sus; cele șapte focuri care ard încontinuu de veacuri în fața altarelor lui Mithra; cele șapte temple sfinte ale arabilor; cele șapte peninsule, șapte insule, șapte mări, șapte munți și fluvii din India; și, în *Zohar* (vezi Ibn Gebirol), Sefiroții celor șapte splendori, de la evrei; cele șapte divinități gotice; cele șapte lumi ale caldeenilor și cele șapte Spirite aferente lor; cele șapte constelații menționate de Hesiod și Homer; și nenumăratele numere șapte pe care le găsim orientaliștii în fiecare manuscris pe care îl descoperă^[450].

În final, ceea ce avem de spus sunt următoarele: Am prezentat suficiente lucruri pentru a face să se înțeleagă de ce în cadrul Școlilor ezoterice principiile umane au fost și sunt împărțite în șapte. Reducându-le la *patru* vom avea omul *minus* elementele lui terestre inferioare sau, dacă e privit dintr-o perspectivă fizică, vom face din el un animal fără suflet. Cuaternarul trebuie să fie superiorul sau inferiorul – tetraktysul celest sau terestru; pentru a deveni comprehensibil, potrivit învățăturilor Școlii ezoterice *antice*, omul trebuie privit ca un septenar. Acest lucru a fost atât de bine înțeles, încât chiar și așa-zișii gnostici creștini au adoptat acest sistem respectat de foarte mult timp^[451]. El a rămas secret vreme îndelungată, căci deși era bănuț, niciun manuscris din vremea

[446] *The Natural Genesis*, vol. I, p. 545.

[447] *Sale of Creeds/Vitarum auctio*, de Lucian din Samosata (n.t.).

[448] Ibid.

[449] În *Timeus*, III; ibid.

[450] Oliver, ibid., p. 175.

[451] A se vedea Secțiunea F, „Cele șapte suflete ale egiptologilor”.

respectivă nu vorbea despre el suficient de clar pentru a-i satisface pe sceptici. Însă aici ne vine în ajutor curiozitatea literară din epoca noastră – cea mai veche și mai bine conservată evanghelie a gnosticilor, *Pistis Sophia*, **Πιστις Σοφία**. Pentru a face dovada absolut completă, vom cita o autoritate, C. W. King^[452], singurul arheolog care avusese un licăr vag despre această doctrină elaborată și cel mai bun scriitor din zilele noastre pe tema gnosticilor și a gemelor lor.

Potrivit acestui fragment extraordinar de literatură religioasă – o adevărată fosilă gnostică – entitatea umană este raza septenară provenită din cel Unic^[453], exact cum arată și Școala noastră. Ea este alcătuită din șapte elemente, patru dintre ele fiind împrumutate de la lumile manifestate cabalistice. Astfel:

„De la Asiah ea primește Nephesh-ul sau sediul poftelor fizice [și al suflului vital]; de la Iezirah primește Ruach-ul sau sediul pasiunilor [?!]; de la Briah Neshamah-ul sau rațiunea, iar de la Azilut dobândește Chaiah-ul sau principiul vieții spirituale. Ea seamănă cu o adaptare a teoriei lui Platon, potrivit căreia sufletul își capătă facultățile respective de la planete, în cursul coborârii lui printre sferele lor. Dar *Pistis Sophia*, cu obișnuita ei cutezanță, îi conferă acestei teorii o formă mult mai poetică (§ 282). *Omul lăuntric* este în mod similar alcătuit din patru componente, însă acestea sunt furnizate de *Æonii rebeli ai Sferelor*, fiind *Puterea* – o particulă a luminii Dumnezeiești (*Divinæ particula auræ*) care subzistă

[452] Charles William King (1818-1888) a fost un scriitor britanic din epoca Victoriană și un colecționar de geme (n.t.).

[453] Cei șapte centri de energie au evoluat sau au devenit obiectivi prin acțiunea Fohatului asupra Elementului Unic; sau, de fapt, „Principiul al Șaptelea” al celor Șapte Elemente existente în întreg Cosmosul manifestat. Aici putem atrage atenția asupra faptului că ei sunt într-adevăr Sefiroții cabaliștilor, cele „Șapte daruri ale Duhului Sfânt” din sistemul creștin; iar într-un sens mistic, cei șapte copii sau fii ai lui Devaki uciși de Kansa înaintea nașterii lui Krishna. Cele șapte principii ale noastre simbolizează toate acestea. E necesar să ne despărțim sau să ne separăm de ele înainte de a atinge starea de Krishna sau de Cristos, starea unui Jivanmukta, și să ne centrăm pe deplin în principiul cel mai înalt, al Șaptelea sau cel Unic.

încă în ei; *Sufletul* [al cincilea element] «constituit din lacrimile ochilor și din sudoarea frământărilor lor»; **Αντιμίμον Πνεύματος**, *Falsul Spiritului* (subordonându-se după câte se pare *Conștiinței* noastre) [al șaselea element], și în final **Μοίρα**, *Destinul* ^[454] [Ego Karmic], care are funcția de a-l conduce pe om spre scopul care îi este desemnat: dacă trebuie să moară prin foc, să îl conducă în foc; dacă trebuie să fie ucis de un animal sălbatic, să îl conducă la animalul sălbatic – [al șaptelea element]!”^[455]

C. ELEMENTUL SEPTENAR ÎN VEDE

EL COROBOREAZĂ ÎNVĂȚĂTURA OCULTĂ CU PRIVIRE LA CELE ȘAPTE GLOBURI ȘI CELE ȘAPTE RASE

Dacă vrem să aducem cele mai bune dovezi care să adeverească cele afirmate mai sus, e necesar să mergem chiar la sursa informațiilor istorice. Și chiar dacă imnurile din *Rig Veda* sunt cu totul alegorice, ele nu sunt mai puțin sugestive. În ea, cele șapte Raze ale lui Surya, Soarele, sunt comparate cu cele șapte Lumi ale fiecărui Lanț planetar, cu cele șapte Fluvii ale Cerului și Pământului, primele fiind cele șapte Legiuni creatoare, iar ultimele cei șapte Oameni sau cele șapte grupuri umane primordiale. Cei șapte Rishi străvechi – strămoșii a tot ceea ce trăiește și respiră pe Pământ – sunt cei șapte prieteni ai lui Agni, cei șapte „Cai” sau cele șapte „CAPETE” ale sale. Alegoria spune că rasa umană a luat

[454] În acest caz *Μοίρα* înseamnă destin, nu „Soartă”, întrucât este o denumire, și nu un nume propriu. (A se vedea *Odyssey*, trad. de Wolf, XXII, 413.) Dar *Moiră*, zeița Sorții, este o zeităate care, la fel ca *Atis*a, îi dă fiecăruia partea sa de bine și rău (*Lexicon*, de Liddell și Scott), fiind așadar Karma. Prin această abreviere se are însă în vedere *subiectul* destinului sau Karmei, Sinele sau Eul și ceea ce renaște. Nu *Αντιμίμον Πνεύματος* este conștiința noastră, ci *Buddhi*; ea nu este nici „falsul” Spiritului, ci „modelată după” Spirit sau un „echivalent” (Aristoph., *Thesmophor.*, 27) al Spiritului – ceea ce *Buddhi* este ca vehiculul lui *Atman*.

[455] *The Gnostics and their Remains*, pp. 37, 38.

ființă din Foc și din Apă; ea a fost modelată de PĂRINȚII sau Strămoșii-sacrificatori, din Agni; pentru că Agni, Ashvinii, Adityașii^[456] sunt toți similari ca sens cu acei „Sacrificatori” sau Tați numiți în mod variat Pitarași (sau Pitriși), Angirasași^[457] și Sadhyași, „Sacrificatori Divini”, cei mai ocuți dintre toți. Ei sunt numiți Devaputra Rishayah sau „Fiii lui Dumnezeu”^[458]. În plus, „Sacrificatorii” îl reprezintă la nivel colectiv pe Sacrificatorul UNIC, Tatăl zeilor, Vishvakarman, care a efectuat marea ceremonie Sarva-medha ce s-a încheiat cu sacrificiul său.

În aceste Imnuri, „Omul Celest” e numit Purusha, „Omul”^[459] din care s-a născut Viraj^[460], iar din Viraj s-a născut omul (muritor)). Varuna – coborât de pe poziția lui sublimă pentru a deveni conducătorul Domnilor-Dhyani sau Devași – este cel care reglementează toate fenomenele naturale, care „îi trasează Soarelui un drum pe care acesta să îl urmeze”. Cele șapte Fluvii ale Cerului (Dumnezeii Creatori care coboară) și cele șapte Fluvii ale Pământului (cele șapte Omeniri primordiale) sunt plasate sub controlul lui, după cum vom vedea. Iar cel care încalcă legile lui Varuna (Vratani sau „cursul firesc al acțiunilor”, legi active) este pedepsit de Indra^[461], puternicul zeu vedic, a cărui Vrata sau lege ori putere este mai mare decât Vratani oricărui alt zeu.

[456] *Rig Veda*, III, 54, 16; II, 29, 3, 4.

[457] Profesorul Roth (în *Lexiconul* lui Peter) îi definește pe Angirasași ca fiind o rasă intermediară de ființe superioare, între zei și oameni, în timp ce profesorul Weber, potrivit invariabilei sale obișnuite de a moderniza și antropomorfiza divinitatea, îi vede în ei pe preoții originali ai religiei care era comună indo-arienilor și persanilor. Roth are dreptate, „Angirasași” era unul dintre numele Dhyanișilor sau Deva-Instructorilor (Guru-Devași), Inițiați de la sfârșitul Raselor a Treia, a Patra și chiar a Cincea.

[458] *Rig Veda*, X, 62, 1, 4.

[459] *Ibid.*, X, 90, 1.

[460] *Ibid.*, X, 90, 5.

[461] *Rig Veda*, X, 113-115.

Astfel, se poate spune că *Rig Veda*, cea mai veche dintre toate arhivele străvechi cunoscute, coroborează învățăturile oculte în aproape toate privințele. Imnurile din ea, care reprezintă consemnările făcute de primii Inițiați din Rasa a Cincea (a noastră) despre învățăturile primordiale, vorbesc despre cele Șapte Rase (din care două viitoare) numite alegoric cei șapte „Curenți”^[462], despre cele Cinci Rase (Panchakrishtayah) care au trăit deja în această lume^[463] în cele cinci regiuni (Panchapradishah)^[464], cât și despre cele trei continente care existau^[465].

Doar erudiții care vor descoperi sensul tainic al lui Purusha Sukta [un imn din *Rig Veda*] – în care intuiția orientaliștilor moderni a ales să vadă „unul dintre cele mai recente imnuri din *Rig Veda*” – vor putea spera să înțeleagă în ce măsură învățăturile lui sunt armonioase și coroborează doctrinele ezoterice. Ei vor trebui să studieze, în tot caracterul abstract al sensului lor metafizic, legăturile descrise acolo dintre Omul (Celest), „Purusha” SACRIFICAT pentru crearea Universului și a tot ceea ce conține^[466], și omul terestru muritor^[467], înainte de a înțelege filosofia ce se ascunde în acest verset:

[462] *Ibid.*, I, 35-38.

[463] *Ibid.*, loc. cit.

[464] *Ibid.*, IX, 86, 29.

[465] Doar trei continente scufundate sau distruse altfel – căci primul continent al Primei Rase există până în prezent și va dăinui până la ultima – sunt descrise în doctrina ocultă: hiperborean, lemurian (ca să adoptăm un nume cunoscut în domeniul științei) și atlant. Cea mai mare parte a Asiei a ieșit la suprafață după distrugerea Atlantidei; Africa a apărut și mai târziu, în timp ce Europa este al cincilea și ultimul continent, unele zone din cele două Americi având o vechime mult mai mare ca a ei. Dar despre toate acestea vom vorbi mai târziu. Inițiații care au consemnat *Vedele* – sau Rishii din Rasa noastră a Cincea – le-au scris într-o vreme când Atlantida dispăruse deja. Atlantida este al patrulea continent care a apărut, dar al treilea dintre cele dispărute.

[466] A se compara cu *Visvakarman*.

[467] *Ibid.*, X, 20, I, 16.

„15. El [«Omul», Purusha sau Vishvakarman] avea șapte guri de combustibil în jur și de trei ori șapte straturi de combustibil; când Zeii au făcut sacrificiul, l-au legat pe Om ca victimă.”

Versetul de mai sus se referă la cele trei Rase septenare primordiale, arătând vechimea antică a *Vedelor*, când în aceste prime învățături *orale* nu se știa probabil despre niciun alt sacrificiu, și se referă de asemenea la cele șapte grupuri primordiale ale Omenirii, dat fiind că Vishvakarman reprezintă colectiv Omenirea dumnezeiască.^[468]

Aceeași doctrină este întâlnită reflectată în alte religii vechi. Se poate sau trebuie ca ea să fi ajuns până la noi deformată și greșit interpretată, ca în cazul parșilor care o citesc în *Vendidad* al lor și în alte părți, dar fără a înțelege mai bine decât orientaliștii aluziile aflate acolo; și totuși, doctrina este clar menționată în cărțile lor vechi.^[469]

Comparând învățătura ezoterică cu interpretările profesorului James Darmesteter, se poate descoperi la prima vedere unde se află greșeala și care a fost cauza ei. Iată mai jos fragmentul:

„Asura [Ahura] indo-iranian a fost adesea conceput ca fiind septuplu; datorită jocului anumitor formule mitice [?] și a forței anumitor numere mitice [?], strămoșii indo-iranienilor ajunseseră să vorbească despre șapte

[468] Această învățătură arhaică nu este atât de *neștiințifică*, de vreme ce unul dintre cei mai mari naturaliști din epoca noastră – răposatul profesor Agassiz – a admis teza multiplicității originilor geografice ale omului și chiar a susținut-o până la sfârșitul vieții lui. Unitatea speciei umane era acceptată de ilustrul profesor de la Cambridge (SUA) în aceeași manieră în care era acceptată de ocultiști – adică în sensul omogenității ei esențiale și originale și al originii ei din una și aceeași sursă; de exemplu, oamenii de culoare, arienii, mongolii etc. au toți aceeași origine și aceeași strămoși. Ei aveau aceeași esență, deși apărea diferențiată deoarece aparțineau de șapte planuri diferite în grade, dar nu și în calitate. Această diferență fizică originală s-a accentuat ulterior un pic datorită condițiilor geografice și climatice diferite. De bună seamă că aceasta nu reprezintă teoria lui Agassiz, ci versiunea ezoterică. Ea este dezbătută pe larg în Anexe, Partea a 3-a.

[469] A se vedea enumerarea celor șapte Sferă – nu „Karshvara pământului”, cum se consideră în general – în *Fargard*, XIX, 30 și în continuare.

lumi^[470], iar Dumnezeu Suprem era înfățișat adeseori ca fiind septuplu, la fel ca lumile asupra cărora domnea. [...] Cele șapte lumi au devenit în Persia celeșapte Karshvare ale Pământului: Pământul e împărțit în șapte Karshvare, dintre ele una singură fiindu-i cunoscută și accesibilă Omului, cea în care trăim, și anume Hvaniratha; sau, altfel spus, există șapte pământuri^[471]. Mitologia parsilor știe de asemenea de existența a șapte ceruri. Hvaniratha însăși e împărțită în șapte climate (Orm. Ahr. § 72).^[472]

Aceeași împărțire și doctrină e întâlnită în cea mai veche și mai respectată dintre scripturile hinduse: *Rig Veda*. Acolo e făcută o mențiune despre șase Lumi, *pe lângă* Pământul nostru: cele șase Rajamsi deasupra lui Prithivi, Pământul, sau „acesta” (Idam) spre deosebire de „ceea ce se află acolo” (adică cele șase globuri de pe celelalte *trei* planuri sau Lumi).^[473]

Caracterele italice ne aparțin și sunt folosite pentru a indica identitatea de principii cu cele ale doctrinei ezoterice și pentru a sublinia greșeala care se face. Magii sau mazdeenii credeau numai în ceea ce credeau alții, și anume în existența a șapte „Lumi” sau globuri ale Lanțului nostru planetar, din care *unul singur*, Pământul nostru, îi este accesibil omului în prezent, și în apariția și distrugerea succesivă a șapte continente sau Pământuri de pe globul nostru, fiecare continent fiind împărțit, în amintirea celor șapte globuri (unul vizibil și șase invizibile), în șapte insule sau continente, șapte „climate” etc. Aceasta era o

[470] Așa cum am mai spus, cele șapte Lumi sunt cele șapte Sferă ale Lanțului, fiecare în parte fiind condusă de cei șapte „Mari Dumnezei” ai tuturor religiilor. Atunci când religiile s-au degradat și antropomorfizat și când ideile metafizice au fost aproape date uitării, sinteza sau cea mai înaltă, a șaptea, a fost separată de restul, iar această personificare a devenit al *optulea* Dumnezeu, pe care monoteismul caută să îl unifice – dar nu a reușit. În nicio religie exoterică Dumnezeu nu este cu adevărat unic, dacă îl analizăm din punct de vedere metafizic.

[471] Cele șase globuri invizibile din Lanțul nostru sunt deopotrivă „Lumi” și „Pământuri” precum al nostru, deși invizibile. Dar unde ar putea să se afle cele șase Pământuri invizibile pe acest glob?

[472] *Vendidad, Sacred Books of the East*, vol. IV, pp. LIX, LX și nota de subsol.

[473] A se vedea *Rig Veda*, I, 34; III, 56; VII, 21.16 și V. 60, 6.

credință obișnuită în acele vremuri, când DOCTRINA acum SECRETĂ era accesibilă tuturor. Această multiplicitate a locurilor din împărțirile septenare îi face pe orientaliști – care au fost, în plus, și mai induși în eroare de faptul că și-au uitat doctrinele primordiale ale hindușilor și parșilor neinițiați – să se simtă și mai derutați de acest număr septuplu ce reapare mereu, ajungând să îl considere „mitic”. Faptul că au uitat aceste prime principii i-a îndepărtat pe orientaliști de pe drumul bun, făcându-i să comită cele mai mari greșeli. Același eșec este întâlnit în definiția dată zeilor. Cei care nu cunosc doctrina ezoterică a primilor arieni nu vor putea niciodată să asimileze sau chiar să înțeleagă corect semnificația metafizică cuprinsă în aceste Ființe.

Ahura Mazda (Ormazd) era conducătorul și sinteza celor șapte Amesha Spenta-și sau Amshasvand-i și, prin urmare, era el însuși un Amesha Spenta. Așa cum Iehova-Binah-Elohim era conducătorul și sinteza Elohimilor și atât; și așa cum Agni-Vishnu-Surya era sinteza și conducătorul sau punctul central din care emanau, fizic și metafizic, din Soarele spiritual precum și din Soarele fizic, cele șapte Raze, cele șapte Limbi de Foc, cele șapte Planete sau Dumnezei. Toți aceștia au devenit Dumnezei supremi și DUMNEZEUL UNIC, dar numai după pierderea secretelor primordiale; adică după scufundarea Atlantidei sau „Potop” și după ocuparea Indiei de brahmani, care au căutat să găsească siguranță pe vârfurile din Himalaya, căci podișurile înalte din actualul Tibet au fost și ele acoperite de apă câțva timp. În *Vendidad*, Ahura Mazda este numit doar „Spiritul Foarte Fericit, Creatorul Lumii *corporale*”. Tradus ad litteram Ahura Mazda înseamnă „Domnul Înțelept” (*Ahura*, „Domn”, și *Mazda*, „Înțelept”). În plus, numele de Ahura, în sanscrită Asura, îl leagă de Manasaputrași, de Fiii Înțelepciunii care l-au animat pe omul lipsit de minte și l-au înzestrat cu minte (Manas). Ahura (Asura) poate fi derivat din rădăcina „*ah*”, însemnând „a fi”, dar semnificația lui primară este cea pe care ne-o prezintă învățătura secretă.

Când geologia va fi descoperit câte mii de ani s-au scurs de când apele agitate ale Oceanului Indian ajungeau până la cele mai înalte podișuri din Asia Centrală, când Marea Caspică și Golful Persic erau una cu Oceanul, doar atunci se va cunoaște vârsta națiunii ariene brahmanice existente în prezent, precum și momentul coborârii ei în câmpiile Hindustanului, care nu a avut loc decât mii de ani mai târziu.

Yima, cel care e numit în *Vendidad* „primul om”, la fel ca și fratele lui geamăn Yama, fiul lui Vaivasvata Manu, aparțin de două epoci din istoria universală. El este strămoșul celei de-a Doua Rase umane, de aici personificarea Umbrelor Pitrișilor și a Tatălui Omenirii *postdiluviene*. Magii foloseau cuvântul „Yima” așa cum folosim noi cuvântul „om” atunci când vorbim despre omenire. „Yima cel drept”, primul muritor care a conversat cu Ahura Mazda, este primul „om” care moare sau dispăre, și nu primul om care s-a născut. „Fiul lui Vivanghat”^[474] era, asemenea fiului lui Vaivasvata, omul simbolic, considerat în ezoterism reprezentantul *primelor trei* Rase și strămoșul lor colectiv. Din aceste Rase, primele două nu au murit niciodată^[475], ci doar au dispărut, absorbite în progeneriturile lor, iar Rasa a Treia a cunoscut moartea doar spre sfârșitul ei, după separarea sexelor și „Căderea” ei în generare. La acest lucru se face foarte clar aluzie în Fargard II din *Vendidad*. Yima a refuzat să fie mesagerul legii lui Ahura Mazda, spunând:

„Nu m-am născut, nu am fost instruit pentru a deveni predicatorul și mesagerul legii tale.”^[476]

Iar atunci Ahura Mazda îi cere să îi facă pe oamenii lui să sporească și să „vegheze” asupra lumii sale.

[474] *Vendidad*, op. cit., p. 13.

[475] Moartea a apărut doar după ce omul devenise o creatură *fizică*. Oamenii din Rasa Întâi și a Doua se dizolvau și dispăreau în urmașii lor.

[476] Op. cit., p. 12

El refuză să devină preotul lui Ahura Mazda deoarece este *propriul lui preot și sacrificator*, însă acceptă a doua propunere. El dă următorul răspuns:

„Da!... Da, voi hrăni lumea ta, o voi conduce și voi veghea asupra ei. Cât timp voi fi rege, nu va fi nici vânt rece, nici vânt cald, nici boală și nici moarte.”

Ahura Mazda îi aduce atunci un inel de aur și un pumnal, emblemele suveranității.

„Astfel, sub domnia lui Yima, trei sute de veri s-au scurs, iar pământul era umplut din nou de mulțimi și cârduri, de oameni, de câini, de păsări și de focuri roșii strălucitoare.”

„Trei sute de ierni” înseamnă trei sute de perioade sau cicluri. „Era umplut din nou”, fii atent, vrea să spună că toate acestea mai fuseseră înainte pe pământ, și astfel e dovedită cunoașterea doctrinei despre distrugerile succesive ale Lumii și ciclurile ei de viață. După trecerea celor „trei sute de ierni”, Ahura Mazda îl avertizează pe Yima că Pământul devine prea plin și că oamenii nu mai au loc pentru a trăi. Atunci Yima iese în față și, cu ajutorul Spentei Armaita, Geniul feminin sau Spiritul Pământului, face ca Pământul să se întindă, mărimdu-se cu o treime, după care pe el apar „noi cârduri, turme și oameni”. Ahura Mazda îl previne din nou, iar Yima, cu ajutorul aceleiași puteri magice, mărește Pământul cu două treimi. „Nouă sute de ierni” se scurg, iar Yima are de făcut ceremonia pentru a *treia* oară. Toate acestea sunt alegorice. Cele trei procese de extindere a Pământului se referă la cele trei continente succesive și la cele trei Rase apărute una din alta și după alta, așa cum am explicat mai detaliat în altă parte. După a *treia* oară, Ahura Mazda îl previne pe Yima în cadrul unei întruniri între „Zei celești” și „muritori excelenți” că asupra lumii materiale se vor abate iernile fatale și că toate formele de *viață* vor pieri. Acesta este vechiul simbolism mazdeean pentru „Potopul” și cataclismul iminent ce urma

să se abată asupra Atlantidei și să măture în calea lui fiecare Rasă. La fel ca Vaivasvata Manu și Noe, Yima construiește o Vara – o împrejmuire, o Arcă – sub îndrumarea lui Dumnezeu, și aduce în ea semințele tuturor creaturilor vii, animalelor și „Focurilor”.

Al acestui „Pământ” sau continent nou a devenit Zarathustra legislatorul și suveranul. Aceasta era Rasa a Patra în etapa ei de început, după ce oamenii din Rasa a Treia începuseră să dispară. Până atunci, așa cum am spus mai devreme, nu existase moarte reală, ci doar o transformare, căci *oamenii nu aveau încă personalitate*. Ei aveau Monade – „Sufhuri” din Suflul Unic, la fel de impersonale ca sursa din care proveneau. Ei aveau trup sau mai degrabă umbre ale lui, care erau fără păcat și, prin urmare, fără karma. În consecință, cum nu exista Kama-Loka – și cu atât mai puțin Nirvana sau chiar Devachan –, pentru „sufletele” oamenilor care nu aveau *Ego* personal, între încarnări nu puteau exista perioade intermediare. La fel ca Pasărea Phoenix, omul primordial învia din trupul vechi într-unul nou. Cu fiecare dată și la fiecare generare nouă, el devenea mai solid, mai perfect din punct de vedere fizic, în concordanță cu legea evoluției, care este *Legea Naturii*. Moartea a apărut odată cu organismul fizic complet și, odată cu el, decadența morală.

Această explicație ne arată încă o religie antică ce concordă, în simbolismul ei, cu doctrina universală.

Am prezentat în altă parte cele mai vechi tradiții persane, relicvele mazdeismului magilor care sunt și mai vechi, iar pe unele dintre ele le-am explicat. Omenirea nu a descins dintr-un cuplu unic solitar. Și niciodată nu a existat un prim om – fie el Adam sau Yima – ci o primă omenire.

Ar putea să fie sau să nu fie „poligenie moderată”. Odată ce Creația *ex nihilo* (o absurditate) și existența unuia sau mai multor Creatori supraumani (un fapt) sunt desființate de știință, poligenia nu prezintă

mai multe — ci mai degrabă mai puține, din punct de vedere științific — dificultăți sau inconveniente decât monogeneza.

De fapt, ea este la fel de științifică ca orice altă afirmație. Întrucât în Introducerea sa la cartea *Types of Mankind*, a lui Nott și Gliddon, Agassiz își afirmă convingerea în existența unui număr nedefinit de „rase primordiale de oameni, create separat”, și remarcă că „în timp ce în toate diviziunile din zoologie animalele sunt de specii diferite, omul, în ciuda diversității raselor sale, formează întotdeauna o singură și aceeași ființă umană”.

Ocultismul definește și limitează la șapte numărul raselor primordiale, din cauza celor șapte „Strămoși” sau Prajapati, care le-au făcut să evolueze pe ființe. Aceștia nu sunt Dumnezei și nici Ființe supranaturale, ci Spirite avansate provenind de pe o altă Planetă inferioară, născute din nou pe această planetă și dând naștere la rândul lor, în Runda actuală, Omenirii actuale. Această doctrină este din nou coroborată de unul dintre ecourile ei — în rândul gnosticilor. În antropologia și geneza lor cu privire la om, ei arată că „un anumit grup de șapte Îngeri” i-a format pe primii oameni, care nu erau decât niște forme neclare, gigantice, fără simțire — „niște simpli viermi ce se răsucesc” (!), scrie Iriheu de Lyon^[477] care ia metafora drept realitate, ca de obicei.

D. SEPTENARUL ÎN LUCRĂRILE EXOTERICE

Acum putem să studiem alte scripturi antice, pentru a vedea dacă ele conțin clasificarea septenară și, dacă da, în ce măsură.

Împrăștiate în mii de alte texte sanscrite, unele încă nedeschise, altele încă necunoscute, la fel ca și în toate *Puranele*, la fel de mult, dacă nu și mai mult, chiar și în *Biblia* evreiască, numerele șapte și patruzeci și

nouă (7 × 7) joacă un rol foarte important. În *Purane* ele sunt întâlnite de la cele Șapte Creații din primele capitole până la cele șapte Raze ale Soarelui din Pralaya finală, care se extind și devin șapte Sori ce absorb materia din întreg Universul. Astfel *Matsya Purana* spune:

„În scopul de a face cunoscute Vedele, la începutul unei Kalpa, Vishnu i-a relatat lui Manu povestea lui Narasimha și evenimentele celor șapte Kalpa.”^[478]

Și tot aceeași *Purana* arată că:

„În toate Manvantarele, apar clase de Rishi^[479] câte șapte și șapte, care, după ce stabilesc un cod de legi morale, se întorc la fericirea supremă.”^[480]

Rishii reprezintă însă multe alte aspecte, pe lângă înțelepții vii.

În traducerea *Atharva Vedei*, de dr. Muir, citim următoarele:

Timpul (ne) poartă înainte, este un armăsar cu șapte raze, o mie de ochi care nu se strică, plini de fecunditate. Pe el încalecă înțelepți inteligenți, roțile lui reprezintă toate lumile.

În acest fel timpul se deplasează pe șapte roți, el are șapte butuci; nemurirea e osia lui. El este în prezent în toate aceste lumi. Timpul avansează grăbit spre Dumnezeu cel dintâi.

Un recipient plin e conținut în Timp. Îl vedem existând în numeroase forme. El este toate aceste lumi în viitor. E numit „Timpul în Cerul cel mai înalt”.^[481]

[478] *Vishnu Purana*, trad. de Wilson, vol. I, p. LXXX.

[479] Așa cum spune Parashara, „Acestea sunt cele șapte persoane prin care ființele create au fost protejate în cursul diverselor Manvantare. Dar fiind că lumea întreagă a fost impregantă de energia divinității, ea este intitulată Vishnu, de la rădăcina *Vish*, însemnând „a pătrunde” sau „impregna”, căci toți zeii, Manușii, cei șapte Rishi, fiii Manușilor, Indrașilor, suveranii zeilor, sunt doar personificarea puterii [Vibhutayah, puteri] lui Vishnu”. (Ibid., vol. III, 18-19) Vishnu este Universul, iar în *Rig Veda* Universul în sine e împărțit în șapte regiuni, ceea ce ar trebui să fie considerat ca având o autoritate suficientă, pentru brahmani în orice caz.

[480] Ibid., vol. III, 15.

[481] Hymn, XIX, 53.

[477] I, XXIV, 1

Acum adaugă la acestea versetul următor din Volume ezoterice:

„Spațiul și timpul sunt una. Spațiul și timpul sunt fără nume, căci ele sunt ACEL incognoscibil ce poate fi perceput doar prin cele șapte Raze ale lui – care sunt cele Șapte Creații, cele Șapte Lumi, cele Șapte Legi etc.”

Dacă ne amintim că Puranele insistă pe identitatea lui Vishnu cu timpul și spațiul ^[482] și că până și simbolul rabinic al lui Dumnezeu este MAQOM, „Spațiu”, devine clar de ce, în scopurile unei Divinități care se manifestă – Spațiu, Materie și Spirit –, unicul punct central devine triumghiul și cuaternarul – cubul perfect și, prin urmare, numărul Șapte. Chiar și vântul *Prahava* – forța mistică și ocultă care dă impulsul stelelor și planetelor și le reglează traiectoria – este septenară. *Kurma Purana* și *Linga Purana* enumeră șapte vânturi principale ale acestui nume, vânturi care sunt principiile Spațiului cosmic ^[483]. Ele sunt intim legate de Dhruva ^[484] (în prezent Alfa), Steaua Polară, legată la rândul ei de producerea unor fenomene diverse, prin intermediul forțelor cosmice.

Astfel, de la cele șapte Creații, șapte Rishii, Zone, Continente, Principii etc. din scripturile ariene, numărul s-a infiltrat în gândirea mistică a indienilor, egiptenilor, caldeenilor, grecilor, evreilor, romanilor și în final a creștinilor, până a ajuns și s-a întipărit permanent în toate

[482] Vishnu este tot – lumile, stelele, mările etc. Vishnu „e tot ceea ce este, tot ceea ce nu este... [Dar] el nu este o substanță [Vastubhuta]”. (*Vishnu Purana*, trad. de Wilson, vol. II, p. 309) „Ceea ce oamenii numesc Dumnezeu Suprem nu este o substanță, ci cauza ei; ea nu este aici, acolo sau altundeva, nu este ceea ce vedem, ci ceea ce conține tot – Spațiu.”

[483] *Vishnu Purana*, trad. de Wilson, vol. II, p. 306.

[484] De aceea se spune în *Purane* că faptul de a vedea în timpul nopții Dhruva, Steaua Polară și cea a Marsuinului celest (constelația Shishumara), „răscumpără orice păcat comis în timpul zilei”. (Ibid. vol. I, p. 306). Adevărul este că razele celor patru stele din „cercul apariției perpetue” – Agni, Mahendra, Kashyapa și Dhruva, plasate la coada Ursei Mici (Shishumara) – concentrate într-un mod anume pe un anumit obiectiv, produc efecte extraordinare. Astro-magii din India vor înțelege ceea ce vrea să se spună.

teologiile exoterice. Cele șapte cărți vechi furate de Ham din Arca lui Noe și date fiului său Cush și cele șapte Coloane de Bronz ale lui Ham și Cheiron sunt o reflectare și o aducere-aminte a celor șapte mistere primordiale, instituite potrivit celor „Șapte Emanații secrete”, șapte Sunete și șapte Raze – modelele spirituale și siderale ale celor șapte mii înmulțit cu șapte copii ale lor făcute în erele ulterioare.

Numărul misterios este evidențiat încă o dată în nu mai puțin misterioșii Marutași. *Vayu Purana* arată și *Harivamsha* coroborează următoarele cu privire la Marutași – cei mai vechi și mai insondabili dintre toți zeii secundari sau inferiori din *Rig Veda*:

„Ei se nasc în fiecare Manvantara [Rundă], de șapte ori șapte (sau patruzeci și nouă); în fiecare Manvantara, patru înmulțit cu șapte (sau douăzeci și opt) obțin emanciparea, dar locul lor este umplut de persoanele care renasc în acel rol.” ^[485]

Ce sunt Marutașii, în semnificația lor ezoterică, și ce sunt persoanele „care se nasc din nou în acest rol”? În *Rig Veda* și în alte *Vede*, Marutașii sunt înfățișați ca fiind zeii Furtunii și prietenii și aliații lui Indra; ei sunt „Fiii Cerului și ai Pământului”. Acest lucru a condus la o alegorie care face din ei copiii lui Shiva, marele protector al yoghinilor:

„MAHA YOGHINUL, marele ascet, în care e centrată cea mai înaltă de-săvârșire în materie de penitență austeră și meditație abstractă, prin care sunt dobândite puterile cele mai nelimitate, sunt înfăptuite miracole și minuni, este obținută cea mai înaltă cunoaștere spirituală, prin care se ajunge în cele din urmă la unirea cu marele spirit al Universului.” ^[486]

Numele de Shiva este necunoscut în *Rig Veda*, însă zeul corespondent se numește *Rudra*, un nume folosit pentru Agni, zeul Focului, Marutașii fiind numiți acolo fiii lui. În *Ramayana* și în *Purane*, mama

[485] Ibid., vol. III, p. 15.

[486] *Hindu Classical Dictionary*, de Dowson, a se căuta cuvântul „Shiva”, p. 298.

lor, Diti – sora, complementul sau o formă a lui Aditi –, nerăbdătoare să aibă un fiu care îl va putea distruge pe Indra, este informată de înțeleptul Kashyapa că, dacă îl va purta pe copil în pântecul ei „timp de o sută de ani, fiind animată de gânduri pioase și păstrându-și persoana absolut pură”^[487], va avea un astfel de fiu. Indra i-a dejucat însă planul. Ajutat de fulgerul său, el a împărțit embrionul din pântecul ei în șapte părți, apoi a împărțit fiecare parte în alte șapte bucăți, ce au devenit divinitățile care se mișcă rapid, Marutașii^[488]. Aceste divinități sunt doar un alt aspect sau o dezvoltare a Kumarașilor care, din punct de vedere patronimic, sunt Rudrași la fel ca mulți alții.^[489]

Diti, fiind Aditi – doar dacă nu ni se dovedește contrariul –, noi spunem că Aditi sau Akasha în forma ei cea mai înaltă este Cerul septuplu egiptean. Orice ocultist adevărat va înțelege ce înseamnă asta. Diti, o spunem din nou, este al șaselea principiu al Naturii metafizice, Buddhiul Akashei. Diti, Mama Marutașilor, este una dintre formele ei terestre, destinate să reprezinte în același timp Sufletul Dumnezeiesc din ascet și aspirațiile dumnezeiești ale omenirii mistice în direcția eliberării din plasa Mayei și beatitudinea finală care o însoțește. În prezent Indra este „degradat” din cauza lui Kali Yuga, epocă în care aceste aspirații nu mai sunt generale, ci au devenit anormale ca urmare a răspândirii lui Ahamkara, a sentimentului de Egoism, de *sine* sau de „EU SUNT” și a ignoranței; dar la început Indra era unul dintre cei mai importanți zei din panteonul hindus, după cum o dovedește *Rig*

[487] Vishnu Purana, op. cit., vol. II, p. 78.

[488] În *Ramayana*, Bala-Rama, fratele mai mare al lui Krishna, face acest lucru.

[489] În privința originii lui Rudra, în câteva *Purane* se afirmă că progenitura lui (spirituală), creată în el de Brahma, nu e limitată la cei șapte Kumarași sau la cei unsprezece Rudrași etc., ci „cuprinde un număr infinit de ființe în persoană și cu capacități ca ale tatălui lor (virgin). Alarmat de îndărjirea, numărul și caracterul lor nemuritor, Brahma dorește ca fiul său Rudra să formeze creaturi muritoare și având o altă natură”. Refuzând, abținându-se să creeze etc., Rudra este primul rebel (*Linga*, *Vayu*, *Matsya* și alte *Purane*).

Veda. Suradhipa, „conducătorul zeilor”, a căzut din rangul de Jishnu, „conducătorul Legiunilor Celeste” – Sfântul Mihail al hindușilor –, în cel de adversar al ascetismului, dușmanul oricărei aspirații sfinte. El ne este înfățișat ca fiind căsătorit cu Aindri (Indrani), personificarea Aindriyakei, evoluția elementului simțurilor, cu care s-a căsătorit „din cauza atracțiilor ei voluptuase”; după care a început să trimită demoni celești de sex feminin pentru a stârni pasiunile sfinților, ale yoghinilor și pentru „a-i deturna de la puternicele penitențe de care se temeă”. Prin urmare, Indra, caracterizat în prezent drept „zeul firmamentului, al atmosferei personificate”, este de fapt principiul cosmic Mahat și al cincilea principiu uman, Manas, în aspectul lui dual, asociat cu Buddhi și lăsându-se antrenat în jos de principiul Kama, corpul pasiunilor și al dorințelor. Acest lucru e demonstrat de faptul că Brahma îi spune zeului învins că frecvențele lui înfrângeri s-au datorat Karmei și erau o pedeapsă pentru imoralitatea lui și pentru seducerea diverselor nimfe. În acest rol din urmă, el caută să se salveze de la distrugere, să distrugă „copilul” ce urma să vină și care era menit să îl distrugă – copil care de bună seamă că alegoriza voința divină și fermă a yoghinului, hotărât să reziste tuturor tentațiilor de acest gen și să anihileze astfel pasiunile personalității lui pământene. Indra reușește din nou, deoarece carnea învinge spiritul^[490]. El împarte „embrionul” (noua calitate dumnezeiască de Adept, zămislită din nou de asceții Rasei a Cincea ariene), în șapte părți (aluzie nu doar la cele șapte subrase ale noii Rase-rădăcină, ce va cuprinde fiecare în parte un Manu^[491], dar și la cele șapte grade

[490] Diti este prin urmare înfățișată ca fiind zădărnicită în Dvapara Yuga, în perioada când înflorea Rasa a Patra.

[491] În ciuda confuziei îngrozitoare și de bună seamă voite a Manușilor, Rishilor și progeniturii lor din *Purane*, un lucru este clar: au existat și vor exista șapte Rishi în fiecare Rasă-rădăcină, numită și Manvantara în cărțile sfinte, la fel cum în fiecare Rundă există paisprezece Manuși, zeii care guvernează, Rishii și fiii Manușilor fiind identici (a se vedea *Vishnu Purana*, vol. III, trad. de Wilson, p. 19). În *Vishnu Purana* sunt menționate șase Manvantare, a șaptea fiind a noastră. *Vayu Purana* prezintă numele fiilor celor paisprezece

ale calității de Adept), apoi fiecare parte în șapte bucățele – făcându-se aluzie la Manu-Rishii fiecărei Rase-rădăcină și chiar ai fiecărei subrase.

Nu pare greu de înțeles ce vrea să se spună prin Marutașii care obțin „de patru ori șapte” emancipări în fiecare Manvantara și prin persoanele care sunt *re-născute* în acest rol, adică de Marutași în semnificația lor ezoterică și care „ocupă locurile lor”. Marutașii reprezintă: (a) *pasiunile* ce se dezlănțuie și fierb în pieptul fiecărui candidat, atunci când el se pregătește să ducă o viață ascetică – aceasta din punct de vedere mistic; (b) puterile oculte care se ascund sub multiplele aspecte ale principiilor inferioare ale lui Akasha – corpul ei sau *sthula sharira* reprezentând atmosfera inferioară terestră a fiecărui glob locuit – aceasta din punct de vedere mistic și sideral; (c) existențe conștiente concrete, ființe de natură cosmică și fizică.

În limbajul ocult, „Marutași” este în același timp unul dintre numele date EU-lui marilor Adepți care au decedat și care mai sunt cunoscuți sub numele de Nirmanakaya; Eu-ri pentru care – *întrucât sunt dincolo de iluzie* – nu există Devachan, care, fie că au renunțat de bunăvoie la Nirvana pentru binele omenirii, fie că nu au atins-o încă, rămânând vizibile pe Pământ. De aceea Marutașii^[492] sunt înfățișați

Manuși din fiecare Manvantara și ale fiilor celor șapte înțelepți sau Rishi. Aceștia din urmă sunt urmașii strămoșilor omenirii. Toate *Puranele* vorbesc despre cei șapte Prajapati ai acestei perioade sau Runde.

[492] -Chaksbusha a fost Manu al perioadei a șasea [Runda și Rasa a Treia], în timpul căreia Indra era Manojava, Mantradruma în *Bhagavata Purana* (*Vishnu Purana*, trad. de Wilson, vol. III, pp. 11-12). Întrucât există o analogie perfectă între Marea Rundă (Mahakalpa), fiecare dintre cele șapte Runde și fiecare dintre cele șapte Rase mari din fiecare Rundă, Indra din perioada a șasea sau Runda a Treia corespunde sfârșitului Rasei a Treia, în momentul Căderii sau separării sexelor. Ca tată al Marutașilor, Rudra are numeroase puncte comune cu Indra, Marutvanul sau „Domnul Marutașilor”. Se spune că Rudra și-a primit numele din cauza plânsetelor lui. Din cauza aceasta, Brahma l-a numit Rudra, însă el a început să *plângă de șapte ori mai mult, obținând astfel alte șapte nume* – din care folosește câte un nume în timpul *fiecărei* „perioade”.

în primul rând ca fiind fiii lui Shiva-Rudra, protectorul yoghinilor, al cărui al treilea ochi (din punct de vedere mistic) trebuie dobândit de ascet înainte de a deveni adept; apoi, în rolul lor cosmic, ei sunt subordonați lui Indra și adversari ai săi în diverse roluri. Cele „patru ori șapte” emancipări fac referire la cele patru Runde și Rase care le precedă pe ale noastre, iar în fiecare dintre ele *Maruta-Jivașii* (Monadele) s-au născut din nou și au ajuns la eliberarea finală doar dacă aleseseră să se folosească de ea. Dar în loc de asta, din iubire pentru binele omenirii, care s-ar fi zbatut și mai fără speranță în plasa ignoranței și suferinței *dacă nu ar fi venit acest ajutor extern*, ei renasc iar și iar „în acest rol” și astfel își „ocupă propriile locuri”. *Cine sunt ei „pe Pământ”?* – toți cercetătorii științei oculte știu. Ei mai știu că Marutașii sunt Rudrași în rândul cărora este inclusă și familia lui Tvashtri, un sinonim al lui Vishvakarman, marele protector al Inițiaților. Toate acestea ne oferă cunoștințe vaste despre natura lor reală.

La fel este și pentru împărțirea septenară a cosmosului și principiiilor umane. *Puranele* și alte texte sacre sunt pline de aluzii la acest lucru. În primul rând, Oul Lumii, care îl conținea pe Brahma sau Universul, era decorat la exterior cu *șapte* elemente naturale, inițial enumerate superficial ca fiind Apă, Aer, Foc, Eter și *trei* elemente *secrete*; apoi „Lumea” e reprezentată ca fiind „înconjurată pe toată părțile” de șapte elemente, tot în *interiorul* Oului – potrivit explicației care urmează:

„Lumea e înconjurată pe fiecare latură, precum și deasupra și dedesubt, de coaja oului (lui Brahma) [Andakataha].”^[493]

În jurul cojii curge Apa, care e înconjurată de Foc; Focul de Aer; Aerul de Eter; Eterul de Originea Elementelor (Ahamkara); acesta din urmă de Mintea Universală sau de „Intelect”, cum traduce Wilson. Ea are la fel de multă legătură cu Sferele Ființării și cu Principiile. Prithivi

[493] Ibid., vol. II, p. 231.

nu este Pământul nostru, ci Lumea, Sistemul Solar, și înseamnă cea „largă”, cea „vastă”. În *Vede* – cele mai înalte dintre autorități, deși pentru a fi interpretate corect necesită folosirea unei chei – sunt menționate trei Pământuri terestre și alte trei celeste care ar fi fost create simultan cu Bhumi, Pământul nostru. Ni s-a spus adesea că șase și nu *șapte* pare a fi numărul sferelor, principiilor etc. La acestea noi răspundem că în om există de fapt doar șase principii, întrucât trupul lui *nu* este un principiu, ci învelișul, coaja unui principiu. Și la fel este și în cazul Lanțului planetar; acolo, din punct de vedere ezoteric, Pământul – precum și planul al șaptelea sau mai degrabă al patrulea, care reprezintă al șaptelea, dacă luăm ca punct de plecare primul regn triplu al Elementalilor care încep formarea lui – poate fi lăsat deoparte, fiind (pentru noi) singurul corp distinct din cele șapte. Limbajul ocultismului e variat, dar presupunând că în *Vede* se face aluzie doar la *trei* Pământuri în loc de șapte, care ar fi acestea trei, de vreme ce deocamdată nu cunoaștem decât unul singur? De bună seamă că expozeul pe care îl analizăm *trebuie să* conțină un sens ocult. Să vedem. „Pământul care plutește” pe Oceanul Universal al Spațiului și pe care, în *Purane*, Brahma îl împarte în șapte zone, este Prithivi, lumea împărțită în șapte *principii* – o împărțire cosmică care are un aer destul de metafizic, dar care, în realitate, este *fizică* în efectele ei oculte. Mai târziu, după numeroase Kalpa-uri, Pământul nostru este din nou menționat și, la rândul lui, este împărțit în șapte zone, potrivit legii analogiei care îi ghida pe filosofi antici. După aceea, descoperim pe el șapte continente, șapte insule, șapte oceane, șapte mări și fluvii, șapte munți, șapte climate etc. ^[494]

[494] În *Vishnu Purana*, trad. de Wilson, vol. II, cap. IV, pp. 205-207, se spune că „Pământul, cu continentele, munții, oceanele și învelișul lui exterior are o întindere de *cincizeci de crore* [cinci sute de milioane] de Yojanas”, la care traducătorul face următoarea remarcă: „*Aceasta cuprinde sferele planetare*, căci diametrul celor șapte zone și oceane nu depășește două crore și cincizeci și patru de lakhs – fiecare ocean având același diametru ca și continentul pe care îl înconjoară și fiecare continent având de două ori diametrul celui anterior... De fiecare dată când sunt observate contradicții în diverse *Purane*, ele →

Mai mult de atât, referiri la cele șapte Pământuri se găsesc nu doar în scripturile și în filosofia hindușilor, ci și în cosmogoniile persanilor, fenicienilor, caldeenilor și egiptenilor, precum și în literatura rabinică. Pasărea Phoenix^[495] – numită de ebraici Onech עֶנֶךְ, din Phenoh, Enoh, simbolul unui ciclu și al unei inițieri secrete, iar de către turci *Kerkes* – trăiește o mie de ani, după care, aprinzând o flacără se lasă mistuită de ea, apoi, renăscând din propria cenușă, trăiește încă o mie de ani, până la *șapte ori șapte*^[496], când ajunge la Ziua Judecății. „Șapte înmulțit cu șapte” sau patruzeci și nouă reprezintă o alegorie transparentă și o aluzie la cei patruzeci și nouă de Manu, la cele șapte Runde și la cele șapte ori șapte Cicluri umane din fiecare Rundă și de pe fiecare glob. Kerkes și Onech înseamnă un Ciclu al Rasei, iar Arborelui mistic Ababel, „Arborelui Tată” din *Coran*, îi cresc ramuri și o vegetație nouă la fiecare înviere a lui Kerkes sau a Păsării Phoenix; cuvintele „Ziua Judecății” înseamnă o Pralaya minoră. Autorul lucrărilor *The Book of God* și *Apocalypse* crede că:

„Pasărea Phoenix este ... în mod foarte clar similară cu Simorghul din povestirile persane, iar descrierea care ne este făcută despre cea de-a doua confirmă și mai mult opinia că moartea și învierea Păsării Phoenix reprezintă distrugerea și reproducerea succesivă a lumii, pe care mulți oameni o atribuie acțiunii unui potop de foc [și de asemenea de apă, la rândul lui]. Când Simorghul a fost întrebată ce vârstă are, ea l-a informat pe Caherman că lumea aceasta e foarte străveche, căci deja fusese de *șapte ori repopulată* cu ființe diferite de oameni, și de *șapte ori fusese*

trebuie atribuite ... diferențelor de Kalpa-uri și *altor lucruri similare*.” Cuvintele „alte lucruri similare” ar trebui citite „semnificație ocultă”, o explicație pe care comentatorul nu a dat-o, deoarece el scria în scopuri exoterice, *sectare*, și care nu a fost înțeleasă de traducător din diverse alte motive, cel mai neînsemnat fiind: lipsa de cunoaștere a filosofiei ezoterice.

[495] Pasărea Phoenix, deși este asociată în general cu ciclul solar de 600 de ani – ciclul occidental al grecilor și altor popoare – este un simbol generic al diferitelor tipuri de cicluri, în funcție de ciclul în discuție fiind adăugate sau scoase zerouri.

[496] A se vedea *Book of Ali*.

depopulată^[497]; că epoca rasei umane în care ne aflăm acum trebuie să dureze *șapte mii de ani* și că ea însăși asistase la *douăsprezece* dintre aceste revoluții, neștiind la câte trebuie să mai asiste.”^[498]

Cele de mai sus nu constituie în niciun caz vreo noutate. De la Bailly, în secolul trecut, până la dr. Kenealy în secolul actual, aceste lucruri au fost remarcate de numeroși scriitori, însă acum se poate stabili o legătură între oracolul persan și profetul nazarinean. Autorul lui *The Book of God* spune:

„Simorghul este în realitate similar cu Singhul înaripat al hindușilor și cu Sfînxul egiptenilor. Se spune că primul va apărea la sfîrșitul lumii ... [sub formă de] o pasăre-leu monstruoasă... De aici rabinii au împrumutat mitul lor despre o Pasăre uriașă care uneori stă pe pământ, alteori merge pe ocean ... în timp ce capul ei susține firmamentul, iar odată cu simbolul ei au adoptat și doctrina asociată lui. Ei arată că vor avea loc *șapte* reînnoiri succesive ale globului; că fiecare sistem reprodus va dăinui *șapte* mii de ani [?] și că durată totală a Universului va fi de 49 000 de ani. Se poate ca această opinie, care implică doctrina preexistenței fiecărei creaturi reînnoite, să și-o fi format în timpul captivității lor în Babilon sau ca ea să fi făcut parte din religia primordială pe care preoții lor o păstrasera din vremuri îndepărtate.”^[499]

Ea indică mai degrabă că inițiații evrei au *împrumutat-o* și că tal-mudiștii, succesorii lor neinițiați, i-au pierdut sensul, aplicând în mod greșit cele șapte Runde, cele patruzeci și nouă de Rase etc.

Acest lucru l-au făcut nu doar preoții *lor*, ci și preoții din celelalte țări. În lucrarea foarte ocultă intitulată *Pistis Sophia*, gnosticiei, ale căror diverse învățături reprezintă numeroasele ecouri ale doctrinei unice

[497] Timpul folosit este la trecut deoarece cartea e alegorică și trebuie să voaleze adevărurile pe care le conține.

[498] *Oriental Collections*, II, p. 119; citate de Kenealy, op. cit., pp. 175-176.

[499] *Ibid.*, loc. cit.

primordiale și universale, pun într-o altă formă aceleași numere în gura lui Iisus. Noi mergem mai departe: inclusiv editorul sau autorul creștin al cărții *Apocalipsa* a păstrat această tradiție, vorbind despre cele *șapte* RASE, din care patru și o parte din a cincea au dispărut, iar două urmează să apară. Acest lucru este prezentat cât mai clar posibil. Astfel vorbi îngerul:

„Aici este mintea plină de înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia. Sunt și *șapte* împărați; *cinci* au căzut, unul este, iar celălalt n-a venit încă.”^[500]

Cine, dintre cei mai puțin familiarizați cu limbajul simbolic de odinioară, nu va reuși să recunoască în cei *cinci* Împărați care au căzut, cele patru Rase-rădăcină care au existat și o parte din a Cincea, cea care *este*; iar în *celălalt*, care „n-a venit încă”, Rasele-rădăcină a Șasea și a Șaptea care urmează să apară, precum și subrasele Rasei noastre actuale? O aluzie și mai convingătoare la cele șapte Runde și la cele patruzeci și nouă de Rase-rădăcină extrasă din *Leviticul* va fi prezentată în Partea a treia.^[501]

E. ȘAPTE ÎN ASTRONOMIE, ȘTIINȚĂ ȘI MAGIE

Numărul *șapte* este strâns legat și de semnificația ocultă a Pleiadelor, cele șapte fiice ale lui Atlas, din care „șase sunt vizibile, iar a șaptea e *ascunsă*”. În India, ele sunt asociate cu cel pe care l-au alăptat, Kartikeya, zeul războiului. Pleiadele (în sanscrită Kritikas) sunt cele care i-au dat zeului acest nume, Kartikeya fiind planeta Marte, *astronomic* vorbind. Ca zeu, el este fiul lui Rudra, născut fără intervenția unei femei. El este un Kumara, un „adolescent virgin”, generat în focul provenit de la

[500] Op. cit., 17: 9, 10.

[501] Secțiunea a VI-a; *Leviticul*, 23:15 și în continuare.

sămânța lui Shiva – Duhul Sfânt –, de unde și numele de Agni-bhu. Regretatul dr. Kenealy considera că în India Kartikeya e simbolul secret al Ciclului Naros, alcătuit din 600, din 666 și din 777 de ani, în funcție de tipul de calcul, în ani solari sau lunari, divini sau de-ai muritorilor, și că surorile vizibile sau cele șapte surori propriu-zise, Pleiadele, erau necesare pentru completarea acestui simbol, cel mai secret și mai misterios dintre toate simbolurile astronomice și religioase. În consecință, când se urmărea comemorarea unui anumit eveniment, Kartikeya era reprezentat odinioară ca un Kumara, ca un ascet, având șase capete – câte unul pentru fiecare secol din Naros. Când era nevoie de simbolismul lui pentru un alt eveniment, atunci, împreună cu cele șapte surori siderale, Kartikeya este văzut însoțit de Kaumari sau Sena, aspectul lui feminin. Atunci el este călare pe un păun, pasărea înțelepciunii și a cunoașterii oculte, și pe Phoenixul hindus, a cărui legături grecești cu cei 600 de ani ai Narosului este binecunoscută. El are pe frunte o stea cu șase colțuri (triunghi dublu), o svastika, o coroană cu șase și uneori șapte colțuri; coada de păun reprezintă cerurile siderale, iar cele douăsprezece semne ale Zodiacului sunt *ascunse pe corpul lui*; de aceea el mai este numit Dvadasha-kara, „cel cu douăsprezece mâini” și Dvadasaksha, „cel cu doisprezece ochi”. Cu toate acestea, reprezentarea lui în cea mai renumită ipostază este cea de Shakti-dhara, „deținătorul de lance” și învingătorul lui Taraka, Taraka-jit.

Cum în India anii Narosului sunt numărați în două feluri, fie prin o sută de „ani ai zeilor” (ani divini), fie prin „ani ai muritorilor”, ne putem da seama de dificultatea uriașă pe care o are de depășit cel neinițiat pentru a ajunge să înțeleagă corect acest ciclu, care joacă un rol atât de important în *Apocalipsa* Sfântului Ioan. Este adevăratul ciclu apocaliptic, pentru că are durate diferite și are de-a face cu diverse evenimente preistorice, iar în niciuna din numeroasele speculații făcute pe tema lui nu am găsit altceva decât câteva adevăruri *aproximative*.

Pentru a respinge durata pe care babilonienii o atribuiau epocilor lor dumnezeiești, s-a susținut că Suidas prezintă cum numărau cei din vechime zilele pentru ani, în calculele lor cronologice. Pe autoritatea lui Suidas s-a bazat dr. Sepp în ingeniosul său plagiat – despre care am discutat deja – al numărului 432 de la hinduși. Ei dau acest număr în mii și milioane de ani, durata yuga-urilor lor, dar Sepp le micșorează, aducându-le la 4 320 de ani *lunari*^[502], „înainte de nașterea lui Cristos”, cum era „orânduit” în cerurile siderale, pe lângă cele invizibile, și dovedit „de apariția Stelei din Betleem”. Dar Suidas nu avea ca garant al acestei afirmații decât propriile speculații, iar el nu era un Inițiat. Drept dovadă, îl citează pe Vulcan și îl prezintă ca domnind 4 477 de ani sau 4 477 de *zile*, potrivit lui, ori exprimate din nou în ani, 12 ani, 3 luni și 7 zile; el are însă notat în originalul lui 5 zile, comițând astfel o greșeală chiar și într-un calcul atât de simplu^[503]. Este adevărat că există și alți autori antici care s-au făcut vinovați de speculații înșelătoare de acest gen: Callisthenes, de exemplu, care atribuie doar 1 903 ani observațiilor astronomice ale caldeenilor, în timp ce Epigenes admite un număr de 720 000 de ani^[504]. Toate aceste ipoteze făcute de autori profani se datorează unei neînțelegeri. Cronologia popoarelor occidentale, a grecilor și romanilor din Antichitate, a fost împrumutată din India. Or, în ediția în tamilă a *Bhagavatamei*, se spune că 15 zile solare constituie un Paccham; că doi Pacchami sau 30 de zile fac o lună de-a muritorilor, care este doar o *zi* a Pitarei Devata sau Pitris. Apoi, 2 din aceste luni formează un Rudu, 3 Rudu fac un Ayanam și 2 Ayanami un an de-a muritorilor, care înseamnă doar o *zi* de-a zeilor. Pornind de la astfel de învățături greșit înțelese pe care le-au conceput unii greci, toți preoții inițiați au transformat zilele în ani!

[502] *Vie de Notre-Seigneur Jésus-Christ*, introducere; citat de de Mirville, *Des Esprits*, vol. IV, p. 50.

[503] A se vedea Suidas, cuvântul Ἡλιος.

[504] Plinius cel Bătrân, *Ist. Nat.*, VII, p. 56.

Această eroare a scriitorilor antici greci și latini a avut numeroase consecințe în Europa. La sfârșitul secolului trecut și începutul celui actual, Bailly, Dupuis și alții, bazându-se pe relațiile deformate în mod deliberat ale cronologiei hindușilor, aduse din India de unii misionari lipsiți de scrupule și prea zeloși, au elaborat o întreagă teorie fantezistă pe această temă. Întrucât hindușii transformaseră într-o măsură de timp o jumătate de revoluție a Lunii și întrucât în literatura hindusă se face referire la o lună calendaristică alcătuită doar din cincisprezece zile, despre care vorbește Quintus Curtius^[505], atunci se consideră ca fiind un fapt verificat că *anul* lor era doar o jumătate de an, atunci când nu era numit o *zi*! Chinezii își împărțeau și ei Zodiacul în douăzeci și patru de părți și, prin urmare, anul lor în douăzeci și patru de perioade de paisprezece zile, dar acest gen de calcul nu îi împiedica și nu îi împiedică să aibă un an astronomic la fel ca al nostru. Ei au de asemenea o perioadă de 60 de zile, existentă și acum în unele provincii – Rudul Indiei meridionale. În plus, Diodor din Sicilia^[506] denumesc perioada de „treizeci de zile un an egiptean” sau intervalul de timp în care Luna încheie o revoluție completă. Plinius și Plutarh^[507] vorbesc despre ea, dar este oare rezonabil să se presupună că egiptenii, care cunoșteau astronomie la fel de bine ca oricare alt popor, să fi atribuit o durată de 30 de zile lunii *lunare*, când această durată este de 28 de zile și o fracție? Această perioadă lunară avea cu siguranță *un sens ocult*, la fel ca și Ayanam și Rudu de la hinduși. Anul cu o durată de 2 luni, precum și perioada de 60 de zile erau în vremurile antice măsuri universale ale timpului, după cum arată Bailly în lucrarea sa *Traité de l'Astronomie Indienne et Orientale*. Potrivit cărților lor, chinezii împărțeau

[505] *Menses in quinos dies descripserunt dies* [„Au distribuit zilele în luni de câte cinci zile fiecare”] (LVIII, 9).

[506] Lib. I, c. 26.

[507] *Hist. Nat.*, VII, 48 și *Life of Numa*, § 16.

anul în două părți, de la un echinocțiu la celălalt^[508]; în vechime arabii împărțeau anul în șase perioade, fiecare având o durată de două luni; în tratatul chinez de astronomie intitulat *Kioo-tche*, se spune că două luni constituie o măsură a timpului și că șase măsoară un an, iar la aborigenii din Kamceatka anii au până în ziua de azi o durată de șase luni, exact ca pe vremea când au primit vizita Abatelui Chappe^[509]. Dar toate acestea constituie oare vreun motiv pentru a susține că atunci când *Puranele* hinduse vorbesc despre un *an* solar, ele se referă la o *zi solară*!

Cunoașterea legilor naturale e cea care face din numărul șapte numărul natural rădăcină, ca să spunem așa, în lumea manifestă sau în orice caz în ciclul nostru de viață terestră actual, iar înțelegerea minunată a mecanismului acestor legi le-a dezvăluit strămoșilor foarte multe taine ale Naturii. Și tot aceste legi, precum și procesele lor pe plan sideral, terestru și moral le-au permis astronomilor antici să calculeze corect durata ciclurilor și respectiv efectele lor asupra desfășurării evenimentelor; să observe dinainte – să facă profeții, potrivit expresiei consacrate – influența pe care o vor avea asupra cursului și dezvoltării raselor umane. Soarele, Luna și planetele, acești infailibili măsurători ai timpului, a căror putere și periodicitate erau cunoscute foarte bine, au devenit astfel marele conducător și respectiv marii conducători ai micului nostru Sistem în toate cele șapte domenii sau „sfere de acțiune” ale lui.^[510]

Acest fapt a fost atât de evident și de remarcabil, încât mulți dintre savanții moderni, atât materialști, cât și mistici, și-au îndreptat atenția spre această lege. În repetate rânduri, fizicieni și teologi, matematicieni

[508] *Mém. Acad. Ins.*, XVI, c. 48; III, 183.

[509] *Voyage en Sibérie*, III, 19.

[510] Sferele de acțiune ale Forțelor combinate ale evoluției și Karmei sunt (1) superspirituală sau numenală; (2) spirituală; (3) psihică; (4) astro-eterică; (5) subastrală, (6) vitală și (7) pur fizică.

și psihologi au atras atenția lumii asupra acestui fapt al periodicității prezente în comportamentul „Naturii”. Comentariile explică aceste numere în termenii următori:

„Cercul nu îl reprezintă pe «Unul» ci «TOTALITATEA».

În [Cercul] superior, impenetrabilul Rajah^[511], el [Cercul] devine Una, pentru că [este] indivizibilul, și în el nu poate să existe Tau.

În al doilea [din cei trei Rajamsi sau cele trei «Lumi»], Unu devine Doi [masculin și feminin], apoi Trei [cu Fiul său Logosul] și în sfârșit Patru Sacru [tetraktysul sau tetragrama].

În al treilea [Lumea inferioară sau Pământul nostru], numărul devine Patru, apoi Trei, apoi Doi. Ia-le pe primele două și vei obține Șapte, numărul sacru al vieții; combină-l [pe acesta din urmă] cu Rajahul din mijloc și vei obține Nouă, numărul sacru al FIINȚĂRII și DEVENIRII.^[512]

Când orientaliștii occidentali vor fi înțeles bine sensul real al diviziunilor Lumii din *Rig Veda* – diviziunea în două, în trei, în șase, în șapte și îndeosebi în nouă părți –, misterul diviziunilor ciclice aplicate Cerului și Pământului, Dumnezeilor și Oamenilor le va deveni mai clar decât acum. Pentru că:

„Există o armonie a numerelor în întreaga natură; în forța de gravitație, în mișcările planetelor, în legile căldurii, luminii, electricității și afinității chimice, în formele animalelor și plantelor, în percepțiile minții. Într-adevăr, științele naturale și fizice moderne se îndreaptă în direcția unei generalizări ce va exprima legile fundamentale ale tuturor printr-un raport numeric simplu.

[511] Adbhutam, a se vedea *Rig Veda*, X, 105.

[512] În hinduism, așa cum îl înțeleg orientaliștii din *Rig Veda*, cei trei Rajamsi fac referire la cei trei „pași” ai lui Vishnu; primul lui pas ascendent fiind făcut în lumea cea mai de sus (*Rig Veda*, VII, 99, I; cf. I. 155, 5). Ea este Divo Rajah sau „cerul”, cum îl consideră ei. Dar în ocultism ea este ceva aflat dincolo de el. Expresia *pareshu gahyeshu vrateshu* [în acțiuni bune necunoscute] (cf. I, 155, 3 și IX, 75, 2 și X, 114) din *Rig Veda* nu a fost încă explicată.

Dorim să menționăm *Philosophy of the Inductive Sciences* a profesorului Whewell și cercetările întreprinse de domnul Hay cu privire la legile care guvernează colorarea armonioasă și forma. Din ele se constată că numărul șapte se evidențiază în legile care reglementează percepția armonioasă a formelor, culorilor și sunetelor și probabil și a gustului, dacă am putea să ne analizăm senzațiile de acest gen cu o precizie matematică.”^[513]

Cu atât mai mult, într-adevăr, cu cât mulți medici au rămas stupefiați de revenirea periodică septenară a ciclurilor privind creșterea și scăderea numărului diverselor afecțiuni, iar naturaliștii s-au simțit incapabili să explice această lege.

Nașterea, creșterea, maturitatea, funcțiile vitale, schimbările salutare, bolile, declinul și moartea, ale insectelor, reptilelor, peștilor, păsărilor, mamiferelor și chiar și ale omului sunt mai mult sau mai puțin controlate de o lege a finalizării în interval de câteva săptămâni [sau șapte zile].^[514]

Dr. Laycock, într-un articol despre „Periodicitatea fenomenelor vitale”^[515], semnalează „o remarcabilă ilustrare și confirmare a legii la insecte”^[516].

[513] *Medical Review*, iulie 1844.

[514] H. Grattan Guinness, F. R. G. S., în lucrarea sa *Approaching End of the Age*, p. 258.

[515] *Lancet*, 1842, 1843.

[516] După ce a dat câteva exemple din domeniul istoriei naturale, medicul a adăugat: „Fenomenele pe care le-am examinat succint sunt fenomene generale, iar ele nu se pot produce zi de zi la milioane de animale de toate felurile, DE LA LARVA SAU OUL UNEI INSECTE MINUSCULE PÂNĂ LA OM, în perioade determinate, dintr-o simplă întâmplare sau coincidență... În ansamblu, consider că este imposibil să se ajungă la vreo concluzie mai puțin generală decât aceasta, și anume că la animale schimbările au loc la fiecare trei zile și jumătate, la fiecare șapte, paisprezece, douăzeci și unu și respectiv douăzeci și opt de zile sau la un anumit număr de săptămâni” – ori de cicluri septenare. Tot dr. Laycock mai afirmă că: „Indiferent de forma în care se manifestă febra, în ziua a șaptea se va atinge un paroxism ... ziua a paisprezecea va fi remarcabilă ca zi de schimbare ... [se va produce fie vindecarea, fie moartea]. Dacă în ziua a patra [paroxism] starea e gravă, iar în a cincea este mai puțin gravă, boala va lua sfârșit la paroxismul din a șaptea ... iar ameliorarea ... va apărea în ziua a paisprezecea ... și anume spre ora trei-patru dimineața, când sistemul e mai relaxat”. (*Approaching End of the Age*, de Grattan Guinness, pp. 258-269, de unde este extras acest citat.) Aceasta este pură „predicție” cu ajutorul calculelor ciclice și are legătură cu astrolatria și astrologia caldeenilor. →

La toate acestea, dl Grattan Guinness face, într-un mod foarte pertinent, următoarele remarci, în timp ce apără cronologia biblică:

„Iar viața omului ... este o săptămână, o săptămână de decade. Zilele anilor noștri sunt în număr de șaptezeci. Integrând mărturia adusă de toate aceste date, suntem obligați să admitem că în *natura organică prevalează o lege a periodicității septiforme, o lege a finalizării în interval de săptămâni.*”^[517]

Fără a accepta concluziile și în special premisele eruditului fondator al „The East London Institute for Home and Foreign Missions”, autoarea acceptă și îi apreciază cercetările întreprinse în cronologia

Astfel, știința materialistă – medicina fiind cea mai materialistă dintre toate – aplică legile noastre oculte la boli, se servește de ele pentru a studia istoria naturală, recunoaște prezența lor ca pe un fapt din Natură și totuși simte nevoia să respingă aceeași cunoaștere arhaică atunci când ea este susținută de ocultști. Căci dacă misteriosul ciclu septenar este o lege a Naturii, și este, așa cum s-a dovedit, dacă el e văzut controlând evoluția și involuția (sau moartea) în regnurile entomologiei, ihtiologiei și ornitologiei, precum și în cel al mamiferelor și al omului – de ce nu poate să fie el prezent și să acționeze în Cosmos în general, în diviziunile lui naturale (deși oculte) ale timpului, raselor și dezvoltării mentale? În plus, de ce Adepții din cele mai vechi timpuri nu ar fi studiat și înțeles pe deplin aceste legi ciclice, sub cele trei aspecte ale lor? Într-adevăr, dr. Stratton expune ca pe un fapt fiziologic și patologic că „în starea de sănătate pulsul omului este mai ridicat dimineața decât seara timp de șase zile din șapte și că în ziua a șaptea este mai lent”. (*Edinburgh Medical and Surgical Journal*, ian. 1843; *ibid.*, loc. cit.) Atunci de ce un ocultist nu ar trebui să arate că același lucru se petrece în viața cosmică și terestră, în pulsul planetei și al raselor? Dr. Laycock împarte viața în trei mari perioade septenare: prima și ultima cu o durată de 21 de ani, iar perioada centrală sau floarea vieții durând 28 de ani sau patru înmulțit cu șapte. El o subîmparte pe prima în șapte etape distincte, iar pe celelalte două în trei perioade minore, spunând că: „Unitatea fundamentală a perioadelor mai mari este o săptămână de șapte zile, fiecare zi fiind de douăsprezece ore și că multiplii simpli și combinații ai acestei unități determină durata acestor perioade prin același raport cu care multiplii unității de douăsprezece ore determină perioadele minore. Această lege leagă între ele toate fenomenele vitale periodice și corelează perioadele observate la animalele înelate cele mai inferioare, cu cele ale omului, aflat cel mai sus printre vertebrate.” (*Ibid.*, p. 267) Dacă știința face aceste corelații, de ce ar respinge informațiile oculte care spun că – pentru a folosi limbajul dr. Laycock – o săptămână din chenzina (Lunară) Manvantarică, de paisprezece zile (sau șapte Manu), această chenzină de douăsprezece ore într-o Zi, reprezentând șapte Perioade sau șapte Rase, este acum trecută? Acest limbaj al științei se potrivește admirabil cu doctrina noastră. Noi (omenirea) am trăit „o săptămână de șapte zile, fiecare zi fiind de douăsprezece ore”, de vreme ce trei Rase și jumătate au dispărut pentru totdeauna, a Patra este acoperită de ape, iar noi ne aflăm acum în Rasa a Cincea.

[517] 1 Op. cit., p. 269.

ocultă a *Bibliei*, la fel cum, deși respinge teoriile, ipotezele și generalizările științei moderne, se înclină în fața rezultatelor extraordinare pe care ea le-a obținut în lumea fizică sau în toate detaliile minore ale Naturii materiale.

Există în mod sigur „în scripturile ebraicilor un sistem cronologic” ocult, iar *Cabala* constituie o confirmare; mai mult decât atât, ea cuprinde un „sistem de săptămâni”, bazat pe sistemul indian arhaic, care încă poate fi întâlnit în anticul Jyotisha^[518]. În el există cicluri ale „săptămânii de zile”, ale „săptămânii de luni”, ani, secole și chiar mii de ani și, chiar mai mult, cicluri ale „săptămânii de ani de ani”^[519]. Dar toate acestea se găsesc în doctrina arhaică. Iar dacă sursa comună a cronologiei din fiecare Scriptură, indiferent cât de *voalată* ar fi, este negată în cazul *Bibliei*, atunci va trebui arătat cum se poate ca, în prezența a șase zile și a celei de-a șaptea zile (de Sabat), să se evite stabilirea unei legături între Cosmogonia genetică și cea a Puranelor. Întrucât prima „săptămână din creație” indică caracterul septiform al cronologiei ei și o leagă astfel de cele „Șapte Creații” ale lui Brahma. Remarcabilul volum datorat condeiului domnului Grattan Guinness, în care a reunit în circa 760 de pagini toate dovezile acestui mod de calcul septiform, e o dovadă bună; căci dacă cronologia biblică este, așa cum afirmă el, „reglementată de legea săptămânilor”, dacă este septenară, indiferent care ar fi măsurile săptămânii creației și durata zilelor ei, și dacă, în final, „sistemul biblic include săptămâni de durate foarte variabile”,

[518] Pentru lungimea acestor cicluri sau yuga-uri, a se consulta *Vridha Garga* și alte secțiuni astronomice antice (Jyotisha). Ea variază de la un ciclu de cinci ani – pe care Colebrooke îl numește „ciclu Vedelor”, specificat în preceptele Parasharei și servind ca bază de calcul a ciclurilor mai întinse” (*Miscell. Essays*, I, 106 și 108) – până la Maha Yuga sau renumitul ciclu de 4 320 000 de ani.

[519] Cuvântul ebraic pentru „săptămână” este *Șapte*, iar la ebraici orice perioadă de timp împărțită la Șapte ar fi constituit o „săptămână” – chiar 49 000 000 de ani, întrucât înseamnă șapte înmulțit cu șapte milioane. Dar calculele lor sunt septiforme de la un capăt la altul.

rezultă că acest sistem este identic cu toate sistemele păgâne. Mai mult decât atât, încercarea de a dovedi că 4 320 de ani, în luni lunare, s-au scurs între momentul „Creației” și cel al „Nativității”, stabilește o legătură clară și indiscutabilă cu cei 4 320 000 de ani ai unei Yuga hinduse. Altminteri, de ce să fi făcut astfel de eforturi pentru a dovedi că aceste cifre, care sunt eminentamente caldeene și indo-ariene, joacă un asemenea rol în *Noul Testament*? Acum vom dovedi acest lucru într-o manieră și mai clară.

Criticul imparțial e invitat să compare cele două relatări – din *Vishnu Purana* și din *Biblie* – și va constata că aceste „șapte creații” ale lui Brahma stau la baza „săptămânii de creație” din *Facerea*. Cele două alegorii sunt diferite, dar ambele sisteme sunt clădite pe aceeași piatră de temelie. *Biblia* poate fi înțeleasă doar prin prisma *Cabalei*. Să luăm *Zoharul*, „Cartea misterului ascuns”, oricât de deformat ar fi el acum, și să comparăm. Cei șapte Rishi și cei paisprezece Manus ai celor șapte Manvantare ies din capul lui Brahma; ei sunt „Fiii născuți din Mintea sa”, iar odată cu ei începe împărțirea omenirii în Rase, pornind de la Omul Celest, Logosul manifestat, care este Brahma Prajapati. Apropo de „Craniul” (Capul) Macroprosopusului, Cel Străvechi^[520] (în sanscrită *Sanat* este unul dintre numele lui Brahma), *Ha Idra Rabba Quadisha* sau „Adunarea Sfântă Superioară” spune că în fiecare fir de păr al său se află „un izvor tainic ce țâșnește din creierul ascuns”.

[520] Brahma a creat în timpul primei Kalpa sau a Zilei întâi, diverse „animale destinate sacrificiilor” (Pashavah) sau corpurile cerești și semnele zodiacale și „plante”, pe care el le folosește în sacrificii la începutul unei Treta Yuga. Sensul ezoteric îl înfățișează acționând ciclic și creând prototipuri astrale pe arcul spiritual *descendent*, apoi pe arcul fizic *ascendent*. Acesta din urmă reprezintă subdiviziunea unei creații *duble*, subdivizată din nou în șapte grade descendente și șapte ascendente ale Spiritului care coboară și ale Materiei care se înalță; este inversul a ceea ce se petrece – ca într-o oglindă care reflectă dreapta pe partea stângă – în timpul actualei noastre Manvantare. Din punct de vedere ezoteric, la fel este și în *Facerea* elohistă (Cap. 1) și în versiunea iehovistă, precum și în cosmogonia hindusă.

„Iar el strălucește și izvorăște din acel fir de păr până la firul de păr al Microprosopusului, iar din el [care este cuaternarul manifest, tetragrama] se formează creierul său, iar de acolo creierul se răspândește în treizeci și în două trasee [sau triada și diada ori din nou 432].”

Apoi:

„De-o parte și de alta a craniului sunt treisprezece bucle de păr [adică șase de o parte și șase de cealaltă, a treisprezecea fiind de asemenea a paisprezecea, căci este masculin-feminină]; ... iar prin ele a început împărțirea firelor de păr [împărțirea lucrurilor, a omenirii și a raselor]^[521].”

„Noi șase suntem luminile care strălucesc în afară dintr-o a șaptea (lumină)”, spunea rabinul Abba; „tu ești a șaptea lumină” – sinteza noastră, a tuturor –, adaugă el, vorbind despre tetragramă și despre cei șapte „companioni”, pe care îi numește „ochii tetragramei”^[522].

TETRAGRAMA este Brahma Prajapati, care a preluat patru forme pentru a crea patru tipuri de creaturi *celeste*, adică s-a împătrit sau a devenit cuaternarul manifest^[523]; după aceea, el renaște în șapte Rishi, Manasaputrașii săi, „Fiii născuți din Minte” care au devenit mai târziu nouă, douăzeci și unu etc. și despre care se spune că se nasc din diverse părți ale lui^[524].

[521] Op. cit., vv. 70, 71, 80; *The Kabbalah Unveiled*, S. L. MacGregor Mathers, pp. 120, 121.

[522] „Adunarea Sfântă Superioară”, V, 1, 160 (Ibid., p. 255).

[523] A se vedea în *Vishnu Purana*, vol. I, cap. V.

[524] E foarte surprinzător să vezi teologi și savanți orientali exprimându-și indignarea cu privire la „gustul depravat” al misticilor hinduși care, nemulțumiți de faptul de a-i fi „inventat” pe Fiii născuți din Mintea lui Brahma, fac ca Rishii, Manusii și Prajapatișii de toate felurile să iasă din *diverse părți ale trupului* Progenitorului lor primordial, Brahma. (A se vedea nota de subsol a lui Wilson, în *Vishnu Purana*, vol. I, p. 102.) Deoarece publicul obișnuit nu e familiarizat cu *Cabala*, care este cheia și glosarul cărților mozaice foarte voalate, clerul își închipuie că adevărul nu va ieși niciodată la lumină. Fiecare să consulte textele în engleză, ebraică sau latină ale *Cabalei*, traduse în prezent de câțiva savanți într-un mod atât de iscusit, și va descoperi că tetragrama, care este I H V H ebraic, este în același timp și Arborele Sefirotic – adică îi cuprinde pe toți Sefiroții în afară de Kether, coroana – și Corpul unificat al Omului Celest (Adam Kadmon), din Membrele căruia emană →

Există două tetragrame: Macroprosopusul și Microprosopusul. Primul este pătratul absolut perfect sau tetraktysul din cerc, ambele fiind concepții abstracte, și este prin urmare numit Ain – Ne-ființă, adică „stare de a Fi” nemărginită sau absolută. Dar când e privit ca Microprosopus sau Omul Celest, Logosul manifestat, el este triunghiul din pătrat – cubul *septuplu*, nu cel cvadruplu sau pătratul simplu. Căci în „Adunarea Sfântă Superioară” scrie că:

„Referitor la aceasta, copiii lui Israel doreau să se întrebe în inima lor [să știe în mintea lor], așa cum scrie în Exodul, 17:7: «Este oare tetragrama în mijlocul nostru, sau Cel Existent în mod Negativ?»»^[525]

Unde fac ei diferența dintre Microprosopus, numit tetragramă, și Macroprosopus, numit Ain, cel existent negativ?^[526]

Prin urmare, tetragrama este TREIUL *făcut* patru și PATRU făcut trei, fiind reprezentată pe acest Pământ prin cei șapte „Companioni” sau „Ochi” ai ei – „cei șapte ochi ai Domnului”. Microprosopusul este, în cel mai bun caz, o Divinitate *secundară* manifestată. Căci „Adunarea Sfântă Superioară” spune în altă parte:

Universul și tot ceea ce există în el. În plus, va constata că ideea dominantă din cărțile cabalistice – dintre care principalele sunt, în *Zohar*, „Cartea misterului ascuns”, și cea despre „Sfânta Adunare Superioară” și „Sfânta Adunare Inferioară” – este o idee în totalitate falică și exprimată mult mai crud decât este exprimat Brahma cvadruplu în oricare dintre *Purane* (a se vedea *The Kabbalah Unveiled*, de S. L. MacGregor Mathers, cap. XXII, despre „The Lesser Holy Assembly”, cu privire la membrii restanți din Microprosopus). Căci acest „Arbore al Vieții” este și „Arborele cunoașterii Binelui și răului”, al cărui principal mister este cel al procreării umane. Este o eroare să se considere că tainele Cosmosului sau ale Naturii sunt *explicate de* Cabală; ea explică și dezvăluie doar câteva alegorii din *Biblie*, fiind *mai ezoterică* decât ea.

[525] În *Biblia* engleză simplificat prin: „Este oare Domnul [!] în mijlocul nostru, sau nu este?”

[526] Verset 83; op. cit., p. 121.

„Am aflat că zece (*rabini*) [Companioni] au intrat în (*Adunare*) [*Sodul*, «adunare tainică sau mister»] și că *șapte* au ieșit^[527] [adică *zece* pentru Universul nemanifestat și *șapte* pentru cel manifestat].

Iar când rabinul Simeon a dezvăluit Arcana, nu mai era nimeni prezent în afară de aceia [șapte] (*companioni*). Rabinul Simeon i-a numit cei șapte ochi ai tetragramei, așa cum e scris în Zaharia 3:9: «Aceștia sunt cei șapte ochi [sau principii] ai tetragramei» [adică Omul celest cvadruplu sau Spiritul pur este transformat în omul septenar, pură Materie și Spirit].^[528]

Astfel, tetrada este Microprosopus, iar aceasta din urmă este Hokmah-Binah masculin-feminin, Sefiroții al doilea și al treilea. Tetragrama este esența numărului *șapte*, în semnificația lui terestră. Șapte se află plasat între patru și nouă – bazele și fundațiile, în plan astral, ale lumii noastre fizice și ale omului fizic, în împărăția lui Malkut.

Pentru creștini și credincioși, această aluzie la *Zaharia* și în special la *Epistola lui Petru*^[529], ar trebui să fie concludentă. În simbolismul antic, „omul”, în principal Omul Spiritual Lăuntric, este numit „piatră”. Cristos este piatra de temelie, iar Petru îi numește pe toți oamenii pietre (vii) „însuflețite”. Prin urmare, o „Piatră cu șapte ochi” pe ea poate însemna doar un om a cărui constituție (adică „principiile” lui) este septenară.

Pentru a demonstra mai clar prezența numărului șapte în Natură, se poate adăuga că, pe lângă faptul că numărul șapte guvernează periodicitatea fenomenelor vieții, el domină și seriile elementelor chimice,

[527] Traducătorii traduc frecvent cuvântul „Companion” (Înger și de asemenea Adept) prin „rabin”, la fel cum Rishii sunt numiți guru. E posibil ca *Zoharul* să fie mai ocult decât *Cartea lui Moise*; pentru a citi „Cartea misterelor ascunse” este nevoie de cheile furnizate de o lucrare caldeeană autentică, intitulată *Cartea numerelor*, care nu mai există.

[528] Versetele 1152, 1158, 1159; op. cit., p. 254.

[529] *I Petru*, 2:4-5.

fiind la fel de predominant în lumea sunetului și a culorii, așa cum ne dezvăluie spectroscopul. Acest număr este factorul *sine qua non* în producerea fenomenelor astrale oculte.

De exemplu, dacă aranjăm elementele chimice pe grupe, în funcție de greutatea lor atomică, se va constata că ele formează o serie de rânduri de șapte și că primul, al doilea etc. element de pe fiecare rând au o strânsă analogie, în *toate* proprietățile lor, cu membrii corespondenți de pe rândul următor. Tabelul de mai jos^[530], extras din *Magie der Zahlen*, de Hellenbach, și corectat, prezintă această lege și adevărește într-un totuși concluzia pe care o trage autorul, în cuvintele următoare:

„Observăm așadar că varietatea chimică, în măsura în care îi putem înțelege natura intimă, depinde de raporturi numerice, iar în această varietate noi am mai descoperit o lege dominantă căreia nu îi putem atribui nicio cauză: o lege a periodicității, guvernată de numărul șapte.”

Rând	Grupa I	Grupa a II-a	Grupa a III-a	Grupa a IV-a	Grupa a V-a	Grupa a VI-a	Grupa a VII-a	
1	Li 7	Be 9,3	B 11	C 12	N 14	O 16	F 19	—
2	Na 23	Mg 24	Al 27,3	Si 28	P 31	S 32	Cl 35,4	—
3	K 39	Ca 40	Se 44	Ti 48	V 51	Cr 52,4	Mn 54,8	{ Fe 56, Co 58,6 Ni 58 [Cu 63,3]
4	Cu 63,3	Zn 65	Ga 68,2	Ge 72	As 75	Se 78	Br 79,5	—
5	Rb 85,2	Sr 87,2	Y 89,5	Zr 90	Nb 94	Mo 96	100	{ Ru 103, Rh 104 Pd 106 [Ag 107,6]
6	Ag 107,6	Cd 111,6	In 113,4	Sn 118	Sb 122	Te 125	I 126,5	—
7	Cs 132,5	Ba 136,8	La 139	Ce 140	Di 144	—	—	—
8	—	—	—	—	—	—	—	—
9	—	—	Er 170	—	Ta 182	W 184	—	{ Os 196, Ir 196,7 Pt 196,7 [Au 197]
10	Au 197	Hg 200	Tl 204	Ph 206	Bi 209	—	—	—

[530] Tabelul periodic al elementelor, de Mendeleev.

(Numerele ce însoțesc simbolurile elementelor din tabel indică masa atomică aferentă, care între timp a fost determinată cu mai multă precizie, fiind necesare unele modificări. Ele se găsesc în toate tratatele de chimie. Tabelul lui Mendeleev cuprinde acum și rândul al unsprezecelea, cu următoarele elemente: Radium [Ra: 226, grupa a II-a], Thorium [Th 232, grupa a IV-a] și Uranium [U: 238, grupa a VI-a].)

Al optulea element din această listă este, ca să spunem așa, *octava* primului, al nouălea este octava celui de-al doilea etc., fiecare element având proprietăți aproape identice cu cele ale elementului corespondent, în fiecare din rândurile septenare; un fenomen care subliniază legea septenară a periodicității. Pentru mai multe detalii, cititorului i se recomandă să consulte lucrarea lui Hellebach, unde se arată de asemenea că această clasificare e confirmată de proprietățile spectroscopice ale elementelor.

Este inutil să ne referim în detaliu la numărul de vibrații ce alcătuiesc notele scării muzicale; aceasta este similară scării elementelor chimice și de asemenea celei a culorilor, așa cum este dezvăluită de spectroscop, deși în acest caz avem de-a face doar cu o octavă, în timp ce în muzică și în chimie întâlnim o serie de șapte octave reprezentate teoretic, din care șase sunt destul de complete, fiind de uz obișnuit în cele două științe. Astfel, pentru a-l cita pe Hellenbach:

„S-a stabilit că, din punctul de vedere al legii fenomenale pe care se bazează toate cunoștințele noastre, vibrațiile sunetului și ale luminii cresc în mod regulat, că ele se împart în *șapte* coloane și că numerele succesive din fiecare coloană sunt strâns înrudite; adică ele indică relații foarte apropiate care nu numai că sunt exprimate prin cifre, dar sunt și confirmate în mod practic în chimie, precum și în muzică, iar în aceasta din urmă urechea confirmă verdictul dat de cifre... Faptul că periodicitatea și varietatea sunt guvernate de numărul *șapte* este incontestabil și depășește cu mult granițele unei simple întâmplări, fiind necesar să se presupună că el are o cauză adecvată, ce trebuie descoperită.”

Într-adevăr, așa cum a spus rabinul Abba:

„Suntem șase lumini ce strălucim dintr-o a șaptea (*lumină*): tu [tetragrama] ești a șaptea lumină (*originea*) a noastră.

Căci cu siguranță nu există stabilitate în cele șase, fără (*cea pe care o dobândesc din*) cea de a șaptea. Pentru că toate lucrurile depind de a șaptea.”^[531]

Amerindienii Zuni antici și moderni din vestul Americii par să fi avut opinii similare. Obiceiurile lor din prezent, tradițiile și arhivele lor indică faptul că, din vremuri imemorabile, instituțiile lor politice, sociale și religioase au fost și continuă să fie modelate potrivit principiului septenar. Astfel, toate orașele și satele lor din vechime erau dispuse în mănunchiuri de câte șase în jurul unui al șaptelea. Întotdeauna era un grup de șapte sau de treisprezece, iar cele șase erau mereu în jurul celui de-al șaptelea. Ierarhia lor sacerdotală era și ea alcătuită din șase „Preoți ai Casei”, din câte se pare sintetizați în al șaptelea, care era o femeie sau „MAMA PREOTEASĂ”. Compară aceasta cu „cei șapte mari preoți oficianți” despre care se vorbește în *Anugita*, nume dat celor „șapte simțuri”, exoteric, și celor șapte principii umane, ezoteric. De unde vine această identitate de simbolism? Să ne mai îndoim de faptul că Arjuna a mers la Patala, la antipozi, în America, unde s-a căsătorit cu Ulupi, fica regelui Naga sau mai degrabă Nargal? Să revenim însă la preoții Zuni.

Până în ziua de azi, aceștia primesc un tribut anual de porumb de șapte culori. Greu de distins de alți amerindieni în restul anului, într-o anumită zi ei își fac apariția – șase preoți și o preoteasă – îmbrăcați în sutanele lor preoțești, fiecare în culoarea consacrată zeului particular căruia preotul îi slujește și pe care îl personifică; fiecare dintre ei reprezentând una dintre cele șapte regiuni și fiecare primind porumb de culoarea corespunzătoare regiunii respective. Astfel, albul reprezintă estul, deoarece de la răsărit vine prima rază de Soare; galbenul

corespunde nordului, de la culoarea strălucirii intense produse de Aurora Boreală; roșul corespunde sudului, întrucât din acel cadran vine căldura; albastrul reprezintă vestul, căci este culoarea Oceanului Pacific aflat la vest; negrul este culoarea regiunii subterane de jos – întuneric; porumb cu boabe de toate culorile pe același știulete reprezintă culorile regiunii superioare – a firmamentului, cu norii lui trandafirii și galbeni, cu stelele strălucitoare etc. Porumbul „pestriț”, la care fiecare bob conține toate culorile, este al „Preotesei Mamă” – căci femeia conține semințele tuturor raselor trecute, prezente și viitoare, Eva fiind mama tuturor ființelor vii.

În afară de acestea mai era Soarele – Marea Zeitate – al cărui preot era liderul spiritual al nației. Aceste fapte au fost confirmate de dl F. Hamilton Cushing care, după cum mulți știu, a devenit un Zuni, a trăit în mijlocul lor, a fost inițiat în tainele lor religioase și a învățat să îi cunoască mai bine decât oricare alt om viu [de la vremea respectivă].

Șapte este de asemenea marele număr magic. În consemnările oculte, se spune că arma menționată în *Purane* și în *Mahabharata* – Agniastrea sau „arma de foc” dată de Aurva lui Sagara, chela lui – este construită din șapte elemente. Această armă – despre care unii orientaliști ingenioși au presupus că ar fi fost o „rachetă” (!) – constituie unul dintre numeroșii ghimpi din coasta sanscristiștilor moderni. Wilson își exersează perspicacitatea pe acest subiect, în mai multe pagini din cartea sa, *Select Specimens of the Theatre of the Hindus*, dar în final nu reușește să îl explice. El nu-și poate forma nicio opinie despre Agniastrea, întrucât argumentează:

„Armele acestea au un caracter foarte neinteligibil. Unele dintre ele sunt folosite ocazional ca proiectile, dar în general vorbind par să fie niște puteri mistice exercitate de individ – precum acelea de a paraliza un inamic, de a adormi rapid simțurile cuiva, de a stârni o furtună, de a face să cadă

[531] „Adunarea Sfântă Superioară”, vv. 1160, 1161; op. cit., p. 255. [Cabala dezvoltată]

din cer ploaie și foc^[532]... Se presupune că ele iau forme celeste, înzestrate cu facultăți umane... În *Ramayana* sunt numite fiii lui Krishashva.”^[533]

Shastra-devatașii, „Zei armelor dumnezeiești”, și armele Agniashtra nu sunt mai mult decât artileriștii din artileria noastră modernă și tunurile pe care le manevrează. Se pare însă că această soluție atât de simplă nu i-a trecut prin cap eminentului sanscritist. Cu toate acestea, așa cum spune chiar el despre progenitura în formă de armă a lui Krishashva, „originea alegorică a armelor [Agniashtra] este, fără îndoială, cea mai străveche”^[534]. Este sulia de foc a lui Brahma.

Agniastrele septuple, asemenea celor șapte simțuri și celor șapte principii simbolizate de cei șapte preoți, au o vechime incalculabilă. Cât de veche este doctrina în care cred teozofii ne va spune secțiunea care urmează.

F. CELE ȘAPTE SUFLETE ALE EGIPTENILOR

Dacă consultăm sursele de informații intitulate *The Natural Genesis* și *Prelegerile* domnului Gerald Massey, dovezile despre vechimea doctrinei pe care o analizăm devin absolut copleșitoare. Faptul că autorul are convingeri diferite față de ale noastre nu prea poate să invalideze datele. El analizează simbolul dintr-o perspectivă pur naturală, poate un pic prea materialistă, dat fiind că este a unui evoluționist prea înflăcărat și a unui partizan al dogmelor darwiniste moderne. El explică astfel că:

[532] A se vedea vol. 3, pp. 424-426.

[533] Op. cit., I. 297, ediția a 2-a.

[534] Ea este, însă agniastrele sunt „proiectile” de foc, și nu arme „ascuțite”, întrucât în sanscrită există o oarecare diferență între Shastra și Astra.

„Cel care studiază cărțile lui Böhme găsește în ele multe aluzii la cele Șapte «Spirite Sursă» și puteri primordiale, considerate drept șapte proprietăți ale Naturii în timpul etapei alchimice și astrologice a misterelor din Evul Mediu...”

Discipolii lui Böhme privesc aceste chestiuni ca fiind rezultatul unei revelații dumnezeiești a clarviziunii lui inspirate. Ei nu cunosc nimic despre geneza naturală, despre istoria și continuitatea «înțelepciunii»^[535] din trecut (sau a verigilor rupte), fiind incapabili să recunoască caracteristicile fizice ale celor «Șapte Spirite» străvechi, sub masca lor modernă metafizică sau alchimică. O a doua verigă de legătură între teozofia lui Böhme și originile fizice ale gândirii egiptene se află în fragmentele lui *Hermes Trismegistus*^[536]. Indiferent că aceste învățături sunt denumite iluministe, budiste, cabaliste, gnostice, masonice sau creștine, cele elementare pot fi cunoscute cu adevărat doar la începuturile lor.^[537] Când profeții sau vizionarii lumii cerului ne prezintă ceva susținând că este o inspirație originală și exprimă ceva nou, estimăm valoarea a ceea ce ne prezintă după conținutul pe care îl are. Dar dacă constatăm că ne prezintă lucruri antice pe care ei nu le pot explica, în timp ce noi putem, este firesc să judecăm lucrurile mai degrabă după semnificația lor originală, decât după cele mai recente pretenții.^[538] Nu ne este de folos să redăm gândirea noastră mai recentă în manierele de exprimare cele mai vechi, apoi să spunem că anticii voiau să

[535] E posibil totuși ca unii dintre ei să cunoască ceva despre ele, chiar dincolo de limitele autoarei, care sunt în mod incontestabil largi.

[536] Această verigă de legătură, precum și altele, a fost semnalată de autoarea acestor rânduri cu nouă ani înaintea apariției cărții din care sunt extrase cele de mai sus, și anume în *Isis Dezvăluită*, lucrare în care sunt menționate o mulțime de astfel de legături călăuzitoare între gândirea antică, cea din Evul Mediu și cea modernă, dar care din păcate a fost editată într-o manieră prea superficială.

[537] Da, dar cum ar putea dovedi eruditul autor că aceste „începuturi” au avut loc exact în Egipt și nicăieri în altă parte, în urmă cu numai 50 000 de ani?

[538] În mod precis; și este ceea ce fac teozofii. Ei nu au susținut niciodată că au primit o „inspirație originală”, nici măcar așa cum susțin mediumii, ci au indicat și indică întotdeauna „semnificația primordială” a simbolurilor pe care le găsesc în alte țări, mai antice chiar decât Egipt; semnificații care, în plus, emană dintr-o ierarhie (sau ierarhii, dacă preferi) de înțelepții *vii* – muritori în ciuda înțelepciunii pe care o au – care resping tot ceea ce se apropie de *supranatural*.

spună asta^[539]! Interpretările subtilizate, care au devenit doctrine și dogme ale teozofiei, trebuie acum să fie testate prin geneza lor în fenomene fizice, pentru a anihila falsele lor pretenții la o origine sau la cunoștințe supranaturale.”^[540]

Dar din fericire pentru noi, eruditul autor al lucrărilor *The Book of the Beginnings* și *The Natural Genesis* face exact contrariul. El demonstrează într-un mod foarte triumfător învățăturile noastre ezoterice (budiste), arătând că sunt identice cu cele din Egipt. Îl lăsăm pe cititor să aprecieze acest lucru după savanta sa prelegere pe tema „Cele șapte suflete ale omului”.^[541]

Autorul spune:

„Prima formă a misticului Șapte era considerată ca fiind ilustrată pe cer de cele șapte stele mai strălucitoare ale *Ursei Mari*, constelația pe care egiptenii o atribuiau Mamei Templului și celor șapte Puteri Elementale^[542].”

Este cu totul exact, căci hindușii își plasează cei șapte Rishi primordiali în Ursa Mare, numind această constelație lăcașul celor Șapte Rishi: Riksha și Chitra-shikhandinași. Iar adepții lor susțin că știu dacă este vorba de un simplu mit astronomic sau de un mister primordial având un sens mai profund decât pare la suprafață. Ni se mai spune că:

[539] Dar unde e dovada că anticii nu voiau să spună exact ceea ce declară teozofii? Există consemnări despre ceea ce spun ei, la fel cum există consemnări despre ceea ce afirmă dl Gerald Massey. Interpretările sale sunt foarte corecte, dar și foarte unilaterale. Natura are în mod sigur mai mult decât un singur *aspect fizic*, căci astronomia, astrologia etc. se află în planul fizic, și nu în cel spiritual.

[540] *The Natural Genesis*, vol. I, p. 318. Ne temem că dl Massey nu a reușit. Noi avem partizanii noștri, așa cum și el îi are pe-ai dumnealui, apoi intervine știința materialistă care nu prea ține cont de speculațiile sale și ale noastre.

[541] Faptul că acest egiptolog erudit nu recunoaște în doctrina celor „Șapte Suflete”, cum numește el „principiile” noastre sau „concepțiile metafizice”, nimic altceva decât „biologia sau fiziologia primitivă a sufletului” nu invalidează argumentul nostru. Autorul prelegerii abordează doar două chei, pe cele care dau acces la misterele astronomice și fiziologice ale ezoterismului, excluzându-le pe celelalte cinci. Alminteri el ar fi înțeles imediat că diviziunile fiziologice ale Sufletului viu al omului, cum le numește el, sunt considerate de teosofi ca fiind psihologice și spirituale.

[542] Op. cit., p. 2.

„Egiptenii împărțeau bolta cerească din timpul nopții în șapte părți. Cerul primordial era septuplu.”^[543]

La fel era și la arieni. Pentru a remarca acest lucru e suficient să se citească în *Purane* despre începuturile lui Brahma și ale Oului său. Să fi împrumutat oare arienii această idee de la egipteni? Dar, după cum spune în continuare autorul prelegerii:

„Se presupunea că primele forțe recunoscute din Natură sunt în număr de șapte. Ele au devenit cei șapte Elementalii, diavoli [?] sau, mai târziu, divinități. Șapte proprietăți îi erau atribuite Naturii – materie, coeziune, curgere, coagulare, acumulare, staționare și împărțire – și șapte *elemente sau suflete omului*.”^[544]

Toate acestea erau predate în doctrina ezoterică, dar, așa cum am mai spus, ele erau interpretate și misterele lor erau descifrate cu ajutorul a șapte chei, și nu a două sau cel mult trei chei; prin urmare, cauzele și efectele lor acționau în Natura invizibilă sau mistică, precum și în cea psihică, putând fi atribuite metafizicii și psihologiei în aceeași măsură ca și fiziologiei. După cum spune autorul:

„A fost introdus un principiu de împărțire în șapte, numărul șapte furnizând un caracter sacru care putea fi utilizat în numeroase scopuri.”^[545]

Iar el era folosit astfel, întrucât:

„Cele șapte suflete ale faraonilor sunt menționate frecvent în textele egiptene... Șapte suflete sau principii erau identificate în om de către druizii noștri din Marea Britanie... Rabinii extindeau și ei până la șapte numărul de suflete, și la fel fac și karenii din India.”^[546]

[543] Ibid., loc. cit.

[544] Ibid., loc. cit.

[545] Ibid., loc. cit.

[546] Ibid., p. 4.

Autorul face apoi, cu câteva greșeli de ortografie, un tabel cu cele două învățături – ezoterică și egipteană –, arătând că aceasta din urmă are aceeași serie și este în aceeași ordine.

[EZOTERIC] INDIAN	EGIPTEAN
1. Rupa, corp sau element al formei.	1. Kha, corp.
2. Prana, suflul vieții.	2. Ba, sufletul suflului.
3. Corp astral.	3. Khaba, umbra.
4. Manas sau inteligență ^[547] .	4. Akhu, inteligență sau percepție.
5. Kama Rupa sau suflet animal.	5. Seb, suflet ancestral.
6. Buddhi sau suflet spiritual.	6. Putah, primul tată intelectual.
7. Atman, spirit pur.	7. Atmu, suflet dumnezeiesc sau veșnic ^[548] .

În continuare, autorul prelegerii enumeră cele șapte Suflete (egiptene) astfel: (1) Sufletul de sânge – cel care *formează*; (2) Sufletul suflului – care *respiră*; (3) Umbra sau Sufletul care acoperă – care *învăluie*; (4) Sufletul percepției – care *percepe*; (5) Sufletul pubertății – care *procrează*; (6) Sufletul intelectual – care *reproduce intelectual* și (7) Sufletul spiritual – care *e perpetuat în permanență*.

Din punct de vedere exoteric și fiziologic poate fi foarte corect, dar din punct de vedere ezoteric este mai puțin corect. A susține acest lucru nu vrea deloc să spună că „budiștii ezoterici” îi *reduc pe oameni la un anumit număr de spirite elementare*, cum îi acuză dl G. Massey că ar face, în cadrul aceleași prelegeri. Niciun „budist ezoteric” nu s-a făcut vreodată vinovat de o asemenea absurditate. Și nici nu s-a conceput vreodată că aceste umbre „devin ființe spirituale într-o altă lume” sau „șapte posibile spirite ori spirite elementare ale unei alte vieți”. Se

[547] Aceasta este o greșală considerabilă comisă în enumerarea ezoterică. *Manas* este al cincilea, nu al patrulea, iar *Manas* corespunde cu exactitate lui *Seb*, al cincilea principiu egiptean, întrucât partea din *Manas* care însoțește cele două principii superioare este, într-adevăr, sufletul ancestral, firul luminos și nemuritor al Eului Superior de care se atașază aura spirituală a tuturor vieților sau nașterilor.

[548] Ibid., p.2

susține pur și simplu faptul că de fiecare dată când se încarnează *Eul* nemuritor, el devine ca un întreg, o unitate alcătuită din materie și spirit, care acționează împreună pe șapte planuri diferite ale ființei și conștiinței. Dl G. Massey adaugă în altă parte:

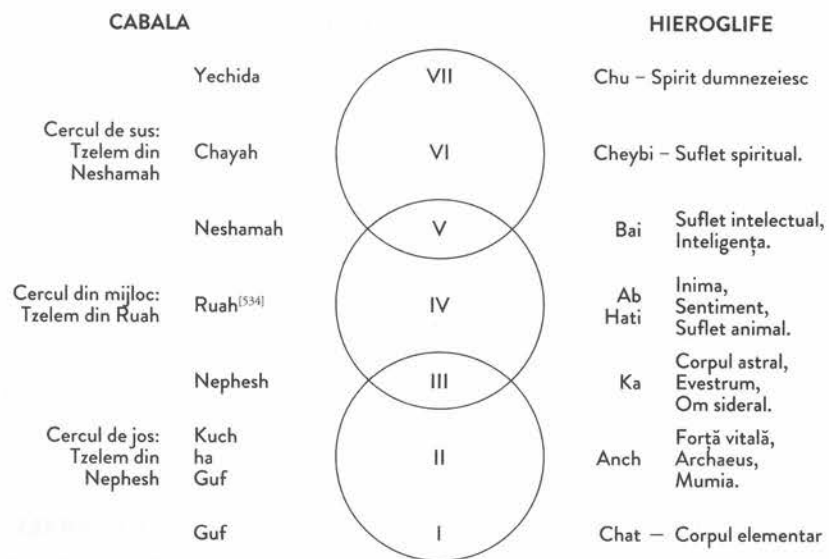
„Cele șapte suflete [«principiile» noastre] ... sunt menționate adesea în textele egiptene. Zeul-lună, Taht-Esmun sau zeul-Soare de mai târziu exprima cele șapte puteri ale naturii care erau anterioare lui și care erau însumate în el precum cele șapte suflete ale lui [noi le numim «principii»]... Cele șapte stele aflate în mâna lui Cristos în cartea *Apocalipsa* au aceeași semnificație.”^[549]

Și o greșală și mai mare, întrucât aceste stele reprezintă și cele șapte *chei* ale celor Șapte Biserici sau, cabalistic vorbind, MISTERELE SODALIENE. Noi nu ne vom opri însă ca să discutăm despre ele, ci vom adăuga că alți egiptologi au descoperit și ei că la egiptenii antici constituția septenară a omului era o doctrină fundamentală. Într-o serie de articole remarcabile publicate în *Die Sphinx*^[550] (Munchen), Herr Franz Lambert prezintă dovezi incontestabile ale concluziilor pe care le-a tras din *Cartea egipteană a morților* și din alte consemnări egiptene. Pentru mai multe detalii, îi recomandăm cititorului să consulte articolele, dar diagrama de mai jos, care rezumă concluziile autorului, este o dovadă ce demonstrează identitatea psihologiei egiptene cu diviziunea septenară din *Budismul ezoteric*.

În partea stângă se află numele cabalistice ce corespund principiilor umane, iar în partea dreaptă se află numele hieroglifice cu traducerea lor, ca în diagrama lui Franz Lambert.

[549] Ibid., pp. 2,3.

[550] *Die Sphinx* („Sfinxul”) era o revistă teozofică lunară în limba germană publicată de dr. Wilhelm Hübbe-Schleiden (n.t.).

Aceasta este o reprezentare foarte bună a numărului „principiilor” din ocultism, însă provoacă multă confuzie; și este ceea ce noi numim cele șapte „principii” ale omului, iar dl Massey numește „suflete”, dându-i Eului sau Monadei care se reîncarnează și „învie”, ca să spunem așa, la fiecare renaștere, același nume pe care îl dădeau egiptenii, și anume „cel Reînnoit”. Dar cum ar putea Ruah (Spiritul) să fie găzduit în Kama-Rupa? Ce spune Böhme, prințul tuturor clarvăzătorilor din Evul Mediu?

„Noi descoperim în natură șapte proprietăți speciale prin intermediul cărora această Mamă unică înfăptuiește toate lucrurile [pe care el le numește foc, lumină, sunet (cele trei de sus) și dorință, amărăciune, suferință și substanțialitate, analizând astfel planul de jos în modul său mistic]; constatăm că indiferent ce sunt din punct de vedere spiritual cele

[551] Aceasta pare a fi o confuzie ce dăinuie de multe secole în mintea cabaliștilor occidentali. Ei numesc *Ruah* (Spirit) ceea ce noi numim Kama-Rupa; în timp ce pentru noi Ruah ar fi „Sufletul spiritual”, *Buddhi* și *Nephesh*, al patrulea principiu, Sufletul vital, animal. Éliphas Lévi face aceeași greșeală.

șase forme, a șaptea [corpul sau substanțialitatea] este în mod esențial. Acestea sunt cele șapte forme ale Mamei tuturor Ființelor, din care este generat tot ceea ce există în această lume.”^[552]

Și încă:

„Creatorul s-a generat în corpul acestei lumi, ca să zicem așa, sub formă de creatură în Spiritele sale Sursă sau determinante, iar toate stelele sunt ... puterile lui Dumnezeu, întreg corpul acestei lumi fiind alcătuit din cele șapte spirite sursă sau determinante.”^[553]

Aceasta e traducerea în limbaj mistic a doctrinei noastre teozofice, însă cum am putea să fim de acord cu dl Gerard Massey, atunci când afirmă că:

„Cele Șapte Rase de oameni care au fost sublimite și făcute planetare [?] de către Budismul ezoteric^[554] pot fi întâlnite în Bundahish, ca (1) oamenii pământului; (2) oameni ai apei; (3) oameni cu urechile pe piept; (4) oameni cu ochii pe piept; (5) oameni cu un picior; (6) oameni cu aripi de liliac; (7) oameni cu coadă.”^[555]

Fiecare dintre aceste descrieri, alegorice și chiar denaturate în forma lor mai recentă, este un ecou al învățăturii DOCTRINEI SECRETE. Toate se referă la evoluția preumană a „oamenilor apei, îngrozitori și răi” realizată de Natura *neajutată* de-a lungul a milioane de ani, așa cum am descris mai înainte. Noi negăm însă categoric afirmația că „aceste rase nu au fost niciodată rase reale” și facem trimitere către STANȚELE arhaice pentru răspunsul nostru. Este ușor de dedus și de spus că „instructorii noștri au confundat aceste umbre ale trecutului

[552] *Signatura Rerum*, XIV, pars. 10, 14, 15; *The Natural Genesis*, vol. I, p. 317.

[553] *Aurora*, cap. XXIV, p. 27.

[554] Într-adevăr, iată o noutate! Ea ne face să ne temem că autorul prelegerii nu a citit niciodată *Budismul ezoteric*, înainte de a emite critici despre el. În adnotările pe care le face sunt foarte multe interpretări eronate de acest gen.

[555] „Cele șapte suflete ale omului”, pp. 26-27.

cu lucruri umane și spirituale”, dar este mai puțin ușor de dovedit că „ele nu există și nu au existat niciodată”. Această afirmație trebuie să rămână mereu comparabilă cu cea a lui Darwin, potrivit căreia omul și maimuța au avut un strămoș comun pitecoid. Ceea ce conferențiarul consideră ca fiind o „manieră de exprimare” și nimic mai mult, în *Ritualul* egiptean, noi îl considerăm ca având un cu totul alt sens, care este foarte important. Iată un exemplu. În *Cartea egipteană a morților*, la secțiunea *Ritual*, se spune:

„Sunt șoarecele.” „Sunt șoimul.” „Sunt maimuța...” „Sunt crocodilul al cărui suflet provine din OAMENI...” „Sunt sufletul zeilor.”^[556]

Ca o paranteză, conferențiarul explică penultima propoziție, spunând „adică, ca un fel de inteligență”, iar pe ultima ca însemnând „Horus sau Cristosul, ca fiind rezultatul final”.

Învățătura ocultă răspunde: Ele înseamnă mult mai mult...

El oferă mai întâi o coroborare a învățăturii potrivit căreia, în timp ce Monada umană a trecut în timpul Primei Runde pe globul A și altele, prin toate cele trei regnuri – mineral, vegetal și animal –, pe durata celei de-a Patra Runde actuale toate mamiferele au provenit din Om, dacă creatura semieterică și cu multiple forme, care conține Monada *umană* a primelor două Rase, poate fi considerată Om. Dar ea trebuie denumită astfel, întrucât în limbajul ezoteric ea nu este forma alcătuită din carne, sânge și oase, numită acum om, care este în orice caz Omul, ci MONADA divină interioară cu numeroasele ei principii sau aspecte.

Cu toate acestea, prelegerea la care tocmai ne-am referit, oricât de opusă ar fi învățăturilor din *Budismul Ezoteric*, este un răspuns elocvent adresat celor care au încercat să reprezinte totul ca pe o doctrină nou

[556] Ibid., p.26

inventată. Iar numărul acestora este mare, în Europa, în America și chiar în India. Și totuși, diferența dintre ezoterismul vechilor Arhați și ceea ce a dăinuit până în zilele noastre în India, printre puținii brahmani care au studiat cu seriozitate filosofia lor secretă, nu pare să fie atât de mare. Ea pare concentrată pe – și limitată la – chestiunea ordinii evoluției principiilor cosmice și de altă natură, mai mult decât pe orice altceva. În orice caz, divergența nu este la fel de mare ca aceea provocată de eterna chestiune a dogmei *filioque*^[557] care din secolul al VIII-lea a separat Biserica Romano-Catolică de Biserica Greacă Orientală mai veche. Oricare ar fi diferențele dintre formele de prezentare a dogmei septenare, substanța există, prezența și importanța ei în sistemul brahmanic putând fi judecată pe baza a ceea ce spune unul dintre cei mai erudiți metafizicieni și savanți vedantici din India:

„Adevărata clasificare septuplă ezoterică este una dintre cele mai importante, dacă nu cea mai importantă clasificare, care își datorează structurarea acestei misterioase constituții eterne. În această privință, mai pot menționa faptul că clasificarea cvadruplă susține aceeași origine. Lumina vieții, ca să spunem așa, pare a fi refractată de prisma cu trei fețe a lui Prakriti, care are cele trei Gune pentru cele trei fețe, fiind împărțită în șapte raze ce dezvoltă de-a lungul timpului cele șapte principii din această clasificare. Progresele dezvoltării prezintă câteva puncte de similitudine cu dezvoltarea treptată a razelor spectrului. Deși, în principiu, clarificarea cvadruplă este cu totul suficientă, această veritabilă clasificare septuplă are o mare importanță teoretică și științifică. În scopul de a explica anumite categorii de fenomene remarcate de ocultiști, va fi necesară adoptarea ei și poate că ea va fi mai potrivită pentru a constitui baza unui sistem de psihologie perfect. Ea nu este proprietatea exclusivă a «doctrinei ezoterice trans-himalayane». De fapt, are o legătură mai strânsă cu Logosul

[557] *Filioque* este un termen latin adăugat la crezul Nicene [„Cred în Duhul Sfânt, Domnul, dătătorul de viață ce purcede din Tatăl (și Fiul). Care este adorat și slăvit împreună cu Tatăl și Fiul”], ce descrie dubla procesiune a Duhului Sfânt, traducându-se prin „și Fiul” (n.t.).

brahmanic decât cu Logosul budist. Pentru a explica mai clar, aș semnala faptul că Logosul are șapte forme. Cu alte cuvinte, în Cosmos există șapte forme de Logosuri. Fiecare dintre ele a devenit figura centrală a uneia dintre cele șapte ramuri principale ale vechii Religii-înțelepciuni. Această clasificare nu este clasificarea septuplă pe care am adoptat-o noi. Fac această afirmație fără cea mai mică teamă de a fi contrazis. Clasificarea reală întrunește toate cerințele necesare unei clasificări științifice. Ea include șapte principii distincte, ce corespund celor șapte stări distincte ale Prajnei sau conștiinței. Ea creează o punte între ceea ce este obiectiv și ceea ce este subiectiv, indicând misteriosul circuit parcurs de idee. Cele șapte principii sunt aliate cu cele șapte stări ale materiei și cu cele șapte forme de forțe. Aceste principii sunt dispuse armonios între doi poli ce definesc limitele conștiinței umane.”^[558]

Cele de mai sus sunt absolut corecte, cu excepția, poate, unei singure idei. „Clasificarea septuplă” din sistemul ezoteric nu a fost niciodată susținută (din câte știe autoarea) de niciunul din cei care fac parte din el, drept „proprietatea exclusivă a doctrinei ezoterice trans-himalayene”, ci doar ca singurul sistem care a dăinuit în această școală antică. Ea nu este proprietatea doctrinei ezoterice trans-himalayene mai mult decât a doctrinei ezoterice cis-himalayene, ci pur și simplu e moștenirea comună a tuturor școlilor de acest gen, lăsată Înțelepților din a Cincea Rasă-rădăcină de către marii Siddhași^[559] din a Patra. Să ne amintim că atlanții au devenit teribilii vrăjitori, preamăriți acum în foarte multe din vechile manuscrise din India, doar în perioada „căderii” lor, constituind cauza care a dus la scufundarea continentului

[558] *The Theosophist*, 1887, pp 705-706.

[559] Potrivit cu *Shvetashvatara-Upanishad* (cap. I, vs. 3,5,7) Siddhașii sunt cei care au din naștere puteri „supraumane”, precum și „cunoaștere și indiferență față de lume”. Dar potrivit învățăturilor oculte, Siddhașii sunt Nirmanakayași sau „spirite” – în sensul de spirit individual sau *conștient* – ale unor mari înțelepți din sfere situate pe un plan mai înalt decât al nostru, care se încarnează voluntar în trup muritor pentru a ajuta rasa umană la progresul ei ascendent. De aici, cunoașterea, înțelepciunea și puterile lor înnăscute.

lor. Ceea ce se susține este faptul că înțelepciunea transmisă de „Cei Divini” – născută grație puterilor *Kriyashaktice* ale Rasei a Treia înainte de căderea ei și separarea în sexe –, Adepților de la începutul Rasei a Patra, a fost păstrată în deplina ei puritate într-o anumită Fraternitate. Această Școală sau Fraternitate, având legături strânse cu o anumită insulă a unei mări interioare – în existența căreia hindușii și budiștii cred, dar pe care geografii și orientaliștii o numesc „mitică” –, cu cât cineva va vorbi mai puțin despre ea, cu atât se va dovedi a fi mai înțelept. Dar nici nu se poate admite faptul că această „clasificare septuplă” ar avea o „legătură mai strânsă cu Logosul brahmanic decât cu cel budist”, de vreme ce amândouă sunt identice, indiferent că Logosul e numit Ishvara sau Avalokiteshvara, Brahma ori Padmapani. Acestea sunt totuși diferențe foarte mici, mai mult fanteziste decât reale. Brahmanismul și budismul, privite prin prisma aspectelor lor ortodoxe, sunt la fel de opuse și de ireconciliabile ca apa și uleiul. Cu toate acestea, fiecare dintre aceste corpuri importante are un punct vulnerabil în constituția sa. Deși în interpretarea lor ezoterică ele nu pot face decât să fie de acord cu altă părere, odată ce sunt confruntate respectivele lor puncte vulnerabile, orice dezacord va trebui să dispară, deoarece amândouă se vor afla pe un teren comun. „Călcâiul lui Ahile” al brahmanismului ortodox este filosofia Advaita, ai cărei discipoli sunt numiți de către persoanele pioase, „budiști deghizați”, iar cel al budismului ortodox este Misticismul din nord, reprezentat de discipolii filosofiei Școlii Yogacharya din Aryasangha și Mahayana, ridiculizați și ei de persoanele religioase drept „vedantici deghizați”. Dacă este analizată și comparată cu atenție, filosofia ezoterică a fiecăreia dintre cele două nu poate fi decât una singură, întrucât există legături foarte strânse între Gautama Buddha și Shankaracharya, dacă se are în vedere tradiția și anumite învățături ezoterice. Iar atunci se va constata că toate diferențele dintre cele două țin mai degrabă de formă, decât de conținut.

În *Anugita*^[560] se află un discurs foarte mistic, plin de simbolism septenar. Acolo, brahmanul descrie beatitudinea celui care a trecut dincolo de regiunile iluziei:

„În care tăunii și țânțarii sunt niște fantezii, în care măhnirea și bucuria sunt frigul și căldura, în care iluzia este întunericul orbitor, în care avariția reprezintă animale de pradă și reptile, în care dorința și furia sunt obstacolele.”

Înțeleptul descrie intrarea și ieșirea din pădure – simbol al duratei vieții omului –, precum și pădurea în sine:^[561]

„În pădure se află șapte arbori mari [inclusiv simțurile, mintea și rațiunea sau *Manas* și *Buddhi*], șapte fructe și șapte oaspeți; șapte schituri, șapte (forme de) concentrare și șapte (forme de) inițiere. Iată descrierea pădurii. Această pădure e plină de arbori ce produc flori splendide și fructe de cinci culori.”

Simțurile, spune autorul comentariului:

„Sunt numite arbori ce produc fructe ... plăceri și dureri...; oaspeții sunt puterile fiecărui simț personificat – ei primesc fructele descrise mai devreme; schiturile sunt arborii ... în care găesc adăpost oaspeții; cele șapte forme de concentrare sunt excluderea din sine a celor șapte funcții ale celor șapte simțuri etc., despre care s-a vorbit deja. Cele șapte forme de inițiere se referă la inițierea în viața superioară, repudiind ca neapartenându-i acțiunile fiecărui membru din grupul celor șapte.”^[562]

[560] *The Sacred Books of the East*, vol. 8, p. 248 și în continuare.

[561] Propun să se urmeze aici textul, și nu comentariile editorului, care agreează explicațiile literale ale lui Arjuna Mishra și Nilakantha. Orientaliștii noștri nu se obosesc niciodată să gândească că dacă un comentator hindus nu este inițiat el nu poate explica corect, iar dacă este inițiat el nu vrea să o facă.

[562] A se vedea *Chhandogya*, p. 291 și comentariul făcut de Shankara. [În *Sacred Books of the East, Anugita*.]

Explicația este inofensivă, deși nesatisfăcătoare. Continuând descrierea, brahmanul spune:

„Pădurea e plină de arbori care fac flori și fructe de patru culori. Pădurea e plină de arbori ce fac flori și fructe de trei culori și amestecate. Pădurea e plină de arbori ce fac flori și fructe de două culori, culori minunate. Pădurea este plină de arbori ce fac flori și fructe de o singură culoare și parfumate. Pădurea e plină de doi arbori mari [în loc de șapte] ce fac nenumărate flori și fructe de culori indistincte [minteași înțelegerea – cele două simțuri superioare sau, teozofic vorbind, *Manas* și *Buddhi*]. Aici există un foc [Sinele], legat de Brahman^[563] și care are o minte bună [sau *cunoaștere reală*, potrivit lui Arjuna Mishra]. Și mai există aici un combustibil, (și anume) cele cinci simțuri [sau pasiuni umane]. Cele șapte (forme de) eliberare de ele sunt cele șapte (forme de) inițiere. Calitățile sunt fructele... Acolo, marii înțelepți primesc ospitalitate. Iar atunci când au fost venerați și au dispărut, o altă pădure începe să strălucească, în care *inteligența* este arborele, iar eliberarea e fructul și în care există umbră (sub formă) de liniște, care depinde de cunoaștere, care este mulțumită de apa ei și care are în interior *Kshetrajna*^[564], în chip de Soare.”^[565]

Toate cele de mai sus sunt foarte clare și niciun teozof, nici chiar cei mai puțin instruiți, nu ar putea să nu înțeleagă alegoria. Și totuși, observăm cum mari orientaliști o fac de neînțeles, prin explicațiilor lor. „Marii înțelepți” care „primesc ospitalitate” sunt explicați ca însemnând simțurile, „care, activând *ca și cum nu ar avea legătură cu sinele*, sunt în final absorbite în el”. Dar nu se poate totuși înțelege în ce fel pot să fie simțurile, dacă ele „nu au legătură” cu „Sinele Superior”, „absorbite în el”. Ar exista tentația să se considere că, dimpotrivă,

[563] Editorul explică aici, spunând: „Devotat lui Brahman, presupun.” Îndrăznim să afirmăm că „Focul” sau Sinele este SINELE Superior real „conectat cu”, adică *unit* cu Brahman, Divinitatea Unică. „Sinele” nu se mai separă de Spiritul Universal.

[564] „Sinele Suprem”, spune Krishna, în *Bhagavad Gita*, [*The Sacred Books of the East*], p. 105 și următoarele.

[565] *Ibid.*, p. 285 și următoarele.

tocmai pentru că simțurile *personale* gravitează spre Sinele *impersonal* și caută să intre în contact cu el, acesta, fiind FOC, le mistuie pe cele cinci simțuri inferioare și le purifică astfel pe cele două superioare, „mintea și rațiunea” sau aspectele superioare ale lui Manas^[566] și Buddhi. Acest lucru rezultă clar din text. „Marii înțelepți” *dispar* după ce au fost „venerați”. Venerați de cine, dacă ei (simțurile presupuse) „nu au legătură cu Sinele”? De către MINTE, desigur; prin Manas (care, în acest caz, s-a unit cu al *șaselea simț*) care nu este și nu poate fi Brahman, Sinele sau Kshetrajna – Soarele spiritual al Sufletului. Cu timpul, Manas trebuie să fie absorbit în acesta din urmă. El i-a venerat pe „marii înțelepți” și a oferit ospitalitate înțelepciunii *pământeste*, dar de îndată ce „o altă pădure începe să strălucească” asupra lui, el este inteligență (Buddhi, al șaptelea simț, dar al șaselea principiu) ce este transformată în Arbore – acel Arbore al cărui rod este eliberarea –, care distruge în final rădăcinile arborelui Ashvattha, simbolul *vieții* și al iluzoriilor ei bucurii și plăceri. De aceea, cei care ajung la această stare de eliberare nu mai au, potrivit cuvintelor înțeleptului citat mai devreme, „nicio frică după aceea”. În această stare, „sfârșitul nu mai poate fi perceput deoarece se întinde de ambele părți”.

„Șapte femei locuiesc mereu acolo”, spune el în continuare, păstrând exemplificarea prin imagini. Aceste femei – care, potrivit lui Arjuna Mishra, sunt Mahat, Ahamkara și cinci Tanmatre – sunt întotdeauna cu fața îndreptată în jos, întrucât reprezintă obstacolele din calea înălțării spirituale.

[566] Așa cum Mahat sau Inteligența Universală se naște mai întâi sau se manifestă ca Vishnu, și apoi, când cade în materie și dezvoltă conștiința de sine, devine egoism, tot așa și Manas are o natură duală. El este subordonat Soarelui și Lunii, căci, așa cum spune Shankaracharya: „Luna reprezintă mintea, iar Soarele rațiunea”. Soarele și Luna sunt zeitățile macrocosmosului nostru planetar, și de aceea Shankara adaugă că: „Mintea și rațiunea sunt zeitățile respective ale organelor [umane]”. (A se vedea *Brihadaranyaka*, p. 521 și în continuare.) Poate că de aceea Arjuna Mishra spune că Luna și Focul (Sinele, Soarele) constituie Universul.

„În același [Brahman, Sine] cei șapte înțelepți desăvârșiți locuiesc împreună cu șefii lor ... și apar tot din el. Slava, strălucirea și măreția, iluminarea, victoria, desăvârșirea și puterea – aceste șapte raze urmează după acest Soare [Kshetrajna, Sinele Superior]... Cei ale căror dorințe sunt reduse [cei altruiști] ... ale căror păcate [pasiuni] sunt arse de penitență, unind sinele în sine^[567], i se consacră lui Brahman. Oamenii care înțeleg pădurea cunoașterii [Brahman sau Sinele], aduc laudă liniștii. Și aspirând la acea pădure, ei se nasc [din nou] pentru a nu-și pierde curajul. Așa este, într-adevăr, această pădure sfântă... Iar înțelegând-o, ei [înțelepții] acționează (ca atare), fiind conduși de Kshetrajna.”^[568]

Niciun traducător dintre orientaliștii occidentali nu a descoperit încă în alegoria precedentă ceva mai elevat decât misterele legate de ritualul sacrificiilor, de penitență sau de ceremoniile ascetice și de Hatha Yoga. Cel care însă înțelege imaginile simbolice și aude vocea SINELUI ÎN SINEA SA va vedea în ea ceva mult mai elevat decât simplul ritualism, oricât de des ar greși în privința detaliilor mai puțin importante ale filosofiei.

Să ni se îngăduie să facem aici o ultimă remarcă, și anume că niciun teozof, de la cel mai neștiutor până la cel mai instruit, nu ar trebui să afirme că ceea ce spune sau scrie pe teme oculte este infailibil. Cel mai important este să admită că, în multe privințe, în clasificarea principiilor cosmice sau umane, pe lângă erorile din ordinea evoluției și îndeosebi în ceea ce ține de chestiuni metafizice, aceia dintre noi care pretind că îi instruiesc pe alții mai neștiutori ca noi tind să se înșele. Astfel de erori au fost comise în cărțile *Isis Dezvăluită*, *Budismul ezoteric*, *Omul*, *Magie: albă și neagră* etc. și e probabil ca în lucrarea de față să fie descoperite mai multe greșeli. Este un lucru inevitabil. Pentru ca o

[567] „Corpul în suflet”, potrivit expresiei atribuite lui Arjuna Mishra sau mai degrabă „sufletul în spirit” și, pe un plan de dezvoltare și mai înalt, Sinele sau Atman în Sinele Universal.

[568] Ibid., p. 288

carte, mică sau mare, ce tratează subiecte atât de greu de înțeles să fie lipsită în întregime de erori, ar trebui să fie scrisă de la prima până la ultima pagină de un Adept, dacă nu chiar de un Avatar. Doar atunci am putea să spunem: „Iată într-adevăr o carte fără cusur!” Dar atât timp cât artistul este imperfect, cum ar putea fi perfectă opera sa? „Căutarea adevărului este nesfârșită!” Să îl iubim, să aspirăm la el de dragul lui, și nu pentru gloria sau beneficiul pe care ni l-ar putea aduce revelarea unei fărâme din el. Căci cine dintre noi ar îndrăzni să afirme că deține întreg adevărul, numai în urma unui studiu elementar al ocultismului?

Cu toate acestea, scopul principal pe care îl urmărim tratând această chestiune este acela de a arăta că doctrina septenară sau împărțirea constituției omului este foarte veche și nu a fost inventată de noi. Am reușit să facem acest lucru deoarece suntem susținuți în această privință, în mod conștient și inconștient, de numeroși scriitori din vremuri antice, din Evul Mediu și din epoca modernă. Ceea ce au spus primii a fost bine spus; ceea ce au repetat cei din urmă a fost în general distorsionat. Și iată un exemplu: citește Fragmentele pitagoreice și studiază omul septenar, așa cum este înfățișat de Reverendul G. Oliver, un mason erudit, în cartea sa *Pythagorean Triangle*, în care se exprimă astfel:

„Filosofia teozofică ... lua în considerare existența în om a șapte proprietăți [sau principii], și anume:

- (1) Omul dumnezeiesc de aur.
- (2) Corpul sfânt interior alcătuit din foc și lumină, asemenea argintului pur.
- (3) Omul elemental.
- (4) Omul mercurian... paradiziac.
- (5) Omul marțian asemănător sufletului.
- (6) Omul venusian, ce se înalță spre dorința exterioară^[569].

[569] Omul pasionat de dorințe – în ediția din 1888.

(7) Omul solar [un martor la și] un inspector al minunilor lui Dumnezeu [Universului].

Ele aveau de asemenea șapte spirite-sursă sau puteri ale naturii.”^[570]

Compară această expunere confuză și diseminare a filosofiei teozofice occidentale cu cele mai recente explicații teozofice date de Școala Orientală de Teozofie și stabilește apoi care este cea mai corectă. Într-adevăr:

„Înțelepciunea și-a zidit casa, și-a tăiat cei *șapte stâlpi*.”^[571]

În ceea ce privește acuzația adusă Școlii noastre, că nu a adoptat clasificarea septuplă a brahmanilor, ci a făcut-o să fie confuză, ea este total nedreaptă. În primul rând, nu trebuie confundată „Școala” cu cei care îi prezintă principiile (europenilor). Aceștia trebuie mai întâi să înceapă prin a învăța principiile fundamentale ale ocultismului oriental practic, înainte de a fi capabili să înțeleagă corect clasificarea extrem de complexă bazată pe cele șapte stări distincte ale Prajnei sau conștiinței și, mai presus de toate, înainte de a înțelege pe deplin ce *este* Prajna, în metafizica orientală. A-i prezenta această clasificare unui student occidental înseamnă a-l face să creadă că își poate explica originea conștiinței, dându-și seama de procesul prin care a dobândit o anumită cunoaștere, deși aceasta are legătură *doar cu una din stările* acestei conștiințe; cu alte cuvinte, înseamnă a-l face să-și explice ceva ce cunoaște pe *acest* plan, cu ajutorul a ceva ce nu cunoaște deloc pe alte planuri; adică a-l conduce direct de la ceea ce este spiritual și psihologic la ceea ce este ontologic. Din această cauză vechea clasificare primordială, care are într-adevăr numeroase versiuni, a fost adoptată de teozofi.

După ce un număr considerabil de martori independenți și de dovezi au fost prezentate publicului, ar fi cu totul inutil să te strădui să

[570] Op. cit., p. 179.

[571] Proverbe, 9:1

oferi o enumerare suplimentară din surse teologice. Cele șapte păcate capitale și cele șapte virtuți din sistemul creștin sunt mult mai puțin filosofice decât cele șapte științe liberale și cele șapte științe blestемate – sau cele șapte arte ale încântării de la gnostici, întrucât una dintre acestea din urmă este acum oferită publicului, fiind plină de pericole atât în prezent, cât și în viitor. Denumirea ei modernă este *hipnotismul*; folosit așa cum este folosit de către materialişti savanți și ignoranți, care nu cunosc în general cele șapte principii, ea va deveni în curând *satanism* în întreaga accepțiune a cuvântului.

ANEXĂ

ȘTIINȚA ȘI DOCTRINA SECRETĂ COMPARATE

Cunoașterea acestei lumi de jos,
Spune, prietene, cum este, falsă sau adevărată?
Ceea ce e fals, care muritor ar vrea să cunoască?
Ceea ce e real, care muritor l-a cunoscut vreodată?

SECȚIUNEA I

ANTROPOLOGIE ARHAICĂ SAU MODERNĂ?

De fiecare dată când întrebarea despre originea omului îi este adresată cu seriozitate unui om de știință imparțial, onest și serios, răspunsul dat este în mod invariabil: „Nu știm”. Cu atitudinea lui agnostică, de Quatrefages este unul dintre acești antropologi.

Asta nu înseamnă că ceilalți oameni de știință nu sunt nepărtinitori și onești, căci o astfel de remarcă ar fi îndoielnic de circumspectă, dar se estimează că 75% dintre savanții europeni sunt evoluționiști. Oare toți acești reprezentanți ai gândirii moderne sunt considerați vinovați de denaturarea flagrantă a datelor? Nimeni nu afirmă acest lucru – dar există câteva situații foarte excepționale. În orice caz, în entuziasmul lor anticleric și disperați să găsească o teorie alternativă celei a darwinismului în afară de cea a „creației speciale”, oamenilor de știință le lipsește în mod inconștient sinceritatea, „impunând” o ipoteză a cărei elasticitate este inadecvată și care resimte acum tensiunea la care este supusă în prezent. Lipsa sincerității în tratarea acestui subiect este însă evidentă în cercurile ecleziastice. Episcopul Temple s-a făcut cunoscut ca un susținător total al darwinismului, în cartea sa intitulată *Religion and Science*. Acest scriitor cleric merge până la a privi materia – după ce aceasta și-a primit „amprenta primordială” – ca făcând să evolueze toate fenomenele cosmice, fără a fi ajutată. Această perspectivă diferă de cea a lui Haeckel doar prin faptul că admite existența unei Divinități ipotetice „în spatele necunoscutului”, Divinitate care stă cu totul la distanță de interacțiunea forțelor. O astfel de entitate metafizică nu

mai este Dumnezeu teologic într-o măsură mai mare decât cel al lui Kant. Armistițiul încheiat de episcopul Temple cu știința materialistă este, după părerea noastră, impolitic, fără a mai menționa faptul că el implică respingerea totală a cosmogoniei biblice. La această manifestare de servilism față de materialismul epocii noastre „savante”, noi, ocultiștii, nu putem decât să zâmbim. Dar ce se poate spune despre loialitatea unor astfel de indolenți teologici față de Maestrul pe care pretind că-l slujesc, față de Cristos și de creștinătate în general?

În orice caz, deocamdată nu avem nicio dorință de a arunca mănuașă clerului, căci acum ne ocupăm doar de știința materialistă. Aceasta, în persoana celor mai buni reprezentanți ai ei, răspunde la întrebarea noastră prin „Nu știm!”, însă majoritatea acestor reprezentanți se poartă de parcă omniștiința ar fi moștenirea lor și ei le-ar ști pe toate.

Într-adevăr, acest răspuns negativ nu i-a împiedicat pe cei mai mulți dintre savanți să facă speculații pe această temă, fiecare căutând să-și facă acceptată propria teorie specială, excluzându-le pe toate celelalte. Astfel, de la Maillet în 1748 și până la Haeckel în 1870, teoriile despre originea rasei umane au diferit între ele la fel de mult ca personalitățile autorilor lor. Buffon, Bory de Saint-Vincent, Lamarck, E. Geoffroy Saint-Hilaire, Gaudry, Naudin, Wallace, Darwin, Owen, Haeckel, Filippi, Vogt, Huxley, Agassiz etc., fiecare dintre aceștia a elaborat o ipoteză mai mult sau mai puțin științifică despre geneză. De Quatrefages clasează aceste teorii în două grupe principale – una bazată pe o *transmutație rapidă* și cealaltă pe o *transmutație foarte treptată*: prima favorizând un nou tip (de om) produs de o ființă cu totul diferită, a doua arătând evoluția omului prin intermediul unor diferențieri progresive.

Un lucru destul de ciudat este că de la cele mai savante dintre aceste autorități au provenit cele mai neștiințifice dintre teoriile despre

originea omului. El este în prezent atât de evident, încât se apropie cu rapiditate momentul când învățătura actuală despre descendența omului dintr-un mamifer asemănător maimuței va fi privită cu mai puțin respect decât cea care vorbește despre formarea lui Adam din lut și a Evei din coasta lui Adam. Căci:

„Este evident, mai ales după principiile cele mai fundamentale ale doctrinei darwiniste, că o ființă organizată nu poate descinde dintr-o alta a cărei dezvoltare are loc într-o ordine inversă celei proprii. În consecință, potrivit acestor principii, omul nu poate fi considerat urmașul niciunui tip de maimuță.”^[572]

Argumentul adus de Lucae *împotriva* teoriei originii din maimuță, care se bazează pe curbura diferită a oaselor ce alcătuiesc axa craniului la om și la antropoide, este dezbătut într-o manieră imparțială de Schmidt. El admite că:

„Maimuța devine mai animalică pe măsură ce crește, iar omul... mai uman” – și pare într-adevăr să ezie o clipă, înainte de a adăuga:

„Această curbură a axei craniene poate fi așadar subliniată ca reprezentând un caracter uman, spre deosebire de cel al maimuței; caracteristica proprie unui ordin nu prea poate să fie obținută din ea, iar mai ales în ceea ce privește doctrina descendenței, această circumstanță nu pare nicidecum decisivă.”^[573]

Este evident faptul că scriitorul nu este câtuși de puțin alarmat de propriul argument. El ne asigură că acest argument răstoarnă orice posibilitate ca maimuțele actuale să fi fost strămoșii omenirii. Dar oare el

[572] De Quatrefages, *The Human Species*, p. 111. S-a făcut referire la dezvoltarea creierului omenesc și a celui al maimuței. „La maimuță, circumvoluțiunile temporo-sfenoidale ce formează lobul mijlociu apar și se termină înainte de circumvoluțiunile care alcătuiesc lobul frontal. La om, dimpotrivă, circumvoluțiunile frontale apar primele, iar cele din lobul mijlociu se formează mai târziu.” (Ibid.)

[573] *Doctrine of Descent and Darwinism*, p. 290.

nu neagă și posibilitatea ca omul și antropoidele să fi avut un strămoș comun – chiar dacă unul absolut teoretic până în prezent?

Chiar și teoria „selecției naturale” este tot mai amenințată pe zi ce trece. Numărul dezertorilor din tabăra darwinistă este mare, iar datorită noilor descoperiri cei care au fost cândva discipolii cei mai înflăcărați ai ei se pregătesc încet dar sigur să întoarcă o nouă pagină. În publicația *Journal of The Royal Microscopical Society* din octombrie 1886, putem citi următoarele:

„SELECȚIE FIZIOLOGICĂ. – Dl G. J. Romanes găsește câteva dificultăți în a privi selecția naturală ca pe o teorie a originii speciilor, întrucât ea este mai curând o teorie despre originea structurilor care se adaptează. El propune înlocuirea ei cu ceea ce el numește selecție fiziologică sau separarea celor mai potriviți. Concepția sa se bazează pe sensibilitatea extremă a sistemului reproducător la schimbările mici ale condițiilor de viață, considerând că la speciile sălbatice variațiile în direcția unei sterilități mai mari sau mai mici trebuie să aibă loc frecvent. Dacă variația este de așa manieră încât sistemul reproducător, deși manifestă un anumit grad de sterilitate în raport cu forma originală, continuă să fie fertil în cadrul limitelor formei modificate, variația nu va dispărea prin încrucișare și nici ca urmare a sterilității. Când se produce o variație de acest gen, bariera fiziologică trebuie să separe speciile în două părți. În final, autorul consideră sterilitatea reciprocă nu ca fiind unul dintre efectele unei diferențieri specifice, ci cauza ei.”^[574]

[574] Seria a II-a, vol. VI, p. 769 (Ed. 1886). O notă a editorului adaugă la acestea că un „P.J.B” din *Athenaeum* (Nr. 3069, 21 august 1886, pp. 242-243) arată că naturaliștii au recunoscut demult că există specii „morfologice” și „fiziologice”. Primele își au originea în mintea oamenilor, celelalte într-o serie de schimbări suficiente pentru a modifica organele interne precum și pe cele externe ale unui grup de indivizi aliați. „Selecția fiziologică” a speciilor morfologice reprezintă o confuzie de idei, iar cea a speciilor fiziologice o redundanță de termeni.

Se încearcă a se arăta cele de mai sus ca fiind o completare, o urmare a teoriei darwiniste, însă este o încercare *stângace* în cel mai bun caz. În curând publicului i se va cere să creadă că și *Evoluția fără selecție naturală* a domnului C. Dixon înseamnă și ea darwinism, extins, cum o susține cu certitudine autorul!

Dar este ca și cum s-ar împărți trupul omului în trei părți și s-ar susține apoi că fiecare parte este identică cu omul dinainte, doar că este extinsă. Și totuși autorul afirmă următoarele:

„Să fie clar înțeles faptul că nicio silabă din paginile precedente nu a fost scrisă într-un spirit de antagonism față de teoria selecției naturale a lui Darwin. Tot ce am făcut a fost să explic anumite fenomene ... cu cât studiezi mai mult lucrările lui Darwin, cu atât devii mai convins de adevărul ipotezei sale [!!].”^[575]

Iar înainte de asta el face aluzie la:

„Volumul copleșitor de date prezentate de Darwin în susținerea ipotezei lui, care a făcut ca teoria selecției naturale să depășească triumfătoare toate obstacolele și obiecțiile.”^[576]

Acest lucru nu îl împiedică însă pe eruditul autor să răstoarne această teorie într-un mod la fel de „triumfător” și chiar să-și intituleze cartea *Evolution without Natural Selection* sau, în mai multe cuvinte, să dezintegreze ideea fundamentală a lui Darwin.

În privința selecției naturale, cele mai greșite înțelegeri predomină în rândul gânditorilor din prezent, care acceptă tacit concluziile darwinismului. Spre exemplu, este un simplu instrument de retorică să i se atribuie selecției naturale puterea de a *da naștere* speciilor. Selecția naturală nu e o entitate; ea este doar o expresie convenabilă pentru

[575] Op. cit., p. 79.

[576] Ibid., p. 48.

a descrie modul în care supraviețuirea celui care este potrivit și eliminarea celui nepotrivit din rândul organismelor sunt provocate de lupta pentru existență. Fiecare grup de organisme tinde să se înmulțească dincolo de limita mijloacelor care să îi asigure subzistența; lupta constantă pentru viață – „lupta pentru a obține suficientă hrană și de a evita să fii mâncat”, împreună cu condițiile din mediul înconjurător – necesită o eliminare continuă a celor care sunt nepotriviți. *Elita* oricărui grup de organisme, odată selectată în această manieră, propagă specia și îi transmite caracteristicile organice urmașilor ei. Toate variațiunile utile sunt astfel perpetuate, realizându-se o ameliorare progresivă. Dar selecția naturală – după umila părere a autoarei, „selecția, privită *ca o Putere*” – este în realitate un mit pur; mai ales atunci când se recurge la ea pentru a explica originea speciilor. Ea este doar o expresie reprezentativă ce exprimă maniera în care „variații utile” sunt stereotipizate atunci când se produc. De la sine, „ea” *nu poate produce nimic*, ci acționează doar asupra materiei brute care „îi” este prezentată. Adevărata întrebare care se pune este: Care e CAUZA – combinată cu alte cauze secundare – care produce în organisme „variațiuni”? Multe dintre aceste cauze secundare sunt pur fizice, depinzând de climă, alimentație etc. Foarte bine. Dar dincolo de aspectele secundare ale evoluției organice, trebuie căutat un principiu mai profund. „Variațiile spontane” și „divergențele *accidentale*” ale materialiştilor sunt termeni care se contrazic într-un univers de „Materie, Forță și NECESITATE”. Simpla variabilitate a tipului, fără prezența și supravegherea unui impuls cvasi-inteligent, este incapabilă să explice complexitatea uluitoare și minunea care o reprezintă trupul uman, de pildă. Caracterul insuficient al teoriei mecanice darwiniste a fost expus de dr. von Hartmann, printre alți gânditori care au o atitudine pur negativă. Este o insultă la adresa inteligenței cititorului să scrii, așa cum face Haeckel, despre celule indifferente și *oarbe* „care se structurează în organe”. Soluția ezoterică a originii speciilor de animale este prezentată în altă parte a lucrării.

Cauzele pur *secundare* ale diferențierii, grupate sub denumirea de selecție sexuală, selecție naturală, climă, izolare etc., îl induc în eroare pe evoluționistul occidental și de fapt nu explică deloc „de unde” provin „tipurile ancestrale” care au servit ca *punct de plecare* în dezvoltarea fizică. Adevărul este că toate „cauzele” diferențierii pe care le cunoaște știința modernă intră în acțiune doar după ce *tipurile-rădăcină ale animalelor primordiale iau formă fizică la ieșirea lor din planul astral*. Darwinismul intră în contact cu evoluția doar la jumătatea acesteia – adică atunci când evoluția astrală a fost înlocuită de interacțiunea forțelor fizice obișnuite, cu care simțurile noastre actuale ne familiarizează. Dar chiar și în această privință, teoria darwinistă, chiar și cu încercările recent făcute de a o „extinde”, este insuficientă pentru a explica fenomenele implicate. Cauza care stă la baza variațiilor psihologice din cadrul speciilor – cauza căreia toate celelalte legi i se subordonează și sunt secundare – este o inteligență subconștientă care străbate materia, ce poate fi în final identificată drept o REFLECTARE a înțelepciunii dumnezeiești și Dhyana-Chohanice^[577]. La o concluzie un pic diferită de aceasta a ajuns și un binecunoscut gânditor, Ed. von Hartmann, care, exasperat fiind de eficacitatea selecției naturale *neajutate*, consideră evoluția ca fiind ghidată într-o manieră inteligentă de către INCONȘTIENT – Logosul Cosmic din ocultism. Acesta din urmă acționează însă doar prin FOHAT sau energie Dhyana-Chohanice și nu chiar în maniera directă pe care o descrie marele pesimist.

Divergența aceasta existentă printre oamenii de știință, contradicțiile lor reciproce și adeseori contrazicerea propriilor cuvinte îi oferă autoarei volumului de față curajul de a aduce la lumină alte învățături,

[577] „Principiul perfectibilității” din concepția lui Nägeli; „strădania în direcția atingerii scopului” din concepția lui von Baer; „suflul dumnezeiesc ca fiind impulsul lăuntric din istoria evoluției Naturii” din concepția lui Braun; „tendința spre perfectibilitate” din concepția profesorului Owen etc., toate acestea exprimă manifestările voalate ale Fohatului universal călăuzitor, bogat în gândire dumnezeiască și Dhyana-Chohanice.

mai vechi – chiar dacă ele sunt niște ipoteze pentru o apreciere științifică *viitoare*. Erorile și lacunele științifice sunt atât de evidente, chiar și pentru umilul arhivar al acestei învățături arhaice care nu se consideră deloc foarte erudită în științele moderne, încât a decis să le menționeze în treacăt pe toate, în scopul de a face o paralelă între cele două învățături. Pentru ocultism, este o chestiune de autoapărare și nimic mai mult.

Până aici, DOCTRINA SECRETĂ s-a ocupat doar de metafizica pură și simplă. Acum ea a pus piciorul pe Pământ și se află în domeniul științei fizice și al antropologiei practice, adică al ramurilor de studiu pe care naturaliștii materialişti le consideră drept domeniul lor legitim, afirmând cu răceală că cu cât acțiunea sufletului este mai elevată și perfectă, cu atât mai mult ea poate fi supusă *exclusiv* analizei și explicațiilor *zoologilor și psihologilor*^[578]. Această pretenție uimitoare a fost emisă de un om care, pentru a dovedi că descinde din pitecoide, nu a ezitat să îi includă pe lemurieni printre strămoșii omului; aceștia au fost ridicați de el la rangul de prosimieni, de *mamifere neplacentare*, cărora le atribuie într-un mod foarte incorect *membrane decidue* și o placenta în formă de disc^[579]. Pentru aceasta Haeckel a fost aspru muștrat de de Quatrefages, fiind criticat chiar și de confrății lui materialişti și agnostici – Virchow și du Bois-Reymond, care au o autoritate la fel de mare, dacă nu și mai mare decât a sa.^[580]

[578] Haeckel despre „celule-suflete” și „suflete-celule”, *Pedigree of Man*, trad. de Aveling, a se vedea pp. 136, 150.

[579] A se vedea *infra*, expunerea făcută de dl de Quatrefages despre Haeckel, în Secțiunea a II-a: „Strămoșii pe care știința îi oferă omenirii”.

[580] Strict vorbind, du Bois-Reymond este *agnostic*, și nu *materialist*. El a protestat cel mai vehement împotriva doctrinei materialiste care afirmă că fenomenele mentale sunt doar rezultatul mișcării moleculare. Cunoașterea *fiziologică* cea mai exactă a structurii creierului, afirmă el, nu ne dă „decât materie aflată în mișcare”; „*trebuie să mergem mai departe și să admitem existența naturii absolut de neînțeles a principiului psihic, care este imposibil să fie considerat un simplu rezultat al unor cauze materiale.*”

În ciuda unei astfel de opoziții, există până în ziua de azi oameni care consideră științifice și logice teoriile fanteziste ale lui Haeckel. Întrucât natura misterioasă a conștiinței, sufletului, spiritului din om este explicată acum ca fiind doar un progres bazat pe funcțiile moleculelor protoplasmice ale protistelor vii, și întrucât originea evoluției și dezvoltării treptate a minții umane și a „instinctelor sociale” în direcția civilizației trebuie identificată în civilizația furnicilor, albinelor și altor creaturi, șansele rămase doctrinelor înțelepciunii arhaice de a fi ascultate cu imparțialitate sunt într-adevăr mici. Profanilor *instruiți* li se spune că:

„Instinctele sociale ale animalelor inferioare au fost recent privite, din diverse rațiuni, ca fiind în mod clar originea principiilor morale, chiar și ale omului [?]”...

— și că conștiința noastră dumnezeiască, sufletul, mintea și aspirațiile noastre „și-au croit un drum ascendent plecând de la stadiile inferioare ale simplului suflet-celulă” ale gelatinosului Bathybius^[581] – iar aceștia par să le creadă. Asupra unor astfel de persoane, metafizica ocultismului trebuie să producă același efect pe care cele mai mărețe oratorii ale noastre le produc asupra chinezilor: sunete care le irită nervii.

Și totuși, învățăturile noastre ezoterice despre „îngeri”, primele trei Rase umane pre-animale și decăderea celei de-a Patra ocupă oare în domeniul *ficțiunii și amăgirii de sine o treaptă inferioară* celei ocupate de „plastidele” lui Haeckel sau de anorganicele „suflete moleculare ale protistelor”? Între evoluția naturii spirituale a omului, pornind de la sufletele de amibă citate mai sus, și presupusa dezvoltare a structurii ei fizice de la stadiul de locuitor protoplasmic din mîlul oceanului, există o prăpastie ce nu va fi traversată cu ușurință de niciun om aflat

[581] A se vedea *Present Position of Evolution*, de Haeckel, op. cit., pp. 23, 24, 296, 297, note.

în *deplinătatea* facultăților lui mintale. Evoluția fizică, așa cum este prezentată de știința modernă, este un subiect deschis controverselor; dezvoltarea spirituală și morală, plasată pe aceeași treaptă, reprezintă visul smintit al unui materialism cras.

Mai mult decât atât, experiența din trecut, precum și cea cotidiană actuală ne învață că niciun adevăr nu a fost vreodată acceptat de grupurile erudite decât dacă el cadra cu ideile de obicei preconceptuate ale profesorilor lor. „Coroana inovatorului este o coroană de spini”, a spus Geoffroy Saint-Hilaire. Ca regulă generală, doar ceea ce corespunde hobbyurilor populare și noțiunilor acceptate reușește să câștige teren. Iar acest lucru explică triumful ideilor lui Haeckel, în ciuda faptului că Virchow, du Bois-Reymond și alții le-au proclamat „*testimonium paupertatis*”^[582] din științele naturii”.

Oricât de diametral opus ar fi materialismul evoluționiștilor germani, concepțiilor spirituale ale filosofiei ezoterice, oricât de radical de incompatibil ar fi sistemul lor antropologic recunoscut cu fenomenele reale din Natură, tendința pseudo-idealismului care influențează în prezent gândirea engleză este aproape și mai periculoasă. Doctrina pur materialistă îngăduie posibilitatea unei respingeri directe și a apelului la logica faptelor. Idealismul actual se străduie nu numai să asimileze negațiile de bază ale ateismului, dar îi debarcă pe adepții ei într-o harababură de *irealități* ce culminează într-un nihilism concret. A argumenta cu astfel de scriitori este aproape cu neputință. Prin urmare, idealistii vor fi și mai ostili decât materialiștii învățăturilor oculte pe care le prezentăm aici. Dar cum asupra reprezentanților antropogenezei ezoterice nu se poate abate o soartă mai rea decât aceea de a li se da de către adversarii lor vechile și tradiționalele calificative de „nebuni” și „ignoranți”, prezentele teorii arhaice pot fi adăugate fără teamă la

[582] Mărturia stării de extremă sărăcie (n.t.).

numeroasele speculații moderne, așteptând să le vină timpul când vor primi o recunoaștere deplină sau chiar parțială. Numai că, dat fiind că însăși existența acestor teorii arhaice va fi probabil negată, e necesar să prezentăm cele mai bune dovezi și să le susținem până la capăt.

În rasa și în generația noastră, unicul „templu din univers” se află — în rare cazuri — în noi; dar trupul și mintea noastră au fost prea întinate de „păcat” și „știință”, pentru a putea fi *acum* la exterior altceva mai bun decât un templu al fărâdelegii și greșelii. Iar aici, poziția noastră reciprocă — cea a ocultismului și a științei moderne — ar trebui să fie definită o dată pentru totdeauna.

Noi, teozofii, suntem dispuși să ne înclinăm în fața unor savanți precum regretatul prof. Balfour Stewart, domnii Crookes, de Quatrefages, Wallace, Agassiz, Boutlerof și alții, deși din punctul de vedere al filosofiei ezoterice e posibil să nu fim de acord cu tot ceea ce spun aceștia. Însă nimic nu ne va face să consimțim să avem măcar o umbră de respect pentru opiniile altor savanți, precum Haeckel, Carl Vogt sau Ludwig Büchner, din Germania, ori chiar domnul Huxley și materialiștii din Anglia care gândesc la fel ca el, în ciuda colosalei erudiții a primului menționat. Astfel de oameni sunt pur și simplu distrugătorii intelectuali și morali ai generațiilor viitoare, îndeosebi Haeckel, al cărui materialism cras se ridică adesea, în raționamentele pe care le face, la nivelul *naivităților* stupide. Nu trebuie decât să-i citești cartea *Pedigree of Man and Other Essays*, ca să simți dorința ca, potrivit expresiei lui Iov, să-i piară pomenirea de pe pământ și ca „numele lui să nu mai fie pe uliță”. Ascultă-l [pe creatorul miticului Sozura] luând în derâdere ideea că originea rasei umane este „un fenomen supranatural [?], ca fiind un fenomen —

„Care nu poate fi rezultatul unor simple cauze mecanice, al forțelor fizice și chimice, ci care necesită intervenția directă a unei personalități

creatoare... Or, punctul central al învățăturii lui Darwin ... rezidă în faptul că ea demonstrează că cele mai simple cauze mecanice, fenomenele pur fizico-chimice din natură sunt într-un totuș suficient pentru a explica problemele cele mai mari și mai grele. Darwin pune în locul unei forțe creatoare conștiente care construiește și aranjează corpurile organice ale animalelor și plantelor potrivit unui plan elaborat, o serie de forțe naturale ce acționează orbește (cum se spune), fără niciun scop, fără niciun plan. În locul unui act arbitrar, avem o necesară lege a evoluției... [Manu și Kapila o aveau, dar aveau totodată și Puteri inteligente, conștiente și călăuzitoare]. Într-un mod foarte înțelept, Darwin ... a lăsat deoparte chestiunea primei apariții a vieții, dar foarte curând această consecință, atât de plină de semnificație, atât de atotcuprinzătoare, a fost dezbătută deschis de savanți capabili și curajoși, precum Huxley, Carl Vogt, Ludwig Büchner. Se consideră că originea mecanică a primelor forme de viață a fost corolarul necesar al învățăturii lui Darwin ... în prezent ne preocupă o singură consecință a teoriei, originea naturală a rasei umane prin intermediul atotputernicei Evoluții.”^[583]

La acestea, netulburat de un astfel de talmeș-balmeș științific, ocultismul răspunde: În cursul Evoluției, când evoluția fizică a triumfat asupra evoluției spirituale și mentale și aproape a strivit-o sub greutatea ei, marele dar al lui *Kriyashakti* a rămas moștenirea doar a câtorva oameni aleși din fiecare eră. Spiritul a căutat zadarnic să *se manifeste în plenitudinea lui în niște forme pur organice* (așa cum s-a explicat în Partea I a volumului al treilea), iar facultatea, care fusese unul dintre atributele naturale ale omenirii timpurii din Rasa a Treia, a devenit una din acele clase pe care spiritualiștii și ocultiștii le consideră pur și simplu fenomenele, și pe care materialiștii le privesc ca fiind *științific imposibile*.

În epoca noastră modernă, simpla presupunere că ar exista o putere capabilă să creeze forme umane – învelișuri gata făcute în care se pot încarna Monade *conștiente* sau Nirmanakayași din Manvantare trecute – este, de bună seamă, absurdă, ridicolă! Pe de altă parte, este privită

[583] Op. cit., pp. 34, 35, 36.

ca un fapt cu totul natural producerea unui monstru de Frankenstein, *plus*, incluse în el, o conștiință morală, aspirații religioase, geniu și sentimentul propriei naturi nemuritoare – de către „forțe fizico-chimice” conduse de oarba și „Atotputernica Evoluție”. Cât privește originea omului, nu *ex nihilo*, cimentată cu un pic de lut roșu, ci datorită unei Entități divine vii ce consolidează corpul astral cu ajutorul materialelor din jur – o astfel de concepție e prea absurdă pentru a fi măcar menționată, după părerea materialiștilor. Cu toate acestea, ocultiștii și teozofii sunt gata să lase să fie comparate afirmațiile și teoriile lor cu cele ale evoluționiștilor moderni, în ceea ce privește valoarea lor intrinsecă și probabilitatea lor – oricât de neștiințifice și pline de superstiții ar părea la prima vedere aceste teorii. În consecință, învățătura ezoterică este *absolut* opusă evoluției darwiniste, așa cum este *aplicată omului și parțial la fel* altor specii.

Ar fi interesant de obținut o viziune rapidă a reprezentării mentale a evoluției în creierul științific al unui materialist. Ce *înseamnă EVOLUȚIE*? Dacă li s-ar cere să definească sensul deplin al acestui cuvânt, nici Huxley și nici Haeckel nu ar fi capabili să o facă mai bine decât o face Webster:

„Acțiunea de a se desfășura; procesul de creștere și dezvoltare; la fel ca evoluția unei flori pornind de la un boboc sau a unui animal pornind de la un ou.”

Însă bobocul trebuie urmărit de la planta-părinte până la sămânță, iar oul până la animalul ori pasărea care l-a ouat; sau în orice caz până la fragmentul de protoplasmă din care a ieșit și s-a dezvoltat. Iar atât sămânța, cât și fragmentul trebuie să dețină, în stare latentă, potențialele necesare reproducerii și dezvoltării treptate, desfășurarea a o mie și una de forme sau faze de evoluție, prin care trebuie să treacă înainte ca floarea sau animalul să fie dezvoltat în totalitate! Prin urmare,

planul viitor – dacă nu un DESIGN – *trebuie să existe acolo*. În plus, *acea sămânță trebuie urmărită până la originea ei*, iar natura ei trebuie stabilită. Partizanii darwinismului au reușit să facă acest lucru? Sau ni se va arunca în cap microorganismul? Dar acest atom din abisurile lichide *nu* este alcătuit din materie omogenă; și trebuie să existe ceva sau cineva care l-a modelat și i-a dat ființă.

Aici, știința tace din nou. Dar întrucât deocamdată nu există conștiință de sine în fragment, sămânță sau germen, potrivit materialiştilor și psihologilor școlii moderne – iar de data aceasta ocultiştilor sunt de acord cu adversarii lor naturali asupra acestui punct –, ce anume ghidează atât de fără greș forța sau forțele în timpul procesului de evoluție? „Forța *oarbă*”? La fel de bine este numit „*orb*” creierul care în cazul lui Haeckel a elaborat cartea *Pedigree of Man* și alte elucubrații. Putem să ne dăm seama cu ușurință că acelui creier menționat îi lipsesc unu-doi centri importanți, căci orice persoană care are cea mai mică noțiune despre anatomia trupului omenesc sau chiar a trupului oricărui animal și rămâne în continuare ateistă și materialistă, trebuie să fie „extrem de nebună”, potrivit expresiei Lordului Herbert, care vede pe bună dreptate în structura trupului uman și în coerența părților lui ceva atât de ciudat și de paradoxal, încât îl consideră „cea mai mare minune a naturii”. Forțe *oarbe* și „*niciun plan*” în tot ceea ce există sub Soare! În timp ce niciun om de știință *cu o judecată sănătoasă* nu ar ezita să spună că, chiar și din puținul pe care îl cunoaște și pe care l-a descoperit până în prezent despre forțele care acționează în cosmos, vede foarte clar că fiecare parte, fiecare fragment și fiecare atom este în armonie cu alți atomi, iar aceștia cu întregul, fiecare având misiunea lui distinctă de-a lungul ciclului vieții. Dar, din fericire, cei mai mari, mai eminenți gânditori și savanți din zilele noastre încep acum să se revolte împotriva acestei „Genealogii” și chiar a teoriei selecției naturale a lui Darwin, deși probabil că autorul ei nu a preconizat vreodată că vor

apărea niște concluzii atât de vaste. Savantul rus N. T. Danilevsky, în remarcabila sa lucrare intitulată *Darwinism, a Critical Investigation of the Theory*, dă peste cap și fără drept de apel acest darwinism, iar de Quatrefages face același lucru în ultima sa carte. Le recomandăm cititorilor noștri să studieze articolul savant al dr. Bourges, membru al Societății de Antropologie din Paris, articol citit de autor la o reuniune recentă a acestei societăți, intitulat „Psihologia evoluției; evoluția spiritului etc.”. În articol, el reconciliază total cele două învățuri – și anume despre evoluția fizică și cea spirituală. El explică originea diversității formelor organice – care sunt făcute să se adapteze mediului propriu cu o intenție atât de evident de inteligentă – prin existența și prin ajutorul reciproc și interacțiunea a două principii din Natura manifestată, principiul conștient interior adaptându-se la Natura fizică și la potențialurile înăscute ale celuilalt principiu. Savantul francez este astfel obligat să revină la vechiul nostru prieten Archaeus sau Principiul vital – fără a-i da un nume, cum a făcut în Anglia dr. Richardson, în „Forța Nervoasă” a sa. Aceeași idee a fost dezvoltată recent în Germania de baronul Hellenbach, în remarcabila sa lucrare intitulată *Individuality in the light of Biology and Modern Philosophy*.

Observăm că se ajunge la aceleași concluzii și în alt volum excelent, scris de un profund gânditor rus, N. N. Strachof, care spune în lucrarea sa *Fundamentals Conceptions of Psychology and Physiology*:

„Genul de dezvoltare cel mai clar, dar și cel mai familiar, poate fi descoperit în propria evoluție mentală sau fizică, care a servit de model altora... Dacă organismele sunt entități ... atunci este foarte just să tragem o concluzie, afirmând că viața organică se străduie să dea naștere vieții psihice; dar ar fi și mai corect și în concordanță cu spiritul acestor două categorii de evoluție, să se spună că *adevărata cauză a vieții organice rezidă în tendința spiritului de a se manifesta în forme substanțiale, de a se îmbrăca într-o realitate substanțială. Forma cea mai elevată e cea care conține explicația totală a formei celei mai inferioare și niciodată invers.*”

Aceasta înseamnă admiterea, așa cum face Bourges în *Mémoire* menționat mai devreme, identității acestui Principiu misterios ce acționează și organizează într-o manieră integrală cu Subiectul Interior și Conștient de Sine, pe care noi îl numim EU și pe care lumea în general îl numește Suflet. Astfel, cei mai mari savanți și gânditori se apropie treptat de ocultiști, în concluziile lor generale.

Dar astfel de oameni de știință înclinați spre metafizică nu sunt bine văzuți și nu prea sunt ascultați. Schiller, în minunatul său poem despre Vălul lui Isis, îl înfățișează pe tânărul muritor, care a cutezat să ridice acoperământul de nepătruns, căzând mort la pământ după ce a contemplat Adevărul gol-goluț de pe chipul severei zeițe. Oare unii dintre darwiniștii noștri, atât de strâns uniți prin selecția naturală și afinitate, au contemplat-o și ei pe Mama din Sais lipsită de vălurile ei? Acest lucru s-ar putea aproape presupune după citirea teoriilor lor. Mintea lor extraordinară trebuie să fi clacat în timp ce măsurau prea de aproape fața descoperită a Naturii, lăsând ca doar materia cenușie și ganglionii din creier să răspundă oarbilor forțe fizico-chimice. În orice caz, versurile de mai jos ale lui Shakespeare se aplică de minune evoluționiștilor noștri moderni, care simbolizează acel „om mândru” care —

„Îmbrăcat în mărunta lui putere trecătoare,
Foarte neștiutor de lucrurile de care e foarte sigur,
El, din esența oglinzii fiind, asemenea unei maimuțe furioase,
Se scâlâmbăiază dinaintea cerurilor,
De plâng și îngerii!”^[584]

Aceștia nu au nimic de-a face cu „Îngerii”. Singura lor preocupare este strămoșul uman, Noe pitecoidul care a dat naștere la trei fii: cinocefalul cu coadă, maimuța fără coadă și omul paleolitic „arboricol”. În această privință, ei nu vor fi contraziși. Orice îndoială

[584] *Măsură pentru măsură*, Actul al II-lea, scena 2.

exprimată este considerată imediat drept o încercare de a deforma cercetările științifice. Dificultatea de netrecut de care te lovești chiar la baza teoriei evoluției, și anume faptul că niciun darwinist nu e capabil să indice, măcar cu aproximație, perioada și forma în care a apărut primul om, este prezentat drept un inconvenient lipsit de importanță, care „realmente nu are valoare”. Suntem informați că toate ramurile cunoașterii se află în aceeași situație delicată. Chimistul își bazează calculele cele mai abstracte pur și simplu

„[...] pe o ipoteză despre atomiși molecule, din care niciunul nu a fost văzut, izolat, cântărit sau definit. Electricianul vorbește despre fluide magnetice care nu s-au dezvăluit vreodată într-un mod tangibil. Nicio origine exactă nu poate fi atribuită moleculelor și nici magnetismului. Știința nu deține și nu pretinde să dețină vreo cunoaștere despre începuturile legii, materiei sau vieții.”^[585]

Și, în plus, a respinge o *ipoteză științifică*, oricât de absurdă ar fi ea, înseamnă a comite singurul păcat de neiertat! Ne asumăm riscul.

[585] *Knowledge*, ianuarie 1882.

SECȚIUNEA a II-a

STRĂMOȘII PE CARE ȘTIINȚA ÎI OFERĂ OMULUI

„Chestiunea fundamentală pentru omenire – problema care stă la baza tuturor celorlalte, fiind mai profund interesantă decât toate celelalte – o constituie determinarea locului pe care omul îl ocupă în Natură și a relațiilor lui cu universul lucrurilor.”^[586]

Lumea este divizată în prezent, ezitând între *Progenitori divini* – fie că aceștia sunt Adam și Eva sau Pitrișii Lunari – și *Bathybius Haeckelii*, ermitul gelatinos din adâncul mării. Dat fiind că am explicat teoria ocultă, putem să o comparăm acum cu cea a materialismului modern. Cititorul este invitat să aleagă dintre cele două după ce le-a evaluat pe baza meritelor aferente.

Putem găsi o oarecare consolare pentru respingerea strămoșilor noștri Divini, în constatarea faptului că speculațiile lui Haeckel nu sunt mai bine primite decât ale noastre de către știința strict *exactă*. Filogeneza lui Haeckel nu este luată în derâdere de către adversarii evoluției lui fantastice, de alți savanți mai importanți, într-o măsură mai mică decât vor fi Rasele noastre primordiale. După cum se exprimă Bois-Reymond, îl putem crede cu ușurință atunci când spune că:

„Arborii ancestrali ai rasei noastre descriși în *Schöpfungsgeschichte* au aproape aceeași valoare ca arborii genealogici ai eroilor lui Homer în ochii criticului istoric.”

[586] T. Huxley, *Man's Place in Nature*, p. 77.

Odată stabilit acest lucru, toată lumea va constata că o ipoteză este la fel de bună ca alta. Și întrucât aflăm că Haeckel însuși mărturisește că nici geologia, în istoria ei despre trecut, și nici istoria ancestrală a organismelor „nu se vor ridica vreodată la rangul de științe *exacte*”^[587], o marjă considerabilă îi este astfel lăsată științei oculte pentru a-și face adnotările și a-și găzdui protestele. Lumii îi rămâne să aleagă între învățăturile lui Paracelsus, „fondatorul chimiei moderne”, și ale lui Haeckel, „tatăl miticului Sozura”. Nu cerem mai mult.

Fără a îndrăzni să luăm parte la disputa unor naturaliști foarte erudiți precum du Bois-Reymond și Haeckel *apropo* de legăturile noastre de sânge cu —

„Acei strămoși [ai noștri] care s-au ridicat din clasele unicelulare: viermi, acraniate, pești, amfibii, reptile, până la păsări”

— putem pune una-două întrebări scurte, pentru edificarea cititorilor noștri. Folosindu-ne de ocazie și ținând cont de teoriile lui Darwin despre selecția naturală etc., întrebăm știința — cu privire la originea speciei umane și animale — care dintre cele două teorii ale evoluției descrise mai jos este cea mai științifică sau cea mai *neștiințifică*, dacă se preferă astfel.

- (1) Cea despre o evoluție ce debutează de la început cu propagarea sexuală?
- (2) Sau învățătura care indică dezvoltarea treptată a organelor; solidificarea lor și procrearea fiecărei specii, la început printr-o separare simplă și ușoară în doi sau chiar mai mulți indivizi; apoi o nouă dezvoltare — primul pas spre o specie conținând sexe distincte și separate — starea hermafrodită; apoi încă un fel de partenogeneză, de „reproducere virginală”, când celulele-ou sunt formate în corp, ieșind din el ca emanații atomice și atingând

[587] Op. cit., The Proofs of Evolution, p. 273.

maturitatea în afara lui; apoi, în final, după o separare totală a sexelor, ființele umane încep să procreeze prin raporturi sexuale?

Dintre acestea două, prima „teorie” — sau mai degrabă „fapt revelat” — este enunțată în toate Bibliile *exoterice*, cu excepția *Puranelor*, și cu precădere în cosmogonia evreiască. Cea de-a doua este cea predată de filosofia ocultă, după cum am explicat.

Un răspuns la întrebarea noastră se află într-un volum care tocmai a fost publicat de dl Samuel Laing — cel mai bun exponent laic al științei moderne^[588]. În Capitolul al VIII-lea al lucrării sale, *A Modern Zoroastrian*, autorul începe prin a le reproșa „tuturor religiilor și filosofilor antice faptul de a le atribui zeităților lor un principiu masculin și unul feminin”. Mai întâi el spune:

„Distincția dintre sexe pare la fel de fundamentală ca aceea dintre plantă și animal... Duhul lui Dumnezeu cugetând asupra haosului și creând lumea reprezintă doar o ediție posterioară, revizuită potrivit ideilor monoteiste, ale legendei mult mai vechi a caldeenilor, care descrie crearea Cosmosului din haos, grație cooperării unor importante zeități de sex masculin și feminin... Astfel, în Crezul creștin ortodox, ni se spune să repetăm «născut, și nu făcut», o propoziție care este un nonsens absolut sau *non-sens* — acesta fiind un exemplu de utilizare a cuvintelor ca pe niște note false, în spatele cărora nu există nicio idee de valoare. Într-adevăr, „a da naștere” este un cuvânt foarte exact, care implică unirea a două ființe de sex opus în vederea conceperii unui nou individ.”^[589]

Deși suntem de acord cu autorul în privința caracterului impropriu de a folosi cuvinte greșite și teribilul element antropomorfic și *falic* din Scripturile antice — mai ales din *Biblia* creștină ortodoxă — cazul poate comporta două circumstanțe atenuante. În primul rând, toate aceste

[588] Autorul cărții *Modern Science and Modern Thought*.

[589] Op. cit., pp. 102, 103.

„filosofii antice” și „religii moderne” reprezintă – așa cum am arătat într-o măsură suficientă în aceste volume – un vâl exoteric aruncat pe fața adevărului ezoteric și, ca un rezultat direct, ele sunt alegorice, adică mitologice în formă, dar în esența lor sunt mult mai filosofice decât oricare dintre noile teorii așa-zis științifice. În al doilea rând, de la teogonia orfică până la cea mai recentă revizuire a Pentateuhului făcută de Ezra, toate Scripturile vechi, având la început datele din ele preluate din Orient, au suferit constante modificări făcute de prieteni și dușmani, ajungând ca din versiunea originală să nu mai rămână decât numele, o cochilie goală din care spiritul a fost eliminat treptat.

Acest singur lucru ar trebui să indice că nicio carte religioasă existentă în prezent nu poate fi înțeleasă fără ajutorul înțelepciunii arhaice, fundația primordială pe care toate au fost ridicate.

Să revenim însă la răspunsul la întrebarea noastră directă, pe care îl așteptăm din partea științei. El este dat de același autor, atunci când, urmându-și șirul propriilor gânduri despre euhemerizarea neștiințifică a forțelor Naturii în cadrul credințelor antice, el pronunță un verdict de condamnare la adresa lor în termenii următori:

„Știința produce însă o confuzie dureroasă cu această impresie că generarea sexuală ar fi metoda originală și singura de reproducere, iar microscopul și bisturiul naturalistului ne fac cunoștință cu lumi de viață noi și total nebănuite [?].”

Atât de foarte „nebănuite” într-adevăr, încât „metodele de reproducere” originale asexuale trebuie să le fi fost cunoscute în orice caz hindușilor antici – în ciuda afirmației contrare făcute de dl Laing. Având în vedere expunerea din *Vishnu Purana*, pe care am citat-o în altă parte, potrivit căreia Daksha „a stabilit rapoarte sexuale ca mijloc de multiplicare” doar după o serie de alte „metode” ce sunt enumerate acolo^[590],

[590] Op. cit., vol II, p.12.

devine dificilă negarea acestui fapt. În plus, reține că această afirmație e întâlnită într-o lucrare *exoterică*. Dl Laing continuă, spunându-ne că:

„De departe cea mai considerabilă proporție de forme vii, cel puțin ca număr, dacă nu ca mărime, a apărut fără ajutorul înmulțirii pe cale sexuală.”

El citează apoi microorganismul lui Haeckel „care se înmulțește prin autodiviziune”. Autorul ne arată etapa următoare din celula nucleată, „care face exact același lucru.” Stadiul următor este cel în care:

„Organismul nu se divide în două părți egale, ci o mică parte din organism se umflă ... iar în final se desprinde și începe o existență separată, în cursul căreia ajunge de mărimea organismului din care a ieșit, în virtutea facultății inerente de a produce protoplasmă nouă din materialele anorganice din mediul înconjurător.”^[591]

Urmează apoi un organism multicelular care e format din:

„Germeni-muguri reduși la starea de spori sau de celule simple, care sunt emise din părinte... Ne aflăm acum în pragul sistemului de înmulțire sexuală care a devenit [în prezent] regula în toate familiile animalelor superioare. Acest organism, având avantaje în lupta pentru viață, s-a stabilit permanent ... iar organe speciale s-au dezvoltat pentru a face față condițiilor modificate. Pe termen lung, se stabilește deci o diferență între organul femeiesc sau ovarul ce conține oul sau celula primară din care va trebui să se dezvolte noua ființă și organul bărbătesc care furnizează sporul sau celula care fecundază... Acest lucru e confirmat de studiul embriologiei, care arată că la oameni și la animalele superioare deosebirea de sexe nu e dezvoltată decât după ce creșterea embrionului a avansat considerabil... La marea majoritate a plantelor și la unele familii de animale inferioare ... organele bărbătești și femeiești sunt dezvoltate în aceeași ființă, fiind ceea ce se numește ființă hermafrodită. O altă formă tranzitorie o constituie

[591] Op. cit., p. 204. În această privință, după cum am arătat în Vol. 3, Partea I, Stanța 8, știința modernă a fost din nou devansată cu mult dincolo de speculațiile ei, de știința arhaică.

partenogeneza sau reproducere virgină, în care celulele-germeni, aparent similare în toate privințele celulelor-ou, se dezvoltă și devin noi indivizi, fără concursul vreunui element fecundator.”^[592]

Toate acestea ne sunt perfect cunoscute și mai știm că cele de mai sus nu au fost niciodată aplicate la *genus homo*, de foarte eruditul popularizator englez al teoriilor lui Huxley și Haeckel. El limitează acest proces la fragmente de protoplasmă, la plante, albine, melci etc. Dar dacă ar fi vrut să fie fidel teoriei descendenței, ar fi trebuit să fie fidel și ontogenezei, în care ni se spune că legea biogenetică fundamentală este următoarea:

„Dezvoltarea embrionului (ontogeneza) constituie o reiterare condensată și prescurtată a evoluției rasei (filogeneza). Această repetare este cu atât mai completă cu cât adevărata ordine originală a evoluției (palingeneza) s-a păstrat printr-o ereditate continuă. Pe de altă parte, reiterarea este cu atât mai puțin completă, cu cât dezvoltarea falsă ulterioară (ceno-geneză) s-a făcut mai mult prin diverse adaptări.”^[593]

Acest lucru ne indică că toate creaturile vii și toate lucrurile de pe Pământ, inclusiv omul, au evoluat pornind de la o formă primordială comună. Omul fizic trebuie să fi parcurs aceleași etape ale procesului evolutiv din diferitele modalități de procreare, la fel cum au făcut și alte animale; el trebuie să se fi divizat; apoi, hermafrodit fiind, trebuie să fi dat naștere urmașilor lui într-o manieră partenogenetică (potrivit principiului imaculat); etapa următoare trebuie să fi fost cea ovipară – la început „fără niciun element fecundator”, apoi „cu ajutorul sporului fecundator” și abia după evoluția finală și definitivă a ambelor sexe, el avea să devină „un bărbat și o femeie” distincte, când reproducerea prin uniune sexuală avea să devină lege universală. Până aici, toate acestea sunt dovedite științific. Mai rămâne de determinat un singur lucru, și

[592] Ibid., pp. 104-106.

[593] *Anthrop.*, ediția a treia, p. 11.

anume procesele simple și descrise într-o manieră ușor de înțeles ale reproducerii ante-sexuale. Acest lucru e făcut în cărțile oculte, despre care autoarea a încercat să facă o mică prezentare în linii generale în Partea I din volumul al treilea al acestei lucrări.

Fie este așa, fie omul e o ființă distinctă. Filosofia ocultă îl poate califica astfel datorită naturii lui vizibil *duale*. Știința nu o poate face, de vreme ce respinge existența oricărei interferențe, în afară de *legile mecanice*, și nu admite existența niciunui principiu în afară de materie. Prima – știința arhaică – admite că structura fizică umană a trecut prin fiecare formă, de la cea mai de jos la cea mai de sus ori forma sa actuală sau de la simplu la complex – ca să folosim termenii consacrați. Dar ea susține că în acest ciclu, al Patrulea, dat fiind că structura exista deja printre tipurile și modelele din Natură din timpul Rundelor anterioare, ea era cu totul pregătită pentru om de la începutul *acestei Runde*^[594]. Monada doar trebuia să intre în corpul astral al strămoșilor, pentru ca lucrarea de consolidare fizică să înceapă în jurul prototipului indistinct.^[595]

[594] Teozofii își vor aminti că, potrivit învățăturii oculte, așa-numitele Pralaya ciclice sunt doar „obscurizări” în timpul cărora Natura, adică toate lucrurile vizibile și invizibile existente pe o planetă aflată în stare de repaus, rămân în *statu-quo*. Natura se odihnește și dormitează, pe glob nu se desfășoară nicio muncă de distrugere, chiar dacă nu are loc vreo muncă activă. Toate formele, precum și tipurile lor astrale, rămân așa cum erau în ultimul moment de activitate. „Noaptea” unei planete nu prea e precedată de un crepuscul. Ea se așterne la fel cum un mamut uriaș ar fi luat de o avalanșă și rămâne somnolentă și înghețată până în zorii Zilei următoare – o zi într-adevăr foarte scurtă, în comparație cu „Ziua lui Brahma”.

[595] Acest lucru va fi respins, deoarece savanții noștri moderni nu îl vor înțelege, dar toți ocultiiști și teozofii își vor da lesne seama de proces. Nicio formă obiectivă nu poate exista pe Pământ, și nici în Univers, fără ca prototipul ei astral să nu se fi format mai întâi în Spațiu. De la Phidias până la cel mai modest meșteșugar în arta ceramicii, orice sculptor a trebuit mai întâi să creeze în mintea sa un model, apoi să-l schițeze în linii dimensionale. Doar după aceea el îl poate reproduce într-o figură tridimensională sau obiectivă. Iar dacă mintea omenească este o demonstrație vie a acestor etape succesive din procesul de evoluție, cum ar putea fi altfel atunci când este vorba despre Mintea Naturii și forțele ei creatoare?

Ce-ar spune la acestea știința? Desigur că ar răspunde că, atunci când omul a apărut pe pământ ca ultimul dintre mamifere, el nu avea mai multă nevoie decât mamiferele să treacă prin toate etapele primordiale de procreare descrise mai devreme. Modalitatea lui de reproducere era deja stabilită pe Pământ atunci când și-a făcut apariția. În acest caz, am putea replica: Întrucât până în prezent nu s-a descoperit nici măcar cel mai mic semn al existenței unei legături între om și animal, rezultă (dacă e să fie respinsă doctrina ocultă) că el trebuie să fi apărut în mod *miraculos* în Natură, ca o Minerva total înarmată ieșită din creierul lui Jupiter, caz în care *Biblia* are dreptate, împreună cu alte „revelații” naționale. Prin urmare, disprețul științific pe care autorul cărții *A Modern Zoroastrian* îl oferă cu atâta dărnicie și fără rezerve filosofilor și crezurilor exoterice din Antichitate devine prematur și nejustificat. Însă nici descoperirea subită a unei fosile care să semene unei „verigi lipsă” nu ar aranja deloc lucrurile, căci niciun astfel de specimen izolat și nici *deducțiile științifice* care ar fi făcute nu ne-ar putea asigura că ar fi relicva demult căutată, adică cea a unui OM nedevelopat, dar înzestrat totuși cu facultatea de a vorbi. Ca dovadă definitivă ar fi necesar ceva mai mult de atât. În afară de asta, chiar și *Facerea* abordează tema omului, Adamul ei de lut, doar din punctul în care DOCTRINA SECRETĂ își lasă „Fiii lui Dumnezeu și ai Înțelepciunii” și îl alege pe omul fizic al *Rasei a Treia*. Eva nu este „procreată”, ci extrasă din corpul lui Adam în maniera în care „Amiba A” s-ar contracta în partea de mijloc și s-ar separa în Amiba B prin diviziune.^[596]

Și nici limbajul uman nu s-a dezvoltat pornind de la diversele sunete ale animalelor. Teoria lui Haeckel – potrivit căreia „limbajul a apărut treptat având ca punct de plecare câteva sunete simple și brute ale animalelor”, ca atare, „acest limbaj continuă să existe în rândul

[596] A se vedea *A Modern Zoroastrian*, p. 103.

câtorva rase aflate la nivelul cel mai de jos^[597] – este cu totul eronată, așa cum argumentează, printre alții, profesorul Max Müller. El susține că nicio explicație plauzibilă nu a fost încă dată cu privire la modul în care au apărut „rădăcinile” limbajului. Creierul *uman* este necesar pentru limbajul *uman*. Iar cifrele legate de mărimea creierului omului și respectiv al maimuței arată cât de adâncă e prăpastia care le separă pe cele două. Vogt spune că creierul celei mai mari maimuțe, gorila, măsoară nu mai mult de 500 de centimetri cubi, în timp ce creierul mediu al aborigenilor australieni cu capul plat – cel mai mic dintre rasele umane actuale – atinge 1 628 de centimetri cubi! Cifrele sunt niște martori incoerci și nu pot minți. Prin urmare, așa cum remarcă cu justețe dr. F. Pfaff, ale cărui premise sunt la fel de raționale și de corecte pe cât de stupide sunt concluziile lui biblice:

„Creierul maimuțelor care seamănă cel mai mult cu omul nu atinge nici măcar o treime din mărimea creierului celor mai de jos rase umane; el nu are nici măcar jumătate din mărimea creierului unui nou-născut.”^[598]

Din cele de mai sus este foarte ușor de observat că pentru a demonstra teoriile lui Huxley și Haeckel cu privire la originea omului, nu una singură, ci un număr mare de „verigi lipsă” – o adevărată scară de etape de evoluție progresivă – vor trebui mai întâi descoperite și apoi prezentate de știință omenirii care gândește și raționează, înainte ca ea să ajungă să abandoneze credința în Dumnezeu și în Sufletul nemuritor, pentru a-i venera pe strămoșii cvadrumani. Mituri simple sunt acum primite ca niște „adevăruri axiomatice”. Chiar și Alfred Russel Wallace susține împreună cu Haeckel că omul primitiv a fost o creatură simiană lipsită de facultatea de a vorbi. La acestea, prof. Joly dă următoarea replică:

[597] „Darwinian Theory” în *Pedigree of Man*, p. 22.

[598] *The Age and Origin of Man*.

„[...] după părerea mea, omul nu a fost niciodată acest *pithecanthropus alalus* al cărui portret a fost desenat de Haeckel, de parcă acesta îl văzuse și cunoscuse, și despre care chiar a prezentat singura și absolut ipotetica genealogie, pornind de la simpla masă de protoplasmă vie, pentru a ajunge la omul înzestrat cu darul vorbirii și cu un grad de civilizație analog celui al australienilor și papuașilor.”^[599]

Haeckel, printre alte lucruri, intră adesea în conflict direct cu „știința limbilor”. În cursul atacului său la adresa evoluționismului^[600], prof. Max Müller a stigmatizat teoria darwinistă, afirmând că este „vulnerabilă de la început până la sfârșit”. Realitatea este că doar adevărul parțial a numeroase dintre „legile” secundare ale darwinismului este indubitabil, domnul de Quatrefages acceptând în mod evident existența selecției naturale, a luptei pentru existență și a transformării în cadrul speciei ca fiind dovedite nu o dată pentru totdeauna, ci doar *pro tempore*. Dar poate că nu ar fi inoportun să condensăm chestiunea limbajului în contrast cu teoria „strămoșului simian”:

Limbile au etapele lor de dezvoltare etc., la fel ca toate lucrurile din Natură. Este un fapt aproape sigur că marile familii lingvistice trec prin trei etape:

- (3) Toate cuvintele sunt rădăcini, fiind pur și simplu juxtapuse (limbi radicale).
- (4) O rădăcină o definește pe alta, devenind un simplu element determinant (limbi aglutinante).
- (5) Elementul determinant (a cărui semnificație determinantă s-a pierdut demult) se unește într-un întreg cu elementul formator (limbi modulate).

[599] *Man before Metals*, p. 320. „International Scientific Series”.

[600] *Mr. Darwin's Philosophy of Language*, 1873.

Așadar, problema care se pune este următoarea: De unde provin aceste RĂDĂCINI? Prof. Max Müller susține faptul că existența acestor *materiale gata făcute ale limbajului* constituie o dovadă că omul nu poate fi apogeul unei lungi serii organice. Această *potențialitate de a forma rădăcini* constituie marea dificultate pe care materialistii o evită aproape invariabil.

Von Hartmann o explică printr-o manifestare a „Inconștientului” și îi admite validitatea *în opoziție cu* ateismul mecanic. El este un reprezentant obiectiv al metafizicienilor și idealiştilor epocii actuale.

Argumentul nu a fost niciodată înfruntat de evoluționiștii non-pan-teiști. A spune, împreună cu Schmidt: „Într-adevăr, trebuie să ne oprim înainte de originea limbajului!” este o mărturisire a dogmatismului și înfrângerii prompte.^[601]

Nutrim respect pentru oamenii de știință, înțelepți ai generației lor, care spun: Întrucât trecutul preistoric este mai presus de puterea noastră de a face observații directe, suntem prea onești, prea fideli adevărului – sau ceea ce considerăm a fi adevăr – pentru a face speculații cu privire la necunoscut, prezentându-ne teoriile nedovedite împreună cu date absolut recunoscute de știința modernă.

„Este deci mai indicat să lăsăm această frontieră a cunoașterii [metafizice] în seama timpului, care este cel mai bun test în privința adevărului.”^[602]

Iată o declarație înțeleaptă și onestă rostită de un materialist. Dar când un Haeckel, imediat după ce a spus că „evenimentele istorice din trecut”, dat fiind că „au avut loc acum multe milioane de ani”^[603]

[601] Cf. cărții sale *Doctrine of Descent and Darwinism*.

[602] *A modern Zoroastrian*, p. 136.

[603] Se constată astfel că, în nerăbdarea sa de a dovedi nobila noastră descendență din „babuinul” catarinian, școala lui Haeckel a împins epoca omului preistoric cu milioane de ani în urmă. (A se vedea *Pedigree of Man*, p. 273.) Ocultiști, aduceți mulțumiri științei că ne coroborează astfel afirmațiile!

... rămân pentru totdeauna inaccesibile observării directe” și că nici geologia, nici filogenia^[604] nu vor putea sau nu vor vrea „să se ridice la rangul de știință «exactă» reală”, insistă apoi asupra dezvoltării tuturor organismelor – de la vertebratele inferioare la cele superioare, de la amphioxus^[605] la om – noi cerem o dovadă care să aibă mai multă greutate decât cea pe care o aduce. Niște simple „surse empirice de cunoaștere”, atât de preamărite de autorul cărții *Anthropogeny* – atunci când a trebuit să se mulțumească cu această calificare pentru propriile opinii –, nu sunt calificate pentru a soluționa probleme ce depășesc limitele domeniului lor; și nici nu este de competența științei exacte să aibă cea mai mică încredere în ele^[606]. Dacă ele sunt „empirice” – iar Haeckel declară în repetate rânduri acest lucru – înseamnă că ele nu sunt nici mai bune, nici mai demne de încredere din punct de vedere al cercetării *exacte*, atunci când sunt extinse în trecutul îndepărtat, decât sunt învățăturile noastre oculte din Orient, căci ambele trebuie plasate pe același nivel. Nici speculațiile lui filogenetice și palingenetice nu sunt tratate de către adevărații savanți mai favorabil decât sunt tratate repetările noastre ciclice ale evoluției raselor mari în

[604] Acesta este un compliment prost făcut geologiei, care nu este o o știință speculativă, ci una la fel de exactă ca astronomia – cu excepția, poate, a speculațiilor cronologice prea riscante pe care le face. Ea este în principal o știință „descriptivă”, spre deosebire de una „abstractă”.

[605] Cunoscuți în prezent sub demunirea de leptocardii (n.t.).

[606] Cuvintele noi, cum ar fi „perigeneza plastidelor”, „suflete plastidule” (!) și altele mai puțin frumoase, inventate de Haeckel, pot fi foarte savante și corecte în măsura în care exprimă foarte sugestiv ideile plămuite de imaginația sa vie, dar ca *fapte*, ele rămân, pentru colegii săi cu o imaginație mai puțin vie, pur cenogenetice – ca să folosim terminologia lui – adică, pentru știința adevărată ele sunt speculații false, atât timp cât derivă din „surse empirice”. Prin urmare, atunci când caută să dovedească că „originea omului din alte mamifere, mai exact din maimuța catariniană, este o lege deductivă ce decurge necesarmente din legea inductivă a teoriei descendenței” (*Anthropogeny*, p. 392, citat în *Pedigree of Man*, p. 295) – adversarii săi nu mai puțin savanți (du Bois-Reymond – printre alții) au dreptul de a considera această frază ca un simplu joc de cuvinte, un „*testimonium paupertatis* al științei naturii” – cum se plânge el însuși, când vorbește la rândul său despre „ignoranța uimitoare” a lui Bois-Reymond (a se vedea *Pedigree of Man*, notele de la pp. 295, 296).

rase mici și ordinea originală a Evoluției. Căci responsabilitatea științei exacte, reale, oricât de materialistă ar fi ea, este aceea de a evita cu grijă lucruri precum presupuneri sau speculații care *nu pot* fi verificate; pe scurt, orice *suppressio veri*^[607] și orice *suggestio falsi*^[608]. Sarcina oamenilor dedicați științelor exacte este aceea de a observa, fiecare în domeniul pe care și l-a ales, fenomenele Naturii; de a înregistra, cataloga, compara și clasifica datele, până la cele mai mici detalii care se prezintă observației simțurilor, *cu ajutorul întregului mecanism perfect pe care îl furnizează invențiile moderne, și nu cu ajutorul reveriilor metafizice*. Tot ceea ce au dreptul să facă în mod legitim este să corecteze cu ajutorul instrumentelor fizice defectele sau iluziile produse de natura mai brută a facultăților lor vizuale, auditive și a celorlalte simțuri. Ei nu au dreptul să intre fără permisiune pe terenul metafizicii și psihologiei. Sarcina lor este să verifice și să rectifice toate datele care *se prezintă observației lor directe*; să se folosească de experiențele și greșelile din trecut, străduindu-se să urmărească acțiunea unui lanț de cauze și efecte care – doar în virtutea repetării lui constante și invariabile – poate fi numit LEGE. Iată ceea ce e de așteptat să facă un om de știință, dacă vrea să devină un instructor al oamenilor și să rămână fidel programului său original de științe ale naturii sau fizice. Orice drum lăaturalnic care se abate de la această cale regală duce la *speculație*.

În loc să o urmeze, ce fac mulți așa-ziși oameni de știință din zilele noastre? Dau buzna în domeniul metafizicii pure, ridiculizând-o. Ei se delectează cu concluzii pripite, pe care le denumesc „o lege deductivă extrasă dintr-o lege inductivă” a unei teorii bazate pe propria conștiință, din adâncurile căreia este extrasă – acea conștiință fiind pervertită și saturată de materialism unilateral. Ei caută să explice „originea”

[607] Denaturare a adevărului, prin omiterea sau suprimarea anumitor date esențiale; minciună sau omisiune (n.t.).

[608] Denaturare a adevărului prin insinuarea unui neadevăr ca fiind adevăr (n.t.).

lucrurilor, care sunt însă acceptate doar în concepțiile lor. Critică credințe spirituale și tradiții religioase vechi de milenii și condamnă totul în afară de propriile hobbyuri, ca fiind superstiție. Propun teorii despre Univers, o cosmogonie dezvoltată doar de forțele mecanice oarbe ale Naturii, care este mult mai *miraculoasă și imposibilă* chiar decât o cosmogonie bazată pe presupunerea de *fiat lux ex nihilo* – și caută să uimească lumea cu teoriile lor fanteziste; iar pentru că se știe că aceste teorii provin dintr-o minte științifică, sunt acceptate cu *credulitate* ca fiind foarte științifice și rezultatul ȘTIINȚEI.

Sunt oare aceștia adversarii de care ocultismul ar trebui să se teamă? Cu siguranță că nu. Întrucât aceste teorii nu sunt tratate de știința *reală* mai bine decât sunt tratate ale noastre de știința empirică. Rănit în vanitatea lui de către Bois-Reymond, Haeckel nu obosește niciodată să se plângă public de atacurile violente ale acestuia la adresa fantasticei lui teorii despre descendența omului. Extaziindu-se în fața „colecției atât de bogate de dovezi empirice”, îi numește ignoranți pe „fiziologii recunoscuți” care îi combat fiecare speculație extrasă din acea „colecție”, declarând că:

„Dacă mulți oameni – printre ei numărându-se chiar unii savanți renumiți – susțin că întreaga filogenie este un castel în aer și că arborii genealogici [de la maimuțe?] sunt niște jocuri iluzorii ale fanteziei, vorbind astfel ei nu fac decât să-și arate ignoranța cu privire la abundența de surse de *cunoaștere empirice* la care s-a făcut deja referire.”^[609]

Să deschidem dicționarul Webster și să citim definiția dată cuvântului „empiric”:

„Depinzând doar de experiență sau de observație, *fără a se acorda atenția cuvenită științei moderne și teoriei.*”

Acest lucru se aplică ocultiştilor, spiriţiştilor, misticilor etc. Apoi:

[609] *Pedigree of Man*, p. 273.

Empiric: persoană care se limitează la aplicarea rezultatelor observațiilor proprii [acesta fiind cazul lui Haeckel]; persoană căreia îi *lipsește știința*... un practician ignorant și fără diplomă; vraci; șarlatan.

Niciunui ocultist sau „magician” nu i-au fost adresate vreodată niște epitete mai grele. Ocultistul își menține însă poziția metafizică și nu caută să-și claseze *cunoștințele*, roadele observației și experienței personale, în rândul științelor *exacte* moderne. El rămâne în sfera lui legitimă, unde este stăpân. Dar ce se poate crede despre un materialist pur, a cărui sarcină este clar trasată în fața sa și care se exprimă în următorii termeni:

„Originea omului din alte mamifere, mai exact din maimuța catariniană, este o lege deductivă ce decurge necesarmente din legea inductivă a Teoriei descendenței.”^[610]

O „teorie” este doar o simplă ipoteză, o speculație, și *nu o lege*. A spune altfel constituie una dintre numeroasele libertăți pe care oamenii de știință din zilele noastre și le iau. Ei enunță o absurditate, pe care o ascund apoi în spatele scutului științei. O deducție trasă dintr-o speculație teoretică nu este altceva decât o *speculație bazată pe o speculație*. Sir William Hamilton a arătat deja că în prezent cuvântul „teorie” este folosit

„[...] într-un sens foarte vag și impropriu ... ce poate fi transformat în *ipoteză*, iar cuvântul *ipoteză* este folosit de obicei ca un alt termen pentru *presupunere*, în timp ce cuvintele «teorie» și «teoretic» sunt folosite adecvat în opoziție cu cuvintele «practică» și «practic»”.

Știința modernă aruncă însă un vâl asupra acestei afirmații din urmă, luând în răs ideea. Filosofi materialști și idealști din Europa și America pot fi de acord cu evoluționiștii în privința originii fizice a omului, dar acest fapt nu va deveni niciodată un adevăr general

[610] *Anthropogeny*, p. 392, citat în *Pedigree of Man*, p. 295.

în cazul metafizicianului adevărat; iar acesta din urmă îi provoacă pe materialişti să-şi demonstreze presupunerile arbitrare. Este foarte lesne de demonstrat că tema teoriei simiene^[611] a lui Vogt şi Darwin, pe care partizanii lui Huxley şi Haeckel au compus recent variaţiuni atât de extraordinare, este mult mai puţin ştiinţifică – pentru că e în opoziţie cu legile fundamentale chiar ale temei respective – decât se poate dovedi vreodată a noastră. Cititorul nu trebuie decât să consulte excelenta lucrare despre *Specia umană*, a marelui naturalist francez de Quatrefages, şi va verifica imediat cele spuse de noi.

În plus, niciun om, doar dacă este un materialist pur, nu va ezita între învăţătura ezoterică despre originea omului şi speculaţiile lui Darwin. Iată descrierea făcută de domnul Darwin despre „primii strămoşi ai omului”:

„[Ei] trebuie să fi fost cândva acoperiţi de păr, ambele sexe având barbă; urechile erau probabil ascuţite şi capabile să se mişte, iar trupul era probabil prevăzut cu o coadă ce avea muşchi adecvaţi. Membrele şi trupul le erau acţionate de numeroşi muşchi, care reapar acum doar ocazional, dar în mod normal ei sunt prezenţi la cvadrumani... Piciorul era atunci folosit la prindere, judecând după aspectul degetului mare al fătului, iar strămoşii noştri aveau fără îndoială obiceiul de a trăi în arbori şi frecventau

[611] Bariera *mentală* care îl separă pe om de maimuţă, pe care Huxley a caracterizat-o ca fiind o „discrepanţă enormă, o distanţă practic incommensurabilă” (!!) este într-adevăr concludentă în sine. Ea constituie cu siguranţă o enigmă permanentă pentru materialistul care se bazează pe trestia fragilă a „selecţiei naturale”. Diferenţele fiziologice dintre om şi maimuţe sunt realmente la fel de frapante – în ciuda similitudinii curioase a anumitor trăsături. Dr. Schweinfurth, unul dintre cei mai prudenţi şi experimentaţi naturalişti se exprimă astfel: „În vremurile moderne, niciun alt animal din creaţie nu a atras atenţia savanţilor care studiază natura într-o măsură mai mare decât aceşti cvadrumani [antropoidele] care au o asemănare atât de neobişnuită cu forma umană, încât şi-au meritat epitetul de antropomorfi... Dar orice investigaţie din prezent nu a reuşit decât să conducă inteligenţa umană la recunoaşterea insuficienţei ei; şi nicăieri nu ar fi mai recomandată prudenţa, nicăieri o judecată prematură nu ar fi mai de condamnat decât în încercarea de a crea o punte peste prăpastia misterioasă care îl desparte pe om de animal.” (*Heart of Africa*, I, 520, ed. din 1873)

ţinuturi acoperite de păduri. Masculii aveau canini mari, ce le serveau ca nişte arme formidabile.”^[612]

Darwin asociază omul cu tipul de catarinieni cu coadă:

„Şi, în consecinţă, îl mută pe o treaptă aflată mai jos pe scara evoluţiei. Naturalistul englez nu se mulţumeşte să-şi exprime şi să-şi menţină poziţia pe terenul propriilor doctrine şi, la fel ca Haeckel, în acest moment se plasează în contradicţie directă cu una dintre legile fundamentale, ceea ce constituie farmecul principal al darwinismului.”^[613]

Eruditul naturalist francez arată în continuare cum este încălcată această lege fundamentală. El spune:

„De fapt, în teoria lui Darwin, transmutaţiile nu au loc nici din întâmplare şi nici în toate direcţiile. Ele sunt guvernate de anumite legi datorate organizării în sine. Odată organismul modificat într-o anumită direcţie, el poate suferi transformări secundare sau terţiare, dar el va continua să păstreze amprenta tipului original. Este legea *caracterizării permanente* care, ea *singură*, îi permite lui Darwin să explice filiaţia grupurilor, caracteristicile şi relaţiile lor numeroase. În virtutea acestei legi, *toţi* descendenţii primei moluşte au fost moluşte; *toţi* descendenţii primei vertebrate au fost vertebrate. Este clar că ea constituie unul dintre fundamentele doctrinei. Rezultă că două fiinţe aparţinând de două tipuri diferite pot fi atribuite unui *strămoş comun*, dar nu pot descinde una din alta.

Or, există un contrast foarte izbitor între om şi maimuţe *cu privire la tip*. Organele lor ... corespund aproape exact, dar sunt dispuse după un plan foarte diferit. La om ele sunt astfel dispuse încât el este în esenţă o *fiinţă care merge*, pe când la maimuţă ele îi impun să fie o *căţăraătoare*...

[612] *The Descent of Man*, p. 160, ed. 1888. Un exemplu ridicol de contradicţii evoluţioniste este dat de [prof. Oscar] Schmidt (*Doctrine of Descent and Darwinism*, p. 292). El spune: „Înrudirea omului cu maimuţa nu este deloc pusă sub semnul întrebării de puterea animalică a dinţilor unui urangutan sau ai unei gorile.” Dl Darwin, dimpotrivă, înzestrează această fiinţă fabuloasă cu dinţi folosiţi ca arme!

[613] de Quatrefages, *L'Espèce Humaine*, p. 78.

Există aici o distincție anatomică și mecanică... O privire scurtă pe pagina pe care Huxley a ilustrat, unele lângă altele, un schelet uman și scheletele celor mai evolute maimuțe, oferă o dovadă suficient de convingătoare.

Consecința acestor fapte, din punct de vedere al aplicării logice a legii caracterizării permanente, este aceea că omul nu poate descinde dintr-un strămoș deja caracterizat drept maimuță, mai mult decât poate descinde o maimuță catariniană fără coadă dintr-o catariniană cu coadă. Un animal care merge nu poate descinde dintr-unul care să cațără. Acest lucru a fost înțeles clar de Vogt.

Clasând omul printre primate, el declară fără ezitare că maimuțele din clasa cea mai de jos au depășit linia de demarcație (strămoșul comun), din care își trag originea diferitele tipuri din această familie și din care s-au îndreptat în direcții diferite. [După cum am mai spus, știința ocultă vede acest strămoș al maimuțelor în grupul uman cel mai de jos din perioada atlantă.] Trebuie deci să plasăm originea omului dincolo de ultima maimuță [ceea ce coroborează doctrina noastră], dacă vrem să aderăm la una dintre legile cele mai imperios necesare teoriei darwiniste. Ajungem atunci la prosimienii lui Haeckel, loris, indrii etc., dar aceste animale sunt și ele cățărate; prin urmare, trebuie să mergem mai departe, în căutarea primului nostru strămoș direct. Însă genealogia făcută de Haeckel ne conduce de la acestea din urmă la marsupiale. Distanța dintre oameni și cangur este în mod sigur mare. Or, nimic din fauna vie sau dispărută nu arată tipurile intermediare care ar trebui să servească ca puncte de reper. Această dificultate îl deranjează foarte puțin^[614] pe Darwin. Știm că el consideră lipsa informațiilor despre chestiuni similare drept o dovadă în favoarea lui. Haeckel este fără îndoială la fel de puțin stânjenit. El admite existența unui om pitecoid absolut teoretic.

Astfel, întrucât s-a dovedit că, potrivit darwinismului, originea omului trebuie plasată dincolo de stadiul al optsprezecelea și întrucât devine,

[614] Potrivit unui confrate gânditor, prof. Schmidt, Darwin a elaborat „un portret cu siguranță deloc măgulitor și poate că incorect în multe privințe, al strămoșilor noștri pre-zumptivi în etapa de început a omenirii”. (*Doctrine of Descent and Darwinism*, p. 253)

prin urmare, necesar să se reducă discrepanța dintre marsupiale și om, va admite oare Haeckel existența a patru grupe intermediare necunoscute în loc de una? Își va completa în felul acesta genealogia? Nu eu sunt în măsură răspund.”^[615]

Consultă totuși faimosul arbore genealogic realizat de Haeckel, în *The Pedigree of Man*, pe care îl numește „Seria ancestrală a omului”. În „Diviziunea a doua” (stadiul al optsprezecelea) el descrie:

„Prosimienii, aliați cu loris (Stenops) și maki (Lemur), fără oase marsupiale și fără cloacă, cu placentă.”^[616]

Iar acum consultă *The Human Species*, de Quatrefages^[617], și analizează dovezile, bazate pe cele mai recente descoperiri, pe care el le prezintă pentru a arăta că prosimienii lui Haeckel nu au membrană deciduă și au o placentă difuză. Ei nu pot fi nici măcar strămoșii maimuței și cu atât mai puțin ai omului, potrivit unei legi fundamentale stabilite chiar de Darwin, după cum explică naturalistul francez. Dar acest lucru nu îi descurajează deloc pe partizanii „teoriei animale”, întrucât contradicțiile și paradoxurile constituie sufletul darwinismului modern. Exemplu: dl Huxley după ce și-a dovedit lui însuși, cu privire la omul fosil și la „veriga lipsă”, că:

„Nici în perioada cuaternară și nici în epoca actuală nicio ființă intermediară nu umple spațiul liber care îl separă pe om de troglodit”

— și că faptul „de a nega existența acestui spațiu liber ar fi pe cât de condamnat pe atât de absurd”, marele savant își neagă propriile cuvinte în actu, susținând cu toată greutatea autorității sale științifice teoria cea mai „absurdă” dintre toate, descendența omului din maimuță!

[615] *The Human Species*, pp. 106-108.

[616] Op. cit., p. 17.

[617] Pp. 109, 110.

De Quatrefages spune:

„Această genealogie este greșită de la un capăt la altul, fiind fondată pe o eroare materială.”

Într-adevăr, Haeckel își bazează descendența omului pe al șaptesprezecelea și al optsprezecelea stadiu, marsupialele și prosimienii – (genul haeckelii?). Aplicând ultimul termen lemuridelor – și făcând astfel din ele animale placentare – el comite o greșeală zoologică. Pentru că, după ce el însuși a împărțit mamiferele în două grupe, în funcție de diferențele lor anatomice – cele *nedeciduate*, *lipsite de membrană deciduă* (sau membrană specială ce unește placentele) și cele *deciduate* care au această membrană –, el îi include pe prosimieni în ultimul grup. Am arătat în altă parte ceea ce au avut de zis despre acest lucru alți oameni de știință. După cum spune de Quatrefages:

„Cercetările anatomice întreprinse de Milne Edwards și Grandidier asupra animalelor ... spulberă orice îndoială despre faptul că prosimienii lui Haeckel nu au membrană deciduă și dețin o placentă difuză. Ei sunt *nedeciduați* și nu pot fi nici pe departe strămoșii maimuțelor; conform principiilor stabilite de Haeckel, ei nu pot fi considerați nici măcar strămoșii mamiferelor zonoplacentare ... și ar trebui asociați cu pahidermele, edentatele și cetaceele.”

Și totuși invențiile lui Haeckel sunt acceptate de către unii drept știință *exactă*!

Greșeala de mai sus, dacă e într-adevăr una, nu este nici măcar menționată în cartea lui Haeckel, *Pedigree of Man*, tradusă de Aveling. Dacă la vremea elaborării renumitelor „genealogii” poate fi valabilă scuza că „embriogeneza prosimienilor nu era cunoscută”, în prezent ea este cunoscută. Vom vedea dacă această eroare importantă va fi corectată în următoarea ediție a traducerii făcute de Aveling sau dacă stadiile al șaptesprezecelea și al optsprezecelea vor rămâne așa cum sunt pentru

a-i orbi pe profani, ca fiind una dintre verigile intermediare *reale*. Dar, așa cum remarcă naturalistul francez:

„Procedul lor [al lui Darwin și Haeckel] este întotdeauna același, constând în a considera necunoscutul o *dovadă* în favoarea teoriei lor.”

Toate acestea conduc la următoarea situație: Acordați-i omului un Spirit și un Suflet nemuritor; înzestrați întreaga creație animată și neanimată cu principiul monadic care evoluează treptat de la polaritatea latentă și pasivă la polaritatea activă și pozitivă, iar Haeckel nu va mai avea cu ce să-și susțină teoria, indiferent ce-ar spune admiratorii lui.

Există însă divergențe importante chiar și între Darwin și Haeckel. În timp ce primul ne face să descindem din catarinienii cu coadă, Haeckel ne identifică ipoteticul strămoș printre maimuțele *fără coadă*, deși le plasează în același timp într-o „etapă” ipotetică imediat premergătoare acestora: menocerce cu coadă (stadiul al nouăsprezecelea).

Cu toate acestea, avem un lucru în comun cu școala darwinistă, și anume legea evoluției treptate și extrem de lente, ce acoperă multe milioane de ani. Se pare că principalul dezacord existent are de-a face cu natura „strămoșului” primitiv. Ni se va spune că Dhyan Chohan sau „progenitorul” lui Manu este o ființă ipotetică necunoscută pe *plan fizic*. Vom răspunde că întreaga lume antică credea în ea și că nouă zecimi din omenirea actuală crede în ea; în timp ce omul pitecoid sau omul-maimuță, pe lângă faptul că este o creatură pur ipotetică plăsmuită de Haeckel, necunoscută și de negăsit pe acest pământ, genealogia lui – așa cum este inventată de el – este în opoziție cu faptele științifice și cu toate datele descoperirilor moderne din domeniul zoologiei. Este pur și simplu absurd, chiar și ca ficțiune. Așa cum demonstrează de Quatrefages în câteva cuvinte, Haeckel „admite existența unui om pitecoid absolut teoretic” – de o sută de ori mai greu de acceptat decât un oarecare strămoș Deva. Iar acesta nu este

singurul caz în care procedează astfel, în scopul de a-și finaliza tabelul genealogic. De fapt, el singur își recunoaște cu foarte multă naivitate propriile invenții. Nu mărturisește el inexistența Sozarei lui (stadiul al paisprezecelea) – o creatură total *necunoscută* științei – mărturisind, sub propria semnătură, că:

„Dovada existenței ei rezultă din necesitatea unui tip intermediar între etapele a treisprezecea și a paisprezecea [!]”.

Dacă e așa, și noi putem susține cu la fel de multă justete științifică faptul că dovada existenței celor trei Rase eterice ale noastre și a oamenilor cu trei ochi din Rasa-rădăcină a Treia și a Patra „rezultă tot din necesitatea unui tip intermediar” între *animal* și Dumnezeu. Ce motiv ar avea partizanii lui Haeckel să protesteze în această situație specială?

Desigur că există un răspuns gata pregătit: Pentru că noi nu admitem prezența Esenței monadice. Manifestarea Logosului sub formă de conștiință individuală în creația animală și umană nu e acceptată de știința exactă și nici nu tratează totul. Însă eșecurile științei și presupunerile ei arbitrare sunt mult mai serioase per ansamblu decât cele pe care le-ar putea furniza vreodată orice doctrină ezoterică „extravagantă”^[618]. Chiar și gânditori din școala lui von Hartmann au fost atinși de epidemia generală. Ei acceptă (mai mult sau mai puțin) antropologia darwinistă, deși susțin de asemenea că Eul individual este o manifestare a Inconștientului (reprezentarea occidentală a Logosului sau a Gândului Dumnezeiesc primordial). Ei spun că evoluția omului fizic pornește de la animal, dar că mintea în diversele ei etape este un lucru cu totul independent de fenomenele materiale, chiar dacă organismul, ca un *upadhi*, e necesar pentru manifestarea ei.

[618] Bineînțeles că sistemul ezoteric al evoluției Rundei a Patra este mult mai complex decât o afirmă în mod categoric paragraful și citatele care fac referire la el. Este practic o *inversare* – atât în ceea ce privește deducțiile embriologice, cât și succesiunea speciilor în timp – a concepției occidentale actuale.

SUFLETE PLASTIDULARE ȘI CELULE NERVOASE CONȘTIENTE

Nu se poate înțelege niciodată scopul unor astfel de minunății cu privire la Haeckel și școala sa, pe care ocultiștii și teozofii au tot dreptul să îi considere niște vagabonzi materialişti ce intră fără permisiune pe terenul privat al metafizicii. Nemulțumiți de paternitatea lui Bathybius (Haeckelii), ei au inventat acum „suflete plastidulare” și „suflete-atomi”^[619], pe baza oarbelor forțe pur mecanice ale materiei. Suntem informați că:

„Studiul evoluției vieții sufletului ne arată că el și-a croit un drum ascendent plecând de la stadiile mai joase ale sufletului-celulă simplu, trecând printr-o serie uimitoare de stadii evolutive treptate, ajungând până la sufletul omului.”^[620]

„Uimitoare”, într-adevăr – dar fiind că această speculație fantezistă e bazată pe *conștiința* „celulelor nervoase”. Căci, după cum ne spune el:

„Deși în prezent suntem într-o mică măsură în poziția de a explica pe deplin natura conștiinței^[621], observarea ei comparativă și genetică indică clar faptul că ea este doar o funcție superioară și mai complexă a celulelor nervoase.”^[622]

[619] Potrivit lui Haeckel, există de asemenea „suflete-celule” și „atomi-celule”, un „suflet molecular anorganic” lipsit de memorie și un „suflet plastidular” înzestrat cu memorie. Ce sunt învățăturile noastre ezoterice pe lângă acestea? Sufletul *dumnezeiesc* și *uman* al celor șapte principii din om trebuie de bună seamă să pălească și să dea prioritate în fața unei revelații atât de uimitoare!

[620] *The Pedigree of Man*, p. 296.

[621] Iată o mărturisire valoroasă. Numai că el face să pară și mai comică și *empirică*, în sensul celei de-a doua definiții din Webster, încercarea de a identifica *originea* conștiinței în om, precum și a trupului său, pornind de la Bathybius Haeckelii.

[622] Ibid.

Cântecul domnului Herbert Spencer despre conștiință – a fost cântat, se pare, și de-acum înainte poate fi păstrat în siguranță în magazia speculațiilor învechite. Dar unde l-au condus pe Haeckel „funcțiile complexe” ale științificelor *sale* „celule nervoase”? Încă o dată, drept la învățăturile oculte și mistice ale *Cabalei* despre coborârea Sufletelor sub formă de atomi conștienți și inconștienți; printre MONADA pitagoreică și *Monadele* lui Leibnitz și printre „Dumnezeii, Monadele și Atomii” din învățătura noastră ezoterică:^[623] la *sensul literal* al învățăturilor oculte, lăsate cabaliștilor *amatori* și profesorilor de magie ceremonială. Căci iată ce spune atunci când explică terminologia inventată de el:

„Suflete-plastidulare. Potrivit teoriei noastre despre plastide, plastidele sau moleculele protoplasmice, cele mai mici și mai omogene părți din protoplasmă, trebuie privite ca fiind factorii activi ai tuturor funcțiilor vitale. Sufletul plastidular diferă de sufletul molecular anorganic prin aceea că este înzestrat cu memorie.”^[624]

El dezvoltă această idee în mirifica prelegere pe tema „Perigeneza plastidei sau mișcările ondulatorii ale particulelor vii”. Ea este o îmbunătățire adusă teoriei lui Darwin despre „pangeneză” și un nou pas, o

[623] Cei care acceptă opinia opusă și consideră existența sufletului uman „drept un fenomen supranatural, spiritual, provocat de forțe cu totul diferite de forțele fizice obișnuite” își bat joc, socotește el, „de orice explicație științifică”. Se pare că ei nu au niciun drept de a afirma că „psihologia este parțial sau în totalitate o știință spirituală, și nu una fizică.” Noua descoperire făcută de Haeckel – și care, în treacăt fie spus, este predată de mii de ani în toate religiile orientale –, că animalele au suflet, voință și senzații și, prin urmare, funcții ale sufletului, îl determină să facă din psihologie știința zoologilor. Învățătura arhaică potrivit căreia „sufletul” (sufletul animal și uman sau Kama și Manas) „are propria istorie de dezvoltare” e revendicată de Haeckel ca fiind descoperirea și inovația lui pe un drum „nebătut” [?]. Heckel va elabora studiul comparativ al evoluției sufletului la om și la alte animale. Morfologia comparativă a organelor sufletului și fiziologia comparativă a funcțiilor sufletului, ambele fondate pe evoluție, devin astfel problema psihologică [cu adevărat materialistă] a omului de știință. („Celule-suflete și suflete-celule, pp. 135, 136, 137, *Pedigree of Man*)

[624] *The Pedigree of Man*, nota 20, p. 296.

mișcare prudentă spre „magie”. Această teorie, explică autorul cărții *A Modern Zoroastrian*^[625], presupune că:

„Unii dintre atomii efectiv identici care formau o parte din corpurile ancestrale sunt astfel transmiși prin urmașii lor, generație de generație, astfel încât suntem literalmente «carne din carnea» creaturii primordiale care s-a dezvoltat devenind om.”

În ce privește ocultismul, el arată că: (a) atomii vitali din propriul Principiu-vital (prana) nu sunt niciodată total pierduți atunci când omul moare. Că atomii cei mai bine impregnați cu principiul-vital, un factor conștient, independent și etern, sunt transmiși parțial de tată fiului pe cale ereditară și sunt parțial atrași laolaltă încă o dată, pentru a deveni principiul ce animă noul trup în fiecare nouă încarnare a Monadelor. Pentru că: (b) așa cum Sufletul Individual este mereu la fel, tot la fel sunt și atomii principiilor inferioare (trupul, dublul lui astral sau vital etc.) pe care afinitatea și legea karmică îi atrage întotdeauna spre aceeași individualitate, într-o serie de trupuri diferite.^[626]

Pentru a fi juști și, ca să nu spunem mai multe, logici, discipolii moderni ai lui Haeckel ar trebui să adopte o rezoluție potrivit căreia de-acum înainte „perigeneza plastidelor” și alte prelegeri similare să fie cuplate cu cele care tratează „Budismul ezoteric” și „Cele șapte principii ale omului”. În felul acesta, publicul va avea în orice caz ocazia de a compara cele două învățături și de a decide apoi care din ele este cea mai absurdă sau mai puțin absurdă, chiar din perspectiva științei *materialiste și exacte*.

[625] P. 119.

[626] A se vedea „Transmigrarea atomilor vitali” în *Five Years of Theosophy*, pp. 533-539. Agregatul colectiv al acestor atomi formează astfel *Anima Mundi* al Sistemului nostru Solar, sufletul micului nostru Univers, fiecare atom al lui fiind, bineînțeles, un suflet, o Monadă, un mic univers înzestrat cu conștiință și, prin urmare, cu memorie. (Vol. II, partea a 3-a, „Dumnezei, monade și atomi”)

Oculțiștii, care urmăresc fiecare atom din Univers, fie că este simplu sau constituie un agregat, până la Unitatea Unică, la *Viața Universală*; care nu admit faptul că orice lucru din Natură poate fi *anorganic*; care nu cunosc lucruri precum materie *moartă* – oculțiștii sunt consecvenți cu doctrina lor despre Spirit și Sufler atunci când vorbesc despre *memoria* existentă în fiecare atom al *voinței și senzației*. Dar ce vrea să spună un materialist prin cuvântul calificativ? Legea biogenezei, în sensul pe care i-l dau discipolii lui Haeckel, este rezultatul ignoranței omului de știință cu privire la fizica *ocultă*. Noi cunoaștem „atomii-vitali” și „atomii-adormiți” și vorbim despre ei întrucât considerăm că aceste două forme de energie – cinetică și potențială – sunt produse de o singură forță sau de VIAȚA UNICĂ, pe care o privim ca pe sursa care pune totul în mișcare. Dar ce anume le furnizează energie și în special memorie „sufletelor plastidulare” ale lui Haeckel? „Mișcarea ondulatorie a particulelor vii” devine comprehensibilă pe baza teoriei Vieții Unice Spirituale, a Principiului Vital universal, independent de materia *noastră* și care se manifestă ca *energie atomică* doar pe planul *nostru* de conștiință. El este cel care, individualizat în ciclul uman, este transmis de tată fiului.

Modificând teoria lui Darwin, Haeckel sugerează „într-un mod mai plauzibil”, după cum gândește autorul cărții *A Modern Zoroastrian*:

„Că nu atomii identici, ci mișcările lor particulare și modul lor de agregare au fost astfel transmise [pe cale ereditară].”^[627]

Dacă Haeckel – sau oricare alt savant – ar fi cunoscut mai bine natura atomului, nu în felul acesta ar fi căutat să progreseze, căci el nu face decât să repete același lucru ca Darwin, într-un limbaj mai metafizic decât al lui. Principiul Vital sau *Energia Vieții*, care este omniprezentă, eternă și indestructibilă, e o Forță și un PRINCIPIU, ca *numen*, în timp ce este reprezentat prin atomi, ca *fenomen*. Este unul și

[627] Op.cit., p. 119

același lucru și, cu excepția materialismului, nu poate fi considerat ca fiind separate.^[628]

În continuare, Haeckel enunță cu privire la sufletele-atomi care, la prima vedere, par să fie la fel de oculte ca Monada lui Leibnitz, următoarele:

„Contestațiile recente referitoare la natura atomilor, pe care trebuie să îi considerăm, într-o formă sau alta, ca fiind factorii supremi ai tuturor proceselor fizice și chimice, par să fie rezolvate cel mai ușor de concepția că aceste mase infinite de mici dețin, ca niște centri de forță, un suflet persistent, că fiecare atom are senzații și capacitatea de mișcare.”^[629]

El nu spune niciun cuvânt despre faptul că aceasta e teoria lui Leibnitz, o teorie care este eminamente ocultă. Și nici nu îi dă cuvântului „suflet” același sens ca noi, întrucât pentru Haeckel el este pur și simplu, la fel ca și conștiința, produsul materiei cenușii a creierului și un lucru care, asemenea sufletului-celulă,

„este la fel de indisolubil legat de corpul protoplasmic, pe cât este sufletul uman de creier și de coloana vertebrală”^[630].

[628] În „*Transmigrarea atomilor vitali*” (*Five Years of Theosophy*, pp. 535-536), pentru a explica mai bine un aspect legat de Jiva sau principiul vital, care este prea des interpretat greșit, noi spunem că: „El este omniprezent ... deși adesea [pe planul nostru de manifestare] într-o stare inactivă [ca în piatră]... Definiția care afirmă că, atunci când această forță indestructibilă e deconectată de un grup de atomi [ar fi trebuit spus *molecule*], ea este imediat atrasă de alții nu implică faptul că ea îi abandonează cu totul pe primii [întrucât în acest caz atomii ar dispărea], ci doar că își transferă *vis viva* sau puterea vie – energia mișcării – unui alt grup. Dar pentru că ea se manifestă în grupul următor sub o formă numită energie cinetică, nu rezultă că primul grup este cu totul privat de ea, căci ea este în continuare în el, ca energie potențială sau ca viață latentă”. Ce vrea deci să spună Haeckel prin „nu atomii identici, ci mișcările lor particulare și modul lor de agregare”, dacă nu este vorba despre aceeași energie *cinetică* pe care tocmai am descris-o? Înainte de a fi elaborat astfel de teorii, el trebuie să fi citit lucrările lui Paracelsus și să fi studiat *Five Years of Theosophy*, dar fără a fi asimilat în mod adecvat învățăturile.

[629] Op. cit., nota 21, p. 296.

[630] Ibid., nota 19.

El respinge concluziile lui Kant, Herbert Spencer, du Bois-Reymond și Tyndall. Acesta din urmă exprimă opinia tuturor marilor oameni de știință și gânditorilor de seamă din prezent și din trecut, atunci când spune că:

„Trecerea de la fizica creierului la fenomenele corespondente ale conștiinței este de neconceput. Dacă mintea și simțurile noastre ar fi fost atât de ... luminate încât să ne permită să vedem și să simțim moleculele creierului; dacă am fi fost capabili să le urmărim toate mișcările, toate grupările ... descărcările lor electrice ... am fi fost mereu la fel de departe de soluția problemei... Prăpastia dintre cele două clase de fenomene ar fi rămas în continuare de netrecut din punct de vedere intelectual.”

Dar funcția complexă a celulelor nervoase, în viziunea marelui empiric german sau, altfel spus, a conștiinței lui, nu îi va permite să urmeze concluziile celor mai mari gânditori de pe glob. El *este mai mare decât aceștia*. Afirmă acest lucru și *protestează* împotriva tuturor:

„Nimeni nu are dreptul să susțină că în viitor nu vom fi capabili să depășim limitele cunoașterii noastre, care par de netrecut în prezent.”^[631]

Iar el citează din introducerea lui Darwin la cartea *Originea omului*, cuvintele de mai jos pe care le aplică cu modestie adversarilor săi științifici și lui însuși:

„Întotdeauna, cei care dețin puțină cunoaștere și nu cei care dețin multă cunoaștere afirmă în mod categoric că problema cutare sau cutare nu va fi niciodată soluționată de către știință.”^[632]

Lumea se poate declara mulțumită. Nu e departe ziua în care Haeckel, „cel de trei ori mare”, va fi demonstrat spre satisfacția lui că, din punct de vedere fiziologic, conștiința lui Sir Isaac Newton era doar

acțiunea reflexă (sau *minus* conștiință) cauzată de perigeneza plastidelor strămoșului nostru comun și vechiului prieten, microorganismele Hæckelii. Deși menționatul Bathybius a fost descoperit și expus ca fiind un impostor ce simulează substanța organică *care nu este*, și deși în rândul vlăstarelor oamenilor doar soția lui Lot – și chiar și aceasta, doar după dezagreabila ei metamorfoză – ar putea revendica drept strămoș stropul de sare *care este*, toate acestea nu îl vor descuraja câtuși de puțin. El va continua să afirme la fel de nonșalant ca întotdeauna, că doar modalitățile și mișcările particulare ale fantomei atomilor demult dispăruți ai Tatălui nostru Bathybius sunt cele care – transmise vreme de eoni în țesutul celular al materiei cenușii din creierul tuturor oamenilor extraordinari – i-au făcut pe Sofocle, Eschil și Shakespeare să-și scrie tragediile, pe Newton să scrie *Principia*, pe Humboldt să scrie cartea sa *Cosmos* etc. Și tot ele l-au îndemnat pe Haeckel să inventeze nume greco-latine lungi de câțiva centimetri, pretinzând să aibă mult sens, dar neînsemnând nimic.

Bineînțeles că știm foarte bine că orice evoluționist adevărat și onest este de acord cu noi și că el este primul care să declare nu numai că arhivele geologice sunt imperfecte, dar și că în seria de fosile descoperite până în prezent există goluri enorme ce nu vor putea fi umplute vreodată. El ne va mai spune că „niciun evoluționist nu presupune că omul a descins din vreo rasă de maimuță existentă și nici din vreuna dispărută”, dar că omul și maimuțele și-au avut *probabil* originea în urmă cu foarte mult timp, într-o sursă comună. Totuși, așa cum remarcă de Quatrefages, el va sublinia, ca o dovadă care îi întărește afirmația, această abundență a lipsei de dovezi, spunând că:

„Nu toate formele de viață s-au conservat în seriile de fosile, șansele de conservare fiind sporadice ... [chiar și omul primitiv] îngropându-și sau incinerându-și morții.”

[631] Ibid., nota 23.

[632] Op. cit., p.2

Și noi afirmăm exact același lucru. Este *la fel de posibil* ca viitorul să ne rezerve descoperirea uriașului schelet al unui atlant înalt de nouă metri sau cea a fosilei unei „verigi lipsă” pitecoide; doar că *este mai probabil* primul caz.

SECȚIUNEA a III-a

RELICVELE FOSILE ALE OMULUI ȘI ALE MAIMUȚEI ANTROPOIDE

A. DATE GEOLOGICE REFERITOARE LA LEGĂTURA EXISTENTĂ ÎNTRE ELE

Informațiile furnizate de cercetările științifice asupra „omul primitiv” și maimuței nu vin în sprijinul teoriilor care susțin că primul se trage din al doilea. „Unde trebuie așadar să îl căutăm pe omul primitiv?” – încă se mai întreabă dl Huxley, după ce l-a căutat în zadar în adâncurile straturilor din Cuaternar.

„Cel mai vechi Homo sapiens a trăit în Pliocen sau în Miocen ori și mai înainte? Oare în straturile și mai vechi oasele fosilizate ale unei maimuțe mai antropoide sau ale unui om mai pitecoid decât cele cunoscute deocamdată stau în așteptarea cercetărilor vreunui paleontolog care încă nu s-a născut? Timpul ne va spune.”^[633]

O va face în mod incontestabil și îi va da dreptate astfel antropologiei ocultiștilor. Între timp, în zelul de a susține lucrarea lui Darwin, *Originea omului*, dl Boyd Dawkins crede că aproape că a descoperit „veriga lipsă” – teoretic. Datorită mai mult teologilor decât geologilor, până în jurul anilor 1860, omul fusese considerat o relicvă nu mai veche decât cei 6 000 de ani adamici ortodocși. Dar Karma a vrut totuși ca un francez, abatele Bourgeois, să îi dea acestei teorii convenabile o

[633] *Man's Place in Nature*, p. 208.

lovitură și mai grea decât cea adusă de descoperirile făcute de Boucher de Perthes. Toată lumea știe că abatele a descoperit și a scos la lumină dovezi serioase că omul exista deja în timpului Miocenului, întrucât obiecte din silex făurite în mod incontestabil de om au fost excavate din straturile miocenice. În cuvintele autorului cărții *Modern Science and Modern Thought*:

„Ele trebuie să fi fost cioplite de om sau, așa cum presupune dl Boyd Dawkins, de driopitec sau altă maimuță antropoidă înzestrată cu o doză de inteligență mult superioară celei a gorilei sau cimpanzeului, încât să poată confecționa unelte. Dar în cazul acesta problema ar fi rezolvată și veriga lipsă ar fi descoperită, întrucât o astfel de maimuță ar putea prea bine să fi fost strămoșul omului paleolitic.”^[634]

Sau *urmașul omului din Eocen*, care este o variantă adusă teoriei. Până una alta, deocamdată rămâne de descoperit driopitecul cu înzestrări mentale atât de rafinate. Pe de altă parte, întrucât existența omului neolitic și chiar a celui paleolitic a devenit o certitudine absolută și așa cum remarcă cu justețe același autor:

„Dacă au trecut 100.000.000 de ani de când pământul s-a solidificat îndeajuns pentru a favoriza viața vegetală și animală, se poate ca era terțiară să fi durat 5.000.000 sau 10.000.000 de ani, dacă ordinea lucrurilor care susțin viața dăinuie, după cum presupune Lyell, de cel puțin 200.000.000 de ani”^[635] —

— de ce nu s-ar încerca altă teorie? Ca o ipoteză, să îl ducem pe om la sfârșitul Erei Mezozoice – admitând *argumenti causa* că maimuțele superioare (apărute mult mai recent) existau pe atunci! Acest fapt le-ar oferi timp suficient omului și maimuțelor moderne de a se fi separat de mitica „maimuță mai antropoidă” și i-ar oferi chiar și acesteia din urmă timpul necesar pentru a fi degenerat în cele pe care le vedem *imitându-l*

[634] Op. cit., p. 157.

[635] Ibid., p. 161.

pe om, folosind „crengile copacilor ca pe niște băte și spărgând nuci de cocos cu ciocanul și cu pietre”^[636]. În India, unele triburi sălbatice din zona de dealuri își construiesc locuințele în copaci, la fel cum își construiesc gorilele bârlogurile. Întrebarea care dintre cei doi, animalul sau omul, a ajuns să îl imite pe celălalt, nu este mai deloc o întrebare deschisă, chiar și admitând teoria domnului Boyd Dawkins. Caracterul fantezist al acestei ipoteze este totuși admis în general. Se argumentează că, deși în Pliocen și în Miocen existau cu adevărat maimuțe și babuini și că omul era în mod incontestabil contemporan cu maimuțele din acele vremuri –, totuși, după cum observăm, antropologia ortodoxă încă ezită, în pofida datelor existente, să îl plaseze în era driopitecului, acesta din urmă

„fiind considerat de unii anomiști superior în unele privințe cimpanzeului sau gorilei”^[637] —

— însă în straturile din Eocen nu au fost descoperite fosile de la alte *primate* și grupuri pitecoide în afară de câteva forme lemuriene dispărute. Și se sugerează de asemenea că driopitecul *se poate să fi fost* „veriga lipsă”, deși creierul acestei creaturi nu confirmă teoria într-o măsură mai mare decât o face creierul gorilei moderne. (A se vedea și speculațiile lui Gaudry.)

Am întreba acum care dintre savanți este gata să dovedească că omul nu exista în perioada de la începutul Erei Terțiare? Care cauză i-ar fi împiedicat prezența? Acum aproape treizeci de ani se nega cu indignare

[636] Așa trebuie să fi procedat *omul primitiv*? Noi nu cunoaștem oameni din epoca noastră, nici măcar sălbatici, despre care să se știe că le-ar fi imitat pe maimuțele alături de care trăiau în pădurile din America și insule. Dimpotrivă, știm că există maimuțe mari care, atunci când sunt domesticate și trăiesc în casă, ajung să îi imite pe oameni până la a purta pălării și haine. Autoarea a avut cândva un cimpanzeu care deschidea ziarul și se prefăcea că citește, fără să fi fost învățat să o facă. Este vorba de generația descendentă, de copiii care îi imită pe părinți, și nu invers.

[637] Ibid., p. 151

faptul că el ar fi putut exista în urmă cu peste șase-șapte mii de ani. Acum nu se admite că el ar fi existat în Eocen. E posibil ca în secolul următor să se pună întrebarea dacă nu cumva omul a fost contemporan cu „dragonul zburător”, cu pterodactilul, plesiozaurul, iguanodonul etc. Să ascultăm însă ecoul științei.

„Este clar că, pretutindeni unde trăiau maimuțe antropoide, fie ca o chestiune de structură anatomică sau de climat și mediu, e posibil să fi trăit și omul sau o creatură care i-a fost strămoș. Din punct de vedere anatomic, maimuțele sunt varietăți ale mamiferelor la fel de speciale ca și omul cu care se aseamnă os cu os și mușchi cu mușchi, iar animalul-om fizic este pur și simplu un tip cvadruman specializat pentru postura bipedă și având un creier mai mare^[638]... Dacă a putut supraviețui, așa cum știm, condițiilor adverse și vicisitudinilor extreme din era glaciară, nu există niciun motiv pentru care să nu fi trăit în climatul semitropical din timpul Miocenului, când un climat propice ajunsese până în Groenlanda și Spitzbergen.”^[639]

Atunci când cei mai mulți oameni de știință, intransigenți în convingerea lor că omul se trage dintr-un „mamifer antropoid dispărut”, nu admit nici măcar simpla raționalitate a unei alte teorii decât cea a unui strămoș comun al omului și driopitecului, este un lucru reconfortant să întâlnești o astfel de marjă lăsată compromisului, într-o lucrare de o reală valoare științifică. Într-adevăr, marja este cât se poate de mare în circumstanțele actuale, adică fără a te expune pericolului imediat de a fi copleșit de tsunamiul adulației științifice. Fiind de părere că dificultatea de a explica —

[638] Ne întrebăm dacă adevărul științific cuprins în fraza respectivă s-ar schimba câtuși de puțin dacă ar fi formulat astfel: „Maimuța este doar un tip de biped specializat pentru a merge în general în patru labe și având un creier mai mic”. Ezoteric vorbind, acesta e adevărul, și nu invers.

[639] *Modern Science and Modern Thought*, pp. 151-152.

„prin intermediul evoluției dezvoltarea intelectului și moralității nu este la fel de mare ca aceea prezentată de diferențele dintre om și animalul superior în privința structurii fizice”^[640] —

aceiași autor adaugă:

„Dar nu este foarte ușor de înțeles cum a apărut această diferență de structură fizică și cum a luat naștere o ființă cu un astfel de creier, cu o astfel de mână și cu asemenea capacități nedezvoltate, în vederea unui progres aproape nelimitat. Dificultatea este următoarea: diferența de structură dintre rasele actuale cele mai de jos și maimuța actuală cea mai dezvoltată este prea mare pentru a putea admite posibilitatea ca una dintre ele să fie urmașa directă a celeilalte. În unele privințe, rasa neagră se apropie un pic de tipul simian. Craniul omului din această rasă este mai îngust, creierul are un volum mai mic, gura e mai proeminentă, iar brațele mai lungi decât cele ale europeanului mediu. În esență el este totuși un om, pe care o prăpastie largă îl desparte de cimpanzeu sau de gorilă. Chiar și un om idiot sau ș, la care creierul și inteligența nu sunt mai mari decât cele ale cimpanzeului, este un om a cărui dezvoltare a fost întreruptă, și nu o maimuță.

Prin urmare, dacă teoria lui Darwin e valabilă în cazul omului și al maimuței, trebuie să mergem înapoi până la un strămoș comun din care e posibil să fi provenit amândoi... Dar pentru a stabili acest lucru ca pe un fapt și nu ca pe o teorie, e necesar să descoperim această formă ancestrală

[640] Aici nu îl putem urma pe dl Laing. Când un darwinist recunoscut precum Huxley semnalează „marea prăpastie existentă între cel mai inferior om și cea mai dezvoltată maimuță, din punct de vedere al facultăților intelectuale”, „prăpastia uriașă... dintre ele”, „divergența incommensurabilă și practic infinită dintre rasa umană și cea simiană” (*Man's Place in Nature*, pp. 142-143 și nota); când chiar și fundamentul fizic al minții — creierul — depășește ca mărime cu foarte mult creierul celor mai dezvoltate maimuțe existente; când oameni precum Wallace se văd nevoiți să invoce intervenția inteligențelor extraterestre pentru a explica cum a putut o creatură ca *pithecanthropus alalus* sau sălbaticul mut al lui Haeckel să ajungă până la nivelul omului moral și înzestrat cu un creier mare din zilele noastre — când lucrurile stau astfel, este inutil să se respingă cu atâta lejeritate enigmaticele evoluției. Dacă dovada structurală este atât de convingătoare și, luată în ansamblu, atât de ostilă darwinismului, dificultățile legate de descoperirea modului în care mintea umană a evoluat prin intermediul selecției naturale sunt înzecite.

sau, în orice caz, câteva forme intermediare care se apropie de ele ... cu alte cuvinte... «veriga lipsă». Trebuie admis că până în prezent aceste verigi lipsă nu numai că nu au fost descoperite, dar cele mai vechi cranii și schelete umane cunoscute, ce datează din era glaciara și au probabil o vechime de cel puțin 100.000 de ani, nu prezintă o apropiere bine marcată spre acest tip preuman. Dimpotrivă, unul dintre tipurile cele mai vechi, cel al oamenilor din peștera funerară din Cro-Magnon^[641], aparține unei rase fine, de statură înaltă, cu un creier mare și în ansamblu superioară multora dintre rasele umane existente. Desigur că răspunsul este acela că perioada de timp e insuficientă și că, dacă omul și maimuța au avut un strămoș comun, cum maimuța antropoidă foarte dezvoltată exista cu siguranță, iar omul probabil exista în timpul Miocenului, un astfel de strămoș trebuie căutat și mai în trecut, la o distanță față de care întreaga perioadă a Cuaternarului devine insignifiantă... Toate acestea sunt adevărate și se prea poate să ne facă să ezităm înainte de a admite că omul ... face singura excepție de la legea generală a universului și că este creatura unei creații speciale. Acest lucru este cu atât mai greu de crezut, întrucât familia simiană cu care omul se aseamănă [?] atât de mult în privința structurii fizice, cuprinde numeroase ramuri ce trec treptat una în alta, dar extremitățile lor diferă între ele mai mult decât diferă omul de seria superioară a maimuțelor. Dacă pentru om e necesară o creație specială, nu ar trebui oare să fi existat creații speciale pentru cimpanzeu, gorilă, urangutan și pentru cel puțin 100 de alte specii de maimuțe care sunt toate construite după aceleași linii?”^[642]

A existat o „creație specială” pentru om și o „creație specială” pentru maimuță, progenitura *lui*; numai că urmând alte linii decât cele la care s-a așteptat vreodată știința. Albert Gaudry și alții prezintă câteva motive serioase pentru care omul nu poate fi privit ca fiind apogeul

[641] Rasă pe care de Quatrefages și Hamy o consideră ca fiind o ramură din același trunchi din care au apărut berberii aborigeni din Insulele Canare – pe scurt, vârstare ale atlanticilor. [Între timp, paleontologii au înlocuit termenul de „omul de Cro-Magnon” cu cel de „om modern din punct de vedere anatomic”. N.t.]

[642] Ibid., pp. 180-182.

unei origini simiene. Când se constată că „sălbaticul primordial” (?) nu numai că era o realitate în perioada Miocenului, dar și că, așa cum arată Mortillet, relicvele de silex pe care le-a lăsat în urma lui au fost fragmentate *cu ajutorul focului* la acea epocă îndepărtată; când aflăm că driopitecul este *singurul dintre antropoide* ale cărui urme apar în aceste straturi, care este concluzia firească? Că darwiniștii sunt într-o dilemă. Gibonul care se aseamănă atât de mult cu omul *se află în continuare pe aceeași treaptă inferioară de dezvoltare ca atunci când coexista cu omul, spre sfârșitul erei glaciare*. Din timpul Pliocenului el nu s-a schimbat în mod considerabil. Or, există puține diferențe între driopitec și antropoidele actuale: gibbon, gorilă etc. Prin urmare, dacă teoria lui Darwin este atotsuficientă, cum să „explicăm” evoluția acestei maimuțe în om în timpul primei jumătăți a Miocenului? Perioada este mult prea scurtă pentru o astfel de transformare teoretică. Ritmul extrem de lent în care apar schimbări în rândul speciei face acest lucru imposibil de conceput – mai ales pe baza ipotezei „selecției naturale”. Imensele diferențe mentale și structurale ce îl despart pe un sălbatic care cunoaște focul și metoda de a-l aprinde, de o antropoidă brutală sunt prea mari pentru a fi reduse chiar și ca idee, într-o perioadă atât de scurtă. Evoluționiștii să ducă procesul înapoi până în timpul Eocenului, dacă preferă să o facă; și chiar să găsească obârșia omului și a driopitecului într-un strămoș comun; dar trebuie înfruntată neplăcuta considerație că în straturile eocene fosilele de antropoide sunt la fel de evidente prin absența lor, ca fabulosul pitecantrop al lui Haeckel. Este oare de găsit o ieșire din acest *impas*, făcând apel la „necunoscut” și, citându-l pe Darwin, la „caracterul incomplet al arhivei geologice”? Așa să fie; dar același drept de apel trebuie acordat în egală măsură ocultiștilor, și nu să rămână monopolul materialismului nedumerit. Noi spunem că omul fizic exista înainte să se fi sedimentat primul strat de roci cretacice. În prima parte a Erei Terțiare, înflorea cea mai splendidă civilizație pe care lumea

a cunoscut-o vreodată, într-o perioadă în care *omul-maimuță* al lui Haeckel este imaginat cutreierând prin pădurile primordiale, iar presupusul strămoș al dlui Grant Allen pendulând de pe o creangă pe alta în compania partenerelor lui păroase, Lilith degenerate ale Adam-ului din Rasa a Treia. În perioada mai strălucitoare a civilizației din Rasa a Patra nu existau încă maimuțe antropoide, însă Karma este o lege misterioasă nepărtinitoare. Monștrii concepuți în păcat și rușine de către giganții atlanți, „côpii neclare” ale taților lor bestiali și prin urmare ale omului modern, potrivit lui Huxley, îi derutează și îi copleșesc acum cu erori pe antropologii speculativi ai științei europene.

Unde au trăit primii oameni? Unii darwiniști spun că în vestul Africii, alții că în sudul Asiei, iar alții cred într-o origine independentă a grupurilor umane din Asia și din America, dintr-un strămoș simian (Vogt). În ceea ce-l privește pe Haeckel, el se lansează cu jovialitate în atac. Plecând de la prosimia lui, „strămoșul comun al tuturor catarinienilor, inclusiv al omului” – o „verigă” care acum, în urma recentelor descoperiri anatomice a fost eliminată pentru totdeauna –, el se străduie să descopere un habitat pentru pitecanthropusul alalus primordial.

„După toate probabilitățile, ea [transformarea animalului în om] s-a produs în sudul Asiei, regiune în care apar multe dovezi ce indică că acolo se afla locul de baștină original al diferitelor specii de oameni. Probabil că nu în sudul Asiei s-a aflat primul leagăn al rasei umane, ci în Lemuria, continent care se afla în sudul Asiei și care mai târziu s-a scufundat în apele Oceanului Indian. Perioada în care a avut loc evoluția maimuțelor antropoide în oameni asemănători maimuței a fost probabil ultima parte a erei terțiare, în Pliocen și poate în Miocenul care l-a precedat.”^[643]

Dintre toate speculațiile de mai sus, singura care are vreo valoare este cea care se referă la Lemuria, care a fost leagănul omenirii – a

creaturii fizice ce reprezenta cele două sexe și care s-a materializat pe parcursul unor eoni lungi pornind de la hermafrodiții eterici. Numai că, dacă este dovedit faptul că Insula Paștelui este o relicvă reală a Lemuriei, trebuie să credem că, potrivit lui Haeckel, „oamenii-maimuță fără grai”, abia ieșiți dintr-un mamifer monstru brutal, au ridicat uriașele statui-portret, două dintre acestea aflându-se în prezent la British Museum. Criticii greșesc atunci când afirmă că doctrinele lui Haeckel sunt „abominabile, revoluționare, imorale” – deși materialismul este rezultatul legitim al mitului strămoșului-maimuță –, căci ele sunt pur și simplu prea absurde pentru a fi necesară dezmințirea lor.

B. EVOLUȚIONISMUL OCCIDENTAL:

STUDIUL COMPARATIV AL ANATOMIEI OMULUI ȘI AL ANTROPOIDELOR NU CONFIRMĂ DELOC DARWINISMUL

Ni se spune că, deși orice altă erezie contra științei moderne poate fi desconsiderată, negarea de către noi a teoriei darwiniste, așa cum îi este aplicată omului, va fi considerată drept singurul păcat „de neiertat”. Evoluționiștii se bazează cu fermitate pe dovada similitudinii dintre structura maimuței și cea a omului. Dovezile anatomice, spun ei, sunt copleșitoare în acest caz; ele se aseamănă *os cu os* și *mușchi cu mușchi*, chiar și conformația creierului fiind într-o mare măsură la fel.

Ei bine, dar ce se poate spune despre următoarele lucruri? Toate acestea erau cunoscute înaintea epocii în care a trăit regele Irod; iar autorii *Ramayanei*, poezii care cântau despre cutezanța și valoarea lui Hanuman, zeul-maimuță, „ale cărui fapte vitejești erau mărețe și a cărui înțelepciune nu a fost niciodată egalată”, trebuie să fi cunoscut despre anatomia și creierul lui la fel de multe lucruri ca un Haeckel și Huxley din epoca noastră modernă. Numeroase volume au fost scrise pe tema

[643] *Pedigree of Man*, p. 73.

acestei similitudini, atât în Antichitate, cât și în vremurile moderne. Prin urmare, lumii și filosofiei nu le sunt aduse noutăți în lucrări cum ar fi *Man and Apes* a lui Mivart sau apărarea darwinismului de către domnii Fiske și Huxley. Care sunt însă aceste dovezi *cruciale* despre descinderea omului dintr-un strămoș pitecoid? Ni se spune că, dacă teoria darwinistă *nu este cea exactă*, dacă omul și maimuța nu descind dintr-un strămoș comun, atunci va trebui să explicăm motivul pentru:

- 1 Similitudinea dintre structura celor doi; faptul că lumea animală superioară – omul și animalul – înglobează, fizic, un singur tip sau model.
- 2 Prezența în om a unor organe rudimentare, și anume a urmelor unor organe anterioare, atrofiate acum din cauza inutilizării. Se susține că e posibil ca unele dintre aceste organe să nu fi avut vreun scop folositor decât în cazul unui monstru pe jumătate animal, pe jumătate arboricol. De ce, repet, se găsesc în om aceste organe „rudimentare” – la fel de inutile ca aripa rudimentară pentru apterixul din Australia –, precum apendicele vermiform al cecului, mușchii urechii^[644], „coada rudimentară” cu care se nasc uneori copiii etc.?

Acesta e strigătul de luptă, iar gâgăitul țăncilor darwiniști este mai puternic, dacă e posibil, chiar și decât cel al savanților evoluționiști!

În plus, aceștia din urmă – împreună cu marele lor lider dl Huxley și niște zoologi eminenți precum dl Romanes și alții –, în timp ce apără teoria darwinistă, sunt primii care recunosc dificultățile aproape insurmontabile din calea demonstrării ei finale. Există de asemenea savanți, la fel de renumiți ca aceia pe care tocmai i-am menționat, care

[644] Profesorul Owen crede că acești mușchi – atolens, auricular posterior și auricular anterior – funcționau activ la oamenii din Epoca Pietrei. Acest lucru poate fi sau nu exact. Chestiunea rămâne de domeniul explicațiilor „oculte”, iar rezolvarea ei nu implică niciun postulat despre un „strămoș animal”.

neagă categoric această supoziție deplasată, criticând cu vehemență exagerările nejustificabile cu privire la chestiunea acestei presupuse similitudini. E suficient să aruncăm o privire asupra lucrărilor lui Broca, Gratiolet, Owen, Pruner Bey și, în final, asupra extraordinarei lucrări a lui de Quatrefages, *Introduction à l'Etude des Races Humaines, Questions Générales*, pentru a descoperi absurditatea de care dau dovadă evoluționiștii. Și am mai putea spune că recente exagerări cu privire la pretinsa similitudine a structurii omului și maimuței antropomorfe au ajuns să fie atât de flagrante și de absurde, încât chiar dl Huxley s-a văzut obligat să protesteze împotriva așteptărilor prea optimiste. Acest mare anatomist a fost cel care i-a invitat personal pe „țânci” să respecte regulile, declarând într-unul dintre articolele sale că diferențele dintre structura trupului uman și cea a pitecoidelor antropomorfe cele mai dezvoltate sunt nu doar *departe de a fi insignifiante și fără importanță*, ci, dimpotrivă, foarte mari și sugestive:

„Fiecare os al gorilei are semne ce permit diferențierea lui de osul uman corespunzător.”^[645]

Printre creaturile existente, nu există o singură formă intermediară care să poată umple spațiul gol dintre om și maimuță. Ignorarea acestui spațiu gol, adaugă el, „ar fi pe cât de incorectă, pe atât de absurdă”.

În cele din urmă, absurditatea unei descendențe *atât de nefirești* a omului este atât de evidentă în prezența tuturor dovezilor rezultate

[645] *Man's place in Nature*, p. 104. Să cităm o altă autoritate respectabilă: „În Era Terțiară găsim una dintre maimuțele care se aseamănă cel mai mult cu omul (gibonul), iar *această specie se află în continuare pe aceeași treaptă de jos și, alături de ea*, la sfârșitul erei glaciare, omul se află pe aceeași treaptă înaltă ca aceea din prezent; faptul că maimuța nu s-a apropiat mai mult de om și că omul modern nu s-a îndepărtat mai mult de maimuță decât primul om (fossil) contrazice teoria unei dezvoltări progresive constante” (Pfaff). În timp ce, dacă avem în vedere că, potrivit lui Vogt, volumul mediu al creierului australienilor [aborigenilor] este de 1628 de centimetri cubi, cel al gorilei de 500 de centimetri cubi, iar cel al cimpanzeului de numai 417 centimetri cubi, *diferențele uriașe* pe care susținătorii „selecției naturale” le au de reconciliat devin clare.

din compararea craniului pitecoidelor cu cel al omului, încât de Quatrefages a făcut în mod inconștient apel la teoria noastră ezoterică, spunând că *mai degrabă maimuțele pot susține că se trag din om, decât viceversa*. Așa cum dovedește Gratiolet, cu privire la cavitățile creierului antropoidelor – specie la care acest organ se dezvoltă invers față de cum ar fi cazul dacă organele corespondente ale omului ar fi fost cu adevărat rezultatul dezvoltării respectivelor organe ale maimuțelor –, mărirea craniului și a creierului uman, precum și a cavităților cresc odată cu dezvoltarea individuală a omului. Intelectul se dezvoltă și crește odată cu vârsta, în timp ce osatura facială și maxilarele se micșorează și se întăresc, dându-i astfel un aspect mai spiritualizat, pe când la maimuțe se petrece invers. În tinerețea ei, antropoida este mult mai inteligentă, mai binevoitoare, în timp ce odată cu vârsta devine mai stupidă; iar pe măsură ce craniul este împins spre spate și pare să-și reducă dimensiunile odată cu creșterea, se dezvoltă osatura facială și maxilarul, creierul fiind în final împins în totalitate spre spate, făcând pe zi ce trece loc tipului animal. Organul gândirii – creierul – se retrage spre spate și se micșorează, fiind cu totul învins și înlocuit de organul animalului sălbatic – aparatul maxilar.

Așadar, potrivit remarcii pline de duh din lucrarea autorului francez, o gorilă ar putea pe bună dreptate să se adreseze unui evoluționist, revendicându-și dreptul descendenței din el. Aceasta i-ar putea spune: „Noi, maimuțele antropoide, constituim o ramură înapoiată a tipului uman și, prin urmare, dezvoltarea și evoluția noastră se manifestă printr-o tranziție de la structura organică asemănătoare celei a omului, la cea asemănătoare animalului; dar în ce fel ați putea *voi*, oamenii, să descendenți din noi – cum ați putea forma voi o continuare a genului nostru? Întrucât, pentru ca acest lucru să fie posibil, ar trebui ca organismul vostru să difere și mai mult decât diferă al nostru de structura umană, să se apropie și mai mult decât se apropie al nostru

de cea a animalului, iar în acest caz ar trebui, pe bună dreptate, să ne cedați locul pe care îl ocupați în natură. Voi ne sunteți inferiori, de îndată ce insistați să vă identificați genealogia în neamul nostru, căci structura organismului nostru și dezvoltarea lui sunt de așa manieră, încât suntem incapabile să generăm forme cu o organizare superioară formei noastre.”

Acesta e punctul în care științele oculte sunt într-un tot de acord cu de Quatrefages. Datorită modului lui de dezvoltare, omul *nu poate descinde* nici din maimuță, nici dintr-un strămoș comun al maimuței și omului, dar indică că el își are originea într-un tip care îi este cu mult superior. Iar acest tip este „Omul Celest” – Dhyan Chohan, numit și Pitri, după cum am arătat în Volumul al treilea al acestei lucrări. Pe de altă parte, pitecoidele, urangutanul, gorila și cimpanzeul *pot* descinde și, după cum explică științele oculte, *chiar* descind din a Patra Rasă-rădăcină umană animalizată, fiind rezultatul omului și al unei specii de mamifere dispărute în prezent – ai cărei strămoși îndepărtați au fost ei înșiși produsul animalității lemuriene –, care a trăit în Miocen. Originea ancestrală a acestui monstru pe jumătate uman este explicată în Stanțe ca avându-și sursa în păcatul raselor „fără minte” de la mijlocul perioadei Rasei a Treia.

Când se ține cont de faptul că toate formele care populează în prezent Pământul reprezintă foarte multe variațiuni ale *tipurilor de bază* provenite inițial din Omul Rundeii a Treia și a Patra, argumentul evoluționiștilor de a insista pe „unitatea planului structural” care le caracterizează pe toate vertebratele își pierde orice autoritate. Tipurile de bază la care ne referim erau puțin numeroase în comparație cu multitudinea de organisme cărora au ajuns în final să le dea naștere; însă de-a lungul erelor s-a păstrat totuși o unitate generală a tipului. Economia Naturii nu aprobă coexistența pe aceeași planetă a mai multor „planuri

fundamentale” de evoluție organică total opuse. Dar odată ce este formulată devierea generală a explicației oculte, deducerea detaliilor poate fi prea bine lăsată în seama intuiției cititorului.

La fel este și în privința importanței chestiunii a organelor „rudimentare” pe care anumiți le-au descoperit în organismul uman. Fără îndoială că acest gen de argument s-a dovedit a avea multă greutate atunci când Darwin și Haeckel l-au folosit împotriva adversarilor lor europeni. Antropologii care s-au aventurat să dezbată originea omului dintr-un strămoș animal au fost extrem de derutați în momentul în care au trebuit să se ocupe de prezența fantelor brahiale, a „cozii” etc. Și aici ocultismul ne vine în ajutor, furnizându-ne datele necesare.

Așa cum am mai spus, adevărul este că tipul uman constituie un fel de repertoriu al tuturor formelor organice potențiale și punctul central din care radiază acestea din urmă. În acest postulat găsim o adevărată „evoluție” sau „dezvoltare” – într-un sens despre care nu se poate spune că ține de teoria mecanică a selecției naturale. Criticând deducțiile făcute de Darwin pornind de la „organele rudimentare”, un autor inteligent face următoarele remarci:

„De ce nu ar fi ipoteza de a se presupune că omul a fost creat de la început cu aceste fragmente rudimentare în structura lui și că acestea au devenit anexe utile la animalele inferioare în care omul a degenerat, la fel de justă ca aceea de a presupune că aceste părți erau în plină dezvoltare, activitate și folosite la animalele inferioare din care a descins omul?”^[646]

În loc de „în care omul a degenerat”, citește „prototipurile pe care omul le-a lepădat în cursul dezvoltării lui astrale” și vei avea în fața ochilor un aspect al adevăratei soluții ezoterice. Însă acum avem de formulat o generalizare mai mare.

[646] Creation or Evolution?, de Geo. T. Curtis, p. 76.

În ceea ce privește perioada noastră terestră actuală din *Runda a Patra*, fauna mamiferelor singură trebuie privită ca avându-și originea în prototipuri produse de Om. Amfibiile, păsările, reptilele, peștii etc. sunt rezultatul Rundeii a Treia, sunt forme fosile astrale stocate în învelișul auric al Pământului și proiectate în obiectivitatea fizică după sedimentarea primelor roci laurențiene. „Evoluția” trebuie să se ocupe de modificările treptate, despre care paleontologia arată că au afectat regnul animal inferior și cel vegetal în decursul erelor geologice. Ea nu vorbește și, prin natura lucrurilor, nu poate vorbi despre chestiunea tipurilor pre-fizice, care au servit de fundament pentru diferențieri viitoare. Cu siguranță că ea poate clasa legile generale care guvernează dezvoltarea organismelor fizice și într-o anumită măsură ea s-a achitat cu competență de această sarcină.

Să revenim la subiectul discuției noastre. Mamiferele, ale căror prime urme sunt reprezentate de marsupialele descoperite în rocile triasice din era secundară, au evoluat din strămoși *pur* astrali, contemporani cu Rasa a Doua. Ele sunt deci *postumane* și, în consecință, este ușor de explicat asemănarea generală existentă între etapele lor embrionare și cele ale Omului, care inevitabil înglobează în el și rezumă, în cursul dezvoltării sale, caracteristicile grupului în care își are originea. Explicația de mai jos rezolvă o parte din sinteza darwinistă.

„Cum să se explice prezența la făt a fantelor branhiiale, care reprezintă etapa în timpul căreia se dezvoltă branhiile peștelui^[647]; prezența recipientului animat de pulsații ce corespunde inimii peștilor inferiori și constituie

[647] „În această perioadă”, scrie Darwin, „arterele trec prin branhiile sub formă de arc, ca și cum pentru a transporta sângele în branhiile care nu există la vertebratele superioare, deși fantele rămân în continuare de-o parte și de alta a gâtului, marcând amplasarea lor anterioară [?].” Este demn de remarcat faptul că, deși branhiile sunt inutile tuturor cu excepția amfibilor, peștilor etc., se observă apariția lor cu regularitate în cursul dezvoltării fetale a vertebratelor. Chiar și copiii se nasc uneori cu o deschidere la nivelul gâtului, ce corespunde uneia dintre fantele branhiiale.

inima fătului; cum să se explice întreaga analogie prezentată de divizarea ovulului uman, de formarea blastodermului și apariția stadiului «gastrula», cu stadii ce corespund vieții vertebratelor inferioare și chiar a spongiilor; diversele tipuri ale vieții animale inferioare pe care forma viitorului copil le schițează în ciclul creșterii lui?... Cum se face că etapele din viața peștilor, ai căror strămoși au înotat [cu eoni înaintea epocii Primei Rase-rădăcină] în mările din perioada siluriană, precum și etapele din viața amfibienilor, a faunei reptiliene mai recente, sunt oglindite în «istoria concisă» a dezvoltării fătului uman?”

Această obiecție plauzibilă e întâmpinată cu replica că formele animale terestre din *Runda a Treia* puteau fi atribuite la fel de mult tipurilor lăsate de Omul din Runda a Treia, așa cum noua importare în sfera planetei noastre – grupa mamiferelor – poate fi atribuită Omenirii Rundeii a Patra a celei de-a Doua Rase-rădăcină. Procesul dezvoltării fătului uman rezumă nu doar caracteristicile generale ale Rundeii a Patra a vieții terestre, dar și pe cele ale Rundeii a Treia. Întreg diapazonul grupului este parcurs succint. Ocultiștii nu sunt deci în derută pentru a „explica” nașterea unor copii cu apendice caudal sau faptul că, la un moment dat, coada fătului uman este de două ori mai lungă decât picioarele în curs de dezvoltare. Potențialitatea tuturor organelor utile vieții animale este cuprinsă în Om – microcosmosul Macrocosmosului –, iar condițiile anormale pot duce frecvent la fenomene ciudate pe care darwiniștii le numesc „întoarcere la tipul ancestral”^[648]. Întoarcere, într-adevăr, dar aproape deloc în sensul avut în vedere de empiricii noștri actuali!

[648] Cei care, împreună cu Haeckel, consideră că fantele branhiale și fenomenele care le însoțesc ilustrează o funcție activă la strămoșii noștri amfibii și pești (a se vedea a douăsprezecea și a treisprezecea lui etapă), ar trebui să explice de ce „plantele cu foliole” (prof. André Lefèvre) reprezentate în dezvoltarea fetală nu apar în cele douăzeci și două de etape ale lui prin care au trecut Monerele în evoluția lor până la Om. Postulatul lui Haeckel nu implică un strămoș *vegetal*. Argumentul embriologic devine astfel o sabie cu două tăișuri și îl rănește aici pe posesorul ei.

C. DARWINISMUL ȘI VECHIMEA FOARTE MARE A OMULUI: ANTROPOIDELE ȘI ORIGINEA LOR

Mai mulți geologi și oameni de știință eminenți au adus la cunoștința publicului faptul că:

„Orice evaluare a duratei geologice este nu doar imperfectă, ci și categoric imposibilă, pentru că nu cunoaștem cauzele – deși ele trebuie să fi existat – care au accelerat sau întârziat dezvoltarea depunerilor sedimentare.”^[649]

Iar acum un alt om de știință, cunoscut și el (dr. Croll), calculând că era terțiară a început fie acum 15.000.000 de ani, fie acum 2.500.000 de ani – potrivit DOCTRINEI EZOTERICE, prima cifră fiind mai corectă decât ultima –, cel puțin în acest caz pare să nu existe un dezacord foarte mare. Refuzând să vadă în om rezultatul unei „creații speciale”, științele exacte (într-o anumită măsură și științele secrete fac la fel) sunt libere să ignore primele trei Rase sau mai degrabă primele două Rase și jumătate – cea *spirituală*, cea *semiastrală* și cea *semiumană* – din învățăturile noastre. Ele nu prea pot să procedeze la fel în cazul Rasei a Treia, în perioada ei de sfârșit, a Raselor a Patra și a Cincea, dat fiind că ele împart deja omenirea în omul paleolitic și cel neolitic.^[650]

[649] Lefèvre, *Philosophie*, pt. II, p. 480, „Biblioteca Științelor contemporane”.

[650] Mărturisim că nu putem vedea niciun motiv plauzibil pentru afirmația categorică a dlui E. Clodd făcută în *Knowledge*. Vorbind despre oamenii din vremurile neolitice, „cărora dl Grant Allen le-a făcut ... o schiță vie și exactă”, și care sunt „străbunii direcți ai oamenilor ale căror rămășițe rămân încă ascunse în colțurile mai izolate ale Europei unde au fost împinși sau abandonați”, el adaugă: „Dar oamenii din vremurile paleolitice nu pot fi identificați cu nicio rasă existentă; ei erau un tip de sălbatici mai degenerați decât oricare dintre cei existenți; înalți, dar stând cu greu în picioare, aveau picioare scurte și genunchi răsuciți, cu prognatism, adică cu proeminența anterioară a maxilarului la fel ca la maimuța, și cu un creier mic. Nu putem spune de unde veneau și nimeni nu știe până în prezent unde se află mormintele lor”. În afară de posibilitatea că ar putea exista oameni care să știe de unde veneau și cum au dispărut – nu este just să spunem că oamenii paleolitici sau fosilele care sunt descoperite prezintă toate „creiere mici”. Cel mai vechi dintre craniile descoperite până în prezent, „craniul neandertalian”, are un volum mediu, iar →

Geologii din Franța plasează omul la mijlocul Miocenului (Gabriel de Mortillet), iar unii chiar în a doua perioadă a lui, după cum indică de Quatrefages, în timp ce *savanșii* englezi nu acceptă în general o astfel de vechime pentru specia lor. Dar poate că într-o bună zi vor fi mai bine informați, căci după cum spune Sir Charles Lyell:

„Dacă luăm în considerare absența sau extrema raritate a osemintelor umane și a lucrărilor de artă din toate straturile, fie cele din mediul marin, fie cele de apă dulce, chiar și în cele formate în imediata apropiere a zonelor de uscat locuite de milioane de ființe umane, trebuie să fim pregătiți pentru raritatea generală a monumentelor comemorative umane în formațiunile glaciare, fie recente, fie din pleistocen sau și mai vechi. Dacă în ținuturile acoperite de ghețari sau pe mările invadate de aisberguri au trăit câțiva pribegi și dacă unii dintre ei și-au lăsat osemintele sau armele în morene sau în straturile aluvionare marine, șansele ca după mii de ani un geolog să le descopere pe unele dintre ele trebuie să fie infinitesimal de mici.”^[651]

Oamenii de știință evită să se forțeze să facă vreo declarație categorică referitoare la vârsta omului, deoarece efectiv nu prea pot face vreuna, lăsând astfel o libertate extrem de mare speculațiilor mai îndrăznețe. Cu toate acestea, în timp ce majoritatea antropologilor duc existența omului doar până în perioada straturilor aluvionare postglaciare sau perioada numită Cuaternar, aceia dintre ei care, ca *evoluționiști*, urmăresc omul până la o origine comună cu maimuța, nu dau dovadă de consistență în speculațiile lor. În realitate, ipoteza darwinistă reclamă o vechime a omului cu mult mai mare decât este vag bănuită de gânditorii superficiali. Acest lucru e dovedit de cei care au cea mai mare autoritate în această chestiune – dl Huxley, spre exemplu. Prin urmare, cei care acceptă evoluția lui Darwin, *ipso facto*, cred cu tărie

dl Huxley a fost obligat să mărturisească că nu se apropia câtuși de puțin de craniul „verigii lipsă”. În India există triburi de aborigeni al căror creier este mult mai mic și mai apropiat de cel al maimuței decât oricare dintre craniile omului paleolitic descoperite până acum.

[651] *Antiquity of Man*, p. 246.

într-o vechime a omului realmente atât de mare, încât ea nu e foarte departe de estimarea ocultistă^[652]. Modeștii mii de ani menționați în *Encyclopaedia Britannica* și cei 100 000 de ani la care antropologia limitează în general vârsta omenirii par cu totul microscopici în comparație cu cifrele presupuse din îndrăznețele speculației ale dlui Huxley. Este adevărat că acesta face din rasa de oameni originală ființe simiene care trăiesc în peșteri. Din dorința de a dovedi originea pitecoidă a omului, marele biolog englez insistă asupra faptului că transformarea maimuței primordiale în ființă umană trebuie să fi avut loc *în urmă cu milioane de ani*. Criticând excelenta capacitate craniană a craniului neandertalian, în ciuda propriei afirmații că acest craniu ar fi acoperit de „pereți osoși pitecoizi”, la care se adaugă asigurările date de dl Grant Allen, că acest craniu —

„Prezintă pe frunte protuberanțe mari, ce amintesc în mod frapant [?] de cele care îi dau gorilei înfățișarea deosebit de feroce”^[653] —

— dl Huxley se vede nevoit să admită că, în privința craniului menționat, teoria lui este încă o dată demolată de —

„proporțiile complet umane ale osemintelor membrilor care îl însoțesc, precum și de dezvoltarea satisfăcătoare a craniului din Engis”.

[652] Timpul real necesar unei transformări teoretice este categoric enorm. „Dacă în sutele de mii de ani pe care voi [evoluționiștii] le admiteți”, spune prof. Pfaff, „între apariția omului paleolitic și perioada noastră actuală, nu se poate demonstra că a existat un interval de timp mai mare între om și animal [omul cel mai din vechime se afla la o distanță la fel de mare de animal ca omul care trăiește în prezent], ce teme rezonabil poate fi propus pentru a crede că omul s-a dezvoltat dintr-un animal, îndepărtându-se de el prin gradații infinite de mici?... Cu cât e mai lung intervalul de timp plasat între vremurile noastre și așa-zii oameni paleolitici, cu atât rezultatul declarat este mai amenințător și mai distrugător pentru teoria dezvoltării treptate a omului pornind de la regnul animal.” Huxley scrie (*Man's Place in Nature*, p. 208) că estimările cele mai liberale ale vechimii omului trebuie încă extinse și mai mult.

[653] *Fortnightly Review*, 1882. Lipsa de temei a acestei afirmații, ca a multor alte exagerări ale imaginației dlui Grant Allen, a fost demascată cu competență de un eminent anatomist, profesorul R. Owen, în *Longman's Magazine*, nr. 1. În plus, mai trebuie spus încă o dată că tipul paleolitic de Cro-Magnon e superior celui al unui număr foarte mare de rase existente?

În consecință, suntem înștiințați că aceste cranii —

„Indică clar că primele urme ale grupului primordial din care a evoluat omul nu mai trebuie căutate în ultimele perioade din Terțiar de către cei care susțin vreo formă a doctrinei dezvoltării treptate, ci pot fi căutate într-o epocă mai îndepărtată de era lui *elephas primigenius*^[654] decât este aceasta de noi”^[655].

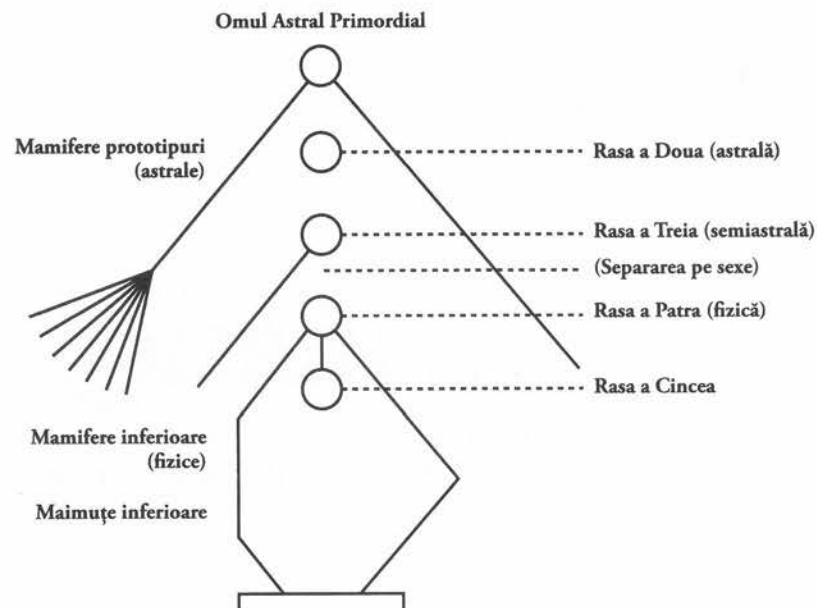
O vechime *incalculabilă* pentru om constituie deci condiția *științifică sine qua non* în cheștiunea evoluției darwiniste, de vreme ce omul paleolitic cel mai vechi indică deocamdată că nu există diferențe apreciable față de urmașul lui modern. Abia de curând, pe an ce trece știința modernă a început să mărească prăpastia care o desparte acum de știința antică, cum ar fi cea a lui Pliniu cel Bătrân sau Hippocrate; niciunul dintre scriitorii din Antichitate nu ar fi luat în răs învățăturile arhaice cu privire la evoluția raselor umane și a speciilor de animale, așa cum fac oamenii de știință din prezent – geologii și antropologii.

[654] Mamut lânos (n.t.)

[655] Se înțelege deci de la sine că știința nu ar visa niciodată la un om preterțiar și că omul din era secundară al lui de Quatrefages îi face să leșine de groază pe toți academicienii și membrii Societății Regale din cauză că, pentru a păstra teoria simiană, știința trebuie să considere că omul a apărut după era secundară. Este exact reproșul pe care de Quatrefages l-a adus darwiniștilor, adăugând că per ansamblu existau mai multe rațiuni științifice pentru a urmări originea maimuței din om, decât a omului din antropoide. Cu această excepție, știința nu are niciun argument întemeiat de adus împotriva vechimii foarte mari a omului. Dar în cazul acesta evoluția modernă necesită mult mai mult decât cele cincisprezece milioane de ani ale dr. Croll pentru era terțiară, din două motive simple, dar întemeiate: (a) nicio maimuță antropoidă nu a fost descoperită înainte de Miocen; (b) relicvele din silex lăsate de om au fost identificate în straturile din Pliocen, prezența lor fiind *bănuită*, dacă nu acceptată de toți, în straturile miocenice. În cazul acesta, unde este deci „veriga lipsă”? Și cum a putut chiar și un sălbatic paleolitic, un „om din Canstadt”, să evolueze de la bruta care era driopitecul din Miocen până la omul *rațional, într-un timp atât de scurt*? Acum se înțelege motivul pentru care Darwin a respins teoria potrivit căreia s-au scurs doar 60.000.000 de ani de la perioada cambriană. „El apreciază după numărul mic de schimbări organice care au avut loc de la începutul erei glaciare, și adaugă că cei 140 de milioane de ani care au precedat acea epocă nu prea pot fi considerați ca fiind suficienți pentru dezvoltarea diverselor forme de viață care existau cu siguranță spre sfârșitul Cambrianului.” (*Ch. Gould, Mythical Monsters*, p. 84)

Pentru cei care consideră ca și noi că tipul mamiferelor a fost un produs postuman al Runderi a Patra, diagrama care urmează – după cum înțelege autoarea învățătura – ar putea clarifica procesul:

GENEALOGIA MAIMUTELOR

„Uniunile anormale erau în mod invariabil fertile, pentru că tipurile de mamifere de atunci nu erau atât de îndepărtate de tipul-rădăcină al lor^[656] – Omul astral primordial – pentru a fi dezvoltat bariera necesară. Știința medicală consemnează astfel de cazuri de monștri născuți din părinți umani și animale, chiar și în vremurile noastre. Această posibilitate este așadar doar o chestiune de *grad*, și nu de fapt. În felul acesta

[656] Să ne amintim în acest sens faptul că învățătura ezoterică arată că omul din Runda a Treia avea pe plan astral *un trup uriaș asemănător celui al maimuței* și la fel și la sfârșitul Rasei a Treia din Runda actuală. Acest fapt explică trăsăturile umane ale maimuțelor, în special ale ultimelor antropoide – pe lângă faptul că prin ereditate acestea continuă să semene cu strămoșii lor atlanto-lemurieni.

a rezolvat ocultismul una dintre cele mai ciudate probleme supuse studiului antropologilor.”

Pendulul gândirii oscilează între extreme. Acum, după ce a reușit în sfârșit să se elibereze din lanțurile teologiei, știința a adoptat absurditatea opusă; iar în încercarea de a interpreta Natura într-un sens pur material, ea a dezvoltat cea mai extravagantă dintre toate teoriile – descendența omului dintr-o maimuță feroce și brutală. Această doctrină a ajuns să fie acum atât de bine înrădăcinată, într-o formă sau alta, încât pentru a provoca respingerea ei vor fi necesare cele mai herculeene eforturi. Antropologia darwinistă constituie coșmarul etnologului, un copil robust al materialismului modern care a crescut și a dobândit o vigoare crescândă pe măsură ce stupiditatea legendei teologice a „creării” Omului a devenit tot mai clară. Așa cum se exprimă un renumit savant, ea a prosperat datorită straniei iluzii că:

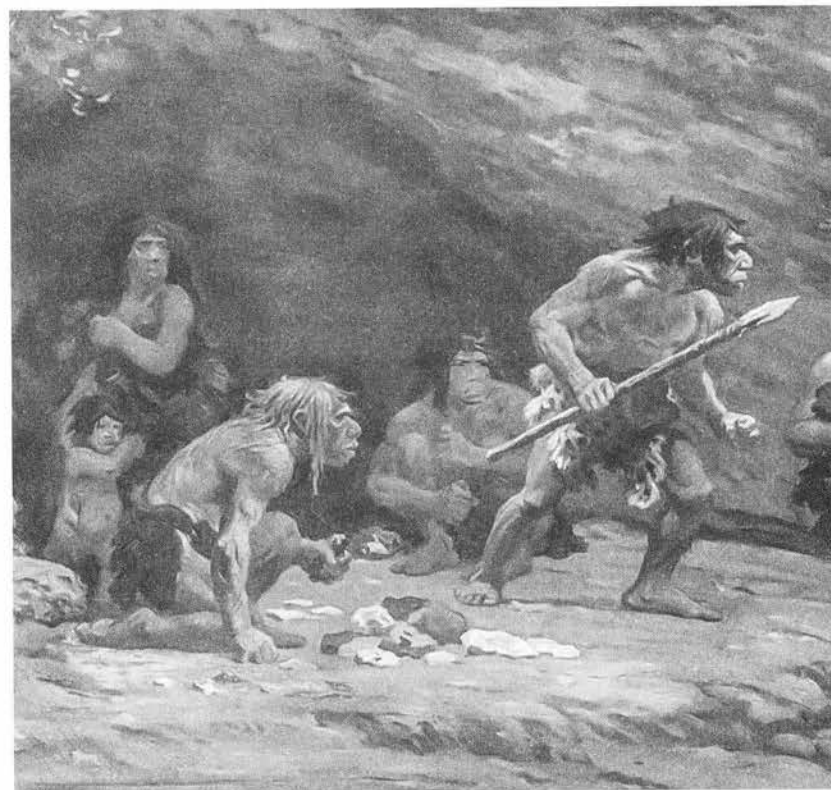
„Toate ipotezele și teoriile pe tema originii omului pot fi reduse la două [cea evoluționistă și relatarea biblică exoterică]... Nicio altă ipoteză nu este de conceput [!].”

Antropologia din Volumele oculte reprezintă însă cel mai bun răspuns la o astfel de afirmație lipsită de valoare.

Asemănarea anatomică dintre om și maimuța superioară, atât de frecvent menționată de darwiniști ca indicând existența unui fost strămoș comun, prezintă o problemă interesantă, a cărei soluție adecvată trebuie căutată în explicația ezoterică a genezei grupului pitecoid. Noi am dat-o atât cât a putut fi util, explicând că bestialitatea raselor primordiale fără minte a dus la producerea unor monștri uriași cu o înfățișare umană – urmașii unor părinți umani și animalici. Odată cu trecerea timpului și pe măsură ce formele încă semiastrale se consolidau în cele fizice, descendenții acestor creaturi au suferit schimbări datorate condițiilor exterioare, până când rasa respectivă, reducându-și

tală, a devenit maimuța inferioară din Miocen. Cu aceasta, cei din urmă atlanți au reînnoit păcatul comis de cei „fără minte” – de data aceasta fiind pe deplin responsabili. Rezultatul nelegiuirii lor a fost maimuța pe care în prezent o numim antropoidă.

Poate fi util să se compare această teorie foarte simplă – pe care suntem bucuroși să o prezentăm celor increduli ca pe o simplă ipoteză – cu schema darwinistă atât de plină de obstacole insurmontabile, încât de îndată ce unul dintre ele este depășit cu ajutorul unei teorii mai mult sau mai puțin ingenioase, apar numaidecât zece dificultăți și mai mari în spatele celei tocmai rezolvate.

SECȚIUNEA a IV-a

DURATA ERELOR GEOLOGICE, A CICLURILOR RASELOR ȘI VECHIMEA EXTREM DE MARE A OMULUI

Milioane de ani s-au scufundat în Lethe^[657], fără să mai lase vreo altă amintire în memoria celor profani în afara celor câteva milenii ale cronologiei ortodoxe occidentale, cu privire la originea Omului și la istoria raselor primordiale.

Totul depinde de dovezile descoperite despre trecutul îndepărtat al Rasei umane. Dacă omul din Pliocen – pe tema căruia încă mai au loc dezbateri – sau chiar din Miocen a fost *Homo primigenius*, e posibil ca știința să aibă dreptate (*argumenti causa*) să-și bazeze antropologia actuală – în ce privește perioada și originea lui *Homo Sapiens* – pe teoria darwinistă^[658]. Dar în cazul în care în straturile eocene vor fi descoperite în orice moment schelete umane, dar nu și fosile de maimuță, dovedindu-se astfel că omul a existat înaintea antropoidelor, darwinistii vor fi nevoiți să-și exerseze ingeniozitatea într-o altă direcție. Mai mult decât atât, în cercurile bine informate se spune că secolul XX va

[657] În mitologia greacă, fluviul infernului, a cărui apă îi făcea pe cei care o beau să-și uite trecutul (n.t).

[658] Aici se poate menționa faptul că acei darwinisti care, împreună cu dl Grant Allen, datează existența strămoșilor noștri „arboricoli păroși” în Eocen, au ajuns într-o dilemă oarecum incomodă. Nicio fosilă de maimuță antropoidă – și cu atât mai puțin a fabulosului strămoș comun atribuit omului și pitecoidelor – nu apare în straturile eocenice. Prima fosilă a unei maimuțe antropoide apare în Miocen.

fi încă în stadiul primilor ani ai adolescenței, când vor apărea astfel de dovezi incontestabile despre înțietatea existenței omului.

Chiar și în prezent apar multe dovezi ce vin să demonstreze că vechimea atribuită până acum întemeierii de orașe, civilizații și diverselor evenimente istorice a fost redusă într-un mod absurd. Acest lucru a fost făcut ca o ofrandă de pace adusă cronologiei biblice. Ed. Lartet, binecunoscutul paleontolog, scrie următoarele:

„În cartea *Facerea* nu se găsește nicio informație care să atribuie o dată nașterii omenirii primitive.”

Vreme de cincisprezece secole, cronologii s-au străduit să facă să concorde faptele din *Biblie* cu sistemele lor. Astfel, nu mai puțin de o sută patruzeci de opinii diferite s-au format doar cu privire la data „Creației”.

„Iar între diferențele extreme există o divergență de 3 194 de ani, în calcularea perioadei de timp dintre începutul lumii și nașterea lui Cristos. În ultimii ani, arheologii s-au văzut de asemenea nevoiți să ducă înapoi în trecut cu aproape 3 000 de ani începuturile civilizației babiloniene. Pe cilindru depozitat la temeliiile unui templu de către Nabonidus, regele Babilonului învins de Cir cel Mare, se află consemnările regelui în care vorbește despre descoperirea de către el a pietrei de temelie ce a aparținut templului original, construit de Naram-Sin, fiul lui Sargon din Akkadia, cuceritorul Babilonului, care, spune Nabonidus, a trăit cu 3 200 de ani înaintea lui.”^[659]

Am arătat în *Isis Dezvăluită* că aceia care și-au fondat istoria pe cronologia evreilor – o rasă care nu a avut o cronologie proprie și care până în secolul al XII-lea a respins-o pe cea occidentală – nu vor putea decât să se rătăcescă, întrucât calculele evreiești pot fi urmărite doar

[659] Ed. Lartet: „Noi cercetări asupra coexistenței omului și a fosilelor mamiferelor mari din ultima eră geologică”. *Annales des Soc. Nat.*, XV, p. 256.

cu ajutorul calculelor cabalistice și doar atunci când ai cheia. Noi am caracterizat cronologia răposatului George Smith cu privire la caldeeni și asirieni, pe care o făcuse să cadreze cu cea a lui Moise, ca fiind cu totul fantezistă. În prezent, cel puțin în această privință, asiriologii moderni au confirmat negarea noastră. În timp ce George Smith arată că Sargon I (prototipul lui Moise) domnea în orașul-cetate Akkad în jurul anului 1600 î.C. – probabil dintr-un respect latent pentru Moise care, potrivit *Bibliei*, înflorește în anul 1571 î.C. –, aflăm acum, din prima dintre cele șase Prelegeri Hibbert susținute în 1887 de profesorul A. H. Sayce din Oxford, că:

„Vechile opinii despre primele anale din Babilon și religia lui s-au schimbat considerabil în urma unor descoperiri recente. În prezent s-a convenit că primul imperiu semitic a fost al lui Sargon din Akkadia, care a fondat o bibliotecă vastă, a patronat literatura și și-a extins cuceririle peste mare, până în Cipru. Acum se știe că el a domnit în anul 3750 î.C... Monumentele akkadiene descoperite de francezi la Tel-loh trebuie să fie chiar mai vechi, datând cu aproximație din anul 4000 î.C.”

Cu alte cuvinte, în al patrulea an din creația Lumii, potrivit cronologiei *Bibliei*, și când Adam era încă în scutece. Poate că peste câțiva ani cei 4 000 de ani vor fi estinși mai mult. În disertațiile sale asupra „Originii și dezvoltării religiei, așa cum o ilustrează religia vechilor babilonieni”, binecunoscutul conferențiar de la Oxford a făcut următoarele remarci:

„Dificultățile de a urmări sistematic originea și istoria religiei babiloniene au fost considerabile. Monumentele au constituit aproape cu precădere singura sursă din care să obținem cunoștințe despre acest subiect, întrucât din partea autorilor clasici sau orientali a venit foarte puțin ajutor. Într-adevăr, a fost de netăgăduit faptul că preoțimea babiloniană a îngărdit intenționat studiul textelor religioase învăluindu-le în dificultăți aproape insurmontabile.”

Faptul că au făcut să fie confuze datele și mai ales ordinea desfășurării evenimentelor „în mod intenționat” este incontestabil, căci au făcut-o pentru un motiv foarte bine întemeiat: scrierile și consemnările lor erau ezoterice. Preoții babilonieni nu au făcut nimic mai mult decât preoții altor popoare din vechime. Arhivele lor erau destinate doar Inițiaților și discipolilor acestora și numai acestora din urmă li se dădea cheia semnificației lor reale. Remarcile profesorului Sayce sunt însă pline de promisiuni, căci el explică dificultățile, spunând că întrucât:

„Biblioteca din Ninive cuprindea mai ales copii ale unor texte babiloniene mai vechi, iar întrucât copiii au ales doar tăblițele care prezentau un interes deosebit pentru cuceritorii asirieni, ce datau dintr-o epocă relativ recentă, acest fapt a crescut foarte mult cea mai mare dintre toate dificultățile cu care ne confruntăm, și anume aceea ca de multe ori să nu cunoaștem vechimea dovezilor documentare pe care le deținem și valoarea exactă a materialelor de care dispunem în vederea reconstituirii istoriei.”

Avem așadar dreptul de a deduce că descoperiri și mai recente pot impune să ducem datele despre babilonieni dincolo de anul 4000 î.C., pentru a le face *precosmice* în ochii tuturor admiratorilor *Bibliei*.

Cât de multe lucruri ar fi aflat paleontologia, dacă milioane de lucrări nu ar fi fost distruse! Ne referim la Biblioteca din Alexandria care a fost distrusă de trei ori: de Iulius Cezar în anul 48 î.C., în anul 390 d.C. și în final în anul 640 d.C., de către generalul Califului Omar. Ce înseamnă acest lucru în comparație cu arhivele și lucrările din Bibliotecile atlante străvechi care au fost distruse, despre ale căror consemnări se spune că ar fi fost imprimate pe pieile tăbăcite ale uriașilor monștri antediluvieni? Sau în comparație cu distrugerea nenumăratelor cărți chineze, din ordinul fondatorului dinastiei imperiale Tsin, Tsin Shi Hwang-ti, în anul 213 î.C.? Cu siguranță că tăblițele de lut din Biblioteca Imperială Babiloniană și comorile neprețuite ale colecțiilor chineze nu ar fi putut conține informațiile pe care o singură piele „atlantă” menționată mai devreme le-ar fi putut furniza lumii neștiutoare.

Totuși, chiar și cu extrem de insuficiente informații de care dispune, știința a înțeles necesitatea de a duce mai în trecut toate datele babiloniene, făcând acest lucru cu foarte multă generozitate. Aflăm de la profesorul Sayce că până și străvechilor statui din Tel-loh, din Babilonia de Jos, li s-a atribuit brusc o vechime ce le face să fie contemporane cu dinastia a patra din Egipt^[660]. Din păcate, dinastiile și piramidele au aceeași soartă ca erele geologice; datările lor sunt arbitrare și depind de capriciile respectivilor savanți. Se spune că arheologii știu acum că statuile menționate mai devreme sunt făcute din diorit verde care poate fi procurat doar din Peninsula Sinai și că:

„Prin stilul artistic și prin măsurile standard folosite, ele concordă cu statuile din diorit de același gen ale constructorilor piramidelor din timpul dinastiilor egiptene a treia și a patra. Mai mult decât atât, singura perioadă posibilă în care carierele din Peninsula Sinai s-ar fi putut afla sub ocupația babilonienilor trebuie plasată la scurt timp după încheierea perioadei în care au fost ridicate piramidele, și numai așa putem să înțelegem în ce măsură numele de Sinai ar fi putut deriva din Sin, numele străvechiului zeu-Lună babilonian.”

Este foarte logic, dar care e data fixată pentru aceste dinastii? Tăblițele sincronistice ale lui Sanchuniathon și Manetho — sau ceea ce a rămas din ele după ce au trecut prin mâinile piosului Eusebiu din Cezareea — au fost respinse, și totuși trebuie să fim mulțumiți cu cei patru sau cinci mii de ani î.C. ce îi sunt alocați cu atâta generozitate Egiptului. În orice caz, un punct este câștigat. Există măcar un oraș pe fața Pământului căruia îi sunt atribuite cel puțin 6 000 de ani, iar acesta este Eridu. Geologia a făcut această descoperire. Tot potrivit profesorului Sayce:

„În prezent se poate determina timpul necesar acumulării depozitelor de măr de pe fundul Golfului Persic, care reclamă un interval de 5000 până la 6000 de ani, din perioada în care Eridu, aflat acum pe continent la patruzeci de kilometri distanță de golf, era un port marin aflat

[660] A se vedea Prelegerile Hibbert pe anul 1887, p. 33.

la gura Eufratului și centrul schimburilor comerciale ale Babilonului cu sudul Arabiei și India. Noua cronologie prezintă mai ales timpul necesar seriei lungi de eclipse consemnate în tratatul de astronomie intitulat „Observațiile lui Bel” și ne permite de asemenea să înțelegem schimbarea altminteri derutantă a poziției echinocțiului vernal care s-a produs de când semnele noastre zodiacale actuale au fost denumite de primii astronomi din Babilon. Când a fost pus la punct calendarul akkadian, iar lunilor akkadiene li s-a dat un nume, în momentul echinocțiului de primăvară Soarele nu se afla ca acum, în Pești sau chiar în Berbec, ci în Taur. Ritmul precesiunii echinocțiilor fiind cunoscut, aflăm că la echinocțiul vernal Soarele se afla în Taur cam din anul 4700 î.C., obținând astfel limitele astronomice ale unei date care nu poate fi contestată.”^[661]

Poziția noastră poate deveni mai clară dacă declarăm chiar acum că utilizăm terminologia lui Sir C. Lyell pentru ere și perioade și că, atunci când vorbim despre era secundară și terțiară, despre epocile Eocen, Miocen și Pliocen, o facem pur și simplu pentru a ne face mai bine înțeleși, dat fiind că încă nu au fost stabilite durate fixe determinate pentru aceste ere și epoci, 2.500.000 de ani și respectiv 15.000.000 de ani fiind atribuite în momente diferite uneia și aceleiași ere (Terțiar); și întrucât nu există doi geologi sau naturaliști care să fie de acord asupra acestui punct, învățătura ezoterică poate rămâne cu totul indiferentă la chestiunea de a ști dacă omul și-a făcut apariția în timpul erei secundare sau în cea terțiară. Dacă se poate ajunge la a-i atribui acesteia din urmă o durată chiar mai mare, de 15.000.000 de ani, este perfect acceptabil; căci doctrina ocultă, păstrându-și cu strășnicie cifrele reale și corecte până în prezent în ce privește Prima, a Doua și două treimi din a Treia Rasă-rădăcină, oferă informații clare doar asupra unui punct – vârsta omenirii lui Vaivasvata Manu^[662].

[661] Extras dintr-un raport al Prelegerilor Hibbert, 1887: *Lectures on the Origin and Growth of Religion, as Illustrated by the Religion of the Ancient Babylonians*, de A. H. Sayce.

[662] A se vedea Vol. 3, Partea I, „Cronologia brahmanilor”.

O altă declarație hotărâtă este aceea că, în timpul așa-numitei epoci Eocen, continentul de care aparținea Rasa a Patra, pe care a trăit și a pierit, a prezentat primele simptome ale scufundării, și că a fost distrusă în cele din urmă în timpul Miocenului – cu excepția insuliței menționate de Platon. Acum rămân de verificat aceste idei cu ajutorul datelor științifice.

A. SPECULAȚII ȘTIINȚIFICE PE TEMA VÂRSTEI GLOBULUI, A EVOLUȚIEI ANIMALELOR ȘI A OMULUI

Se poate să nu ni se permită să aruncăm o privire lucrărilor specialiștilor? Lucrarea pe tema *Viața lumii sau geologie comparativă*, a profesorului A. Winchell, ne furnizează date ciudate. În ea găsim un oponent al teoriei nebulare ce lovește cu toată forța de ciocan a sentimentului său de *odium theologicum*^[663] în ipotezele mai curând contradictorii ale marilor vedete ale științei, cu privire la fenomenele siderale și cosmice, pe baza legăturilor lor cu duratele terestre. „Fizicienii și naturaliștii prea plini de imaginație” nu se simt în largul lor sub această avalanșă a propriilor calcule speculative plasate unele lângă altele și fac mai degrabă o impresie proastă. El scrie:

„Sir William Thomson, bazându-se pe principiile răcirii observate, trage concluzia că nu s-au putut scurge mai mult de 10 milioane de ani [în altă parte această cifră devine 100.000.000] de când temperatura Pământului s-a redus suficient pentru a favoriza viața vegetală^[664]. Helmholtz calculează că 20 de milioane de ani ar fi suficiente pentru a-i permite nebuloasei originale să se condenseze până la dimensiunea

[663] Expresia latină *odium theologicum* („ură teologică”) este numele dat inițial furiei și urii adesea intense generate de disputele pe tema teologiei. Expresia a fost adoptată și pentru a descrie dispute neteologice de natură ranchiunoasă (n.t.).

[664] *Nat. Philos.*, de Thomson și Tait, App. D. Trans. Royal Soc., Edin., XXIII, pt. I, 157 (1862).

actuală a Soarelui. Profesorul S. Newcomb afirmă că sunt necesare doar 10 milioane de ani pentru a se ajunge la o temperatură de 100 de grade Celsius^[665]. Dr. Croll estimează că trebuie 70 de milioane de ani pentru dispersarea căldurii^[666]... Bischof calculează că Pământului i-ar fi necesare 350 de milioane de ani pentru ca temperatura lui să coboare de la 2 000 de grade la 200 de centigrade. Reade, bazându-și estimarea pe observațiile făcute asupra ritmurilor de denudare, reclamă 500 de milioane de ani de când a început sedimentarea în Europa^[667]. Lyell s-a hazardat să presupună cu aproximație 240 de milioane de ani; Darwin socotea că au fost necesare 300 de milioane de ani pentru a avea loc transformările organice pe care le preconizează teoria lui; iar Huxley e dispus să ceară 1 000 de milioane de ani (!!)... Unii biologi ... par să-și închidă strâns ochii și să facă un salt în abisul milioanei de ani, pentru care nu au o estimare mai adecvată decât cea pentru infinit.”^[668]

În continuare, el prezintă ceea ce consideră a fi evaluări geologice mai corecte: câteva vor fi suficiente.

Potrivit lui Sir William Thomson, „vârsta totală a lumii, de la formarea scoarței terestre, este de 80.000.000 de ani”; iar conform calculelor profesorului Houghton referitoare la limita minimă a timpului care a trecut de la ridicarea Europei și Asiei, sunt date trei durate ipotetice pentru trei modalități *posibile* și diferite de ridicare a straturilor, variind de la modesta cifră de 640.730 de ani, apoi de 4.170.000 de ani și ajungând la formidabila cifră de 27.491.000 de ani!!

După cum se poate vedea, toate acestea *sunt suficiente* pentru a îngloba ceea ce susținem noi pentru cele patru continente și chiar pentru cifrele date de brahmani.

[665] *Popular Astronomy*, p. 509.

[666] *Climate and Time*, p. 335.

[667] Address, Liverpool Geological Society, 1876.

[668] *World-Life*, pp. 179-180.

Calcule suplimentare, despre care cititorul poate găsi detalii în lucrarea profesorului Winchell^[669], îl conduc pe Houghton la o aproximare a vârstei de sedimentare a globului, de 11.700.000 de ani. Autorul consideră că această cifră e prea mică, măbind-o imediat la 37.000.000 de ani.

Pe de altă parte, potrivit dr. Croll^[670], 2.500.000 de ani „reprezintă timpul care a trecut de la începutul erei terțiare”, în una din lucrările sale, iar potrivit unei noi opinii de-a lui s-ar fi scurs doar 15 milioane de ani de la începutul Eocenului^[671], iar cum acesta reprezintă prima din cele trei ere terțiare, acest lucru îl lasă pe cercetător în suspans, între două milioane și jumătate și cincisprezece milioane de ani. Dar dacă s-ar admite primele cifre moderate, atunci vârsta totală a lumii, de la formarea scoarței terestre, ar fi de 131.600.000 de ani.^[672]

Întrucât ultima eră glaciara s-a întins de acum 240.000 până la acum 80.000 de ani (opinia dr. Croll), rezultă că omul trebuie să fi apărut pe Pământ în urmă cu 100.000 până la 120.000 de ani. Dar, așa cum spune profesorul Winchell referindu-se la vechimea foarte mare a rasei mediteraneene:

„În general se consideră că el trebuie să-și fi făcut apariția în timpul scăderii ulterioare a ghețarilor continentali. Ea nu se referă totuși la vechimea raselor neagră și brună, de vreme ce există numeroase dovezi ale existenței lor în regiuni mai sudice, în vremuri cât de cât preglaciare.”^[673]

[669] Ibid., pp. 367-368.

[670] *Climate and Time*.

[671] Citat în *Mythical Monsters*, de dl Ch. Gould, p. 84

[672] Potrivit lui Bischof, au fost necesari 1 004 177 de ani, iar potrivit calculelor lui Chevandier 672 788 de ani, pentru formare a cărbunelui. „Timpul necesar pentru dezvoltarea straturilor din era terțiara, a căror grosime variază între 915 și 1 525 de metri, trebuie să fi fost de cel puțin 350 000 de ani.” (A se vedea *Force and Matter* de Büchner, p. 159, Ed. 1884.)

[673] Op. cit., p. 379.

Ca un exemplu de *certitudine și acord* geologic, putem adăuga și cifrele de mai jos. În estimarea timpului care a trecut de la era glaciară, trei autorități în domeniu – domnii T. Belt, membru al Societății Geologice, Robert Hunt și J. Croll, membri ai Societății Regale din Londra – prezintă niște cifre ce variază într-o măsură aproape incredibilă:

Belt	...	...	...	20.000 de ani
Hunt	...	...	...	80.000 de ani
Croll	...	...	...	240. 000 de ani ^[674] .

Nu e de mirare că dl Pengelly mărturisește că:

„La ora actuală este imposibil și poate că va fi mereu imposibil să se deducă duratele geologice, chiar și cu aproximație, în ani sau chiar în milenii.”

Aceeași incertitudine, aceleași contradicții și dezacorduri predomină și în privința tuturor celorlalte subiecte.

Opiniile științifice autorizate referitoare la originea Omului sunt, practic, amăgiri și capcane. În Asociația Britanică există numeroși antidarwiniști, iar selecția naturală începe să piardă teren. Deși la un moment dat ea a fost colacul de salvare ce părea să îi salveze pe erudiții teoreticieni de la o prăbușire intelectuală în abisul ipotezelor neproductive, ea începe să fie privită cu îndoială. Chiar și dl Huxley dă semne de absentism, considerând că „selecția naturală *nu este singurul factor*”:

„Avem o mare bănuială că ea [Natura] face uneori salturi considerabile din punct de vedere al variațiilor, iar aceste salturi dau naștere unora dintre diferențele care par să existe în seria formelor cunoscute.”^[675]

[674] Dar a se vedea „The Ice-Age Climate and Time”, *Popular Science Review*, XIV, 242.

[675] Analiza criticilor lui Kolliker.

Pe de altă parte, dr. C. R. Bree argumentează înțelept cu privire la discrepanțele fatale din teoria domnului Darwin:

„E necesar să fie amintit din nou faptul că formele intermediare trebuie să fi fost extrem de numeroase. Dl St. George Mivart consideră că schimbările evolutive pot avea loc mai rapid decât se crede în general, însă dl Darwin rămâne foarte fidel convingerii sale spunându-ne din nou *«natura non facit saltum»*.”^[676]

Asupra acestei idei, ocultiștii sunt de acord cu dl Darwin.

Învățătura ezoterică coroborează pe deplin ideea de progresie lentă și plină de demnitate a Naturii. Toate „impulsurile planetare” sunt periodice. Și totuși, această teorie darwinistă, pe cât de corectă este în detaliile minore, nu este mai de acord cu ocultismul decât cu dl Wallace care, în lucrarea sa intitulată *Contributions to the Theory of Natural Selection*, arată într-un mod destul de concludent că pentru a da naștere omului fizic e necesar ceva *mai mult* decât selecția naturală.

Între timp, să analizăm obiecțiile științifice aduse acestei teorii științifice și să vedem care sunt ele.

Constatăm că dl St. George Mivart susține că:

„Ar fi o estimare moderată să se aloce 25.000.000 de ani depunerii straturilor până la stratul Silurian superior inclusiv. Prin urmare, dacă activitatea evolutivă desfășurată în această perioadă de sedimentare reprezintă doar o sutime din întreaga activitate, va fi nevoie de 2.500.000.000 de ani (două miliarde cinci sute de milioane de ani) pentru dezvoltarea deplină a întregului regn animal până la starea lui actuală. În orice caz, chiar și o treime din această cifră ar depăși cu mult durata pe care fizica și astronomia o alocă finalizării acestui proces.

În final, există o dificultate legată de motivul absenței unor depuneri bogate în fosile în straturile cele mai vechi – dacă pe vremea aceea viața

[676] *Fallacies of Darwinism*. p. 160.

era la fel de abundentă și de variată cum susține teoria darwinistă că trebuie să fi fost. Chiar dl Darwin admite că «până în prezent cazul rămâne inexplicabil; iar acest lucru poate fi realmente susținut ca fiind un bun argument împotriva opiniilor» prezentate în cartea sa.

Constatăm așadar o remarcabilă absență (iar pe baza principiilor darwiniste aproape inexplicabilă) a formelor tranzitorii minuțios de progresive. Toate grupele cele mai marcante – lilieci, pterodactili, chelonieni, ihtiozauri, anure etc. – își fac apariția simultan. Chiar și calul, animalul a cărui genealogie s-a conservat probabil cel mai bine, nu furnizează nicio dovadă concludentă a unei origini exacte prin variațiuni fortuite și semnificative, în timp ce cercetări ulterioare arată că unele forme, precum labirintodonții și trilobiții, care păreau să prezinte modificări treptate, nu fac deloc acest lucru... Toate aceste dificultăți sunt evitate dacă admitem că noi forme de viață animală, având toate gradele de complexitate, apar din când în când într-un mod relativ neașteptat, fiind evaluate potrivit unor legi ce depind parțial de condițiile locale și parțial de cele interne – într-un mod similar celui în care cristalele (și poate, potrivit unor cercetări recente, formele de pe nivelul cel mai de jos al vieții) se dezvoltă în conformitate cu legile interne ale substanței constituente și în armonie și concordanță cu toate influențele și condițiile din mediul înconjurător.^[677]

„Legile interne ale substanței constituente.” Iată niște cuvinte înțelepte, admiterea posibilității fiind un act de prudență. Dar cum vor fi vreodată recunoscute aceste legi interne, dacă învățătura ocultă este respinsă? Așa cum ne scrie un prieten în timp ce ne atrage atenția asupra speculațiilor de mai sus:

„Cu alte cuvinte, doctrina Impulsurilor vitale planetare trebuie să fie admisă. Altminteri, de ce speciile sunt acum *stereotipizate* și de ce chiar și soiuri domesticite de porumbei și multe alte animale revin la tipurile lor ancestrale atunci când sunt abandonate?”

[677] *The Genesis of species*, Cap. VI, pp. 160-162, ed. 1872.

Pentru ca actuala confuzie să nu devină și mai derutantă, este totuși necesar ca învățătura ce tratează Impulsurile vitale planetare să fie clar explicată și la fel de clar înțeleasă. Toate aceste dificultăți ar dispărea la fel cum dispar umbrele nopții sub lumina Soarelui care răsare, dacă s-ar admite următoarele axiome ezoterice:

- (a) Existența și vechimea extrem de mare a Lanțului nostru planetar;
- (b) Realitatea celor Șapte Runde;
- (c) Separarea Raselor umane (în afara împărțirii pur antropologice) în șapte Rase-rădăcină distincte, din care omenirea noastră europeană actuală reprezintă Rasa a Cincea;
- (d) Vechimea extrem de mare a omului în această Rundă (a Patra); și în final:
- (e) Că așa cum aceste Rase evoluează de la starea eterică la cea materială, iar de la aceasta din urmă revin la o densitate redusă a țesuturilor fizice, la fel și toate speciile vii (așa-zis) *organice* de animale, inclusiv vegetația, se schimbă la fiecare Rasă-rădăcină nouă.

Dacă s-ar admite acest lucru, chiar dacă numai împreună cu alte presupuneri care sunt cu siguranță *nu mai puțin absurde* la o analiză mai matură – dacă teoriile oculte trebuie considerate „absurde” pentru moment –, toate dificultățile ar dispărea. Cu certitudine că știința ar trebui să caute să fie *mai* logică decât este acum, deoarece nu prea poate să susțină teoria descendenței omului dintr-un strămoș antropoid și în același timp să îi refuze unui astfel de om o vechime rezonabilă! Odată ce dl Huxley vorbește despre „uriașa prăpastie dintre maimuță și om la nivel de intelect” și despre „diferența enormă actuală dintre ei”^[678], admitând necesitatea de a extinde limitele pe care știința le atribuie vechimii omului pe Pământ pentru această dezvoltare lentă și treptată, atunci toți oamenii de știință care îi împărtășesc concepția ar trebui în

[678] *Man's Place in Nature*, p. 102, notă.

orice caz să ajungă cel puțin la niște cifre aproximative și să se pună de acord asupra duratei probabile a epocilor Pliocen, Miocen și Eocen, despre care se discută atât de mult, dar nu se cunoaște nimic clar — chiar dacă nu îndrăznesc să se avânte *dincolo* de ele. Se pare însă că nu există doi savanți care să fie de acord. Durata fiecărei epoci pare a fi un mister și un ghimpe în coasta geologilor; așa cum am arătat mai devreme, ei sunt incapabili să își armonizeze concluziile chiar și cu privire la formațiunile geologice relativ recente. Prin urmare, nu se poate avea încredere în cifrele pe care le dau, căci pentru ei sunt fie milioane de ani, fie doar niște mii de ani!

Cele spuse sunt întărite chiar de mărturisiri făcute de ei înșiși, rezumatul acestora găsindu-se în acel „Cerc al științelor” numit *Encyclopædia Britannica*, care prezintă media acceptată pentru enigmele geologice și antropologice. În ea sunt prezentate cele mai bune dintre opiniile cele mai autorizate; cu toate acestea, noi găsim în ea un refuz de a atribui o dată cronologică exactă, chiar și unor epoci relativ recente precum Neoliticul, deși, în mod surprinzător, o epocă e stabilită ca urmare a începuturilor unor anumite perioade geologice, a cărei durată cu greu ar mai putea fi scurtată fără riscul de a intra imediat în conflict cu faptele.

Astfel, în marea *Encyclopædia* se presupune că:

„S-a scurs un milion de ani ... de la solidificarea pământului nostru, moment în care pe el a apărut prima formă de viață.”^[679]

Se pare însă că a încerca să îi convertești pe geologii și antropologii moderni e la fel de lipsit de speranță ca a-i face pe naturaliștii școlii darwiniste să devină conștienți de greșelile pe care le fac.

[679] Vol. X, art. „Geology”, p. 227. „100 000 000 de ani sunt probabil suficiente din belșug pentru toate cerințele geologiei”, spune textul. În Franța, unii *savanți* nu consideră această perioadă nici pe departe „suficientă”. Le Couturier susține că sunt necesare 350 de milioane de ani; Buffon se mulțumea cu 34 de milioane; dar în școlile moderne există savanți care nu vor fi mulțumiți cu mai puțin de 500 de milioane de ani.

Despre Rasa-rădăcină ariană și originile ei știința cunoaște la fel de puține lucruri ca despre oamenii de pe alte planete. Cu excepția lui Flammarion și a câtorva mistici din rândul astronomilor, chiar și caracterul locuibil al altor planete este în general negat. Și totuși oamenii de știință din primele rase ale grupului arian erau niște astronomi-adepti atât deeminenți, încât se pare să fi cunoscut mult mai multe lucruri despre rasele de pe Marte și Venus decât cunosc antropologii noștri moderni despre stadiile de început ale Pământului.

Să lăsăm deocamdată deoparte știința modernă și să ne îndreptăm atenția spre cunoașterea străveche. Dat fiind că savanții din vremuri extrem de îndepărtate ne asigură că toate cataclismele geologice — de la ridicarea oceanelor, potopuri și deplasarea continentelor, până la cicloane, uragane, cutremure, erupții vulcanice, marea și chiar la condițiile meteorologice extraordinare și schimbările de anotimp care, în zilele noastre, îi nedumeresc pe toți meteorologii europeni și americani — se datorează Lunii și planetelor; că până și niște constelații modeste și neglijate au și ele o foarte mare influență asupra schimbărilor meteorologice și cosmice, pe și în Pământul nostru, să acordăm un moment de atenție despoților noștri siderali, guvernatorii globului și oamenilor noștri. Știința modernă neagă o astfel de influență; știința arhaică o afirmă. Vom vedea ce spune fiecare în parte referitor la această chestiune.

B. DESPRE LANȚURILE PLANETARE ȘI PLURALITATEA LOR

Oare cei din vremuri străvechi cunoșteau alte lumi în afara lumii lor? Care sunt datele pe care se bazează ocultistii atunci când afirmă că fiecare glob este un Lanț de Lumi Septenar — din care e vizibil un singur membru — și că aceste lumi sunt, au fost și vor fi „locuite de oameni”, la fel cum sunt toate stelele și planetele vizibile? Ce vor ei să spună prin „influența morală și fizică” exercitată asupra globului nostru de Lumile siderale?

Acestea sunt întrebările care ne-au fost adresate adesea, iar ele trebuie analizate sub toate aspectele. La prima dintre cele două întrebări răspunsul nostru este următorul: Noi credem că da, întrucât prima lege a naturii este uniformitatea în diversitate, iar a doua analogia. „Precum sus, la fel și jos”. S-au dus pentru totdeauna vremurile când pioșii noștri strămoși credeau că Pământul se află în centrul universului și când Biserica și aroganții ei slujitori erau capabili să ceară cu insistență ca presupunerea că o altă planetă ar putea fi locuită să fie privită ca o blasfemie. Adam și Eva, șarpele și păcatul original, urmate de răscumpărarea prin sânge au stat prea mult timp în calea progresului, iar adevărul universal a fost astfel sacrificat concepției stupide despre oamenii neînsemnați care suntem.

Care sunt deci dovezile despre acest fapt? În afara dovezilor bazate pe deducție și raționament logic, pentru profani nu există altele. Pentru ocultiști, care cred în cunoașterea dobândită de nenumăratele generații de clarvăzători și Inițiați, datele prezentate în cărțile secrete sunt arhisuficiente. Publicul obișnuit are nevoie însă de alte dovezi. Există câțiva cabaliști și chiar câțiva ocultiști orientali care, nereușind să găsească dovezi uniforme despre această idee în toate lucrările mistice ale popoarelor, ezită să accepte învățătura. În curând vor fi disponibile chiar și astfel de „dovezi uniforme”. Între timp, putem să abordăm subiectul sub aspectul lui general și să vedem dacă convingerea în el este pe-atât de absurdă pe cât spuneau unii savanți împreună cu alți ipocriți. Poate că fără să ne dăm seama, atunci când ne gândim la o pluralitate a „lumilor” locuite, ne imaginăm că ele sunt precum globul pe care locuim și populate de ființe care seamănă mai mult sau mai puțin cu noi. Procedând astfel, nu facem decât să ne urmăm un instinct natural. Într-adevăr, atât timp cât investigația noastră se limitează la istoria vieții pe acest glob, putem să facem speculații asupra acestei chestiuni într-un mod oarecum profitabil, întrebându-ne, cu

speranța de a pune măcar o întrebare inteligibilă, ce însemnau „lumile” despre care se vorbește în toate scripturile antice ale omenirii? Dar cum putem ști: (a) ce gen de ființe trăiesc pe globuri în general și (b) dacă cei care guvernează planete superioare planetei noastre nu exercită în mod *conștient* asupra Pământului nostru o influență pe care e posibil ca noi să o exercităm în mod *inconștient* pe termen lung, de pildă asupra planetelor mici (planetoide sau asteroide), prin faptul că am împărțit suprafața Pământului în bucăți, deschizând canale și schimbând astfel în totalitate climatele noastre? Desigur că, la fel ca soția lui Cezar, planetoidele nu pot fi afectate de suspiciunile noastre. Ele sunt prea departe etc. Dar cum noi credem în astronomia ezoterică, nu suntem prea siguri de asta.

Însă atunci când, extinzându-ne speculațiile dincolo de Lanțul nostru planetar, căutăm să depășim granițele Sistemului Solar, acționăm realmente ca niște proști încrezuți. Pentru că – acceptând vechea axiomă hermetică, „precum sus, la fel și jos” – așa cum se prea poate să gândim că pe Pământ Natura dă dovadă de cea mai atentă economie, utilizând orice lucru dezgustător și deșeu în minunatele ei transformări, fără a se repeta *vreodată*, tot așa se poate să tragem în mod just concluzia că în toate sistemele ei infinite nu există un alt glob care să semene atât de îndeaproape cu acest Pământ, pe care facultățile obișnuite ale omului să îi permită să imagineze și să reproducă asemănarea și conținutul lui.^[680]

Și într-adevăr, descoperim în poveștile de iubire, precum și în așa-numitele ficțiuni științifice și *revelații* spiritiste ce provin de la

[680] Ni se spune că Dhyan Chohanii sau spiritele planetare cele mai înalte (dincolo de cunoașterea legii analogiei) nu știu ce există dincolo de sistemele planetare vizibile, pentru că esența lor nu se poate adapta la cea a lumilor aflate dincolo de Sistemul nostru Solar. Atunci când ele vor ajunge la un stadiu superior de evoluție, aceste alte universuri le vor fi accesibile; între timp, ele au o cunoaștere deplină a tuturor lumilor aflate între granițele Sistemului nostru Solar.

Lună, stele și planete, doar noi combinații sau modificări ale oamenilor și lucrurilor, ale pasiunilor și formelor de viață cu care suntem familiarizați, chiar dacă pe alte planete din Sistemul nostru natura și viața sunt cu totul diferite de cele care predomină pe a noastră. Swedenborg a fost remarcabil în inculcarea unei astfel de convingeri eronate.

Mai mult decât atât, omul obișnuit nu are experiența unei alte stări de conștiință decât cea generată de simțurile fizice. Oamenii visează; ei sunt cufundați într-un somn prea profund pentru ca visele să aibă un impact asupra creierului fizic, iar în aceste stări trebuie să existe totuși conștiință. Atât timp cât aceste mistere rămân neexplorate, cum putem deci spera să facem speculații folositoare asupra naturii globurilor care, în economia Naturii, trebuie să țină de alte stări de conștiință, cu totul diferite de cele pe care omul le cunoaște aici?

Iar acest lucru este absolut adevărat. Chiar și marii adepți (cei inițiați, bineînțeles), deși sunt clarvăzători instruiți, pot afirma că au o cunoaștere temeinică doar despre natura și aspectul planetelor aparținând Sistemului nostru Solar și a locuitorilor de pe ele. Ei *știu* că aproape toate lumile planetare sunt locuite, dar – chiar și în spirit – au acces doar la acelea din sistemul nostru; și mai știu cât de greu este, *chiar și pentru ei*, să ajungă la o rezonanță deplină cu planurile de conștiință existente în sistemul nostru, care diferă de stările de conștiință posibile pe acest Glob; cum ar fi, de pildă, cele care există în Lanțul Sferelor aflate pe cele trei planuri care sunt dincolo de cel al Pământului. Această cunoaștere și comunicare sunt posibile pentru ei pentru că au învățat să ajungă până la planuri ale conștiinței care rămân inaccesibile percepțiilor omului obișnuit; dar dacă ei și-ar împărtăși cunoașterea, lumea nu ar fi mai înțeleaptă, deoarece oamenilor le lipsește experiența altor forme de percepție care le-ar permite să înțeleagă ceea ce li s-ar spune.

Rămâne totuși faptul că majoritatea planetelor, precum și a stelelor aflate dincolo de sistemul nostru sunt locuite, fapt pe care l-au admis chiar și oamenii de știință. Laplace și Herschel erau convinși de el, chiar dacă au evitat cu înțelepciune să facă speculații imprudente, iar aceeași concluzie a fost prezentată și susținută cu o mulțime de considerații științifice de către C. Flammarion, binecunoscutul astronom francez. Argumentele pe care acesta le aduce în prim-plan sunt strict științifice și de natură să prezinte interes chiar și pentru mintea unui materialist, care ar rămâne neimpresionată de idei precum cele ale renumitului fizician Sir David Brewster, care scrie:

„«Spiritelor aride» sau «sufletelor inferioare», cum le numesc poezii, care pot fi făcute să creadă că Pământul e singurul corp ceresc locuit din Univers, nu le-ar fi deloc greu să-și imagineze ca și Pământul să fi fost lipsit de locuitori. Mai mult decât atât, dacă aceste minți ar fi la curent cu deducțiile geologiei, ar admite că vreme de miriade de ani el a fost nelocuit; și iată că ajungem la concluzia imposibilă că în decursul acestor miriade de ani nu exista o singură creatură inteligentă în vastele domenii ale Regelui Universal și că înainte de formațiunile protozoare nu existau nici plante, nici animale în toată nemărginirea spațiului.”^[681]

În plus, Flammarion arată că toate condițiile necesare vieții – chiar și cele pe care o cunoaștem *noi* – sunt prezente pe unele planete cel puțin, subliniind faptul că aceste condiții trebuie să fie mult mai favorabile pe ele, decât sunt pe Pământ.

Prin urmare, raționamentul științific, precum și fenomenele observate, sunt de acord cu afirmațiile clarvăzătorului și cu vocea

[681] Întrucât niciun atom din întreg Cosmosul nu e lipsit de viață și de conștiință, cu atât mai mult globurile lui puternice trebuie să fie pline de ambele – deși ele rămân ca niște cărți sigilate pentru noi, oamenii, care abia suntem în stare să pătrundem în conștiința formelor de viață celor mai apropiate de noi.

Noi nu ne cunoaștem pe noi înșine, și atunci cum am putea, dacă nu am fost niciodată instruiți și inițiați, să credem că putem pătrunde în conștiința celor mai mici dintre animalele din jurul nostru?

lăuntrică din inima omului, pentru a declara că viața – viața inteligentă și conștientă – *trebuie* să existe și în alte lumi decât a noastră.

Aceasta este însă granița dincolo de care facultățile obișnuite ale omului nu îl pot conduce. Numeroase sunt plâsmuirile și povestirile, unele pur fanteziste, altele pline de cunoaștere științifică, în care s-a încercat să se imagineze și să se descrie viața de pe alte globuri. Însă tot ceea ce oferă ele reprezintă doar o copie denaturată a dramei vieții din jurul nostru. Este fie vorba despre, în cazul lui Voltaire, oamenii din rasa noastră studiați la microscop, fie, în cazul lui Cyrano de Bergerac, despre un grațios joc al fanteziei și satirei; dar constatăm întotdeauna că, în principiu, lumea nouă nu este decât cea în care trăim. Tendința aceasta e atât de puternică, încât chiar și marii clarvăzători naturali, dar neinițiați, îi cad victime atunci când nu sunt instruiți.

Făcând comentarii despre această tendință, Flammarion spune:

„Se pare că în ochii autorilor care au scris pe această temă, Pământul ar fi de tipul Universului, iar omul de pe Pământ de tipul locuitorilor din Ceruri. Este, dimpotrivă, mult mai probabil ca, dat fiind că natura altor planete este în esență variată, iar mediul și condițiile de existență fundamental diferite, deși forțele care guvernează crearea ființelor și substanțele care intră în alcătuirea lor reciprocă sunt în esență distincte, rezultă că modul nostru de existență nu poate fi în niciun caz considerat ca fiind aplicabil altor globuri. Cei care au scris pe această temă s-au lăsat dominați de idei terestre, comițând prin urmare o greșală.”^[682]

Flammarion face însă exact greșala pe care o condamnă aici, deoarece el ia în mod tacit condițiile de viață de pe Pământ ca fiind standardul după care să determine gradul în care alte planete sunt adaptate pentru a fi locuite de „alte omeniri”.

[682] *Pluralité des Mondes*, p. 439.

Să lăsăm totuși aceste speculații goale și inutile, care, deși par să ne umple inima cu un licăr de entuziasm și să ne lărgească înțelegerea mentală și spirituală, în realitate provoacă o stimulare artificială, făcându-ne să pierdem tot mai mult din vedere necunoașterea de către noi nu doar a lumii în care locuim, dar chiar și a nemărginirii existente în noi.

Așadar, atunci când întâlnim expresia „alte lumi” despre care se vorbește în Bibliile omenirii, putem să tragem fără teamă concluzia că ea se referă nu doar la alte stări ale Lanțului nostru planetar și ale Pământului, ci și la alte globuri locuite – stele și planete –, și că nu au fost făcute niciodată speculații despre acestea din urmă. Întreaga lume antică credea în Universalitatea vieții. Dar niciun clarvăzător cu adevărat inițiat din nicio națiune civilizată nu a spus vreodată că viața de pe alte planete ar putea fi judecată pe baza standardului vieții terestre. Ceea ce se înțelege în general prin „Pământuri” și „Lumi” are legătură cu: (a) „renașterile” globului nostru după fiecare Manvantara și după o lungă perioadă de eclipsare și (b) schimbările periodice și totale ale suprafeței Pământului, când dispar continente pentru a face loc oceanelor și când oceane și mări sunt strămutate cu violență la poli, pentru a ceda locul la noi continente.

Am putea începe cu *Biblia* – cea mai tânără dintre Scripturile lumii. În *Ecleziastul*, citim aceste cuvinte ale Regelui-Inițiat:

„O generație trece și vine alta, dar pământul rămâne pe veci... Ce a fost va mai fi, și ce s-a făcut se va mai face, și nu este nimic nou sub Soare.”^[683]

Nu e ușor de văzut în spatele acestor cuvinte referirea ce se face la cataclismele succesive care au măturat rasele omenirii sau, dacă mergem și mai în trecut, la diversele tranziții prin care a trecut globul în timpul procesului formării lui. Dar dacă ni se spune că acele cuvinte se referă doar la lumea *noastră așa cum o vedem în prezent*, îl vom invita pe

[683] Op. cit., 1:4, 9.

cititor să consulte *Noul Testament*, unde Sfântul Pavel vorbește despre Fiul (Puterea manifestată) pe care Dumnezeu l-a desemnat ca moștenitor al tuturor lucrurilor și „prin care a făcut și lumile” (la plural)^[684]. Această „Putere” este Hohmah, Înțelepciunea și Cuvântul. Probabil ni se va spune că prin cuvântul „lumi” se făcea referire la stele, la corpurile cerești etc. Dar în afară de faptul că „stelele” nu erau cunoscute drept „lumi” de către redactorii ignoranți a Epistolelor, deși ele trebuie să îi fi fost cunoscute astfel lui Pavel, care era un Inițiat, un „Maestru-constructor”, putem cita în acest sens un teolog eminent, Cardinalul Wiseman. În lucrarea sa (p. 309) ce tratează perioada nedefinită a celor șase zile – sau ar trebui să spunem perioada „prea definită” a celor șase zile – ale Creației și a celor 6 000 de ani, el mărturisește că suntem cu totul în întuneric cu privire la sensul acestei afirmații a Sfântului Pavel, dacă nu ni se îngăduie să presupunem că el făcea aluzie la perioada scursă între *primul* și al *doilea* verset al capitolului I din cartea *Facerea* și, prin urmare, la transformările primordiale, adică la distrugerii și reproduceri ale lumii, indicate în capitolul I din *Ecleziastul*, sau dacă acceptăm, ca atât de mulți alții și în *sensul literal*, pasajul din capitolul I, v. 2 din *Epistola lui Pavel către evrei*, unde se vorbește despre crearea „*lumilor*”, la plural. Este foarte singular, adaugă el, faptul ca toate cosmogoniile să fie de acord pentru a sugera aceeași idee și pentru a păstra tradiția unei prime serii de transformări în urma căreia lumea a fost distrusă și reînnoită.

Dacă Cardinalul ar fi studiat *Zoharul*, îndoilele lui ar fi devenit certitudini. „Idra Suta” spune:

[684] *Epistola lui Pavel către evrei*, 1:2. Se face referire la Logosul fiecărei cosmogonii. Lumina necunoscută – cu care se spune că el coexistă și e contemporan – este reflectată în Primul născut, *Protogonosul*; iar Demiurgul sau Mintea Universală își îndreaptă Gândul Dumnezeiesc în haosul care, sub acțiunea modelatoare a dumnezeilor minori, va fi împărțit în Șapte Oceane – *Sapta Samudras*. Este Purusha, Ahura Mazda, Osiris etc. și în final Cristosul gnostic, care în *Cabala* este Hohmah sau Înțelepciunea, „Cuvântul”.

„Au existat lumi vechi ce au pierit de îndată ce au luat ființă; lumi cu și fără formă, numite Scânteii – întrucât erau ca scântele ce zboară de sub ciocanul fierarului în toate direcțiile. Unele dintre ele erau lumile primordiale care nu au putut dura mult timp, deoarece cel «Străvechi» – sfințit fie-i numele! – nu-și preluase încă forma^[685], lucrătorul nu era încă «Omul celest».”^[686]

Pe de altă parte, în *Midraș*, scris cu mult timp înaintea *Cabalei* lui Simeon bar Yohai, rabinul Abahu explică următoarele:

„Cel Sfânt, binecuvântat fie-i numele, a format și distrus succesiv diverse lumi înainte de aceasta^[687]... Or, acest lucru se referă atât la primele rase [„Regii Edomului”], cât și la lumile distruse.”^[688]

„Distruse” înseamnă aici ceea ce noi numim „eclipsare”. Acest lucru devine evident atunci când citim explicația dată în continuare:

„Totuși, când se spune că ele [lumile] au pierit, prin aceasta se înțelege doar că ele [omenirile lor] erau lipsite de forma adevărată, până în momentul când a luat ființă forma [noastră] umană, în care sunt cuprinse toate lucrurile și care conține toate formele^[689]... Asta nu înseamnă moarte, ci indică doar reducerea stării lor [de lumi în plină activitate].”^[690]

Prin urmare, atunci când citim despre „distrugerea” lumilor, cuvântul are diferite sensuri, care sunt foarte clare în câteva comentarii

[685] *Forma* de Tikkun sau Protogonosul, „Primul născut”, adică Forma și Ideea Universală, nu fuseseră încă ogândite în Haos.

[686] *Zohar*, III, 292 c., „Omul celest” este Adam Kadmon – sinteza Sefiroșilor, așa cum „Manu Svayambhuva” e sinteza Prajapatilor.

[687] *Bereshith Rabba*, Parsha IX.

[688] Aici se face referire la cele trei Runde care au precedat Runda noastră a *patra*.

[689] Această frază deține un sens dublu și un mister profund din științele oculte, secret care, *dacă* și *atunci când* e cunoscut, îi conferă adeptului puteri extraordinare de a-și *modifica forma vizibilă*.

[690] „Idra Suta”, *Zohar*, III, 136 c. „O reducere a stării lor” este clar că, de la starea de lumi active, ele au căzut într-o stare de eclipsare temporară – ele se odihnesc, fiind prin urmare schimbate în totalitate.

pe tema *Zoharului* și în tratatele cabalistice. Așa cum am spus în altă parte, asta nu înseamnă doar distrugerea a numeroase lumi care își încheiaseră cursul vieții, dar și a câtorva continente care au dispărut, precum și declinul lor și modificarea amplasării lor geografice.

Misterioșii „Regi ai Edomului” sunt numiți uneori „lumile” care fuseseră distruse, dar acesta e un „văl”. Regii care au domnit în Edom, înainte ca vreun Rege să domnească în Israel, sau „Regii edomiți”, nu ar putea simboliza niciodată „lumile anterioare”, ci doar „încercările de a face oameni” pe acest glob – rasele preadamice despre care vorbește *Zoharul* și pe care noi le descriem drept *Prima* Rasă-rădăcină. Referitor la cele șase Pământuri (cele șase „membre” ale Microprosopusului), așa cum se spune că al șaptelea (Pământul nostru) nu intra în calcul atunci când au fost create cele șase (cele șase sfere de deasupra globului nostru din cadrul Lanțului terestru), tot așa primii șapte Regi ai Edomului nu sunt luați în calculele din *Facerea*. În virtutea legii analogiei și a permutării, în *Cartea numerelor* caldeeană, precum și în *Cărțile Cunoașterii* și ale *Înțelepciunii*, cele „șapte lumi primordiale” înseamnă și cele „șapte rase primordiale” (subrase ale Primei Rase-rădăcină a Umbrelor); iar Regii Edomului sunt de asemenea fiii lui „Esau, tatăl edomiților”^[691]; adică Esau reprezintă în *Biblie* rasa aflată între a Patra și a Cincea, rasa atlantă și cea ariană. „Două neamuri sunt în pânțele tale”, i-a spus Domnul Rebecăi, iar Esau era roșu și păros. De la versetul 24 până la versetul 34, capitolul XXV din *Facerea* cuprinde istoria alegorică a nașterii Rasei a Cincea.

În *Siphra Dzenioutha* se spune:

„Iar Regii din vremurile vechi au murit și capetele [coroanele] lor nu au mai fost găsite.”

[691] *Facerea*, 36:43

Iar în *Zohar* se afirmă:

„Căpetenia unui popor care nu a fost formată la început după chipul Căpeteniei Albe: poporul lui nu este din această Formă... Înainte ca ea [Căpetenia Albă, Rasa a Cincea sau Străbuna Străbunelor] să se aranjeze în Forma sa [proprie sau actuală] ... toate lumile au fost distruse; de aceea este scris: iar Bela, Fiul lui Beor, a împărășit peste Edom [Facerea, 36. Aici «lumile» înseamnă rase]. Iar el [acest Rege sau alt Rege al Edomului] a murit, iar în locul lui a domnit altul.”

Se pare că niciun cabalist care a abordat până acum simbolismul și alegoria care se ascund sub acești „Regi ai Edomului” nu a înțeles mai mult de un aspect al lor. Ei nu sunt doar „lumile ce au fost distruse” sau „Regii care au pierit”, ci ambele și încă multe alte lucruri, despre care spațiul nu ne permite să discutăm acum. Lăsând deci deoparte parabolele mistice din *Zohar*, vom reveni la datele reale ale științei materiale; dar mai întâi să menționăm câteva nume din lunga listă a marilor gânditori care credeau în pluralitatea lumilor locuite, în general, și în lumi care au precedat-o pe a noastră. Aceștia sunt: marii matematicieni Leibniz și Bernoulli, Sir Isaac Newton, după cum se poate vedea citind cartea sa, *Optics*; Buffon, naturalistul; Condillac, scepticul; Bailly, Lavater, Bernardin de Saint-Pierre și, făcând un contrast cu aceștia doi din urmă – bănuți cel puțin de misticism –, Diderot și majoritatea scriitorilor din *Encyclopaedia*. După aceștia urmează Kant, fondatorul filosofiei moderne; filosofi poeți Goethe, Krause, Schelling; și mulți astronomi, de la Bode, Fergusson și Herschel până la Lalande și Laplace, împreună cu numeroșii lor discipoli din anii mai recenti.

Iată într-adevăr o listă impresionantă de nume respectate; dar datele din astronomia fizică pledează și mai puternic decât aceste nume în favoarea prezenței vieții, ba chiar a vieții organizate, pe alte planete. Astfel, în patru meteoriți care au căzut în Alais din Franța, la Capul Bunei Speranțe, în Ungaria și din nou în Franța, în urma analizelor

s-a descoperit prezența grafitului, o formă de carbon despre care se știe că este invariabil asociat cu viața organică de pe Pământul nostru. Iar ceea ce arată că prezența carbonului nu se datorează niciunei acțiuni care are loc în atmosfera noastră este faptul că el a fost găsit chiar în mijlocul unui meteorit, în timp ce într-un alt meteorit căzut în 1857 la Argueil, în sudul Franței, s-a găsit apă și turbă, aceasta formându-se întotdeauna prin descompunerea substanțelor vegetale.

În plus, dacă se studiază condițiile astronomice ale altor planete, e lesne de dovedit că mai multe dintre ele sunt mult mai bine adaptate decât Pământul pentru dezvoltarea vieții și a inteligenței – chiar în condițiile cu care oamenii sunt familiarizați. De pildă, pe planeta Jupiter anotimpurile, în loc să varieze în cadrul unor limite largi precum ale noastre, se schimbă în grade aproape imperceptibile și durează de douăsprezece ori mai mult ca ale noastre. Datorită înclinației axei lui, anotimpurile de pe Jupiter sunt consecința aproape în totalitate a excentricității orbitei sale și, drept urmare, se schimbă treptat și regulat. Ni se va spune că pe Jupiter viața nu e posibilă din cauză că planeta se află într-o stare incandescentă. Nu toți astronomii sunt însă de acord cu această idee. De exemplu, ceea ce spunem este declarat de dl Flammarion, iar el trebuie să știe.

Pe de altă parte, Venus ar fi mai puțin adaptată vieții umane așa cum există ea pe Pământ, întrucât anotimpurile ei sunt mai extreme, iar schimbările de temperatură mai bruște; este totuși curios faptul că durata zilei este aproape aceeași pe cele patru planete interioare: Mercur, Venus, Pământ și Marte.

Pe Mercur, căldura și lumina Soarelui sunt de șapte ori mai puternice decât pe Pământ, iar datele astronomice arată că această planetă e înconjurată de o atmosferă foarte densă. Or, întrucât observăm că pe Pământ viața e mai activă în mod direct proporțional cu lumina și

căldura primită de la Soare, ar părea mai mult decât probabil ca intensitatea ei să fie considerabil mai mare pe Mercur decât aici.

Venus, la fel ca Mercur, are o atmosferă foarte densă, și la fel are și Marte, iar zăpezile care acoperă polii lor, norii care ascund suprafața lor, configurația geografică a mărilor și continentelor lor, variațiile anotimpurilor și climei lor sunt foarte asemănătoare – cel puțin din perspectiva astronomului fizic. Însă aceste date și reflecțiile cărora le dau naștere se referă doar la posibilitatea existenței pe aceste planete a vieții umane așa cum e cunoscută pe Pământ. Faptul că unele forme de viață așa cum le cunoaștem sunt *posibile* pe aceste planete a fost demult demonstrat cu prisosință, așa că pare să fie total inutil să intrăm în detalii referitoare la fiziologia etc. acestor locuitori ipotetici, deoarece la urma urmelor, cititorul nu ar putea ajunge decât la o extindere imaginară a mediului lui familiar. Este mai bine să ne mulțumim cu cele trei concluzii pe care Flammarion, pe care l-am citat frecvent, le formulează ca fiind niște deducții riguroase și exacte rezultate din datele și legile pe care le cunoaște știința.

Diversele forțe care erau active la începutul evoluției au dat naștere unei mari varietăți de ființe în cele câteva lumi, atât în domeniul organic, cât și în cel anorganic.

Ființele animate au fost alcătuite de la început potrivit unor forme și organisme în corelație cu starea fiziologică a fiecărui glob locuit.

Omenirile altor lumi diferă de a noastră, atât prin organizarea interioară, cât și prin tipul lor fizic exterior.

În final, cititorul care ar fi înclinat să pună la îndoială validitatea acestor concluzii, ca fiind în contradicție cu *Biblia*, poate consulta o Anexă din cartea lui C. Flammarion, unde această chestiune e tratată în detaliu, întrucât într-o lucrare precum cea de față pare inutil să

atragem atenția asupra absurdității, din punct de vedere al logicii, a oamenilor bisericii care neagă pluralitatea lumilor bazându-se pe autoritatea biblică.

În acest sens, se poate să ne amintim bine de perioada când zelul înflăcărat al Bisericii aflate la început respingea doctrina sfericității Pământului, sub pretextul că popoarele de la antipozi s-ar afla în afara sferei de acțiune a Mântuirii; ne-am mai putea aminti cât timp i-a trebuit științei născânde pentru a demola concepția unui firmament solid, în canelurile căruia stelele se mișcau pentru edificarea specială a omenirii terestre.

Teoria rotației Pământului a fost întâmpinată cu aceeași opoziție – împinsă până la martiriul celor care au descoperit-o – din cauză că, pe lângă faptul că îl priva pe globul nostru de demna lui poziție centrală în spațiu, teoria provoca o îngrozitoare confuzie cu privire la ideile legate de Înălțare – întrucât termenii de „sus” și „jos” se dovedeau a fi pur și simplu relativi, se complica foarte mult chestiunea poziției exacte a Raiului!^[692]

Potrivit celor mai bune calcule moderne, există nu mai puțin de 500 000 000 de stele de diferite mărimi în cadrul câmpului acoperit de cele mai performante telescoape. Cât privește distanțele dintre ele, acestea sunt incalculabile. În cazul acesta, oare Pământul nostru microscopic – un „fir de nisip pe o plajă nemărginită” – este singurul centru de viață inteligentă? Soarele nostru, el însuși de 1.300.000 de ori

[692] În savanta și spirituala lucrare intitulată *God and his Book*, scrisă de reductibilul „Saladin”, un agnostic renumit, calculul amuzant potrivit căruia Cristos nu ar fi ajuns nici măcar la Sirius dacă s-ar fi înălțat cu viteza unei ghiulele reamintește în mod clar de trecut. El ridică o suspiciune, poate nu nefondată, că până și epoca noastră de clarificare științifică poate fi la fel de extrem de absurdă în negațiile ei materialiste pe cât erau de absurzi și materialişti oamenii din Evul Mediu în afirmațiile lor religioase.

mai mare decât planeta noastră, devine insignifiant alături de uriașul soare, Sirius, acesta fiind la rândul lui eclipsat de alți luminători din spațiul infinit. Concepția egocentrică despre Iehova, ca fiind tutorele special al unui mic și obscur trib seminomad, este tolerabilă alături de cea care limitează existența sensibilă la globul nostru microscopic. Motivele primare care au condus la ea sunt fără îndoială următoarele: (a) neștiința în domeniul astronomiei a primilor creștini, împreună cu o apreciere exagerată a importanței omului – o formă brută de egoism și (b) teama că, în cazul în care ar fi fost acceptată ipoteza existenței a milioane de alte globuri locuite, ar fi urmat întrebarea zdrobitoare: „A existat așadar câte o Revelație pentru fiecare lume?” – implicând ideea că Fiul lui Dumnezeu ar face continuu „turul lumilor”, ca să spunem așa. Din fericire, acum nu e nevoie să se irosească timp și energie pentru a dovedi posibilitatea existenței unor astfel de lumi. Toți oamenii inteligenți o admit. Ceea ce rămâne de demonstrat în prezent este faptul că, odată ce se dovedește că există lumi locuite în afară de a noastră, cu omeniri cu totul diferite între ele, precum și de a noastră – după cum se susține în științele oculte –, atunci evoluția Raselor anterioare va fi pe jumătate dovedită. Căci care este fizicianul sau geologul care va fi gata să susțină că Pământul nu s-a schimbat de foarte multe ori în milioanele de ani ce s-au scurs de-a lungul existenței lui și că, schimbându-și „pielea”, cum se spune în ocultism, Pământul nu a avut de fiecare dată omeniri speciale, adaptate la condițiile atmosferice și climatice implicate de schimbările respective. Iar dacă este așa, de ce cele patru omeniri total diferite care ne-au precedat nu ar fi existat și prosperat înainte de Rasa noastră Adamică (a Cincea Rasă-rădăcină)?

Înainte de a încheia această dezbatere, e necesar să cercetăm mai îndeaproape așa-zisa evoluție organică. Să căutăm bine și să vedem dacă este total imposibil să facem să concorde – până la un anumit punct – datele noastre oculte și cronologia noastră cu cele ale științei.

C. REMARCI SUPLIMENTARE DESPRE CRONOLOGIA GEOLOGICĂ EZOTERICĂ

Pare posibil să se calculeze durata, aproximativă în orice caz, a perioadelor geologice, combinând datele științei și ale ocultismului pe care le avem în fața noastră. Desigur că geologia este capabilă să stabilească aproape cu certitudine un lucru, și anume grosimea diferitelor straturi. Or, este logic că timpul necesar depunerii oricărui strat pe fundul unei mări trebuie să fie într-o proporție strictă cu grosimea masei astfel formate. Fără îndoială că *ritmul* în care se produce eroziunea pământului și repartizarea materiei pe fundul oceanelor a variat de la o epocă la alta și că schimbările provocate de diverse cataclisme au întrerupt „uniformitatea” proceselor geologice obișnuite. Prin urmare, dacă deținem o bază numerică clară pe baza căreia să lucrăm, sarcina noastră va fi mai puțin anevoioasă decât ar părea la prima vedere. Ținând cont de variațiile ritmului de sedimentare, profesorul Lefèvre ne dă cifrele relative care rezumă timpul geologic. El nu încearcă să calculeze numărul de ani care s-au scurs de când s-a depus primul strat de roci laurențiene, ci, postulând acel timp ca fiind X, el ne prezintă proporțiile relative ale diverselor perioade, în raport cu acest X. Să ne începem estimarea declarând că, în general vorbind, grosimea stratului de roci primordiale este de 21 336 de metri, a celui din era primară este de 12 800 de metri, a celui din era terțiară de 4 570 de metri, iar a celui din cuaternar de circa 152 de metri:

„Împărțind în o sută de părți egale timpul, *indiferent care e durata lui, ce s-a scurs de la apariția vieții pe pământ [stratul laurențian inferior], vom fi determinați să îi atribuim epocii primordiale mai mult de jumătate din întreaga durată, să spunem 53,5; erei primare 32,2; erei secundare 11,5; celei terțiare 2,3; celei cuaternare 0,5 sau o jumătate de procente.*”^[693]

[693] *Philosophy Historical and Critical*, p. 481.

Or, cum potrivit datelor oculte este sigur că timpul care a trecut de la primele depozite sedimentare este de 320.000.000 de ani, putem să întocmim tabelul care urmează:

ESTIMARE APROXIMATIVĂ ÎN ANI A DURATEI PERIOADELOR GEOLOGICE

Primordială	{ Laurențian Cambrian Silurian }	171.200.000
Primară	{ Devonian Carbonifer Permian }	103.040.000
Secundară	{ Triasic Jurasic Cretacic }	36.800.000
Terțiară	{ Eocen Miocen Pliocen }	7.360.000 ^[694]
Cuaternară		1.600.000 ^[694]

Aceste estimări se armonizează aproape în toate privințele cu ceea ce afirmă etnologia ezoterică. Frațiunea din ciclul terțiar atlant, de la „apogeul glorios” al acestei rase, la începutul Eocenului, până la marele cataclism de la jumătatea Miocenului, pare să fi durat circa trei milioane și jumătate până la patru milioane de ani. Dacă durata Cuaternarului nu a fost supraestimată, după cum e probabil, scufundarea Rutei și Daityei^[695] ar fi postterțiară. Este probabil ca rezultatele prezentate aici să atribuie o durată prea mare erelor terțiară și cuaternară, întrucât Rasa a Treia datează foarte mult în trecut, în era secundară. Cu toate acestea, cifrele sunt foarte sugestive.

[694] Probabil în exces.

[695] Numele a două insule-continente (n.t.).

Dar cum argumentele rezultate din dovezile geologice sunt în favoarea unei durate de numai 100.000.000 de ani, să facem o comparație între afirmațiile și învățăturile noastre și cele ale științei exacte.

Di Edward Clodd^[696], referindu-se la lucrarea dlui de Mortillet, *Matériaux pour l'Histoire de l'Homme*, în care el îl plasează pe om la mijlocul Miocenului^[697], face următoarele remarci:

„Faptul de a căuta un mamifer atât de deosebit de specializat precum omul într-un stadiu de început din istoria vieții de pe glob ar fi contrar la tot ceea ce arată doctrina evoluției și, în plus, nu ar câștiga susținere din partea celor care cred într-o creație specială și în fixitatea speciilor.”

La acestea, s-ar putea da următorul răspuns: (a) doctrina evoluției, așa cum a fost inițiată de Darwin și dezvoltată de evoluționiștii care au venit după el, este nu doar opusul infailibilității, dar a fost și respinsă de câțiva savanți de seamă, cum ar fi de Quatrefages, din Franța, dr. A. Weismann, un fost evoluționist german, și de mulți alții, grupul de antidarwiniști devenind pe an ce trece tot mai mare^[698]; și (b) adevărul, pentru a rămâne demn de numele lui și în acord cu realitatea, nu prea are nevoie să cerșească sprijin din partea niciunei categorii sau secte. Căci dacă ar fi să câștige *sprijin* din partea celor care cred într-o creație specială, nu ar obține niciodată susținerea evoluționiștilor și *viceversa*. Adevărul trebuie să se bazeze pe propria fundație a faptelor și să-și valorifice ocazia de a fi recunoscut, după ce toate prejudecățile care îi stau în cale au fost eliminate. Deși aspectul principal al chestiunii a fost deja pe deplin analizat, este totuși recomandabil ca pe măsură ce avansăm

[696] *Knowledge*, art. „The Antiquity of Man in Western Europe”, 31 martie 1882.

[697] Și care, într-o altă lucrare, intitulată *La Préhistorique Antiquité de l'Homme*, acum mulți ani i-a atribuit cu generozitate doar 230 000 de ani omenirii noastre! Întrucât aflăm că el îl plasează acum pe om la mijlocul Miocenului, suntem nevoiți să spunem că respectabilul profesor de antropologie preistorică din Paris este oarecum contradictoriu și inconsecvent, dacă nu naiv în opiniile sale.

[698] Ideea fundamentală a originii și transformării speciilor – *ereditatea* facultăților dobândite – pare să fi găsit recent adversari foarte serioși în Germania. Fiziologii du Bois-Reymond și dr. Pflüger, pe lângă alți oameni de știință eminenți, găsesc în doctrină dificultăți insurmontabile și chiar imposibilități.

să combatem toate obiecțiile așa-zis științifice, atunci când vom face declarații eretice și antiștiințifice, cum sunt considerate.

Să aruncăm o privire rapidă asupra divergențelor existente între știința ortodoxă și cea ezoterică cu privire la vârsta globului și a omului. Având în fața ochilor cele două tabele sincronistice, cititorul va putea să înțeleagă dintr-o privire importanța acestor divergențe și să își dea seama în același timp că nu este imposibil – de fapt e foarte probabil – ca descoperiri ulterioare în domeniul geologiei și găsirea de resturi fosile ale omului să oblige știința să recunoască că filosofia ezoterică este cea care are dreptate la urma urmelor sau că ea este, în orice caz, mai aproape de adevăr.

UN PARALELISM AL VIEȚII

IPOTEZE ȘTIINȚIFICE

Știința împarte perioadele din istoria Globului, de la începutul vieții pe Pământ (sau epoca Azoică), în cinci mari diviziuni sau perioade, potrivit lui Haeckel^[699].

TEORIA EZOTERICĂ

Lăsându-i științei occidentale clasificarea perioadelor geologice, filosofia ezoterică împarte doar perioadele în care pe glob exista viață. În Manvata actuală perioada propriu-zisă e împărțită în șapte Kalpa-uri și șapte Rase umane principale. Prima ei Kalpa, care răspunde de „Epoca primordială”, este epoca:

EPOCA PRIMORDIALĂ

Laurențian, Cambrian, Silurian
Știința ne spune că epoca primordială nu este nicidecum lipsită de viață vegetală și animală. În sedimentele din Laurențian se găsesc specimene de Eozoon canadense, o cochilie compartimentată. În cele din Silurian sunt descoperite plante marine (alge), moluște, crustacee și organisme marine inferioare, precum și primele urme de pești. Epoca primordială prezintă alge, moluște, crustacee, polipi, organisme marine etc. Știința explică așadar că viața marină era prezentă de la începuturile timpului, lăsându-ne însă pe noi să facem speculații despre cum a apărut viața pe Pământ. Dacă ea respinge (ca și noi) „creația” biblică, de ce nu ne oferă o altă ipoteză aproximativ plauzibilă?

„CEA MAI TIMPURIE”^[700]

Devași sau oameni dumnezeiești, „Creatorii” și Progenitorii^[701]. Filosofia ezoterică este de acord cu expunerea pe care o face știința (vezi coloana de alături), dar obiectează cu privire la un aspect. Cei 300 000 000 de ani de viață vegetală (a se vedea „Cronologia brahmanilor”) i-au precedat pe „Oamenii dumnezeiești” sau Progenitori. De asemenea, nicio învățătură nu neagă faptul că în Pământ existau în timpul Epocii primordiale și alte urme de viață în afară de Eozoon canadense. Numai că, în timp ce vegetația menționată aparținea Rundei actuale, relicvele zoologice descoperite acum în așa-numitele sisteme laurențian, cambrian și silurian sunt relicvele Rundeii a Treia. La început astrale, ca toate celelalte, s-au consolidat și s-au materializat *pari passu*^[702] cu noua vegetație.

[699] *History of Creation*, p.20.

[700] Pentru a face mai clar paralelismul păstrăm denumirile date de știință. Termenii noștri sunt cu totul diferiți.

[701] Cercetătorul nu trebuie să uite că Doctrina arată că există șapte categorii de Devași sau Progenitori ori șapte clase, de la cea mai desăvârșită până la cea mai puțin elevată.

[702] În același ritm (n.t.).

ERA PRIMARĂ

Devonian, Carbonifer^[703], Permian
„Păduri de ferigă, sigilaria, conifere, pești, primele urme de reptile.” Așa spune știința modernă. Știința împarte perioadele din istoria Globului, de la începutul vieții pe Pământ (sau epoca Azoică), în cinci mari diviziuni sau perioade, potrivit lui Haeckel

ERA SECUNDARĂ

Triasic, Jurassic, Cretacic
Este era reptilelor, a gigantilor megalozauri, ihtiozauri, pleziozauri etc. Știința neagă prezența omului în această perioadă, dar îi rămâne să explice cum au ajuns oamenii să îi cunoască și să îi descrie pe acești monștri înaintea epocii lui Cuvier! Așa cum s-a arătat în altă parte, analele antice din China, India, Egipt și chiar Iudeea sunt pline de aceste descrieri. Tot în această perioadă apar primele mamifere marsupiale^[705] – insectivore, carnivore, fitofage și, potrivit opiniei profesorului Owen, un mamifer ierbivor cu copite. Știința nu admite apariția omului înainte de Terțiar^[706]. De ce? Pentru că omul trebuie înfățișat ca fiind mai tânăr decât mamiferele superioare. Filosofia ezoterică ne spune însă contrariul. Și pentru că știința este cu totul incapabilă să ajungă la o concluzie, chiar și aproximativă, privind vechimea omului sau chiar a perioadelor geologice, rezultă că învățătura ocultă este mai logică și mai rezonabilă, chiar dacă e acceptată doar ca ipoteză.

ERA TERȚIARĂ^[709]

Eocen, Miocen, Pliocen
Încă nu se admite ca omul să fi trăit în timpul acestei ere.
DI E. Clodd spune în *Knowledge*: „Deși mamiferele placentare și ordinul primatelor cu care se înrudește omul apar în Terțiar și deși climatul, tropical în timpul Eocenului, cald în timpul Miocenului și temperat în timpul Pliocenului, a fost favorabil prezenței lui, dovezile despre existența omului în Europa, înainte de sfârșitul Terțiarului... nu sunt în general acceptate aici.”

„ERA PRIMARĂ”

Progenitori dumnezeiești (*Grupe Secundare*) și cele două rase și jumătate. Doctrina ezoterică repetă ceea ce s-a spus mai sus. Toate acestea reprezintă relicve ale Rundei precedente^[704]. Totuși, odată ce prototipurile sunt proiectate în afara învelișului astral al Pământului, rezultă un număr nelimitat de modificări.

„ERA SECUNDARĂ”

După toate calculele, Rasa a Treia își făcuse deja apariția, căci în Triasic existau deja câteva mamifere, și trebuie ca ele să se fi separat înainte de apariția lor.

Aceasta este deci era Rasei a Treia, în care ar putea fi descoperite și originile Rasei a Patra incipiente. În acest punct suntem nevoiți să ne bazăm doar pe presupuneri, întrucât Inițiații nu au oferit încă date precise.

Deși analogia este deficitară, se poate totuși susține că, întrucât este stabilit că primele mamifere și premamiferele trec în cursul evoluției lor de la un soi la altul superior anatomic, la fel se petrece și cu rasele umane în procesele lor procreative. Se poate găsi în mod cert o paralelă între monotreme, didelfi (sau marsupiale) și mamiferele placentare, împărțite la rândul lor în trei ordine^[707], la fel ca Prima, a Doua și a Treia Rasă-rădăcină a oamenilor^[708], însă acest lucru ar necesita mai mult spațiu decât îi putem aloca acum acestui subiect.

„ERA TERȚIARĂ”

Rasa a Treia a dispărut aproape în totalitate acum, măturată de înspăimântătoarele catastrofe geologice din era secundară, lăsând în urmă doar câteva rase hibride.

Rasa a Patra, născută cu milioane de ani înainte^[710] de producerea acestor cataclisme, a pierit în timpul Miocenului^[711], când Rasa a Cincea (Rasa noastră ariană) avea deja un milion de ani de existență independentă^[712]. Cine știe ce vechime are ea, începând de la originea ei? Întrucât perioada „istorică” a început odată cu arienii indieni, cu *Vedele* pentru mulțimile lor^[713], și mult mai devreme în Arhivele ezoterice, este inutil să stabilim aici vreo paralelă.

[703] S-ar putea spune că suntem inconsecvenți pentru că nu am introdus în acest tabel un *Om al erei primare*. Paralelismul raselor și erelor geologice adoptate aici este, în ceea ce privește originea erei primare și secundare, pur experimental, întrucât nu sunt disponibile informații directe. Dar fiind că am mai discutat despre posibilitatea existenței unei rase în *Carbonifer*, este inutil să reluăm discuția.

[704] În perioada interimară dintre o rundă și alta, globul și tot ceea ce există pe el rămâne în statu-quo. Amintește-ți că vegetația a început să existe în forma ei eterică înainte de epoca numită Primordială, continuând în era primară, condensându-se în timpul ei și ajungând la viața fizică deplină în era secundară.

[705] Geologii ne spun că, „în era secundară, singurele mamifere care au fost descoperite în Europa [până în prezent] sunt resturile fosile ale unui mic marsupial sau purtător de săculeț” (*Knowledge*, 31 martie 1882, p. 464). Este sigur că marsupialul sau didelful (singurul supraviețuitor din familia celor care existau pe Pământ în același timp cu omul androgen) nu poate fi singurul animal care exista pe atunci pe Pământ? Prezența lui pledează mult în favoarea prezenței altor mamifere (deși necunoscute), pe lângă monotreme și marsupiale, dovedind astfel că denumirea de „eră mamiferă” dată doar erei terțiare e derutantă și eronată, deoarece îngăduie să se deducă că nu existau mamifere, ci doar reptile, păsări, amfibii și pești în Mezozoic – era secundară.

[706] Cei care sunt înclinați să ia în zeflemea doctrina etnologiei ezoterice, care presupune existența Oamenilor în era secundară, ar fi bine să remarce faptul că unul dintre cei mai distinși antropologi din zilele noastre, dl de Quatrefages, argumentează serios în acest sens. El scrie: „Nu e nimic imposibil în ideea ca el [omul] ... să fi apărut pe glob odată cu primii reprezentanți ai tipului căruia îi aparține prin organizarea lui” (*The Human Species*, p. 153.) Această declarație se apropie foarte mult de aserțiunea noastră fundamentală că omul le-a precedat pe celelalte mamifere.

Profesorul Lefevre admite că „strădaniile lui Boucher de Perthes, Lartet, Christy, Bourgeois, Desnoyers, Broca, de Mortillet, Hamy, Gaudry, Cappellini și alți o sută au învins toate îndoielile, stabilind clar dezvoltarea treptată a organismului și capacităților umane începând din era terțiară din Miocen”. (*Philosophy Historical and Critical*, Pt. II, p. 499, Capitolul II, Despre evoluția organică. „Biblioteca Științei Contemporane”) De ce respinge el posibilitatea existenței omului în era secundară? Pur și simplu pentru că este prins în plasa antropologiei darwiniste. „Originea omului e legată de cea a mamiferelor superioare”; omul a apărut „doar odată cu ultimele tipuri ale acestei clase”! Acesta nu e un argument, ci dogmatism. Teoria nu poate niciodată să excludă faptele. Trebuie oare ca totul să fie înlocuit de niște simple ipoteze de lucru ale evoluționiștilor occidentali? Cu siguranță că nu!

[707] Se pare că aceste mamifere placentare din a treia subclasă sunt împărțite în viliplacentare (placentă alcătuită din multe mănunchiuri separate), zonoplacentare (placentă de forma unui brâu) și discoplacentare (sau discoide). Haeckel vede în marsupialele didelfe una dintre verigile genealogice dintre om și moneră!

[708] Includerea Primei Rase în era secundară constituie în mod inevitabil doar o ipoteză de lucru, cronologia reală a Raselor Întâi, a Doua și primei părți a Rasei a Treia fiind foarte voalată de către Inițiați. Tot ce se poate spune despre acest subiect este că e posibil ca Prima Rasă-rădăcină să fi existat înaintea erei secundare, după cum este într-adevăr prezentat.

Geologia a împărțit acum perioadele, plasându-l pe om în

CUATERNAR

Om paleolitic, om neolitic, perioadă istorică

„CUATERNAR”

Dacă Cuaternarului îi este atribuită o durată de 1 500 000 de ani, numai atunci îi aparține realmente Rasa noastră a Cincea.

[709] Paralelele de mai sus sunt valabile doar dacă se acceptă primele calcule ale profesorului Croll, și anume 15.000.000 de ani de la începutul Eocenului (a se vedea *Mythical Monsters*, de Charles Gould, p. 84), și nu cei pe care îi dă în lucrarea sa *Climate and Time*, care îi acordă Terțiarului o durată de două milioane și jumătate sau de cel mult trei milioane de ani. Însă acest lucru ar reduce durata întregii perioade de întărire a scoarței Pământului la 131.600.000 de ani, potrivit profesorului Winchel, în timp ce conform doctrinei ezoterice sedimentarea a început în timpul acestei Runde, în urmă cu circa 320 .000.000 de ani. Calculele sale nu diferă totuși cu mult de ale noastre în ceea ce privește epocile perioadelor glaciare din Terțiar, numite în cărțile noastre ezoterice „era pigmeilor”. Referitor la cei 320.000.000 de ani atribuiți sedimentării, trebuie precizat că a trecut și mai mult timp în decursul pregătirii acestui glob pentru Runda a Patra, *înaintea stratificării*.

[710] Deși folosim termenul „cu adevărat uman” doar pentru a Patra Rasă-rădăcină atlantă, Rasa a Treia este totuși aproape umană în ultima parte a ei, întrucât în timpul celei de-a cincea subrase a avut loc *separarea* pe sexe a omenirii și s-a născut *primul om* potrivit procesului normal actual. Acest „prim om” corespunde, în Biblie, lui Enos sau Enoh, fiul lui Set. (*Facerea*, IV)

[711] Geologia arată că a existat cândva un ocean universal, fapt ce este confirmat de straturile de sedimente marine prezente în mod uniform pretutindeni, dar nu este nici măcar epoca la care se face referire în alegoria lui Vaivasvata Manu. Acesta este un Deva-om (sau Manu) care salvează într-o arcă (principiul feminin) germeii omenirii, și de asemenea pe cei șapte Rishi – care reprezintă aici simbolul celor șapte principii umane –, alegorie despre care am discutat în altă parte. „Potopul universal” este Abisul lichid al Principiului Primordial al lui Berosus. (A se vedea STĂNȚELE II – VIII, în Partea I, vol. 3.) Dacă Croll admite că s-au scurs 15 milioane de ani de la Eocen (lucru pe care îl afirmăm pe baza autorității unui geolog, dl Ch. Gould), cum poate atribui el doar 60 de milioane de ani „de la începutul Cambrianului, în timpul epocii Primordiale” este de neînțeles. Straturile din Secundar sunt de două ori mai groase decât straturile din Terțiar, iar geologia dovedește astfel că era secundară a durat ea singură de două ori mai mult decât era terțiară. Să acceptăm atunci doar 15 milioane de ani pentru ansamblul epocilor Primară și Primordială? Nu e de mirare faptul că Darwin a respins acest calcul.

[712] A se vedea *Budismul ezoteric*, pp. 53-55, Ed. a patra [Ed. a opta, p. 60].

[713] Sperăm că am furnizat toate datele științifice pentru ea în altă parte.

Totuși – *mirabile dictu*^[714] –, deși omul paleolitic *necanibal*, care cu siguranță trebuie să îl fi precedat cu sute de mii de ani^[715] pe omul neolitic canibal, e înfățișat ca fiind un artist remarcabil, omul neolitic este descris ca fiind aproape un sălbatic abject, în ciuda locuințelor lui lacustre^[716]. Căci iată ce îi spune cititorului dl Charles Gould, un erudit geolog, în cartea sa intitulată *Mythical Monsters*:

„Oamenii paleolitici nu cunoșteau olăritul și nici arta țesătoriei și, din câte se pare, nu aveau animale domestice sau un sistem de a cultiva pământul; locuitorii neolitici de pe malul lacurilor din Elveția aveau însă războaie de țesut, ateliere de olărit, cereale, oi, cai etc. Unelte confecționate din corn, os și lemn erau folosite în comun la ambele rase, dar cele care au o vechime mai mare se disting frecvent prin faptul că sunt sculptate cu multă pricepere sau sunt ornamentate cu gravuri pline de viață ce înfățișează diferite animale care existau la vremea respectivă; pe câtă vreme se pare că omului neolitic^[717] i-ar fi lipsit un talent artistic similar^[718].”

[714] E minunat de spus (n.t.).

[715] Geologia admite că „fără nicio îndoială trebuie să fi trecut o perioadă considerabilă după plecarea omului paleolitic și înainte de sosirea succesorului lui neolitic” (a se vedea *Prehistoric Europe*, de James Geikie, și *Mythical Monsters*, de Ch. Gould, p. 98).

[716] Ce se aseamănă oarecum cu satele pe piloți din nordul insulei Borneo.

[717] Op. cit., p. 97

[718] „Cel mai priceput sculptor din vremurile moderne probabil că nu ar reuși mult mai bine, dacă stiletul de gravat ar fi o așchie de silex, iar piatra și osul ar fi materialele care să fie gravate!” (Prof. Boyd Dawkins, *Cave-Hunting*, p. 344) După o asemenea concesie, este inutil să se mai stăruie asupra declarațiilor făcute de Huxley, Schmidt, Laing și alții, potrivit cărora nu se poate considera că omul paleolitic ne-ar conduce înapoi în trecut la vreo rasă umană pitecoidă; ei demolează astfel fanteziile multor evoluționiști superficiali. Relicva, care are un merit artistic ce *reapare* la oamenii din Epoca pietrei cioplite, poate fi urmărită până la strămoșii lor *atlanți*. Omul neolitic a fost un precursor al marii invazii ariene și a emigrat dintr-o cu totul altă regiune – Asia și, într-o oarecare măsură, nordul Africii. Triburile care populau această regiune din urmă, în partea de nord-vest, aveau cu siguranță o origine atlantă – datând cu sute de mii de ani înainte de perioada neolitică din Europa –, dar ele se îndepărtaseră într-atât de tipul ancestral, încât nu mai aveau vreo caracteristică evidentă proprie ei. În ceea ce privește diferența dintre omul neolitic și cel paleolitic, așa cum semnalează Carl Vogt, este de remarcă faptul că *primul era canibal, pe când omul mai vechi, din epoca mamuților, nu era*. Obiceiurile și comportamentele umane nu par deci să se amelioreze cu timpul! Nu și în acest caz, oricum.

Să prezentăm cauzele acestui fapt.

(1) Cele mai vechi fosile umane, ale oamenilor preistorici ce trăiau în peșteri în perioada paleolitică și în cea preglaciară (oricare ar fi durata și vechimea acestor perioade), ne indică mereu același gen de oameni, și nu există resturi fosile care să arate despre ei...

„[...] Ceea ce Hiparion și Anchitherium au dovedit pentru rasa cabalină, și anume o specializare progresivă treptată, pornind de la un tip ancestral simplu, pentru a se ajunge la forme mai complexe existente în prezent.”^[719]

(2) În privința așa-numitelor topoare paleolitice:

„Atunci când sunt așezate alături de cele mai rudimentare forme de topoare din piatră folosite de aborigenii australieni și alți oameni necivilizații, este greu de detectat vreo diferență.”^[720]

Acest lucru vine să dovedească faptul că au existat oameni necivilizați *tot timpul*, iar concluzia ar fi că în acele vremuri se poate să fi existat și oameni civilizați, popoare cultivate, contemporane cu acești oameni necivilizați primitivi. Observăm un astfel de lucru în Egipt, în urmă cu 7 000 de ani.

(3) Un obstacol care constituie o consecință directă a celor două idei de mai sus: dacă omul nu ar avea o vechime mai mare decât cea a epocii paleolitice, nu este posibil ca el să fi avut timpul real necesar pentru a se transforma de la „veriga lipsă” până la stadiul la care se cunoaște că a ajuns chiar și în epoci geologice îndepărtate, adică chiar la stadiul *unui specimen uman mai rafinat decât multe dintre rasele existente la ora actuală*.

Cele de mai sus conduc în mod firesc la următorul silogism: (1) Genul de om *primitiv* (pe care îl cunoaște știința) a fost, în unele privințe,

[719] *Modern Science and Modern Thought*, p. 181.

[720] *Ibid.*, p. 112.

chiar mai rafinat decât cel existent acum. (2) Cea mai veche maimuță cunoscută, lemurianul, era *mai puțin* antropoidă decât specia pitecoidă modernă. (3) Concluzie: Chiar dacă s-ar descoperi o „verigă lipsă”, balanța dovezilor ar înclina mai degrabă în favoarea teoriei potrivit căreia maimuța *este un om degenerat* care și-a pierdut facultatea vorbirii în urma unor circumstanțe fortuite^[721], decât în favoarea descendenței omului dintr-un strămoș pitecoid. Teoria este o armă cu două tășuri.

Pe de altă parte, dacă este acceptată existența Atlantidei și se admite afirmația că în timpul Eocenului —

„Chiar în prima parte a lui, marele ciclu al oamenilor rasei a patra, a atlantiților, ajunsese deja la apogeul ei”^[722]

— atunci unele dintre actualele dificultăți pe care le întâmpină știința ar dispărea. Stilul grosolan al uneltelor paleolitice nu aduce nicio dovadă împotriva ideii că, alături de făuritorii acelor unelte trăiau popoare cu un înalt nivel de civilizație. Ni se spune că:

„Doar o foarte mică parte din suprafața pământului a fost explorată, iar din aceasta o foarte mică parte constă în suprafețe de teren din vremuri străvechi sau în formațiuni de apă dulce, care sunt singurele unde ne putem aștepta să întâlnim urme ale formelor superioare de viață animală. Și chiar și acestea au fost explorate într-un mod atât de deficitar, încât acolo unde întâlnim acum mii și zeci de mii de rămășițe umane incontestabile, ce zac aproape sub picioarele noastre, existența acestora a fost bănuită doar în ultimii treizeci de ani.”^[723]

[721] Potrivit datelor furnizate de știința modernă, fiziologie și selecția naturală, și fără a fi necesar să se recurgă la vreo creație miraculoasă, două specimene umane de oameni de culoare cu cel mai scăzut grad de inteligență – de exemplu, idiozii muți din naștere – ar putea, prin împerechere, să dea naștere unei specii *Pastrana mute*, care ar iniția o nouă rasă modificată, producând astfel, de-a lungul epocilor geologice, maimuța antropoidă obișnuită.

[722] *Budismul ezoteric*, p. 64. [Ediția a 8-a, p. 67.]

[723] *Modern Science and Modern Thought*, p. 98.

Este de asemenea foarte sugestiv faptul că, alături de topoarele rudimentare ale celor mai necivilizați oameni, exploratorii întâlnesc specimene de lucrări de un asemenea merit artistic, pe care cu greu ne-am putea aștepta să îl găsim la un țăran modern din orice țară europeană – decât în cazuri excepționale. „Portretul renului care paște” aflat în grotă Thayngin din Elveția și cel al omului care aleargă, lângă care sunt desenate două capete de cal – o lucrare din perioada renului, adică datând de cel puțin 50 000 de ani – sunt apreciate de către dl Laing ca fiind nu doar extrem de bine executate, dar cel al „Renului care paște” fiind o lucrare „care ar face cinste oricărui pictor modern de animale”, elogiul care nu este nicidecum exagerat, după cum poate vedea oricine aruncând o privire schiței pe care o prezentăm mai jos, extrasă din lucrarea dlui Gould (vezi pag. 422). Or, întrucât îi avem pe marii noștri pictori din Europa în același timp cu eschimoșii moderni, care, la fel ca strămoșii lor paleolitici din perioada renului – *specia umană primitivă și sălbatică* – sunt și ei înclinați să deseneze constant cu vârful cuțitului lor schițe de animale, scene de vânătoare etc., de ce nu s-ar fi putut petrece același lucru în acele vremuri? Dacă sunt comparate cu speciemenle egiptene de desene și schițe – datând de acum 7 000 de ani – „portretele cele mai vechi” de oameni, capete de cal și reni, realizate în urmă cu 50 000 de ani, *sunt categoric superioare*. Se știe totuși că egiptenii din acele vremuri erau o națiune foarte civilizată, pe când oamenii paleolitici sunt calificați drept cel mai inferior tip de *sălbatici*. Această chestiune pare a avea o mică importanță, dar este extrem de sugestivă, dovedind în ce măsură fiecare nouă descoperire geologică e făcută să cadreze cu teoriile actuale, în loc ca teoriile să fie ajustate pentru a cadra cu descoperirile făcute. Da, dl Huxley are dreptate atunci când afirmă: „Timpul ne va spune!” O va face și va reabilita ocultismul.

Între timp, cei mai intransigenți materialști se văd nevoiți să admită lucruri care au un aspect foarte *ocult*. Oricât ar părea de ciudat, cei mai

materialști, cei din școala germană, se apropie cel mai mult de învățăturile ocultștilor în ceea ce privește dezvoltarea *fizică*. Astfel, profesorul Baumgärtner crede că:

„Germenii animalelor superioare nu puteau fi decât ouăle animalelor inferioare ... pe lângă progresele din dezvoltarea lumii vegetale și animale, în acea perioadă a avut loc formarea de *noi germeni originali* [ce au format baza noilor metamorfoze etc.] ... primii oameni ce s-au dezvoltat din germenii animalelor care le erau inferioare au trăit mai întâi într-o stare de larvă.”

Întocmai; într-o *stare de larvă* spunem și noi, numai că fără a proveni de la un germen „animal”, acea „larvă” fiind forma astrală lipsită de suflet a raselor prefizice. Noi credem, la fel ca profesorul german și alți câțiva oameni de știință din Europa, că rasele umane...

„Nu au descins dintr-un singur cuplu, ci au apărut imediat sub forma a numeroase rase”^[724].

Prin urmare, atunci când citim *Forță și Materie* și vedem că Büchner, împăratul materialștilor, repetă după Manu și Hermes, că:

„într-o manieră imperceptibilă, planta se transformă în animal și animalul în om”^[725]

— nu ne rămâne decât să adăugăm „și omul într-un spirit”, pentru a completa axioma cabalistică. Cu atât mai mult cu cât citim următoarea mărturisire:

„Evaluată prin generare spontană ... toată această lume organică bogată și multiformă ... s-a dezvoltat treptat, de-a lungul unei perioade nelimitate de timp, cu ajutorul fenomenelor naturale”^[726].

[724] *Anfänge zu einer Physiologischen Schöpfungsgeschichte des Pflanzen und Thierwelt*, 1885.

[725] Op. cit., p. 212.

[726] Ibid., p. 11.

Toată diferența constă în următorul lucru: teoria naturalistă a științei moderne localizează germenii primordiali pe Pământ, *ultimul germene* de viață pe acest glob, iar cel al omului și al tuturor celorlalte între *două viduri*. De unde provine *primul* germene, dacă în prezent sunt respinse categoric generarea spontană și interferența forțelor exterioare? Germenii vieții organice, ne spune Sir William Thomson, au venit pe Pământ într-un meteorit. Acest lucru nu e de niciun ajutor, ci doar transferă dificultatea de la acest Pământ, la presupusul meteorit.

Acestea sunt acordurile și dezacordurile noastre cu știința. În privința „perioadelor nelimitate”, desigur că suntem de acord chiar și cu speculațiile materialiştilor, căci noi credem în evoluție, chiar dacă potrivit unui model diferit. Pofesorul Huxley spune cu multă înțelepciune că:

„Dacă este corectă vreo formă a doctrinei dezvoltării treptate, e necesar să mărim cu mult estimările cele mai generoase care au fost făcute până acum cu privire la vechimea omului”^[727].

Dar atunci când ni se spune că acest om este rezultatul forțelor naturale inerente în Materie – Forța, potrivit opiniilor moderne, fiind doar o calitate a materiei, o „modalitate de mișcare” etc. – și atunci când îl auzim pe Sir William Thomson repetând, în 1885, ceea ce Büchner și școala sa afirmă în urmă cu treizeci de ani, ne temem că tot respectul nostru pentru știința reală se evaporă! În unele cazuri, nu prea poți să nu te întrebi dacă nu cumva materialismul este o *boală*. Căci atunci când, în prezența fenomenelor magnetice și a atracției particulelor de fier prin substanțe izolante, cum ar fi sticla, oamenii de știință susțin că atracția respectivă se datorează „mișcării moleculare” sau „mișcărilor de rotație a moleculelor magnetului”, atunci, indiferent că învățătura provine de la un „credul” teozof care nu are nicio

noțiune despre fizică sau de la un eminent om de știință, situația este la fel de ridicolă. Individul care susține o astfel de teorie în ciuda *datelor* dovedește o dată în plus că: „Atunci când oamenii nu au în minte o nișă unde să descarce datele, este cu atât mai rău pentru date”.

În prezent, disputa dintre partizanii generării spontane și adversarii lor cunoaște o stare de repaus, după ce ea s-a terminat cu victoria provizorie a celor din urmă. Dar chiar și aceștia sunt obligați să admită – așa cum a făcut Büchner și așa cum încă o fac domnii Tyndall și Huxley – că generarea spontană *trebuie să fi avut loc cândva*, în „condiții termice speciale”. Virchow chiar refuză să discute chestiunea; ea *trebuie* să se fi produs la un moment dat în cursul istoriei planetei; și că s-a încheiat. Aceasta pare să fie mai firească decât ipoteza lui Sir William Thomson pe care tocmai am menționat-o, că germenii vieții organice au căzut pe Pământ într-un meteorit, sau decât cealaltă ipoteză științifică cuplată cu convingerea recent adoptată, potrivit căreia nu există *niciun* „principiu vital”, ci doar fenomene vitale ce pot fi identificate în forțele moleculare ale protoplasmei originale. Dar aceasta nu ajută știința să rezolve o problemă și mai importantă: originea și *descendența* Omului, căci la capitolul acesta plângerile și lamentările sunt și mai mari.

„Deși putem urmări scheletele mamiferelor din Eocen prin intermediul câtorva direcții de specializare în decursul perioadelor succesive din Terțiar, omul prezintă fenomenul unui schelet *nespecializat* ce nu poate fi asociat în mod just cu niciuna dintre aceste linii.”^[728]

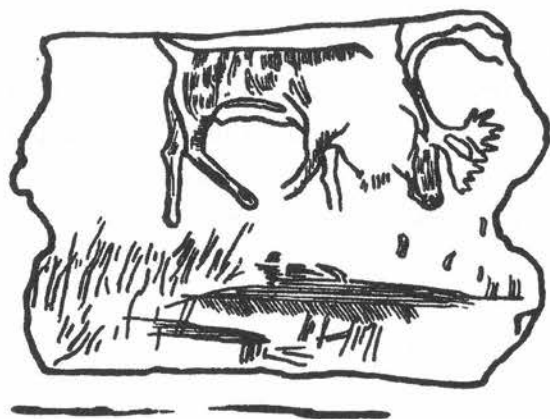
Secretul ar putea fi dezvăluit în curând, nu doar din perspectiva ezoterică, ci chiar și din perspectiva oricărei religii din lume, fără a-i mai pomeni pe ocultiști. „Scheletul specializat” este căutat în locul greșit, unde nu va putea fi găsit niciodată. Oamenii de știință se așteaptă să-l descopere în rămășițele fizice ale omului, într-o „verigă

[727] *Man's Place in Nature*, p. 208.

[728] *Origin of the World*, de Sir William Dawson, L.L.D., F. R. S., p. 39.

lipsă” pitecoidă, având un craniu mai mare decât cel al maimuței și o capacitate craniană mai mică decât cea a omului, în loc să caute această specializare în *esența suprafizică a constituției sale astrale interne, care nu poate fi excavată din niciun strat geologic!* Cramponarea aceasta atât de puternică și plină de speranță de o teorie ce se degradează singură este cea mai uimitoare caracteristică a epocii noastre.

Până atunci, prezentăm mai jos un specimen al unei gravuri realizate de un „om necivilizat” din *Paleolitic*, însemnând omul de la „începutul Epocii de Piatră”, despre care se presupune că ar fi fost la fel de sălbatic și de brutal ca animalele cu care coexista.

Ren gravat pe corn de cerb, de către omul paleolitic

(După Geikie)^[729]

Lăsându-i de-o parte pe locuitorii moderni ai Oceaniei sau chiar orice rasă asiatică, îl provocăm pe orice școlar sau chiar adolescent european, care nu a studiat niciodată desenul, să facă o gravură sau chiar o schiță în creion la fel de bună. Aici găsim adevărata *concizie* artistică, luminile și umbrele corecte, fără să existe un model *plan* în

[729] *Mythical Monsters*, p. 97

fața artistului, care a copiat direct din natură, dând astfel dovadă de cunoștințe de anatomie și despre proporții. Suntem invitați să credem că artistul care a gravat acest ren era unul dintre sălbaticii primitivi „pe jumătate animale” (contemporani cu mamutul și cu rinocerii lănoși), pe care unii evoluționiști prea plini de zel au căutat cândva să ni-i înfățișeze ca prezentând asemănări clare cu tipul ipoteticului lor „om pitecoid”!

Acest corn de cerb gravat dovedește pe cât de elocvent posibil că evoluția Raselor a fost mereu precedată de o serie de urcușuri și coborâșuri, că omul are, poate, aceeași vechime pe care o are scoarța terestră și că – dacă îl putem numi „Om” pe strămoșul lui divin – vechimea lui este și mai mare.

Chiar și Mortillet pare să aibă o vagă neîncredere în concluziile arheologilor moderni, atunci când scrie:

„Trecutul preistoric constituie o știință nouă care este departe, foarte departe de a-și fi spus ultimul cuvânt.”^[730]

Potrivit lui Lyell, una dintre cele mai mari autorități în această chestiune și „părintele” geologiei:

„Așteptarea constantă că se va descoperi un craniu aparținând unui om de pe o treaptă mai joasă de evoluție, cu cât va fi mai veche formațiunea în care apare, e bazată pe teoria dezvoltării treptate și s-ar putea dovedi a fi exactă; cu toate acestea, trebuie să reținem că deocamdată *nu avem nicio dovadă geologică clară care să arate că apariția a ceea ce se numește rasele inferioare ale omenirii ar fi precedat-o mereu, în ordine cronologică, pe cea a raselor superioare.*”^[731]

Până în ziua de azi o asemenea dovadă nu a fost descoperită. Știința oferă astfel de vânzare pielea unui urs pe care până în prezent nu l-au văzut ochii niciunui muritor!

[730] *Prehistoric Antiquity of Man*, 1883.

[731] *Antiquity of Man*, p. 25.

Această concesie a lui Lyell devine și mai sugestivă alături de remarcile făcute de profesorul Max Müller, la ale cărui critici aduse antropologiei darwiniste din punctul de vedere al LIMBAJULUI nu s-a răspuns, apropo, niciodată într-o manieră satisfăcătoare:

„Ce cunoaștem noi despre triburile de oameni necivilizați, cu excepția ultimului capitol din istoria lor? [Compară aceasta cu concepția ezoterică, care îi înfățișează pe australieni, boșimani, precum și pe omul paleolitic european, ca fiind vârstare atlante care au păstrat amintirea unei culturi pierdute, ce prospera în perioada când Rasa-rădăcină se afla în floarea tinereții]. Vom avea noi vreodată o bună cunoaștere despre antecedentele lor? Vom putea înțelege vreodată ceea ce este la urma urmelor lecția cea mai importantă și mai instructivă de învățat, și anume cum au devenit ei ceea ce erau?... Limbajul lor dovedește, într-adevăr, că acești așa-ziși păgâni, cu sistemele lor de mitologie complicate, cu obiceiurile lor artificiale, cu capriciile și sălbăticia lor enigmatice, nu sunt creaturile de azi sau de ieri. Dacă nu admitem o creație specială pentru acești sălbatici, ei trebuie să aibă o vechime la fel de mare ca aceea a hindușilor, grecilor și romanilor [mult mai mare]... E posibil ca ei să fi trecut prin numeroase vicisitudini, iar ceea ce noi considerăm drept primitiv poate fi, din câte știm, o revenire la sălbăcie sau o corupere a ceva ce era mai rațional și inteligibil în stadiile anterioare.”^[732]

Profesorul George Rawlinson face următoarele remarci:

„În literatura modernă termenul de «om sălbatic primordial» este frecvent folosit, dar nu există nicio dovadă că ar fi existat vreodată sălbaticul primordial. Toate dovezile indică mai degrabă contrariul.”^[733]

În lucrarea sa, intitulată *Origin of Nations*, el adaugă în mod just:

„Tradițiile mitice ale aproape tuturor popoarelor plasează la începutul istoriei umane o perioadă de fericire și desăvârșire, o «epocă de aur», care nu

[732] *India, What can it Teach Us?* O serie de prelegeri susținute la Universitatea Cambridge în 1882, Prelegerea a III-a, p. 120, Ed. din 1892.

[733] *Antiquity of Man Historically Considered*. „Present Day Tracts”, Vol. II, Eșeu IX, p. 25.

are nicio trăsătură ce ține de sălbăcie sau de barbarism, ci multe trăsături caracteristice civilizației și rafinamentului.”^[734]

Care va fi atitudinea evoluționistului modern în fața acestui ansamblu de dovezi?

Repetăm întrebarea pe care am adresat-o în *Isis Dezvăluită*:

„Descoperirea rămășițelor aflate în peștera din Devon dovedește oare că, în aceeași perioadă, nu existau și rase contemporane foarte civilizate? Când populația actuală de pe Pământ va fi dispărut, iar un arheolog din «rasa următoare» aflată într-un viitor îndepărtat va descoperi în urma săpăturilor uneltele domestice ale unuia dintre triburile noastre din India sau din Insulele Andaman, va avea oare dreptate să tragă concluzia că în secolul al XIX-lea omenirea «abia ieșea din Epoca de piatră»?”^[735]

O altă inconsecvență ciudată întâlnită în teoriile științifice este aceea că omul neolitic e înfățișat ca fiind un sălbatic mult mai primitiv decât omul paleolitic. Lubbock trebuie să se înșele în cartea sa *Pre-historic Man*, ori Evan în lucrarea sa *Ancient Stone Implements*, sau chiar amândoi. Căci iată ce aflăm din aceste cărți și din altele:

(1) „Când trecem de la omul neolitic la cel paleolitic, uneltele din piatră devin niște obiecte improvizate grele și grosolane, în loc să fie niște unelte modelate cu finețe și șlefuite. Arta olăritului și alte arte utile dispar pe măsură ce coborâm pe scară. Și totuși, omul paleolitic era capabil să graveze un astfel de ren!”

(2) Omul paleolitic trăia în peșteri pe care le împărțea cu hiene și lei^[736], în timp ce omul neolitic locuia în locuințe și sate lacustre.

[734] Op. cit., pp. 10-11.

[735] Op. cit., I, 4.

[736] Omul paleolitic trebuie să fi fost înzestrat pe vremea sa cu o forță de trei ori herculeană și cu o invulnerabilitate magică, ori leul trebuie să fi fost în acea perioadă slab ca mielul, pentru ca ambii să împartă același spațiu de locuit. Se poate de asemenea să fim invitați să credem că leul sau hiena au gravat renul pe cornul de cerb, așa cum ni s-a spus că această lucrare de măiestrie a fost executată de un astfel de sălbatic.

Oricine a urmărit, chiar și superficial, descoperirile geologice din zilele noastre, știe că se constată un progres treptat al meșteșugului, de la tăietura grosolană și rudimentară a topoarelor paleolitice la securile din piatră relativ elegante din perioada neolitică imediat premergătoare folosirii metalelor. Acest lucru se petrecea însă în *Europa* din care doar câteva părți abia se ridicau deasupra apelor în perioada de apogeu a civilizației atlante. Existau pe atunci, la fel ca și acum, sălbatici primitivi și popoare foarte civilizate. Dacă peste 50.000 de ani niște boșimani pigmei ar fi exumați dintr-o peșteră din Africa, în același timp cu elefanți pigmei mult mai vechi, cum ar fi cei pe care Milne Edwards i-a descoperit în straturile dintr-o peșteră din Malta, ar fi acesta un motiv pentru a susține că în epoca noastră toți oamenii și elefanții sunt pigmei? Sau, dacă ar fi descoperite armele rasei Veddhas din Ceylon, urmașii noștri ar avea dreptate să ne claseze pe toți printre oamenii necivilizați din Pleistocen? Cu siguranță că toate obiectele pe care geologii le dezgropă în prezent în Europa nu pot să dateze niciodată dintr-o perioadă mai îndepărtată decât cea de la sfârșitul Eocenului, de vreme ce înainte de acea perioadă ținuturile Europei nu erau nici măcar ieșite deasupra apelor. Exactitatea a ceea ce am spus nu poate fi invalidată câtuși de puțin nici de teoreticienii care ne spun că aceste schițe ciudate ale unor oameni și animale realizate de omul paleolitic au fost executate doar *spre sfârșitul perioadei renului*, pentru că această explicație ar fi foarte neconvingătoare dacă se are în vedere faptul că geologii nu cunosc nici măcar durata aproximativă a erelor geologice.

Doctrina ezoterică explică în mod clar *dogma* dezvoltării și decăderii civilizațiilor, iar acum aflăm că:

„Este remarcabil faptul că, pe măsură ce omul a avansat pe drumul civilizației, canibalismul pare să fi devenit mai frecvent și că în timp ce urmele lui sunt frecvent întâlnite în vremuri neolitice, ele devin foarte rare sau dispar de tot în era mamutului și a renului...”^[737]

[737] Modern Science and Modern Thought, p. 164.

Iar acesta e un fapt ce constituie o nouă dovadă în sprijinul legii ciclice și a exactității a ceea ce prezentăm. Istoria ezoterică explică faptul că idolii și cultul lor au dispărut odată cu Rasa a Patra, până în momentul când supraviețuitorii raselor hibride ale acesteia (chinezi, oameni de culoare din Africa etc.) au readus treptat cultul. *Vedele* nu încurajează niciun idol; toate lucrările hinduse moderne fac acest lucru.

„În cele mai vechi morminte egiptene și în ruinele orașelor preistorice unde a făcut săpături dr. Schliemann, se găsesc din abundență imagini ale unor zeități cu cap de bufniță și de bou, precum și alte figuri simbolice sau idoli. Dar când ne îndreptăm spre vremurile neolitice, nu se mai întâlnesc astfel de idoli sau, dacă sunt găsiți, foarte rar arheologii mai discută despre existența lor ... singurii despre care se poate spune cu o oarecare certitudine că au fost idoli sunt unu-doi care au fost descoperiți de dl de Braye în niște peșteri artificiale din perioada neolitică ... și care păreau să fi fost destinate să înfățișeze figuri feminine de mărime naturală.”^[738]

Se poate ca ele să fi fost doar niște statui. În orice caz, este una dintre numeroasele dovezi despre dezvoltarea și decăderea ciclică a civilizației și religiei. Faptul că până în prezent nu au fost găsite urme de relicve sau schelete umane mai vechi decât era post-terțiară sau cuaternară – deși obiectele din silex ale abatelui Bourgeois pot servi de avertisment^[739] – par să confirme o altă afirmație ezoterică, și anume:

„Caută resturile strămoșilor tăi în locurile înalte. Văile au devenit munți, iar munții s-au prăbușit pe fundul mărilor.”

Omenirea Rasei a Patra, redusă cu două treimi din populația ei după ultimul cataclism, în loc să se stabilească pe noile continente și

[738] Ibid., p. 199.

[739] Peste douăzeci de specimene de fosile de maimuțe au fost descoperite într-un singur loc (Pikermi, în apropiere de Atena) în straturile miocenice. Dacă omul nu exista atunci, intervalul de timp ar fi prea scurt pentru ca el să se fi putut *transforma* – oricât de mult ar fi extins acel interval. Iar dacă exista și nu este descoperită nicio maimuță mai devreme, ce ar rezulta?

insule care au *apărut din nou* – în timp ce predecesoarele lor formau fundul noilor oceane –, a părăsit ceea ce în prezent constituie Europa și părți din Asia și Africa, în favoarea vârfurilor munților uriași, căci mările care îi înconjurau se „retrăseseră”, făcând loc platourilor din Asia Centrală.

Cel mai interesant exemplu al acestui mers progresiv este poate oferit de celebra Peșteră Kent din Torquay. În această cavitate ciudată săpată de apă în calcarul devonian, găsim niște consemnări foarte interesante păstrate pentru noi în arhivele geologice ale Pământului. Sub blocurile de calcar îngrămădite pe podeaua peșterii, s-au descoperit, încastrate într-un strat de pământ negru, numeroase unelte din Neolitic *de o măiestrie deosebită*, precum și câteva fragmente de ceramică ce ar putea proveni din epoca colonizării romane. Aici nu există nicio urmă a omului paleolitic. Nici silex, nici urme de animale din perioada Cuaternarului, astăzi dispărute. Însă atunci când se pătrunde mai adânc în peșteră, printre stratul gros de stalagmite de sub pământul negru modelat în cel roșu, care forma cândva pavajul refugiului, lucrurile au căpătat un cu totul alt aspect. *Nu se cunoaște nicio unealtă care să se poată compara cu armele cioplite cu rafinament descoperite în straturile superioare*; doar o multitudine de mici securi rudimentare și greoaie (cu care, trebuie să socotim, giganții monstruoși din lumea animală erau biruiți și uciși de omuleți?) și de răzuitoare din epoca paleolitică, amestecate în mod dezordonat cu osemintele unor specii care în prezent sunt dispărute sau au emigrat, alungate de schimbările climatice. Meșteșugarul acestor securi urâte, vedeți voi, este cel care a sculptat renul de peste râu de pe coarnele de cerb, redat mai sus! În toate cazurile întâlnim dovada aceluiași fapt, și anume că de la omul istoric la cel neolitic și de la omul neolitic la cel paleolitic lucrurile o iau la vale pe un plan înclinat, de la rudimentele civilizației la barbaria cea mai abjectă – *tot în Europa*. Suntem obligați astfel să înfruntăm

„epoca mamutului” – diviziunea extremă sau cea mai veche a epocii paleolitice –, în care aspectul foarte primitiv al uneltelor ajunge la cote maxime, în timp ce aspectul *brutal* (?) al craniilor contemporane, cum e cel de Neanderthal, indică un tip uman aflat pe o treaptă foarte joasă. Dar aceste cranii pot indica uneori și altceva: o rasă de oameni cu totul distinctă de omenirea noastră (a Rasei a Cincea).

Așa cum spune un antropolog în *Modern Thought*:

„Teoria lui Peyrère, fie că are sau nu o bază științifică, poate fi considerată ca echivalentă cu cea care împărțea omul în două specii. Broca, Virey și un număr de antropologi francezi au recunoscut faptul că rasa inferioară de oameni, cuprinzându-i pe australieni, tasmanieni și rasa neagră, cu excepția cafrilor și africanilor din nordul Africii, *trebuie clasată separat*. Faptul că în această specie sau mai exact subspecie, al treilea molar inferior este de obicei mai mare decât al doilea și că porțiunea scuamoasă a osului temporal și frontal este în general unită printr-o sutură, îl plasează pe *Homo afer* pe nivelul de a fi o specie la fel de bună și de distinctă ca un mare număr de genuri de cinteze. Mă voi abține deocamdată să menționez fenomenele hibridității, despre care regretatul profesor Broca a făcut comentarii foarte detaliate. Istoria acestei rase, în erele trecute ale lumii, este singulară. Ea nu a inițiat niciodată un sistem de arhitectură sau o religie proprie.”^[740]

Ea este singulară, într-adevăr, așa cum am arătat în cazul tasmanienilor. Oricum ar fi, omul *fosilă* din Europa nu poate constitui o dovadă nici în favoarea și nici împotriva vechimii omului pe acest Pământ și nici a vârstei primelor lui civilizații.

E timpul ca ocultiștii să desconsidere orice tentativă de a fi luați în derâdere, nesocotind artileria grea a satirei oamenilor de știință la fel de mult ca artileria ușoară a profanilor, întrucât până în prezent

[740] Dr. C. Carter Blake, Art. „*The Genesis of Man*”.

este imposibil să se obțină probe pro sau contra, în timp ce teoriile lor pot rezista testului mai bine decât ipotezele savanților. În ceea ce privește dovada vechimii pe care o reclamă pentru om, ei au sprijinul lui Darwin și al lui Lyell. Acesta din urmă mărturisește că naturaliștii —

„Au obținut deja dovezi despre existența omului într-o epocă atât de îndepărtată din trecut, încât numeroase rase de mamifere remarcabile, cândva contemporane cu el, au avut timp ca să dispară, iar aceasta chiar înainte de era primelor consemnări istorice”^[741].

Aceasta e o declarație făcută de una dintre marile autorități din Anglia în această chestiune. Cele două fraze care urmează sunt la fel de sugestive, iar cercetătorii ocultismului se prea poate să și le amintească, căci autorul spune printre altele:

„În ciuda duratei lungi a epocilor preistorice în timpul cărora el [omul] trebuie să fi propășit pe Pământ, nu există dovezi despre vreo schimbare perceptibilă în structura lui corporală. În consecință, dacă el s-a separat vreodată de un strămoș brută lipsit de rațiune, trebuie să presupunem ca el să fi existat într-o epocă mult mai îndepărtată, posibil pe continente sau insule care în prezent sunt scufundate în apele oceanului.”

Existența unor continente care astăzi sunt dispărute este așadar oficial presupusă. Faptul că lumi și rase sunt distruse periodic de foc (vulcani și cutremure) și apoi de apă, fiind reînnoite periodic, este o doctrină la fel de veche ca omul. Manu, Hermes, caldeenii, întreaga lume antică credea în ea. De când a apărut omul pe pământ, fața globului a fost deja schimbată de două ori prin intermediul focului și de două ori prin cel al apei. Așa cum uscatul are nevoie de repaus și de renovare, de forțe noi și de o schimbare pentru solul lui, la fel are nevoie și apa. Prin urmare, au loc o redistribuire periodică a suprafeței de uscat și a apelor, schimbări climatice etc., toate produse de revoluții

[741] *Antiquity of Man*, p. 530.

geologice și încheindu-se în final prin modificarea înclinației axei Pământului. Astronomii pot să respingă ideea unei schimbări periodice a comportamentului axei Pământului și să zâmbească în timp ce citesc în *Cartea lui Enoh* conversația dintre Noe și „bunicul lui”, Enoh; cu toate acestea, alegoria este un fapt geologic și astronomic. Se produce o schimbare seculară în înclinația axei Pământului, iar momentul ei fixat e notat în unul dintre marile Cicluri secrete. Ca în numeroase alte chestiuni, știința se îndreaptă treptat spre modul nostru de a gândi. Dr. Henry Woodward, membru al Societății Regale și al Societății Geologice din Regatul Unit, scrie următoarele în *The Popular Science Review*:

„Dacă e nevoie să se facă apel la cauze extraterestre pentru a explica creșterea extraordinară a întinderilor de gheață în timpul acestei perioade glaciare, aș prefera teoria propusă de dr. Robert Hooke în 1688; apoi cea propusă de Sir Richard Phillips și alții; și în final cea propusă de dl Thomas Belt, membru al Societății Geologice, și anume o ușoară mărire a înclinării actuale a eclipticii, propunere aflată în perfect acord cu alte date astronomice cunoscute și a căror introducere nu e de natură să tulbure armonia care constituie un factor esențial al situației noastre cosmice în calitate de unitate din marele Sistem Solar.”^[742]

Citatele care urmează, extrase dintr-o prelegere ținută în martie 1885 de W. Pengelly, membru al Societății Regale și al Societății Geologice, pe tema „Lacul secat din Bovey Tracey”, arată ezitarea de a accepta faptul, în ciuda tuturor dovezilor aduse în favoarea existenței Atlantidei.

„Smochini mereu verzi, leandri, palmieri și ferigi cu rizomi uriași au congenerii lor care există fără nicio îndoială într-un climat subtropical asemănător celui care predomină în Devonshire în timpul Miocenului și sunt de

[742] New-Series, I, 115, Art. „Evidences of the Age of Ice”.

natură să ne invite la prudență atunci când *clima actuală* a vreunui district e considerată normală.

Mai mult decât atât, când plante din Miocen sunt descoperite în insula Disko, pe coasta de vest a Groenlandei, între 69°20' și 70°30' latitudine nordică; când aflăm că printre aceste plante existau două specii întâlnite și în Bovey (*Sequoia couttsiae*, *Quercus lyelli*); când, ca să-l cităm pe profesorul Heer, constatăm că „fructele splendidelor plante perene verzi (*Magnolia ingfieldi*) se coceau atât de departe spre nord, la paralela de 70°” (*Phil. Trans.*, CLIX, 457, 1869); când constatăm că și cantitatea, varietatea și caracterul luxuriant al plantelor miocenice din Groenlanda sunt de așa natură, încât dacă acest ținut s-ar fi întins mai mult, unele dintre aceste plante ar fi înflorit după toate probabilitățile chiar la pol, problema schimbărilor climatice este evidențiată puternic, dar doar pentru a fi respinsă imediat, din câte se pare cu sentimentul că *încă nu a venit timpul pentru soluționarea ei*.

Toată lumea pare să admită faptul că plantele miocenice din Europa au echivalentele lor cele mai apropiate și mai numeroase în America de Nord, care duce la următoarea întrebare: Cum s-a făcut migrația dintr-o zonă în cealaltă? A existat, așa cum cred unele persoane, o Atlantidă – un continent sau un arhipelag de insule mari ce ocupa zona de nord a Atlanticului? Poate că în această ipoteză nu există nimic nefilosofic; căci dat fiind, că, așa cum afirmă geologii, „Alpii au câștigat 1 200 de metri și în unele locuri peste 3 000 de metri din altitudinea lor actuală de la începutul Eocenului” (*Principles de Lyell*, Ed. a 11-a, p. 256, 1872), e posibil ca o depresiune post-miocenică [?] să o fi antrenat pe ipotetica Atlantidă în adâncuri aproape abisale? Însă din câte se pare o Atlantidă este inutilă și nepotrivită. Potrivit profesorului Oliver: „Între flora terțiară din Europa Centrală și flora recentă din Statele Americii și din regiunea japoneză continuă să existe o analogie strânsă și foarte singulară; o analogie mai apropiată și intimă decât cea identificată între flora terțiară și cea recentă din Europa. Constatăm că elementul terțiar din lumea veche este intensificat spre limita orientală extremă, dacă nu din punct de vedere al preponderenței numerice a genurilor, cel puțin din punctul de vedere al formelor ce caracterizează într-un mod deosebit flora fosilă... Doar în insulele

Japoniei această ridicare a elementului terțiar este mai degrabă treptată și nu se manifestă brusc. Deși acolo el atinge un nivel maxim, îl putem urmări pornind din zonele mediteraneene, din Levant, Caucaz și Persia ... apoi de-a lungul Himalayei și de la un capăt la altul al Chinei... Mai aflăm că în timpul erei terțiare omoloage ale genurilor miocene din Europa centrală creșteau în mod sigur în nord-vestul Americii... Remarcăm în continuare că flora actuală a insulelor din Atlantic nu furnizează nicio dovadă substanțială despre existența în trecut a unei forme directe de comunicare cu continentul Lumii Noi... Studiul acestor date mă conduce la opinia că dovezile botanice nu sunt în favoarea ipotezei existenței unei Atlantide. Pe de altă parte, ele susțin puternic opinia că într-o anumită perioadă din era terțiară nord-estul Asiei era unit cu nord-vestul Americii, poate prin linia pe care se întinde în prezent lanțul insulelor Aleutiene.” [743]

Referitor la aceste idei de mai sus, consultă totuși „Scientific and Geological Proofs of the Reality of Several Submerged Continents” [744].

Însă nimic de genul unui om pitecoid nu îi va satisface vreodată pe ghinionistii cercetători ai „verigii lipsă” de trei ori ipotetică. Totuși, dacă sub vastul fund al Atlanticului din Tenerife Pic până la Gibraltar – străvechea amplasare a Atlantidei pierdute – ar fi explorate toate straturile submarine până la o adâncime de câțiva kilometri, nu ar fi descoperit niciun craniu care să îi poată satisface pe darwinisti. Așa cum remarcă dr. C. R. Bree, nefiind descoperită nicio verigă lipsă dintre om și maimuță în diversele pietrișuri și formațiuni aflate deasupra straturilor terțiare, dacă aceste forme au fost înghițite odată cu continentele care în prezent sunt acoperite de apele mării, ele ar fi putut totuși să fie găsite —

„... în acele paturi ale straturilor geologice contemporane care nu au căzut pe fundul mării” [745].

[743] *Nat. Hist. Rev.*, II. 164, 1862, art.: „The Atlantis Hypothesis in its Botanical Aspect”.

[744] „Dovezi științifice și geologice despre realitatea câtorva continente scufundate” (n.t.).

[745] *Fallacies of Darwinism*.

Însă aceste forme sunt la fel de absente din aceste straturi din urmă, ca și din celelalte. Dacă concepțiile nu s-ar agăța ca un vampir de mintea omului, autorul cărții *The Antiquity of Man* ar fi găsit un indiciu pentru soluționarea problemei chiar în lucrarea scrisă de el, dând zece pagini înapoi (la pagina 530) și citind citatul extras chiar de el din lucrarea profesorului G. Rolleston. Acest fiziolog, spune el, sugerează că, întrucât structura umană are o plasticitate considerabilă, nu doar în timpul tinereții și a perioadei de creștere, ci chiar și la vârsta adultă, nu ar trebui să admitem întotdeauna ca fiind adevărat, așa cum fac unii susținători ai teoriei dezvoltării, faptul că fiecare creștere a puterii fizice depinde de o ameliorare a structurii corporale, căci de ce nu *ar juca sufletul sau facultățile intelectuale și morale superioare rolul principal, în loc de cel secundar, într-o schemă progresivă?*

Această ipoteză e făcută vizavi de faptul că evoluția *nu se datorează întru totul „selecției naturale”*, dar ea se aplică și la cazul de care ne ocupăm. Și noi susținem că „sufletul” sau Omul *lăuntric* coboară primul pe Pământ, *Astralul* psihic, matrița pe baza căreia omul fizic se formează treptat, iar spiritul omului, facultățile lui intelectuale și morale se trezesc mai târziu, pe măsură ce făptura fizică crește și se dezvoltă.

„Astfel, spirite corporale și-au redus forma imensă la o formă mai mică” și au devenit oamenii Raselor a Treia și a Patra. Câtva timp mai târziu, după ere întregi, au apărut oamenii Rasei noastre a Cincea, reduși actualmente la aproximativ jumătate din ceea ce s-ar putea numi statura gigantică a strămoșilor lor primordiali.

Omul *nu* este în mod cert rezultatul unei creații speciale. El este produsul lucrării Naturii de desăvârșire treptată, la fel ca orice altă unitate vie de pe acest Pământ, însă doar cu privire la tabernacolul omenesc. Ceea ce trăiește și gândește în om și supraviețuiește acelei structuri, capodopera evoluției – este „pelerinul veșnic”, diferențierea mereu schimbătoare în spațiu și timp a „Incognoscibilului” absolut și unic.

În lucrarea sa intitulată *Antiquity of Man*^[746], Sir Charles Lyell citează – poate că mai degrabă într-un sens sarcastic – ceea ce spune Hallam în *Introduction to the Literature of Europe*:

„Dacă omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, el a fost creat și după chipul și asemănarea unei maimuțe. Structura trupului celui care a cântărit stelele și a subjugat fulgerul se apropie de cea a unei brute fără grai ce hoinărește prin pădurile Sumatrei. Astfel, aflându-se pe linia de hotar dintre natura animală și natura angelică, nu e de mirare că este părtaș la ambele!”^[747]

Un ocultist ar fi formulat altfel această idee. El ar fi spus că omul a fost făcut într-adevăr după chipul și asemănarea unui tip proiectat de progenitorul lui, Forța-Angelică creatoare sau Dhyan Chohan, pe când hoinarul din pădurile Sumatrei a fost creat *după asemănarea omului*, de vreme ce structura maimuței, o spunem din nou, constituie relansarea, reînvierea prin mijloace anormale a formei concrete a *Omului* din Runda a Treia și, mai târziu, și din Runda a Patra. Nimic nu se pierde în Natură, *nici măcar un atom*; cel puțin acest lucru este sigur pe baza datelor științifice. Analogia ar părea să reclame ca *forma* să fie și ea înzestrată cu permanență.

Și totuși, ce descoperim? Sir William Dawson, membru al Societății Regale spune:

„Un fapt și mai semnificativ este acela că profesorul Huxley, în prelegerile pe care le-a ținut în New York, deși își bazează argumentul cu privire la animalele inferioare în principal pe presupusa genealogie a calului, despre care s-a arătat adesea că nu constituie nicio dovadă sigură, a evitat în totalitate să discute despre originea omului din maimuță, complicată de bună seamă acum de atât de multe dificultăți, încât Wallace și Mivart sunt descumpăniți de ele. În recente sale prelegeri (*Nature*, 1876), profesorul Thomas admite că nu se cunosc oameni care să fie inferiori australienilor și

[746] Op. cit., p. 501, ed. 1863.

[747] Op. cit., vol. IV, p. 162.

că nu există nicio verigă de legătură cunoscută cu maimuțele; iar Haeckel este nevoit să admită că penultima verigă din filogenia lui, omul-maimuță, este absolut necunoscută (*History of Creation*)... Așa-numitele «răbojuri», găsite împreună cu osemintele oamenilor paleocsmici în peșteri din Europa și ilustrate în lucrările admirabile ale lui Christy și Lartet, arată că inclusiv rudimentele scrierii erau deja în posesia celei mai vechi rase de oameni pe care o cunoaște arheologia sau geologia.”^[748]

Tot în cartea dr. C. R. Bree, *Fallacies of Darwinism*, citim și:

„Domnul Darwin declară în mod just că diferența din punct de vedere fizic și îndeosebi din punct de vedere mental, existentă între forma cea mai inferioară de om și cea mai elevată maimuță antropomorfă este enormă. În consecință, și *intervalul de timp* – care în evoluția darwinistă trebuie să se fi scurs cu o încetineală inimaginabilă – din cursul dezvoltării omului pornind de la maimuță trebuie să fi fost *enorm de lung*”^[749]. Prin urmare, șansele ca unele dintre aceste varietăți să fie descoperite în diferite formațiuni de pietriș sau apă dulce aflate deasupra straturilor terțiare, trebuie să fie foarte mari. Și totuși nicio singură varietate, niciun singur specimen al unei ființe intermediare între maimuță și om nu a fost găsit vreodată! Nici în pietriș, nici în aluviuni, nici în albiile de pietriș și argilă ale cursurilor de apă dulce, nici în straturile terțiare de sub ele nu s-au descoperit niciodată resturile vreunui membru al familiilor lipsă dintre maimuță și om, așa cum *a presupus* să fi existat dl Darwin. Aceste resturi s-au năruit oare odată cu prăbușirea suprafețelor de uscat, fiind acum acoperite de apele mării? Dacă așa s-a petrecut, este mai mult decât probabil ca ele să nu se găsească în straturile geologice contemporane care *nu* s-au scufundat pe fundul mării și ar fi și mai improbabil ca unele fragmente să nu fie dragate de pe fundul oceanului, așa cum s-a făcut cu resturile de mamuți și rinoceri, care sunt și ele găsite în albia, pietrișul și aluviunile apelor dulci!... Se admite că renumitul craniu de neandertal, despre

[748] A se vedea în acest sens *Prehistoric Man*, de Wilson, vol. II, p. 54; *Origin of the World*, pp. 393-394.

[749] Și încă și mai „enormă”, dacă inversăm pozițiile subiecților și spunem: în timpul dezvoltării maimuței pornind de la omul din Rasa a Treia.

care s-a vorbit atât, aparține acestei epoci îndepărtate [Epoca Bronzului și cea a Pietrei], și totuși prezintă, chiar dacă se poate să fi fost craniul unui idiot, diferențe imense față de craniul celei mai evolute maimuțe antropomorfe cunoscute.”^[750]

Întrucât globul nostru este zguduit puternic de fiecare dată când *se trezește din nou* pentru o nouă perioadă de activitate, asemenea unui câmp care trebuie arat și brăzdat înainte de a pune în el noi semințe pentru următoarea recoltă, pare să fie cu totul inutil să se speră că vor fi găsite fosile aparținând Rundelor precedente în straturile geologice cele mai vechi sau cele mai recente. Fiecare nouă Manvantara aduce cu ea reînnoirea formelor, a tipurilor și speciilor; fiecare tip al formelor organice precedente – vegetale, animale și umane – se schimbă și e perfecționat în următorul, chiar și regnul mineral, care în această Rundă a primit opacitatea și duritatea lui finală: părțile lui mai moi au format vegetația actuală; relicvele astrale ale vegetației și faunei precedente au fost utilizate la formarea animalelor inferioare și la determinarea structurii tipurilor fundamentale primordiale ale celor mai evolute mamifere. Și în final, forma uriașei maimuțe-om din Runda anterioară a fost reprodusă în cea actuală prin bestialitatea umană, apoi transfigurată în forma *originală* în antropoida modernă.

Această doctrină, oricât de imperfect a putut-o descrie condeiul nostru nepriceput, este cu siguranță mai logică, mai concordantă cu datele și *mult mai* probabilă decât multe teorii „științifice”; de exemplu, teoria primului germene organic ce coboară pe Pământ într-un meteorit – ca Ain Soph în vehiculul lui, Adam Kadmon. Numai că, așa cum știe toată lumea, această coborâre din urmă este alegorică, iar cabaliștii nu au dat niciodată această figură retorică pentru a fi interpretată în sensul ei literal. Însă teoria germenului din meteorit, dat fiind că provine din astfel de zone foarte științifice este un candidat eligibil pentru a

[750] Op. cit., p. 160.

primi rangul de adevăr axiomatic și de lege, și a deveni o teorie pe care oamenii vor fi onorați să o accepte, dacă vor să rămână în termeni buni cu știința modernă. Care va fi următoarea teorie cerută de premisele materialiste? Nimeni nu știe. Între timp, teoriile *actuale*, după cum poate constata oricine, sunt într-o opoziție și mai mare între ele decât cu cele ale ocultiștilor aflați dincolo de limitele sacre ale cunoașterii. Căci ce anume urmează la rând, acum, că știința exactă a făcut chiar și din principiul vieții un cuvânt gol, un termen lipsit de sens, susținând cu insistență că viața este un efect *datorat acțiunii moleculare a proto-plasmei primordiale*? Noua doctrină a darwiniștilor poate fi definită și rezumată în aceste câteva cuvinte ale dlui Herbert Spencer:

„Ipoteza creațiilor speciale se dovedește a fi lipsită de valoare – fără valoare, în virtutea propriei derivări; fără valoare, în incoerența ei intrinsecă; fără valoare, întrucât nu aduce absolut nicio dovadă; fără valoare, pentru că nu satisface o nevoie intelectuală; fără valoare, deoarece nu satisface o nevoie morală. Prin urmare, trebuie să considerăm că nu are niciun efect, spre deosebire de orice altă ipoteză care ia în considerare originea ființelor organice.”^[751]

[751] *Principles of Biology*, vol. I, p. 345.

SECȚIUNEA a V-a

EVOLUȚIE ORGANICĂ ȘI CENTRII CREATORI

Se susține că evoluția universală, altfel zis dezvoltarea treptată a speciilor în toate regnurile Naturii, acționează prin intermediul unor legi uniforme. Acest fapt este admis, iar știința ezoterică aplică legea mult mai strict decât știința modernă. Ni se mai spune însă că există și o lege potrivit căreia:

„Dezvoltarea are loc de la mai puțin desăvârșit la mai desăvârșit, de la mai simplu la mai complex, prin schimbări neîncetate, mărunte în sine, dar care se acumulează constant în direcția cerută.”^[752]

Pornind de la infinit de mici sunt produse speciile relativ gigantice.

Știința ezoterică este de acord cu ea, dar adaugă că această lege se aplică doar la ceea ce îi este cunoscut sub numele de *Creație primară* – evoluția lumilor pornind de la atomii primordialii și de la *ATOMUL pre-primordial*, la prima diferențiere a primilor; că în perioada de evoluție ciclică în spațiu și timp, această lege este limitată și acționează doar în regnurile inferioare. Ea a lucrat astfel în cursul primelor perioade geologice, de la simplu la complex, asupra materiei brute care supraviețuise din relicvele Runderi a Treia, relicve ce sunt proiectate în lumea obiectivă atunci când reîncepe activitatea terestră.

La fel ca știința, filosofia ezoterică nu admite existența unui „design”^[753] sau unei „creații speciale”. Ea respinge orice pretenție la

[752] *Modern Science and Modern Thought*, p. 94.

[753] Pe lângă design, privit ca o concepție și o metodă de creație ce urmărește să asigure fiecărui produs un înalt randament funcțional însoțit de un aspect agreabil →

„miraculos” și nu acceptă nimic în afara legilor uniforme și imuabile ale Naturii. Dar ea instruieste despre o lege ciclică, un curent dublu al Forței (sau Spiritului) și Materiei, care, începând din *Centrul neutru* al Ființei, se dezvoltă prin propriile progrese ciclice și transformări continue. Cum germenele primordial, din care s-a dezvoltat de-a lungul erelor întreaga viață a vertebratelor, este distinct de germenele primitiv din care au evoluat viața vegetală și cea animală, există legi secundare a căror acțiune e determinată de starea în care se află materialele asupra cărora trebuie acționat și de care știința – îndeosebi fiziologia și antropologia – par să nu aibă cunoștință. Partizanii ei vorbesc despre acest „germene primitiv” și susțin că este demonstrat dincolo de orice îndoială că:

„Designul [și «designerul»], dacă există unul [în cazul omului, cu minunata structură a membrilor și mai ales a mâinii sale], trebuie plasat foarte mult și mai în trecut, fiind de fapt cuprins în germenele primitiv din care s-au dezvoltat cu certitudine întreaga viață vertebrată și probabil întreaga viață animală sau vegetală, în mod treptat.”^[754]

Acest lucru este pe cât de exact în privința „germenului primitiv”, pe atât de fals când se spune că „germenele” datează doar „dintr-o perioadă cu mult mai îndepărtată în trecut” decât existența omului; întrucât originea lui se află la o distanță incomensurabilă și inimaginabilă, *în timp*, dar nu și în spațiu, din chiar originea Sistemului nostru Solar. Așa cum arată foarte just filosofia hindusă, „*Aniyamsam Aniyasam*” poate fi cunoscut doar cu ajutorul noțiunilor false. Cei „Mulți” provin din „UNU” – germenii spirituali vii sau *centrii de forță* – fiecare într-o formă septenară care mai întâi generează și apoi dă **IMPULSUL PRIMAR** legii evoluției și dezvoltării lente și treptate.

(vezi Wikipedia), cuvântul mai este folosit în sensul de plan, intenție deliberată, scop gândit, schemă, proiect, iar în alte contexte, de tipar coerent sau plin de sens (n.t.).

[754] Ibid.

Limitând învățătura strict la Pământul nostru, se poate arăta că, așa cum formele eterice ale primilor oameni sunt mai întâi proiectate pe șapte zone de către șapte *Centri* de Forță Dhyani-Chohanici, tot la fel există centri de putere creatoare pentru fiecare specie rădăcină sau părinte a multitudinii de forme de viață vegetală și animală. Din nou, aceasta nu este o „creație specială” și nici nu există vreun „design”, cu excepția „planului fundamental” general elaborat de Legea universală. Există însă cu certitudine „designeri”, deși aceștia nu sunt nici omnipotenți, nici omniscienți în sensul absolut al cuvântului. Ei sunt pur și simplu *Constructori* sau Zidari, lucrând sub impulsul care le este dat de către cel care rămâne mereu necunoscut (pe planul nostru), Ziditorul Șef – **VIAȚA** și Legea UNICĂ. Aparținând acestei sfere, ei nu au puterea și nici posibilitatea de a lucra asupra altora, în orice caz nu în timpul Manvantarei actuale. Faptul că lucrează în cicluri și pe baza unei scale de progresie strict geometrică și matematică este amplu demonstrat de speciile animalelor dispărute; iar istoria naturală demonstrează într-o măsură suficientă că ele acționează pe baza unui *design* în detaliile minore ale vieții (ale chestiunilor animale secundare etc.). În „crearea” de noi specii, diferite uneori foarte mult de grupul părinte, precum în marea varietate a genului *Felidae* – cum ar fi râsul, tigru, pisica etc. – „designerii” sunt cei care îndrumă noua evoluție, adăugându-le speciilor sau suprimându-le unele apendice, devenite utile sau inutile în noile medii. Așadar, atunci când spunem că Natura se îngrijește de nevoile fiecărui animal și fiecărei plante, mari sau mici, ne exprimăm corect. Căci aceste spirite terestre ale Naturii, care formează ansamblul Naturii – care, dacă uneori dă greș în designul ei, nu trebuie considerată oarbă și nici învinuită de greșală, întrucât, aparținând unui ansamblu de calități și atribute *diferențiate*, prin aceasta, ea este *condiționată și imperfectă*.

Dacă nu ar exista cicluri de evoluție, ca o veșnică mișcare de înaintare pe spirală în cadrul materiei, cu o *eclipsare* proporționată a Spiritului

(chiar dacă cele două sunt una), urmată de o mișcare inversă, de înălțare în Spirit și de învingere a materiei – activă și pasivă rând pe rând – cum am putea explica descoperirile din zoologie și geologie? Cum se face că, la ordinul științei pline de autoritate, se poate urmări viața animală, de la moluscă până la marele dragon de mare, de la cel mai mic vierme de pământ până la uriașele animale din era terțiară? Iar faptul că acestea din urmă au fost cândva încrucișate este arătat de *reducerea, diminuarea, micșorarea* mărimii tuturor acestor specii. Dacă aparentul proces de dezvoltare care lucrează de la mai puțin desăvârșit la cel mai desăvârșit și de la mai simplu la mai complex ar fi fost într-adevăr o lege universală, în loc să fie o generalizare foarte imperfectă a unei simple naturi secundare din vastul proces cosmic, și dacă nu ar fi existat cicluri precum cele afirmate, fauna și flora mezozoică ar fi trebuit să schimbe locul cu cele din neoliticul cel mai recent. Plesiozaurii și ihtiozaurii sunt cei pe care ar trebui să îi vedem dezvoltându-se din reptilele actuale din mări și fluvii, în loc să le vedem cedând locul analogilor lor moderni micșorați. Pe de altă parte, vechiul nostru prieten, blajinul elefant, ar trebui să fie strămoșul fosil antediluvian, iar mamutul din Pliocen să se afle în menajerie; megalonixul și giganticul megaterium, și nu leneșul, ar fi întâlniți în pădurile din America de Sud, în care ferigile colosale din Carbonifer înlocuiau mușchii și arborii actuali – toți pitici, chiar și uriașii din California, în comparație cu arborii titani din erele geologice din trecut. Cu siguranță că organismele din lumea megasteniană^[755] din Terțiar și Mezozoic trebuie să fi fost mai *complexe și perfecte* decât plantele și animalele microstene din epoca actuală! Spre exemplu, driopitecul este mai perfect din punct de vedere anatomic, mai potrivit unei dezvoltări mai mari a puterii creierului decât sunt gorila și gibbonul din prezent. Ce înseamnă deci toate acestea? Trebuie să credem că constituția colosalilor dragoni de pe uscat și din mare, a giganticelelor reptile zburătoare nu era mult mai dezvoltată și mai complexă decât

[755] Care include clasele mamiferelor superioare caracterizate de o talie mare (n.t.).

anatomia șopârlelor, broaștelor țestoase, crocodililor și chiar a balenelor – într-un cuvânt, a tuturor animalelor pe care le cunoaștem?

Să admitem totuși, în interesul discuției, că toate aceste cicluri, rase, forme septenare de evoluție și *tutti quanti* ai învățăturii ezoterice nu sunt decât o iluzie și o capcană. Să ne punem de acord cu știința și să afirmăm că omul – în loc să fie un „spirit” închis, iar vehiculul, *cochilia* sau trupul lui un mecanism treptat desăvârșit, iar în prezent finalizat, destinat utilizării materiale și terestre, după cum susțin ocultistii – este pur și simplu un animal mai dezvoltat, a cărui formă primară a apărut pe Pământ din același germene primitiv din care au apărut dragonul zburător și țânțarul, balena și amiba, crocodilul și broasca etc. În cazul acesta, el trebuie să fi trecut prin etape identice de dezvoltare și prin același proces de creștere ca toate celelalte animale. Dacă omul este un animal și *nimic mai mult*, o „fostă brută” foarte intelectuală, ar trebui cel puțin să se admită că el trebuie să fi fost un mamifer gigantic din genul lui, un „meganthropus” în epoca sa. Este exact ceea ce știința ezoterică arată că s-a petrecut în primele trei Runde, iar în acest caz, la fel ca în multe alte lucruri, este mai logic și mai consecvent decât ceea ce arată știința modernă. Ea clasează trupul uman în creația brută și îl menține de la început până la sfârșit pe drumul evoluției animale, în timp ce știința face din om un orfan fără familie, născut din părinți necunoscuți, un adevărat „schelet nespecializat”! Iar această eroare se datorează respingerii cu încăpățănare a doctrinei ciclurilor.

A. ORIGINEA ȘI EVOLUȚIA MAMIFERELOR: ȘTIINȚA ȘI FILOGENEZA EZOTERICĂ

După ce am tratat aproape în exclusivitate chestiunea originii omului în critica anterioară a evoluționismului occidental, poate nu ar fi rău să definim poziția ocultistilor cu privire la diferențierea speciilor.

Despre fauna și flora *preumane* am vorbit deja, la modul general, în Comentariile asupra STANȚELOR, și am admis realitatea multora dintre speculațiile biologice moderne, de exemplu, originea păsărilor din reptile, adevărul *parțial* al „selecției naturale” și, teoria transformării în general. Ne rămâne acum să clarificăm misterul originii primei faune mamifere, pe care dl de Quatrefages se străduie într-un mod genial să o dovedească a fi contemporană cu *Homo primigenius* din era secundară.

Problema oarecum complicată legată de „originea speciilor” – mai ales a diverselor grupe de fosile sau a faunei mamiferelor actuale – va deveni mai puțin obscură cu ajutorul unei diagrame. Atunci va fi clar în ce măsură „factorii evoluției organice” pe care se bazează biologia occidentală^[756] trebuie considerați adecvați pentru a explica faptele. Linia de demarcație între evoluția etero-spirituală, cea astrală și cea fizică trebuie trasată. Poate că dacă darwiniștii ar fi binevoit să ia în considerare posibilitatea celui de-al doilea proces, nu ar mai fi fost nevoiți să deplângă faptul că:

„În privința stabilirii originii animalelor suntem lăsați cu totul în seama supozițiilor și deducțiilor!”^[757]

[756] Teoria darwinistă a fost atât de forțată, încât chiar și Huxley a fost obligat la un moment dat să critice aspru degenerarea ei ocazională în „fanatism”. Oscar Schmidt ne oferă un bun exemplu de gânditor care exagerează în mod inconștient valoarea unei ipoteze. El admite (*The Doctrine of Descent and Darwinism*, p. 158) că „selecția naturală ... este în unele cazuri ... insuficientă ... și în altele ... inutilă, întrucât soluția la problema formării speciilor se află în alte condiții naturale”. El mai afirmă că „gradele intermediare ... lipsesc, fapt ce ne permite să deducem cu certitudine tranziția directă de la mamifere neplacentare la cele placentare” (271); că „în privința stabilirii originii animalelor suntem lăsați cu totul în seama supozițiilor și deducțiilor” (p. 268); apoi vorbește despre repeta-tele eșecuri ale autorilor „genealogiilor ipotetice”, în special ale lui Haeckel, considerând datorită doctrinei despre descendența bazată pe teoria selecției ... o constituie cunoștințele despre legătura dintre organisme, în calitate de ființe consanguine”. Cunoașterea, în fața concesiilor citate mai sus, este așadar sinonimă doar cu supoziții și teorie?

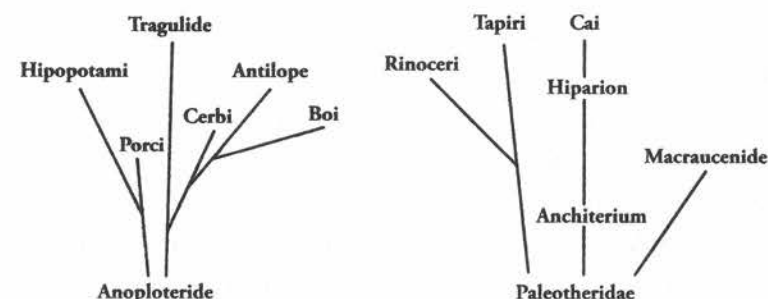
[757] *The Doctrine of Descent and Darwinism*, p. 268.

În prezent, diferența admisă între sistemul de reproducere al vertebratelor ovipare și cel al mamiferelor constituie o enigmă fără ieșire pentru gânditorii care, împreună cu evoluționiștii, caută să unească toate formele organice actuale într-o linie de descendență continuă.

Să luăm, de exemplu, cazul mamiferelor copitate, întrucât se spune că niciun alt ordin nu posedă o colecție atât de bogată de materiale fosile. S-au făcut progrese atât de multe în această direcție, încât în unele cazuri au fost scoase la iveală verigile intermediare dintre copitatele moderne și cele din Eocen; un exemplu notabil îl constituie găsirea dovezilor depline despre originea calului monocopitat din prezent din anchiteriumul imparicopitat din Terțiarul vechi. Acest standard de comparație între biologia occidentală și doctrina orientală nu ar putea fi deci ameliorat. Arborele genealogic utilizat aici, ca înglobând opiniile savanților în general, este elaborat de Schmidt, pe baza cercetărilor minuțioase întreprinse de Rüttimeyer. Exactitatea lui *aproximativă* – din perspectiva evoluționismului – este relativ bună.

DIAGRAMA LUI SCHMIDT

Mamifere copitate

Ajunsă în acest punct, la jumătatea evoluției, știința se oprește. *Rădăcina* din care se trag aceste două familii este necunoscută^[758].

[758] Ibid., pp. 273-275.

„RĂDĂCINA”, POTRIVIT OCULTISMULUI

Anoploteride

Paleotheride

Unul dintre cele Șapte tipuri-rădăcină primordiale fizico-astrale și bisexuale ale regnului animal mamifer. Ele erau contemporane cu primele rase lemuriene – „RĂDĂCINILE NECUNOSCUTE” din știință.

Diagrama profesorului Schmidt reprezintă domeniul explorat de evoluționiștii occidentali, zona în care sunt prezente influențele climatice, „selecția naturală” și toate celelalte cauze *fizice* ale diferențierii organice. Biologia și paleontologia își găsesc aici sfera de competență în cercetarea numeroșilor factori fizici ce au contribuit într-o foarte mare măsură, cum au arătat Darwin, Spencer și alții, la *segregarea speciilor*. Însă chiar și în acest domeniu acțiunea subconștientă a înțelepciunii Dhyan-Chohanice stă la baza tuturor „strădaniilor constante către desăvârșire”, chiar dacă influența ei este modificată considerabil de cauzele pur materiale pe care de Quatrefages le denumeste „mediu” iar Spencer „mediu înconjurător”.

„Punctul aflat la jumătate evoluției” este stadiul în care prototipurile astrale încep să treacă în mod clar în cele fizice, fiind astfel supuse factorilor de diferențiere ce acționează acum în jurul nostru. Cauzarea fizică survine imediat la preluarea „învelișurilor de piele” – adică echipamentul fiziologic în general. Înainte de separarea sexelor^[759], formele oamenilor și ale altor mamifere erau țesute din materie astrală și aveau o structură total diferită de cea a organismelor fizice care mănâncă, beau, digeră etc. Cunoscutele mecanisme fiziologice necesare acestor funcții au evoluat aproape în întregime după fizicalizarea incipientă a celor

[759] Rog a se avea în vedere faptul că, deși animalele – inclusiv mamiferele – evoluaseră după om și parțial cu ajutorul țesuturilor abandonate de om, mamiferul, ca animal mult inferior, a devenit totuși animal placental și s-a separat cu mult timp înaintea omului.

șapte tipuri-rădăcină, în afara planului astral – în timpul „popasului de la jumătatea drumului” dintre cele două planuri de existență. Abia fusese trasat „planul de bază” al evoluției în aceste tipuri ancestrale, că a intervenit influența legilor terestre auxiliare, pe care le cunoaștem, și care au avut drept rezultat întregul grup al speciilor de mamifere. Dar pentru a se ajunge la acest rezultat au fost totuși necesari eoni de diferențiere lentă.

A doua diagramă reprezintă domeniul prototipurilor pur astrale înainte de coborârea lor în materia densă. E necesar să se aibă în vedere faptul că materia astrală aparține celei de-a patra stări a materiei și că, la fel ca materia noastră densă, are propriul „proti”^[760]. În Natură există mai multe protiluri, ce corespund diferitelor planuri ale materiei. Cele două regnuri elementale subfizice, planul mental, Manas, sau materia stării a cincea, precum și cel de Buddhi sau materie ce aparține stării a șasea, au evoluat toate dintr-unul din cele șase protiluri ce formează baza Universului obiectiv. Cele trei așa-numite stări ale materiei noastre terestre, cunoscute sub denumirile de „solidă”, „lichidă” și „gazoasă”, sunt în mod exact doar substări. În ceea ce privește realitatea coborârii în planul fizic, care a culminat cu omul și animalul fiziologic, avem o mărturie palpabilă în așa-numitele materializări spiritiste.

În toate aceste cazuri are loc o fuziune temporară totală a astralului în planul fizic. Evoluția omului *fiziologic* pornind de la rasele astrale de la începutul epocii lemuriene – Jurasicul din geologie – corespunde exact „materializării” de „spirite” (?) din cadrul ședinței spiritiste. În cazul lui „Katie King” a profesorului Crookes, prezența unui mecanism *fiziologic* – inimă, plămâni etc. – a fost demonstrată într-o manieră incontestabilă!

[760] O substanță primitivă ipotetică din care se presupune că s-au format elementele chimice (n.t.).

Într-un sens, este ARHETIPUL lui Goethe. Ascultă cuvintele lui:

„Trebuie să fi dobândit măcar asta... Toate cele nouă ființe organice desăvârșite ... [sunt] formate potrivit unui arhetip care purși simplu fluctuează mai mult sau mai puțin în părțile lui foarte persistente și, în plus, se desăvârșește și se transformă zi de zi prin intermediul reproducerii.”

Din câte se pare, aceasta e o prefigurare imperfectă a faptului ocult al diferențierii speciilor pornind de la tipurile-rădăcină *astrale* primordiale. Indiferent ce poate realiza ansamblul *posse comitatus* al „selecției naturale” etc., *unitatea fundamentală a planului structural* rămâne practic neafectată de toate modificările ulterioare. „Unitatea tipului”, care este comună, într-un sens, întregului regn animal și celui uman, nu constituie, așa cum susțin Spencer și alții, o dovadă a consanguinității *tuturor* formelor organice, ci o mărturie despre unitatea esențială a „planului de bază” pe care Natura l-a urmat în modelarea creaturilor ei.

Pentru a rezuma chestiunea, putem să ne servim din nou de un tabel al *factorilor* reali implicați în diferențierea speciilor. Etapele procesului în sine nu au nevoie de comentarii suplimentare aici, întrucât urmează principiile fundamentale ce stau la baza dezvoltării organice și nu este necesar să intrăm în domeniul de specialitate al biologiei.

FACTORI IMPLICAȚI

ÎN ORIGINEA SPECIILOR ANIMALE ȘI VEGETALE

Prototipurile astrale de bază trec în planul fizic

- Impulsul Dhyano-
Chohanice, ce constituie
legea dezvoltării
„inerente și necesare”
a lui Lamarck. El se
află în spatele tuturor
factorilor minori.
1. Variații transmise pe cale ereditară.
 2. Selecție naturală.
 3. Selecție sexuală.
 4. Selecție fiziologică.
 5. Izolare.
 6. Corelarea creșterii.
 7. Adaptare la mediu. (Inteligentă, spre deosebire de cauzarea mecanică.)

B. RASELE PALEOLITICE EUROPENE: DE UNDE VIN ȘI CUM S-AU DISTRIBUIT

Știința este oare adversara celor care susțin că, până în Cuaternar, repartizarea raselor de oameni era foarte diferită de cea existentă în prezent? Știința este oare adversara celor care susțin în continuare că fosilele umane descoperite în Europa – chiar dacă, privite din perspectiva aspectelor fiziologice și antropologice fundamentale, aproape au atins un grad de similitudine și unitate ce continuă să existe până în prezent – diferă totuși, uneori în mare măsură, de tipul populațiilor existente în prezent? Littré admite acest lucru într-un articol pe care l-a publicat în *Revue des Deux Mondes* (1 martie 1859), în teza lui Boucher de Perthes (1849), intitulată *Antiquités Celtiques et Antédiluviennes*. Littré declară în articol că: (a) în vremurile în care mamuții, dezgropați în Picardia în același timp cu topoarele făcute de om, trăiau în acea regiune, trebuie să fi domnit o primăvară veșnică pe toată suprafața Globului^[761]; Natura era total diferită de cum este în prezent, ceea ce lasă o *marjă uriașă pentru vechimea acelor „perioade”*; apoi adaugă (b):

„Spring, profesor la Facultatea de Medicină din Liège, a găsit într-o grotă aflată în apropiere de Namur, în munții Chauvaux, numeroase oseminte umane aparținând «unei rase foarte diferite de a noastră»”.

Cranii exhumate în Austria prezintă, potrivit lui Littré, o importantă analogie cu rasele de culoare din Africa, în timp ce altele, descoperite pe malurile Dunării și ale Rinului, se aseamănă cu craniile

[761] În prezent savanții admit că Europa se bucura în timpul Miocenului de o climă caldă, iar în Pliocen sau în Terțiarul târziu de o climă temperată. Afirmția lui Littré cu privire la existența primăverii înmiresmate în decursul Cuaternarului – în straturile căruia pot fi identificate uneltele de silex descoperite de dl de Perthes (de când apele râului Somme au erodat valea cu mai bine de șase metri în adâncime) – trebuie întâmpinată cu multă rezervă. Relicvele din valea Somme sunt *postglaciare*, fiind posibil să semnaleze imigrarea oamenilor necivilizați în timpul unuia din perioadele cele mai temperate ce despărteau erele glaciare *minore*.

locuitorilor din Caraibe și ale locuitorilor străvechi din Chile și Peru. Și totuși, existența *Potopului*, fie el biblic sau atlant, este negată. Descoperiri geologice ulterioare l-au determinat însă pe Gaudry să scrie într-o manieră concludentă:

„Strămoșii noștri erau cu siguranță contemporani cu *Rhinoceros tichorhinus* și cu *Hippopotamus major*.”

Și a mai spus că solul numit în geologie *diluvian* —

„S-a format, cel puțin parțial, după apariția omului pe pământ”.

Littre s-a pronunțat în cele din urmă asupra acestei idei. El a arătat apoi că „învierea unui număr atât de mare de vechi martori” impunea necesitatea reabordării tuturor originilor, duratelor, adăugând că este de studiat O ERĂ până acum necunoscută —

„Fie la începutul epocii actuale, fie, după cum cred eu, la începutul epocii care a precedat-o”.

După cum se știe, tipurile de cranii descoperite în Europa sunt de două feluri: ortognatice și prognatice sau tipul caucazian și cel negroid — așa cum se întâlnesc acum printre triburile africane și cele de oameni necivilizați inferiori. Profesorul Heer — care susține că datele din botanică fac necesară ipoteza existenței unei Atlantide — a arătat că plantele locuitorilor lacuștri neolitici sunt în principal de origine africană. Cum au apărut aceste plante în Europa, dacă pe atunci nu exista un punct care să unească Europa cu Africa? Oare în urmă cu câte mii de ani au trăit cei șaptesprezece oameni ale căror schelete au fost exhumate în departamentul Haute-Garonne, într-o poziție ghemuită lângă resturile unui foc de cărbuni, cu câteva amulete și resturi de ceramică în jur și avându-i în compania lor pe *Ursus spelaeus*, *Elephas primigenius* [mamușii lânoși], bourii (pe care Cuvier îi consideră o specie distinctă) și *Megaceros hibernicus* [megaceroși], toți aceștia fiind

mamifere antediluviene? Cu siguranță că trebuie să fi trăit într-o epocă foarte îndepărtată, dar nu într-una care să preceadă Cuaternarul. Rămâne așadar de dovedit că vechimea omului este și mai mare. Dr. James Hunt, fost președinte al Societății Antropologice, o evaluează la nouă milioane de ani. Acest om de știință se apropie în orice caz un pic de evaluările noastre ezoterice, dacă nu luăm în calcul cele două rase eterice semiumane și partea de început a Rasei a Treia.

Apare totuși întrebarea cine erau acești oameni paleolitici din Cuaternarul european? Erau aborigeni sau reprezentau rezultatul vreunei migrări ce datează în trecutul necunoscut? Această ipoteză din urmă este singura ce poate fi susținută, întrucât toți oamenii de știință sunt de acord să elimine Europa din categoria posibilelor „leagăne ale omenirii”. De unde s-au răspândit atunci diversele curente succesive de oameni „primitivi”?

Cei mai vechi oameni paleolitici din Europa — despre a căror origine etnologia păstrează tăcerea și ale căror caracteristici sunt cunoscute într-un mod defectuos sau incomplet, deși sunt prezentați ca fiind „asemenea maimuței” de către autori cu o imaginație bogată, precum dl Grant Allen — aparțineau liniilor pur atlante și „afro”-atlante^[762]. (Trebuie reținut că de data aceasta continentul atlant era un vis din trecut.) Europa din timpul Cuaternarului era foarte diferită de Europa de astăzi, întrucât pe atunci se afla în plin proces de formare. Ea era unită cu nordul Africii — sau mai exact cu ceea ce este acum nordul Africii — printr-o limbă de pământ ce traversa actuala strâmtoare Gibraltar — Africa de Nord constituind așadar, într-un fel, o prelungire a actualei Spanii, în timp ce o mare întinsă umplea marele bazin al Saharei. Referitor la Atlantida, din care mare parte se scufundase în

[762] „Nu putem spune de unde proveneau [vechii oameni ai peșterilor]” (Grant Allen). „Vânătorii paleolitici din valea Somme nu erau originari din acel climat inospitalier, ci s-au mutat în Europa venind dintr-o regiune mai caldă” (Dr. Southall, *Epoch of the Mammoth*, p. 315).

timpul Miocenului, mai rămâneau Ruta și Daitya, împreună cu câteva insule răzlețe. Legăturile atlante ale strămoșilor^[763] oamenilor peșterilor din Paleolitic sunt evidențiate de descoperirea făcută în Europa a craniilor fosile ce se apropie mult de tipul *caraib indian din vest* și *peruvian antic* — un mister, într-adevăr, pentru toți cei care refuză să admită „ipoteza” existenței unui fost continent atlantic care unea ceea ce în prezent este un ocean. De asemenea, ce să facem cu faptul că, în timp ce de Quatrefages vorbește despre această „rasă măreață”, oamenii de Cro-Magnon cu o talie înaltă și guanșii din Insulele Canare, ca fiind reprezentanți ai aceluiași tip, Virchow îi aliază și pe basci cu aceștia din urmă, într-un mod similar? Independent de asta, profesorul Retzius dovedește legătura dintre triburile dolicocefale aborigene americane și aceiași guanși. Cele câteva verigi din lanțul dovezilor sunt astfel bine prinse între ele. Și am putea cita o mulțime de date similare. În privința triburilor africane — ele însele vlăstare divergente ale atlanților, modificate de climat și condițiile de mediu —, ele au venit în Europa traversând peninsula care făcea din Mediterană o mare interioară. Mulți dintre acești oameni ai peșterilor din Europa, cum ar fi cei de Cro-Magnon, făceau parte din rase rafinate. Dar, așa cum era de așteptat, *progresul este aproape inexistent* de-a lungul întregii perioade vaste pe care știința o atribuie Epocii Pietrei cioplite^[764]. *Impulsul ciclic descendent* atârână greu asupra grupurilor astfel transplantate — povara *Karmei atlante* se

[763] Grupurile atlante pure — ai căror descendenți direcți erau, parțial, oamenii peșterii de talie înaltă din Cuaternar — au imigrat în Europa mult înaintea erei glaciare, de fapt în timpul Pliocenului și al erei terțiare din Miocen. *Obiectele miocenice confecționate din silex din Thenay și urmele omului din Pliocen descoperite în Italia de profesorul Capellini, aduc mărturie despre acest fapt.* Acești coloniști formau o parte din Rasa cândva glorioasă, al cărei ciclu urmase un curs descendent, începând din Eocen și în continuare.

[764] Talentul artistic manifestat de oamenii peșterii din vechime face ca ipoteza care îi consideră că se aseamănă cu *Pithecanthropus alalus* — acel monstru mitic al lui Haeckel — să fie o absurditate care nu are nevoie nici de Huxley și nici de Schmidt pentru a fi dată în vileag. Noi le considerăm talentul de gravori ca fiind un reflex al civilizației atlante, ce reapare prin atavism. Amintim faptul că Donnelly consideră civilizația europeană modernă ca pe o *renaștere* a civilizației atlante. (*Atlantis*, de Donnelly, pp. 237-264)

abate asupra lor. În final, omul paleolitic cedează locul succesorului lui și dispare aproape în totalitate de pe scenă. În această privință, profesorul André Lefèvre adresează următoarea întrebare:

„Oare epoca pietrei șlefuite a urmat epocii pietrei cioplite printr-o tranziție imperceptibilă sau datorită unei invazii de celți brahicefali? Dar faptul că degenerarea care s-a produs în rândul populațiilor din la Vézère a fost rezultatul unor încrucișări brutale sau a unei retrageri generale spre nord în urmărirea renului prezintă prea puțină importanță pentru noi.”

El continuă astfel:

„Între timp fundul oceanelor s-a ridicat, Europa este acum pe deplin formată, flora și fauna ei sunt fixate. Odată cu domesticirea câinelui începe viața pastorală. Intrăm în epoca pietrei șlefuite și a bronzului, ce se succed la intervale neregulate, care se suprapun în timpul migrațiilor și fuziunilor etnice, fiind mai derutante și în același timp mai scurte decât epocile mai puțin avansate și mai rudimentare. Populațiile europene străvechi sunt întrerupte în procesul lor special de evoluție și, fără să dispară, sunt înglobate în alte rase, înghițite, ca să spunem așa, de valurile succesive de migrații ce se revarsă din Africa, posibil dintr-o Atlantidă dispărută [? cu eoni de ani mult mai târziu] și din prolifica Asie. Pe de-o parte au venit ibericii, pe de alta pelasgii, ligurii, sicanienii, etruscii, toți fiind predecesori ai marii invazii ariene [Rasa a Cincea].”^[765]

[765] *Philosophy Historical and Critical*, Pt. II, p. 504, cap. „On Organic Evolution”.

SECȚIUNEA a VI-a

URIAȘI, CIVILIZAȚII ȘI CONTINENTE SCUFUNDATE IDENTIFICATE ÎN ISTORIE

Atunci când sunt prezentate subiecte precum cel din titlul de mai sus, firește că este de așteptat ca scriitorul să furnizeze dovezi *istorice* și nu *legendare*, în sprijinul unor astfel de afirmații. Este oare posibil acest lucru? Da, căci dovezile de acest gen sunt numeroase, fiind suficient să fie adunate și reunite pentru a deveni copleșitoare în ochii oamenilor fără prejudecăți.

Odată ce înțeleptul cercetător pune mâna pe firul călăuzitor al Ariadnei, poate descoperi singur aceste dovezi. Noi prezentăm *fapte* și indicăm puncte de reper, lăsându-l pe călător să le urmeze. *Ceea ce este prezentat aici este cu prisosință suficient pentru acest secol.*

Într-o scrisoare adresată lui Voltaire, Bailly consideră cu totul firesc ca simpatia „bătrânului și ilustrului invalid din Ferney” să fie atrasă spre vechii brahmani, reprezentanți „ai cunoașterii și înțelepciunii”. Apoi el face o afirmație ciudată, spunând:

„Dar brahmanii tăi sunt foarte tineri în comparație cu instructorii lor arhaici.”^[766]

Bailly, care nu cunoștea nimic despre învățăturile ezoterice și nici despre Lemuria, credea totuși fără rezerve în Atlantida dispărută, precum și în existența câtorva popoare preistorice civilizate, care

[766] *Lettres sur l'Atlantide*, p. 12.

dispăruseră fără să lase urme incontestabile. El îi studiasse în profunzime pe clasicii și *tradițiile* din Antichitate și a constatat că artele și științele cunoscute de cei pe care îi numim acum „antici” —

„... nu constituiau realizările niciuneia dintre națiile existente de acum sau chiar de atunci, și nici ale vreunuia dintre popoarele istorice din Asia...”

și că, în ciuda cunoașterii hindușilor, prioritatea incontestabilă în perioada de început a rasei lor a trebuit să fie atribuită unui popor sau unei rase mai vechi și mai instruite chiar și decât brahmanii.^[767]

Voltaire, cel mai mare sceptic din vremea sa, materialistul *par excellence*, împărțase convingerea lui Bailly. El considera că este foarte probabil ca:

„Cu mult timp înaintea imperiilor din China și India, să fi existat națiuni civilizate, instruite și puternice, care au fost copleșite de un potop de barbari și readuse astfel la starea lor primitivă de ignoranță și brutalitate sau la ceea ce se numește starea naturii pure.”^[768]

Ceea ce la Voltaire era presupunerea perspicace a unei minți strălucite, la Bailly era o „chestiune de fapte istorice”, întrucât el a scris următoarele:

„Eu fac mare caz de tradițiile antice păstrate de-a lungul unei lungi serii de generații.”

Este posibil, considera el, ca o națiune *străină*, după ce a instruit o altă națiune, să dispară în așa fel încât să nu lase nicio urmă a trecerii ei. Când a fost întrebat cum s-ar fi putut petrece ca această națiune antică

[767] *Histoire de l'Astronomie Ancienne*, p. 25 și în continuare.

[768] *Lettres sur l'Atlantide*, p. 15. Această presupunere este pe jumătate adevărată. În timpul Rasei a Cincea au existat astfel de „potopuri ale barbarilor”. În privința rasei a Patra, a fost *bona fide* un potop de ape care a măturat-o. Cu toate acestea, nici Voltaire și nici Bailly nu știau nimic despre DOCTRINA SECRETĂ din Orient.

sau mai degrabă arhaică să nu fi lăsat măcar câteva amintiri în memoria umană, el a răspuns că timpul devorează fără milă faptele și evenimentele. Însă istoria trecutului nu a fost niciodată pierdută în totalitate, căci înțelepții din Egiptul antic au păstrat-o, iar „ea este păstrată astfel până în prezent, altundeva”. Potrivit lui Platon, preoții din Sais i-au spus lui Solon:

„Voi nu știți că acea rasă de oameni extraordinară și foarte nobilă, ce a trăit cândva în țara voastră și din care descindeți voi și întreaga voastră stare actuală^[769], deși până în prezent a rămas doar o mică parte din acel popor admirabil... Aceste scrieri relatează ce forță extraordinară a respins cândva orașul vostru, când o mare putere militară, venind din oceanul Atlantic, s-a răspândit cu o furie ostilă pe tot cuprinsul Europei și Asiei.”^[770]

Grecii erau doar supraviețuitorii mici de talie și slabi ai acelei națiuni cândva glorioase^[771].

Care a fost această națiune? DOCTRINA SECRETĂ arată că ea era a șaptea și ultima subrasă a Rasei atlante — deja asimilată în una dintre primele subrase ale grupului arian —, ce se răspândise treptat pe continentul și insulele Europei, de îndată ce acestea începuseră să iasă din apele mărilor. Coborând de pe înaltele podișuri din Asia, unde cele două rase căutaseră un refugiu în vremea agoniei Atlantidei, ea se stabilise treptat și colonizase pământurile recent apărute. Subrasa imigrantă crescuse și se înmulțise rapid pe acest teren virgin; ea s-a împărțit în numeroase familii

[769] Pentru o dezbatere completă despre relațiile dintre grecii și romanii din *Antichitate* cu coloniștii atlanti, a se vedea *Five Years of Theosophy*, pp. 308-346.

[770] Platon, *Timaos*, a se vedea traducerea de Petru Creția și Cătălin Partenie, în Platon, *Opere*, vol. VII, Editura Științifică, 1993, București (n.t.).

[771] Toată lumea știe că povestirea despre Atlantida și toate tradițiile acesteia a fost relatată de Platon în *Timaos* și *Critias*. Povestirea i-a fost spusă lui Platon în copilărie, de către bunicul său în vârstă de nouăzeci de ani, care o auzise în tinerețea lui de la Solon, prietenul tatălui lui Dropides — Solon, unul din cei Șapte Înțelepți din Grecia. Se cuvine să spunem că nu s-ar putea găsi o sursă mai de încredere.

de rase, care s-au divizat la rândul lor în popoare. Egiptul și Grecia, fenicienii și grupurile din nord au provenit astfel din această singură subrasă. Mii de ani mai târziu, alte rase – ceea ce rămăsese din atlanți – „galbene și roșii, brune și negre”, au început să invadeze noul continent. Au existat războaie în care nou-veniții au fost înfrânți și au scăpat cu fuga, unii în Africa, alții în zone îndepărtate. Unele dintre aceste întinderi de uscat au devenit de-a lungul timpului insule, ca urmare a noilor convulsii geologice. Fiind astfel despărțite cu forța de continente, rezultatul a fost că triburile și familiile nedezvoltate din grupul atlant au decăzut treptat într-o stare și mai necivilizată și abjectă.

Oare nu spaniolii din expedițiile întreprinse în Cibola au întâlnit căpetenii sălbatice *albe*? Și oare nu s-a stabilit acum cu certitudine prezența în Europa a tipului negru african, în vremurile preistorice? Această prezență a unui tip străin asociat cu cel negru și de asemenea cu cel mongol este obstacolul de care se împiedică antropologia. Individul care trăia într-o epocă incalculabil de îndepărtată în La Naulette, în Belgia, este un exemplu. Un antropolog spune următoarele:

„Peșterile aflate pe malurile râului Lesse, în sud-estul Belgiei, furnizează dovezi despre ceea ce a fost, poate, omul cel mai inferior, după cum o indică maxilarul din Naulette. Acest om avea totuși amulete de piatră, perforate în scopuri ornamentale; aceste amulete erau confecționate dintr-o gresie care în prezent e întâlnită în bazinul Estuarului Gironde.”^[772]

Omul din Belgia avea așadar o vechime extrem de mare. Omul care a precedat marea inundație – ce a acoperit ținuturile muntoase din Belgia cu un strat de lehm sau de pietriș din zona de munte, ce se ridica cu trei metri deasupra nivelului fluviilor actuale – trebuie să fi combinat în el caracteristicile tipului turanian și negru. Se poate ca

[772] A se vedea articolul scris de dr. Carter Blake, intitulat „On the Naulette Jaw”, în *Anthropological Review* din septembrie 1867.

omul de Canstadt sau de La Naulette să fi fost negru, dar el nu avea nicio legătură cu tipul arian, ale cărui rămășițe sunt contemporane cu cele ale ursului peșterilor din Engis. Locuitorii peșterilor cu oseminte din Aquitania aparțin unei perioade mult ulterioare din istorie, fiind posibil să nu aibă o vechime la fel de mare ca primul.

Dacă se aduc obiecții acestei afirmații, pe motiv că știința nu neagă prezența omului pe pământ din vremuri extrem de îndepărtate, cu toate că acea vechime nu poate fi determinată, dat fiind că prezența omului depinde de durata erelor geologice, a căror vârstă nu a fost stabilită; dacă se argumentează că savanții obiectează foarte categoric, de exemplu, la afirmația că omul a existat înaintea animalelor sau că civilizația datează de la începutul Eocenului ori că au existat vreodată uriași, oameni cu trei ochi și patru brațe și picioare, androgini etc., atunci cei care obiectează sunt întrebați la rândul lor: „De unde știți? Ce dovezi aveți în afară de ipotezele personale, fiecare ipoteză în parte putând fi dată peste cap în orice moment de noi descoperiri?” Iar descoperirile viitoare vor dovedi cu siguranță că, oricare ar fi fost culoarea feței acestui tip de om preistoric cunoscut de antropologi, el nu era în nicio privință *de maimuță*. Omul din Canstadt, la fel ca omul din Engis, avea în esență atribute umane^[773]. Oamenii au căutat veriga lipsă la capătul greșit al lanțului și a trecut mult timp de când omul de Neanderthal a fost aruncat în „limbul tuturor greșelilor pripite”. Disraeli îi împărțea pe oameni în asociații maimuțelor și în îngeri. Sunt aduse aici argumente în favoarea unei „teorii angelice” – cum ar numi-o creștinii – care ar fi aplicabilă cel puțin unora dintre rasele de oameni. În orice caz, dacă s-ar susține că omul există doar începând din Miocen, chiar și atunci omenirea ca întreg nu ar putea fi alcătuită din sălbaticii abjecți din Paleolitic, așa cum îi prezintă în prezent

[773] A se vedea de Quatrefages și Hamy, *Crânes des Races Humaines*.

oamenii de știință. Tot ce spun aceștia sunt doar presupuneri speculative arbitrare, inventate de ei pentru a corespunde și a se potrivi cu teoriile lor fanteziste.

Noi vorbim despre evenimente vechi de sute de mii de ani, ba chiar de milioane de ani – dacă omul datează din epocile geologice^[774] –, și nu despre vreunul dintre evenimentele petrecute în cursul celor câtorva mii de ani ai marjei preistorice atribuite de istoria timidă și mereu prudentă. Există totuși oameni de știință care au aproape același mod de gândire ca al nostru. Din cutezătoarea mărturisire a abatelui Brasseur de Bourbourg, care spune că:

„Tradiții, ale căror urme reapar în Mexic, în America Centrală, în Peru și în Bolivia, sugerează ideea că omul exista în aceste țări diferite pe vremea prefacerilor uriașe de ridicare a munților Anzi și că el a păstrat amintirea lor” —

până la paleontologii și antropologii cei mai recenți, majoritatea oamenilor de știință este în favoarea unei astfel de vechimi. *Apropo* de Peru, s-a căutat vreodată într-o manieră satisfăcătoare să se stabilească afinitățile etnologice și caracteristicile rasei care a ridicat construcțiile ciclopice, ale căror ruine constituie relicvele unei civilizații extraordinare? La Cuélap, de pildă, ele constau —

„... dintr-un zid de pietre fasonate, lung de 1 097 de metri, lat de 170 și înalt de 45 de metri, ce constituie o masă solidă situată pe vârful unui munte. Pe această masă se află o alta, lungă de 183 de metri, lată de 152

[774] „Omul-maimuță” din *Miocen*, al lui Haeckel, este visul unui monomaniac, de care dl de Quatrefages (*L'Espèce Humaine*, pp. 77-83) s-a descotorosit în mod ingenios. Nu este clar de ce lumea ar accepta elucubrațiile unui materialist psihofob – fapt ce ar implica acceptarea *cu încredere* a existenței unor animale diverse necunoscute de știință sau Natură, precum sozura, de exemplu, o amfibie care nu a existat vreodată decât în imaginația lui Haeckel, și nu în tradițiile din vechime.

și înaltă de 45 de metri, formând în total o înălțime de 90 de metri. În interior se află încăperi și celule”^[775].

Un fapt foarte sugestiv îl constituie *asemănarea izbitoare dintre arhitectura acestor construcții colosale și cele ale națiunilor europene arhaice*. Dl Fergusson consideră analogiile existente între ruinele civilizației „incașe” și ruinele ciclopice ale pelasgilor din Italia și Grecia, ca pe coincidența —

„Cea mai remarcabilă din istoria arhitecturii... Este greu să nu se tragă concluzia că ar exista o oarecare legătură între ele”.

„Legătura” se explică simplu prin proveniența grupurilor care au conceput aceste construcții, dintr-un centru comun situat pe un continent atlantic. Doar acceptarea existenței acestui continent ne poate ajuta să ne apropiem de o soluție a acestei probleme și a altora similare, în aproape toate ramurile științei moderne.

Dr. Lartet, tratând această chestiune, o rezolvă declarând că:

„Adevărul atât de mult timp contestat al coexistenței omului cu speciile mari dispărute [*Elephas primigenius*, *Rhinoceros tichorhinus*, *Hyæna spelæa*, *Ursus spelæus* etc.], mi se pare a fi de acum înainte inatacabil și cucerit în mod sigur de știință.”^[776]

Am menționat în altă parte că aceasta este și părerea lui de Quatrefages. El spune:

„După toate probabilitățile, omul a cunoscut vremurile miocene^[777] și, prin urmare, întreaga epocă pliocen. Există oare motive pentru a crede că

[775] A se consulta colecția de dovezi adunate de Donnelly pentru a demonstra că această colonie peruană este un vlăstar al atlantiților.

[776] *Cavernes du Périgord*, p. 35.

[777] Ingeniosul autor al lucrării *Atlantis, the Ante-diluvian World*, discutând originea diverselor instituții grecești și romane, își exprimă convingerea că „originea instituțiilor de acum se află în trecut, în Miocen”. Cu siguranță, ba chiar și mai în urmă, așa cum am afirmat deja [a se vedea Cap. 3].

urmele lui vor fi găsite și mai în trecut?... Se poate deci ca el să fi fost contemporan cu primele mamifere și să fi existat încă din era secundară.”^[778]

Egiptul are o vechime mult mai mare decât Europa, așa cum este trasată în prezent pe hartă. Triburile atlanto-ariene au început să se stabilească în ea pe vremea când Insulele Britanice^[779] și Franța nici măcar nu existau încă. Este binecunoscut faptul că „limba Mării Egiptene” sau Delta Egiptului de Jos a devenit foarte treptat un teren compact și că a urmat zonele muntoase din Abisinia; spre acestea din urmă, care au apărut brusc, comparativ vorbind, Delta s-a format foarte lent de-a lungul erelor, prin straturi succesive de sedimente marine și nămol, depozitate anual cu ajutorul mълului adus de apele unui fluviu mare, Nilul actual. Dar chiar și Delta, ca teren ferm și fertil, a fost locuită timp de peste 100 000 de ani. Triburi ce aveau în vene și mai mult sânge arian decât predecesorii lor au venit mai târziu din est și au *cucerit-o* de la un popor al cărui nume e pierdut pentru totdeauna, cu excepția Cărților secrete. Această barieră naturală de noroi, care aspira încet și sigur orice navă ce se apropia de aceste țărmuri inospitaliere, a constituit până în urmă cu câteva mii de ani î.C. cea mai bună protecție a egiptenilor de mai târziu, care reușiseră să ajungă în acest loc traversând Arabia, Abisinia și Nubia, sub conducerea lui Manu Vina, pe vremea lui Vishvamitra^[780].

Vechimea omului devine pe zi ce trece atât de evidentă, încât până și Biserica se pregătește pentru o capitulare și o retragere *onorabile*. Eruditul abate Fabre, profesor la Sorbona, a declarat în mod categoric că paleontologia și arheologia preistorice pot, fără să dăuneze cu nimic

[778] *L'Espèce Humaine*, p. 112.

[779] În orice caz, așa cum le cunoaștem. Căci geologia dovedește nu numai că Insulele Britanice au fost *de patru ori scufundate și ridicate din nou*, dar și că strămoșii care le despart de Europa era uscat într-o epocă anterioară îndepărtată.

[780] A se vedea în *Isis Dezvăluită*, I, p. 627, ceea ce spune Kulluka Bhatta.

Scripturilor, să descopere în straturile terțiare atâtea urme câte vor dori despre omul *preadamic*.

„Întrucât nu ia în considerare toate creațiile anterioare penultimului potop (cel care, potrivit abatelui, a produs diluviumul), revelația biblică ne lasă libertatea de a admite existența omului în diluviumul cenușiu, în straturile din Pliocen și chiar din Eocen. Pe de altă parte însă, nu toți geologii au consimțit să îi considere pe oamenii care trăiau pe pământ în acele epoci primordiale drept strămoșii noștri.”^[781]

Ziua în care Biserica va constata că singura ei salvare constă în interpretarea ocultă a *Bibliei* se poate să nu fie atât de îndepărtată pe cât își închipuie unii. Deja, mai mult de un abate, mai mult de un eclesiast au devenit cabaliști pasionați și la fel de mulți apar în mod public în arenă, pentru a se angaja în competiție cu teozofii și oculțiștii, în favoarea interpretării metafizice a *Bibliei*. Din păcate pentru ei, încep din capătul greșit. Ei sunt îndrumați ca, înainte să înceapă să facă speculații despre latura *metafizică* din Scripturile lor, să studieze și să stăpânească ceea ce tratează latura pur *fizică* – de pildă indiciile date cu privire la geologie și etnografie. Căci astfel de aluzii la constituția septenară a Omului și a Pământului, la cele șapte Runde și Rase, abundă atât în *Noul*, cât și în *Vechiul Testament*, fiind la fel de vizibile ca Soarele pe cer pentru cel care le citește simbolic. La ce anume se aplică legile menționate în capitolul XXIII din *Levitic*? Care e rațiunea filosofică a tuturor ofrandelor *săptămânale* și a tuturor calculelor simbolice, precum cele care urmează:

[781] *Les Origines de la Terre et de l'Homme*, p. 454. La acestea, profesorul N. Joly din Toulouse, care îl citează pe abate în lucrarea sa, *Homme avant les métaux*, își exprimă speranța că dl Fabre îi va îngădui „să aibă o opinie diferită asupra acestui ultim punct” (p. 171). Oculțiștii fac la fel, căci deși ei susțin că există o diferență enormă în fiziologia și aspectul exterior al celor cinci Rase care au evoluat până în prezent, ei mai susțin că actuala specie umană descinde dintr-o singură și unică linie primordială, evoluată din „Oamenii Dumnezeiești” – strămoșii și progenitorii noștri comuni.

„Să numărați ... de a doua zi după Sabat ... să aduceți snopul ca să fie fluturat în cele patru puncte cardinale; să numărați șapte săptămâni întregi... Afară de aceste pâini, să aduceți șapte miei fără cusur etc.” [782]

Fără îndoială că vom fi contraziși atunci când vom spune că toate aceste ofrande, „de a flutura” și de „pace”, erau o comemorare a celor șapte „Sabaturi” din cadrul Misterelor. Aceste Sabaturi sunt șapte Pralaya între șapte Manvantare sau ceea ce noi numim Runde, căci „Sabat” este un cuvânt elastic, însemnând o perioadă de odihnă de orice natură, după cum am explicat în altă parte. Iar dacă acesta nu e suficient de concludent, ne putem îndrepta atenția asupra versetului în care se adaugă:

„Să numărați cincizeci de zile [patruzeci și nouă, 7 x 7, stadii de activitate și patruzeci și nouă stadii de odihnă, pe cele șapte globuri ale Lanțului, apoi vine odihna Sabatului, a cincizece] până în ziua care vine după al șaptelea sabat, și atunci să aduceți Domnului un nou dar de hrană.” [783]

Cu alte cuvinte, veți aduce o ofrandă din carnea voastră sau din „straturile de piele” și, eliberându-vă de trup, veți rămâne spirite pure. Această lege a ofrandei, degradată și materializată cu timpul, era o instituție ce data de pe vremea primilor atlanti; ea a ajuns la ebraici prin intermediul „caldeenilor”, care erau „oamenii înțelepți” dintr-o *castă* și nu dintr-o națiune, o comunitate de mari adepți veniți din „găurile lor de șarpe”, care se stabiliseră în Babilonia în urmă cu ere. Iar dacă această interpretare din *Levitic* (care este plin de *Legi ale lui Manu* denaturate) este considerată prea forțată, să ne îndreptăm atunci atenția spre *Apocalipsa*. Oricare ar fi interpretarea pe care misticii profani o dau renumitului capitol XVII, cu enigma despre femeia îmbrăcată cu purpură și stacojiu: fie că protestanții dau din cap afirmativ spre

[782] Loc. cit., 15-18.

[783] Ibid., 16.

romano-catolici, când citesc „*Taină, Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului*”, fie că romano-catolicii îi săgetează cu privirea pe protestanți, ocultiștii declară, în imparțialitatea lor, că aceste cuvinte se aplicau de la început *tuturor formelor de bisericism exoteric* – „magia ceremonială” de altădată cu efectele ei teribile, iar acum inofensiva farsă, întrucât e deformată, a cultului ritualic. „*Taina*” femeii și a fiarei reprezintă simbolurile bisericismului și SUPERSTIȚIEI care distrug sufletul.

„Fiara care ... era, și nu mai este ... și totuși este. Aici este mintea plină de înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți [șapte Continente și șapte Rase], pe care șade femeia” – simbolul tuturor credințelor exoterice, barbare și idolatre care au acoperit acel simbol cu „sângele sfinților și cu sângele martirilor” ce au protestat și continuă să protesteze.

„Sunt și șapte împărați [șapte Rase]; cinci au căzut [inclusiv Rasa a Cincea a noastră], unul este [a Cincea continuă] și celălalt [Rasa a Șasea și a Șaptea] n-a venit încă; și când va veni [Rasa „suverană”], el va rămâne puțină vreme.” [784]

Există numeroase aluzii apocaliptice de acest gen, dar îi revine cercetătorului să le descopere singur. Cei cinci împărați au mai fost menționați.

Dacă *Biblia* se asociază cu arheologia și geologia pentru a demonstra că civilizația umană a trecut, cel puțin în Europa, prin trei etape mai mult sau mai puțin distincte, și dacă omul, atât în America și în Europa, cât și în Asia, datează din epocile geologice – de ce nu ar lua în considerare declarațiile DOCTRINEI SECRETE? Este oare mai filosofic, mai logic și mai științific să *nu creadă*, împreună cu dl Albert Gaudry, în omul din

[784] Op. cit., 8-10.

Miocen, în timp ce crede că renumitele obiecte de silex din Thenay^[785] „au fost sculptate de maimuța driopitecă”; sau să creadă, împreună cu ocultistul, că maimuța antropomorfă a apărut la foarte mult timp după om? Căci dacă este admis și chiar demonstrat științific că:

„La jumătatea Miocenului nu a existat o singură specie de mamifere care să fie identică cu vreo specie existentă în prezent”^[786]

— și că omul era în acea vreme exact așa cum este acum – doar mai înalt și mai athletic decât suntem noi^[787] – unde mai este atunci dificultatea? Pe de altă parte, faptul că era puțin probabil ca omul să descindă din maimuțe, a căror prezență nu este identificată înainte de Miocen, este adevărat de câțiva naturaliști eminenți^[788]:

„Astfel, la sălbaticul din Cuaternar, care luptase contra mamutului cu arme de piatră, găsim reunite toate caracterele craneologice considerate în general ca fiind semnul unei mari dezvoltări intelectuale.”^[789]

În afară de cazul că omul a apărut spontan, înzestrat cu intelectul și înțelepciunea sa, de la strămoșul lui catarinian fără minte, el nu ar fi putut ajunge să-și dezvolte un astfel de creier în limitele epocii Miocen, dacă este să îl credem pe eruditul abate Bourgeois.

În privința chestiunii uriașilor, deși cel mai înalt om descoperit până în prezent printre fosilele din Europa este „omul din Mentone”

[785] „Obiectele de silex din Thenay poartă marca incontestabilă a „mâinii de lucru umane” (G. de Mortillet, *Promenades au Musée de Saint-Germain*, p. 76).

[786] Albert Gaudry, *Les Enchaînements du Monde Animal dans les temps Géologiques*, p. 240.

[787] Referitor la vânătorii de reni din Périgord, Joly spune că ei „erau foarte înalți, atletici, cu un schelet puternic dezvoltat”. (*L'Homme avant les métaux*, p. 324.)

[788] „Pe malul lacului Beauce”, spune abatele Bourgeois, „omul trăia în mijlocul unei faune care a dispărut în totalitate (acerateriu, tapir, mastodont). Odată cu nisipurile fluviale din Orléanais, a apărut maimuța antropomorfă (*Pliopithecus antiquus*); prin urmare, mai târziu decât omul.” (A se vedea *Comptes Rendus/Dări de seamă* ale „Congresului preistoric” din 1867, din Paris).

[789] De Quatrefages, *L'Espèce Humaine*, p. 233.

(2 metri), se poate totuși să fie exhumăți și alții. Nilsson, citat de Lubbock, spune că:

„Într-un mormânt din Neolitic ... a fost descoperit în 1807 un schelet cu o talie extraordinară.”

El i-a fost atribuit lui Albus McGaldus, un rege din Scoția.

Iar dacă în epoca actuală întâlnim ocazional bărbați și femei având o înălțime de 2,10 metri până la 2,75 și chiar 3,35 de metri, acest lucru doar dovedește – în virtutea legii atavismului sau a reapariției caracteristicilor ancestrale – că a existat o vreme când 2,75 de metri și respectiv 3,35 de metri reprezentau talia medie a omenirii, chiar și la cea mai recentă rasă a noastră indo-europeană.

Dar întrucât am tratat suficient acest subiect în altă parte, putem să trecem acum la lemurieni și atlanți, să vedem ce știau vechii greci despre aceste rase îndepărtate și ce știu oamenii moderni acum.

Națiunea măreață menționată de preoții egipteni, din care descindeau străbunii grecilor din vremea Troiei și care, așa cum s-a afirmat, a luptat cu rasa atlantică, nu era în mod sigur, după cum observăm, o rasă de *sălbatici* paleolitici. Cu toate acestea, chiar pe vremea lui Platon, nimeni în afară de preoți și Inițiați nu părea să fi păstrat vreo amintire clară despre rasele anterioare. Primii egipteni fuseseră separați de ultimii atlanți de ere întregi; ei înșiși își aveau obârșia într-o rasă *extraterestră* și se stabiliseră în Egipt cu circa 400.000 de ani înainte^[790],

[790] Când s-au făcut sondaje ale solului mălos al Văii Nilului, au fost descoperite două cărămizi coapte, una la 18 metri și cealaltă la 22 de metri adâncime. Dacă estimăm la 15 centimetri pe secol [calcul mai exacte au arătat că această grosime nu ar depăși 8-10 centimetri pe secol], grosimea depozitului anual lăsat de fluviu, trebuie să i se atribuie o vechime de 12.000 de ani primei cărămizi și respectiv de 14.000 de ani celei de-a doua. Potrivit calculelor analoage, Burmeister presupune că au trecut 72 000 de ani de la prima apariție a omului pe pământul Egiptului, iar Draper îi atribuie omului european, care a fost martor la cea mai recentă eră glaciară, o vechime de peste 250.000 de ani.” (*Men before Metals*, p. 183) Zodiacurile egiptene indică o observare ce numără peste 75.000 de ani! Reține totodată că Burmeister vorbește doar despre populația Deltei.

dar Inițiații lor păstrasera *toate consemnările*. Până în epoca lui Herodot, ei dețineau încă statuile a 341 de regi care domniseră asupra micii lor subrase atlanto-ariene^[791]. Dacă atribuim doar o durată medie de douăzeci de ani domniei fiecărui rege, durata imperiului egiptean trebuie dusă în trecut, din epoca lui Herodot, cu circa 17.000 de ani.

Bunsen îi atribuia Marii Piramide o vechime de 20.000 de ani. Arheologi mai moderni nu îi vor da mai mult de 5.000 sau cel mult 6.000 de ani, acordându-i cu generozitate Tebei cu cele o sută de porți ale ei, 7.000 de ani de la data fondării ei. Și totuși, există consemnări care îi înfățișează pe preoții egipteni – Inițiați – călătorind spre nord-vest, *pe uscat, traversând* ceea ce a devenit mai târziu Strâmtoarea Gibraltar; luând-o spre nord și traversând teritoriile viitoarelor așezări feniciene din sudul Galiei; apoi mergeau în continuare spre nord, până în momentul când, ajunși la Carnac (Morbihan), se îndreptau iar spre vest și ajungeau, *călătorind tot pe uscat*, pe promontoriul din nord-vestul Noului Continent^[792].

Care era scopul lungii lor călătorii? Și cât de mult în trecut trebuie să plasăm data la care au avut loc astfel de vizite? Arhivele arhaice îi înfățișează pe Inițiații din a doua subrasă a familiei ariene deplasându-se dintr-un ținut în altul în scopul de a supraveghea construcția menhi-relor și dolmenelor, a colosalelor Zodiacuri de piatră și a locurilor de înmormântare, pentru a servi ca receptacule pentru cenușa generațiilor viitoare. Când se petrecea asta? Faptul că mergeau *pe uscat* din Franța în Marea Britanie poate da o idee despre data la care o asemenea călătorie ar fi putut fi întreprinsă pe *terra firma*.

[791] A se vedea *Budismul ezoteric*, p. 66, ediția a 5-a (ediția a 80-a, pp. 68-69).

[792] Sau pe ceea ce constituie în prezent Insulele Britanice care, la vremea respectivă, nu erau încă despărțite de continent. Locuitorii antici din Picardia „ajungeau în Marea Britanie fără a traversa Canalul Mânecii. Insulele Britanice erau unite cu Galia printr-un istm care de atunci a dispărut sub ape”. (*Man before Metals*, p. 184)

Era epoca când:

„Nivelul Mării Baltice și al Mării Nordului era cu 122 de metri mai ridicat decât în prezent. Valea râului Somme nu era săpată la adâncimea pe care o are acum; Sicilia era unită cu Africa, iar coasta berberă cu Spania. Cartagina, piramidele din Egipt, palatele din Uxmal și Palenque nu existau încă, iar temerarii navigatori din Tyr și Sidon, care urmau ulterior să întreprindă primejdioasele lor călătorii de-a lungul coastelor Africii, nu se născuseră încă. Ceea ce știm cu certitudine este că omul din Europa era contemporan cu speciile cuaternare dispărute ... că a fost martor la ridicarea Alpilor^[793] și la extinderea ghețarilor, pe scurt, că el a trăit cu mii de ani înainte de apariția primelor tradiții istorice. Ba chiar e posibil ca omul să fi fost contemporan cu specii și mai vechi de mamifere ... cum ar fi cu *Elephas meridionalis* al nisipurilor din Saint-Prest sau cel puțin cu *Elephas antiquus*, despre care se presupune că ar fi trăit înainte de *Elephas primigenius*, de vreme ce în câteva peșteri engleze oasele lor sunt găsite alături de obiecte cioplite din silex, fiind asociate cu cele ale lui *Rhinoceros hemitæchus* și chiar ale lui *Machairodus latidens*, care are o vechime și mai mare. Dl Ed. Lartet este și el de părere că nu este nimic cu adevărat imposibil în ideea existenței omului înaintea erei terțiare.”^[794]

Dacă „nu este nimic imposibil” din punct de vedere științific în această idee și se poate admite că omul exista deja în era terțiară, e necesar de asemenea să îi amintim cititorului că dl Croll plasează începutul acelei perioade în urmă cu 2.500.000 de ani; însă altă dată i-a atribuit 15.000.000 de ani.

[793] El a fost martor și își și amintea, întrucât „dispariția finală a celui mai mare continent (Atlantida) a fost un eveniment care a coincis cu ridicarea Alpilor”, scrie un Maestru (a se vedea *Budismul ezoteric*, p. 70, ed. a opta, p. 73). *Pari passu*, în timp ce o parte a uscatului din emisfera noastră dispărea, ținuturile noului continent ieșeau din mare. Pe acest cataclism de proporții colosale, care a durat 150.000 de ani, sunt bazate toate tradițiile „potopului”, evreii elaborându-și versiunea potrivit unui eveniment ce a avut loc mai târziu, pe Poseidonis.

[794] „Vechimea rasei umane”, în *L'Homme avant les métaux*, de dl Joly, p. 170.

Iar dacă toate acestea pot fi spuse despre *omul european*, oare cât de mare e vechimea omului lemuro-atlant și atlanto-arian? Orice persoană instruită care este la curent cu progresele științei știe care este atitudinea cu care sunt primite toate vestigiile omului din era terțiară. Calomniile revărsate asupra lui Desnoyers în 1863, când a înștiințat Institutul din Franța că făcuse o descoperire —

„în nisipurile pliocene neatinsse din Saint-Prest, în apropiere de Chartres, ce dovedea coexistența omului cu *Elephas meridionalis*” —

vorbesc de la sine. O descoperire ulterioară făcută în 1867 de abatele Bourgeois, ce atesta că în timpul Miocenului omul exista, și primirea care i-a fost făcută la Congresul de Preistorie ținut la Bruxelles în 1872 dovedește că savanții de nivel mediu *văd doar ceea ce vor ei să vadă*^[795].

Arheologii moderni, deși fac *ad infinitum* speculații despre dolmene și constructorii lor, nu știu de fapt nimic nici despre ele și nici despre originea lor. Și totuși, aceste monumente ciudate și adesea de dimensiuni colosale construite din pietre brute — constând în general din patru sau șapte blocuri uriașe amplasate laolaltă — sunt împrăștiate în Asia, Europa, America și Africa, în formă grupată sau pe rânduri. Sunt întâlnite blocuri enorme de piatră plasate pe orizontală și în mod variat pe două, trei, patru sau, ca în Poitou, pe șase-șapte blocuri de piatră. Oamenii le numesc „altarele diavolului”, pietre druidice și morminte de uriași. Pietrele de la Carnac, din Morbihan, în Bretania — ocupând o lungime de un kilometru și ceva și totalizând un număr de 11.000 de pietre dispuse pe unsprezece rânduri —, sunt surorile gemene ale celor din Stonehenge. Menhirul conic din Locmariaquer, în Morbihan,

[795] Ca de obicei, „juriul” științific nu a fost de acord; în timp ce de Quatrefages, de Mortillet, Worsaae, Engelhardt, Waldemar Schmidt, Cappellini, Hamy și Cartailhac recunoșteau pe obiectele de silex urmele mâinii de lucru umane, Steenstrup, Virchow și Desor au refuzat să o facă. Totuși, dacă îi lăsăm deoparte pe câțiva savanți englezi, majoritatea sunt pentru Bourgeois.

măsoară 18 metri în lungime și aproape 2 metri lățime. Menhirul Champ Dolent (în apropiere de Saint-Malo) se înalță la nouă metri deasupra pământului și coboară până la 4,5 metri sub pământ. Astfel de dolmene și monumente preistorice sunt întâlnite la aproape toate latitudinile. Se află în bazinul Mediteranei; în Danemarca (printre tumulii locali înalți de 7,5-9 metri); în Insulele Shetland; în Suedia, unde sunt numiți ganggriften (sau mormintele cu coridoare); în Germania, unde sunt cunoscute sub denumirea de mormintele uriașilor (Hünengräben); în Spania, unde se află dolmenul din Antiguera, în apropiere de Malaga; în Africa; în Palestina și Algeria; în Sardinia, cu Nuraghi și „sepulture dei Giganti” sau mormintele uriașilor; în Malabar; în India, unde sunt numite mormintele Daityașilor (Uriașilor) și Rakhasașilor, Oamenii-demoni din Lanka; în Rusia și Siberia, unde sunt cunoscute sub numele de koorgan; în Peru și Bolivia, unde sunt denumite chullpa sau locuri de înmormântare etc.

Nu există țară în care să lipsească. Cine le-a construit? De ce toate au legătură cu șerpi și dragoni, cu aligatori și crocodili? Întrucât vestigiile ale „omului paleolitic” au fost, se crede, descoperite în unele dintre ele și întrucât în colinele funerare din America au fost descoperite schelete ale raselor de mai târziu împreună cu obiectele accesorii, precum coliere de os, arme, urne de piatră și cupru etc., s-a tras concluzia că ele sunt *morminte* străvechi! Dar cu siguranță că cele două coline renumite — una din valea Mississippiului și cealaltă din Ohio —, cunoscute sub numele de „Colina Aligatorului” și respectiv „Colina Marelui Șarpe”, nu au avut niciodată destinația de morminte^[796]. Și totuși, ni se spune

[796] Redăm următoarea descriere extrasă dintr-o lucrare științifică: „Primul dintre aceste animale [aligatorul], desenat cu mult talent, măsoară nu mai puțin de 76 de metri lungime... Interiorul e format dintr-un morman de pietre, peste care forma a fost modelată în lut compact și fin. Marele Șarpe e înfățișat cu gura deschisă, în timp ce înghite un ou cu diametrul de 30 de metri în porțiunea cea mai groasă; trupul animalului e desenat în curbe grațioase, iar coada e strânsă în spirală. Lungimea totală a animalului este de →

pe un ton autoritar că aceste coline și constructorii lor sau ai dolmenelor sunt toți „pelasgi” din Europa, anteriori incașilor din America, dar neprovenind din „vremuri extrem de îndepărtate”. Ele nu au fost construite de „o rasă de constructori de dolmene”, care *nu a existat niciodată* decât în fantezia primilor arheologi (opinia lui de Mortillet, Bastian și Westropp). În final, opinia lui Virchow despre mormintele uriașe din Germania este acum acceptată ca axiomă. Iată ce spune biologul german:

„Mormintele singure sunt gigantice, și nu osemintele din ele.
Iar arheologia nu are decât să se încline și să se supună acestei decizii.” [797]

Faptul că până în prezent nu s-a descoperit în „morminte” niciun schelet gigantic nu este un motiv pentru a spune că în ele nu au fost niciodată rămășițe de uriași. *Incinerarea era o datină universală* până la o epocă relativ recentă – în urmă cu aproximativ 80.000 sau 100.000 de ani. În plus, adevărații uriași se înecaseră aproape toți odată cu Atlantida. Cu toate acestea, așa cum am arătat în altă parte, scriitorii clasici vorbesc adesea despre schelete uriașe care au fost exhumate pe vremea lor. Mai mult decât atât, deocamdată fosilele umane pot fi numărate pe degete. Niciun schelet găsit până acum nu are o vechime mai mare de 50.000 sau 60.000 de ani [798], iar talia omului s-a redus de la 4,5 metri la 3 sau 3,5 metri de pe vremea subrasei a treia a grupului

335 de metri. Această lucrare este unică ... și nu există pe vechiul continent nimic care să ofere vreo analogie cu ea.” Cu excepția, totuși, a simbolismului Șarpelui (ciclul de timp) care înghite Oul (Cosmosul).

[797] Din punct de vedere *faptic*, ar fi poate de preferat să fi avut mai mulți „specialiști” în știință și mai puține „autorități” în domeniul chestiunilor universale. Nu am auzit niciodată spunându-se că Humboldt ar fi luat decizii autoritare și finale în chestiunea polipilor sau a naturii unei excrescențe.

[798] 57 000 de ani este vechimea atribuită de dr. Dowler rămășițelor de schelet uman descoperite îngropate sub patru păduri foarte vechi din New Orleans, pe malurile fluviului Mississippi.

arian, subrasă care – născută și dezvoltată în Europa și în Asia Minor, în alte climate și condiții – devenise europeană. De atunci, așa cum am mai spus, talia a scăzut constant. Ar fi deci mai exact să spunem că doar mormintele sunt arhaice și nu neapărat și trupurile de oameni găsite ocazional în ele și că aceste morminte, întrucât sunt gigantice, trebuie să fi conținut uriași^[799] sau mai degrabă cenușa unor generații de uriași.

Toate aceste structuri ciclopice nu erau destinate să servească nici ca locuri de înmormântare. Inițiații călători menționați mai înainte aveau de-a face cu așa-zisele ruine druidice, precum cele de la Carnac, în Bretania, și de la Stonehenge, în Marea Britanie. Iar toate aceste monumente gigantice sunt consemnări simbolice ale istoriei Lumii. Ele *nu* sunt druidice, ci *universale*. Și nici druizii nu sunt cei care le-au construit, întrucât ei erau doar moștenitorii înțelepciunii tradiționale ciclopice ce le-a fost lăsată de generații de constructori puternici și de „magicieni” atât buni, cât și răi.

Va fi întotdeauna regretabil faptul că istoria, respingând *a priori* existența reală a uriașilor, ne-a păstrat atât de puține consemnări despre vechimea lor. Și totuși, în aproape toate mitologiile – care *reprezintă* istorie antică la urma urmelor – uriașii joacă un rol important. În vechea mitologie scandinavă, uriașii, Skrymir și frații lui, împotriva cărora au luptat fiii zeilor, erau factori importanți în istoria zeităților și oamenilor. Exegeza modernă, care face din acești uriași frații piticilor și reduce luptele zeilor la istoria dezvoltării rasei ariene, va primi crezare doar în rândul celor care cred în teoria ariană așa cum este prezentată de Max Müller. Admițând că rasele turaniene erau exemplificate de pitici

[799] Murray spune despre barbarii de la Mediterana că se minunau de priceperea *atlanților*. „Forța lor fizică era extraordinară [așa cum aduc într-adevăr mărturie construcțiile lor ciclopice], iar uneori pământul se zguduia sub pasul lor. Tot ceea ce făceau era făcut cu rapiditate... Erau înțelepți și le transmiteau oamenilor înțelepciunea pe care o dețineau.” (*Mythology*, p. 4)

(Dwergar) și că o rasă pitică brună cu cap rotund a fost mânăată spre nord de blonzii scandinavi sau Æsir, zeii fiind asemănători oamenilor, nu există totuși, nici în istorie, nici în vreo lucrare științifică vreo dovadă antropologică despre existența unei rase de uriași în timp și spațiu. Schweinfurth poate totuși să confirme că ea există, comparativ și *de facto*, alături de pitici. Nyam-Nyam din Africa sunt pitici obișnuiți, în timp ce vecinii lor apropiați, câteva triburi de africani relativ albi, sunt uriași în comparație cu Nyam-Nyamii și foarte înalți chiar și printre europeni, căci talia tuturor femeilor lor depășește doi metri.

În Cornwall și în Britania antică tradițiile legate de acești uriași sunt, pe de altă parte, excesiv de comune; se spune că ei au trăit până în vremea Regelui Arthur. Toate acestea arată că uriașii au trăit până la o dată mai târzie printre celți decât printre popoarele teutonice.

Dacă ne îndreptăm atenția spre Lumea Nouă, întâlnim tradiții ale unei rase de uriași din Tarija ce trăiau pe versantul estic al Anzilor și în Ecuador și care luptau împotriva zeilor și a oamenilor. Aceste credințe vechi, ce au dat anumitor localități nume precum „Los Campos de los Gigantes”, „Câmpurile Uriașilor”, sunt asociate întotdeauna cu existența mamiferelor pliocene și cu prezența țărmurilor pliocene ridicate. „Nu toți uriașii se află sub Muntele Ossa”, iar o antropologie care ar restrânge tradițiile uriașilor la mitologia greacă și cea din Biblie ar fi cu adevărat deficitară. Țările slave, îndeosebi Rusia, abundă în legende despre Bogaterey (uriași puternici) de odinioară, iar folclorul slav care a servit în cea mai mare parte drept fundament pentru istoriile naționale, cele mai vechi cântece și tradițiile cele mai arhaice, vorbesc despre uriașii din vremuri străvechi. Putem deci să respingem fără teamă teoria modernă care ar vrea să facă din Titani simple simboluri ce reprezintă forțe cosmice. Ei erau oameni vii reali, fie că aveau 6 sau doar 3,5 metri înălțime. Chiar și eroii lui Homer, care aparțineau

bineînțeles unei epoci mult mai recente din istoria raselor, par să fi mânuit arme care aveau o mărime și o greutate ce depășeau forța celor mai puternici oameni din timpurile moderne.

De două ori zece oameni nu ar fi putut ridica obiectul masiv,
Dintre oamenii care trăiesc în vremurile acestea decăzute.

Dacă fosilele urmelor de pași, descoperite la Carson, în statul Nevada din Statele Unite, sunt umane, ele arată că aparțin unor oameni uriași, iar despre autenticitatea lor nu poate rămâne nicio îndoială. Este regretabil faptul că dovezile moderne și științifice ale existenței oamenilor uriași au ca bază doar urmele de pași. În repetate rânduri, scheletele unor uriași ipotetici au fost asociate cu cele ale elefanților și mastodonților. Însă toate aceste erori comise înaintea dezvoltării geologiei și chiar și notele de călătorie ale lui Sir John Mandeville, în care afirmă că a văzut în India uriași înalți de șaptesprezece metri, nu fac decât să dovedească că niciodată nu a dispărut din mintea oamenilor convingerea în existența uriașilor.

Ceea ce se știe și este acceptat este faptul că au existat câteva rase de oameni uriași care au lăsat urme clare. În *Journal of the Anthropological Institute*^[800], se arată că una dintre aceste rase a existat în Palmira și posibil în Midian, forma craniilor acestei rase fiind cu totul diferită de cea a evreilor. Nu este improbabil ca o altă rasă de acest gen să fi existat în Samaria și ca poporul misterios care a construit cercurile de piatră din Galileea, care a fasonat obiectele de silex neolitice din valea Iordanului și a păstrat o limbă semitică antică foarte distinctă de caracterele ebraice pătrate, nu este improbabil, spunem noi, ca acest popor să fi avut o statură foarte înaltă. Nu se poate avea încredere niciodată în traducerile în limba engleză ale *Bibliei*, nici măcar în formele lor moderne revizuite și corectate. Ele ne vorbesc despre

[800] Art. de Dr. Carter Blake, 1871.

nefilimi, traducând cuvântul prin „uriași” și adăugând că aceștia erau oameni „păroși”, probabil prototipurile masive și puternice ale satirilor ulterioari, descriși cu atâta elocvență de fantezia Părinților Bisericii; câțiva dintre acești Părinți ai Bisericii îi asigurau pe admiratorii și discipolii lor că îi văzuseră ei înșiși pe acești „satiri” – unii vii, alți „murați” și conservați. Odată adoptat cuvântul „uriași” ca sinonim al cuvântului nefilim, comentatorii au ajuns ca de atunci să îi identifice cu fiii lui Anak. Corsarii care au pus stăpânire pe Pământul Făgăduinței au găsit acolo o populație preexistentă care avea o talie mult mai înaltă decât a lor, pe care au denumit-o rasă de uriași. Însă rasele de oameni cu adevărat uriași dispăruseră cu secole înaintea nașterii lui Moise. Acești oameni de statură înaltă trăiau în Țara lui Canaan și chiar în Bashan și se poate să fi avut reprezentanți printre nabateii din Midian. Statura lor era mult mai mare decât statura scundă a evreilor. În urmă cu patru mii de ani, conformația craniului și statura lor înaltă îi separa de vlăstarele lui Heber. În urmă cu patru mii de ani, strămoșii lor se poate să fi avut o talie și mai mare, iar în urmă cu patru mii de ani proporțiile lor, în comparație cu cele ale oamenilor actuali, trebuie să fi fost precum cele ale uriașilor din Brobdingnag față de liliputani. Atlanții din perioada de mijloc erau numiți „Marii dragoni”, iar simbolul de căpătâi al zeităților lor tribale, atunci când „zeii” și dinastiile divine îi părăsiseră, era cel al unui șarpe uriaș.

Misterul ce învăluie originea religiei druizilor este la fel de adânc ca acela al presupuselor lor temple, pentru expertul în simbologie modern, dar el nu este la fel și pentru ocultistii inițiați. Preoții lor erau urmașii ultimilor atlanți, iar ceea ce se știe despre ei este suficient pentru a putea deduce că erau preoți orientali, înrudiți cu caldeenii și indienii, deși un pic mai mult. Se poate conchide că ei simbolizau divinitatea lor la fel cum o fac hindușii pentru Vishnu, cum o făceau egiptenii pentru Zeul Misterelor lor și la fel cum o venerau pe a lor

constructorii marii Coline a Șarpelui din Ohio – și anume sub forma „Șarpelui celui Puternic”, emblema divinității veșnice, Timpul, Kala hindus. Plinius cel Bătrân îi numea „magii galilor și ai bretonilor”, însă ei erau mai mult decât atât. Autorul cărții *Indian Antiquities* găsește multe afinități între druizi și brahmanii din India. Dr. Borlase semnalează existența unei strânse analogii între ei și magii din Persia^[801], alții vor descoperi o identitate între ei și preoțimea orfică din Tracia – pur și simplu pentru că învățăturile lor ezoterice erau în rezonanță cu Religia Înțelepciunii universale, prezentând astfel afinități cu cultul exoteric al tuturor.

Asemenea hindușilor, grecilor și romanilor – ne referim la Inițiați –, a caldeenilor și egiptenilor, druizii credeau în doctrina unei succesiuni a „lumilor”, precum și în cea de șapte „creații” (noi continente) și prefaceri de pe fața Pământului, și credeau de asemenea într-o septuplă noapte și zi pentru fiecare Pământ sau glob. Oriunde este întâlnit simbolul șarpelui cu oul, acest principiu era cu certitudine prezent. Dragonii lor sunt o dovadă a acestui fapt. Această credință era atât de universală încât, dacă o căutăm în ezoterismul diverselor religii, o vom descoperi în toate. O vom găsi la arienii hinduși și mazdeeni, la greci, la latini și chiar la evreii din vechime și la primii creștini, ale căror genealogii moderne nu prea înțeleg acum ceea ce citesc în Scripturilor lor. Citim în *The Book of God*:

„Lumea, spune Seneca, fiind topită și reintrând în sânul lui Jupiter, acest zeu continuă câțva timp să fie total concentrat în sine și rămâne ascuns, ca să spunem așa, fiind cu totul cufundat în contemplarea propriilor idei. După aceea vedem ieșind din el o lume nouă, desăvârșită în toate aspectele ei. Sunt create din nou animale. Se formează o rasă de oameni

[801] Dar magii din Persia nu au fost niciodată persani – nici măcar caldeeni. Ei proveneau dintr-o țară îndepărtată, despre care orientaliștii sunt de părere că este Media. E posibil, dar din care parte a Mediei? Întrebarea aceasta rămâne fără răspuns.

inocenți. Apoi, vorbind despre o disoluție a lumii care implică distrugerea sau moartea tuturor, el ne învață că, atunci când legile naturii vor fi îngropate în ruine și va fi venit cea de pe urmă zi a lumii, Polul Sud va nimici în căderea lui toate regiunile din Africa, iar Polul Nord va distruge toate țărilor situate dedesubtul axei lui. *Soarele înspăimântat va fi lipsit de lumina lui; palatul din cer căzând în ruine va produce simultan viață și moarte și un fel de disoluție va pune stăpânire și pe toate zeitățile care vor reveni astfel la haosul lor original.*^[802]

Ți-ai imagina că citești relatarea din Purane pe care o face Parashara despre marea Pralaya. Este aproape același lucru, punct cu punct. Creștinismul nu are oare ceva de genul acesta? Noi spunem că are. Îl invităm pe cititor să deschidă orice *Biblie* și să citească capitolul al III-lea din *A doua epistolă a lui Petru*, unde va găsi aceleași idei:

„În zilele din urmă vor veni batjocoritori ... și vor zice: «Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii. Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau Ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei; și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar Cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată ... Cerurile aprinse vor pieri, iar elementele se vor topi de mare căldură... Dar noi așteptăm Ceruri noi și un pământ nou.»^[803]

Dacă interpreții aleg să vadă în cele de mai sus o referire la Creație, la Potop și la promisa venire a lui Cristos, când vor trăi într-un Nou Ierusalim în Ceruri, aceasta nu e deloc din vina lui „Petru”. Autorul epistolei se referea la distrugerea actualei Rase a Cincea ca urmare a focurilor subterane și inundațiilor și la apariția de noi continente pentru a Șasea Rasă-rădăcină. Toți autorii Epistolelor erau erudiți în simbologie, dacă nu în domeniul științei.

S-a menționat în altă parte că credința în alcătuirea septenară a „Lanțului” nostru constituia cea mai veche dogmă a primilor iranieni, care au primit-o de la primul Zarathustra. Este timpul să o dovedim acelor parși care au pierdut cheia sensului Scripturilor lor. În *Avesta*, Pământul e considerat ca fiind împărțit în șapte și respectiv trei părți în același timp. Dr. Geiger o privește ca pe o *incongruență*, din motivele următoare, pe care le numește discrepanțe. *Avesta* vorbește despre cele trei treimi ale Pământului deoarece *Rig Veda* menționează:

„Trei pământuri... Se spune că prin asta se face referire la trei straturi dispuse unul peste altul.”^[804]

El se înșală însă, asemenea tuturor traducătorilor profani exoterici. *Avesta* nu a împrumutat ideea din *Rig Veda*, ci pur și simplu repetă ceea ce spune învățătura ezoterică. Cele „trei straturi” nu se referă doar la globul nostru, ci și la cele trei straturi ale globurilor din Lanțul nostru terestru – două câte două pe fiecare plan, unul pe arcul descendent și celălalt pe arcul ascendent. Astfel, în raport cu cele șase sfere sau globuri situate deasupra Pământului, al șaptelea și al patrulea sunt *împărțite în șapte părți*, în timp ce în raport cu planurile situate deasupra planului nostru el este *tripartit*. Acest sens este dezvoltat și coroborat de textul din *Avesta* și chiar de speculații – în cea mai mare parte presupuneri laborioase și nesatisfăcătoare – ale traducătorilor și comentatorilor. Rezultă deci că împărțirea Pământului sau mai exact a Lanțului terestru în șapte Karshvare nu este în contradicție cu cele trei „zone”, dacă acest cuvânt este tradus prin „planuri”. După cum remarcă Geiger, această împărțire septenară e foarte veche – cea mai veche dintre toate –, dat fiind că imnurile Gatha vorbesc deja despre „pământul împărțit în șapte părți”.^[805] Căci:

[804] *Civilisation of the Eastern Iranians in Ancient Times*, pp. 130, 131.

[805] Bumi haptaita, *Yasna*, XXXII, 3.

[802] Op. cit. [cu referințe], p. 160.

[803] Op. cit., vs. 3-7, 10, 12, 13.

„Potrivit afirmațiilor din Scripturile ulterioare ale parșilor, cele șapte Karshvare trebuie considerate drept părți total separate ale pământului [ceea ce sunt cu siguranță, întrucât], între ele se întinde oceanul, astfel încât este imposibil, așa cum s-a menționat în câteva pasaje, să se treacă de la un Karshvar la altul.”^[806]

„Oceanul” este, bineînțeles, *spațiul*, care era numit „apele din spațiu” înainte de a fi cunoscut sub denumirea de eter. Mai mult decât atât, cuvântul Karshvar este invariabil tradus ca Dvipa, iar Hvaniratha prin Jambudvipa (Neryosangh, traducătorul *Yasnei*)^[807]. Orientaliștii nu iau însă în considerare acest fapt, și constatăm prin urmare că chiar și un savant zoroastrian, un parsi din naștere, cum e traducătorul lucrării dr. Geiger, trece cu vederea și nu face niciun comentariu despre diverse remarci ale autorului cu privire la „incongruențele” de acest gen care abundă în Scripturile mazdeene. Una dintre aceste „incongruențe” și „coincidențe” are de-a face cu similitudinea existentă între principiul zoroastrian și cel indian cu privire la cele șapte Dvipa – insule sau mai degrabă continente –, precum cea întâlnită în *Purane*, și anume:

„Dvipele formează inele concentrice care, separate de ocean, înconjoară Jambudvipa care se află în centru [și], potrivit opiniei iraniene, Karshvar/Qaniratha este ea situată în centrul restului. Ele nu formează cercuri concentrice, ci fiecare dintre ele [celelalte șase Karshvare] constituie un spațiu individual special, grupându-se în jurul [deasupra] Qanirathe.”^[808]

Or, Qaniratha – sau mai bine spus Hvaniratha – nu este, așa cum cred Geiger și traducătorul lucrării sale, „țara locuită de iranieni”, iar „celelalte nume” nu înseamnă „teritoriile învecinate ale națiunilor

[806] Cf. de exemplu vol. I, p. 4, din traducerea Pahlavi; *Bdh*, XXI, 2, 3.

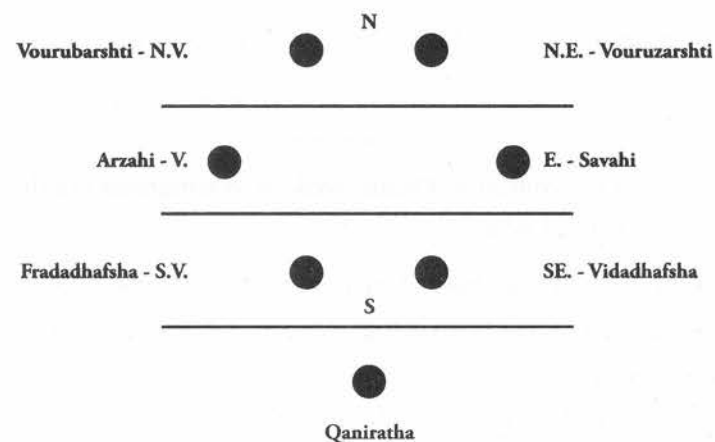
[807] Notă de subsol de Darab Dastur Peshotan Sanjana., B. A., traducătorul lucrării Dr. Wilhelm Geiger, intitulată *Civilisation of the Eastern Iranians*.

[808] Op. cit., pp. 130, 131.

străine din nord, sud, vest și est”, ci înseamnă globul sau Pământul nostru. Întrucât fraza ce urmează după ultimul citat de mai sus, și anume că:

„Două, Vourubarshti și Vouruzarshti, se află în nord; două, Vidadhafsha și Fradadhafsha, în sud; Savahi și Arzahi la est și la vest”

— este pur și simplu descrierea foarte grafică și exactă a Lanțului planetei Pământ, reprezentat astfel în *Cartea lui Dzyan* (11):

Pentru a avea în fața ochilor principiul ezoteric, trebuie doar să se înlocuiască denumirile mazdeene date mai sus cu cele folosite în DOCTRINA SECRETĂ. „Pământul” (lumea noastră) este tripartit pentru că Lanțul Lumilor se află pe trei planuri diferite de deasupra globului nostru; și este în șapte părți din cauza celor șapte globuri sau sfere care alcătuiesc Lanțul. De aici, celălalt sens dat în *Vendidad* (XIX, 39), potrivit căruia:

„Qaniratha singură e combinată cu *imat*, «acest» (pământ), în timp ce celelalte Karshvare sunt combinate cu cuvântul *avat*, «acela» sau acele pământuri de sus.”

Mai simplu de atât nici că se poate. Același lucru se poate spune despre înțelegerea modernă a tuturor celorlalte credințe străvechi.

Druzii înțelegeau așadar semnificația poziției Soarelui în semnul Taurului, când toate celelalte focuri fiind stinse pe 1 noiembrie, doar focurile lor sacre și de nestins rămâneau să lumineze orizontul, precum cele ale magilor și zoroastrienilor moderni. Și asemenea Rasei a Cincea la începuturile ei, asemenea caldeenilor de mai târziu, asemenea grecilor și creștinilor – care până în ziua de azi fac același lucru, fără a-i bănuî sensul real – ei îl salutau pe Luceafărul-de-Diminează, pe frumoasa Venus-lucifer^[809]. Strabon vorbește despre o insulă din apropierea Britaniei:

„Unde Ceres și Persefona erau adorați prin același ritual ca în Samotracia, iar aceasta era sacra insulă lerna”^[810] —

unde ardea un foc continuu. Druzii credeau în renașterea omului, dar nu așa cum explică Lucian:

„Că același spirit va anima un trup nou, nu aici, ci în altă lume” —
ci într-o serie de reîncarnări în această lume; căci, așa cum spune Diodorus, ei afirmău că sufletele oamenilor treceau în alte trupuri, după niște perioade determinate de timp^[811].

Aceste principii au ajuns la arienii din Rasa a Cincea de la predecesorii lor din Rasa a Patra, atlânții. Ei păstrasera cu evlavie învățăturile care le explicau cum Rasa-rădăcină din care descindeau, devenind mai arogantă

[809] Dr. Kenealy, în lucrarea sa *Book of God*, îl citează pe Vallancy care spune: „Trecuse abia o săptămână de când debarcasem în Irlanda, venind din Gibraltar ... unde studiasem ebraica și caldeana cu evrei din diverse țări ... când am auzit o țărâncuță spunându-i unui țăran aflat lângă ea: «Feach an Maddin Nag» (Privește Luceafărul-de-Diminează), arătându-i cu degetul planeta Venus, Maddina Nag a caldeenilor.” (Pp. 162-163)

[810] *Lib. IV.*

[811] A existat o vreme când lumea, omenirea întreagă avea o singură religie și când toți vorbeau „o limbă”. „La început toate religiile de pe pământ erau una și emanau din același centru”, spune foarte bine Faber.

de la o generație la alta, din cauza dobândirii unor puteri supraumane, alunecase treptat spre sfârșitul ei. Acele consemnări le aminteau de intelectul extraordinar al raselor anterioare, precum și de talia lor uriașă. Întâlnim acele consemnări reiterate în toate epocile din istorie, în aproape fiecare fragment din Antichitate care a ajuns până la noi.

Aelian a păstrat un extras din lucrările lui Teofrast scrise pe vremea lui Alexandru cel Mare. Este un dialog purtat între Midas, frigianul, și Silenus. Lui Midas i se povestește despre existența în vremuri îndepărtate a unui continent atât de imens, încât Asia, Europa și Africa ar părea niște biete insulițe în comparație cu el. *A fost ultimul care a produs* animale și plante de talie gigantică. Acolo, spunea Silenus, oamenii ajungeau la o talie de două mai mare decât a celor mai înalți oameni din vremea sa (a naratorului) și trăiau de două ori mai mult. Aveau orașe bogate cu temple, iar un astfel de oraș avea peste un milion de locuitori, aurul și argintul găsindu-se acolo din belșug.

Sugestia lui Grote, potrivit căreia Atlantida era doar un mit născut dintr-un miraj – nori pe un cer orbitor, ce luau înfățișarea unor insule de pe o mare aurie –, este prea ipocrită pentru a i se acorda atenție.

CÂTEVA DECLARAȚII ALE CLASICILOR, CU PRIVIRE LA INSULELE ȘI CONTINENTELE SACRE, EXPLICATE EZOTERIC

Toate cele prezentate mai înainte îi erau cunoscute lui Platon și multor altora. Dar cum niciun Inițiat nu avea dreptul să divulge și să declare tot ceea ce știa, posteritatea a primit doar niște aluzii. Urmărind să îi instruiască pe oameni mai degrabă ca un moralist decât ca geograf și etnolog sau istoric, filosoful grec a condensat istoria Atlantidei, care acoperea o durată de câteva milioane de ani, într-un singur eveniment pe care l-a localizat pe o insulă relativ mică, cu o lungime de 3.000

de stadii și lată de 2.000 de stadii (sau aproximativ 563 pe 321 de kilometri, ce reprezintă cu aproximație dimensiunile Irlandei), în timp ce preoții povesteau despre Atlantida ca fiind un continent la fel de vast ca „Asia și Libia la un loc”^[812]. Dar oricât de modificat ar fi aspectul ei general, relatarea lui Platon dă impresia că spune adevărul^[813]. În orice caz, nu el a fost cel care a inventat-o, întrucât Homer, care a trăit cu multe secole înaintea lui, vorbește și el în *Odiseea* sa despre atlanti – care nu sunt alții decât atlantiții noștri – și insula lor. Tradiția era așadar mai veche decât bardul lui Ulise. Atlantiții și Atlantidele din mitologie sunt bazate pe atlantiții și Atlantidele din istorie. Sanchuniathon și Diodorus au păstrat istoria acestor eroi și eroine, indiferent de măsura în care e posibil ca relatările lor să fi ajuns să fie confundate cu elementul mitic.

În zilele noastre, suntem martori la acest fapt extraordinar, de contestare a existenței relativ recente a unor personaje precum Shakespeare și Guillaume Tell, o încercare care caută să dovedească că primul era un *nom de plume*^[814] și că al doilea nu a existat niciodată. Atunci de ce să ne mirăm că, de-a lungul timpului, cele două rase puternice – lemuri- enii și atlantiții – au fost amestecate și identificate cu câteva popoare pe jumătate mitice care purtau același nume patronimic.

[812] *Critias*, tradus de Davis, p. 415.

[813] Veracitatea lui Platon a fost discreditată într-un mod cu totul nejustificat de niște critici binevoitori precum profesorul Jowett, când a fost dezbătută povestea Atlantidei, despre care ni se pare nimerit să cităm mărturia adusă de un specialist în materie. Ea este suficientă pentru a-i pune pe simplii cârcotași literari într-o poziție foarte ridicolă.

„Dacă cunoștințele noastre despre Atlantida ar fi mai riguroase, s-ar constata fără îndoială că popoarele din Europa ar fi de acord cu popoarele din America în toate situațiile în privința existenței popoarelor din Atlantida... Se constată că de fiecare dată când Platon ne furnizează informații în această privință, despre Atlantida, acest acord există. A existat în arhitectură, sculptură, navigație, gravură, scris, în ceea ce privește o preoție instituită, formele de cult, agricultura și construcția de drumuri și canale, fiind rezonabil să se presupună că aceeași corespondență se extindea în toate detaliile minore.” (Donnelly, *Atlantis*, p. 164)

[814] Pseudonim (n.t.).

Herodot vorbește despre atlantiții – un popor din vestul Africii – care au dat numele Muntelui Atlas, care erau vegetarieni și „al căror somn nu a fost niciodată tulburat de vise” și care, în plus,

„Blestemau zilnic Soarele când răsărea și apunea deoarece căldura lui prea mare îi ardea și îi necăjea”.

Aceste afirmații sunt bazate pe fapte morale și fizice, și nu pe tulburări fiziologice. Povestea lui Atlas oferă cheia. Somnul atlantiților nu a fost niciodată tulburat de vise pentru că acea tradiție are de-a face cu primii atlanti, ale căror structură fizică și creier nu erau încă suficient consolidate, fiziologic vorbind, pentru a le permite centrilor nervoși să acționeze în timpul somnului. În privința celeilalte afirmații, potrivit căreia „blestemau zilnic Soarele”, nici aceasta nu are nimic de-a face cu căldura, ci cu degenerarea morală care crescuse odată cu dezvoltarea rasei. Explicăm în Comentariile noastre că:

„Ei [a șasea subrasă a atlantiților] foloseau incantații magice chiar și împotriva Soarelui” –

meteahnă în timpul căreia îl blestemau. Se credea că vrăjitorii din Tesalia aveau puterea de a chema aici jos, Luna, după cum ne asigură istoria greacă. Atlantiții din ultima perioadă erau renumiți pentru puterile lor magice, răutatea, ambiția lor și sfidarea Zeilor. De acolo, aceleași tradiții care au prins formă în *Biblie*, despre uriași antediluvieni și Turnul Babel care se întâlnesc și în *Cartea lui Enoh*.

Diodorus consemnează una-două alte fapte: Atlantiții se lăudau că au țara în care luaseră naștere toți zeii și că îl avuseseră pe Uranus ca prim rege al lor și totodată primul care i-a învățat astronomie. În afara acestor date, foarte puține lucruri ni s-au transmis din Antichitate.

Mitul lui Atlas este o alegorie ușor de înțeles. Atlas reprezintă străvechile continente Lemuria și Atlantida, combinate și personificate într-un singur simbol. Poeții îi atribuie lui Atlas, ca și lui Proteu, o

înțelepciune superioară și o cunoaștere universală și îndeosebi *o cunoaștere aprofundată a adâncurilor oceanului*, întrucât ambele continente erau locuite de rase instruite de Maeștri *divini*, și ambele au fost strămutate pe fundul mărilor, unde dormitează în prezent până la noua lor reparație deasupra apelor. Atlas este fiul unei nimfe a mării, iar fiica lui este Calypso – „abisul lichid”. Atlantida a fost scufundată în apele oceanului, iar progenitura ei își doarme acum somnul de veci pe fundul oceanului. *Odissea* face din el păzitorul și „susținătorul” stâlpilor uriași care despart Cerul de Pământ. El este „sprijinul” lor. Și se spune că, la fel ca Lemuria, distrusă de focurile submarine, și Atlantida, scufundată de valuri, ambele dispărute în abisurile oceanului^[815], Atlas a fost constrâns să părăsească fața Pământului și să i se alăture fratelui său lapit în adâncurile Tartarului^[816]. Sir Theodore Martin are dreptate când interpretează această alegorie ca însemnând:

„[Atlas] stând în picioare pe fundul solid al emisferei inferioare a Universului, poartă în același timp discul pământului și bolta cerească – învelișul solid al emisferei superioare”^[817].

Căci Atlas este Atlantida care poartă pe „umerii” ei noile continente și orizonturile lor.

În lucrarea sa intitulată *Mythologie de la Grèce Antique*, Decharme își exprimă îndoiala privind corectitudinea traducerii făcute de Pierron a cuvântului folosit de Homer, *ἔχει* [susține], prin *sustinet*, căci este de neconceput:

[815] Creștinii nu ar trebui să aibă obiecții cu privire la această doctrină a distrugerii periodice a continentelor prin foc și apă, căci Sfântul Petru vorbește despre „un pământ scos din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă, dar că este [acum] păstrată pentru foc” (II, III, vs. 5-7; a se vedea și *Lives of Alchemystical Philosophers*, p. 4, Londra, 1816).

[816] A se vedea *Teogonia* de Hesiod, 517-519, și *Odissea*, I, 51-53.

[817] *Mémoires de l'Académie des Inscriptions*, p. 176.

„Cum poate Atlas să susțină sau să suporte simultan câțiva stâlpi aflați în locuri diferite”.

Dacă Atlas ar fi un individ, traducerea respectivă ar fi improprie. Dar întrucât el personifică un continent din vest despre care s-a spus că susține simultan Cerul și Pământul^[818], însemnând că picioarele uriașului pășesc pe pământ în timp ce umerii lui susțin bolta cerească – o aluzie la piscurile gigantice ale continentului lemurian și ale celui atlant –, epitetul „susținător” devine foarte corect. Cuvântul *protector* prin care e tradus cuvântul grecesc *ἔχει*, pe care Decharme, urmând exemplul lui Sir Theodore Martin, îl înțelege ca însemnând *φυλάσσει* [„paznici” sau „gărzi”] și *ἐπιμελείται* [„are sarcina de”] nu are același sens.

Această concepție se datora cu siguranță giganticului lanț de munți ce se întindea de-a lungul graniței sau discului terestru. Piscurile acestor munți își înfigeau rădăcinile în fundul mărilor, în timp ce-și înălțau capetele spre cer, vârfurile lor pierzându-se în nori. Străvechile continente erau acoperite mai mult de munți decât de văi. Atlas și Vârful Teneriffe, care sunt în prezent două dintre relicvele miniaturale ale celor două continente pierdute, erau de trei ori mai înalte pe vremea Lemuriei și de două ori mai înalte pe vremea Atlantidei. Astfel, libienii numeau Muntele Atlas „Stâlpul Cerului”, potrivit lui Herodot^[819], iar Pindar califica Etna de mai târziu drept „Stâlpul Celest”^[820]. Atlas era un pisc de pe o insulă inaccesibilă pe vremea Lemuriei, când continentul african încă nu se ridicase din ape. Este singura relicvă occidentală care supraviețuiește, *independentă*, aparținând continentului pe care s-a născut, s-a dezvoltat și a *căzut* Rasa a Treia^[821], întrucât Australia face

[818] Eschil, *Prometeu înlăntuit*, pp. 351, 429 etc.

[819] Bk. IV, 184.

[820] *Pyth.*, I, 20; Decharme, op. cit., p. 315.

[821] Asta nu vrea să spună că Atlas este locul unde a căzut, întrucât asta s-a petrecut în nordul și în centrul Asiei, ci că Atlas făcea parte din continent.

parte în prezent din continentul oriental. Potrivit tradiției ezoterice, dat fiind că o treime din mărimea mândrului Atlas s-a scufundat sub ape, celelalte două părți ale lui au rămas ca o moștenire a Atlantidei.

Preoții din Egipt, precum și Platon cunoșteau acest lucru și doar jurământul solemn de a păstra secretul, ce se extindea chiar și până la misterele neoplatonismului, împiedica divulgarea întregului adevăr^[822]. Cunoștințele despre ultima insulă a Atlantidei erau într-adevăr atât de secrete – din cauza puterilor supraumane pe care le aveau locuitorii ei, ultimii descendenți direcți ai zeilor sau regilor Divini, după cum se credea –, încât divulgarea informațiilor despre poziția și existența ei era pedepsită cu moartea. Theopompus spune la fel de multe prin presupusa lui [insulă] *Meropis*, când zice despre fenicieni că sunt singurii navigatori de pe mările care scaldă coasta de vest a Africii și care o fac atât de în taină, încât foarte adesea își scufundă navele pentru a-i face pe străinii prea curioși să le piardă urma.

Există orientaliști și istorici – iar ei formează majoritatea – care, deși nu se simt deloc impresionați de limbajul oarecum nerafinat al *Bibliei* și de evenimentele relatate în ea, manifestă un mare dezgust față de „imoralitatea” panteanelor Indiei și Greciei^[823]. Ni se va spune poate

[822] Dacă Dioclețian nu ar fi ars lucrările ezoterice ale egiptenilor în anul 296 d.C., împreună cu cărțile lor de alchimie, „περί ὑμετέας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ” [privind proprietățile alchimice ale aurului și argintului]; la care se adaugă Cezar cu 700 000 de pergamente arse în Alexandria, Leon al III-lea Isauricul cu 300 000 la Constantinople (în secolul al VIII-lea) și mahomedanii cu tot ce au putut atinge mâinile lor profanatoare, în prezent lumea ar fi putut cunoaște mai multe decât știe în prezent despre Atlantida. Căci locul de naștere al alchimiei a fost Atlantida, în timpul Rasei a Patra, în Egipt având loc doar *renașterea* ei.

[823] Prelegerile profesorului Max Müller – *On the Philosophy of Mythology* – sunt în fața ochilor noștri. Citim citatele pe care le dă din Heraclit (460 î.C.), care declara că Homer merita „să fie alungat din adunările publice și biciuit”; din Xenofan, care „îi consideră pe Homer și pe Hesiod responsabili de superstițiile populare din Grecia” și de faptul că le-au atribuit „zeilor tot ceea ce este rușinos și scandalos în rândul oamenilor ... fapte nedrepte precum hoția, adulterul și fraudă”. În final, profesorul de la Oxford citează din traducerea →

că înaintea lor, Euripide, Pindar și chiar Platon și-au exprimat același dezgust; că erau și ei iritați de basmele inventate – „acele povești nefericite ale poezilor”, αἰοιδῶν οἷδε δυστήνους λόγους, potrivit expresiei lui Euripide^[824].

Dar poate că a existat un alt motiv pentru asta. Pentru cei care știau că simbolismul teogonic are mai multe chei, faptul de a-l fi exprimat într-un limbaj atât de înșelător și nerafinat constituia o greșală. Căci dacă filosoful instruit și erudit putea să discearnă miezul de înțelepciune de sub coaja groasă a fructului și știa că aceasta ascunde cele mai mari legi și adevăruri ale naturii psihice și fizice, precum și originea tuturor lucrurilor, nu același lucru era valabil pentru profanul neinițiat. Pentru acesta, textul literal constituia religia; interpretarea lui era un sacrilegiu. Iar acest text literal nu putea nici să îl edifice și nici să îl facă să fie mai desăvârșit, când vedea că un astfel de exemplu îi era dat de zeii lui. Dar pentru filosof – în special pentru Inițiat –, *Teogonia* lui Hesiod este pe cât de istorică poate fi orice istorie. Platon o acceptă ca atare și îi dezvăluie atât de multe adevăruri cât îi îngăduie legămintele pe care le-a făcut.

Faptul că atlanții susțineau că Uranus a fost primul lor rege și că Platon își începe povestirea despre Atlantida cu împărțirea

lui Platon făcută de profesorul Jowett, cuvintele pe care Platon i le spune lui Adeimantus (*Republica*) că „nu ar trebui să i se spună tânărului [din stat] că prin săvârșirea celor mai grave nelegiuiri el este departe de a face ceva reprobabil și că el își poate certa tatăl [așa cum a făcut Zeus cu Cronos] ... în orice mod îi place și că prin asta el doar va urma exemplul celui dintâi și celui mai mare dintre zei... După părerea mea, aceste povești *nu sunt bune de repetat*”. La acestea, profesorul Max Müller remarcă faptul că „religia greacă era evident o religie națională și tradițională și, ca atare, prezenta avantajele și dezavantajele *acestei forme de credință religioasă*”, în timp ce religia creștină este „o religie istorică și, într-o mare măsură, una individuală și că ea are avantajul de a fi un codex autorizat și un sistem de credință stabil” (p. 349). Cu atât mai rău dacă este „istorică”, căci cu siguranță incidentul lui Lot cu fiicele sale ar avea doar de câștigat, dacă ar fi „alegoric”.

[824] *Hercules Furens*, 1346, ediția lui Dindorf.

continentului vast de către Neptun, nepotul lui Uranus, dovedește că au existat alte continente înaintea Atlantidei și alți regi înaintea lui Uranus. Căci Neptun, care răspundea de marele continent, descoperă pe o insuliță doar un cuplu uman făcut din lut – adică primul om fizic *uman*, a cărui origine datează din timpul ultimelor subrase ale celei de-a Treia Rase-rădăcină. Pe fiica acestora, Clito, zeul o ia de soție, iar fiul său cel mai mare, *Atlas*, primește muntele și continentul care au luat numele lui^[825].

Or, toți zeii din Olimp, la fel ca aceia din panteonul hindus și la fel ca Rishii, erau personificările septuple (1) ale numenelor puterilor inteligente ale Naturii, (2) ale forțelor cosmice, (3) ale corpurilor cerești, (4) ale zeilor sau Dhyan Chohanilor, (5) ale puterilor psihice și spirituale, (6) ale regilor divini de pe Pământ sau ale încarnărilor zeilor și (7) ale eroilor sau oamenilor pământeni. Facultatea de a discerne dintre aceste șapte forme pe cea la care se făcea referire a aparținut întotdeauna Inițiaților, ai căror predecesori creaseră acest sistem simbolic și alegoric.

Astfel, în timp ce Uranus sau Legiunea care reprezenta acest grup celest domnea asupra Rasei a Doua și a continentului pe care îl ocupa atunci, Cronos sau Saturn îi guverna pe lemurieni; iar în alegorie Jupiter, Neptun^[826] și alții au luptat pentru Atlantida, care în timpul Rasei a Patra reprezenta întreg Pământul. Poseidonis sau ultima insulă a Atlantidei – al „treilea pas” al lui Idas-pati sau Vishnu, potrivit limbajului mistic din cărțile secrete – a dăinuit până acum aproximativ 12.000 de ani^[827]. Atlanții lui Diodorus aveau dreptate să susțină că

[825] *Critias*, de Platon.

[826] Neptun sau Poseidon este Idas-pati hindus, identic cu Narayana (Cel care se mișcă pe ape) sau Vishnu și, asemenea acestui zeu hindus, este înfățișat traversând orizontul în *trei pași*. *Idas-pati* înseamnă și „Stăpânul apelor”.

[827] Afirmația lui Bailly, potrivit căreia cei 9 000 de ani menționați de preoții egipteni nu reprezintă „ani solari” este lipsită de temei. Bailly nu are deloc cunoștințe despre geologie

țara lor era regiunea din jurul Muntelui Atlas, unde „se născuseră zeii” – adică „se încarnaseră”, dar abia după a patra lor încarnare au devenit, pentru prima oară, regi și domnitori umani.

Diodorus vorbește despre Uranus ca fiind primul rege al Atlantidei, confundând astfel, cu bună știință sau nu, continentele, însă așa cum am arătat Platon corectează în mod indirect afirmația respectivă. Primul profesor de astronomie al oamenilor a fost Uranus, pentru că el este unul dintre cei șapte Dhyan Chohani ai acelei a Doua Perioade sau Rase. Astfel, tot în a doua Manvantara, cea a lui Svarochisha, printre cei șapte fii ai lui Manu, Zeii sau Rishii care vegheau asupra acelei rase, îl găsim pe Jyotis^[828], profesorul de astronomie, (Jyotisha), unul dintre numele lui Brahma. Iar chinezii îl venerază și ei pe Tien (sau Cerul, Uranos) și îl numesc primul lor profesor de astronomie. Uranus a dat naștere Titanilor din Rasa a Treia, aceștia fiind cei care, personificați de Saturn-Cronos, l-au mutilat, dat fiind că Titanii *au căzut în generare*, când „crearea *prin voință* a fost înlocuită de procreare fizică”, ei nu mai aveau nevoie de Uranus.

Iar aici avem rugămintea să ni se permită și să ni se ierte o scurtă digresiune. Ca urmare a ultimei producții științifice a domnului Gladstone în *Nineteenth Century*, „The Greater Gods of Olympos”, ideile publicului în general despre mitologia greacă au fost și mai pervertite și influențate într-un mod nefavorabil. Lui Homer i se atribuie un gând profund pe care dl Gladstone îl consideră a fi „adevărata cheie a concepțiilor homerice”, în timp ce această „cheie” este doar un *vâl*.

„Într-adevăr el [Poseidon] aparține în esență de pământul brut ... puternic și încrezător în sine, senzual și foarte gelos și răzbunător” -

și calculele ei, altminteri ar fi spus altceva.

[828] A se vedea *Matsya Purana*, care îl plasează printre cei șapte Prajapati din perioada respectivă.

dar este așa pentru că simbolizează Spiritul celei de-a Patra Rase-rădăcină, Conducătoarea Mărilor, Rasa care trăiește în apropierea întinderii mărilor^[829], care e alcătuită din uriași, copiii lui Eurymedon, rasa din care au ieșit Titanul Polifem și Ciclopul cu *un singur ochi*. Deși Zeus domnește peste Rasa a Patra, Poseidon e cel care guvernează și care constituie adevărata cheie ce permite înțelegerea triadei Fraților Kronid și a raselor *umane*. Poseidon și Nereus sunt *una*; primul era Conducătorul sau Spiritul Atlantidei înainte să înceapă scufundarea ei, iar al doilea după ce aceasta începuse să se scufunde. Neptun este forța titanică a Rasei *vii*, Nereus, Spiritul ei, reîncarnat în rasa următoare, Rasa a Cincea sau Rasa ariană; iar asta e ceea ce elenistul din Anglia nu a descoperit încă sau nici măcar nu a întrezărit în mod vag. Și totuși el face numeroase remarci despre „șiretenia” lui Homer, care nu pomeneste niciodată numele lui Nereus, la desemnarea căruia ajungem doar cu ajutorul numelui patronimic al nereidelor!

Așadar, chiar și cei mai erudiți eleniști au tendința de a-și limita speculațiile la imaginile exoterice din mitologie și de a pierde din vedere sensul lor tainic; iar acest lucru este ilustrat în mod remarcabil în cazul dlui Gladstone, după cum am arătat. El este în același timp aproape cel mai de seamă om de stat din epoca noastră și unul dintre cei mai erudiți savanți cărora Anglia le-a dat naștere. Literatura greacă a fost studiul preferat din viața sa, iar în mijlocul agitației afacerilor publice el a găsit timp pentru a îmbogăți literatura contemporană prin contribuții la erudiția greacă, ce îi vor face numele celebru pentru generațiile viitoare. Totodată, ca sinceră admiratoare a sa, autoarea acestei lucrări nu poate decât să regrete mult faptul că posteritatea, deși îi va recunoaște erudiția profundă și cultura extraordinară, datorită luminii mai puternice ce *va fi* atunci îndreptată asupra întregii chestiuni a simbolismului și mitologiei, va socoti că el nu a reușit să înțeleagă spiritul

[829] *Iliada*, XXIV, 79.

sistemului religios pe care l-a criticat adesea, din perspectiva creștinului dogmatic. La acea epocă viitoare, se va înțelege că cheia ezoterică a misterelor teogoniilor creștine și grecești, precum și a științelor este DOCTRINA SECRETĂ a popoarelor preistorice, pe care el a negat-o, împreună cu altele. Această doctrină singură poate identifica înrudirea tuturor speculațiilor religioase umane sau chiar a așa-ziselor revelații, iar aceasta e învățătura care infuzează spiritul vital în figurile laice de pe Munții Meru, Olimp, Valhalla sau Sinai. Dacă dl Gladstone ar fi fost mai tânăr, admiratorii săi ar fi putut spera că studiile sale academice vor fi încununate de descoperirea acestui adevăr de bază. Dar după cum stau lucrurile, el își irosește prețiosul timp din anii bătrâneții în dispute futele cu acest colos al gândirii libere, care se numește Colonelul Ingersoll, fiecare luptând cu armele caracterului exoteric, luate din arsenalul literalismului *ignorant*. Acești doi mari polemisti sunt în egală măsură orbi în privința sensului ezoteric real al textelor pe care și le aruncă unul în capul altuia, ca pe niște proiectile, în timp ce lumea suferă de pe urma acestor controverse, dat fiind că unul contribuie la întărirea rândurilor materialismului, iar celălalt a rândurilor sectarismului orb al literei lipsite de duh. Iar acum putem să revenim la subiectul de care ne ocupăm.

De multe ori se vorbește despre Atlantida sub un alt nume, pe care comentatorii noștri nu îl cunosc. *Puterea numelor* este mare și e cunoscută de pe vremea când primii oameni erau instruiți de Maeștrii *dumnezeiești*. Și întrucât Solon o studiasse, el traducea numele „atlante” prin nume născocite de el. Referitor la continentul Atlantida, e bine să se aibă în vedere că relatările care ne-au parvenit de la scriitorii greci din Antichitate conțin afirmații confuze, unele referindu-se la marele continent, iar celelalte la ultima insuliță Poseidonis. A devenit o obișnuință ca ele să fie înțelese ca făcând referire doar la această insulă mică, dar incompatibilitatea diferitelor afirmații legate de mărimea etc. „Atlantidei” fac ca această greșală să fie evidentă.

Astfel, în *Critias*, Platon descrie cum câmpia din jurul orașului era înconjurată de un lanț de munți; că această câmpie era netedă și de formă prelungă, întinzându-se la nord și la sud, pe trei mii de stadii într-o direcție și pe două mii în cealaltă; ei înconjuraseră câmpia cu un canal sau șanț enorm, adânc de 30 de metri, lat de 185 de metri și lung de 2 012 kilometri.^[830]

Or, în alte locuri mărimea totală a *insulei* Poseidonis este dată ca fiind aceeași cu cea atribuită aici doar „*câmpiei* din jurul orașului”. Este evident că o serie de afirmații se referă la marele continent și că altele la ultimul ei vestigiu – insula lui Platon.

În afară de aceasta, despre armata permanentă a Atlantidei se spune că ar depăși un milion de oameni, forțele marine numărând 1 200 de nave și 240.000 de oameni. Astfel de cifre nu sunt deloc aplicabile la o un mic stat insular cam de mărimea Irlandei!

Alegoriile grecești îi atribuie lui Atlas sau Atlantidei șapte fiice – șapte subrase – ale căror nume sunt Maia, Electra, Taygeta, Asterope, Merope, Alcyone și respectiv Celaeno. Aceasta din punct de vedere etnologic – întrucât se spune despre ele că se căsătoriseră cu zei și deveniseră mame de eroi renumiți, fondatori ai multor națiuni și orașe. Din punct de vedere astronomic, Atlantidele au devenit cele șapte Pleiade (?). În știința ocultă, cele două sunt conectate cu destinele popoarelor, destine ce sunt modelate de evenimentele trecute din primele lor vieți, conform Legii karmei.

Trei mari popoare din Antichitate au susținut că descind direct din regatul lui Saturn sau Lemuria, confundate cu Atlantida acum câteva mii de ani înainte erei noastre; acestea erau: egiptenii, fenicienii (Sanchoniathon) și grecii antici (Diodorus, după Platon). Dar cea mai veche țară civilizată din Asia-India poate fi și ea prezentată ca având

[830] Op. cit., p. 426

aceeași descendență. Subrase, ghidate de Legea karmei sau destin, repetă în mod inconștient primii pași ai raselor-rădăcină respective. Așa cum brahmanii relativ blonzi – atunci când au invadat India populată de dravidienii ei bruni – veneau din nord, și Rasa a Cincea ariană trebuie să-și revendice originea din regiunile din nord. Științele oculte arată că fondatorii Raselor-rădăcină, diversele grupuri de șapte Prajapat, au avut toți legătură cu Steaua Polară. Din Comentariu aflăm că:

„O, Lanoo, cel care înțelege epoca lui Dhruva[831], care are o durată de 9 090 de ani de-ai muritorilor, va înțelege vremurile Pralayasilor, destinul final al popoarelor.”

Mai mult decât atât, trebuie să fi fost un bun motiv pentru care un popor asiatic să-și localizeze progenitorii și Sfinții săi importanți în Ursa Mare, o *constelație din nord*. Sunt *totuși 70.000 de ani de când Polul Pământului era îndreptat spre cel mai îndepărtat punct al cozii Ursei Mari* și mult mai multe mii de ani de când cei șapte Rishi au fost identificați cu constelația Ursa Mare.

Rasa ariană s-a născut și s-a dezvoltat în nordul îndepărtat, deși după scufundarea continentului Atlantidei triburile ei au emigrat mai în sud, în Asia. Prin urmare, Prometeu este fiul Asiei, iar Deucalion, fiul lui, grecul Noe – cel care a creat oameni din pietrele mamei Pământ – este numit de către Lucian un scit din nord, în timp ce Prometeu devine fratele lui Atlas și este înălțat în mijlocul zăpezilor din Munții Caucaz.^[832]

[831] Echivalentul acestui nume este dat în original.

[832] Se spune că Deucalion ar fi introdus în Fenicia cultul lui Adonis și al lui Osiris. Or, acesta este cultul Soarelui, pierdut și regăsit, în semnificația lui astronomică. Numai la Pol Soarele dispăre timp de șase luni, căci la latitudinea de 68° el rămâne *mort* doar timp de patruzeci de zile, ca în sărbătorile lui Osiris. Cele două culte au luat naștere în nordul Lemuriei sau pe continentul în care Asia forma un fel de prelungire întreruptă ce se întindea până în regiunile polare. Acest fapt este clar prezentat de Gébelin în lucrarea sa *Allégories d'Orient*, p. 246, și de Bailly, cu toate că nici Hercule, nici Osiris nu reprezintă *mituri solare*, cu excepția unuia dintre cele șapte aspecte ale lor.

Grecia îl avea pe Apollo al ei *hiperborean*, precum și pe cel *meridional*. Așadar, aproape toți zeii din Egipt, Grecia și Fenicia, precum și cei din alte panteonuri au o origine nordică și au provenit din Lemuria, spre sfârșitul Rasei a Treia, după ce se încheiase evoluția ei completă, fizică și fiziologică^[833]. Dacă istoria ar fi fost transmisă posterității fără a fi fost denaturată de mituri, s-ar fi constatat că toate „fabulele” Greciei sunt bazate pe fapte istorice. Ciclopul „cu un singur ochi”, uriașii pe care alegoria îi descria ca fiind fiii lui *Caelus* și ai *Pământului* – trei la număr, potrivit lui Hesiod – erau ultimele trei subrase ale lemurienilor, „ochiul unic” fiind o aluzie la ochiul înțelepciunii^[834], întrucât cei doi ochi obișnuiți au ajuns la dezvoltarea lor deplină ca organe fizice doar la începutul Rasei a Patra. Alegoria lui Ulise, ai căror camarazi au fost devorați, în timp ce regele Itacăi a scăpat orbindu-l pe Polifem cu o țepușă încinsă în foc, este bazată pe atrofia psihofiziologică a celui de-al treilea ochi”. Ulise aparține ciclului de eroi din Rasa a Patra și, deși este un „Înțelept” în ochii ciclopului, el trebuie să fi fost considerat un risipitor de către ciclopul pastoral^[835]. Aventurile pe care Ulise le-a avut cu aceștia – o rasă de uriași sălbatici, antiteza civilizației rafinate din *Odiseea* – este o consemnare alegorică a trecerii treptate de la civilizația ciclopică a pietrei și edificiilor colosale, la cultura mai senzuală și

[833] Hiperboreenii, considerați mitici în prezent, sunt descriși (Herod, IV, 33-35; Pausanias, I, 31, 32; V, 7, 8; X, 5, 7, 8) ca fiind preoții și slujitorii îndrăgiți ai zeilor și în principal ai lui Apollo.

[834] Ciclopul nu sunt singurii reprezentați cu „un singur ochi” din cadrul tradiției. Arimaspii erau un popor scit despre care se spunea că au și ei doar un ochi (*Géographie Ancienne*, vol. II, p. 321). Ei sunt cei pe care Apollo i-a nimicit cu săgețile lui.

[835] Ulise a naufragiat pe insula *Æaea*, unde Circe i-a preschimbat pe toți camarazii săi în porci din cauza caracterului lor *voluptos*, după care el a fost dus pe insula lui Calypso, Ogygia, unde vreme de aproape șapte ani a trăit într-o legătură clandestină cu nimfa. Or, Calypso era o fiică a lui Atlas (*Odiseea*, XII), iar toate versiunile antice tradiționale, când vorbesc despre insula Ogygie spun că era foarte departe de Grecia și situată chiar în mijlocul oceanului, identificând-o astfel cu Atlantida.

fizică a atlanților, care în final le-a făcut pe ultimele subrase din Rasa a Treia să-și piardă ochiul *spiritual* ce pătrundea totul. Cealaltă alegorie, potrivit căreia Apollo îi ucide pe ciclopul pentru a răzbuna moartea fiului său Asclepios, nu se referă la cele trei subrase reprezentate prin cei trei fii ai Cerului și ai Pământului, ci la ciclopul hiperboreen arimaspieni, ultimii din rasa înzestrată cu „ochiul înțelepciunii”. Primii au lăsat peste tot relicve ale edificiilor lor, atât în sud, cât și în nord; ceilalți erau limitați doar la zona din nord. Astfel, Apollo – în primul rând zeul clarvăzătorilor, a cărui datorie era să pedepsească profanarea – i-a ucis, săgețile lui reprezentând pasiunile umane, arzătoare și distrugătoare, apoi și-a ascuns arcul în spatele unui munte din regiunile hiperboreene^[836]. Din punct de vedere cosmic și astronomic, acest zeu hiperborean este Soarele personificat, care în cursul anului sideral – 25.868 de ani – schimbă condițiile climatice de pe fața Pământului, transformând regiunile tropicale în regiuni reci și *viceversa*. Din punct de vedere psihic și spiritual, semnificația lui este mult mai importantă. Așa cum remarcă în mod pertinent dl Gladstone în lucrarea sa *The Greater Gods of Olympus*:

„Calitățile lui Apollo (împreună cu ale Athenei) sunt imposibil de explicat fără a merge la surse, aflate dincolo de granița tradițiilor studiate în mod obișnuit pentru elucidarea mitologiei grecești.”^[837]

Povestea Latonei (Leto), mama lui Apollo, e plină de semnificații diverse. Astronomic vorbind, Latona este regiunea și noaptea polară care îi dă naștere Soarelui, lui Apollo, Phoebus etc. Ea e născută în ținuturile hiperboreene, unde toți locuitorii erau preoți ai fiului ei, sărbătorind învierea și coborârea lui în țara lor la fiecare nouăsprezece ani,

[836] Hygin., *Astron. poétique*, II, cap. 15.

[837] *Nineteenth Century*, iulie 1887.

la reînnoirea ciclului lunar^[838]. Latona este continentul hiperboreean și rasa lui – din punct de vedere geologic^[839].

Când sensul astronomic cedează locul sensului spiritual și divin – Apollo și Athena transformându-se pentru a lua forma „păsărilor”, simbolul și glifa divinităților și îngerilor din lumi mai înalte –, zeul strălucitor își asumă atunci puteri creatoare divine. Apollo devine personificarea clarvederii atunci când trimite dublul astral al lui Aeneas pe câmpul de luptă^[840] și are darul de a li se arăta clarvăzătorilor săi fără a fi vizibil altor persoane prezente^[841], un dar pe care îl deținea orice Adept elevat.

Regele hiperboreenilor era, prin urmare, fiul lui Boreas, vântul din nord și Marele Preot al lui Apollo. Disputa dintre Latona și Niobe – rasa atlantă – mama a șapte fii și șapte fiice, personificarea celor șapte subrase ale Rasei a Patra și celor șapte ramuri ale lor^[842] alegorizează istoria celor două continente. Mânia „Fiilor lui Dumnezeu” sau

[838] Diod. Sic., II, 307.

[839] Pentru a face o diferență între Lemuria și Atlantida, scriitorii antici o numeau pe cea din urmă Atlantida de Nord sau hiperboreeană, iar pe cealaltă Atlantida de Sud. Astfel, Apolodor din Atena spune (*Mythology*, cartea a II-a): „Merele de aur luate de Hercule nu se aflau în Libia, cum cred unii, ci în Atlantida hiperboreeană.” Grecii îi naturalizau pe toți zeii pe care îi împrumutau, făcându-i eleni, iar cei contemporani i-au ajutat. Tot la fel și mitologii au încercat să facă din Eridan fluviul Po din Italia. În mitul lui Phaeton, se spune că la moartea sa surorile lui au vărsat lacrimi fierbinți care au căzut în Eridan și s-au preschimbat în chihlimbar! Or, chihlimbarul se găsește doar în mările din nord, în Baltica. Phaeton, găsindu-și moartea în timp ce le ducea căldură stelelor înghețate din regiunile boreale, trezindu-l la Pol pe dragonul încremenit de frig, și fiind aruncat în apele Eridanului, reprezintă o alegorie ce se referă direct la schimbările climatice survenite în acele vremuri îndepărtate, când, dintr-o zonă rece, ținuturile polare deveniseră o zonă cu o climă temperată și caldă. Phaeton, uzurpatorul funcțiilor Soarelui, azvârlit în Eridan de fulgerul lui Jupiter, este o aluzie la a doua schimbare care s-a produs din nou în acele regiuni unde ținutul în care „înflorea magnolia” a devenit ținutul dezolant și ostil al extremului nord și al gheții veșnice. Această alegorie acoperă deci evenimentele petrecute în două Pralaya și, dacă este bine înțeleasă, ar trebui să fie o demonstrație despre vechimea extrem de mare a raselor umane.

[840] 1 *Iliada*, XVII, 431-453.

[841] Ibid., 322-336.

[842] A se vedea Apolodor cu privire la acest număr.

„a Voinței și Yogăi”, la vederea degradării constante a atlantilor, era mare^[843]; iar distrugerea copiilor lui Niobe de către copiii Latonei – Apollo și Diana, zeițele luminii, înțelepciunii și purității sau Soarele și Luna din punct de vedere astronomic, a căror influență produce schimbări ale axei Pământului, potopuri și alte cataclisme cosmice – devine astfel foarte clară^[844]. Alegoria despre lacrimile neîntrerupte ale

[843] A se vedea „Fiii lui Dumnezeu și insula sacră”, *Doctrina Secretă*, vol. 3, p. 223.

[844] Unul dintre aspectele Latonei este atât de ocult și de mistic, încât ea reapare chiar în cartea *Apocalipsa* (12:1,2) sub aspectul femeii învăluite în Soare (Apollo) și cu Luna (Diana) sub picioare și care, fiind însărcinată, „știe în durerile nașterii și avea un mare chin să nască”. Un mare balaur roșu stă în fața femeii, gata să-i mănânce copilul când avea să se nască. Ea naște un copil de parte bărbătească destinat să cârmuiască toate neamurile cu un toiaș de fier și care a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul lui de domnie – Soarele. Femeia a fugit în pustie, fiind în continuare urmărită de balaur, care fuge după ea și aruncă din gură un torent de apă, când Pământul vine în ajutorul femeii și înghite torentul; iar balaurul s-a dus să se războiască cu rămășița seminței ei care respecta poruncile lui Dumnezeu (a se vedea 12:1,17). Oricine va citi alegoria Latonei, urmărite de răzbunarea geloasei Lunona, va recunoaște identitatea celor două versiuni. Lunona îl trimite pe Python, balaurul, să o persecute și să o distrugă pe Latona și să-i mănânce copilul. Acesta din urmă este Apollo, Soarele, căci copilul de parte bărbătească din *Apocalipsă*, „care urma să cârmuiască toate neamurile cu un toiaș de fier”, nu este în mod sigur blândul „Fiu al lui Dumnezeu”, Iisus, ci Soarele fizic „care guvernează toate neamurile”. Balaurul este Polul Nord care îi gonește treptat pe primii lemurieni din ținuturile care au devenit din ce în ce mai hiperboreice și nepotrivite pentru a fi locuite de către cei care se dezvoltă rapid devenind oameni fizici, întrucât acum trebuiau să facă față schimbărilor climatice. Balaurul nu vrea să o lase pe Latona „să nască” – să apară Soarele. „Ea este gonită din cer și nu găsește niciun loc unde să poată naște”, până în momentul când Neptun, Oceanul, cuprins de milă, face imobilă insula plutitoare Delos – nimfa Asteria care se ascundea atunci de Jupiter sub valurile Oceanului – pe care Latona găsește adăpost și unde strălucitorul Zeu Δῆλιος [Delius] se naște, Zeul care imediat cum apare îl ucide pe Python, frigul și înghețul din regiunea arctică, în ale cărui spirale mortale orice formă de viață se stinge. Cu alte cuvinte, Latona-Lemuria e transformată în Niobe-Atlantida, asupra căreia guvernează fiul ei Apollo sau Soarele – cu un toiaș de fier, într-adevăr, de vreme de Herodot îi descrie pe atlânți *blestemând* arșița lui prea puternică. Această alegorie este reprodușă în celălalt sens mistic al ei (o altă cheie din cele șapte) în capitolul din *Apocalipsă* citat mai devreme. Latona a devenit într-adevăr o zeiță puternică și și-a văzut fiul fiind adorat (cultul solar) în aproape toate templele din Antichitate. Sub aspectul lui ocult, Apollo este patronul numărului șapte. El este născut în ziua a șaptea a lunii, iar lebedele din Myrica înnoată de șapte ori în jurul Delosului, cântând acest eveniment; lira lui este descrisă ca având șapte corzi – cele șapte raze ale Soarelui și cele șapte forțe ale Naturii. Dar acestea au de-a face doar cu semnificația astronomică, pe când cele de mai înainte sunt de natură pur geologică.

lui Niobe, a cărei mâhnire îl face pe Zeus să o transforme într-o fântână – Atlantida acoperită de apă – este un simbol nu mai puțin plastic. Să ne amintim că Niobe este fiica uneia dintre Pleiade sau Atlantide, așadar nepoata lui Atlas^[845], pentru că ea reprezintă ultimele generații ale continentului condamnat.

Este foarte adevărată remarca lui Bailly, care spune că Atlantida a avut o influență uriașă asupra antichității. El adaugă:

„Dacă aceste nume mitice sunt doar alegorii, atunci toate lucrurile adevărate pe care le conțin provin din Atlantida; dacă legenda este o tradiție reală – oricât de alterată ar fi – atunci istoria antică este cu totul istoria ei.”^[846]

Este atât de adevărat, încât toate scrierile antice – în proză sau poezie – sunt pline de reminiscențe lemuro-atlante, primele rase *fizice*, chiar dacă sunt a Treia și a Patra în ordinea evoluției omenirii din Runda a Patra de pe globul nostru. Hesiod menționează tradiția legată de oamenii Epocii Bronzului, pe care Jupiter îi făcuse din lemn de frasin și care aveau inimi mai dure decât diamantul. Înveșmântați în bronz din cap până în picioare, ei își petreceau viața în luptă. Având o talie enormă, înzestrați cu o forță teribilă, brațe și mâini invincibile coborau dinspre umerii lor, spune poetul^[847]. Așa erau uriașii din primele rase fizice.

Iranienii au în *Yasna*, IX, 15 o referire la ultimii atlanți. Tradiția susține că „Fiii lui Dumnezeu” sau marii Inițiați din Insula Sacră au profitat de Potop pentru a elibera Pământul de toți vrăjitorii existenței printre atlanți. Versetul menționat i se adresează lui Zarathustra ca unuia dintre „Fiii lui Dumnezeu”. El spune:

[845] A se vedea *Metamorfoze* de Ovidiu, VI.

[846] *Lettres sur l'Atlantide*, p. 137.

[847] Hesiod, *Opera et Dies*, v, 143.

„O, tu, Zarathustra, i-ai făcut pe toți demonii [vrăjitori] care înainte hoinăreau în lume sub formă umană, să se ascundă în pământ [i-a ajutat să se scufunde].”

Lemurienii, precum și primii atlanți, erau împărțiți în două clase distincte: „fiii nopții” sau ai întunericului și „Fiii Soarelui” ori ai Luminii. Cărțile vechi ne descriu bătlăii cumplite între aceștia, când primii, părăsindu-și ținutul întunericului, de unde Soarele plecase de luni lungi, au coborât din regiunile lor inospitaliere și „au încercat să îl separe pe Domnul Luminii” de frații lor mai favorizați din regiunile ecuatoriale. E posibil să se spună că cei din vremuri străvechi nu știau nimic despre lunga noapte de șase luni din regiunile polare. Chiar și Herodot, mai instruit decât alții, face doar niște mențiuni despre un popor care dormea șase luni din an și rămânea treaz în cealaltă jumătate. Grecii știau însă foarte bine că în nord există o țară în care anul era împărțit într-o zi și o noapte, fiecare cu o durată de șase luni, căci Plinius cel Bătrân spune în mod clar asta^[848]. Ei vorbesc despre cimerieni și hiperboreeni, făcând distincție între cele două popoare. Primii locuiau în Palus Maeotis – între latitudinea de 45° și 50°. Plutarh explică că ei erau doar o *mică parte dintr-o națiune măreață* izgonită de sciți – națiune care s-a oprit lângă Tanais după ce *traversase Asia*.

„Aceste hoarde războinice trăiau altădată pe malurile oceanului, în păduri dese și *sub un cer obscur*. Acolo polul aproape că atinge capul, iar *noapți și zile lungi împart anul*.”^[849]

În ceea ce-i privește pe hiperboreeni, aceste popoare, potrivit spuselor lui Solinus Polyhistor:

„Seamănă dimineața, culeg la amiază, își adună roadele seara și le depozitează în grotile lor în timpul nopții.”^[850]

[848] *Hist. Nat.*, cap. IV, 12.

[849] *Marius*.

[850] Op. cit., c. 16.

Chiar și autorii *Zoharului* cunosc acest fapt, căci este scris:

„În Cartea lui Hammanunnah, Cea Veche (sau cea antică), aflăm ... că pe pământ există țări care sunt luminate, în timp ce altele sunt în beznă; la acestea e zi, când pentru primele este noapte; și există țări în care este în mod constant zi sau în care cel puțin noaptea durează doar câteva clipe.”^[851]

Insula Delos, Asteria din mitologia greacă, nu s-a aflat niciodată în Grecia, căci la vremea respectivă această țară încă nu exista nici măcar în forma ei moleculară. Câțiva scriitori au arătat că ea reprezenta o țară sau o insulă mult mai mare decât micile puncte de pământ care au devenit Grecia. Plinius cel Bătrân și Diodorus Siculus o plasează în mările din nord. Unul o numește Basilea sau „Regala”^[852]; celălalt, Plinius, o numește Osericta^[853], un cuvânt care, potrivit lui Rudbeck^[854], avea...

„... în limbile din nord o semnificație care echivala cu cea a Insulei regilor dumnezeiești sau zeilor-regi” —

sau „Insula regală a zeilor”, întrucât zeii se născuseră aici, adică dinastiile divine ale regilor Atlantidei proveneau de aici. Îi invităm pe geografi și geologi să o caute în grupul de insule descoperit de Nordenskiöld în timpul călătoriei făcute pe vasul „Vega” în regiunile arctice^[855]. Cărțile secrete ne informează că în acele regiuni clima s-a

[851] Qabbalah, de Isaac Myer, p. 139.

[852] Diod., vol. II, p. 225

[853] Op. cit., XXXVII, 2.

[854] Vol. I, pp. 462-464.

[855] S-a descoperit că aceste insule „sunt presărate cu fosile de cai, oi, boi etc., printre osemintele uriașe de elefanți, mamuți, rinoceri” etc. Dacă la vremea respectivă pe Pământ nu ar fi existat oameni, „cum s-ar fi putut descoperi cai și oi împreună cu uriașii antediluvieni?”, întreabă un Maestru într-o scrisoare (*Budismul ezoteric*, p. 67). Răspunsul este dat în textul de mai sus.

schimbat de mai multe ori, dat fiind că primii oameni au locuit la aceste latitudini în prezent aproape inaccesibile. Acolo era un Paradis, înainte să devină un infern; sumbrul Hades al grecilor și tărâmul rece al Umbrelor unde scandinaviana Hel, zeița-regină a lumii morților, „are influență în adâncurile din Helheim și Niflheim”. Acesta a fost însă locul de naștere al lui Apollo, cel mai strălucitor dintre zeii din cer — astronomic vorbind —, fiind totodată și cel mai iluminat dintre regii divini care au condus primele popoare, în semnificația lui umană. Acest fapt din urmă este confirmat în *Iliada*, unde se spune că Apollo a apărut de patru ori în forma lui (ca zeu al celor Patru Rase) și de șase ori sub formă omenească^[856], adică asociat cu dinastiile divine ale primilor lemurieni neseperați.

Aceste prime popoare misterioase, țările lor — devenite acum nelocuibile —, precum și numele dat atât „omului” viu, cât și celui mort, reprezintă factorii care le-au oferit neștiutorilor Părinți ai Bisericii ocazia de a inventa un iad, din care au făcut un loc fierbinte, în loc de înghețat^[857].

Desigur că este evident faptul că nici hiperboreenii, nici cimerienii, nici arimaspii și nici chiar sciții — pe care grecii îi cunoșteau și comunicau cu ei — nu au fost atlanții noștri. Dar toți aceștia erau descendenții ultimelor lor subrase. Pelasgii au fost cu siguranță una dintre

[856] Op. cit., IV, pp. 239-262.

[857] O dovadă bună că toți zeii, toate convingerile religioase și miturile proveneau din nord, care a fost de asemenea leagănul omului *fizic*, se află în câteva cuvinte sugestive care au luat naștere în rândul triburilor din nord și care sunt folosite în sensul lor original până în ziua de azi; dar deși a existat o vreme când toate popoarele vorbeau aceeași limbă, aceste cuvinte au primit un înțeles diferit la greci și la latini. Un astfel de cuvânt este *mann*, *man*, însemnând ființă vie, și *manes*, om mort. Laponii numesc până în ziua de azi cadavrele oamenilor *manee* (*Voyage de Renard en Laponie*, I, 184); *Mannus* este strămoșul rasei germane; *Manu* hindus, ființa rațională, derivat din *man*; *Menes* la egipteni; și *Minos*, regele Cretei, judecător al regiunilor infernale după moartea sa — provin toate din același cuvânt sau din aceeași rădăcină.

rasele-rădăcină ale viitoarei Grecii, ei fiind ceea ce mai rămăsese dintr-o subrasă a Atlantidei. Vorbind despre ei, Platon lasă să se înțeleagă că numele lor vine de la cuvântul *pelagus*, „marea cea mare”. Potopul lui Noe este de natură astronomică și alegorică, dar nu este mitic, întrucât povestea e bazată pe aceeași tradiție arhaică a oamenilor – sau mai exact a popoarelor – care au fost salvați în timpul cataclismului, în canoe, arce și nave. Nimeni nu ar îndrăzni să spună că Ziusudra de la caldeeni, Vaivasvata de la hinduși, Peirun de la chinezi – „cel îndrăgit de zei”, care l-au salvat de la potop într-o canoe – sau Belgamer de la suedezi, pentru care zeii au făcut același lucru în nord, sunt toți identici ca personaje, însă legendele lor își au originea în catastrofa care a afectat atât continentul, cât și insulele Atlantidei.

Alegoria despre uriașii antediluvieni și acțiunile lor de vrăjitorie nu sunt un mit. Evenimentele biblice *sunt* într-adevăr revelate. Dar nu prin vocea lui Dumnezeu, pe Muntele Sinai, în mijlocul tunetelor și fulgerelor, nici printr-un deget divin care scrie cu migală consemnările pe tăblițele de piatră, ci pur și simplu prin tradiția *provenită din* surse păgâne. Cu siguranță că Diodorus nu repeta cele scrise în *Pentateuh* atunci când scria despre Titani – uriașii născuți din Cer și Pământ sau mai exact născuți din Fiii lui Dumnezeu care și-au luat de neveste pe ficele frumoase ale oamenilor. Și nici Ferecide nu cita din cartea *Facerea* atunci când dădea despre acești uriași detalii care nu se găsesc în scripturile evreiești. El spunea că hiperboreenii făceau parte din rasa Titanilor, rasă ce descindea din primii uriași și că regiunea hiperboreeană fusese leagănul primilor uriași. Comentariile pe marginea Cărților sacre explică faptul că această regiune se afla în nordul îndepărtat, ținuturile polare din prezent, primul continent prelemurian, care cândva îngloba ceea ce în prezent constituie Groenlanda, Spitzbergen, Suedia, Norvegia etc.

Cine erau însă nefilimii [uriașii] din *Facerea* (4:4)? În Palestina au existat oameni din Paleolitic și Neolitic, cu mult timp înaintea

evenimentelor consemnate în Cartea Începuturilor. Tradiția teologică îi asociază pe acești nefilimi cu niște oameni păroși sau satiri, aceștia din urmă fiind niște ființe mitice din timpul Rasei a Cincea, pe când primii erau ființe istorice în timpul Raselor a Patra și a Cincea. Am explicat în altă parte care au fost prototipurile acestor satiri și am vorbit despre bestialitatea rasei atlante la începuturile ei și spre sfârșitul ei. Care e semnificația relațiilor amoroase ale lui Poseidon sub o asemenea varietate de forme *animale*? El s-a preschimbat într-un delfin pentru a o cuceri pe Amfitrita; într-un cal pentru a o seduce pe Ceres; într-un berbec pentru a o păcăli pe Theophane etc. Poseidon este nu doar personificarea Spiritului și Rasei din Atlantida, dar și a viciilor acestor uriași. Gesenius și alți autori au consacrat un spațiu uriaș sensului cuvântului *nefilim*, dar explică foarte puține lucruri; arhivele ezoterice arată însă că aceste creaturi păroase erau ultimii urmași ai acelor rase lemuro-atlante care au zămislit copii cu animale femele, din specii dispărute acum mult timp, rezultând astfel oameni muți, niște „monștri”, potrivit expresiei folosite în STANȚE.

Or, mitologia, construită pe *Teogonia* lui Hesiod, care este doar o consemnare poetizată a unor tradiții reale sau a unei istorii orale, vorbește despre trei uriași numiți Briareus, Cottus și Gyges, care trăiau într-un ținut întunecos unde erau întemnițați de Cronos pentru că se revoltaseră împotriva lui. Mitul îi înzestrează pe toți trei cu o sută de brațe și cincizeci de capete, acestea din urmă însemnând rasele, iar brațele subrasele și triburile. Având în vedere faptul că în mitologie aproape fiecare personaj este un zeu sau un semizeu și de asemenea un rege sau un simplu muritor, în aspectul lui secundar^[858], și că ambele

[858] Astfel, de exemplu, Gyges este un monstru cu o sută de brațe și cincizeci de capete, un semizeu potrivit unei versiuni, iar potrivit alteia un lidian, succesorul lui Candaules și rege al țării. Același lucru se întâlnește în panteonul indian, unde Rishii și Fiii lui Brahma se nasc din nou ca muritori.

aspecte sunt simboluri pentru ținuturi, insule, puteri ale naturii, elemente, națiuni, rase și subrase, comentariul ezoteric va deveni ușor de înțeles. El spune că cei trei uriași sunt trei ținuturi polare care și-au schimbat forma la fiecare nou cataclism sau de fiecare dată când un continent a dispărut pentru a face loc altuia. Întreg globul este zguduit periodic, iar de la apariția Primei Rase a fost zguduit în felul acesta de patru ori. Totuși, chiar dacă toată suprafața Pământului s-a schimbat astfel de fiecare dată, conformația Polului Arctic și a celui Antarctic s-a modificat doar un pic. Zonele polare se unesc și se separă pentru a forma insule și peninsule, dar rămân mereu la fel. De aceea nordul Asiei este numit „Ținutul etern sau perpetuu”, iar Antarctica „Nemuritoarea” și „Tăinuită”, în timp ce regiunile mediteraneene, atlantice, pacifice și altele dispar și reapar pe rând, în și deasupra Apelor celor Mari.

De la prima apariție a marelui continent al Lemuriei, cei trei uriași polari au fost întemnițați în cercul lor de către Cronos. Închisoarea lor e înconjurată de un zid de bronz, iar ieșirea se face prin niște porți fabricate de Poseidon – sau Neptun –, adică prin mări pe care ei nu le pot traversa; iar cei trei frați lăncează în această regiune umedă, unde domnește bezna veșnică. *Iliada* o descrie ca fiind Tartarul^[859]. Când Zeii și Titanii s-au răzvrătit la rândul lor împotriva lui Zeus – zeitatea Rasei a Patra –, Tatăl zeilor și-a adus aminte de uriașii întemnițați, care îl puteau ajuta să-i învingă pe zei și Titani și să-i azvârle pe aceștia din urmă în Hades; sau, mai clar exprimat, în mijlocul tunetelor și fulgerelor, să o arunce pe Lemuria pe fundul mărilor, pentru a face loc Atlantidei, care la rândul ei avea să fie scufundată și să dispară^[860].

[859] Op. cit., VIII, 13.

[860] Continentele dispar rând pe rând prin *foc* și *apă*, fie prin cutremure de pământ și erupții vulcanice, fie prin scufundare și o mare deplasare a întinderilor de ape. Continentele noastre trebuie să dispară prin primul dintre cele două procese cataclismice. Cutremurele neîncetate din ultimii ani pot fi un avertisment.

Ridicarea straturilor geologice și potopul din Tesalia au constituit o repetiție la scară mică a marelui cataclism; și pentru că el a rămas întipărit în memoria grecilor, ei l-au amestecat și l-au confundat cu soarta generală a Atlantidei. În mod similar, războiul dintre Rakshasa din Lanka și Bharateani, meléul dintre atlanți și arieni în lupta lor supremă sau conflictul dintre Devs și Izeds sau Peris au devenit, după foarte mult timp, lupta Titanilor, scindați în două tabere ostile, iar și mai târziu războiul dintre Îngerii lui Dumnezeu și Îngerii satanei. Niște fapte istorice au devenit dogme teologice. Scoliaști ambițioși, oameni aparținând unei mici subrase născute abia ieri și constituind unul dintre cele mai recente produse ale liniei ariene, s-au hotărât să dea peste cap gândirea religioasă a lumii și au reușit. Vreme de aproape două mii de ani, ei au întipărit în mintea omenirii convingerea în existența satanei.

Dar întrucât în prezent mai mulți eleniști sunt convinși – la fel cum erau Bailly și Voltaire – că *Teogonia* lui Hesiod e bazată pe fapte istorice^[861], învățăturile oculte încep să ajungă mai ușor la mintea oamenilor cugetători, motiv pentru care aceste pasaje din mitologie sunt prezentate în această Anexă, în cursul discuției noastre despre studiul modern.

Simbolurile întâlnite în toate credințele exoterice constituie tot atâtea semne ale acestor adevăruri preistorice. Ținutul însoțit și binecuvântat, leagănul străvechi al primelor rase umane a devenit de atunci de mai multe ori când hiperboreean, când saturnian^[862], înfățișând astfel Epoca

[861] A se vedea *Mythologie de la Grèce Antique*, de Decharme.

[862] Denis, geograful, ne spune că marea cea mare situată în nordul Asiei era numită glacială sau saturniană (v. 35). Orfeu (V. 1077) și Plinius (IV, 16) coroborează această afirmație, arătând că locuitorii ei uriași i-au dat acest nume. Iar DOCTRINA SECRETĂ explică ambele aserțiuni spunând că toate continentele s-au format dinspre nord spre sud și că, așa cum schimbarea subită a climei a redus talia rasei născute acolo, oprindu-i creșterea, tot așa, mai la sud cu câteva grade, diverse condiții produseseeră întotdeauna → cei mai înalți oameni din fiecare nouă omenire sau rasă. Constatăm acest lucru până în prezent. Oamenii cei mai înalți întâlniți în prezent sunt cei din țările nordice, în timp ce

de Aur și Domnia lui Saturn din aspecte multiple. Caracterul ei era într-adevăr multilateral – din punct de vedere climatic, etnologic și moral. Întrucât Rasa a Treia, lemuriană, trebuie să fie împărțită din punct de vedere fiziologic în rasa androgină de la început și cea bisexuală de mai târziu; iar clima din zonele și continentele unde locuia era împărțită în primăvară veșnică și iarnă veșnică, în viață și moarte, în puritate și impuritate. În decursul călătoriei lui, ciclul legendelor este transformat continuu de imaginația poporului. El poate fi însă curățat de zgura pe care a adunat-o în drumul lui pe la multe popoare și prin nenumărate minți care i-au adăugat propriile completări exuberante la faptele originale. Lăsând de-o parte pentru un timp interpretările grecești, putem să le căutăm alte coroborări în dovezile științifice și geologice.

oamenii cei mai scunzi sunt asiaticii din sud, hindușii, chinezii, japonezii etc. Compară statura înaltă pe care o au sikhii și locuitorii din Pundjab, afganii, norvegienii, rușii, germanii din nord, scoțienii și englezii, cu cea a locuitorilor din zona centrală a Indiei și a europeanului mediu de pe continent. Rezultă de asemenea că uriașii din Atlantida și, prin urmare, Titanii lui Hesiod, sunt toți nordici.

SECȚIUNEA a VII-a

DOVEZI ȘTIINȚIFICE ȘI GEOLOGICE DESPRE EXISTENȚA MAI MULTOR CONTINENTE SCUFUNDATE

Poate că nu ar fi deplasat – în folosul celor care rezolvă legenda unei Atlantide pierdute în timpul Miocenului spunând că este un „mit demodat” – să adăugăm despre acest lucru câteva recunoașteri științifice. Este adevărat că știința este în general indiferentă față de aceste chestiuni. Există însă oameni de știință gata să admită că un agnosticism prudent cu privire la problemele geologice legate de trecutul îndepărtat este în orice caz mult mai filosofic decât o negare *a priori* sau chiar decât niște generalizări pripite bazate pe date insuficiente.

Între timp, putem menționa două cazuri foarte interesante întâlnite recent, care „confirmă” unele pasaje din scrisoarea unui Maestru, publicată în cartea *Budismul ezoteric*. Importanța autorităților care sunt citate nu va fi pusă la îndoială (redăm pasajele respective cu caractere italice):

Extras din cartea *Budismul ezoteric*,
p. 70 (ediția a 8-a, p. 73)

(1)

Scufundarea Atlantidei (grupul de continente și insule) a început în timpul Miocenului ... și a culminat mai întâi cu dispariția finală a celui mai mare continent, eveniment care a coincis cu ridicarea Alpilor și apoi cu dispariția ultimei dintre frumoasele insule menționate de Platon.^[863]

Extras dintr-o Prelegere de W. Pengelly,
membru al Societății Regale și al Societății de
Geologie din Londra

(1)

A existat oare, așa cum au crezut unii, o Atlantidă – un continent sau un arhipelag alcătuit din insule mari ce ocupau zona din nordul Atlanticului? Poate că nu există nimic nefilosofic în această ipoteză. Întrucât geologii afirmă că „de la începutul Eocenului Alpii au câștigat în unele locuri 1 220 de metri și chiar 3 000 de metri din altitudinea lor actuală” (Lyell, *Principles*, p. 256, ediția a 2-a) – „e posibil ca o depresiune postmiocenică să o fi antrenat pe ipotetica Atlantidă în adâncuri aproape abisale”.^[864]

Extras din *Budismul ezoteric*,
pp. 64, 65 (ediția a 8-a, p. 67)

(2)

Lemuria nu mai poate fi confundată cu continentul atlantic, așa cum Europa nu poate fi confundată cu America. Ambele s-au scufundat și au dispărut sub ape împreună cu civilizația lor avansată și „zeii” lor, dar între cele două catastrofe s-a scurs o perioadă de circa 700.000 de ani, „Lemuria” atingând apogeul și încheindu-și cariera în preajma intervalului neînsemnat de timp ce a precedat prima parte a Eocenului, întrucât rasa care locuia pe ea era a treia. Priviți relicvele acelei națiuni cândva mărețe în unii dintre aborigenii cu capul țesut din Australia voastră!^[865]

Extras dintr-un articol din *Popular Science Review*. Vol. V, p. 18, de Prof. Dr. Seemann, membru al Societății lineare din Londra

(2)

Dat fiind că nu a fost adusă încă nicio dovadă, ar fi prematur să se afirme că e posibil ca oamenii să nu fi existat în timpul Eocenului, mai ales pentru că se poate dovedi că o rasă de oameni, cea mai inferioară pe care o cunoaștem, coexistă cu rămășițele florei din Eocen care încă mai supraviețuiește pe continentul și în insulele Australiei.

Extras din *The Pedigree of Man*, p. 81.

Haeckel, care admite în totalitate realitatea unei foste Lemurii, consideră de asemenea că australienii sunt urmași direcți ai lemuriilor. „După toate probabilitățile, forme persistente ale celor două linii [liniile lui lemuriene] continuă să supraviețuiască, prima fiind reprezentată de papuași și hotentoti, iar cealaltă de australieni și de o diviziune a malaieziilor.

În ceea ce privește existența unei civilizații anterioare, din care o parte a acestor australieni degradați reprezintă ultimul vlăstar care supraviețuiește, opinia lui Gerland este deosebit de sugestivă. Într-un comentariu pe tema religiei și mitologiei triburilor, el scrie:

[863] [A se vedea de asemenea *The Mahatma Letters to S.P. Sinnett*, p. 155.]

[864] După ce am menționat deja câteva cazuri de capricii ale științei, este o încântare să constatăm un astfel de acord în situația de față. Dacă este citit în asociere cu recunoașterea științifică (citată în altă parte) a neștiinței geologilor cu privire la durata aproximativă a erelor, pasajul care urmează este foarte instructiv: „Încă nu putem să atribuim o dată aproximativă celei mai recente epoci în cursul căreia emisfera noastră nordică era acoperită de ghețari. Potrivit dlui Wallace, această epocă poate să fi fost acum nu mai mult de 70 000 de ani, în timp ce alții îi atribuie o vechime de cel puțin 200 000 de ani, existând și unii care aduc argumente puternice în favoarea opiniei că 1 000 000 de ani nu prea ar fi îndeajuns pentru a se fi produs schimbările care au avut loc de la acel eveniment” (Fiske, *Cosmic Philosophy*, vol. 1, p. 304, ed. 1874). Prof. Lefèvre ne dă la rândul lui o estimare care se ridică la 100 000 de ani. Este clar așadar că, dacă știința modernă este incapabilă să estimeze data unei ere relativ recente precum cea glaciară, cu greu ar putea să discrediteze cronologia ezoterică a perioadelor raselor și a erelor geologice.

[865] [A se vedea și *The Mahatma Letters* etc., p. 151.]

„Afirmatia potrivit căreia civilizația australiană (?) indică un grad superior nu este nicăieri mai clar demonstrată ca aici [în domeniul religiei], unde totul răsună precum vocile ce se sting ale unei ere trecute mai fertile... Ideea că la australieni nu există nicio urmă de religie sau mitologie este cu totul falsă. Însă această religie este cu siguranță degenerată.”^[866]

Referitor la opinia lui Haeckel despre legăturile dintre australieni și malaiezieni [ca două ramuri ale unei aceleiași tulpini], el se înșală atunci când îi clasează pe australieni cu restul. Malaiezienii și papuașii constituie un grup amestecat rezultat din căsătoriile interrasiile ce au avut loc între subrasele atlante inferioare și a șaptea subrasă din a Treia Rasă-rădăcină, așa cum hotentotii au o origine *lemuro-atlantă* indirectă. Un fapt foarte sugestiv – pentru cei care au o gândire concretă și cer o dovadă fizică a existenței karmei – este acela că rasele de oameni cele mai inferioare dispar acum cu rapiditate; acest fenomen se datorează în mare parte unei sterilități extraordinare ce se instalează printre femei din perioada când au fost abordate pentru prima oară de europeni. Un proces de decimare are loc pe tot globul în rândul raselor cărora le-a „expirat timpul” – mai exact printre acele linii, să menționăm în trecere, pe care filosofia ezoterică le consideră a fi reprezentantele senile ale unor popoare arhaice dispărute. Este inexact să se susțină că dispariția unei rase inferioare se datorează *invariabil* actelor de cruzime sau abuzurilor săvârșite de coloniști. Schimbarea alimentației, beția etc. au contribuit într-o mare măsură, dar cei care consideră că aceste date oferă o explicație cu totul satisfăcătoare a enigmei nu pot face față colecției de date atât de atent etalate în prezent. Chiar și materialistul Lefèvre spune:

„Nimic nu le poate salva pe cele care și-au încheiat ciclul. Ar implica să-și extindă ciclul destinat... Popoarele care au fost relativ mai menajate, cele care s-au apărat cel mai vitejește, hawaiienii sau maurii, nu au fost

[866] Citat în *Doctrine of Descent and Darwinism*, de Schmidt, pp. 300-301.

decimate mai puțin decât triburile masacrate sau contaminate de intruziunea europeană.”^[867]

Este adevărat, dar fenomenul constatat aici nu este oare un exemplu al acțiunii legii ciclice care ar fi dificil de explicat prin concepte generale materialiste? De unde vin „ciclul destinat” și ordinea constatată aici? De ce această sterilitate (karmică) atacă și nimicește anumite rase atunci când „le-a venit timpul”? Răspunsul care spune că acest lucru se datorează unei „disproporții mentale” între rasa colonizatoare și cea aborigenă este de bună seamă evaziv, întrucât el nu explică subitele „scăderi ale fertilității” care survin frecvent. Dispariția rasei din insulele Hawaii, de exemplu, constituie una dintre cele mai misterioase probleme din prezent. Mai devreme sau mai târziu, etnologia va fi nevoită să recunoască, la fel ca ocultistii, că soluția trebuie căutată în înțelegerea deplină a mecanismului karmei. Așa cum remarcă Lefèvre:

„Se apropie vremea când nu vor mai rămâne decât trei mari tipuri umane.”

Acest lucru se va produce înainte de începuturile celei de-a Șasea Rase-rădăcină, iar cele trei tipuri vor fi: rasa albă (a Cincea Rasă-rădăcină, ariană), galbenă și neagră din Africa – împreună cu încrucișările (diviziunile atlanto-europene). Pieile roșii, eschimoșii, papuașii, australienii, polinezienii etc. dispar încetul cu încetul. Cei care își dau seama că fiecare Rasă-rădăcină parcurge o gamă de șapte subrase, fiecare dintre acestea având șapte ramuri etc., va înțelege „de ce”. Fluxul crescând de Eu-uri care se încarnează le-a depășit pentru a acumula experiență în cadrul unor linii mai dezvoltate și mai puțin senile, astfel că dispariția lor este o necesitate karmică. De Quatrefages^[868] prezintă niște statistici extraordinare și *neexplicate* cu privire la dispariția unor rase. Nicio soluție, cu excepția conceptelor generale oculte, nu o poate explica.

[867] *Philosophy Historical and Critical*, p. 508.

[868] *L'Espèce Humaine*, p. 183 și în continuare.

Ne-am abătut însă de la subiectul discuției noastre. Să ascultăm acum ceea ce ne spune profesorul Huxley despre continentele de odinioară din Atlantic și Pacific.

El scrie în *Nature*:

„Din câte cunosc, printre dovezile biologice sau geologice de care dispunem în prezent nu există nimic care să facă imposibil de susținut ipoteza ca o zonă din mijlocul Oceanului Atlantic sau Pacific aflată pe fundul oceanului și fiind de mărimea Europei să se fi ridicat la aceeași altitudine ca a vârfului Mont Blanc și să se fi scufundat din nou într-o epocă posterioară Paleozoicului, dacă ar exista vreun motiv pentru a o susține.”^[869]

Ceea ce vrea să spună că nimic nu pledează împotriva dovezii *clare* a faptului; prin urmare, nimic împotriva postulatelor geologice din filosofia ezoterică. Dr. Berthold Seeman ne asigură în *Popular Science Review* că:

„Datele pe care le-au adunat botaniștii în vederea reconstituirii hărților pierdute ale Globului sunt destul de cuprinzătoare și nu au întârziat să demonstreze existența în vremurile de odinioară a câtorva mari întinderi de uscat stabil în zone ocupate în prezent de oceane mari. Numeroasele puncte de contact frapante existente între flora actuală din Statele Unite și estul Asiei i-a determinat să presupună că, în cursul ordinii actuale a lucrurilor, a existat o legătură continentală între sud-estul Asiei și vestul Americii. Corespondența singulară a actualei flore din sudul Statelor Unite cu flora din Europa specifică lignitului îi îndeamnă să creadă că în timpul Miocenului Europa și America erau unite printr-o limbă de pământ, din care Islanda, arhipelagul Madeira și celelalte insule din Atlantic ar fi rămașitele ei; și că, de fapt, povestea despre Atlantida, pe care un preot egiptean i-a relatat-o lui Solon, nu este pur fictivă, ci se bazează pe o fundație istorică solidă... Europa din timpul Eocenului nu a dobândit plantele care s-au răspândit în munți și pe câmpii, în văi și pe malurile fluviilor (în general din Asia), doar din sud sau doar din est. Și zona de vest

[869] Art. „The First Volume of the Publications of the Challenger”, p. 2, 4 noiembrie 1880.

i-a furnizat alte plante, iar dacă la vremea respectivă ele erau cam puține, acest lucru indică în orice caz că se construia puntea ce avea să faciliteze ulterior comunicarea dintre cele două continente într-o manieră remarcabilă. La acea vreme, unele plante din vestul continentului au început să ajungă până în Europa prin intermediul insulei Atlantida care pe atunci probabil că abia [?] începea să se ridice din ocean.”^[870]

Iar într-un alt număr al aceleiași reviste^[871], dl W. Duppa Crotch, într-un articol intitulat „The Norwegian Lemming and its Migrations”, face aluzie la același subiect:

„Este oare probabil să fi existat uscat acolo unde acum se întinde vastul Atlantic? Toate tradițiile spun acest lucru: vechi consemnări egiptene vorbesc despre Atlantida, așa cum ne-au spus Strabon și alții. Sahara însăși reprezintă nisipul unei mări din vremuri străvechi, iar cochiliile întâlnite pe suprafața ei dovedesc că nu mai devreme de Miocen exista o mare în locul unde în prezent este deșert. Călătoria lui «Challenger» a dovedit existența în Oceanul Atlantic^[872] a trei creste lungi^[873], una întinzându-se pe o lungime de peste 4.830 de kilometri, iar culmile laterale pot, prin

[870] Op. cit., Art. „Australia and Europe formerly one Continent” (V. 19, 25). Este în mod incontestabil un fapt și o confirmare a concepției ezoterice despre Lemuria care cuprindea inițial nu doar zone întinse din Oceanele Indian și Pacific, dar se prelungea și în jurul sudului Africii și până în nordul Atlanticului. Partea ei din Atlantic a devenit ulterior baza geologică a viitorului cămin al atlantiților din Rasa a Patra.

[871] Ibid., vol. I, p. 143.

[872] Cf. rapoartelor publicate de expediția „Challenger” și a lucrării *Atlantis* de Donnelly, p. 408 și pp. 46-56, cap. intitulat „The Testimony of the Sea”.

[873] Chiar și prudentul Lefèvre vorbește despre oamenii din era terțiară care trăiesc pe „uscaturi ridicate din ape, pe insule sau continente pe atunci înfloritoare, dar până acum scufundate sub ape”, iar în altă parte prezintă o „Atlantidă posibilă” pentru a explica fapte etnologice. (Cf. lucrării sale intitulate *Philosophie*, Paris, 1879, pp. 478 și 504.) Dl Donnelly remarcă cu o rară intuiție faptul că „civilizația modernă este atlantă... Facultatea inventivă din epoca actuală reia marea operă de creație delegată din punctul în care au lăsat-o atlantiții în urmă cu mii de ani”. (*Atlantis*, p. 177) El se referă de asemenea la originea culturii din Miocen. Ea trebuie însă căutată în învățăturile date oamenilor Rasei a Treia de către conducătorii lor Dumnezeiești, într-o perioadă cu mult anterioară.

unirea acestor creste, să explice minunata similitudine a faunei insulelor din Atlantic.”^[874]

Continental Lemuria, scufundat în ceea ce este în prezent Oceanul Indian, e considerat ca furnizând o explicație despre numeroasele dificultăți pe care le ridică distribuția vieții organice, iar eu socotesc că existența unei *Atlantide miocenice* se va dovedi a avea o mare importanță în elucidarea unor chestiuni mai interesante [foarte adevărat!] decât migrația lemingilor. În orice caz, dacă se va putea dovedi că în vremurile de altădată a existat uscat acolo unde acum se întinde zona de nord a Atlanticului, se va descoperi nu numai un motiv al acestor migrații aparent suicidare, dar și o puternică dovadă indirectă că tot ceea ce noi numim instinct reprezintă doar moștenirea oarbă și uneori dăunătoare a unei experiențe dobândite anterior.”

Aflăm că, în anumite perioade, un număr mare dintre aceste animale pier în timp ce înoată în mare. Venind din toate părțile Norvegiei, instinctul puternic care a supraviețuit de-a lungul secolelor ca o moștenire de la progenitorii lor le îndeamnă să caute un continent cândva existent, dar care acum e scufundat sub apele oceanului care devin mormântul animalelor respective.

Într-un articol ce conține o critică adusă lucrării *Island Life* de dl A. R. Wallace – lucrare dedicată în mare parte chestiunii distribuției animalelor – dl Starkie Gardiner scrie:

„Prin intermediul unui raționament care se sprijină pe o mare varietate de factori, el ajunge la concluzia că distribuția vieții pe uscat, așa cum o vedem în prezent, s-a realizat fără ajutorul unor schimbări importante ale pozițiilor relative ale continentelor și mărilor. Totuși, dacă acceptăm opinia sa, va trebui să admitem că Asia și Africa, Madagascar și Africa, Noua Zeelandă și Australia, Europa și America au fost unite într-o perioadă nu foarte îndepărtată din punct de vedere geologic și că mările mai adânci de

[874] O similitudine la fel de „curioasă” poate fi identificată între unele exemplare ale faunei din vestul Indiei și al Africii.

1 830 de metri au avut țărmurile unite între ele, dar trebuie să considerăm ca fiind „cu totul gratuită și opusă tuturor dovezilor de care dispunem” [!]⁸⁷⁵ presupunerea că Europa și America temperată, Australia și America de Sud au fost vreodată unite, cu excepția Cercurilor Arctic sau Antarctic, și că uscaturile din prezent despărțite de mări mai adânci de 1 830 de metri au fost vreodată unite între ele.

Trebuie recunoscut faptul că dl Wallace a reușit să explice principalele caracteristici ale distribuției formelor de viață actuale, fără a uni coastele Atlanticului sau ale Pacificului, cu excepția celor care se întind spre Poli, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc că e posibil ca unele fenomene să fie explicate mai ușor dacă s-ar admite existența anterioară a legăturii între coastele din Chile și din Polinezia^[875] și cele ale Marii Britanii și Floridei, indicate de bancurile submarine ce se întind între aceste țări. Nu se invocă niciun motiv care ar face imposibile aceste legături mai directe și nu se prezintă niciun motiv fizic pentru care fundul oceanului nu ar fi fost ridicat de la orice adâncime. Ruta pe care [potrivit ipotezelor antiatlantă și antilemuriană ale lui Wallace] se presupune că flora Americii de Sud și a Australiei s-ar fi amestecat este presărată de obstacole aproape insurmontabile, iar apariția aparent bruscă a unui număr de plante americane subtropicale în flora noastră din Eocen necesită o legătură aflată mai la sud decât linia actuală de 1 830 de metri. Există forțe care acționează continuu și *nu există niciun motiv pentru care o forță de ridicare odată pusă în mișcare în mijlocul unui ocean să înceteze să acționeze înainte să se fi format un continent*. Ele au acționat și au ridicat din apele mării, într-o epocă geologică relativ recentă, cei mai înalți munți de pe pământ. Chiar dl Wallace admite în repetate rânduri că fundul mărilor a fost ridicat cu 1 830 de metri și că s-au ridicat insule de la adâncimi de circa 5 500 de metri; iar a presupune că forțele de ridicare au o putere limitată este, după părerea mea, ca să citez din nou din *Island Life*, „cu totul gratuită și opusă tuturor dovezilor de care dispunem”^[876].

[875] Partea pacifică a uriașului continent lemurian, botezat cu numele de „Pacificus” de dr. Carter Blake, antropolog.

[876] „Subsidence and Elevation”, *Geological Magazine*, pp. 241-245, iunie 1881.

„Părintele” geologiei engleze – Sir Charle Lyell – era un partizan al teoriei uniformității^[877] în opiniile sale despre formarea continentelor. Îl auzim spunând:

„Profesorii Unger (*Die Versunkene Insel Atlantis*) și Heer (*Flora Tertiaria Helvetiae*), bazându-se pe botanică, au susținut existența anterioară a unui continent atlantic într-o anumită parte a erei terțiare, ca furnizând singura explicație plauzibilă ce poate fi imaginată pentru analogia existentă între flora miocenică a Europei Centrale și flora care există în prezent în estul Americii. Pe de altă parte, profesorul Oliver, după ce a arătat câte dintre tipurile americane descoperite în Europa în stare fosilă sunt comune Japoniei, înclină spre teoria pe care dr. Asa Gray a prezentat-o primul și potrivit căreia migrarea de specii, căreia i se datorează comunitatea de tipuri din statele din estul Americii de Nord și flora miocenică din Europa, a avut loc atunci când exista o comunicare pe uscat din America spre estul Asiei, între paralelele de cincizeci și șaiszeci de grade sau la sud de strâmtoarea Bering, urmând direcția insulelor Aleutine. Prin acest curs ele și-ar fi putut croi drumul, în orice epocă – Miocen, Pliocen sau post-pliocen – anterioară erei glaciare, spre teritoriul dragostei, pe coasta de est a nordului Asiei.”^[878]

Dificultățile și complicațiile inutile întâmpinate aici pentru a ocoli ipoteza unui continent atlantic sunt realmente prea evidente pentru a trece neobservate. Dacă ar fi existat doar dovezile botanice, scepticismul ar fi fost parțial rezonabil, dar în acest caz toate ramurile științei converg spre un singur punct. Știința a făcut gafe și s-a expus la greșeli și mai mari decât în cazul în care ar fi admis existența celor două continente ale noastre astăzi invizibile. Ea a negat chiar și ceea ce era incontestabil, de pe vremea matematicianului Laplace până în vremurile

[877] Uniformitarianism sau teoria uniformității, potrivit căreia toate fenomenele geologice pot fi explicate ca urmare a forțelor existente ce au acționat uniform de la începutul pământului până în prezent (n.r.).

[878] *Antiquity of Man*, p. 492.

noastre, și asta doar în urmă cu câțiva ani^[879]. Ne putem baza pe autoritatea profesorului Huxley pentru a spune că nu există, *a priori*, niciun fel de improbabilitate împotriva posibilelor dovezi ce susțin această convingere. Însă acum, că *furnizăm dovezile categorice*, acest savant eminent va admite oare corolarul?

Abordând problema în alt loc, Sir Charles Lyell ne spune:

„În ceea ce privește cosmogonia preoților egipteni, obținem multe informații de la scriitorii aparținând sectelor grecești, care au împrumutat aproape toate doctrinele lor din Egipt și, printre altele, cea despre distrugeri și renovări succesive anterioare ale lumii [catastrofe *continentale*, și nu cosmice]. Aflăm de la Plutarh că aceasta a fost tema unuia dintre imnurile dedicate lui Orfeu, atât de sărbătorit în vremurile legendare ale Greciei. El a adus-o de pe malurile Nilului, și chiar constatăm că în versurile lui, ca și în sistemele indiene, fiecărei lumi succesive îi este atribuită o perioadă determinată. Revenirile marilor catastrofe erau determinate de perioada lui Annus Magnus sau a marelui an, ciclu compus din revoluțiile Soarelui, Lunii și ale planetelor, ce se încheie atunci când acestea revin împreună în același semn din care se presupune că au pornit într-o epocă îndepărtată... Aflăm îndeosebi din *Timaios* al lui Platon că egiptenii credeau că lumea e supusă ocazional unor conflagrații și potopuri. Secta stoicilor adopta în cea mai mare măsură sistemul de catastrofe destinate să distrugă lumea la anumite intervale. Ei arătau că aceste catastrofe sunt de două feluri: cataclismul sau *distrugerea prin potop*, care mătură întreaga rasă umană și anihilează toate producțiile animale și vegetale din natură, și *ecpiroza* sau *conflagrația*, care distruge Globul [vulcani submarini]. De la egipteni ei

[879] Când Howard a citit în fața Societății Regale din Londra un articol despre primele cercetări serioase întreprinse asupra meteoriților, naturalistul genevez Pictet care era prezent acolo, odată întors în Paris, a comunicat Academiei Franceze datele care fuseseră prezentate. El a fost însă imediat întrerupt de marele astronom Laplace, care a strigat: „Opriți-vă! Ne-am saturat de astfel de *fabule* și cunoaștem totul despre ele”, făcându-l astfel pe Pictet să se simtă foarte mic. Existența fulgerului globular a fost admisă de știință doar de când Arago a demonstrat-o. De Rochat spune (*Forces Non-définies*, p. 4): „Toată lumea își amintește de situația neplăcută a dr. Bouillaud, la Academia de Medicină, când a declarat că fonograful lui Edison este «un truc de ventriloc!»”

au derivat doctrina degradării treptate a omului cauzate de îndepărtarea acestuia de starea de inocență [simplitatea nativă a primelor subrase ale fiecărei Rase-rădăcină]. Spre încheierea fiecărei ere zeii nu mai puteau să suporte răutatea oamenilor [decăderea atlanților prin practici de magie și prin animalitate brută], iar un șoc al elementelor sau un potop îi nimicea; după calamitatea respectivă, Astraea cobora din nou pe pământ pentru a face să renască epoca de aur [zorii unei noi Rase-rădăcină].”^[880]

Astraea, zeița Dreptății, este ultima divinitate care părăsește Pământul, când *Jupiter* le spune zeilor să îl abandoneze și îi ridică din nou în cer. Dar de îndată ce Zeus îl ia de pe Pământ pe Ganymedes – obiectul *poftii trupesti*, personificat –, Tatăl zeilor o aruncă din nou pe Pământ pe Astraea, care cade pe el *în cap*. Astraea este Fecioara, constelația din Zodiac. Din punct de vedere astronomic, semnificația ei este foarte clară și oferă cheia semnificației oculte. Ea este însă inseparabilă de Leu, semnul care o precedă, precum și de Pleiade și de surorile lor, Hyades, din care Aldebaran este liderul strălucitor. Toate acestea sunt legate de reînnoirile periodice ale Pământului, cu privire la continentele lui – chiar și a lui Ganymedes, care în astronomie este Vărsătorul. S-a arătat deja că, în timp ce Polul Sud este *Puțul* (sau regiunile infernale, în sens figurativ și cosmologic), Polul Nord este din punct de vedere geografic primul continent; din punct de vedere astronomic și metaforic, Polul Celest, cu Steaua lui Polară din Cer, este Meru sau Reședința lui Brahmă, Tronul lui Jupiter etc. Căci în epoca când zeii abandonau Pământul și li se spunea să urce în cer, ecliptica devenise paralelă cu meridianele, iar o parte a Zodiacului părea să coboare dinspre Polul Nord spre orizontul nordului. Aldebaran era atunci în conjuncție cu Soarele, la fel cum a fost acum 40.000 de ani, la marea sărbătoare comemorativă a celui Annus Magnus despre care vorbea Plutarh. Din acel An – în urmă cu 40.000 de ani – a avut loc o mișcare retrogradă a ecuatorului, iar acum aproape 31.000 de ani Aldebaran

[880] *Principles of Geology*, I, 9, 10.

era în conjuncție cu punctul echinocțiului de primăvară. Rolul atribuit Taurului, chiar și în misticismul creștin, este prea cunoscut pentru a mai fi nevoie să vorbim despre el. Celebrul imn orfic despre marile cataclisme periodice dezvăluie întreaga natură ezoterică a evenimentului. Pluton, în puț, o ia pe Euridice mușcată de Șarpele Polar. Apoi Leul este învins. Or, când Leul este „în Puț” sau sub Polul Sud, Fecioara, fiind semnul care vine imediat după el, îl urmează, iar când se află *sub* orizontul din sud, de la cap și până la talie, ea este *inversată*. Pe de altă parte, Hyades sunt constelațiile ploii sau ale *Potopului*, iar Aldebaran – cel care urmează sau *succede* ficelor lui Atlas sau Pleiadelor – privește în jos din ochiul Taurului. Pornind din acest punct al eclipticii au fost începute calculele noului ciclu. Cercetătorul trebuie să mai rețină că, atunci când Ganymedes (Vărsătorul) este ridicat la cer – sau deasupra orizontului Polului Nord – Fecioara sau Astraea, care este Venus-lucifer, coboară cu capul în jos sub orizontul Polului Sud sau a Puțului; acest *puț* sau Pol este de asemenea Marele Dragon sau Potopul. Îl invităm pe cercetător să-și exerseze intuiția punând laolaltă aceste date; nu se pot spune mai multe. Lyell face următoarele comentarii:

„Legătura existentă între doctrina catastrofelor succesive și degradările repetate ale caracterului moral al rasei umane este mai intimă și mai naturală decât se putea imagina la început. Căci atunci când societatea se află într-o stare primitivă, toate marile calamități sunt privite de popor ca niște judecăți ale lui Dumnezeu pentru răutatea omului... În mod similar, în povestirea pe care preoții egipteni i-au relatat-o lui Solon despre scufundarea insulei Atlantida sub apele oceanului după niște unde de șoc repetate ale unui cutremur, aflăm că *evenimentul s-a petrecut atunci când Jupiter văzuse depravarea morală a locuitorilor*.”^[881]

Adevărat; dar ea nu se datora oare faptului că toate adevărurile ezoterice erau transmise publicului de către Inițiați din temple, *sub*

[881] Ibid.

forma alegoriilor? „Jupiter” este doar personificarea imuabilei Legi ciclice care oprește tendința descendentă a fiecărei Rase-rădăcină după ce a atins zenitul gloriei ei^[882]. Trebuie să admitem învățătura alegorică, în afară de cazul când suntem de acord cu opinia deosebit de dogmatică a profesorului John Fiske, potrivit căreia fiecare mit:

„este o explicație dată de mintea necivilizată unui fenomen natural, și nu o alegorie, nici un simbol ezoteric, căci e o risipă de ingeniozitate [!] să te strădui să descoperi în mituri rămășițele unei științe primitive rafinate – ci doar o explicație. Oamenii primitivi nu dețineau nicio știință profundă pe care să o transmită prin intermediul alegoriei [de unde știe dl Fiske?], și nu erau nici atât de pedanți pentru a vorbi enigmatic, când folosirea unui limbaj simplu ar fi servit scopului lor”^[883].

Îndrăznim să spunem că limbajul celor câțiva *inițiați* era mult mai „clar, iar știința-filosofia lor mult mai cuprinzătoare și satisfăcătoare, atât pentru nevoile fizice ale omului, cât și pentru cele *spirituale*, decât terminologia și sistemul elaborat de maestrul domnului Fiske, Herbert Spencer. Care este, totuși, „explicația” pe care Sir Charles Lyell o dă „mitului”? Desigur că acesta nu încurajează în niciun fel ideea originii lui „astronomice”, așa cum afirmă unii scriitori.

[882] Legea ciclică a evoluției raselor este foarte prost primită de acești savanți. Pentru a stârni frenezia darwinistilor e suficient să se menționeze existența unei „civilizații primordiale”, căci este evident că cu cât începutul culturii și științei sunt duse mai în trecut, cu atât devine mai precar fundamentul teoriei strămoșului maimuță. Dar așa cum spune Jacollot: „Indiferent ce ar exista în aceste tradiții [continente scufundate etc.] și indiferent care ar fi fost locul unde s-a dezvoltat o civilizație mai antică decât cea a Romei, Greciei, Egiptului și Indiei, este sigur că acea civilizație a existat și este foarte important ca știința să îi recupereze urmele, oricât de frave și fugitive ar fi.” (*Histoire des Vierge: les Peuples et les Continents Disparus*, p. 15) Donnelly a dovedit faptul bazându-se pe premisele cele mai clare, dar evoluționiștii nici nu vor să audă. O civilizație miocenică răstoarnă teoria „Epocii de Piatră universale” și pe cea a progresului *continuu* al omului, pornind de la animalism. Și totuși Egiptul, cel puțin, este în opoziție cu ipotezele actuale. Acolo nu e vizibilă nicio Epocă de Piatră, ci existența unei civilizații glorioase este evidentă cu cât ne este permis să mergem mai în trecut cu retrospectiva noastră.

[883] *Myths and Myth-Makers*, p. 21.

Între cei doi interpreți există un dezacord total. Soluția lui Lyell este următoarea: Necrezând în schimbările produse de cataclisme, din cauza lipsei (?) unor date istorice demne de încredere și ca urmare a puternicei înclinații spre concepțiile uniformitariene despre schimbări geologice^[884], el încearcă să identifice „tradiția” Atlantidei în următoarele surse:

(1) Triburi barbare asociază catastrofele cu un zeu răzbunător, despre care se presupune că le pedepsește astfel pe rasele imorale.

(2) *Prin urmare*, în perioada ei de început o rasă nouă este în mod logic virtuoasă.

(3) Sursa principală a fundației geologice a tradiției a fost Asia – continent supus unor cutremure violente. Relatări exagerate au fost astfel transmise de-a lungul erelor.

(4) Egiptul, fiind la adăpost de cutremure, și-a bazat totuși cunoștințele geologice deloc neînsemnate pe aceste tradiții despre cataclisme.

[884] Cataclisme minore violente și cutremure colosale sunt consemnate în analele celor mai multe popoare – dacă nu ale tuturor. Ridicarea și scufundarea treptată a continentelor se desfășoară în permanență. Toată zona de coastă a Americii de Sud s-a ridicat cu 3 până la 4,5 metri și a revenit la loc în interval de o oră. Huxley a arătat că Insulele Britanice au fost de patru ori scufundate în apele oceanului, fiind ridicate din nou și populate ulterior. Munții Alpi, Himalaya și Anzii Cordilieri au fost rezultatul depunerilor acumulate pe fundul mărilor și ridicate apoi la înălțimea lor actuală, de către forțe titanice. Sahara a fost bazinul unei mări din Miocen. În ultimii 5 000 – 6 000 de ani țărmlurile Suediei, Danemarcei și Norvegiei s-au ridicat cu 60 până la 180 de metri; în Scoția există țărmluri ridicate cu roci ce stau în afară și blocuri de piatră izolate aflate deasupra țărmlului actual erodată de valurile averse. Nordul Europei continuă să se ridice deasupra mării, iar în America de Sud se întâlnește fenomenul de țărmluri ridicate pe o lungime de peste 1 600 de kilometri, ce au atins acum o înălțime care variază între 30 și 300 de metri deasupra nivelului mării. Pe de altă parte, coastele Groenlandei se scufundă într-un ritm atât de rapid, încât groenlandezii nu mai construiesc nimic în apropierea lor. Toate aceste fenomene sunt sigure. *Atunci de ce nu e posibil ca în epoci îndepărtate o schimbare treptată să fi cedat locul unui cataclism violent* – astfel de cataclisme producându-se la scară mică chiar și în prezent, de exemplu, în cazul arhipelagului Sonde, unde au pierit 80 000 de malaiezi?

O „explicație” ingenioasă, cum sunt toate de acest gen! Să dovedești însă contrariul este în mod proverbial o sarcină grea. Cei care studiază știința ezoterică și știu care erau resursele reale de care dispuneau preoții egipteni, nu au nevoie de ipoteze atât de laborioase. Mai mult decât atât, în timp ce teoreticianul imaginativ este întotdeauna capabil să furnizeze o soluție rezonabilă pentru niște probleme care, într-una dintre ramurile științei par să necesite ipoteze despre schimbări periodice la suprafața planetei noastre, criticul imparțial care nu este un specialist va recunoaște dificultatea enormă de a minimaliza importanța dovezilor adunate – și anume dovezi arheologice, etnologice, geologice, tradiționale, botanice și chiar biologice – în favoarea unor continente de odinioară scufundate în prezent. Când fiecare disciplină științifică luptă pentru propriul câștig, se pierde aproape invariabil din vedere forța cumulativă a dovezilor.

Noi am scris în *The Theosophist*:

„Avem ca dovezi cele mai străvechi tradiții ale unor popoare diverse și despărțite de mari distanțe: legende din India, din Grecia antică, din Madagascar, Sumatra, Java și toate insulele principale ale Polineziei, precum și legende din cele două Americi. În rândul oamenilor necivilizați și în tradițiile celei mai bogate literaturi din lume – literatura sanscrită din India – există o concordanță în a spune că în urmă cu ere în Oceanul Pacific exista un continent întins care s-a scufundat în mare^[885] în urma unei prefaceri geologice [Lemuria]. Și avem convingerea fermă că majoritatea insulelor, dacă nu chiar toate insulele, de la Arhipelagul Malaez până la Polinezia, sunt fragmente ale aceluia continent cândva imens, scufundat acum. Malacca și Polinezia, care se află la cele două extremități ale oceanului și care, din vremuri imemorabile, nu au avut și nu au putut avea vreodată legături între ele și nici să știe una de alta, au totuși o tradiție

[885] Pentru opiniile lui Jacolliot, la care a ajuns după lungi călătorii întreprinse în insulele Polineziei, și pentru dovezile lui despre marele cataclism geologic de odinioară ce a avut loc în Oceanul Pacific, a se vedea lucrarea lui, *Histoire des Vierges: Peuples et Continents Disparus*, p. 308.

comună tuturor insulelor și insulițelor, potrivit căreia teritoriile respective se întindeau cândva departe în mare și că în lume existau doar două continente uriașe, unul locuit de oameni galbeni, iar celălalt de oameni negri; și că oceanul, din ordinul zeilor și pentru a-i pedepsi pe acești oameni pentru certurile neîntrerupte, i-a înghițit. În ciuda faptului geografic că Noua Zeelandă, Insulele Sandwich și Insula Paștelui sunt despărțite unele de altele de 4 444 până la 5 555 de kilometri și că, potrivit tuturor mărturiilor, nici aceste insule și nici cele intermediare, cum ar fi Insulele Marchize, Arhipelagul Societății, Insulele Fiji, Tahiti, Samoa și altele, de când au devenit insule, locuite fiind de oameni care nu cunoșteau busola, nu ar fi putut comunica între ele înainte de venirea europenilor; și totuși, toți locuitorii lor susțin că zonele respective se întindeau departe spre vest, pe partea Asiei. În plus, cu foarte mici diferențe, toți vorbesc dialecte care provin în mod clar din aceeași limbă, se înțeleg între ei fără prea multă dificultate, au aceleași convingeri religioase și superstiții și cam aceleași obiceiuri. Și având în vedere că un număr mic dintre insulele polineziene au fost descoperite acum mai puțin de un secol, că Oceanul Pacific era necunoscut de europeni până în perioada lui Columb și că de când primii europeni au pus piciorul pe țărmurile acestor insule locuitorii lor nu au încetat niciodată să repete aceleași tradiții vechi, ni se pare logică concluzia că teoria noastră este mai aproape de adevăr decât oricare alta. Dacă toate acestea s-ar datora exclusiv întâmplării, întâmplarea ar trebui să-și schimbe numele.”^[886]

Profesorul Schmidt, scriind în favoarea ipotezei existenței unei Lemurii de odinioară, declară:

„O lungă serie de realități legate de geografie și animale poate fi explicată doar dacă se acceptă ipoteza existenței anterioare a unui continent sudic din care Australia continentală este un vestigiu... [Distribuția speciilor] indică spre pământul din sud dispărut, care ar fi putut fi în egală măsură locul de baștină al strămoșilor makilor din Madagascar.”^[887]

[886] August, 1880, p. 279.

[887] *Doctrine of Descent and Darwinism*, pp. 236-237. A se consulta și lunga sa argumentație asupra acestui subiect, pp. 231-235.

Dr. A. R. Wallace, în lucrarea sa *Malay Archipelago*, ajunge la concluzia următoare după ce trece în revistă mulțimea de dovezi existente:

„Concluzia pe care trebuie să o tragem din aceste date este în mod incontestabil aceea că toate insulele situate la est de Java și de Borneo constituie o parte esențială a unui continent anterior, australian sau pacific, chiar dacă e posibil ca unele dintre ele să nu fi fost vreodată unite cu el. Acest continent trebuie să se fi fărâmițat nu doar înainte ca insulele din vest să se fi separat de Asia, dar probabil și înainte ca partea extremă de sud-est a Asiei să se fi ridicat deasupra apelor oceanului, întrucât se știe că o mare parte a uscatului din Borneo și Java aparține din punct de vedere geologic unei formațiuni destul de recente.”^[888]

Potrivit lui Haeckel:

„Probabil că nu zona din sudul Asiei a fost primul leagăn al rasei umane, ci Lemuria, un continent situat în sudul Asiei și care s-a scufundat ulterior în apele Oceanului Indian.”^[889]

Haeckel are dreptate într-o privință, și anume că Lemuria este „leagănul rasei umane”. Acest continent a fost căminul primului grup uman fizic – Oamenii de la sfârșitul Rasei a Treia. Înaintea acelei epoci, Rasele erau mult mai puțin consolidate, iar din punct de vedere fiziologic erau destul de diferite. Haeckel înfățișează Lemuria ca întinzându-se de la *Insulele Sonde* până spre Africa și Madagascar, iar la est spre *India de Sus*.

Profesorul Rüttimeyer, eminentul paleontolog, pune următoarea întrebare:

„Presupunerea că marsupialele aproape exclusiv ierbivore și insectivore, precum leneșii, tatu, furnicarii și struții au avut cândva un punct real de unire pe un continent din sud, din care flora actuală a Țării de Foc și a

[888] Op. cit., I, 22-23. Ediția din 1869.

[889] *Pedigree of Man*, p. 73.

stâncoase, înconjurate fiind din toate părțile de vasta întindere de apă. Întrebări frecvente de acest gen au condus în final la expediția faimosului Leopold von Buch, care s-a desfășurat în prima parte a acestui secol [al XIX-lea]. Unii geologi au susținut că insulele vulcanice s-au ridicat direct de pe fundul oceanului, a cărui adâncime în imediata apropiere a insulelor variază între 1.830 și 5.500 de metri. Alții erau înclinați să vadă în aceste grupe – inclusiv Insulele Madeira, Azore și Insulele Capului Verde – rămășițele unui continent uriaș, dar scufundat, care unea cândva Africa cu America. Acești savanți din urmă își bazau ipoteza pe o mulțime de dovezi în favoarea ei, extrase din „mituri” antice. „Superstiții” vechi, precum feerica Atlantidă a lui Platon, Grădina Hesperidelor, Atlas susținând lumea pe umerii lui, toate aceste mituri asociate cu Vârful Teneriffe, nu au fost suficiente pentru știința sceptică. Identitatea speciilor de animale și plante, indicând existența unei legături anterioare între America și grupul de insule care mai dăinuiau, s-a bucurat de o primire mai bună din partea ei, căci ipoteza ca ele să fi fost purtate de valuri din Lumea Nouă în Lumea Veche era prea absurdă pentru a rezista. Dar abia destul de recent și la câțiva ani după publicarea cărții lui Donnelly, teoria a avut șanse mai mari ca niciodată să devină un fapt acceptat. *Fosile descoperite pe coasta de est a Americii de Sud s-au dovedit acum a aparține formațiunilor jurasice, fiind aproape identice cu fosilele jurasice din vestul Europei și din nordul Africii. Structura geologică a ambelor coaste este și ea aproape identică; asemănarea existentă între animalele marine mai mici care trăiesc în apele mai puțin adânci ale coastelor Americii de Sud, ale Africii de vest și ale sudului Europei este și ea foarte mare. E posibil ca toate aceste date să îi conducă pe naturaliști la concluzia că în epoci preistorice îndepărtate a existat un continent ce se întindea de la coasta Venezuelei, peste Oceanul Atlantic, spre Insulele Canare și nordul Africii, și din Terranova până aproape de coasta Franței.*

(6) Marea asemănare existentă între fosilele jurasice din America de Sud, nordul Africii și Europa Occidentală este un fapt destul de frapant în sine și nu îngăduie nicio explicație decât dacă cele două coaste ale oceanului ar fi fost unite printr-o Atlantidă. În plus, de ce există o similitudine atât de evidentă între fauna insulelor (astăzi) izolate din Atlantic? De ce speciile faunei din Brazilia dragate de Sir C. Wyville Thompson seamănă cu cele din vestul Europei? De ce există această asemănare între un mare număr de grupe de animale din vestul Africii și din vestul Indiei? Pe de altă parte:

„Atunci când sunt comparate animalele și plantele din Lumea Veche cu cele din Lumea Nouă, nu ai cum să nu fii frapat de identitatea lor; toate sau aproape toate aparțin aceluiași genuri, în timp ce multe specii sunt comune ambelor continente ... ceea ce indică că ele s-au răspândit dintr-un centru comun [Atlantida].”^[893]

Potrivit științei, calul este originar din America. Cel puțin o mare parte a „verigilor lipsă” cândva, care îl leagă de forme inferioare, au fost găsite în straturile geologice din America. *Cum a pătruns așadar calul în Europa și în Asia, dacă nicio suprafață de uscat nu unea interspațiile oceanice?* Sau, dacă se afirmă că acest cal este originar din Lumea Veche, cum au ajuns în America forme precum hiparionul etc., în primul rând potrivit ipotezei migrării?

Din nou:

„Buffon ... remarcase repetarea faunei africane în fauna Americii, că, spre exemplu, lama este o copie tânără și firavă a cămilei și că puma din Lumea Nouă îl reprezintă pe leul din Lumea Veche.”^[894]

(7) Citatul care urmează corespunde foarte bine punctului 2, dar are o asemenea semnificație, iar autorul citat se bucură de o asemenea autoritate, încât merită să i se rezerve un loc doar lui:

[893] *Westminster Review*, ianuarie 1872.

[894] *Doctrine of Descent and Darwinism*, de Schmidt, p. 233.

„Referitor la dolicocefalii primitivi din America, eu susțin o ipoteză și mai îndrăzneță, și anume că ei se înrudesc îndeaproape cu guanșii din Insulele Canare și cu populațiile atlantice din Africa: maurii, tuaregii, coptii, pe care Latham îi grupează sub numele de egipteni-atlantizi. Găsim o singură și aceeași formă de craniu în Insulele Canare, în fața coastei africane, și în Insulele Caraibe, pe coasta opusă orientată spre Africa. De ambele părți ale Atlanticului, culoarea pielii acestor populații este brun-roșcată.”^[895]

Prin urmare, dacă bascii și oamenii de Cro-Magnon care trăiau în peșteri sunt din aceeași rasă ca guanșii din Canare, rezultă că ei sunt înrudiți și cu aborigenii din America. Aceasta e concluzia impusă de cercetările independente întreprinse de Retzius, Virchow și de Quatrefages. *Afinitățile atlante* ale acestor trei tipuri devin evidente.

(8) Măsurătorile marine făcute de H.M.S. „Challenger” și „Dolphin” au stabilit că o formațiune înaltă, lungă de aproximativ 4 828 de kilometri, se proiectează în sus din adâncurile abisale ale Atlanticului, pornind dintr-un punct aflat lângă Insulele Britanice, se întinde spre sud, se curbează în apropierea Capului Verde și se îndreaptă spre sud-est, de-a lungul coastei de vest a Africii. Această formațiune are o înălțime de aproximativ 2 750 de metri și se ridică deasupra apei în Insulele Azore, Ascension și alte locuri. În adâncurile oceanului și în vecinătatea insulelor Azore au fost descoperite culmile a ceea ce a fost cândva o suprafață întinsă de uscat.^[896]

„Inegalitățile, munții și văile ce acoperă suprafața ei nu s-ar fi putut forma niciodată în virtutea vreunei legi cunoscute privind depunerea sedimentelor și nici a ridicărilor submarine, ci, dimpotrivă, trebuie să fi fost modelată de factori ce acționează deasupra nivelului apei.”^[897]

[895] *Smithsonian Report*, al profesorului Retzius, 1859, p. 266.

[896] A se vedea cercetările întreprinse de nava Statelor Unite, „Dolphin” și altele.

[897] *Scientific American*, 28 iulie 1877.

Este foarte probabil că au existat cândva istmuri ce uneau Atlantida cu America de Sud, undeva deasupra gurii Amazonului, cu Africa în apropiere de Capul Verde, fiind probabil să fi existat un punct similar de joncțiune cu Spania, după cum susținea Donnelly^[898]. Că acesta din urmă a existat sau nu, nu are importanță, având în vedere faptul că ceea ce în prezent reprezintă nord-vestul Africii era – înainte de ridicarea Saharei și de ruperea legăturii în punctul Gibraltar – o prelungire a Spaniei. În consecință, nu poate ridica nicio problemă cu privire la cum s-a efectuat migrația faunei europene etc.

Am vorbit până acum suficient de mult din *perspectiva pur științifică* și, având în vedere maniera în care am dezvoltat deja subiectul pe baza conceptelor cunoașterii ezoterice, este inutil să mai sporim mulțimea de dovezi. În concluzie, putem cita cuvintele celor mai intuitivi scriitori din prezent ca fiind admirabil de reprezentative cu privire la opiniile ocultiştilor, care aşteaptă răbdători zorii zilei de mâine:

„Abia începem să înțelegem trecutul; în urmă cu o sută de ani, lumea nu știa nimic despre Pompei sau despre Herculaneum; despre legăturile linguale ce uneau popoarele indo-europene; despre semnificația numeroaselor inscripții de pe mormintele și templele din Egipt; despre sensul inscripțiilor cuneiforme din Babilon; despre civilizațiile uimitoare pe care le dezvăluie ruinele din Yucatan, Mexic și Peru. Ne aflăm la începutul unei noi experiențe. Cercetările științifice avansează cu pași uriași. Cine știe dacă peste o sută de ani marile muzee ale lumii nu vor fi împodobite de pietre prețioase, statui, arme și ustensile provenind din Atlantida, în timp ce bibliotecile lumii vor conține traduceri ale inscripțiilor ei, ce vor arunca o lumină nouă asupra întregii istorii trecute a rasei umane și asupra tuturor marilor probleme care îi nedumiresc în prezent pe gânditorii actuali”^[899].

Iar acum să tragem concluziile.

[898] A se vedea harta lui maritimă, *Atlantis*, p. 46, cu toate că el abordează doar un fragment din continentul *real*.

[899] Donnelly, *Atlantis*, p. 480.

CONCLUZIE

Am fost preocupați de consemnările străvechi ale popoarelor, de doctrina ciclurilor cronologice și psihice, aceste consemnări constituind dovada tangibilă a lor, și de multe alte subiecte care, la prima vedere, pot părea nelalocul lor în volumul de față. Dar ele sunt cu adevărat necesare. Ocupându-ne de analele și tradițiile secrete ale foarte multor popoare, a căror origine nu a fost niciodată stabilită pe niște baze mai sigure decât presupunerile bazate pe deducție, făcând cunoscute credințele și filosofia unor rase mai mult decât *preistorice*, subiectul nu este deloc la fel de ușor de tratat ca în cazul în care ar fi vorba doar despre filosofia și evoluția unei singure rase speciale. **DOCTRINA SECRETĂ** era proprietatea comună a nenumărate milioane de oameni născuți în climate variate, în vremuri de care istoria refuză să se ocupe și cărora învățăturile ezoterice le atribuie date incompatibile cu teoriile din domeniul geologiei și antropologiei. Nașterea și evoluția științei sacre din trecut se pierd în negura timpului și chiar și ceea ce este istoric – adică ceea ce se găsește diseminat ici-colo în literatură clasică antică – este mai întotdeauna atribuit de către critica modernă unei lipse a spiritului de observație la autorii antici sau superstiției născute din ignoranța lumii antice. Prin urmare, este imposibil de tratat acest subiect așa cum s-ar trata evoluția obișnuită a unei arte sau științe la un popor istoric binecunoscut. Doar prezentându-i cititorului numeroase dovezi ce tind să arate că în fiecare epocă, indiferent care a fost situația civilizației și a cunoașterii ei, clasele educate ale fiecărui popor au fost ecourile mai mult sau mai puțin fidele ale unui sistem identic și ale tradițiilor lui fundamentale, cititorul poate ajunge să constate că atât de multe cursuri ale aceleiași ape trebuie să fi avut o sursă comună ca punct de plecare. Care a fost această sursă? Dacă despre evenimentele viitoare se spune că își proiectează dinainte umbra, evenimentele trecute nu au

cum să nu-și lase amprenta în urma lor. Cu ajutorul acestor umbre ale trecutului străvechi și fantasticelor siluete ale lor de pe ecranul exterior al fiecărei religii și filosofii, reușim, verificându-le și comparându-le pe măsură ce avansăm, să reconstituim în cele din urmă corpul care le-a produs. Trebuie să existe adevăr și realitate în ceea ce fiecare popor din Antichitate accepta, făcând din el fundamentul religiei și credinței lui. Mai mult decât atât, așa cum spunea Haliburton:

„Ascultă una dintre tabere și vei rămâne neinformată, ascultă-le pe amândouă și totul va fi clar.”

Până acum publicul a auzit și a avut acces doar la una dintre părți sau mai degrabă la opiniile unilaterale ale unor oameni din două categorii diametral opuse – oamenii de știință și teologii –, ale căror propuneri sau premise diferă extrem de mult la prima vedere, dar ale căror concluzii finale sunt la fel. Cititorii noștri au acum ocazia de a asculta și cealaltă parte și de a afla astfel care este justificarea apărătorilor și care e natura argumentelor noastre.

Dacă publicul ar fi lăsat să rămână cu vechile lui opinii – adică, pe de o parte, opinia că ocultismul, magia, legende de odinioară etc. sunt rezultatul ignoranței și superstiției, și, pe de altă parte, opinia că tot ceea ce iese de pe făgașul ortodox este opera diavolului –, care va fi rezultatul? Altfel spus, dacă nicio lucrare literară teozofică și mistică nu ar fi câștigat o audiență în ultimii câțiva ani, prezenta lucrare ar fi avut slabe șanse de a se bucura de o considerație imparțială. Ar fi fost calificată – și mulți vor continua să o califice – drept un basm țesut din probleme greu de înțeles, care nu are nicio bază solidă; construită din bule de săpun pe care cea mai mică reflecție le face să se spargă. Chiar și scriitorii clasici antici „*superstițioși și creduli*” nu fac referire la ea în termeni clari și indubitabili, iar simbolurile nu reușesc să ofere un indiciu despre existența unui astfel de sistem. Acesta ar fi

verdictul unanim. Dar în momentul când va deveni un fapt dovedit în mod incontestabil că afirmația făcută de popoarele asiatice despre existența unei științe secrete și a unei istorii ezoterice se bazează pe o realitate; că, deși ele nu sunt cunoscute de mase și constituie un mister voalat chiar și pentru cei erudiți – deoarece aceștia nu au avut niciodată cheia care să le permită o înțelegere corectă a numeroaselor aluzii făcute de clasicii din Antichitate –, ele nu sunt totuși basme, ci o realitate; atunci prezenta lucrare va deveni pioniera multor altor cărți de acest gen. Afirmația că chiar și cheile descoperite până acum de câțiva mari savanți s-au dovedit a fi prea ruginite pentru a mai fi folosite și că ele sunt doar martorii tăcuți ce atestă că există într-adevăr în spatele vălului mistere la care nu se poate ajunge fără o cheie nouă, această afirmație, spunem noi, e confirmată de prea multe dovezi ca să fie respinse cu ușurință.

Fraze *voalate* cu dublu înțeles abundă în lucrările scriitorilor clasici din Antichitate. Prin urmare, dacă s-ar fi încercat să se arate, de pildă, că Laomedon a fost fondatorul unei ramuri a Misterelor arhaice, în care sufletul material pământesc sau al Patrulea Principiu era personificat de soția infidelă a lui Menelau, frumoasa Elena, și dacă Ragon nu ar fi coroborat ceea ce am afirmat noi, ni s-ar fi putut spune că niciun autor clasic nu vorbește despre asta și că Homer descrie că Laomedon construia un *oraș* și nu fonda un *cult ezoteric* sau MISTERII. Cu excepția unui număr mic de Inițiați, cine dintre cei de acum este capabil să înțeleagă limbajul și sensul corect al unor astfel de termeni simbolici?

Dar cu toate că am indicat numeroase simboluri greșit interpretate ce au legătură cu teza noastră, mai rămân câteva dificultăți de depășit. Cel mai important dintre aceste obstacole este cronologia. Dar el nu prea poate fi remediat. Prinsă între cronologia teologică și cea a geologilor, susținută de toți antropologii materialisti, care le atribuie omului

și naturii vechimi ce corespund doar teoriilor lor, ce ar putea face autoarea în afară de ceea ce a făcut? Întrucât teologia plasează Potopul în anul 2.448 î.C., iar crearea lumii doar în urmă cu 5.890 de ani, și întrucât cercetările minuțioase întreprinse potrivit metodelor științei „exacte” i-au determinat pe geologi și fizicieni să atribuie perioadei de formare a scoarței Globului nostru între 10.000.000 – 1.000.000.000 de ani^[900] (într-adevăr, o diferență *insignifiantă*), și întrucât antropologii reclamă, pentru a-și ajusta divergența de opinii privind data apariției omului, între 25.000 și 500.000 de ani, ce altceva poate să facă cineva care studiază doctrina ocultă, decât să îi prezinte lumii cu curaj calculele ezoterice?

Pentru a face acest lucru a fost însă necesară coroborarea prin câteva dovezi „istorice”, chiar dacă cunoaștem cu toții valoarea reală a așa-ziselor „dovezi istorice”. Căci, fie că omul a apărut pe Pământ acum 18.000 sau acum 18.000.000 de ani, acest fapt nu schimbă lucrurile pentru istoria profană, întrucât ea începe doar cu aproximativ 2.000 de ani înaintea erei noastre și întrucât, chiar și atunci, ea luptă cu disperare în ciuda discordanței și a vacarmului din jurul ei produs de opiniile contradictorii și care se distrug reciproc. Cu toate acestea, având în vedere respectul pentru știința exactă în care cititorul de rând a fost crescut, chiar și acel *Trecut* de scurtă durată ar rămâne fără sens, dacă învățăturile ezoterice nu erau coroborate și susținute imediat – *oricând a fost posibil* – prin referiri la nume istorice dintr-o așa-zisă perioadă istorică. Acesta e singurul ghid pe care îl putem oferi începătorului, înainte de a-i fi îngăduit să se angajeze în meandrele, necunoscute lui, ale labirintului obscur numit epoci preistorice. Noi am respectat această necesitate. Sperăm doar că dorința de a proceda astfel, care a făcut-o pe autoare să prezinte mereu dovezi antice și moderne,

[900] A se consulta Sir William Thomson și dl Huxley.

ca o confirmare a trecutului arhaic și oarecum neistoric, nu o va face să fie acuzată că a amestecat, fără a respecta o ordine sau o metodă, perioadele foarte diverse și răsfricate ale istoriei și tradiției. Forma literară și metoda au trebuit însă sacrificate în interesul unei clarități mai mari a expunerii generale.

Pentru a duce la bun sfârșit sarcina pe care și-a propus-o, autoarea a fost nevoită să recurgă la metoda destul de neobișnuită de a împărți fiecare Volum în trei Părți^[901], din care doar prima înfățișează istoria succesivă, deși foarte fragmentată, a cosmogoniei și evoluției Omului pe acest Glob. Dar aceste două volume au trebuit să servească de PROLOG și să pregătească mintea cititorului pentru cele care vor urma acum^[902]. Tratând cosmogonia și apoi antropogeneza omenirii, era necesar să se arate că nicio religie, pornind de la cea mai străveche, nu s-a bazat niciodată în totalitate pe ficțiune, că niciuna nu a fost obiectul unei revelații speciale și că dogma singură este cea care a ucis întotdeauna adevărurile primordiale; și, în final, era necesar să se arate că nicio doctrină de origine umană, niciun crez, oricât de sanctificate ar fi ca urmare a datinii și vechimii, nu se poate compara, din punct de vedere al sacralității, cu religia Naturii. Cheia Înțelepciunii care descuie porțile masive ce duc la arcanele celor mai ascunse sanctuare poate fi găsită doar în sânul ei, care se află în tărâmurile semnalate de marele clarvăzător din secolul trecut, Emmanuel Swedenborg. Acolo se află Inima Naturii, acel sanctuar din care au ieșit primele rase ale omenirii primordiale și care constituie leagănul omului *fizic*.

De acolo au provenit ideile generale ale credințelor și principiilor primelor rase arhaice, cuprinse în arhivele scrierilor sacre secrete.

[901] [În ediția din 1888 și în ediția următoare din 1893.]

[902] [Întrucât H.P. Blavatsky a murit înainte de a finaliza cele două volume promise, ceea ce a rămas din manuscrisul ei se află în Volumul al cincilea al acestei ediții, fostul volum al III-lea, 1897.]

Explicațiile noastre nu sunt nicidecum complete și nu susținem că am fi prezentat textul complet și nici că l-am descifrat cu ajutorul a mai mult de trei-patru chei din cele șapte câte are interpretarea ezoterică, și chiar și acest lucru a fost realizat doar parțial. Lucrarea este prea monumentală pentru a fi întreprinsă de o singură persoană, și cu atât mai mult de a fi dusă la bun sfârșit. Preocuparea noastră principală a fost aceea de a pregăti terenul. Și avem speranța că am reușit acest lucru. Aceste două volume^[903] constituie doar lucrarea unui deschizător de drumuri care și-a croit calea prin jungla aproape de nepătruns a pădurilor virgine din Tărâmul Ocult. Un prim pas a fost făcut prin tăierea și scoaterea din rădăcini a fatalilor upas^[904] ai superstiției, prejudecății și ignoranței vanitoase, astfel ca aceste două volume să constituie pentru cercetător o pregătire adecvată în vederea altor lucrări. Până când absurditățile adunate de veacuri nu vor fi îndepărtate din mintea teozofilor cărora le sunt dedicate aceste pagini, va fi imposibil să fie înțeleasă învățătura mai practică cuprinsă în Volumul al Treilea. Prin urmare, publicarea ultimului Volum va depinde întru totul de primirea de care se vor bucura primele două Volume din partea teozofilor și misticilor.

SATYÂT NÂSTI PARO DHARMAH

**NU EXISTĂ RELIGIE
SUPERIOARĂ ADEVĂRULUI**

[903] [Volumele 1-4 din această Ediție.]

[904] Arbore cu frunze căzătoare (*Antiarix toxicaria*) din zona tropicală a Africii și Asiei care produce un latex folosit ca otravă pentru săgeți (n.t).

NOTE SUPLIMENTARE

Opus Operatum, p. 60

Această expresie tehnică exprimă sensul de lucrare (de caritate sau sacrificiu) care a fost finalizată. Ea a ajuns să fie folosită într-un sens teologic aproape exclusivist, însemnând „actul transmite grație dumnezeiască indiferent de destinatar”. (Brewer)

Pistis Sophia, p. 183

Acest important document a fost tradus de G.R.S. Mead, secretarul lui Madame Blavatsky, un discipol și un competent elenist. El a apărut prima oară în *Lucifer* (o revistă editată de Madame Blavatsky în timpul vieții sale) începând din aprilie 1890, p. 107.

Ulterior a fost publicat sub formă de carte de Theosophical Publishing Society, Londra, 1896.

Armonia diapazonului, p. 240

Un discipol sugerează că armonia diapazonului conține doar șase tonuri și că, în plus, numărul total de tonuri menționate în text pare să facă în total 6 ½. (A se vedea *Pythagoras*, p. 93, Wheaton, III, SUA, Theosophica Press. 1938.)

Bagavatam etc. p. 269

Bagavatam, Paccham Rudu (Ritu) Ayanam sunt colocviale. Tamil se formează din cuvântul sanscrit Bhagavatam, Paksha, Ritu și Ayana.

Impenetrabilul Rajah, p. 272

Rajah este o altă formă de caz a lui Rajas. În sanscrita clasică înseamnă „praf”, iar în limbajul vedic înseamnă *loka* sau lume.

Manu-Vina, p. 462

A se vedea *Isis Dezvăluită*, I, unde povestea lui Manu-Vina este relatată astfel: „În timpul domniei lui Vishvamitra, primul rege din Dinastia Soma-Vanga, după o bătălie care a durat cinci zile, Manu-Vina, urmaș al vechilor regi, abandonat fiind de brahmani, a emigrat împreună cu însoțitorii săi, traversând *Arya* și ținuturile din *Barria*, până au ajuns pe țărmurile Masrei” (*History of India*, de Kulluka-Bhatta). Fără discuție că acest Manu-Vina și Menes, primul rege egiptean, sunt identici.

Arya este (Iran) Persia; Barria e Arabia, iar Masra era numele orașului Cairo, care este numit până în ziua de azi *Masr*, Musr și Misro.

BIBLIOGRAFIE

Cărți din Biblioteca Adyar ale căror citate au fost verificate:

- Anugitâ, The*, trad. K.T. Telang, M.A. *Sacred Books of the East Series*, Oxford, Clarendon Press, 1908.
- Asgard and the Gods*, Dr. W. Wagner, adaptată după M.W. MacDowall. Londra. Swan, Sonnenschein, Le Bas and Lowry. 1886.
- Atlantis. The Antediluvian World*, Ignatius Donnelly. New York. Harper and Brothers. 1882.
- Bhagavad Gitâ, The*, trad. K.T.Telang, M.A. *Sacred Books of the East Series*. Oxford, Clarendon Press. 1908.
- Boook of God, The*, (Kenealy) Londra. Reeves and Turner. Nedatată.
- Climate and Time*, James Croll, Londra. Dalby, Isbiston & Co. 1875.
- Coming and Evolution of Life, The*, H.E. Crampton. Londra. Chapman and Hall.
- Descent of Man, The*, Charles Darwin. Londra. John Murray. 1890.
- Esoteric Buddhism*, A.P. Sinnett, ediția a opta. Londra. The Theosophical Publishing House. 1918.
- Esprits, Des*, J.E. De Mirville. Paris. H.Vrayet de Sursy. 1863.
- Five Years of Theosophy*, The Theosophical Publishing House, 1885.
- Hindu Pantheon, The*, Edward Moor, F.R.S. Londra. J. Johnson, 1810.
- Human Species, The*, A. de Quatrefages. Londra. Kegan Paul, Trench, Trübner & Co. Ltd. Ediția a cincea. 1890.
- India: What can it Teach us?* F. Max Müller, K.M. Londra. Longmans Green & Co. 1883.
- Iranians, Civilization of the Eastern*, Dr. W. Geiger, trad. de Dărăb Dastur Peshotan Sangânâ, B.A. Londra. Henry Frowde, 1885-86. 2 volume.
- Isis Dezvăluită*, H.P. Blavatsky. Editura Ganesha, 2013.
- Kabbalah, The*, Adolf Franck; revizuită și tradusă. Dr. T. Sossnitz. New York. The Kabbalah Publishing Co. 1926.
- Kabbalah Unveiled, The*, trad. S.L. Macgregor Mathers. Londra. George Redway. 1887.

- Life and Religion, New Aspects of*, Henry Pratt, M.D. Londra. Williams and Norgate. 1886.
- Maçonnerie Occulte, La*, J.-M. Ragon. Paris. E. Dentu. 1853.
- Mahâtmâ Letters to A.P. Sinnett, The*, Compile de A. Trevor Barker. Londra. Rider & Co. 1930.
- Man Before Metals*, N. Joly. Londra. Kegan Paul, Trench, Trübner & Co. Ltd. 1892.
- Men's Place in Nature*, T.H. Huxley. Londra. Macmillan & Co. Ltd. 1900.
- Modern Science and Modern Thought*, S. Laing. Londra. Chapman and Hall, Ltd. 1902.
- Modern Zoroastrian, A*, S. Laing. Londra. F.V.White & Co. 1887.
- Mythical Monsters*, Charles Gould. London. W.H. Allen & Co. 1886.
- Natural Genesis, The*, Gerald Massey. London. Williams and Norgate. 1883.
- Paracelsus*, Franz Hartman, M.D. Londra. George Redway. 1887.
- Phallicism*, Hargrave Jennings. London. George Redway. 1884.
- Psychology, The Principles of*, Herbert Spencer. London. Williams and Norgate. Ediția a 3-a. 1881.
- Qabbalah*, trad. Isaac Myer, LL.B. Philadelphia. Publicată de autor. 1888.
- Religions of India, The*, A. Barth, trad. Rev. J. Wood. Londra. Trübner & Co. 1882.
- Sacred Mysteries among the Mayas and Quichés*, A. Le Plongeon. New York. Robert Macoy. 1886.
- Select Specimens of the Theatre of the Hindus*. Trad. din sanscrită de H.H. Wilson. Ed. a 3-a, 2 vol. Aceste 2 volume constituie volumele XI și XII ale lucrărilor de Horace Hayman Wilson. Londra. Trübner & Co. 1871.
- Source of Measures, The*, J. Ralston Skinner. MS.
- Source of Measures, The Key to the Hebrew-Egyptian Mystery*, J. Ralston Skinner. Philadelphia. David McKay Company. (Nedatată.)
- Vishnu Purâna, The*, trad. H.H. Wilson; editată de Fitzedward Hall. Londra. Trübner & Co. 5 volume. 1864-1870.
- World-Life or Comparative Geology*, Alexander Winchell. Chicago. S.C. Griggs & Co. 1883.
- Zend-Avesta, The*, trad. J. Darmesteter. Seria *Sacred Books of the East*. Oxford. Clarendon Press. 1880.

CĂRȚI SUPLIMENTARE PENTRU A FI CONSULTATE

Fragments of a Faith Forgotten, G.R.S Mead. Londra. The Theosophical Publishing House. 1906. Ed. a 2-a.

Pistis Sophia, G.R.S Mead. Londra. John M. Watkins. 1921.

Echoes from the Gnosis, G.R.S Mead. Londra. Theosophical Publishing Society. 1907-1918. 11 vol. inclusiv: *Hymn of Jesus, The*, vol. I. *Mysteries of Mithra*, vol. V. *Chaldean Oracles*, vol. VIII, IX. *Hymns of Hermes*, vol. II.

Gnosis of Ancient Wisdom in the Christian Scriptures, The, William Kingsland. Londra. George Allen & Unwin, Ltd. 1936.

Graces of Interior Prayer, The, Rev. A. Poulain. Londra. Kegan Paul, Trench, Trübner & Co. Ltd.

Science of Living, The, Alfred Adlar. Londra. George Allen & Unwin, Ltd.

Creative Evolution, Henri Bergson. Londra. Macmillan & Co. Ltd.

Psychology of the Unconscious, C.G. Jung. Londra. Kegan Paul, Trench, Trübner & Co. Ltd. 1919.

Social Psychology, William McDougall, F.R.S. Londra. Methuen & Co. Ltd. 1924. Ed. a 19-a.

Psychology, Principles of, William James. Londra. Macmillan & Co. Ltd. 1891. 2 vol.

Ego and the Id, The, Sigmund Freud. London. Hogarth Press.

Science and New Civilization, R.A. Milligan. Londra. Oxford University Press. 1927.

Time, Matter and Value, R.A. Milligan. Londra. Oxford University Press. 1932.

Birth of Indian Psychology and its Development in Buddhism, The, Rhys Davids, D. Litt. Londra. Luzac & Co. 1936.

Philosophy of Religion, Lectures on the, G.W.F.Hegel. Trad. E.B Spiers, B.D. Londra. Kegan Paul, Trench, Trübner & Co. Ltd. 1895. 2 vol.

Science and Thought, The, F. Max Müller. Londra. Longman, Green & Co. 1887.

Age of the Earth, The, Arthur Holmes, D.Sc., A.R.C.S. Londra. Ernest Benn, Ltd.

Earth and Its Cycles, The, E.W. Preston, M.Sc. Londra. The Theosophical Publishing House. 1931.

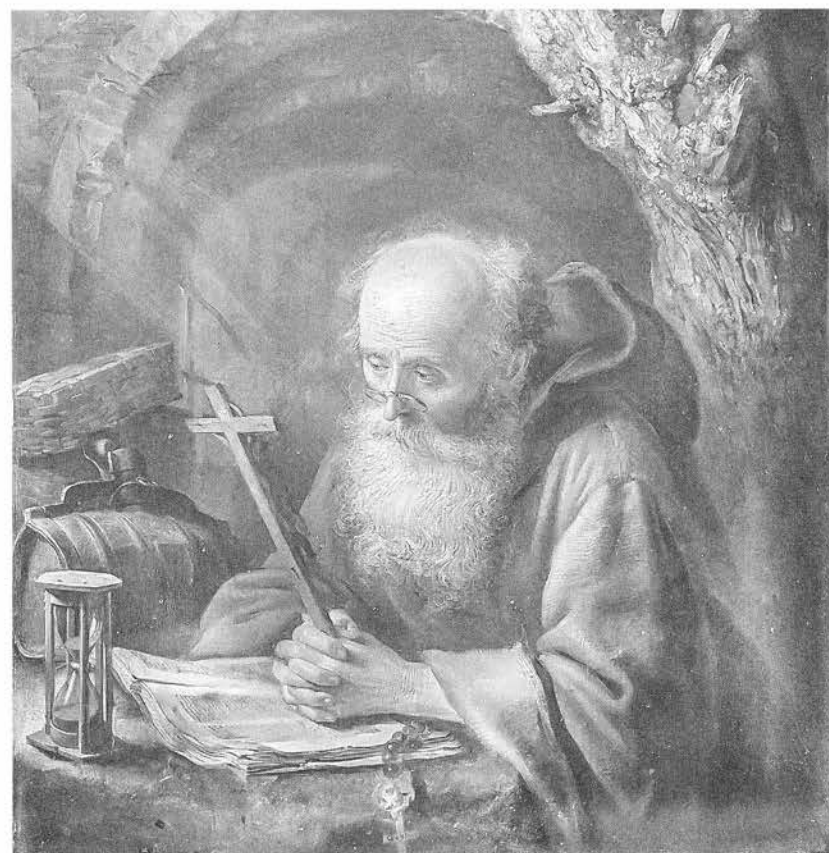
Essays upon Heredity, Dr. August Weismann. Trad. autorizată. Editată de Edward B. Poulton, M.A., F.L.S., F.G.S. Oxford. Clarendon Press. 1889.

History of the Devil, The, Dr. Paul Carus. Chicago. The Open Court Publishing Co. 1900.

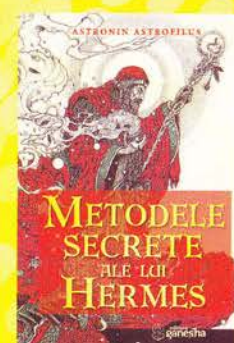
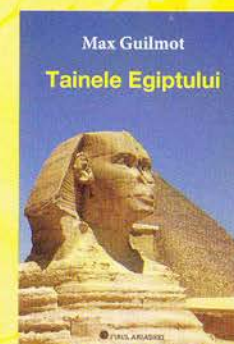
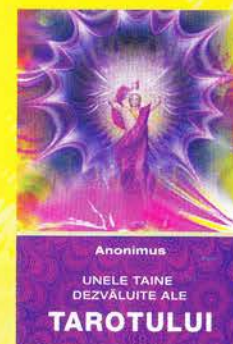
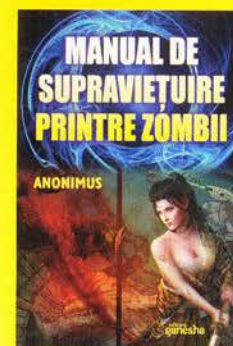
Science and Music, Sir J. Jeans. Londra. Cambridge University Press. 1937.

History of Babylon, A, Leonard W. King, Litt. D.F.S.A. Londra. Chatto & Windus. 1919.

Teutonic Mythology, Viktor Rydberg, Ph.D. trad. din suedeză de Rasmus B. Anderson, LL.D. Londra. Swan Sonnenschein & Co. 1889.

Tiparul executat la:
Ganesha Publishing House
 Tel: 021-423.20.58, tel/fax: 0372.896.105
 e-mail: contact@ganesa.ro, ganesa.ro

Vizitați site-ul edituraganesha.ro